ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

Οἱ φάκελλοι τῶν ἐπιστολῶν

Ἡ ἐξέλιξίς τους ἀπὸ τὸν 17ον αἰῶνα ὡς σήμερα

Τὰ πρῶτα μηνύματα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀντήλλασσαν μεταξύ των ἦσαν γραμμένα ἢ καλύτερα χαραγμένα πάνω σε δέρματα ζώων, σὲ φλοιοὺς δέντρων, σὲ πέτρες, σε τοῦβλα, σε σανίδες, σὲ ὀστᾶ. Ἀργότερα χρησιμοποιήθηκαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ ὑφάσματα, πού, μὲ τὸν καιρό, παραχώρησαν κι' αὐτὰ τὴ θέσι τους στοὺς παπύρους καὶ τὶς περγαμηνές, ποὺ τοὺς τύλιγαν σε σχῆμα κυλίνδρων.

Οἱ ἐπιστολὲς πάνω σε χαρτὶ εἶνε πολὺ μεταγενέστερες καί, ὅσο γιὰ τοὺς φακέλλους, φαίνεται ὅτι ἦσαν ἄγνωστοι πρὶν ἀπὸ τὸν 17ον αἰῶνα. Προηγουμένως, δίπλωναν τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς κατὰ διαφόρους τρόπους κι' ἔγραφαν στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ὄψεις του τὴ διεύθυνσι. Γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια μάλιστα, σφράγιζαν τὶς ἄκρες τῆς ἐπιστολῆς μὲ ἱσπανικο κερὶ (βουλοκέρι).

Οἱ ὡραῖες κυρίες τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἔκαναν στὶς ἐπιστολές τους δυὸ τρύπες μ' ἕνα μικρὸ μαχαιράκι καὶ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὲς μιὰ χρωματιστὴ κορδελλίτσα ποὺ τὴν σφράγιζαν στὶς ἄκρες.

Οἱ ἐπιστολὲς αὐτές, ὡστόσο, δεινοπαθοῦσαν κατὰ τὴ μεταφορά τους κι' ἔφταναν στὰ χέρια τοῦ παραλήπτου τσαλακωμένες, λεκιασμένες καί, κάποτε, ξεσχισμένες. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς σκέφτηκαν τότε νὰ τὶς ἀσφαλίσουν καὶ ἐπενόησαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τοὺς φακέλλους.

Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι αὐτοὶ οἱ φάκελλοι ἦταν πολὺ πρωτόγονοι καὶ δὲν προστάτευαν ἐπαρκῶς τὶς ἐπιστολές. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τοὺς διευθυντὰς τῶν ταχυδρομείων τῆς ἐποχῆς νὰ τοὺς θεωρήσουν σὰν πολυτέλεια καὶ νὰ τοὺς ἐπιβαρύνουν μὲ πρόσθετο τέλος. Μαθαίνουμε π. χ. ἀπὸ ἕνα χρονικὸ τοῦ ἔτους 1664, ὅτι τὰ ταχυδρομικὰ μιᾶς ἁπλῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴν Ἑλβετία, ἦταν 4 σολδία, ἐνῶ μιᾶς ἐπιστολῆς μὲ φάκελλο 5 σολδία. Ἡ γαλλοελβετικὴ συνθήκη τῆς 21 Δεκεμβρίου 1700 ἐμείωσε τὰ ταχυδρομικά, ἀλλὰ διετήρησε τὴ διαφορὰ μεταξὺ ἐπιστολῶν μὲ φάκελλο καὶ χωρὶς φάκελλο.

Μόνον ἀπὸ τὸ 1778, ἔπαψε νὰ θεωρῆται σὰν πολυτέλεια καὶ καθιερώθηκαν κοινὰ τέλη γιὰ ὅλες τὶς ἐπιστολές.

Ἀλλ' οἱ φάκελλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε πάντοτε πρωτόγονοι. Ἐφευρέτης ἑνὸς τύπου φακέλλων παραπλησίων μὲ τοὺς σημερινούς, φαίνεται ὅτι ἦταν ἕνας Ἄγγλος χαρτοπώλης ἀπὸ τὸ Μπράϊτον, ποὺ λεγόταν Μπρέβερ καὶ ἔζησε ἤ, ἂν προτιμᾶτε, ἤκμασε γύρω στὸ 1820. Ἡ πελατεία του ἦταν κυρίως γυναικεία. Οἱ ἄνδρες ἀπόφευγαν γιὰ τὴ συνήθη ἀλληλογραφία τους τοὺς φακέλλους.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὸ 1841, ἕνας Παρισινὸς χαρτοπώλης, ποὺ λεγόταν Μακέ, αὐτοτιτλοφορήθηκε «ἐφευρέτης τῶν φακέλλων» καὶ ἤγειρε, μάλιστα, ἀγωγὴ ἐναντίον κάποιου ἄλλου ποὺ τὸν ἀνταγωνιζόταν. Ἀλλὰ τὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ κατασκευὴ φακέλλων δὲν ἀποτελοῦσε εὑρεσιτεχνία.

Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι οἱ φάκελλοι ἄργησαν πολὺ νὰ ἐπιβληθοῦν, ὅπως μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ἀπὸ τὶς συστάσεις ποὺ δίνει ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζὰκ Βένεντυ στὸ βιβλίο του «Ἀγγλία», ποὺ ἐκδόθηκε κατὰ τὸ 1845. «Μὴν παραλείπετε ποτέ, συνιστᾶ, νὰ βάλετε τὴν ἐπιστολή σας μέσα σ' ἕνα φάκελλο. Εἶνε ζήτημα ἐθιμοτυπίας».

Τὶς ἴδιες περίπου συστάσεις ἔκανε πρὶν ἀπὸ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα ὁ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ διπλωμάτης Ἀντουὰν ντὲ Κουρτέν, ποὺ ἦταν σύγχρονος τοῦ Μολιέρου. «Εἶνε καλὸ νὰ ξέρετε, γράφει, πώς, γιὰ λόγους μεγαλύτερου σεβασμοῦ, πρέπει νὰ βάζετε τὴν ἐπιστολὴ μέσα σὲ φάκελλο καὶ νὰ γράφετε πάνω σ' αὐτὸν τὴ διεύθυνσι τοῦ παραλήπτου. Ὅταν ἀπευθύνεσθε σὲ γυναῖκα, εἶνε καλὸ νὰ σφραγίζετε μὲ μιὰ μεταξωτὴ ταινία τὴν ἐπιστολὴ καὶ νὰ τὴν βάζετε σ' ἕνα φάκελλο, ὅπου θὰ γράφετε τὴ διεύθυνσι τῆς παραληπτρίας».

Οἱ ἔμποροι, ὡστόσο, ὅπως κι' οἱ Τράπεζες, δίστασαν γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ καθιερώσουν τοὺς φακέλλους. Ὁ λόγος ἦταν ὅτι ἂν συνέβαινε αὐτὲς οἱ ἐπιστολὲς νὰ φτάσουν στὰ δικαστήρια, ἤθελαν νὰ βρίσκωνται πάνω σ' αὐτὲς οἱ σφραγίδες μὲ τὴν ἡμερομηνία τοῦ ταχυδρομείου. Ἔτσι θὰ χρησίμευαν ὡς ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα. Τὸ σύστημα τῶν χωρὶς φάκελλο ἐπιστολῶν ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζουν καὶ σήμερα οἱ περισσότερες ἀγγλικὲς Τράπεζες.

Τὸ σχῆμα τῶν φακέλλων ἀκολούθησε διάφορες ἐξελίξεις. Στὴν ἀρχή, ἦταν μακρόστενοι, γιὰ ἕνα διάστημα ἔγιναν κυκλικοί, μὲ τὸ ἄνοιγμα στὴ μέση. ἔπειτα ἑξάγωνοι, κτλ. Τελικά, ὅμως, ἐπεκράτησε τὸ σημερινὸ γνωστὸ σχῆμα τους.

Ἡ φωνὴ τοῦ νεκροῦ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἀκουμπῶντας μὲ τὰ δυό του χέρια στὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου, ὁ Ρενὼ Μαλφρουὰ ἔψαχνε μὲ τὸ βλέμμα του τὴ θάλασσα. Συγχρόνως συλλογιζόταν πόση γοητεία ἀσκεῖ στὴν ἀνθρώπινη φαντασία ἡ λέξι «θησαυρός»... Μόλις εἶχε πῆ ὅτι ἤξερε τὸ μέρος ὅπου εἶχε βυθισθῆ ἕνας θησαυρός, εἶχε βρῆ ἀμέσως κεφάλαια κι' ἕνα πλοῖο μὲ πλήρωμα ἀπὸ πεινασμένους τυχοδιῶκτες, ἕτοιμους γιὰ κάθε κίνδυνο... Ὡστόσο, ἀφοῦ θἄβγαζε τὸ θησαυρὸ ἀπ' τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, δὲν ἐσκόπευε νὰ τὸν μοιρασθῆ μὲ τοὺς ἄλλους. Θὰ τοὺς ἔδινε μόνο λίγα ψίχουλα...

Ξαφνικά, συνῆρθε ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις του καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του σ' ἕνα σημεῖο.

— Στόπ! φώναξε μὲ συγκίνησι. Ρῖχτε τὴν ἄγκυρα καὶ κατεβάστε μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα. Θαρθῆ μαζί μου ὁ Ἰνδός.

Ἕνας κοντὸς ἄντρας, μὲ μυῶδες καὶ χαλκόχρωμο κορμί, πήδησε μέσα στὴ βάρκα ποὺ εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα οἱ ἄλλοι ναῦτες. Ἕνας ἄλλος, μεσόκοπος, μὲ ἀπεριποίητα γένεια καὶ μ' ἕνα μαῦρο ἐπίδεσμο στὸ ἀριστερὸ μάτι, πλησίασε τὸ Μαλφρουά. Ἦταν ὁ κυριώτερος χρηματοδότης του.

—Ἐδῶ εἶνε;... τὸν ρώτησε βραχνά.

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται... ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Στὸ βάθος τοῦ ὁλοκάθαρου νεροῦ ξεχώριζε ἕνας μεγάλος σκοῦρος ὄγκος, ἕνα ναυαγισμένο πλοῖο.

— Θὰ φορέσω ἕνα σκάφανδρο καὶ θὰ κατεβῶ πρῶτος, πρόσθεσε ὁ Μαλφρουά. Ξέρω ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ θησαυρός, καὶ μπορῶ νὰ διευθύνω τοὺς ἄλλους δύτες. Ὁ Ἰνδὸς θὰ μὲ συνοδέψῃ, γιὰ νὰ μὲ φυλάη ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ μονόφθαλμος. Ἂν χρειαστῆτε βοήθεια, μεταχειρισθῆτε τὸ τηλέφωνο ποὺ ὑπάρχει στὰ σκάφανδρα... Τ' ἀκριβοπληρώσαμε, ὅπως ξέρετε, αὐτὰ τὰ σκάφανδρα, γιατὶ μᾶς βεβαιώσατε ὅτι τ' ἀποτελέσματα θ' ἀξίζουν τὸν κόπο.

— Θὰ κρίνετε μόνος σας... ἀπάντησε αἰνιγματικὰ ὁ Μαλφρουά.

★

Κρεμασμένος ἀπ' τὰ καλώδια καὶ τὰ συρματόσκοινα καὶ φυλακισμένος στὸ σκάφανδρό του, ὁ Ρενὼ πάτησε ἐπιτέλους στὴ γέφυρα τοῦ ναυαγίου.

— Λίγο δεξιώτερα! εἶπε μὲ τὸ τηλέφωνο στοὺς ναῦτες τοῦ πλοίου ποὺ τὸν μετακινοῦσαν. Ἔτσι. Καλὰ εἶμαι τώρα...

Βρισκόταν μπροστὰ στὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα μιᾶς καμπίνας. Προχώρησε, μὲ βαρειὲς κι' ἀδέξιες κινήσεις, καὶ φώτισε τὸ ἐσωτερικό της μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ προβολέα τοῦ σκαφάνδρου του.

— Τὸ κρεββάτι... ψιθύρισε. Ἄραγε αὐτὸς βρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ; ... Θὰ τὸν βρῆκε ὁ θάνατος στὸν ὕπνο του...

Ἔτρεμε σύγκορμος, στὴν ἰδέα πὼς θὰ ξανάβλεπε, ξαπλωμένο στὴ στενὴ κοκέτα του, τὸ πτῶμα ἢ τὸ σκελετὸ τοῦ πλοιάρχου Ἀρνάζ!

Ἦταν ἄλλοτε φίλος του ὁ Ἀρνάζ. Τὸν εἶχε πάρει στὸ πλοῖο του γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ, γιὰ νὰ τὸν πάη δωρεὰν στὴν πατρίδα του. Εἶχε κάμει ὅμως τὸ λάθος νὰ τοῦ ἐξομολογηθῆ ὅτι μετέφερε κρυφὰ χρυσάφι ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων, φυλαγμένο σὲ σιδερένια κιβώτια, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καμπίνας του. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ γέννησε τὸ φρικτὸ πειρασμὸ στὸ Μαλφρουά. Καὶ κατέστρωσε τὸ σατανικό του σχέδιο, ποὺ θὰ πραγματοποιοῦσε τώρα τὸν ἐπίλογό του.

Μ' ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχάνημα, εἶχε ἀνοίξει μιὰ τεραστία τρύπα στὰ ὕφαλα τοῦ πλοίου καὶ τὸ εἶχε βυθίσει σ' ἕνα γνωστό του σημεῖο, σὲ βάθος σχετικὰ μικρό, ὥστε νὰ μπορῆ ἀργότερα νὰ κατεβῆ εὔκολα καὶ ν' ἀνελκύσῃ τὸ θησαυρό.

Προηγουμένως, εἶχε κρύψει ἀρκετὰ τρόφιμα σὲ μιὰ βάρκα, κι' ἄφισε μ' αὐτὴν τὸ πλοῖο λίγα λεπτὰ πρὶν νὰ γίνῃ ἡ ἔκρηξι.

Ὅταν τὸν περιμάζεψε ἕνα περαστικὸ ὑπερωκεάνειο, ἔκαμε μιὰ φανταστικὴ ἀφήγησι τῆς καταστροφῆς. Τέλος, βρέθηκε στὴ Μασσαλία, ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀνελκύσῃ τὸ θησαυρὸ ἀπ' τὴ θάλασσα!

Τώρα ἡ δουλειὰ ἦταν σχεδὸν τελειωμένη, χάρις σ' ἐκεῖνο τὸ μονόφθαλμο ποὺ εἶχε συναντήσει τυχαίως. Πλησίαζε στὸ σκοπό του!... Γιατί ὅμως νὰ συγκινῆται ἔτσι;

Κύτταξε μὲ θάρρος πρὸς τὴν κοκέτα τοῦ πλοιάρχου Ἀρνὰζ καὶ συλλογίστηκε:

«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ξυπνήσῃ, γιὰ νὰ ὑπερασπιστῆ τὸ θησαυρό!...».

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ:

— Μαλφρουά! Δολοφόνε!... Ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς τὸ ἔγκλημά σου!

Ἀκουγόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκαφάνδρου, αὐτὴ ἡ φωνή. Ὁ Μαλφρουὰ πάγωσε ἀπὸ τρόμο.

— Ποιὸς μιλάει;... τραύλισε μηχανικά.

—Ὁ Ἀρνάζ, ὁ μόνος ποὺ σώθηκε ἀπ' τὸ ναυάγιο! Δὲν μ' ἀναγνώρισες, μὲ τὸ μαῦρο ἐπίδεσμο στὸ μάτι μου, τὰ πυκνὰ γένεια μου καὶ τὴν ἀλλοιωμένη φωνή μου!... Θὰ πάρω ἐκδίκησι γι' αὐτοὺς ποὺ πέθαναν! Καιρὸ τώρα, ἀφ' ὅτου βεβαιώθηκα γιὰ τὴν ἐνοχή σου, περίμενα τέτοια εὐνοϊκὴ εὐκαιρία!... Ὕστερα θ' ἀνελκύσουμε τὸ θησαυρό, δίχως τὴ βοήθειά σου!

Τὸ φῶς τοῦ προβολέως ἔσβυσε ἀπότομα κι' ὁ Μαλφρουὰ βρέθηκε στὸ σκοτάδι. Ἐνῶ οὔρλιαζε ἀπὸ φρίκη, ἔνοιωσε ξαφνικὰ πὼς ὁ ἀέρας δὲν ἔφτανε πιὰ μέσα στὸ σκάφανδρο!...

... Στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου, ὁ μονόφθαλμος — ὁ πλοίαρχος Ἀρνὰζ — ποὺ ἐπέβλεπε τὰ καλώδια καὶ τὸ σωλῆνα ἀερισμοῦ τοῦ σκαφάνδρου, εἶπε ἔξαφνα μὲ ἤρεμη φωνή:

— Δὲν ἀπαντάει πιά. Κάτι σοβαρὸ θὰ τοῦ συνέβη. Τραβῆχτε τον ἀπάνω...

Ἐβγῆκαν ὅμως ἀπ' τὸ νερὸ μόνο τὰ σύρματα καὶ τὰ καλώδια, κομμένα ὅλα. Τὸ σκάφανδρο μὲ τὸ Μαλφρουὰ ἔμεινε στὸ βυθό!...

— Θὰ πέρασε ἴσως κάποιο σκυλόψαρο κι' ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του τὰ καλώδια καὶ τοὺς σωλῆνες, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ἀρνάζ. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο.... Ἂς κυττάξουμε τώρα γιὰ τὸ θησαυρό... ἂν ὑπάρχη, βέβαια!

Τὴν ἴδια ὥρα, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου, ἀνέβαινε ὁ Ἰνδὸς δύτης, πιασμένος ἀπόνα σκοινί. Κρεμόταν στὴ μέση του ἕνα μεγάλο ψαλλίδι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κόψει τὰ καλώδια. Εἶχε βοηθήσει τὸν Ἀρνὰζ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Μαλφρουὰ δίχως νὰ κινδυνέψῃ καθόλου!

Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

✪ ✪

Μὲ τὰ πόδια

Μιὰ Βελγίδα, ἡλικίας 60 χρόνων, ἡ Παυλίνα Βανχάμ, διέτρεξε μὲ τὰ πόδια 1600 χιλιόμετρα γιὰ νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Πάπα. Γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ χρειάστηκε 70 ἡμέρες.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ● ΑΘΗΝΑΙ, 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 601

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀνέραστες

Τὄχει παράπονο: «Δὲν μὲ ἐρωτεύονται». Τὴν πολιορκοῦν, τὴν φλερτάρουν, τῆς κάνουν μὲ ὑπονοούμενα τὶς προτάσεις τους. Ἔρωτα ὅμως, ὅπως τὸν φαντάζεται αὐτή, δεν τὸν βλέπει σὲ κανένα. Βλέπει ἁπλῶς τὸν πόθο. Ὡραία κι' ἐπιδεικτικὴ καθὼς εἶνε, τὴν ἐπιθυμοῦν. Ὑπόθεσι αἰσθήσεων. Τὰ αἰσθήματα δὲν παίρνουν μέρος. Αὐτὸ δὲ τὴν ἐνοχλεῖ.

Παντρεύτηκε. Τὴν πάντρεψαν, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν, τῆς πρότειναν γιὰ σύζυγο ἕνα νέο κατὰ ὀχτὼ χρόνια μεγαλύτερο της. Δὲν τῆς ἦταν δυσάρεστος. Γιατὶ νὰ μὴ τὸν ἔπαιρνε; Ἕνας ἄντρας τῆς ἔπεφτε. Ἕναν ἄντρα πῆρε. Ὅπως παίρνουν ὅλες οἱ κοπέλλες. Νόστιμος, εὔπορος, μορφωμένος. Καὶ τὴν ἤθελε τόσο... Τὴν ἤθελε ἁπλῶς. Ἐπιθυμία χωρὶς ἔρωτα. Σφοδρὴ ἡ πρώτη, ἀνύπαρκτος ὁ δεύτερος. Τὴν πῆρε κι' αὐτός, ὅπως θὰ παντρευόταν μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη, ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυσάρεστη. Χωρὶς τὴν ἐρωτικὴ φλόγα. Γιὰ τίποτε δὲν τὸν κατηγορεῖ. Ἐξακολουθεῖ ὡς τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους, νὰ θερμαίνεται ἀπ' αὐτήν. Τὴ συμπαθεῖ, τὴν ἐκτιμᾶ, τὴν περιποιεῖται, τῆς εἶνε πιστός. Ἔρωτα ὅμως, τὸν πλατύ, τὸν ἀσυγκράτητο ἔρωτα, δὲν τὸν βλέπει. Δὲν τὸν εἶδε οὔτε ἀπ' αὐτόν, οὔτε ἀπὸ κανένα. Οὔτε θὰ τὸν δῆ καὶ ποτέ της.

Ἡ μεγάλη ὁμολογία: «Οὔτ' ἐγὼ ἀγάπησα ἀληθινὰ ποτέ μου. Δὲ γνώρισα τὴν ἐρωτικὴ συγκίνησι». Οἱ ἄντρες τῆς εἶνε ὡς τώρα περισσότερο ἢ λιγώτερο συμπαθεῖς. Ἐπιθυμητοὶ ἢ ἀνεπιθύμητοι. Ἀνεκτοὶ ἢ ἀνυπόφοροι. Τὸν ἔρωτα ὅμως, σὰ θεία ἐπιταγή, σὰ φωταγώγησι τῆς καρδιᾶς, σὰν δαυλὸ ποὺ πυρπολεῖ τὴν ψυχή, δὲν τὸν ἔχει αἰσθανθῆ, γιὰ νὰ τὸν μεταδώσῃ καὶ σὲ ἄλλους. Ἴσως — λέει ἡ ἴδια — γιατὶ δὲ βρέθηκε στὸ δρόμο της ὁ ἕνας ποὺ νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ τὴ μεγάλη ἀγάπη. Ἴσως γιατὶ δὲν τὴν ἀγάπησε ὁ ἕνας, γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὴν ἀγάπη της κι' αὐτή. «Ἂν βρισκόταν...».

Ἀμ' δὲ βρίσκονται ἔτσι, κυρία μου. Ἡ ἐξομολόγησί σας δίνει τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου. Ζητεῖτε τὰ ἀδύνατα. Τὸ λαβεῖν χωρὶς τὸ δοῦναι. Ν' ἀγαπηθῆ χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ. Δὲν ἐννοῶ ν' ἀγαπήσῃ τὸ ἴδιο πρόσωπο τὸ ὁποῖο θὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπη. Συχνότατα, ἡ ἀγάπη κατευθύνεται σὲ πρόσωπα ποὺ δὲν μᾶς τὴν ἀνταποδίδουν. Εἶνε ὅμως πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔλειψε ἡ ἱκανότητα ν' ἀγαπήσουν. Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἀποκρούουν τὸ πρόσωπο ποὺ τ' ἀγαπᾶ. Τὸ γεγονὸς ὅτι μποροῦν ν' ἀγαπήσουν, εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὰ τὴν ἀγάπη. Ἀγαπᾶς ἐσύ, δὲ σ' ἀγαπᾶ ἐκείνη. Δὲν ἀγαπᾶ ἐσένα. Εἶνε ὅμως ἱκανὴ ν' ἀγαπήσῃ — καὶ ἴσως ν' ἀγαπᾶ — ἕναν ἄλλον. Ἔτσι, μάλιστα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπορεῖ ν' ἀγαπηθῆ. Ἐκείνη ποὺ μάταια περιμένει τὴν ἀγάπη εἶνε ἡ ἄλλη, ἡ ἀνέραστη. Ζητεῖ τὸν πέρα ἀπὸ τὸν πόθο ἔρωτα. ὅταν στὸν πόθο περιορίζεται ὁ δικός της. Μέσα σὲ ἀτσαλένιους πύργους ἡ καρδιά της. Λιμάνι ποὺ τὸ προστατεύουν λιμενοβραχίονες. Πῶς νὰ εἰσβάλουν μέσα σ' αὐτὸ οἱ ἀφροὶ τῶν ἐρωτικῶν κυμάτων; Ἔχεις ἀπὸ τὴ φύσι ἀμπαρωμένη τὴν πόρτα σου, καὶ περιμένεις τὸ διαρρήκτη...

Ἂς μὴν ἐπικαλῆται ἡ κυρία τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τῆς ἔτυχε ὁ ἕνας ποὺ θὰ τῆς ἐνέπνεε τὸν ἔρωτα.

Τριανταεφτὰ ἐτῶν γυναῖκα! Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε πεισθῆ ὅτι δὲν εἶνε ἡ σύμπτωσι ποὺ τῆς ἔλειψε. Ἡ ἴδια ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία δὲν εἶνε πομπὸς ἀγάπης. Καὶ θέλει νὰ γίνῃ δέκτης! Θὰ ἦταν τὸ θαῦμα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε προικισμένος μὲ κεραῖες ἀόρατες, ποὺ ἐνημερώνουν τὸ ὑποσυνείδητό του γιὰ τὸ ἐρωτικὸ κλῖμα τοῦ κάθε προσώπου. Μὲ σύμβουλο δὲ τὶς κεραῖες αὐτές, ἀποφεύγει τὰ πρόσωπα, στὰ ὁποῖα λείπει ἡ κλίσι στὴν ἀγάπη. Ἀλλὰ κι' ἂν συμβῆ—πρᾶγμα πολὺ σπάνιο— νὰ μὴ λειτουργοῦν οἱ κεραῖες καὶ τοποθετήσετε τὴν ἀγάπη σας σὲ πρόσωπο ἀνίκανο ν' ἀγαπήσῃ, τότε τὸ πρόσωπο αὐτὸ ὄχι μόνο δὲ θ' ἀνταποκριθῆ, ἀλλὰ οὔτε θὰ πιστέψῃ ποτὲ ὅτι τὸ ἀγαπήσατε. Τοῦ λείπει τὸ ὄργανο τῆς κατανοήσεως. Πῶς νὰ δῆ ὅταν τοῦ λείπουν τὰ μάτια;

Δὲν τὴν ἀγάπησε κανείς, ἰσχυρίζεται ἡ κυρία. Πολὺ πιθανόν. Ἀλλὰ κι' ἂν τὴν ἀγαπήσῃ κανείς, νὰ εἶνε βέβαιη ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Γιὰ νὰ νοιώσουμε τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου, πρέπει νάχουμε κι' ἐμεῖς τὴν ἱκανότητα νὰ κινηθοῦμε ἀπὸ τὰ ἴδια αἰσθήματα. Ἂν δὲν πεινάσετε, πῶς θὰ νοιώσετε τὴν πεῖνα τοῦ πλησίον; Ἂν δὲν πονέσετε κάποτε στὴ ζωή, πῶς θὰ καταλάβετε τὸν πόνο τοῦ συντρόφου σας; Μὲ τὰ δικά μας μέτρα κρίνουμε πάντα τοὺς ἄλλους.

Ἀλλοίμονο ἂν πέσετε σὲ γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀγαπήσῃ. Δὲν εἶνε μόνο ὅτι θὰ μείνῃ χωρὶς ἀνταπόδοσι ἡ ἀγάπη σας. Θὰ μείνῃ καὶ χωρὶς κατανόησι. Ὅσες θυσίες κι' ἂν κάνετε, ὅση ἀφοσίωσι κι' ἂν ἐκδηλώσετε, ὅσο κι' ἂν εἶνε τὸ πάθος ποὺ σᾶς φλογίζει, θὰ πέσετε πάνω στοὺς πάγους της. Ἀδύνατο νὰ σᾶς νοιώσῃ. Λαχταρᾶ ν' ἀγαπηθῆ. Τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης σας ρίχνετε στὰ πόδια της. Οὔτε τοὺς βλέπει, οὔτε τοὺς χαίρεται, οὔτε εἶνε ἱκανὴ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ τοὺς μαζέψῃ. Κακὸ καὶ γιὰ κείνη, ἀλλὰ συμφορὰ καὶ γιὰ σᾶς. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν εἶνε ὁ κανόνας. Οἱ κεραῖες λειτουργοῦν, καὶ γυναῖκες καὶ ἄντρες ἀλλάζουν πορεία ὅταν διασταυρωθοῦν μὲ πρόσωπα ποὺ δὲν εἶνε προικισμένα μὲ τὸ τάλαντο τῆς ἀγάπης.

Ἀλλὰ εἶνε τόσο μεγάλη ἆρα γε ἡ ζημιὰ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι αὐτοῦ τοῦ ταλάντου, γιὰ νὰ παραπονιοῦνται ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔλειψε; Καὶ δὲν εἶνε πιὸ πλεονεκτικὴ ἡ θέσι τους, ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων, ποὺ βασανίζονται καὶ τσιγαρίζονται ἀπὸ τοὺς ἐρωτικοὺς καϋμούς; Ἀντὶ νὰ παραπονιοῦνται, ἂς δοξάζουν οἱ ἀνέραστοι τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀνοσία ποὺ τοὺς χάρισε καὶ ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ διανύουν τὶς μέρες τους ἀγκυροβολημένοι σὲ λιμανάκια ἀκύμαντα καὶ γαλήνια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

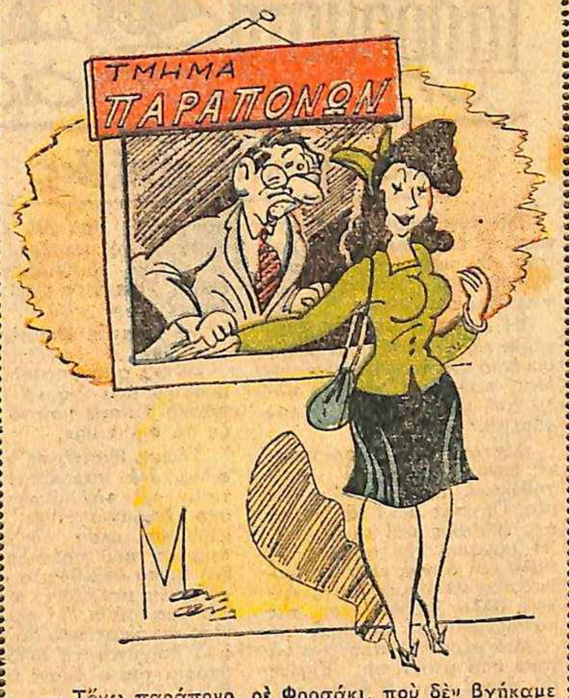

— Τὄχω παράπονο, ρὲ Φροσάκι, ποὺ δὲν βγήκαμε μιὰ φορὰ μαζί!... (Τοῦ Μ. Ἀνιστόπουλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Οἱ ἀναμνήσεις

Δὲν χρειάζονται καθόλου οἱ ἀναμνήσεις
κι' ὅ,τι ἔγινε, καλό ναι νὰ ξεχνιέται.
Τί τὶς θέλ' ἡ μνήμη τέτοιες συγκινήσεις;
Κάθε τὶ ποὖχει περάσει, ἂς λησμονιέται.
Ὅταν ἔρχεται τρεμόσβυστη μιὰ δύσις,
τί γυρεύει ἡ μνήμη κι' ὅλο ἀναπολεῖ;
Δὲν χρειάζονται καθόλου ἀναμνήσεις
ἀπ' τῆς νειότης τὴ φλογάτη ἀνατολή.

★

Δὲν χρειάζονται ἀναμνήσεις. Ξεχασμένα
νἆναι ὅλα κι' ἂς μὴν ἔρχωνται στὸ νοῦ μας,
κάποια ὄνειρα, σβυσμένα, περασμένα
κι' οἱ ἐλπίδες παρελθόντος μακρυνοῦ μας,
οἱ ἐλπίδες ποὺ γινήκανε χαρές,
οἱ ἐλπίδες ποὺ γλυκὰ μᾶς νανουρίσανε,
οἱ ἐλπίδες κι' οἱ στιγμὲς οἱ τρυφερὲς
ποὺ ἔτσι ἀνώφελα κυλήσανε καὶ σβύσανε.

★

Κάθε τὶ ποὺ μᾶς συμβαίνει νὰ ξεχνιέται
νὰ μὴ λέμε: «Γιὰ θυμήσου τὰ παληά...»
Ἡ καρδιά, νὰ μὴν ἀκούῃ καὶ τυραννιέται
τὸν ἀντίλαλο ἀπὸ τ' ἄλλοτε βιολιά,
ποὺ μᾶς ἔπαιζαν χαρούμενα τραγούδια
κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε δεῖλι,
ὅταν εἴχαμε δλόδροσα λουλούδια
στὰ μαλλιά, στὴν ἀγκαλιά μας καὶ στὰ χείλη.

★

Εἶνε πάντα οἱ ἀναμνήσεις θλιβερὲς
καὶ μᾶς φέρνουν στὸ μυαλό μας, σὰν γερνᾶμε
τὶς παληές, τὶς ἐρωτιάρικες χαρὲς
κι' ἄλλη μιὰ φορὰ μᾶς κάνουν νὰ πονᾶμε.
Νὰ πονᾶμε ἀληθινὰ καὶ νὰ ζηλεύωμε
τὰ παληὰ τρελλά μας χάδια καὶ φιλιά,
νὰ ζηλεύωμε ποὺ ὅσο ἂν τὰ γυρεύωμε,
δὲν ζυγώνουν στὰ χιονᾶτα μας μαλλιά.

★

Τί τὴ θέλομε τὴ μνήμη; Φέρνει λύπη.
φέρνει ζήλεια, φέρνει πόνο στὴν καρδιά,
κάθε ἀνάμνησις, καλύτερα νὰ λείπῃ
καὶ ἡ μνήμη, νὰ μὴ βγάζῃ τσιμουδιά...
Δὲν χρειάζεται ἡ παληὰ ζωὴ ν' ἀνοίγῃ
ἕναν πέπλο ἀναμνήσεων μακρυνῶν,
γιὰ νὰ λέμε καὶ ἡ ζήλεια νὰ μᾶς πνίγῃ:
—Ἄχ... νὰ ἤμουν τώρα εἴκοσι χρονῶν!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Ἕνα μπουκέτο μενεξέδες

Τὴν συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν γνωρίσω καλύτερα.

Ἡ ὀμορφιά της δὲν ἦταν χτυπητή, γιατὶ κρυβόταν πίσω ἀπὸ ἕνα πέπλο μελαγχολίας, ποὺ μεγάλωνε πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ ἁπλὸ μαῦρο της φόρεμα.

Δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι νὰ ξαναϊδωθοῦμε καὶ συναντηθήκαμε ἔτσι μερικὲς φορές. Πήγαμε μαζὶ σὲ διάφορες ἐκθέσεις καὶ συναυλίες. Ἡ μουσικὴ τὴν συγκινοῦσε πολὺ καὶ συχνὰ εἶδα τὰ μάτια της νὰ βουρκώνουν. Δίχως ἄλλο ἔκρυβε μέσα της κάποιο θλιβερὸ μυστικό.

Μιὰ μέρα τῆς πρότεινα νὰ πάω στὸ σπίτι της. Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Πῆγα στὸ ραντεβοῦ μας, ἀφοῦ ἀγόρασα ἕνα μπουκέττο μενεξέδες, γεμᾶτος χαρὰ κι' ἐλπίδες.

Ἡ φίλη μου μὲ δέχτηκε χωρὶς καμμιὰ ἐκδήλωσι ἐνθουσιασμοῦ, ντυμένη μὲ τὸ συνηθισμένο μαῦρο φόρεμα. Μόλις μπῆκα στὸ σαλονάκι, τῆς πρόσφερα τὰ λουλούδια μου, ψιθυρίζοντας μερικὰ λόγια ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν.

Κατάπληκτος τὴν εἶδα τότε νὰ χλωμιάζη.

— Κρατῆστε τὸ μπουκέτο σας, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας πονεμένα.

—Δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ μενεξέδες; τὴν ρώτησα μ' ἕνα ὕφος ὅλο ἀπορία. Νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ μαντέψω.

—Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ξέρετε...

Μὲ κύτταξε θλιμμένα καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστικό μου γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτα ποὺ νὰ σκιάζη τὴ φιλία μας.

Τόνισε ἰδιαιτέρως τὴ λέξι φιλία. Μὲ παρακάλεσε κατόπιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω στὸ δωμάτιό της. Μόλις μπήκαμε μέσα τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρόσεξα ἦταν ἕνα μικρὸ ἀνθοδοχεῖο μὲ κατάξερους μενεξέδες, πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἡ φωνὴ τῆς νέας γυναίκας ποὺ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴ θλιβερὴ ἱστορία της μ' ἔκανε νὰ συνέλθω.

— Παντρεύτηκα, μοῦ εἶπε, ἐδῶ κι' ἔξη χρόνια μ' ἕναν ἄντρα ποὺ τὸν ἀγάπησα παράφορα. Μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτός, ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του τρόπο. Ἦταν σκληρὸς κι' ἀπότομος, σὰ νἄθελε νὰ κρύψη μὲ τὸ φέρσιμό του τὴν τρυφερὴ καρδιά του.

» Ὁ ἄντρας μου εἶχε σπουδαία θέσι καὶ πρὸ παντὸς εὐθύνες. Ὅπως σᾶς εἶπα ἦταν εὐέξαπτος καὶ μάλιστα, ἄξεστος. Οἱ τρόποι του συχνὰ μ' ἐξερέθιζαν καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς ὁ ἔρωτας εἶχε κάνει φτερά.

» Ἕνα πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γελοία λογομαχία, ὁ ἄντρας μου, ποὺ φαίνεται δὲν θὰ εἶχε κοιμηθῆ καλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί σκοτοῦρες, μοῦ μίλησε ἀκόμα πιὸ βάναυσα. Νεύριασα τόσο ποὺ ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ ζωὴ κοντά του εἶχε καταντήσει ἀφόρητη καὶ πὼς θὰ προτιμοῦσα ν' ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερία μου.

» Ἔφυγε χτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα πίσω του, γεμᾶτος ὀργὴ καὶ κακία. Ὅταν ἔμεινα μόνη ἄφησα κι' ἐγὼ τὸ θυμό μου νὰ ξεσπάση. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἠρέμησα καὶ ἄρχισα νὰ ντρέπωμαι γιὰ ὅσα εἶχα πῆ. Τὸ μεσημέρι ὁ ἄντρας μου δὲν ἔτρωγε ποτὲ στὸ σπίτι κι' ἔτσι ὡς τὸ βράδυ εἶχα σκεφθῆ κιόλας χίλιους δυὸ τρόπους γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω συγνώμη.

Ὅταν νύχτωσε, ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἀκόμα φανῆ στὸ σπίτι. Ποτὲ δὲν ἀργοῦσε χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήση.

» Τηλεφώνησα στὸ γραφεῖο του, ἂν κι' αὐτὸ μοῦ τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει. Προτιμοῦσα νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνάζη παρὰ νὰ παρατείνω τὴν ἀγωνία μου. Τὸ τηλέφωνο ὅμως κουδούνιζε διαρκῶς δίχως ν' ἀπαντάη κανείς.

» Χίλιες δυὸ κακὲς σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό μου. Ξαφνικά, ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Ἔτρεξα ν' ἀνοίξω μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου. Βρέθηκα μπροστὰ σὲ δυὸ ἀγνώστους ποὺ μοῦ ἐξήγησαν μὲ μισόλογα πὼς ὁ ἄντρας μου διασχίζοντας βιαστικὰ τὸ δρόμο παρασύρθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ φρενάρη ἐγκαίρως. Τὸ πτῶμα του βρισκόταν τώρα στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἔπρεπε νὰ πάω γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Ὕστερα μοῦ ἔδωσαν κάτι : ἕνα μπουκέτο μενεξέδες.

»—Μὲ δυσκολία κατωρθώσαμε νὰ τὸ βγάλωμε ἀπ' τὰ σφιγμένα δάχτυλά του, μοῦ ἐξήγησαν.

» Κατάλαβα ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Εἶχε μετανοιώσει κι' ἐκεῖνος γιὰ τὴ συμπεριφορά του κι' ἐρχόταν νὰ ζητήση συγνώμη, φέρνοντάς μου ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα μου λουλούδια. Εἶχε βρῆ τὸ θάνατο θέλοντας νὰ φτάση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα κοντά μου.

Ἡ νέα γυναίκα ἀναστέναξε καὶ ψιθύρισε:

— Κράτησα τὰ λουλούδια ἐκεῖνα γιὰ νὰ μὴν ξεχάσω ποτὲ τὴν τραγωδία μου. Πιστεύω νὰ καταλαβαίνετε γιατὶ δὲν θέλω νὰ δεχτῶ τοὺς δικούς σας μενεξέδες.

Γύρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλοντας νὰ κρύψη τὰ δάκρυά της. Ἤμουνα τρομερὰ συγκινημένος.

Τῆς φίλησα τρυφερὰ τὸ χέρι. Κι' ἔφυγα, κρατῶντας τοὺς μενεξέδες, τὰ λουλούδια αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀποκάλυψαν τὸ μυστικό της, μὰ ποὔγιναν ἀφορμὴ νὰ τὴν χάσω γιὰ πάντα. Οἱ μενεξέδες μου, μαραμένοι πιὰ κι' ἄχρηστοι, βρίσκονται μέσα σ' ἕνα ἀνθογυάλι γιὰ νὰ μοῦ θυμίζουν τὴ γλυκειὰ καὶ πονεμένη μορφή της ποὺ ἀγάπησε πολὺ καὶ ὑποφέρει τώρα ἀπ' τὸ τραγικὸ παιγνίδι τῆς μοίρας.

ΖΙΛΜΠΕΡ ΝΤΥΠΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Λαχτάρα

Βαδίζων εἰς τὰς ἀγυιὰς τοῦ Ἄστεως ἀσκόπως
ἐν τῷ προσώπῳ νεαρᾶς ὠσφράνθην κελεπούριον
δι' ὃ καὶ ἀπεφάσισον ἀνέτως καὶ ἀκόπως
νὰ ἀπολαύσω πάραυτα ἐρωτικὸν χουζούριον.
Ὅθεν προχώρησον εὐθὺς πρὸς ταύτην ἐρρωμένως
μὲ γοητείαν, ὡς εἰκός, καὶ χάριν ὁπλισμένος
βαδίζων ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἤγουν ἐκ τοῦ πλησίον
στὴν λεωφόρον δηλαδὴ τὴν τῶν Πεπατησίων.
Καὶ καταφθάσαντες ὁμοῦ εἰς τοῦ Μουσείου θέσιν
ἐπλεύρισον κανονικῶς κι' ἀνέκραξον μὲ ζέσιν :
— Ὦ! νεανίσκη τρυφερὰ ἐνθάδε ἂς καθήσωμεν
κι' ὑπὸ τῶν δένδρων τὴν σκιὰν δεόντως ἂς τὰ... ψήσωμεν!

Καὶ αὕτη ἀποστρέψασα θυμοειδῶς τὴν κάραν
ἐτάχυνε τὸ βῆμα της — ὦ, ἄφρον δεσποινίδιον! —
πλὴν νοιώθων ἀκατάσχετον ἐρωτικὴν ἀνδάραν
καὶ αὖθις ἐσυνέχισον τὸ τρυφερὸν κυνήγιον.
Καὶ φθάσαντες εἰς τὸ γνωστὸν τοῦ Ἄρεως δασύλλιον
ἔνθα μονίμως κατοικεῖ πᾶν τρυφερὸν εἰδύλλιον
ἔκαμον χρῆσιν πάραυτα ταύτης τῆς εὐκαιρίας
κι' εἶπον αὐτῇ μετὰ φωνῆς τὰ μάλα αἰθερίας :
— Ὦ! Δεσποινὶς ὑπέροχος, μὶς κεχαριτωμένη,
ἐλθέ, ἐλθὲ νὰ ψάλλωμεν ἐρώτων «Ὡσαννά»!...
Πλὴν αὕτη μοὶ ἀπήντησε σφόδρα φεφουρκισμένη :
— Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μοῦτρα σου, βρὲ γερο - Τραχανᾶ!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὕστερα ἀπὸ πεντάμηνο ἀπουσία στὴν Ἀφρική, γύρισε στὴν Ἀθήνα γεμάτη... χρυσάφι ἡ τραγουδίστρια τῆς Νίκης, Σοφία Βέμπο, μαζὶ μὲ τὸν συνοδό της, ακκορντεονίστα Μένιο Μανωλιτσάκη. Πράγματι, μαζὶ μὲ ἄλλα δῶρα ἔφερε μαζί της καὶ πολλὰ βαρύτιμα βραχιόλια καὶ κοσμήματα, ποὺ τῆς χάρισαν οἱ ὁμογενεῖς θαυμασταί της τῆς Ἀδδὶς Ἀμπέμπα καὶ τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ. Ἡ Βέμπο ἐγνώρισε καὶ στὶς δύο πόλεις ὅπου τραγούδησε πάνω ἀπὸ χίλια τραγούδια σὲ ἐνενῆντα συναυλίες, τὴν πιὸ θερμὴ ὑποδοχή. Σὲ τόσο μάλιστα βαθμό, ποὺ σὲ κάθε μέρος, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγη τὴν ὑποχρέωναν νὰ ὑπογράψη ὑπεύθυνο... δήλωσι ὅτι θὰ ξαναπάη πολὺ σύντομα!

Στὸ Βελγικὸ Κογκό, παρακολουθησαν τὴν συναυλία της ὅλοι οἱ καθολικοὶ κληρικοί, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπο, καὶ τὴν χειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμό.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Νόβας, ποὺ εἶναι ὡς γνωστόν, καὶ ποιητὴς (Γ. Ἀθάνας) στὸ γεῦμα ποὺ δόθηκε ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς Ὄπερας πρὸς τιμὴν τῆς Ἰταλίδος ὑψιφώνου Βιρτζίνιας Ζεάν, ἀφιέρωσε σ' αὐτὴν ἕνα ποίημά του, ποὺ ἔγραψε καὶ ἀπάγγειλε ἐκείνη τὴν ὥρα!

— Ἕνας γνωστὸς πιανίστας, ὁ κ. Τάκης Κούρτελης, ἡλικίας μόλις 36 ἐτῶν, πρόκειται νὰ γιορτάση κατ' αὐτὰς τὴν τριακονταετηρίδα του.

Ὁ Κούρτελης παίζει πράγματι πιάνο ἀπὸ 6 ἐτῶν, τὴν πρώτη δὲ κριτικὴ γι' αὐτὸν ἔγραψε στὸ Βόλο ὅταν πρωτοεμφανίστηκε ὡς καλλιτέχνης, ὁ Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν κ. Μικρουλέας, διευθυντὴς τότε ἐφημερίδος στὸ Βόλο.

— Ἡ Θεσσαλονίκη ἀποκτᾶ ἐφέτος ἕνα καινούργιο θερινὸ θέατρο, ὅπου θὰ παίξη τὸ καλοκαῖρι καὶ δεύτερος μουσικὸς θίασος, τῆς Τούλας Δράκου.

— Καλλιτεχνικὸ γεγονὸς ἀποτελεῖ ἡ ἐπανεμφάνισις τῆς κ. Κυβέλης στὴν σκηνή, ὕστερα ἀπὸ 10 χρόνια. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι μόλις ὡρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως ἐξηντλήθησαν ὅλα τὰ εἰσιτήρια τῆς πρεμιέρας.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Κυβέλη ἔπαιξε γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν φύγη στὸ Ἐξωτερικό, πρὶν δέκα ἀκριβῶς χρόνια στὴ «Γκλόρια» τὸ ἔργο τοῦ κ. Μελᾶ «Πίσω στὴ γῆ».

— Μετὰ τὸ περίφημο «Ἐγκέϊν» γίνεται τώρα πολὺς λόγος γιὰ ἕνα ἀργὸ βάλς, μὲ τὸν τίτλο «Κοιμήσου», ποὺ ἐφωνογραφήθη σὲ δίσκους ἀπὸ τὴν καινούργια ἀποκάλυψι τοῦ τραγουδιοῦ «Γιόλα», καθὼς καὶ γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἀγγλικὸ ταγκὸ μὲ τὸν τίτλο «Νόρα».

— Στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔκαμε τὴν ἐπανεμφάνισί της ἡ 11έτις μικροῦλα - φαινόμενο Ζωΐτσα Κουρούκλη.

— Στὸ καινούργιο βαριετὲ τοῦ Παγκρατίου «Ἄλσος», ποὺ παρουσιάζει ἕνα πλούσιο θέαμα, ἡ καρατερίστα Λόλα Φιλιππίδου ζωντανεύει πάλι τὴν «Χοντρὴ τοῦ Θησαυροῦ», μὲ Ζαχαρία τὸν νᾶνο Παναγιωτάκη.

— Στὴν νέα κωμωδία τῶν κ. κ. Σακελλαρίου - Γιαννακοπούλου, ποὺ πρόκειται νὰ γυρίση ἡ «Φίνος Φίλμ» ἀντὶ τοῦ κωμικοῦ Β. Ἀργυροπούλου, θὰ παίξη τελικὰ ὁ Β. Λογοθετίδης.

— Στὴν «Μικρὴ μαμᾶ» ἐξ ἄλλου, τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Χαιρόπουλου ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Θησαυρὸ» καὶ ποὺ θὰ γίνη ταινία ἀπὸ τὴν Ἑταιρία «Ἀν. Ζερβός», φέρονται ὑποψήφιες γιὰ τὸν κύριο ρόλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ζινὲτ Λακάζ, ἡ Καλὴ Καλὸ καὶ ἡ Ἔφφη Πόλλυ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θεατρίνες τῆς ζωῆς

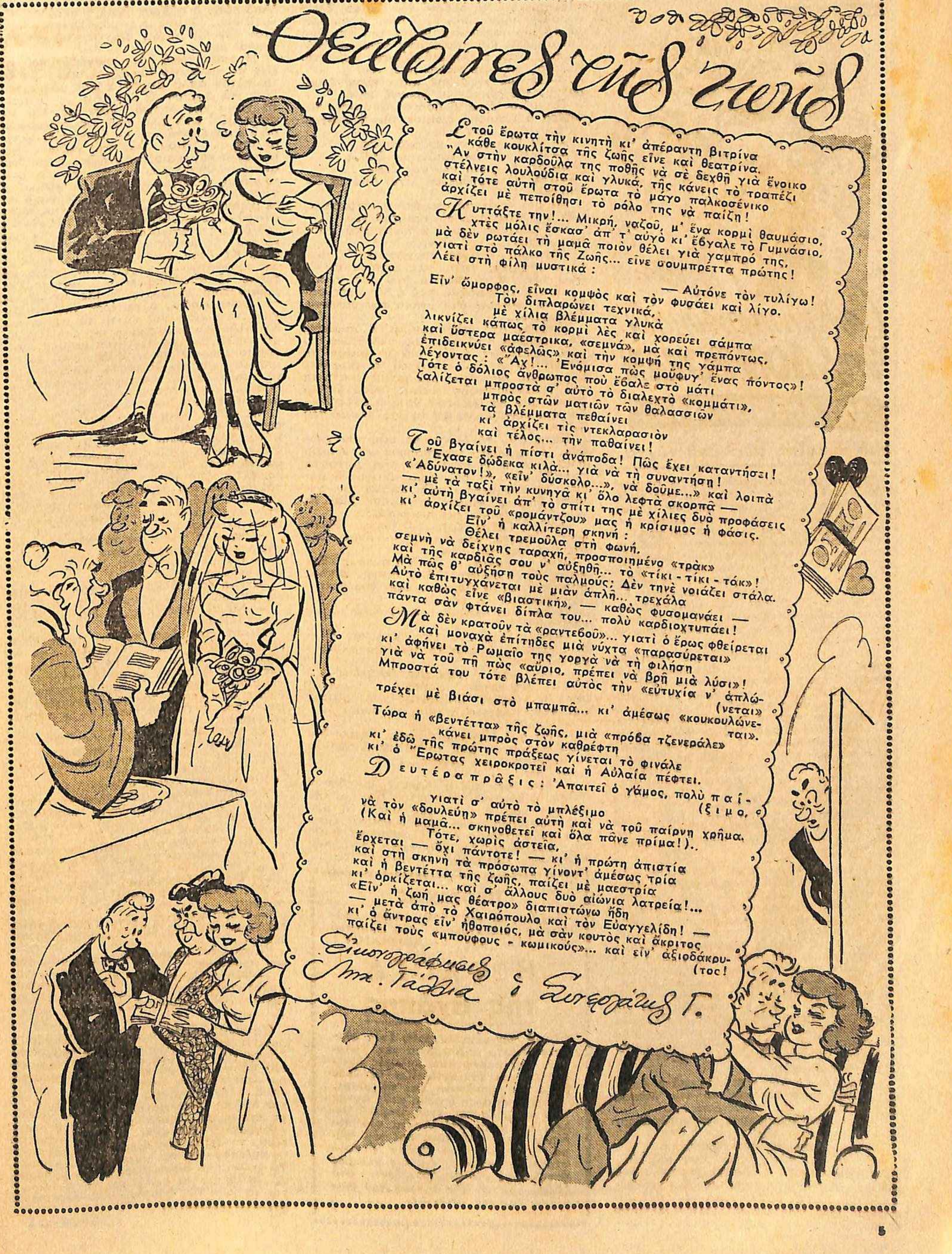

Στοῦ ἔρωτα τὴν κινητὴ κι' ἀπέραντη βιτρίνα
κάθε κουκλίτσα τῆς ζωῆς εἶνε καὶ θεατρίνα.
Ἂν στὴν καρδοῦλα της ποθῆς νὰ σὲ δεχθῆ γιὰ ἔνοικο
στέλνεις λουλούδια καὶ γλυκά, τῆς κάνεις τὸ τραπέζι
καὶ τότε αὐτὴ στοῦ ἔρωτα τὸ μάγο παλκοσένικο
ἀρχίζει μὲ πεποίθησι τὸ ρόλο της νὰ παίζη!
Κυττάξτε την!... Μικρή, ναζοῦ, μ' ἕνα κορμὶ θαυμάσιο,
χτὲς μόλις ἔσκασ' ἀπ' τ' αὐγὸ κι' ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο,
μὰ δὲν ρωτάει τὴ μαμᾶ ποιὸν θέλει γιὰ γαμπρό της,
γιατὶ στὸ πάλκο τῆς Ζωῆς... εἶνε σουμπρέττα πρώτης!
Λέει στὴ φίλη μυστικά :
— Αὐτόνε τὸν τυλίγω!
Εἶν' ὤμορφος, εἶναι κομψὸς καὶ τὸν φυσάει καὶ λίγο.
Τὸν διπλαρώνει τεχνικά,
μὲ χίλια βλέμματα γλυκὰ
λικνίζει κάπως τὸ κορμὶ λὲς καὶ χορεύει σάμπα
καὶ ὕστερα μαέστρικα, «σεμνά», μὰ καὶ πρεπόντως,
ἐπιδεικνύει «ἀφελῶς» καὶ τὴν κομψή της γάμπα
λέγοντας : «Ἄχ!... Ἐνόμισα πὼς μοὔφυγ' ἕνας πόντος»!
Τότε ὁ δόλιος ἄνθρωπος ποὺ ἔβαλε στὸ μάτι
ζαλίζεται μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ διαλεχτὸ «κομμάτι»,
μπρὸς στῶν ματιῶν τῶν θαλασσιῶν
τὰ βλέμματα πεθαίνει
κι' ἀρχίζει τὶς ντεκλαρασιὸν
καὶ τέλος... τὴν παθαίνει!
Τοῦ βγαίνει ἡ πίστι ἀνάποδα! Πῶς ἔχει καταντήσει!
Ἔχασε δώδεκα κιλὰ... γιὰ νὰ τὴ συναντήση!
«Ἀδύνατον!», «εἶν' δύσκολο...», νὰ δοῦμε...» καὶ λοιπὰ
— μὲ τὰ ταξὶ τὴν κυνηγᾶ κι' ὅλο λεφτὰ σκορπᾶ —
κι' αὐτὴ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι της μὲ χίλιες δυὸ προφάσεις
κι' ἀρχίζει τοῦ «ρομάντζου» μας ἡ κρίσιμος ἡ φάσις.
Εἶν' ἡ καλλίτερη σκηνή :
Θέλει τρεμοῦλα στὴ φωνή,
σεμνὴ νὰ δείχνης ταραχή, προσποιημένο «τρὰκ»
καὶ τῆς καρδιᾶς σου ν' αὐξηθῆ... τὸ «τίκι - τίκι - τάκ»!
Μὰ πῶς θ' αὐξήση τοὺς παλμούς; Δὲν τηνὲ νοιάζει στάλα.
Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ μιὰν ἁπλῆ... τρεχάλα
καὶ καθὼς εἶνε «βιαστική», — καθὼς φυσομανάει —
πάντα σὰν φτάνει δίπλα του... πολὺ καρδιοχτυπάει!
Μὰ δὲν κρατοῦν τὰ «ραντεβοῦ»... γιατὶ ὁ ἔρως φθείρεται
καὶ μοναχὰ ἐπίτηδες μιὰ νύχτα «παρασύρεται»
κι' ἀφήνει τὸ Ρωμαῖο της γοργὰ νὰ τὴ φιλήση
γιὰ νὰ τοῦ πῆ πὼς «αὔριο, πρέπει νὰ βρῆ μιὰ λύσι»!
Μπροστά του τότε βλέπει αὐτὸς τὴν «εὐτυχία ν' ἁπλώνεται»
τρέχει μὲ βιάσι στὸ μπαμπᾶ... κι' ἀμέσως «κουκουλώνεται».
Τώρα ἡ «βεντέττα» τῆς ζωῆς, μιὰ «πρόβα τζενεράλε»
κάνει μπρὸς στὸν καθρέφτη
κι' ἐδῶ τῆς πρώτης πράξεως γίνεται τὸ φινάλε
κι' ὁ Ἔρωτας χειροκροτεῖ καὶ ἡ Αὐλαία πέφτει.
Δευτέρα πρᾶξις : Ἀπαιτεῖ ὁ γάμος, πολὺ παίξιμο,
γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ μπλέξιμο
νὰ τὸν «δουλεύη» πρέπει αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ παίρνη χρῆμα.
(Καὶ ἡ μαμᾶ... σκηνοθετεῖ καὶ ὅλα πᾶνε πρίμα!).
Τότε, χωρὶς ἀστεῖα,
ἔρχεται — ὄχι πάντοτε! — κι' ἡ πρώτη ἀπιστία
καὶ στὴ σκηνὴ τὰ πρόσωπα γίνοντ' ἀμέσως τρία
καὶ ἡ βεντέττα τῆς ζωῆς, παίζει μὲ μαεστρία
κι' ὁρκίζεται... καὶ σ' ἄλλους δυὸ αἰώνια λατρεία!...
«Εἶν' ἡ ζωή μας θέατρο» διαπιστώνω ἤδη
— μετὰ ἀπὸ τὸ Χαιρόπουλο καὶ τὸν Εὐαγγελίδη! —
κι' ὁ ἄντρας εἶν' ἠθοποιός, μὰ σὰν κουτὸς καὶ ἄκριτος
παίζει τοὺς «μπούφους - κωμικούς»... καὶ εἶν' ἀξιοδάκρυτος!

Εἰκονογράφησις
Αντ. Γάλλια ὁ Συγγραφεύς Γ.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Απομνημονεύματα ἑνὸς ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Μιὰ γυναῖκα μέσ' στὴ νύχτα...

Ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Δαμίρης γύριζε στὸ σπίτι του. Δὲν εἶχε βρῆ ἁμάξι τὴν προχωρημένη ἐκείνη ὥρα τῆς νύχτας, κι' εἶχε πάρει τὸ δρόμο πεζός, μὲ τὸ γιακᾶ τοῦ πανωφοριοῦ του σηκωμένο καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες του. Ἔρριχνε ψηλὸ χιονόνερο, κι' ἡ γενναριάτικη νύχτα ἤτανε παγωμένη καὶ σκοτεινή. Μάταια προσπαθούσανε τὰ μπὲκ τοῦ γκαζιοῦ στοὺς φανοστάτες νὰ διαλύσουνε λίγο τὰ σκοτάδια. Διαβάτες δὲν περνούσανε. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο, κανένας χωροφύλακας νυσταγμένος, μὲ τὶς μουστάκες του ἀνασηκωμένες πίσω ἀπὸ τὸ χοντρὸ του μανδύα.

Ὁ Δαμίρης γύριζε ἀπὸ μιὰ ἑσπερίδα ποὖχε κυλήσει εὐχάριστη ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπόψεις: Εὔνοια στὰ χαρτιά, εὔνοια στὸν ἔρωτα... Ἐνῶ μάζευε τὶς μάρκες μὲ τὴ χούφτα στὸ πράσινο τραπεζάκι τοῦ πόκερ, ἔνοιωθε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ πόδι του νὰ χαϊδεύεται ἁπαλὰ ἀπὸ τὸ πόδι τῆς κυρίας τοῦ σπιτιοῦ... Ὁ κατακτητὴς δεχότανε τὰ «ρέστα» τῆς κυρίας μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία ποὺ δεχότανε καὶ τὰ μυστικά της χάδια — σὰν πράγματα ποὺ τοῦ χρωστιόντουσαν καὶ τὰ δυό... Στὸ τέλος, ἔφυγε διπλᾶ κερδισμένος — μὲ τὴν τσέπη του γεμάτη χαρτονομίσματα, μὲ τὰ χείλια του γεμᾶτα ἀπὸ τὸ ἡδονικὸ φιλὶ τῆς κυρίας τοῦ σπιτιοῦ, μέσ' στὸ μισοσκόταδο τῆς εἰσόδου...

Ἐλαφρός, χαρούμενος, ζαλισμένος λιγάκι ἀπὸ πέντ - ἔξη ποτηράκια κρασὶ σπανιόλικο ποὖχε ρουφήξει κι' ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι ἑνὸς αὐριανοῦ ραντεβοῦ μὲ τὴν ξετρελλαμένη κυρία, ὁ Δαμίρης προχωροῦσε γοργά. Ξαφνικά, διασταυρώθηκε μὲ μιὰ σκιά. Τὸ ἀλάνθαστο αἰσθητήριο τοῦ καταχτητὴ ἔκανε τὴν ἀκούραστη καρδιά του νὰ χτυπήσῃ μ' ἐνδιαφέρον: Γυναῖκα! Κοντοστάθηκε ὁ Δαμίρης, καὶ γύρισε λίγο πίσω στὰ βήματά του. Μιὰ γυναῖκα μόνη τέτοια ὥρα, δὲν ἤτανε κάτι συνηθισμένο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς Ἀθήνας. Τὴ ζύγωσε ἀποφασισμένος νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο ποὺ τὴν τύλιγε. Ἡ γυναῖκα περπατοῦσε ἀργά, σκυμένη, μὲ βῆμα ὄχι καὶ πολὺ σταθερό. Φοροῦσε ἕνα σάλι.

— Κυρία... τῆς εἶπε εὐγενικὰ ὁ Δαμίρης, βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς συνοδεύσω;...

Ἡ ἄγνωστη σταμάτησε καὶ προσπάθησε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της.

— Τί... εἴπατε; τὸν ρώτησε.

Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε, τύλιξε τὸ Δαμίρη ἡ βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ αἰθέρα καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κάνῃ ἕνα βῆμα πίσω. Πρόσεξε τότε, καὶ μέσ' στὸ μισόφωτο ἑνὸς κοντινοῦ φανοστάτη διάκρινε τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς γρηᾶς!... Πανικόβλητος γιὰ τὴ φοβερή του γκάφα, ἔκανε ἄλλο ἕνα βῆμα πίσω. Τότε ὅμως ἡ γυναῖκα, μὲ τὰ μισοναρκωμένα μάτια της ἀπότομα ζωντανεμένα καὶ καρφωμένα ἐπίμονα ἀπάνω του, ἔκανε ἐκείνη δυὸ βήματα μπροστά. Καὶ βρέθηκε τότε φάτσα μαζί του.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε πιά... κύριε Δαμίρη;... τὸν ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

Πνιγμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀπόπνοια τοῦ αἰθέρα ὁ Δαμίρης ἔνοιωσε τὴν περιέργεια νὰ φουντώνῃ μέσα του.

— Μὲ ξέρετε;... μουρμούρισε.

— Πολύ... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Δὲν θυμᾶμαι ποῦ σᾶς ξέρω...

— Θὰ τὸ θυμηθῇς σὲ λίγο, ἅμα μὲ δῇς στὸ φῶς...

Μὲ μιὰ ἀπότομη οἰκειότητα, πέρασε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

— Πρόσφερέ μου ἕνα λικὲρ στὸ σπίτι σου, Πέτρο... τοῦ εἶπε.

Μηχανικά, ἐκεῖνος προχώρησε. Ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι του, ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ θυμηθῇ ποῦ εἶχε γνωρίσει ἐκείνη τὴ γυναῖκα, ποὺ ἡ φωνή της σὰν κάτι νὰ τοὖφερνε στὴ μνήμη του μακρυνό, ξεχασμένο...

Μπήκανε στὸ σπίτι του, κι' ὁ ὑπηρέτης ποὺ κοιμόταν ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ χώλ, πετάχτηκε ὀρθὸς γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα τοῦ γκαζιοῦ. Ὕστερα, ἀποσύρθηκε διακριτικά, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἔκπληκτη στὸ γυναικεῖο ἐκεῖνο ἐρείπιο, τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ δροσερὰ γυναικεῖα λουλούδια ποὺ συνήθιζε νὰ βλέπῃ στὸ πλευρὸ τοῦ κυρίου του...

Κάτω ἀπὸ τὸ ὁλόασπρο φῶς τοῦ γκαζιοῦ, ὁ Δαμίρης προσπάθησε νὰ θυμηθῇ ποιὰ ἤταν ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε μπροστά του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐκείνης ἡ ματιὰ εἶχε σταματήσει πάλι ἀπάνω του, γεμάτη στοργή, γεμάτη συγκίνησι. Καὶ τὰ χλωμά της χείλια μουρμούρισαν:

—Ἐσύ, Πέτρο, ἔμεινες ὁ ἴδιος... Πάντα ὡραῖος, πάντα γοητευτικὸς — ὅπως τότε ποὺ γοήτεψες καὶ μένα...

Αὐτὰ τὰ μάτια... Αὐτὴ ἡ φωνή... Ξαφνικά, σὰ νὰ σκίστηκε, ἕνας πυκνὸς πέπλος μπροστά του, ὁ Δαμίρης εἶδε, θυμήθηκε..

— Λουΐζα!... φώναξε.

Ἡ ἄγνωστη κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της:

— Ναί, Πέτρο... εἶπε μαλακά. Βλέπεις, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ γκαζιοῦ μὲ γνώρισες...

— Μά, καλά... Πῶς εἶναι δυνατὸ νά...

—...Νὰ καταντήσω ἔτσι;... συμπλήρωσε ἡ γυναῖκα, βλέποντας πὼς ἐκεῖνος εἶχε σταματήσει στὴ μέση τὴ φράσι του.

— Δηλαδή...

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως, Πέτρο· δὲν εἶμαι παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρονῶν — φαίνομαι ὅμως ἐξῆντα...

— Γιατί;...

—Ἀπὸ τότε ποὺ μ' ἄφησες, συνέβησαν πολλά: ὁ θάνατος τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δική μου ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, ποὺ δυστυχῶς ἔμεινε μόνο ἀπόπειρα... Ἡ ἀπόπειρα ὅμως αὐτὴ μοῦ ἄνοιξε τὸν εὐεργετικὸ δρόμο τῆς πρόχειρης λησμονιᾶς — τὸν αἰθέρα... Ἀπὸ τότε, ὁ αἰθέρας ἔγινε ὁ μεγάλος σου ἀντίζηλος, ἀγαπημένε μου Πέτρο: Μόνο ὅταν ἔρχεται αὐτός, φεύγεις ἐσὺ ἀπὸ τὴ θύμησί μου...

Ἡ σπαραχτικὴ αὐτὴ τραγωδία ποὺ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος, καὶ ποὺ τώρα ξετυλιγόταν ἁπλᾶ μπροστὰ στὰ μάτια του, ἔκανε τὸ Δαμίρη νὰ δακρύσῃ... Ἔπιασε τὰ χέρια τῆς φτωχιᾶς γυναῖκας, καὶ τἄσφιξε μέσ' στὰ δικά του. Τὴν ἔνοιωσε νὰ ριγῇ στὴν ἐπαφή του — ὅπως τότε, ὅπως ἄλλοτε... Ἦταν ὅταν τὴν γνώρισε, μιὰ μικροῦλα καὶ εὐαίσθητη καρδιά. Κόρη ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ὑπουργείου, εἶχε ἀνατραφῆ μὲ τὰ μικροαστικὰ ὄνειρα ἑνὸς καλοῦ γάμου. Ἀλλοίμονο! Ἀντὶ γιὰ τὸ γάμο ἦρθε μόνον ὁ ἔρωτας, μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς περαστικοῦ κι' ἐπιπόλαιου ἐραστή... Ἡ Λουΐζα τοῦ δόθηκε ἀνεπιφύλαχτα, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς μικρῆς αἰσθηματικῆς της καρδιᾶς. Κι' ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Δαμίρης κουράστηκε κι' ἔφυγε, στὴν καρδιά της ἔμεινε τὸ ἀπέραντο κενό... Χτυπημένος βαθειὰ ἀπὸ τη δυστυχία τῆς λατρεμένης του μοναχοκόρης, ὁ πατέρας της δὲν ἄργησε νὰ κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Κι' ἡ Λουΐζα ἔμεινε μόνη της στὴ ζωή, μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία κι' ἕνα μεγάλο ἀγιάτρευτο ἐρωτικὸ πόνο: Κάθε λίγο, ἔβλεπε μπροστά της τὸν ἀξέχαστο ἀγαπημένο της νὰ προβάλλῃ σὰ γοητευτικὸ φάντασμα... Ὥσπου, γιὰ τὴ λησμονιὰ ποὺ δὲν ἐρχότανε, πῆρε συνεργάτη της τὸν αἰθέρα

Μὲ μάτια δακρυσμένα πάντα, ὁ Δαμίρης τὴν κύτταζε, καθὼς εἶχε καταρρεύσει πάνω στὸν καναπέ... Τὸ πρόσωπό της ἤτανε γεμᾶτο ρυτίδες· τὰ μαλλιά της γκρίζα· τὸ σῶμα της κυρτωμένο... τίποτ' ἄλλο, ἐκτος ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια της, δὲν κατάφερνε νὰ τοῦ θυμίσῃ τὸ ἐξαίσιο ἐκεῖνο γυναικεῖο πλᾶσμα, ποὖχε σφίξει μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ὕστερα τὸ εἶχε ξεχάσει μὲ ἀδιαφορία...

Αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Δαμίρης γονάτισε μπροστά της:

— Θὰ μὲ συχωρέσῃς, Λουΐζα;... τῆς μουρμούρισε μ' ἕνα λυγμό.

Ἐκείνη τοῦ χάϊδεψε τὰ ὡραῖα του σγουρὰ μαλλιὰ μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της.

— Νὰ σὲ συχωρέσω;... Μά, σ' ἀγαπῶ πάντα, Πέτρο...

Μεῖναν ἔτσι, ὧρες πολλές, σιωπηλοί· ἐκεῖνος γεμᾶτος τύψεις, ἐκείνη ἀπέραντα εὐτυχισμένη... Ξημέρωσε. Τὸ φῶς μιᾶς γκρίζας αὐγῆς ἔκανε τὴ λάμπα τοῦ γκαζιοῦ νὰ χλωμιάσῃ. Ξαφνικά, ὁ Δαμίρης πετάχτηκε ὀρθός· στὶς ἕντεκα τὸ πρωῒ θἀρχότανε στὸ σπίτι του ἡ χτεσινὴ κυρία — ἡ χτεσινὴ κατάκτησις...

Μὲ κόπο σηκώθηκε κι' ἡ Λουΐζα:

— Πρέπει νὰ φύγω... ψιθύρισε.

— Ξέρεις... Περιμένω μιὰ ἐπίσκεψι... Καὶ πρέπει νὰ ἑτοιμαστῶ...

Χαμογέλασε ἐκείνη μελαγχολικά:

— Καταλαβαίνω, ἀδιόρθωτε καταχτητή μου... Κάποια καινούργια πεταλοῦδα, ποὺ θἄρθῃ νὰ κάψῃ τὰ φτερά της στὴ φλόγα τῆς ἀγκαλιᾶς σου...

Ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του ὁ Δαμίρης κι' ἔβγαλε τὰ χτεσινὰ κέρδη τῶν χαρτιῶν.

— Θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς, Λουΐζα... εἶπε.

Ἐκείνη ἄφησε τὰ λεφτὰ νὰ πέσουνε στὰ πάτωμα.

— Τόσα λεφτά;... εἶπε. Τί νὰ τὰ κάνω; Νά, κρατάω μόνο αὐτό... γιὰ λίγο αἰθέρα...

Ἔχωσε ἕνα χαρτονόμισμα στὸ σάλι της, καὶ πρόσθεσε:

—Ἀντίο, Πέτρο!... Οἱ ὧρες ποὺ πέρασα ἀπόψε κοντά σου μοῦ δώσανε πάλι τὴν εὐτυχία... Σ' εὐχαριστῶ...

.. ..

Τὴν ἄλλη νύχτα, ὁ Δαμίρης ξαναγύριζε, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸ σπίτι του. Ἦταν εὔθυμος, ζωηρός, ἐλαφρὰ ζαλισμένος πάλι ἀπὸ λίγο κρασὶ καὶ περισσότερον ἔρωτα ποὖχε δοκιμάσει. Βάζοντας τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα του, διέκρινε στὴ γωνιὰ τοῦ πρώτου σκαλοπατιοῦ μιὰ σκιά. Ἔσκυψε περίεργος. Ἤτανε μιὰ γυναῖκα γρηά, τυλιγμένη μ' ἕνα σάλι. Μύριζε δυνατὰ αἰθέρα, τὰ χέρια της ἤτανε ξυλιασμένα. Ἡ πονεμένη καρδιά της εἶχε πάψει νὰ χτυπάῃ. Τὰ χείλια της ἀκουμποῦσανε στὸ μάρμαρο, σὰ νὰ θέλανε νὰ φιλήσουνε στὰ σκαλοπάτια τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ παντοτεινοῦ της ἀγαπημένου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἀρχίζει τὸ νέο αἰσθηματικό, δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτη μας Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ:

Η ΦΛΟΓΑ τῆς ἀγάπης

Εἶνε ἡ πονεμένη Ιστορία ἑνὸς φλογεροῦ ἔρωτα στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ποὺ περνᾶ ἀπὸ σκληρὲς δοκιμασίες καὶ ἀντιμετωπίζει σὲ κάθε βῆμα τὴν προδοσία καὶ τὸ μῖσος. Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀγάπη μιᾶς ἁγνῆς Ἑλληνοπούλας κι' ἑνὸς ἡρωϊκοῦ πολεμιστῆ, μέσα στὴ θύελλα τοῦ πολέμου, στὴν ἀπόγνωσι καὶ τὸν τρόμο, ἀγωνίζεται νὰ νικήσῃ τ' ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, καὶ τὶς σκληρὲς ἀντιζηλεῖες ποὺ παρουσιάζονται στὸ δρόμο της μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ θριάμβου καὶ τῆς εὐτυχίας.

η Έλινορ Πάρκερ
Ρόναλντ Ρήγκαν

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η καρδιά ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Κορίννα γιὰ νὰ βοηθήση τὸ Ντῖνο νὰ πάη ἔξω, κλέβει ἀπὸ τὸ «κομπόδεμα» τοῦ ἄντρα της 300 λίρες καὶ τὶς δίνει στοὺς γονεῖς του. Ἡ Μαριέττα εἶνε εὐτυχισμένη. Συγχρόνως ἡ Κορίννα μαθαίνει ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τῆς Μαίρης ὅτι ἀγαπάει τὸν ἀνάπηρο νέο.

16ον

— Αὐτὸ δὲν τὸ σκέπτομαι. Δὲν μὲ νοιάζει. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ νοιάζει εἶνε πὼς τὸν ἀγαπῶ.

— Μὰ μπορεῖς παιδί μου νὰ παντρευτῆς μ' ἕναν ἀνάπηρο;

— Μὴ μοῦ μιλᾶτε κι' ἐσεῖς ὅπως μοῦ μιλάει ἡ μαμά! φώναξε ἐπαναστατημένη ἡ μικρή.

— Τί λέει ἡ μαμά σου;

—Ἡ μαμὰ λέει πὼς εἶνε τρέλλα, καὶ τὰ λοιπά. Ἐγὼ ὅμως...

—Ἐσύ, πῶς τὰ σκέπτεσαι τὰ πράγματα; Εἶνε δυνατὸν νὰ παντρευτῆς μὲ τὸ Ντῖνο; Θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα καὶ νὰ τὸ σκεφθῆς ἀκόμα.

— Κι' ἂν γίνη καλά; ρώτησε μὲ μάγουλα φλογισμένα ἡ κοπέλλα.

—Ἂν γίνη καλά... γέλασε συγκινημένη ἡ Κορίννα. Ἔ, τότε πιὰ εἶν' ἄλλη συζήτησι. Ποιὸς μιλάει, ἂν γίνη καλά; Λέμε, ἂν ὁ Ντῖνος ἐξακολουθήση νὰ εἶνε ἔτσι, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ τὸν παντρευτῆς.

— Δὲν μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ παντρειά. Δὲν σκέπτομαι νὰ παντρευτῶ, δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ.

— Τότε τί θέλεις;

— Νὰ μ' ἀφήσουν ἐλεύθερη νὰ τὸν ἀγαπῶ! ἀποκρίθηκε θερμὰ ἡ κοπέλλα.

— Μά... ἡ μαμά σου σ' ἐμποδίζει νἄρχεσαι;

— Δὲν τὸ ξέρει ἡ μαμά! ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας πιὸ βαθειὰ ἡ μικρή.

—Ἔρχεσαι ἀλήθεια κρυφά; Αὐτὸ εἶνε κακό, Μαίρη!

— Μὰ ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ, κυρία Κράβερα; Γι' αὐτὸ θἄθελα νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἡ μαμά σας ἀγαπάει πολύ, σᾶς ἐκτιμᾶ. Ἂν ἐρχόσαστε νὰ τῆς μιλήσετε, νὰ τῆς πῆτε πὼς δὲν κάνω κανένα κακό. Καθόμαστε μὲ τὸ Ντῖνο καὶ λέμε τόσα ὡραῖα πράγματα! Καὶ τί δὲν ξέρει; Πόσα πράγματα μαθαίνω κοντά του! Καὶ πόσο ὄμορφα ποὺ τὰ λέει! Καί... θὰ γελάσετε... Δὲν ἔχει ἰδέα, νομίζω, πὼς τὸν ἀγαπῶ.

— Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό, Μαίρη;

—Ὢ, ναί! ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν. Πολὺ σίγουρη μάλιστα, κυρία Κράβερα.

— Πῶς αὐτό;

—Ὁ Ντῖνος ἀγαποῦσε μιὰ ἄλλη κοπέλλα. Τὴν ἀγαπάει ἀκόμα.

—Ὥστε ξέρεις;... ἔκανε κατάπληκτη ἡ Κορίννα.

— Γι' αὐτὸ λέω πὼς δὲν μ' ἀγαπάει ἐμένα ὁ Ντῖνος. Ἀγαπάει ἐκείνη. Ἂν μ' ἀγαποῦσε δὲν θὰ μοῦλεγε πὼς ἀγαπάει τὴν ἄλλη.

— Σοῦ τὸ ἐξομολογήθηκε; Στὸ εἶπε κι' ἐσένα; Πότε;

— Πᾶνε τώρα καμμιὰ δεκαριὰ μέρες. Μιὰ μέρα καθόμουν κοντά του καὶ μοῦ διάβαζε στίχους γιὰ κάποια ξανθιά. Τὸν ρώτησα ἂν ὑπάρχη στ' ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ξανθιά. Δίστασε αὐτὸς μιὰ στιγμή, ἔπειτα μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὑπάρχει, ἀλλὰ πὼς ἔγινε μνηστὴ τοῦ Γιώργου. Τότε κατάλαβα...

Ἀκούμπησε ἡ Κορίννα στοργικὰ τὸ χέρι της στὸν ὦμο τῆς κοπέλλας.

— Μαίρη, εἶπε μὲ παράξενη τρυφερότητα, εἶσαι ἕνα θαυμάσιο κορίτσι. Πιστεύω τώρα πὼς τὸν ἀγαπᾶς ἀληθινὰ τὸ Ντῖνο. Ἡ ἀγάπη σου εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες ἀγάπες, γιατὶ δὲν περιμένει ἀνταπόδοσι. Καὶ τώρα εὔχομαι ἀκόμα πιὸ θερμὰ νὰ γίνη μιὰ μέρα καλὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. Ὄχι μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα. Σοῦ ἀξίζει νὰ γίνη καλὰ καὶ νὰ σὲ παντρευτῆ.

—Ἴσως νὰ μὴ μὲ παντρευτῆ ἂν γίνη καλά, εἶπε μὲ φόβο ἡ παιδούλα. Ἀλλά, δὲν μὲ νοιάζει, θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη μονάχα νὰ τὸν ἰδῶ νὰ περπατήση, κι' ἂς πάρη ἄλλη γυναῖκα.

—Ἔννοια σου, ὑποσχέθηκε τέλος ἡ Κορίννα. Θαρθῶ ἐγὼ ἕνα ἀπόγεμα στὴ μαμά σου. Ἂν καὶ τώρα πιά, Μαίρη, μοῦ φαίνεται πὼς τὸ πιὸ φρόνιμο εἶνε νὰ μὴν ποῦμε τίποτε. Ὁ Ντῖνος φεύγει σὲ λίγες ἡμέρες. Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γυρίση.

— Καλά, ἔκανε συλλογισμένη ἡ κοπέλλα. Τότε, ἂς μὴ ποῦμε τίποτε. Μονάχα, ἂν μοῦ ἀπαγορεύση ἡ μαμὰ ν' ἀλληλογραφῶ μαζί του, θάρθῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μεσολαβήσετε.

—Ἔ, τότε καλά, βλέπομε, εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο συγκίνησι ἡ Κορίννα.

Ἐρωτικὴ αὐτοκτονία

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα ὁ Πάνος, φώναξε στὴν Κορίννα:

— Καλέ, Κορίννα! Βέρβερη δὲν λένε ἐκεῖνο τὸ γιατρό, ποὺ παντρεύτηκε τὴ Φαίδρα, τὴ νοσοκόμα;

— Ναί, γιατί;

— Γιὰ κύττα. Ἐρωτικὸ δρᾶμα!

— Δηλαδή; Πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο;

—Ὄχι, γιὰ τὸ γυιό του.

Διάβασε ἡ Κορίννα τὴ φοβερὴ τραγωδία. Τὴν περιέγραφαν μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ἴσως καὶ μὲ κάποια δόσι φαντασίας οἱ ἐφημερίδες.

Ἐνσταντανέ

Αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα

Ὁ Ἀνανίας κι' ὁ Ἀγησίλαος συναντῶνται στοῦ Ζαχαράτου καὶ μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ὁ Ἀνανίας ἔχει τὸ κεφάλι του σπασμένο, τὸ χέρι του στὴν «κούνια» καὶ τοῦ λείπουν τὰ τρία μπροστινὰ δόντια!

Ὁ Ἀγησίλαος ἔχει τρία καρούμπαλα στὴ φαλάκρα του καὶ τὸ μάτι του πρησμένο.

—Ἀνανία, φωνάζει στὸ φίλο του, πῶς κατάντησες ἔτσι; Σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Μὴν τὰ ρωτᾶς, φίλε μου, ἀπαντᾶ ὁ Ἀνανίας. Πέσαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο σ' ἕνα ρέμμα καὶ τσακιστήκαμε. Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατὶ ἡ γυναῖκα μου ἤθελε, σώνει καὶ καλά, νὰ τὴ μάθω νὰ σωφάρη. Κι' ἐσὺ τί ἔπαθες, Ἀγησίλαε;

—Ἄστα νὰ πᾶνε στὸ διάολο! ἀπαντᾶ ὁ Ἀγησίλαος.

— Θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος;

—Ἀκριβῶς.

— Καὶ πῶς ἔγινε τὸ κακό;

— Νά! Ἡ γυναῖκα μου ἤθελε νὰ τὴ μάθω νὰ σωφάρη, ἐγὼ τῆς ἀρνήθηκα, καί... μὲ μετέφεραν στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ νεαρὸς Ἀλέκος Βέρβερης, πρωτοετὴς φοιτητής, ἀγαποῦσε παράφορα κάποια Ζωὴ Καλοπούλου, ἠθοποιό, παντρεμένη, μὲ δυὸ παιδιά. Τὴν πολιορκοῦσε μὲ ἐπιμονή, καὶ εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ πάρη αὐτὴ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ. Χθὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὴν παράστασι ὁ νεαρὸς Ἀλέκος Βέρβερης πῆγε στὸ καμαρίνι τῆς ἀγαπημένης του καὶ φάνηκε πιὸ ἀπαιτητικὸς ἀπὸ ἄλλες φορές, σὲ σημεῖον ποὺ ἀναγκάστηκε ἡ Ζωὴ νὰ τοῦ φερθῆ ἄσχημα. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ φύγη ἀπὸ κοντά της, ἂν δὲν τοῦ δώση τὸ λόγο της ὅτι θὰ χωρίση τὸν ἄντρα της πρὸς χάριν του. Τότε ἐκείνη κάλεσε τὸ θυρωρὸ τοῦ θεάτρου καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀπαλλάξη ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ νεαρό. Ὁ Ἀλέκος ἐξεμάνη, κι' ἔκανε ἀκόμα μεγαλείτερη φασαρία. Τότε παρουσιάστηκε ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Καλοπούλου, ὁ ὁποῖος χαστούκισε τὸ νεαρὸ μπρὸς σὲ πολλοὺς συναδέλφους τῆς Ζωῆς. Ὁ Ἀλέκος Βέρβερης δὲν εἶπε λέξι. Προχώρησε στὸ διάδρομο τοῦ θεάτρου, κι' ἐκεῖ βύθισε στὴν καρδιά του ἕνα σουγιὰ ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. Ὁ νεαρὸς αὐτόχειρ βρίσκοταν σὲ κατάστασι κρίσιμη.

— Εἶδες τί φοβερό; εἶπε ὁ Πάνος. Νά, παιδί, νὰ μάλαμα!

— Τὴ δυστυχισμένη τὴ Φαίδρα! Καὶ ξέρεις, ἔχασε τρία-τέσσερα παιδιά, ὡς τώρα.

— Μωρά, ἔ;

— Ναί. Τὰ περισσότερα τὰ γεννοῦσε πεθαμένα. Ἄλλα ζοῦσαν λίγο κι' ἔπειτα πέθαιναν.

— Αὐτὸ ὅμως τὸ παλήοπαιδο νὰ γίνη ὁλόκληρο παλληκάρι καὶ νὰ τὴ ποτίση μὲ τέτοιο φαρμάκι!

— Τὴ λυπᾶμαι κατάκαρδα, εἶπε ἡ Κορίννα νοιώθοντας ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

— Βλέπεις; ἔκανε ὁ Πάνος ζωηρά. Βλέπεις, γυναῖκα, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνουμε τὸ δύσκολο ὅταν ἀγάπησε ὁ Γιῶργος τὴ Μελίνα; Ὑπῆρχε μεγαλείτερη εὐτυχία παρὰ ν' ἀγαπήση τὸ παιδί μας μιὰ τέτοια κοπέλλα; Εἴμαστε οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι γονεῖς τοῦ κόσμου, κι' ὅμως παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψουμε μόνοι μας τὴν εὐτυχία μας.

Τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ματιά, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἀκόμα δὲν τῆς εἶχε συγχωρήσει τὴ προσπάθειά της ν' ἀποσπάση τὸ Γιῶργο ἀπὸ τὴ Μελίνα.

Αὐτὴ δὲν εἶπε λέξι. Κατέβασε τὰ μάτια της, κι' ἔνοιωσε νὰ παγώνη ἡ καρδιά της καθὼς ἔφερε μπροστά της τὴν εἰκόνα τοῦ νεαροῦ Ἀλέκου Βέρβερη, ποὺ σκοτώθηκε ἔτσι κουτὰ γιὰ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα.

Τὸ μεσημέρι ὁ Γιῶργος τοὺς ἔφερε κι' ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὸ δρᾶμα. Ἦταν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Αὐτὴ ἡ Ζωὴ Καλοπούλου ἦταν εἰκοσιοχτὼ - τριάντα ἐτῶν, καί, καθὼς ἔλεγαν, ἠθική. Δὲν τοῦ εἶχε δώσει, ἔλεγαν, θάρρος. Αὐτὸς ὅμως εἶχε στοιχηματίσει μ' ὅλους τοὺς φίλους του πὼς ὁπωσδήποτε θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

— Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ στοίχημα, σκοτώθηκε! εἶπε ὁ Πάνος.

— Πῶς εἶνε τώρα; ρώτησε ἡ Κορίννα.

— Τὰ ἴδια. Χαροπαλεύει. Δὲν πιστεύουν νὰ γλυτώση.

— Τὴν ἄμοιρη τὴ μάνα του!

— Λένε, πὼς ἡ μητέρα του κάνει σὰν τρελλή.

— Ποῦ τὸν ἔχουν;

— Στὴν κλινικὴ τοῦ πατέρα του. Δέκα γιατροὶ μπαίνουν καὶ βγαίνουν.

— Θὰ πάω νὰ ρωτήσω τὸ Λύγερη, εἶπε ἡ Κορίννα.

— Τί σχέσι ἔχει ὁ Λύγερης;

— Συνδέονται. Τὴ συμπαθοῦσε πολὺ τὴ Φαίδρα ὁ Λύγερης. Θὰ ξέρη.

Πραγματικά, πῆγε τὸ ἀπόγεμα. Ὁ Λύγερης φαινόταν ἀναστατωμένος.

— Τί δρᾶμα! εἶπε ἡ Κορίννα.

— Δρᾶμα; ἔκανε αὐτὸς πικρά. Ἔτσι τὸ λὲς ἐσύ, αὐτό, μὲ τὴ συνηθισμένη λέξι;

— Μὰ ὑπάρχει λέξι πιὸ χαρακτηριστικὴ ἀπὸ αὐτή;

— Συμφορά! ἔκανε αὐτός. Ἡ Φαίδρα δὲν εἶνε στὰ καλά της. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι φοβᾶμαι πιὸ πολὺ γι' αὐτὴν παρὰ γιὰ τὸ παιδί της.

— Λὲς νὰ σωθῆ ὁ γυιός της;

— Ζήτημα εἶνε. Πάντως ἂν δὲν σαλέψη τὸ λογικὸ τῆς μάνας θὰ εἶνε θαῦμα!

Ἡ Κορίννα κύτταζε τὸ Λύγερη μὲ συμπόνοια. Πόσο εἶχε γεράσει, πόσο πολὺ εἶχε γεράσει κι' αὐτός! Ἡ ζωὴ τὸν τσάκισε, τὸν λύγισε, χωρὶς νὰ τὸν ρίξη ὁριστικὰ κάτω. Φαινόταν νὰ παλεύη ἀκόμα χωρὶς πίστι ὅμως. Ἡ φήμη του ὡς γιατροῦ μεγάλωνε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦδινε εὐτυχία.

— Τί κάνει ἡ κυρία; ρώτησε ἡ Κορίννα, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

—Ἄ, ἡ Λίλια... δὲν εἶνε καὶ τόσο καλὰ τὸν τελευταῖον καιρό, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός.

— Τί ἔχει;

—Ἔχει κάτι ἐνοχλήσεις στὸ στῆθος... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Δὲν θέλω νὰ σκεφθῶ τίποτε κακό! ἀποκρίθηκε ὁ Λύγερης.

Ἡ Κορίννα παραξενεύτηκε.

— Μά, γιατρέ, πάει ὁ νοῦς σου σὲ κακό;

—Ἴσως.

— Καὶ δὲν τὴν ἐξετάζετε; Τί περιμένετε;

— Πρέπει νὰ πεισθῆ ἡ ἴδια πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἄρρωστη! ἀποκρίθηκε πικρὰ ὁ γιατρός.

— Πῶς αὐτό; Δὲν καταλαβαίνω...

—Ἡ Λίλια εἶνε καὶ σ' αὐτὸ παράξενη. Ὅταν τῆς μιλῶ γιὰ τὴν κατάστασί της γίνεται ἔξω φρενῶν. Εἶνε σίγουρη πὼς τὸ κάνω ἐπίτηδες γιὰ νὰ τῆς κόψω τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς.

— Μὰ ἀφοῦ πονεῖ;

— Δὲν δίνει καὶ τόση σημασία. Τὴ μιὰ στιγμὴ πονεῖ καὶ τὴν ἄλλη τρέχει στὶς μοδίστρες της.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν μιὰ γυναῖκα ν' ἀδιαφορῆ γιὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς στοιχίση τὴ ζωή;

— Αὐτὴ θὰ πεθάνη ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων! εἰρωνεύθηκε πικρὰ ὁ γιατρός. Θὰ πεθάνη σὲ καμμιὰ μοδίστρα ἢ σὲ κανένα χαρτοπαικτικὸ πάρτυ. Κι' ἔτσι θὰ εἶνε ἐνθουσιασμένη πὼς τὴν τελευταία της στιγμὴ ἦταν ὄμορφη καὶ ἀγέραστη.

— Μά, ἀλήθεια, εἶνε τόσο σοβαρά; ρώτησε ἡ Κορίννα.

—Ὅλα πρέπει νὰ τὰ φοβᾶται κανείς, ὅλα.

Τὸ ὕφος του ἦταν παράξενο, λίγο μυστηριῶδες. Δὲν μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ἂν ἦταν δυστυχισμένος μὲ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἢ εὐτυχισμένος. Τὰ μάτια του καθὼς κύτταζε τὴν Κορίννα εἶχαν μιὰ χαρακτηριστικὴ λάμψι. Ἔτσι τὴν κύτταζε πάντα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν γνωριστῆ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς μονάχα τὰ μάτια του εἶχαν μείνει ἀγέραστα στὸ γερασμένο του πρόσωπο.

Ἀναστατωμένη σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἡ Κορίννα.

Οἱ τριακόσιες λίρες

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, εἶπε ὁ Πάνος φεύγοντας:

— Λοιπόν, Κορίννα, πᾶνε τὰ ψέμματα. Σὲ τρεῖς μέρες φεύγουν οἱ λεβέντες.

— Σὲ τρεῖς μέρες; ἐπανέλαβε ἡ Κορίννα, καὶ κάτι σφίχτηκε στὴν καρδιά της.

— Ναί, ἀκριβῶς σὲ τρεῖς μέρες.

— Εἶνε ἕτοιμα ὅλα; Διαβατήρια καὶ τὰ λοιπά;

—Ὅλα ἀνεξαιρέτως ἕτοιμα. Μονάχα σήμερα θὰ πάω νὰ πάρω τὶς διακόσιες λίρες. Αὐτὸ μοῦ μένει ἀκόμα.

— Δὲν τὶς πῆρες ἀκόμα; ρώτησε ἀνήσυχα ἡ γυναῖκα του.

—Ὄχι. Ἦταν νὰ μοῦ τὶς δώση χθες. Ἀλλὰ μὲ παρακάλεσε νὰ περιμένω ὡς σήμερα.

— Κι' ἄν... ἂν δὲν στὶς δώση; τραύλισε ξαφνικὰ μὲ ἀγωνία ἡ Κορίννα.

— Δὲν γίνεται. Εἶνε φίλος μου, μοῦδωσε τὸ λόγο του, ἀποκρίθηκε ὁ Πάνος κι' ἔφυγε βιαστικός.

Γιὰ λίγη ὥρα τὸ μυαλὸ τῆς Κορίννας σταμάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἔνοιωσε σὰν ζάλη. Εἶχε σχεδὸν ξεχάσει τὶς τριακόσιες λίρες πούλειπαν ἀπὸ τὸ κουτί.

Μὲ τὶς διάφορες συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ μυαλό της σιγὰ - σιγὰ αὐτὴ ἡ σκέψι ποὺ τὴ βασάνιζε ἐφιαλτικὰ τὶς πρῶτες μέρες. Καὶ τώρα ξαφνικά, τὴν ἔπιασε μιὰ φοβερὴ ἀγωνία καὶ ψιθύρισε ἔντρομη:

—Ἂν μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν τοῦ δώση ὁ φίλος του τὶς διακόσιες λίρες; Τί θὰ κάνη ὁ Πάνος; Ἂν ἀποφασίση ν' ἀνοίξη τὸ κουτί; Ἂν τὸ φέρη ἔτσι ἡ κατάρα;

Τὰ χέρια της πάγωσαν. Κύτταξε γύρω της σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τὴ βοηθήση. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώση τριακόσιες λίρες;

Ὅλα γύριζαν γύρω της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς φάνηκε πὼς τὸ σπίτι ὅλο σωριαζόταν μπροστά της. Ἂν τὄφερνε ἔτσι ἡ κατάρα; Καταστροφή!

Ἔπειτα, λίγο - λίγο, σὰ νἄφυγε αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης ἀπὸ πάνω της. Λογικεύθηκε.

—Ὁ Πάνος δὲ θὰ τὸ κάνη αὐτὸ ποτέ, εἶπε. Τὶς χίλιες λίρες τὶς ἔχει καλύτερα κι' ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν θὰ τὶς ἀγγίξη. Κι' ἂν δὲν τοῦ δώσουν τὰ λεπτά, θὰ βρῆ ἄλλον τρόπο νὰ τὰ οἰκονομήση.

Διάβασε ἔπειτα τὴν ἐφημερίδα, καὶ τὸ μυαλό της πῆρε ἄλλο δρόμο.

Ἔγραφαν πάλι λίγα λόγια γιὰ τὸ γυιὸ τῆς Φαίδρας:

«Ἡ κατάστασις τοῦ νεαροῦ Ἀλέκου Βέρβερη ποὺ ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση προχθές, εἶνε ἀπελπιστική. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένεται τὸ μοιραῖον».

Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Κι' ὁ πόνος αὐτὸς τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση σχεδὸν τὴ δική της ἀγωνία. Κι' ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα ὡς τὸ μεσημέρι.

Πρῶτος, ὅπως πάντα, γύρισε ὁ Πάνος. Ἀπὸ τὸ κατῶφλι κατάλαβε ἡ Κορίννα πὼς κάτι συνέβαινε.

—Ὡραία κατάστασις! φώναξε, ὅπως τὸ συνήθιζε, ὅταν ἦταν νευριασμένος.

— Τί τρέχει; ρώτησε αὐτὴ ἀνήσυχα.

— Τρέχει πὼς σήμερα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψη κανένα.

Τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες τῆς Κορίννας.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νά, δὲν μοῦδωσε ὁ φίλος μου τὶς διακόσιες λίρες!

— Πότε θὰ στὶς δώση;

— Σ' ἕνα μῆνα λέει. Δὲν βαρυέσαι ὅμως... ποιὸς τὸν πιστεύει τώρα πιά; Ἄνθρωπος ποὺ δὲν κρατεῖ τὸ λόγο του μιὰ φορά, δὲν τὸν κρατεῖ καὶ δεύτερη.

— Τότε τί θὰ γίνη;

Ἔκανε μερικὰ βήματα νευρικὰ στὸ δωμάτιο ὁ Πάνος Κράβερας.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ μπλεξίματα! εἶπε. Αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα. Βλέπεις τί κάνεις μὲ τὴν ἐπιμονή σου;

— Μετάνοιωσες κι' ὅλας γιὰ τὸ Ντῖνο; ρώτησε δειλὰ ἡ γυναῖκα του.

— Δὲν τὸ μετάνοιωσα, τῆς ἀποκρίθηκε νευριασμένος. Ἀλλά, νά, ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη καλύτερα νὰ μὴν ἀναλαμβάνη τέτοια πράγματα.

Τὸν κύτταζε μὲ τρόμο. Παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ γραφεῖο ἡ καρδιά της σταματοῦσε.

Στὸ τέλος ξεστόμισε τὴν ἐρώτησι ποὺ τῆς ἔκαιγε τὰ χείλη:

— Καλά, καὶ τώρα τί θὰ κάνης;

— Τώρα, θέλοντας καὶ μή, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω αὐτὰ τὰ χρήματα. Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναβληθῆ τὸ ταξίδι τοῦ Ντίνου. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα, τὰ διαβατήρια, ὅλα, ὅλα. Ἔγιναν τόσοι κόποι καὶ δὲν μποροῦν νὰ πᾶν χαμένοι. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ ἦταν καὶ σωστό, οὔτε ἠθικὸ αὐτό. Μιὰ καὶ τοῦ βάλαμε τὴν ἰδέα τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε ὁπωσδήποτε.

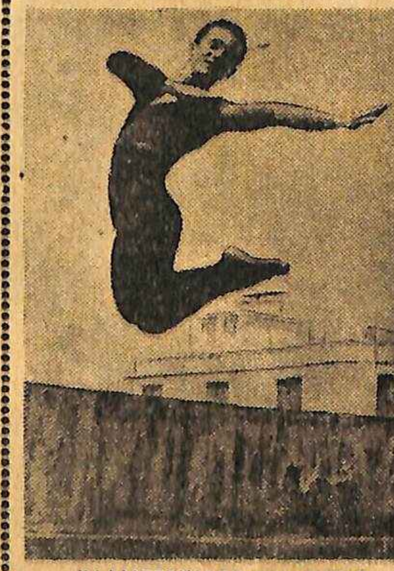

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς Σχολῆς Ρυθμικῆς καὶ Μπαλέττου τοῦ κ. Μοριάνου ποὺ θὰ δοθῆ στὸ «Πάλας» τὴν προσεχῆ Τετάρτην, 7 Ἰουνίου, στὶς 7 μ. μ. Ὁ κ. Λεωνίδας Ἐρενίδης, σὲ μιὰ φιγούρα κλασικοῦ χοροῦ.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ἡ Κορίννα ἀχνά.

Νευρικός, στενοχωρημένος ἀποκρίθηκε ὁ Κράβερας:

— Πῶς ἀλλοιῶς; Θ' ἀναγκαστῶ νὰ πάρω ἀπὸ τὶς χίλιες λίρες ποὔχομε φυλάξει.

Ὅλα σκοτείνιασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Κορίννας. Νόμισε πὼς θὰ σωριαζόταν χάμω. Κι' εὐχήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ πεθάνη, νὰ σταματήση ἡ καρδιά της νὰ σωριαστῆ κάτω νεκρή.

Χωρὶς νὰ προσέξη τὴν ταραχή της ὁ Πάνος περπατοῦσε πάνω - κάτω καὶ μονολογοῦσε:

—Ἄ, στὸ καλό! Παληοκοινωνία! Λόγο τιμῆς σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ λεφτὰ δὲν ἤθελα νὰ τὰ θίξω οὔτε γιὰ τὸ δικό μου τὸ παιδί. Κατάφερα νὰ τὸν στείλω στὴν Εὐρώπη, χωρὶς νὰ τὰ πειράξω αὐτά. Τὰ θεωροῦσα ἱερά. Αὐτὰ εἶνε τὸ ἀποκούμπι μας, ὁ ἱδρώτας μου τόσων ἐτῶν. Καὶ τώρα θ' ἀναγκασθῶ νὰ τὰ πάρω, γιὰ νὰ μὴ φανῶ ἄνθρωπος χωρὶς λόγο κι' ἐγώ.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν βασάνιζε ἀνυπόφορα.

Τὸν ἔβλεπε ἡ Κορίννα ποὺ ὅλο πήγαινε πρὸς τὸ γραφεῖο κι' ὅλο ξαναγύριζε κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της κάποιος κεραυνὸς ζύγωνε καὶ πάλι, τὴν τελευταία στιγμή, τραβιόταν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πόσο εὔκολα μπορεῖ νὰ χάση μιὰ γυναῖκα τὸ λογικό της ἀπὸ φόβο καὶ ταραχή. Ἔνοιωθε τὸ μυαλό της κυριολεκτικὰ νὰ σαλεύη. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Τῆς ἐρχόταν, καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ γραφεῖο, νὰ πέση στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ φωνάξη τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὰ λόγια πάγωναν στὰ χείλη της. Ἕνας φόβος τρελλὸς τῆς παρέλυε τὴ θέλησι.

Τὸν εἶδε νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν τὸ κουτὶ μὲ τὶς λίρες καὶ νὰ τὸ ἀνοίγη.

Ἀμέσως τότε πῆγε καὶ κρύφτηκε στὴν κρεββατοκάμαρα. Θἄθελε νὰ χώση τὸ κεφάλι της μέσα στὰ σκεπάσματα, ὅπως ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι καὶ τύχαινε νὰ ἰδῆ κανένα τρομακτικὸ ἐφιάλτη. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ. Ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ἀπὸ μιὰ καλὴ ἔμπνευσι ἐξηρτᾶτο τὸ πᾶν. Ἔπρεπε νὰ βρῆ μιὰ δικαιολογία.

Προσπάθησε νὰ κάνη τὸ μυαλό της νὰ δουλέψη.

— Φόνους κάνουν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄλλες γυναῖκες ἀπατοῦνε τοὺς ἄντρες τους, καὶ πάλι καταφέρνουν νὰ βροῦνε μιὰ δικαιολογία, ψιθύριζε. Κι' ἐγώ; Στὸ κάτω - κάτω δικός του ἀνηψιὸς εἶνε. Εἶνε τὸ παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ σκέψι της γαντζωνόταν σ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία. Μὰ πάγωνε τὴν ἴδια στιγμή. Τί θὰ τοὔλεγε ἂν ἔβαζε ξαφνικὰ τὶς φωνὲς ὁ Πάνος, ἂν ἔλεγε πὼς λείπουν χρήματα; Αὐτὸ δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸ σκεφθῆ.

Δραματικὴ σκηνὴ

Ἄξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ Πάνου ἀκούστηκε ἀναστατωμένη.

— Κορίννα! Κορίννα!

Ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε ἡ γυναῖκα του. Ὁ Πάνος ὅμως ἔβαλε πιὸ δυνατὰ τὶς φωνές.

— Κορίννα! Δὲν ἀκοῦς; Γιὰ ἔλα δῶ μιὰ στιγμή.

Εἶχε κλειστῆ στὸ γραφεῖο γιὰ ν' ἀνοίξη τὸ κουτί, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πάρη εἴδησι ἡ ὑπηρέτρια πὼς ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ χρήματα στὸ σπίτι. Τώρα τὴ φώναξε δυνατὰ καὶ ἄγρια μὲ τὴ πόρτα μισοανοιχτή.

—Ἔρχομαι, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κορίννα σὰν ὑπνωτισμένη.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο, ἐνῶ τὰ γόνατά της λύγιζαν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πάνου ἦταν κατακόκκινο, ὅλο τὸ αἷμα τοῦ εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι.

— Κορίννα! τῆς εἶπε βραχνά Λείπουν λίρες. Λείπουν τρακόσιες λίρες.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ φόβος τὴν ἔκανε νὰ σκεφθῆ κάτι ταπεινό. Νὰ τοῦ ἀποκριθῆ πὼς δὲν ξέρει τίποτε.

Μὰ ὄχι, ὄχι. Καὶ τὸν κύτταζε σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Κατίνα ΠΑΞΙΝΟΥ

Μιὰ συνέντευξις μὲ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα

Ἡ Ἀθήνα φιλοξενεῖ ἀπὸ ἡμερῶν μιὰ θεατρικὴ της δόξα, τὴν Κατίνα Παξινοῦ, ἄλλοτε πρωταγωνίστρια τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἕντεκα ὁλόκληρα χρόνια ξαναγύρισε στὴν πατρίδα της ὡς στὰρ διεθνοῦς πιὰ φήμης, τιμημένη καὶ μ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ περίφημο «Ὀσκὰρ» γιὰ τὸν πρῶτο κινηματογραφικὸ ρόλο της.

Πολλοὶ θὰ νομίσουν πὼς ἡ Κατίνα Παξινοῦ γιὰ νὰ τὰ καταφέρη ὅλα αὐτὰ εὐνοήθηκε τρομερὰ ἀπὸ τὴν τύχη. Καὶ ὅμως ἡ διάσημη καλλιτέχνης δὲν γνώρισε ποτὲ παρόμοια εὔνοια. Ἀντίθετα, ἡ ζωή της εἶναι γεμάτη ἀναποδιές, κακοτυχίες καὶ ἐμπόδια. Ἀκόμα καὶ σήμερα, αὐτὴ ποὺ τόσο λαχτάρησε νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἑλλάδα, σὰ νὰ τὴν καταδιώκη κάποια κακιὰ μοῖρα. Βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι της ἐδῶ στὸ κρεββάτι ὑποφέροντας ἀπὸ ὀδυνηρὲς κρίσεις ἐξ αἰτίας μιᾶς πέτρας στὰ νεφρά.

Ἡ Κατίνα Παξινοῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δεχτῆ στὸν κοιτῶνα της. Τὰ πρῶτα λόγια της ἦταν γιὰ τὸν ἀττικὸ οὐρανό. «Τέτοιο οὐρανό, μᾶς εἶπε μὲ θαυμασμό, καὶ τέτοια φύσι δὲν τὰ βρῆκα πουθενά, ὅπου κι' ἂν πῆγα. Καὶ νὰ σκεφτῆ κανεὶς πὼς ἔζησα χρόνια στὴν Καλιφορνία, ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν θεωροῦν ἐπίγειο Παράδεισο».

Λίγες καλλιτέχνιδες θὰ μποροῦσαν νὰ περηφανευτοῦν γιὰ τὴν τόση ἀλματικὴ σταδιοδρομία τους. Μονο μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ δικό της ταλέντο, τὴ δική της αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν ἀδάμαστη θέλησί της, θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ φτάση τόσο γρήγορα ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε αὐτὴ ὑπερνικῶντας ἀμέτρητα καὶ συχνὰ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια.

Ἀπὸ μικρή, ἡ Κατίνα Παξινοῦ ἀγαποῦσε τὸ θέατρο καὶ τὴ μουσική. Στὴν Ἑλβετία ὅπου τὴν ἔστειλαν οἱ γονεῖς της γιὰ σπουδές, ἀνακάλυψαν πὼς εἶχε μιὰ καταπληκτική, γιὰ τὴν ἡλικία της, φωνή. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Κονσερβατουὰρ τὴν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του κι' ἔτσι μέσα σὲ τρία χρόνια ἔπαιρνε τὸ δίπλωμά της μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο κι' ἕνα χρυσοῦν μετάλλιο ποὺ τῆς ἀπένειμε ὁ ἴδιος ὁ Παντερέφσκυ, ἀφοῦ τὴν ἄκουσε νὰ τραγουδάη.

Οἱ καταπληκτικὲς αὐτὲς ἐπιτυχίες καὶ ὕστερα μάλιστα ἀπ' τὴν πρώτη ἐρασιτεχνική της ἐμφάνισι στὸ λυρικὸ δρᾶμα «Βεατρίκη» τοῦ Μητρόπουλου, τοῦ φημισμένου σήμερα μαέστρου, τρόμαξαν τὴ μητέρα της ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ δῆ τὴν κόρη της ν' ἀνεβῆ στὸ θέατρο. Ἡ Κατίνα ὅμως παντρεύτηκε τότε τὸν Παξινό, ποὺ εἶχε τεράστια περιουσία, κι' ἔφυγε μαζί του γιὰ τὴ Ρουμανία. Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς στάθηκε ἄτυχος καὶ δὲν κράτησε παρὰ δυὸ μονάχα χρόνια.

Ἔτσι, ἀργότερα βρίσκουμε τὴν ἠθοποιὸ στὴ Βιέννη καὶ λίγους μῆνες μετὰ στὸ Βερολῖνο. Ἡ γερμανικὴ Ὄπερα δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν προσλάβη γιὰ πρωταγωνίστρια. Τῆς προτείνουν νὰ παίξη στὴν «Κάρμεν» κι' ἐκείνη ἐνθουσιάζεται, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐναντιώσεις τῆς τύχης, θὰ πραγματοποιήση ἐπὶ τέλους ἕνα μεγάλο καλλιτεχνικό της ὄνειρο.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ κακοτυχία κατέστρεψε τὰ πάντα. Ἕνα κρυολόγημα φλόγισε τὸ λάρυγγα. Ἔπρεπε ν' ἀφαιρεθοῦν οἱ ἀμυγδαλές. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀνελάμβανε μιὰ τέτοια ἐγχείρησι, ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνη γιὰ μιὰ καλλιτέχνιδα τοῦ τραγουδιοῦ. Μόνο ὁ δόκτωρ Λέβμπεργκ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη. Ὁ φημισμένος γιατρός, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἐπάγγελμά του ἐξ αἰτίας ἑνὸς καρδιακοῦ νοσήματος, δέχτηκε νὰ κάνη μιὰ ἐξαίρεσι γιὰ τὴν Παξινοῦ καὶ νὰ τὴν ἐγχειρίση ὁ ἴδιος. Λίγες μέρες ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι, ὁ γιατρὸς πέθανε κι' ἔτσι οἱ ἀμυγδαλὲς τῆς καλλιτέχνιδος δὲν ἀφαιρέθηκαν. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ μελόδραμα καὶ νὰ στραφῆ πρὸς τὸ θέατρο τῆς πρόζας.

Ἡ 11η Αὐγούστου 1927 εἶναι μιὰ ἱστορικὴ ἡμέρα στὴ ζωὴ τῆς Παξινοῦ, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ξαναγυρίσει στὴν Ἀθήνα. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ συνάντησε τὸν Ἀλέκο Μινωτῆ. Στὴν ἀρχὴ τὴν ἀπέτρεψε ν' ἀνέβη στὸ θέατρο, ὕστερα ὅμως ἀναγνώρισε τὸ μεγάλο της ταλέντο καὶ τὴν πῆρε κοντά του στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» ὅπου ἡ Παξινοῦ ἐμφανίστηκε μὲ τὰ ἀρχικὰ Α. Κ. (Αἰκατερίνη Κωνσταντοπούλου). Ἡ ἐπιτυχία της στὴν «Ἠλέκτρα» ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὴ μητέρα της ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τὸ θαυμασμό της γιὰ τὸ μεγάλο ταλέντο τῆς κόρης της.

Τὸ 1940 ἡ Παξινοῦ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο γιὰ μιὰ σειρὰ παραστάσεων ποὺ τὶς διέκοψε ὅμως ὁ ἀμείλικτος βομβαρδισμὸς τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἀποφάσισε τότε νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική, μὲ τὴ βοήθεια τῆς πριγκηπίσσης Μαρίνας. Τὸ πλοῖο ὅμως τορπιλλίστηκε ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο καὶ ἀφοῦ παρέμεινε 19 ὧρες στὴ θάλασσα, ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις, σώθηκε ἀπὸ ἕνα ἀντιτορπιλλικὸ ποὺ τὴν ξανάφερε πίσω στὴν Ἀγγλία.

Στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ Παξινοῦ ἔφτασε τὸ 1941. Στὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἔκανε τὴν πρώτη της θεατρικὴ ἐμφάνισι στὸ δρᾶμα «Ἔντα Γκάμπλερ» τοῦ Ἴψεν.

Στὸ Χόλλυγουντ, ἡ «Παραμάουντ» ἑτοιμαζόταν τότε νὰ γυρίση τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Χέμινγκουαίη «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα». Τὸ γύρισμα ὅμως ἀναβαλλόταν ὁλοένα γιατὶ δὲν βρισκόταν ἠθοποιὸς κατάλληλη νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τῆς Πιλάρ, μιᾶς Σπανιόλας τσιγγάνας, σωστῆς ἀντρογυναίκας.

Τὸ πῶς τελικὰ ὁ Σὰμ Γοὺντ διάλεξε τὴν Παξινοῦ γιὰ νὰ παίξη αὐτὸ τὸ ρόλο εἶναι μιὰ ἱστορία, σὰν παραμῦθι, ποὺ θ' ἀφήσωμε τὴν ἴδια τὴν καλλιτέχνιδα νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ:

«Ἕνα πρωΐ, μᾶς λέει, πῆρα στὸ ξενοδοχεῖο μου, στὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνα μυστηριῶδες τηλεφώνημα:

»— Παίξατε ποτὲ στὸν κινηματογράφο; μὲ ρώτησε ὁ ἄγνωστος συνομιλητής μου.

»— Ὄχι.

»— Θὰ θέλατε νὰ παίξετε;

»— Ὄχι.

»— Δὲν θέλετε νὰ πᾶτε στὸ Χόλλυγουντ;

»— Ὄχι, ἀπάντησα ξερὰ γιὰ τρίτη φορὰ καὶ νομίζοντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο.

»Ὅταν ὅμως καλοσκέφτηκα τὸ περιστατικὸ μετάνοιωσα γιὰ τὴ συμπεριφορά μου. Μποροῦσε καὶ νὰ μὴν ἦταν φάρσα. Πῆρα ἀμέσως στὸ τηλέφωνο τὸν πράκτορά μου καὶ τοῦ εἶπα τί εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνος μοῦ ὑποσχέθηκε ν' ἀνακαλύψη ποιὸς εἶχε τηλεφωνήσει καὶ πράγματι μισὴ ὥρα ἀργότερα μ' ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μοῦ πῆ πὼς μοῦ εἶχε κλείσει ραντεβοῦ μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ μένα τὸ ἀπόγευμα στὶς ἔξη, στὸ ξενοδοχεῖο μου.

» Τί εἶχε συμβῆ; Τὸ ἔμαθα ἀρκετοὺς μῆνες ἀργότερα στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ σύζυγος τῆς Ρόζαλιντ Ράσσελ, ὁ Φρὲντ Μπρισσόν, ποὺ διευθύνει στὸ Χόλλυγουντ ἕνα μεγάλο πρακτορεῖο «ἀναζητήσεως ταλέντων», μαθαίνοντας πὼς ὁ Σὰμ Γοὺντ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ «Πιλὰρ» τοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς ἤξερε μιὰ ἠθοποιὸ ποὺ θὰ ἔκανε τὴ δουλειά του. Ἔπρεπε ὅμως γι' αὐτὸ νὰ γράψουν στὸ Λονδῖνο. Ὁ Φρὲντ Μπρισσὸν ἐννοοῦσε ἐμένα. Μὲ εἶχε δῆ πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες νὰ παίζω στὸ Λονδῖνο τὴν «Ἠλέκτρα» καὶ νόμιζε πὼς βρισκόμουν πάντα ἐκεῖ. Μόλις τὸ Λονδῖνο τοὺς πληροφόρησε πὼς ἤμουν στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ ἀναζήτησαν καὶ δὲν ἄργησαν νὰ μ' ἀνακαλύψουν.

»Ὁ πρῶτος ἀπεσταλμένος τους ποὺ ἦρθε στὸ ξενοδοχεῖο μου τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἀρκέστηκε νὰ μοῦ ἐπαναλάβη τὸ ἐρώτημα ἂν ἤθελα νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο κι' ἂν εἶχα διαβάσει Χέμινγκουαίη. Χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ τοῦ ἀπάντησα πὼς ἀγνοοῦσα τὸ μεγάλο τους συγγραφέα καὶ πὼς θὰ δεχόμουνα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ θέατρο μόνο ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα σημαντικὸ ρόλο.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς κ. Κατίνας Παξινοῦ μὲ ἰδιόχειρο ἀφιέρωσί της πρὸς τὸ «Θησαυρό».

»Ὁ πράκτωρ μου κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῆ πὼς μὲ προόριζαν γιὰ τὸ ρόλο τῆς Πιλάρ. Ἀγόρασα τότε τὸ ἀριστούργημα τοῦ Χέμινγκουαίη «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα» καὶ τὸ ρούφηξα κυριολεκτικά. Ὁ ρόλος τῆς Πιλὰρ μὲ μάγεψε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μπῆκα στὸ «πετσί» της κι' ἄρχισα μόνη μου νὰ κάνω πρόβες στὸ δωμάτιό μου.

» Ἔτσι, ὅταν μερικὲς μέρες ἀργότερα ἦρθε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἕνα ὁλόκληρο συνεργεῖο γιὰ νὰ γυρίση μὲ τὴ συμμετοχή μου μιὰ πρώτη δοκιμαστικὴ σκηνή, ἔγινε κάτι ποὺ δὲν πρόκειται ἴσως νὰ ξαναγίνη ποτέ.

»— Δὲν θὰ γυρίσω καμμιὰ δοκιμαστικὴ σκηνὴ μαζί σας! εἶπα ἀποφασιστικὰ στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συνεργείου.

» Αὐτὸς βλέποντας πὼς ἤμουν ἀμετάπειστη, δίστασε νὰ μοῦ ἀποκαλύψη πὼς ἡ δοκιμὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλη σημασία γιὰ τὴ δική του καρριέρα. Ἂν δὲν κατόρθωνε νὰ μὲ πείση, ἴσως ἡ «Παραμάουντ» νὰ τὸν ἔδιωχνε. Ἀντίθετα ἡ ἐπιτυχία, θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε ἕνα γρήγορο προβιβασμό.

» Γιὰ νὰ μὴν τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι δέχτηκα νὰ κάνω τὴ «δοκιμή», ἀλλὰ μ' ἕναν ἐντελῶς δικό μου τρόπο:

»Ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μου, ντύθηκα μὲ μιὰ ὑπερπολυτελέστατη βελουδένια βραδυνὴ τουαλέττα, καὶ ξαναπαρουσιάστηκα μπροστά τους, κρατώντας μιὰ πίπα δυὸ πῆχες.

» Στὴν ἀρχὴ μὲ πέρασαν γιὰ τρελλή. Τοὺς εἶχα πῆ πὼς ἤξερα καλὰ τὴν Πιλάρ, κι' ἐγὼ τοὺς παρουσιαζόμουνα ντυμένη μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς παριζιάνικης μόδας. Ἡ ἔκπληξί τους ἔφτασε στὸ κατακόρυφο ὅταν τοὺς εἶπα πὼς μποροῦσαν ν' ἀρχίσουν τὸ γύρισμα τῆς «δοκιμαστικῆς σκηνῆς» τους.

Στάθηκα μπροστὰ στὸ φακὸ καὶ εἶπα σὰ νὰ μιλοῦσα, σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ ἔβλεπαν τὸ φίλμ στὸ Χόλλυγουντ:

»— Εἶμαι ἡ Κατίνα Παξινοῦ. Ξέρω καλὰ πὼς μὲ προορίζετε γιὰ τὸ ρολο τῆς Πιλὰρ καὶ σᾶς τονίζω πὼς ἔχω νοιώσει τόσο καλὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ὥστε ὄχι μόνο μπορῶ νὰ παίξω τὸ ρόλο της, ἀλλὰ νὰ μιλήσω καὶ νὰ γελάσω, ὅπως τὴ φαντάστηκε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω μιὰ φήμη, ποὺ δὲν ἐννοῶ νὰ τὴ χάσω μὲ μιὰ γελοία δοκιμή, σᾶς λέω πὼς δὲν θὰ γυρίσω καμμιὰ δοκιμαστικὴ σκηνὴ ὡς Πιλὰρ παρὰ μονάχα ὅταν συζητήσω τὶς ἀπόψεις μου μὲ τὸν ἴδιο τὸν Σὰμ Γοὺντ. Διαφορετικά, κύριοι, λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Χαίρετε.

» Πέρασαν μερικὲς βδομάδες χωρὶς νὰ πάρω καμμιὰν ἀπάντησι. Πίστεψα πὼς θὰ τοὺς εἶχα ἀπογοητεύσει μὲ τὶς ἀξιώσεις μου καὶ δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀσχοληθοῦν πιὰ μαζί μου.

»Στὸ μεταξὺ γνώρισα μιὰ μεγάλη χαρά. Ὁ ἄντρας μου, ὁ Ἀλέκος Μινωτῆς, ποὺ πίστευα πὼς τὸν εἶχαν ἐκτελέσει γιατὶ εἶχα πληροφορηθῆ τὶς ἀποτυχημένες ἀπόπειρές του νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὴν κατεχόμενη Ἑλλάδα, ἦρθε καὶ μὲ συνάντησε στὴ Νέα Ὑόρκη.

» Ὕστερα ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐνθουσιασμοὺς καὶ συγκινήσεις, εἶπα στὸν Ἀλέκο πὼς ἂν μοὔφερνε τύχη θὰ ἔπαιζα στὸν κινηματογράφο. Χωρὶς νὰ μοῦ πῆ τίποτα, πίστεψε πὼς ἡ Ἀμερικὴ μὲ εἶχε κάνει φαντασιόπληκτη καὶ μεγαλομανῆ. Κι' ὅμως μοὔφερε τὴν τύχη ποὺ περίμενα. Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο μας τρεῖς κύριοι. Ὁ ἕνας μοῦ ἔδωσε ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, λέγοντάς μου πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Στὸ μεταξύ, οἱ ἄλλοι δυό, χωρὶς νὰ ζητήσουν κἂν τὴ συγκατάθεσί μου ἄρχισαν νὰ φτιάχνουν τὶς βαλίτσες μου.

» Στὸ Χόλλυγουντ, τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ συνάντησα στὸ στούντιο ἦταν ὁ Γκάρυ Κοῦπερ. Ἤξερε ποιὰ ἤμουνα καὶ μὲ κύτταζε παράξενα σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: «Τολμᾶς νὰ πιστεύης πὼς μπορεῖς νὰ παίξης ἐσὺ τὸ ρόλο τῆς Πιλάρ;»

»Ἐγώ, κούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι, δείχνοντάς του ἔτσι πὼς εἶχα μαντέψει τὴ σκέψι του.

» Τὴν ἴδια ἀπορία ἔδειξαν ὁ Σὰμ Γοὺντ καὶ ὁ βοηθός του ὅταν παρουσιάστηκα μπροστά τους. Μοὔδωσαν πάντως τὸ φόρεμα ποὺ εἶχαν σχεδιάσει γιὰ τὴν Πιλὰρ καὶ μοῦ εἶπαν νὰ ἑτοιμαστῶ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς δοκιμῆς. Ἐγὼ ὅμως ἔφερα τότε νέες ἀντιρρήσεις. Τὸ φόρεμα ἐκεῖνο δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ φτιάξω ἕνα ὅπως τὸ φανταζόμουνα ἐγώ. Ὁ Σὰμ Γοὺντ θὰ πίστεψε ἀσφαλῶς πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰ τρελλὴ ποὺ ἐννοοῦσε σώνει καὶ καλὰ νὰ τοὺς βγάζη ὅλους ἄχρηστους. Πάντως ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἐκτελεσθοῦν ὅλες μου οἱ ἐπιθυμίες, θέλοντας νὰ δῆ ποῦ θὰ κατέληγα.

»Ὅταν τὸ φόρεμα ἑτοιμάστηκε σύμφωνα μὲ τὶς δικές μου ὁδηγίες, τὸ φόρεσα καὶ παρουσιάστηκα ἕτοιμη πιὰ γιὰ τὴ δοκιμή. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ὁ Σὰμ Γοὺντ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰδικοὶ μὲ κύτταζαν ἐρευνητικά. Στὸ πρόσωπό τους ζωγραφίστηκε κάποια ἀπογοήτευσι. Τέλος, ὁ σκηνοθέτης κάλεσε τὸν τεχνικό του σύμβουλο γιὰ τὴν ταινία αὐτή, ἕνα κοντὸ ἀνθρωπάκο ποὺ ἦταν ἄλλοτε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Πάντσο Βίλλα, καὶ τὸν ρώτησε δείχνοντάς με:

»— Ποιὰ εἶναι αὐτή;

»— Ἡ Πιλάρ! φώναξε ἐκεῖνος γεμᾶτος ἐνθουσιασμό.

»Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἔκανε σ' ὅλους μεγάλη ἐντύπωσι καὶ ἄρχισε ἀμέσως τὸ γύρισμα τῆς δοκιμαστικῆς σκηνῆς ὅπου ὁ Γκάρυ Κοῦπερ δήλωσε πὼς ἤθελε νὰ πάρη μέρος καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ Γκάρυ κι' ἐγὼ γίναμε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δυὸ μεγάλοι καὶ ἀχώριστοι φίλοι.

»Ἡ δοκιμὴ πέτυχε ἀπὸ κάθε ἄποψι κι' ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Μείναμε ἔξη μῆνες στὰ βουνὰ τῆς Νεβάδας γιὰ τὰ «ἐξωτερικὰ» τοῦ φίλμ.

Ἡ Κατίνα Παξινοῦ μὲ τὸ περίφημο «Ὀσκάρ». Δεξιὰ ἡ Τζέννιφερ Τζὼνς καὶ ὁ Πὼλ Λοὺκας καὶ ἀριστερὰ ὁ Τσάρλς Κόμπυρν ποὺ τὸ 1943 κέρδισαν κι' αὐτοὶ τὸ «Ὀσκὰρ» γιὰ τοὺς καλύτερους ρόλους.

Ἡ δημιουργία τῆς Κατίνας Παξινοῦ ὑπῆρξε καταπληκτικὴ καὶ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κερδίση αὐτὴ μονάχα τὸ «Ὀσκάρ», αὐτὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενε καθόλου, ἐνῶ οἱ συμπρωταγωνισταί της στὸ φίλμ, Γκάρυ Κοῦπερ καὶ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ποὺ τὸ εἶχαν σχεδὸν γιὰ σίγουρο δὲν πῆραν τίποτα.

Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ τίτλος ποὺ δημοσίευσε τότε μιὰ Ἀμερικάνικη ἐφημερίδα παίζοντας μὲ τὸν τίτλο τοῦ ἔργου: «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα; Γιὰ τὴν Ἑλληνίδα Κατίνα Παξινοῦ».

Τὸ φίλμ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες δημιουργίες τοῦ κινηματογράφου. Στοίχισε 5 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ἡ προβολή του διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ 4 ὧρες. Ἡ Κατίνα ἔπαιξε κατόπιν στὰ φίλμ «Ὁ ἐμπρηστής», μὲ τὸ Σὰρλ Μπουαγιὲ καὶ «Οἱ Ὅμηροι» μὲ τὸν Πὼλ Λούκας καὶ τὴ Λουΐζα Ράϊνερ. Ἀργότερα ὁ Ἄρθουρ Ρὰνκ τὴν κάλεσε στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ γυρίση τρία φίλμ. Γύρισε ὅμως μονάχα ἕνα: «Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ» μὲ τὴν Τζὶν Σίμμονς γιατὶ ἀναγκάστηκε γρήγορα νὰ φύγη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ὅπου θὰ γύριζε «Τὸ πένθος ταιριάζει στὴν Ἠλέκτρα». Ὁ Ὀ Νὴλ δὲν παραχωροῦσε τὸ δικαίωμα τῆς κινηματογραφήσεως τοῦ ἔργου του παρὰ μὲ τὸν ὅρο νὰ παίξη ἡ Παξινοῦ.

— Τὸ «Θησαυρό», μᾶς εἶπε τέλος ἡ Ἑλληνὶς στάρ, τὸν διάβαζα συχνὰ στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ τὸ Χόλλυγουντ. Ἦταν ἕνας πνευματικὸς σύντροφος ἀπ' τὴ μακρυνὴ πατρίδα.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

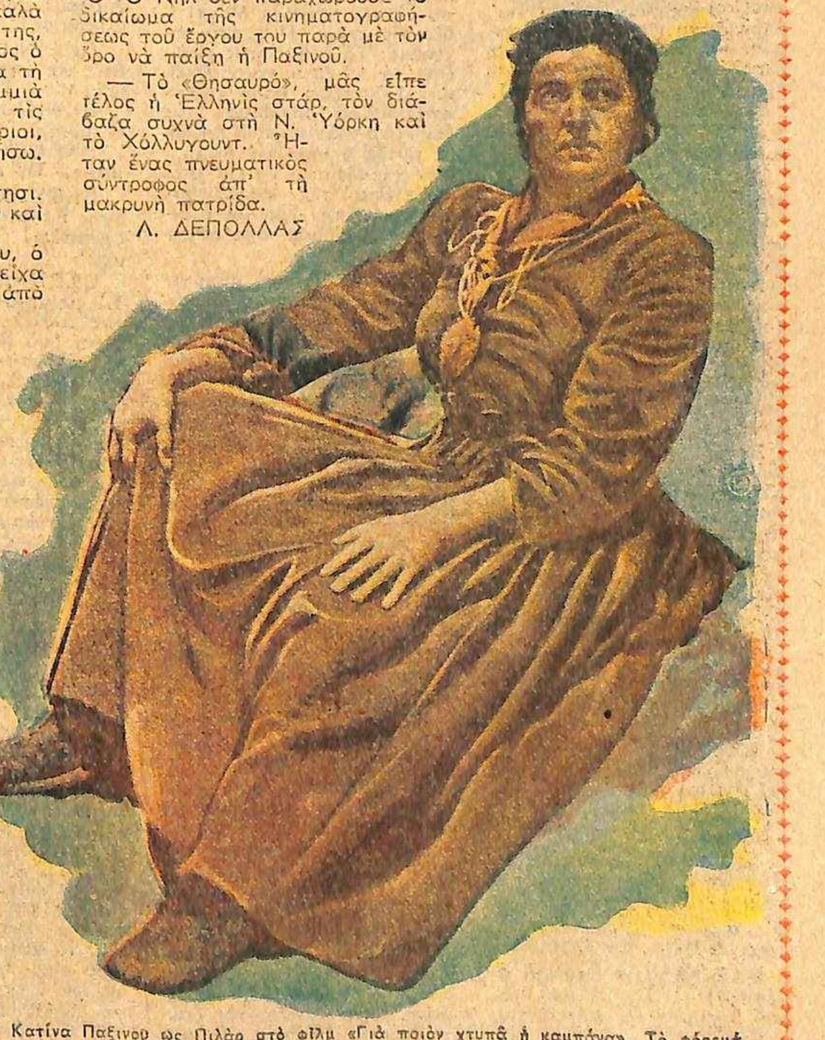

Ἡ Κατίνα Παξινοῦ ὡς Πιλὰρ στὸ φίλμ «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα». Τὸ φόρεμά της αὐτὸ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες της καὶ τὰ σχέδιά της.

Τὸ ρεπερτόριο τῆς ζωῆς

«Παρεξηνησοῦλα...»

(Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰν ἄδεια κρεββατοκάμαρα. Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας Ἐκείνη — ὥριμη ὀμορφιὰ μᾶλλον ἀτημέλητη—μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ γυρίζει τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Στὸ ἄξαφνο φῶς ποὺ πλημμυρίζει τὴν κάμαρα, βλέπει τὸ κρεββάτι ἀνέπαφο καὶ μένει σιωπηλὴ κι' ἀκίνητη, λίγα δευτερόλεπτα. Ἐκεῖνος — ἕνας πενηντάρης ποὺ νεάζει κι' ἀγωνίζεται νὰ φαίνεται ζωηρὸς — ἀνοίγει τὴν πόρτα πατώντας στὰ νύχια καὶ μόλις τὴ βλέπει ξαφνιάζεται).

ΕΚΕΙΝΗ: Βγῆκες ἔξω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θορυβημένος): Ναί...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μοῦ τὸ εἶχες πῆ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοῦ τηλεφώνησαν ἀργά... Εἶχες κοιμηθῆ πιὰ καὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ ξυπνήσω... Ἕνας φίλος μου ἀπ' τὴ Λέσχη... Συναντηθήκαμ' ἐκεῖ καὶ μιλήσαμε γιὰ μιὰ δουλειά... (Δύσκολα βρίσκει τὶς φράσεις). Ἔπειτα... παίξαμε, λίγο, χαρτιά... Γιατὶ σηκώθηκες τέτοια ὥρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Αἰσθάνθηκα ξαφνικὰ δυνατὸ πονοκέφαλο. Καὶ μπῆκα νὰ σοῦ ζητήσω ἀσπιρίνη. (Σκέπτεται ἂν πρέπη νὰ τοῦ μιλήση). Ἴσως δὲν ἦταν καὶ πονοκέφαλος... Κάποιο κακὸ προαίσθημα... κάποιος ἐφιάλτης... ὅλ' αὐτά, μοὔφεραν ἀδιαθεσία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρέπει νὰ ξαπλώσῃς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Τώρα θὰ πάω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποφεύγοντας νὰ τὴν κυττάξη): Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κρυολόγημα.

ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): Μπορεῖ. (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ τὸν ἐκνευρίζει ὁ σιωπηλός της ἔλεγχος): Μὰ γιατὶ στέκεις; Θ' ἀρρωστήσῃς περισσότερο. Θέλεις τὴν ἀσπιρίνη;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ξαφνικὴ ἀπόφασι): Θέλω νὰ μοῦ πῇς ποῦ ἤσουνα! Μὲ εἰλικρίνεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψεύτικο χαμόγελο): Τί θὰ πῆ «ποῦ ἤμουνα»; Στὴ Λέσχη. Δὲ στὸ εἶπα;

ΕΚΕΙΝΗ: Στὴ Λέσχη συχνάζουν καὶ κυρίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κυρίες; Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω τὸ κολλάρο σου γεμάτο κοκκινάδια!... (Πρὶν προφτάση ν' ἀπαντήση). Μὴν κουρασθῆς νὰ βρῇς ἄλλο ψέμμα. Εἶναι περιττὸ πιά. Ξέρω πὼς βγαίνεις ἔξω τὸ βράδυ. Ξέρω πὼς γυρίζεις στὴ μιάμιση. Πολλὲς φορὲς καὶ στὶς δύο. (Κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ συνεχίζει μὲ ἤρεμη βαρειὰ φωνή). Πάλεψα πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου... Ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω ἢ νὰ κάνω πὼς δὲν ξέρω τίποτα... Μὰ σήμερα δὲ βάσταξα πιά... (κλαίει ἀθόρυβα). Πές μου εἰλικρινά, Παῦλο: Ἔπαψες νὰ μ' ἀγαπᾷς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετανοιωμένος καὶ πληγωμένος ἀπ' τὴ λύπη της, θέλει νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὴν πείση): Μὰ τί ἰδέα εἶν' αὐτή; Πῶς σοῦ κατέβηκε; Τὸ ξέρεις πὼς ἀρχίζεις νὰ γίνεσαι νευρασθενική; (Κυττάζει στὸν καθρέφτη). Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν καταλαβαίνω ποῦ βρέθηκε αὐτὸς ὁ κόκκινος λεκές... Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶν' ἀπὸ τὰ χείλια τῆς καμαριέρας καὶ νἄγινε τὴν ὥρα τοῦ σιδερώματος... Εἶναι τόσο ἀπρόσεχτη.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρὸ χαμόγελο): Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἐπιμένεις. Ἐπιμένεις τόσο νὰ δικαιολογηθῇς, ποὺ πιστεύω πὼς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα. Μὰ θὰ προτιμοῦσα κάτι ἄλλο, Παῦλο. Ν' ἀφήσῃς τὴ λεπτότητα καὶ νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια! Ὅλη τὴν ἀλήθεια!.. Τί φοβᾶσαι; Νὰ μὴ φύγω; Νὰ μὴν κάνω σκάνδαλο; Τώρα πιά, εἶναι πάρα πολὺ ἀργὰ γιὰ κάτι τέτοιο. Ὁ γυιός μας εἶναι δεκαοχτὼ χρονῶ... κι' ἡ κόρη μας δεκάξη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά. Ὥστε τὰ βράδυα ποὺ φεύγεις πᾷς στὴ Λέσχη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὑπῆρχε λόγος νὰ φύγῃς κρυφά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μικρὴ στενοχώρια): Κρυφά... Δὲ φεύγω κρυφά. Δὲ σοὔλεγα τίποτα γιατὶ βαρυέμαι τὶς συζητήσεις... «Κάτσε, ποῦ θὰ πᾷς τώρα;» καὶ τὰ λοιπά. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. (Παρασύρεται ἀπ' τὸν ἑαυτό του). Κι' αὐτὸ δὲ θὰ εἶχε γίνει, ἂν ἐσύ... δὲν εἶχες παραιτηθῆ ἀπ' τὴ ζωή. Ἂν ντυνόσουν, ἂν φρόντιζες τὸν ἑαυτό σου, ἂν βγαίναμ' ἔξω μαζί, σὰν ἄλλοτε, κι' ἂν μὲ μιὰ λέξι καταλάβαινες πὼς ἔγινες τόσο πολὺ μητέρα, ποὔπαψες νἆσαι σύζυγος!... Θέλω κι' ἐγὼ νὰ βγῶ, νὰ περάσω λίγο τὴν ὥρα μου. Καὶ πάω νὰ παίξω ἕνα «μπρίτζ». Τί κακὸ βρίσκεις σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία;

ΕΚΕΙΝΗ (χωρὶς ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησι): Ὥστ' ἔτσι; Ἔπαψα νἆμαι σύζυγος... Ἔπαψα νἆμαι γυναῖκα... (Τὸν κυττάζει κατάματα). Ἔχεις δίκηο!... Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὤχῃς πῆ! Παραμελῶ πολὺ τὸν ἑαυτό μου!.. (Κυττάζεται στὸν καθρέφτη)... Καὶ παρ' ὀλίγο νὰ χάσω τὸν ἄντρα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὲ τόνο διαμαρτυρίας): «Νὰ χάσῃς τὸν ἄντρα σου!» Ὑπερβολές!!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί, ναί... Αὐτὸ εἶναι. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ξύπνησες ἀπ' τὸ λήθαργό μου. Ἀπὸ αὔριο θ' ἀλλάξω ζωή. Θὰ ντύνωμαι, θὰ ξαναγίνω πάλι κομψὴ καὶ κοκέττα... καὶ θὰ βγαίνουμε μαζὶ κάθε βράδυ... ἢ θἄχουμε κόσμο στὸ σπίτι... (μ' ἄξαφνη ἀγωνία). Μήπως... εἶναι ἀργὰ τώρα πιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ καθόλου ἀργά, παιδί μου! Τί ἀνοησίες λές;

ΕΚΕΙΝΗ (βλέμμα διεισδυτικό): Τὴν ἀγαπᾷς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιάν;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτήν... τή... τὴ Λέσχη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν παιδὶ ποὺ τὸ ἀνακαλύπτει ὁ δάσκαλος νὰ κάνη ἀταξία): Διόλου! Μοῦ εἶναι τελείως ἀδιάφορη!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί... μπορεῖς νὰ μὴν ξαναπᾷς νὰ τὴ δῇς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιάν, παιδί μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... δὲν εἴπαμε; Τὴ Λέσχη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ, τὴ Λέσχη; Βέβαια!... Οὔτε καὶ θὰ ξαναπάω! Ἔχεις τὸ λόγο μου!

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένα): Σ' εὐχαριστῶ... (Κυττάζοντας ἀλλοῦ γιὰ νὰ συγκρατήση δυὸ δάκρυα). Κι' ἐγὼ θὰ πῶ στὴν ἀπρόσεχτη καμαριέρα νὰ προσέχῃ περισσότερο στὸ σιδέρωμα... Ὄχι, νὰ σοῦ βάζη κοκκινάδια στὰ κολλάρα... (Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὰ ζεστά του χείλια τῆς στεγνώνουν τὰ δάκρυα καὶ πέφτει γρήγορα σὰν «ἐνθουσιασμένη» κι' ἡ:

Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

* * *

Τὰ «ἀνταλλακτικὰ» τοῦ σώματος

Μιὰ ἐγχείρησι μοναδικὴ στὸ εἶδος της ἔγινε μ' ἐπιτυχία τελευταίως σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ντητρόϊτ. Ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον Ἀμερικανό, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ διεύρυνσι τῆς ἀορτῆς, τῆς κεντρικῆς δηλαδὴ ἀρτηρίας ποὺ ξεκινάει ἀπ' τὴν καρδιά. Οἱ χειροῦργοι ἔκοψαν τὸ ἀλλοιωμένο τμῆμα τῆς ἀορτῆς καὶ τὸ ἀντικατέστησαν μ' ἕνα ἄλλο, παρμένο ἀπ' τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ 5 ἡμερῶν. Στὶς 5 αὐτὲς ἡμέρες, τὸ «ἀνταλλακτικὸ» τῆς ἀορτῆς εἶχε διατηρηθῆ ζωντανὸ μέσα σὲ ψυγεῖο, βουτηγμένο σὲ διάλυσι πενικιλλίνης καὶ ὀρροῦ αἵματος.

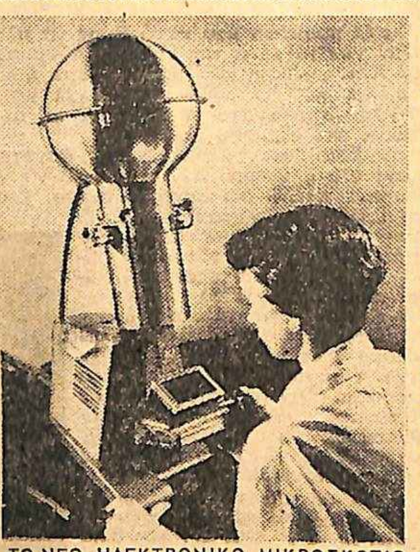

ΤΟ ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ

Ἡ Ἑταιρία R. C. A. κατασκεύασε τὸ μικρότερο, ἁπλούστερο καὶ φθηνότερο ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο τοῦ κόσμου. Τὰ μικροσκόπια αὐτὰ ἦσαν ἀπρόσιτα ὡς σήμερα λόγῳ τῆς ἀκριβείας των. Ἔτσι ἐλπίζεται ὅτι θὰ μπορέσουν πολλοὶ ἐπιστήμονες νὰ τὸ προμηθευτοῦν γιατὶ κοστίζει λιγώτερο ἀπὸ 6.000 δολ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΙΑΛΙΑ

Τὰ ἐλαφρὰ αὐτὰ κιάλια ποὺ εἶνε κατάλληλα γιὰ τὸ ἱπποδρόμιο ἢ τὸ θέατρο, φοριοῦνται στὰ μάτια ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ κοινὰ γυαλιά. Ζυγίζουν μόνον 25 δράμια. Ὁλόκληρος ὁ σκελετός τους, εἶνε κατασκευασμένος ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ὁπλισμένη μὲ σύρματα.

Η «ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ»

Ἡ κόμμωσις «Οὐρὰ τοῦ ἀλόγου» εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς παριζιάνικης μόδας καὶ υἱοθετήθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὶς φοιτήτριες τοῦ Σαὶν - Ζερμαὶν ντὲ Πρέ.

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ θλιβερὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω στὸ ζήτημα τῶν ἀπολύσεων καὶ διορισμῶν ὑπαλλήλων τῆς Υ.Ε.Κ.Α. Ἐπὶ ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως ἔγιναν πολλὲς ἀπολύσεις, πολλοὶ ἀναδιορισμοὶ ἀπολυθέντων καὶ ὄχι ὀλίγοι διορισμοὶ νέων. Οἱ ἀπολύσεις ἔγιναν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ βάσι τὶς πρόχειρες καὶ ἐπιπόλαιες ἐκθέσεις μερικῶν ἐπιθεωρητῶν, ποὺ ἐνόμισαν ὅτι θὰ πουλήσουν ἐκδουλεύσεις στοὺς προϊσταμένους τους, κατηγορῶντας καλοὺς καὶ ἐντίμους ὑπαλλήλους. Ἀπόδειξις ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἐκκαθαρισθῆ βάσει τῶν ἐκθέσεων, ξαναδιορίσθηκαν. Ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ὀφείλει τώρα νὰ ἀναθεωρήση ὅλες τὶς περιπτώσεις, νὰ ἀποκαταστήση ἠθικὰ ὅσους ἀπομακρύνθηκαν ἄδικα καὶ κατόπιν νὰ δώση τὴν ὁριστικὴ λύσι στὸ ζήτημα τῆς ΥΕΚΑ. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη.

★

ΟΛΟΙ ΣΧΕΔΟΝ οἱ ἀποτυχόντες βουλευταί, ὅσοι ἀνήκουν στὰ κυβερνητικὰ κόμματα, θέλουν, καλὰ καὶ σώνει, νὰ διορισθοῦν σὲ σημαίνουσες θέσεις. Ἤδη κατέλαβαν τὶς Γενικὲς Γραμματεῖες τῶν ὑπουργείων καὶ τῶν μεγάλων Δήμων. Πλήθη ἀποτυχόντων πολιορκοῦν τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Κομμάτων γιὰ τὴν καταληψι θέσεων. Γιατὶ αὐτὴ ἡ περίεργη ἀντίληψις ὅτι ἡ ἀποτυχία στὶς ἐκλογὲς δημιουργεῖ... δικαιώματα ἐγγραφῆς στὸν κατάλογο τῆς πελατείας τοῦ δημοσίου προϋπολογισμοῦ;

★

ΕΙΝΕ ΒΕΒΑΙΟ, ἢ μᾶλλον κάτι περισσότερο ἀπὸ βέβαιο, ὅτι παρ' ὅλα ὅσα λέγονται πομπωδῶς καὶ θορυβωδῶς, ἡ Ἔκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης δὲν θὰ λειτουργήση ἐφέτος. Θὰ πέση καὶ αὐτὴ θῦμα τῆς γραφειοκρατίας. Εἶχαν ἀρχίσει ἐργασίες καθαρισμοῦ τοῦ χώρου καὶ ἀνεγέρσεως περιπτέρων, ἀλλὰ σταμάτησαν διότι δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ τεθοῦν στὴ διάθεσι τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκθέσεως τὰ ποσὰ — ἢ ἔστω ἕνα μέρος — ποὺ ἐνεκρίθησαν ἤδη ἀπὸ τὴ Νομισματικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ αὐτοὺς Ἀμερικανούς. Ἡ Ἔκθεσις συνεπῶς δὲν θὰ λειτουργήση τὸ φθινόπωρο, πρὸς μεγάλην δόξαν τῆς μακαρίας γραφειοκρατίας μας...

★

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ μεγαλύτερες ἑταιρείες φαρμακευτικῶν εἰδῶν τῆς πρωτευούσης καταδικάσθηκε σὲ προσωρινὸ κλείσιμο καὶ πρόστιμο γιὰ κακὴ παρασκευὴ φαρμάκων. Ἀφοῦ καταφεύγουν σ' αὐτὲς τὶς ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ λαοῦ ἀθλιότητες ἐπιχειρήσεις ὁλκῆς ποὺ ἔπρεπε νὰ δίνουν τὸ καλὸ παράδειγμα, τί νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὰ μικροεργαστήρια, ποὺ ἐπιτέλους δὲν διαθέτουν τὴν τεχνικὴ ὀργάνωσι τῶν μεγάλων; Πάντως ἐπιβάλλονται τὰ ἑξῆς: νὰ συστηματοποιηθῆ ὁ ἔλεγχος τῶν ἐπιχειρήσεων φαρμακευτικῶν προϊόντων καὶ νὰ μὴ δίδωνται εὔκολα ἄδειες στὸν οἱονδήποτε. Γιατὶ κάθε μέρα ξεφυτρώνουν παρόμοιοι ἐπιχειρηματίαι.

★

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΕΣ συζητήσεις γίνονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς γύρω στὸ θέμα ἂν πρέπει νὰ τρῶμε... κουλοῦρες, φραντζόλες ἢ καρβέλια! Καταρτίσθηκαν μάλιστα καὶ ἐπιτροπὲς ἐμπειρογνωμόνων ποὺ θὰ μελετήσουν τὸ... πρόβλημα καὶ θὰ βγάλουν τὴν τελεσίδικη ἀπόφασι. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ψιλοκουβεντιάζεται μεταξὺ κουλούρας καὶ φραντζόλας καὶ ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ ψωμιοῦ. Πολὺ φοβόμαστε πὼς ἡ περίφημη πολιτικὴ συμπιέσεως τῶν τιμῶν θὰ κάνη καὶ πάλι τὸ θαῦμα της...

★

ΤΡΙΑΝΤΑ ἑκατομμύρια ὀκάδες ἐληὲς μένουν ἀδιάθετες καὶ κινδυνεύουν νὰ σαπίσουν. Καὶ ὅμως οἱ τιμὲς τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ προϊόντος λαϊκῆς διατροφῆς διατηροῦνται σὲ μεγάλα ὕψη, ἐνῶ δὲν διαγράφεται καμμιὰ πιθανότης ἐξαγωγῆς ποσοτήτων στὸ ἐξωτερικό. Περίεργα καὶ ἀνεξήγητα πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦν τὸ ταχύτερον, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιοὶ εὐθύνονται γιὰ τὶς μανοῦβρες αὐτὲς καὶ νὰ τιμωρηθοῦν. Ἔτσι θὰ μπορέση νὰ φάγη καὶ ὁ φτωχὸς κοσμάκη τὶς ἐληὲς σὲ τιμὴ λογική.

★

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ στὶς ἐφημερίδες:

> «Ἀνεκοινώθη ἐκ τῆς Ἑνώσεως Βιομηχάνων Ἐριουργῶν ὅτι ἡ ὑπογραφὴ τῆς μετὰ τοῦ ὑπουργείου Ἐφοδιασμοῦ συμβάσεως διὰ τὸ ὕφασμα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καθυστερεῖ διότι ἡ Ἕνωσις ἐζήτησε διευκρίνισιν ὡρισμένων σημείων, σχετικῶν μὲ τὸν χρόνον παραδόσεως καὶ τὸν τρόπον πληρωμῆς τῶν ὑφασμάτων. Τὰ ζητήματα ταῦτα παρεπέμφθησαν εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ δύο ἐμπειρογνωμόνων τοῦ ὑπουργείου καὶ δύο τῆς Ἑνώσεως Ἐριουργῶν. Κατόπιν τούτου δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ ὁ χρόνος τῆς ὑπογραφῆς τῆς συμβάσεως».

Ἀνοίγει δηλαδὴ νέο κεφάλαιο στὸ θρυλικὸ καὶ συνταρακτικὸ μυθιστόρημα τοῦ κοστουμιοῦ τῶν δημοσιων ὑπαλλήλων, τοῦ ὁποίου τὸ τέλος δὲν φαίνεται πιθανόν, τουλάχιστον γιὰ τὶς ἐρχόμενες... δεκαετηρίδες.

★

Η ΟΔΟΣ Ἱπποκράτους εἶχεν ἀσφαλτοστρωθῆ κατὰ τρόπο ὑποδειγματικό. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ μᾶς παρουσίαζε ὡς παράδειγμα καλῆς καὶ εὐσυνείδητης δουλειᾶς. Τώρα γέμισε λακκοῦβες, ἀπὸ τὰ ἀνεξέλεγκτα κυρίως σκαψίματα τῶν οἰκοδομικῶν καὶ ἄλλων συνεργείων. Ἂν ἐξακολουθήση ἔτσι, σὲ δυὸ-τρία χρόνια ἡ ὁδὸς Ἱπποκράτους θὰ ξαναγυρίση στὴν πρὸ τῆς ἀσφαλτοστρώσεώς της ἀθλιότητα! Δὲν εἶνε ντροπή;

★

ΟΙ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ποὺ ἔγιναν στὴν ἀνωτάτη διοίκησι τῆς ἀστυνομίας πόλεων, ἐπιβράβευσαν τὴ δρᾶσι καὶ τὶς ἱκανότητες τῶν δύο σημαντικωτέρων ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ Σώματος: τῶν κ. κ. Ἔβερτ καὶ Βρανοπούλου. Κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη ποὺ διηύθυνε τὴν ἀστυνομία Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἔβερτ, προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν πρωτεύουσα. Ἡ ἐθνική του δρᾶσις κατὰ τὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς, ὑπῆρξε, κατὰ τὴ γενικὴ ἀναγνώρισι, ἐξαιρετική. Ἡ προαγωγή του στὴ θέσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας πόλεων ἀποτελεῖ δικαία ἐπιβράβευσι μιᾶς λαμπρῆς σταδιοδρομίας.

★

Ο κ. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, στὸν ὁποῖο ἡ Κυβέρνησις ἀνέθεσε τὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξαίρετα στελέχη τοῦ Σώματος, μὲ εὐρυτάτη μόρφωσι καὶ μὲ γενικὰ ἀναγνωρισμένες ἱκανότητες. Ἡ δραστηριότης ποὺ ἀνέπτυξε στὸν Πειραιᾶ, ἀρκεῖ γιὰ νὰ δώση τὸ μέτρον τῆς ἀξίας του. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ πρωτεύουσα δὲν θὰ βραδύνη νὰ αἰσθανθῆ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ κ. Βρανοπούλου ἐπικεφαλῆς τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

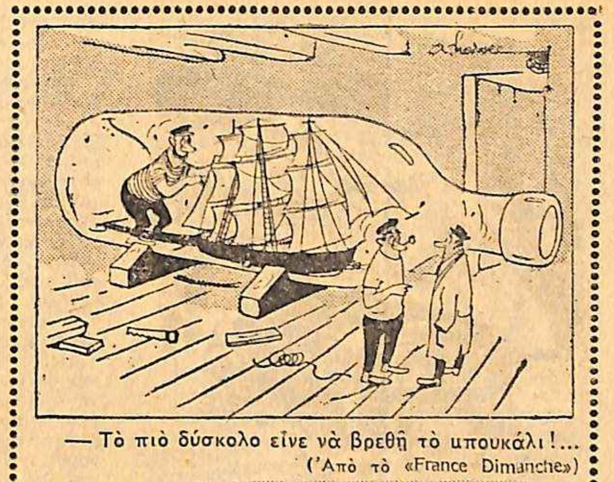

— Τὸ πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ βρεθῇ τὸ μπουκάλι!...

(Ἀπὸ τὸ «France Dimanche»)

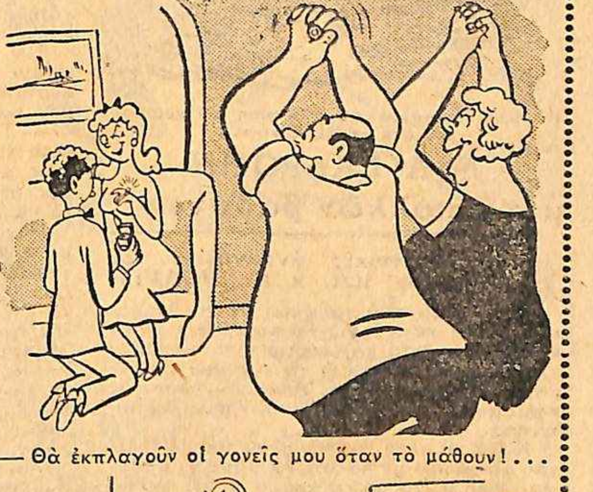

— Θὰ ἐκπλαγοῦν οἱ γονεῖς μου ὅταν τὸ μάθουν!...

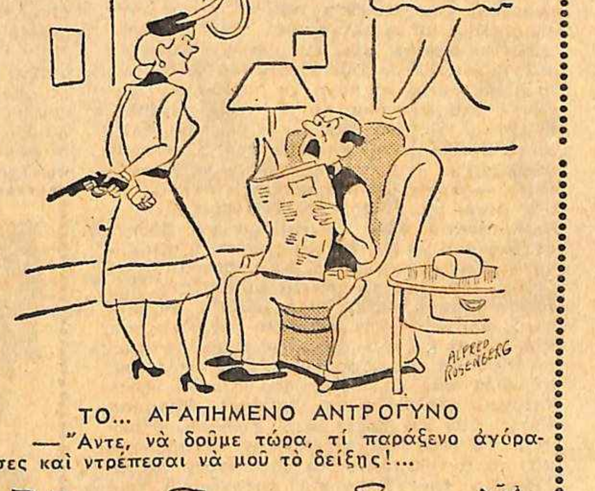

ΤΟ... ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

— Ἄντε, νὰ δοῦμε τώρα, τί παράξενο ἀγόρασες καὶ ντρέπεσαι νὰ μοῦ τὸ δείξῃς!...

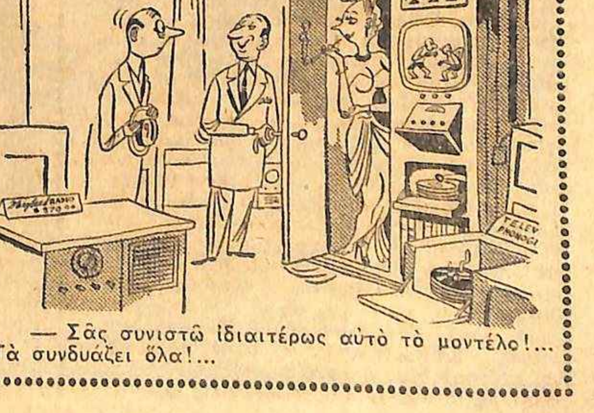
RADIOS
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ
TELEVISION
PLAYE

— Σᾶς συνιστῶ ἰδιαιτέρως αὐτὸ τὸ μοντέλο!... Τὰ συνδυάζει ὅλα!...

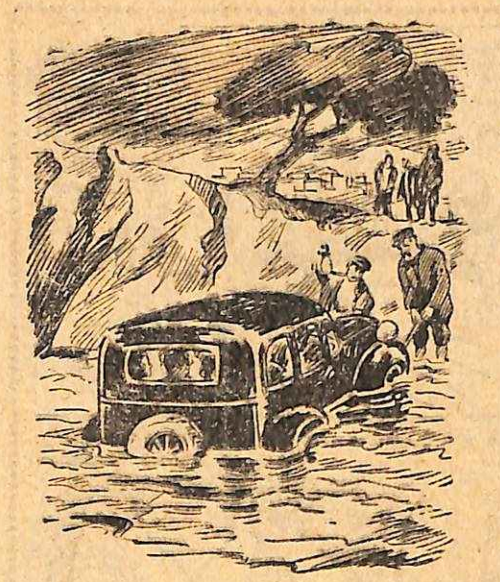

Τὸ βράδυ δροσιζόμασταν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐλασσῶνα...

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ
μετὰ πολλῶν βασάνων...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Κάθε φορὰ ποὺ ταξιδεύω μὲ τὰ θαυμάσια, ἄνετα, καινούργια λεωφορεῖα τῆς ὑπαίθρου, θυμοῦμαι τὰ μακαρίτικα γκαζοζὲν τῆς κατοχῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ φορτηγὰ ποὺ ἔκαναν τὴ συγκοινωνία Ἀθηνῶν - ἐπαρχιῶν κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι μῆνες.

Κατὰ τὰ τέλη Φεβρουαρίου τοῦ 1945 ἕνας φίλος μου μὲ κάλεσε νὰ πᾶμε στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ δῶ τὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα καὶ δέχτηκα τὴν πρόσκλησι μὲ μεγάλη χαρά. Ὑπῆρχε, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, ἕνα «πολυτελέστατο» καὶ «ἀνετώτατο» αὐτοκίνητο ἑφτὰ θέσεων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνη τὴ διαδρομὴ Ἀθηνῶν - Θεσσαλονίκης καὶ ζητοῦσε πελάτες. Κλείσαμε τὶς δυὸ θέσεις καὶ εἰδοποιηθήκαμε νὰ βρεθοῦμε τὴν ἑπομένη στὶς 5 τὸ πρωῒ μπροστὰ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας — κοντὰ στὴν πλατεῖα Κάνιγγος — ἀπ' ὅπου θὰ γινόταν τὸ ξεκίνημα.

Αὐτὴν τὴν πολὺ πρωϊνὴ ὥρα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δῶ τὸ «ἀνετώτατο» αὐτοκίνητο καὶ νὰ γνωρίσω τοὺς συνεπιβάτες. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτοκίνητα ποὺ ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα, ψηλό, μεγάλο, ἐπιβλητικό, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι θωρηκτοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐνέπνεε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας. Ἔξω ἀπὸ μένα, τὸ φίλο μου καὶ τὸ σωφὲρ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἄλλοι πέντε ἐπιβάτες. Μέτρησα ὀχτώ. Καὶ δυὸ ἐμεῖς δέκα. Χωριστὰ ὁ σωφέρ. Τὸ πῶς ἐξοικονομήθηκαν τὰ πράγματα, τὸ ἀντιλαμβάνονται ὅσοι ἔτυχε νὰ ταξιδέψουν τὴν ἐποχὴ τῆς κατοχῆς, ἢ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι μῆνες.

Διανυκτερεύσαμε στὴ Λαμία, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκινήσαμε πρωῒ - πρωῒ μὲ πρόγραμμα νὰ φτάσουμε κατὰ τὸ βραδάκι στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ βράδυ ὅμως δροσιζόμασταν στὴ μέση ἑνὸς ποταμοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐλασσῶνα. Εἶχε βρέξει ἀπὸ νωρίς, πλημμύρισε τὸ ποτάμι, ἡ γέφυρα ἦταν ρημαγμένη κι' ὁ σωφὲρ εἶχε ἀπόλυτη βεβαιότητα πὼς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μεταβάλη τὸ αὐτοκίνητο σὲ ἀμφίβιο. Ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς πλημμυρισμένης ἐκτάσεως, μείναμε. Καὶ χρειάστηκε νὰ ἀναζητηθοῦν δυὸ ρωμαλέα βώδια, ποὺ ἀνέλαβαν νὰ παίξουν ρόλο ρυμουλκῶν. Ἀργὰ δὲ τὴ νύχτα αὐτὴ ἡ ἱστορία, μὲ φανάρια καὶ λάμπες πετρελαίου, μὲ τὰ κλάμματα τῶν τριῶν γυναικῶν ποὺ συνεταξίδευαν, μὲ τὸ προγκάρισμα μερικῶν παιδιῶν ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ὄχθη καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ... διασκεδαστικὸ θέαμα.

Μ' ὅλα ταῦτα ξεμπλέξαμε, διανυκτερεύσαμε — δεύτερη νύχτα — στὴν Ἐλασσῶνα καὶ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης μέρας φτάσαμε στὴ Θεσσαλονίκη, ὕστερα αιυ σειρὰ ἐκπλήξεων ποὺ μᾶς ἐπεφύλασσε τὸ «πολυτελέστατο» καὶ «ἀνετώτατο» αὐτοκίνητο.

Μετὰ τὴν περιπέτεια αὐτή, ποὺ δὲν φανταζόμουνα ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ πάρη τόση ἔκτασι, ἄρχισα νὰ μελετῶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐξασφάλιζα μιὰ καλύτερη ἐπιστροφή. Τὸ θαλάσσιο ταξίδι δὲν ἦταν οὔτε ἀσφαλές, οὔτε ἄνετο. Ἡ θάλασσα ἦταν ἀκόμα σπαρμένη μὲ νάρκες. Πάλι τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἔσωζε τὴν κατάστασι.

Ὁ φίλος μου δὲν θὰ ἐπέστρεφε στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἠθικὴ εὐθύνη τοῦ ταξιδιοῦ, χάλασε κόσμο νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ. Παρακολουθοῦσε ὅλη τὴν κίνησι τῶν αὐτοκινήτων, καὶ μὲ χαρὰ ποὺ δὲν περιγράφεται ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγείλη μετὰ τρεῖς - τέσσαρες μέρες ὅτι ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀθήνα ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο, φορτηγὸ μὲν ἀλλά... περιωπῆς, μὲ ἀσφάλεια ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ποὺ θὰ ἔφτανε στὸν προορισμό του σὲ μιὰ μέρα. Ρεκόρ. Θὰ ξεκινοῦσε στὶς 5 τὸ πρωῒ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ θὰ μὲ ἀποβίβαζε στὴν Ἀθήνα τὸ ἀργότερο στὶς 9 τὸ βράδυ. Ἂν ὄχι νωρίτερα. Εὐτυχία...

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως κανονίσαμε τὶς λεπτομέρειες. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτηγοῦ μοῦ ἔκανε τὴ μεγάλη χάρι νὰ μοῦ κρατήσῃ μιὰ θέσι δίπλα στὸ σωφέρ.

— Τὸ αὐτοκίνητο, προσέθεσε, θὰ μεταφέρη ἐμπόρευμα. Δὲν θὰ πάρη περισσότερους ἀπὸ 4—5 ἐπιβάτες. Θὰ φύγη ἀκριβῶς στὶς πέντε. Στὶς πέντε παρὰ τέταρτο νὰ εἶσθε στὸ γκαράζ.

Πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο μου κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα — εἶχα μπλέξει μὲ κάτι φίλους — καὶ ἔκρινα σκόπιμο νὰ μὴν κοιμηθῶ, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ συγκοινωνιακὸ εὕρημα. Στὶς 4½ ἤμουν στὸ γκαράζ, ἔξω ἀπὸ τὸ ὁποῖον περίμεναν ἤδη ἄλλοι... 25 ἐπιβάτες γιὰ τὴν Κατερίνη, Λάρισσα, Λαμία καὶ Ἀθήνα. Μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ εἶχα τὴν προνομιακὴ θέσι δίπλα στὸ σωφέρ, λυπόμουν αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους ποὺ θὰ ταξίδευαν πάνω στὰ κασόνια τῶν ἐμπορευμάτων.

Αὐτὰ στὶς 4½ τὸ πρωΐ. Στὶς 8 δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμα τὸ φορτηγὸ ἀπὸ τὸ γκαράζ. (Καὶ θὰ ξεκινούσαμε ἀκριβῶς στὶς 5). Ὁ σωφὲρ ἔλειπε. Φάνηκε κατὰ τὶς 8½. Κατὰ τὶς 9 ἔβγαλε τὸ φορτηγό, ποὺ τὸ εἶχα σχεδιάσει στὴ φαντασία μου σὰν τὸ τελειότερο, κομψότερο καὶ ἀσφαλέστερο φορτηγὸ τοῦ κόσμου. Ἦταν ὅπως ὅλα τὰ παμπάλαια φορτηγά, μὲ τὴν ἑξῆς διαφορά: ὅτι δὲν ὑπῆρχαν πόρτες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ σωφέρ. Ὑπῆρχε μιὰ σανίδα ποὺ προεξεῖχε ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ οἱ προεξοχὲς αὐτὲς ἔμοιαζαν σὰν κουτσουρεμένα φτερὰ ἀεροπλάνου.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΑ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

Ἡ χαριτωμένη ἀκροβάτις Μάρλιν Ρίτς, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα τσίρκο τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτελεῖ τὸ τολμηρὸ αὐτὸ νούμερο κρεμασμένη ἀπὸ ἕνα ἑλικόπτερο ποὺ πετάει σὲ ὕψος 100 μέτρων. Φυσικὰ γιὰ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ νούμερο ἀμείβεται ἡγεμονικά.

Κατὰ τὶς 10½ — σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ φορτώθηκαν τὰ ἐμπορεύματα — πήραμε διαταγὴ νὰ ἐπιβιβαστοῦμε... Ἀριστερὰ τοῦ σωφέρ, στὴν προεξοχὴ τῆς σανίδας, κάθησε ἕνας χοντρός, κάπου 130 κιλῶν βάρους. Δεξιὰ μιὰ γυναῖκα, ἕνα παιδάκι καὶ στὴν ἄκρη - ἄκρη τῆς σανίδας, σχεδὸν αἰωρούμενος στὸ κενόν, ἐγώ.

Μᾶς ἔδεσαν — τὸν χοντρὸ κι' ἐμένα — ὅπως δένουν τὶς καλαθοῦνες. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ σωτηρία μας. Ξεκινήσαμε κατὰ τὶς 11. Στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε λίγο διασκεδαστικό. Ὕστερα, ὅταν ἔνοιωσα νὰ χαλαρώνουν τὰ σχοινιά, μπῆκα σὲ σκέψεις. Στὴν Κατερίνη μᾶς ξανάδεσαν. Μισὴ ὥρα ἀργότερα ξελασκάριζαν τὰ σκοινιά. Κι' ἀνηφορίζαμε στὶς πλαγιὲς τοῦ Ὀλύμπου. Τραγωδία...

Ὁ καιρός, εὐτυχῶς, ἦταν καλός. Ἀλλὰ μέσα σ' ὅλα μ' ἔπιασε καὶ μιὰ ἀσυγκράτητη νύστα. Λίγο νὰ ξεχνιόμουν καὶ θὰ βρισκόμουν στὸ βάθος τῆς χαράδρας. (Ὅλο δίπλα ἀπὸ χαράδρες περνούσαμε). Ὁ σωφὲρ — τί εὐγενικὸς ἄνθρωπος — ὅλο καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε:

— Αἴ, σὺ μοῦργο, τὸ νοῦ σου μὴ σὲ πάρη ὁ ὕπνος, γιατὶ δὲν θὰ σοῦ μείνη οὔτε κοκκαλάκι...

Τί συγκινητικὸ ἐνδιαφέρον...

Σ' ἕνα ὕψωμα ἔσπασε τὸ πρῶτο λάστιχο. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ κοιμηθῶ λιγάκι, ὅπως καὶ τρεῖς ὧρες ἀργότερα, ὅταν ἔσπασε τὸ δεύτερο λάστιχο. Αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ σὲ μιὰ βλάβη τῆς μηχανῆς ποὺ μᾶς καθήλωσε μισὴ μέρα καὶ μιὰ νύχτα ὁλόκληρη στὶς πλαγιὲς τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ εἶναι θαῦμα τὸ πῶς δὲν ξυλιάσαμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ πῶς τὰ βολέψαμε. Τριάντα ἄνθρωποι περίπου μέσα στὸ ἀμάξι ποὺ ἦταν γεμᾶτο σάκκους καὶ κασόνια.

Τὸ πρωῒ ἡ Θεία Πρόνοια βοήθησε καὶ πέρασε ἕνα ἄλλο φορτηγό. Πήγαινε κι' αὐτὸ στὴ Λάρισα. Μᾶς βοήθησαν προθυμότατα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ διορθωθῆ ἡ βλάβη. Τελικὰ ἀποφασίστηκε νὰ ρυμουλκηθῆ τὸ φορτηγό μας ἴσαμε τὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ συναντούσαμε. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ξαναπῆρα τή... δροσερὴ θέσι μου στὴν ἄκρη τῆς σανίδας. Βραδυαστήκαμε στὴν Ἐλασσῶνα. Ἐπειδὴ δὲν βρέθηκαν δωμάτια σὲ ξενοδοχεῖο διανυκτερεύσαμε μέσα σ' ἕνα καφενεῖο καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι σπάνια κοιμήθηκα τόσο ξεκουραστικά, ὅσο ἐκείνη τὴ νύχτα, ἐπάνω σὲ ἕξη καρέκλες.

Τὸ πρωῒ κανονίστηκε νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Λάρισα μ' ἕνα ἐγγλέζικο αὐτοκίνητο. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ εὕρισκαν κάποιο μέσον γιὰ τὴν Ἀθήνα. Προτοῦ ξεκινήσουμε ἔστειλα ἕνα τηλεγράφημα στὸ φίλο μου ποὺ μὲ εἶχε καλέσει στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου θὰ ἔκανα μιὰ «ἀλησμόνητη» καὶ «θαυμαστὴ» ἐκδρομή: «Ἐγκαταλείπων Ἐλασσῶνα μετὰ σειρὰν περιπετειῶν περιοχὴν Ὀλύμπου, σπεύδω ἐκφράσω βαθεῖαν συγκίνησίν μου δι' ἀλησμόνητον ἐκδρομὴν Θεσσαλονίκης. Ἂν κατὰ τύχην φθάσω ζῶν Ἀθήνας, θὰ σοῦ γράψω ἐκτενῶς».

Μ' ὅλα ταῦτα δὲν τοῦ κράτησα κακία. Μήπως ἔφταιγε ὁ ἄνθρωπος;

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪ ✪ ✪

Ὁ μεγαλείτερος ὑπναρᾶς

Οἱ γιατροὶ τῆς Μεγ. Βρεταννίας ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ περίπτωσι ἑνὸς στρατιώτου 20 ἐτῶν, ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ μείνη ξύπνιος περισσότερο ἀπὸ 6 ὧρες στὸ 24ωρο. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ σάλπιγγα σήμαινε ἐγερτήριο, αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται μακαρίως! Τοῦχυναν στὸ πρόσωπο κρύο νερό, τοῦ ἄνοιγαν τὰ βλέφαρα, πλησίαζαν στὰ μάτια του δυνατὰ φῶτα, τὸν τράνταζαν, τὸν χαστούκιζαν, τὸν τσιποῦσαν... μὰ δὲν ξυπνοῦσε.

Ἡ κατάστασί του αὐτὴ ἄρχισε κατὰ τὴν ἀνάρρωσί του ἀπὸ μιὰ κρίσι πνευμονίας, μὲ ἐπιπλοκὴ θρομβώσεως.

Οἱ γιατροὶ ἐξακρίβωσαν ὅτι, ἀπ' τὶς 18 ὧρες τοῦ καθημερινοῦ ὕπνου του, μόνο τὶς 4½ κοιμόταν βαθειά. Τὶς ὑπόλοιπες, ἔμενε βυθισμένος σ' ἕνα εἶδος ὑπνωτικῆς νάρκης. Ἡ παρατήρησις λοιπὸν αὐτὴ βοήθησε ὥστε νὰ θεραπεύσουν τὴν ὑπνηλία του μὲ ψυχιατρικὲς μεθόδους.

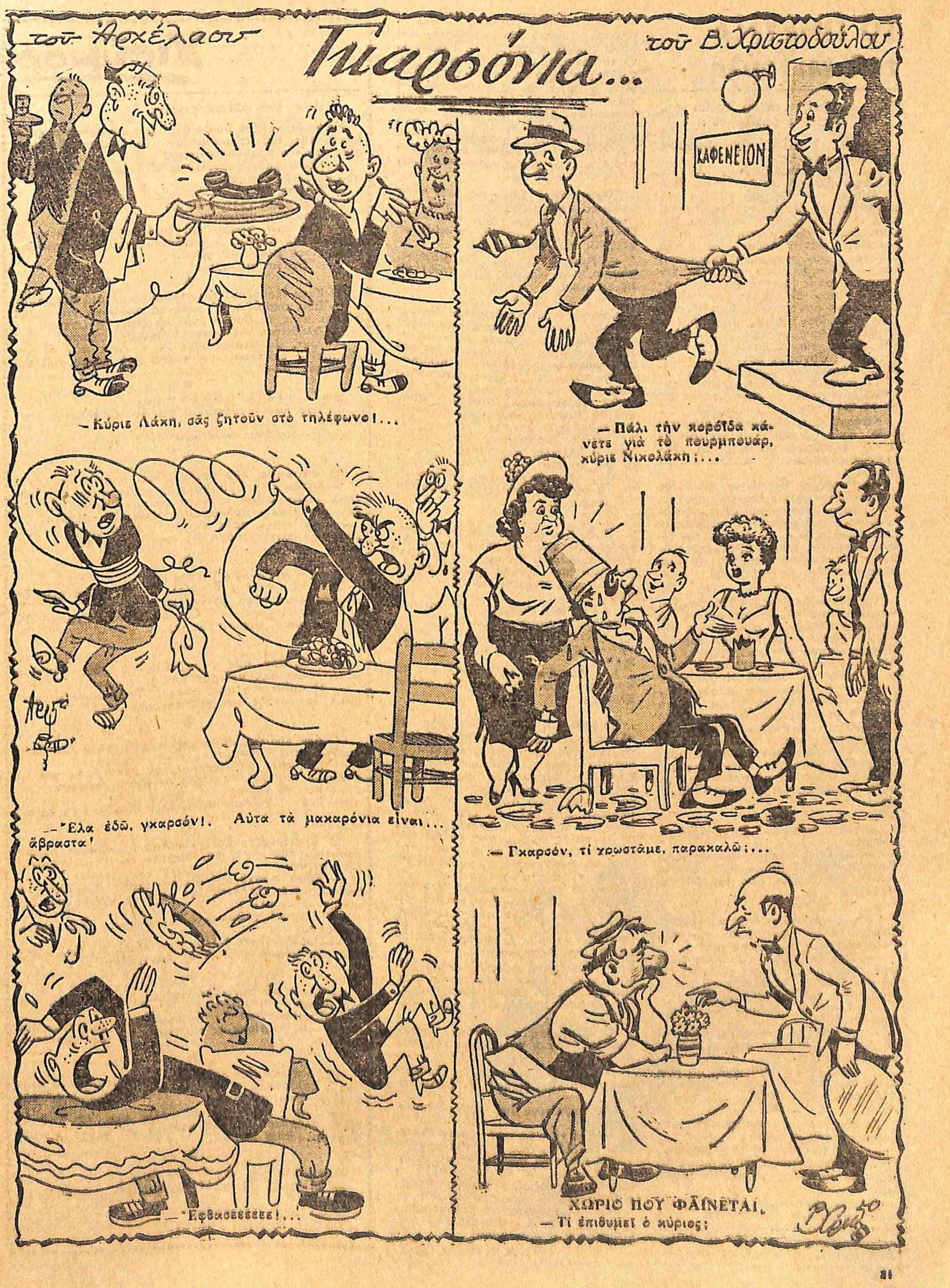
τοῦ Ἀρχέλαου
Γκαρσόνια...
τοῦ Β. Χριστοδούλου
— Κύριε Λάκη, σᾶς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο!...
ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ
— Πάλι τὴν κορόϊδα κάνετε γιὰ τὸ πουρμπουάρ, κύριε Νικολάκη;...
— Ἔλα ἐδῶ, γκαρσόν! Αὐτὰ τὰ μακαρόνια εἶναι... ἄβραστα!
— Γκαρσόν, τί χρωστᾶμε, παρακαλῶ;...
— Ἔφθασεεεεεε!...
ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ.
— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ τοῦ Μιαούλη

Ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου

Στὰ 1822, ὁ ναύαρχος Μιαούλης κατέβηκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, στὴν Ὕδρα, συντροφιὰ μ' ἕναν Ἄγγλο, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ λιμάνι νὰ βρῆ τὴ βάρκα του. Τὴν εἶδε δεμένη στὸ μουράγιο, χωρὶς ναῦτες. Ἔμεινε κεῖ στὸ πόδι καὶ περίμενε κάμποσο. Πέρασε ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα, κι' ὁ ναύαρχος πάντα ὄρθιος, μὲ δίπλα του τὸν ξένο, στεκότανε ὑπομονετικά... Μὰ κάθε τόσο γύριζε κι' ἔρριχνε τὴ ματιά του στὴ γειτονικὴ ταβέρνα, ὅπου οἱ ναῦτες του εἶχαν στρωθῆ σὲ φαγοπότι! Ἅμα τέλειωσαν καὶ ἦρθαν, τέλος, μιλιὰ δὲν ἔβγαλε νὰ τοὺς μαλώση, στὸν Ἄγγλο, ὅμως, γύρισε καὶ εἶπε σιγά:

— Δὲν ἀργῆσαν καὶ πολύ, περίμενα ν' ἀργήσουν περισσότερο!...

Τὰ ναυτικὰ πληρώματα τοῦ Εἰκοσιένα μονάχα μὲ τὸ καλὸ μποροῦσες νὰ τὰ διοικήσης.

Κάποτε πάλι οἱ ναῦτες τῶν καραβιῶν εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ μπαρκαριστοῦν. Ζητοῦσαν, φαίνεται, νὰ πληρωθοῦν μπροστά. Μὰ τὸ ταμεῖο ἦταν ἄδειο!

Ὁ Μιαούλης ἄρρωστος (ὑπόφερε ἀπὸ ρευματισμούς) ἔδωσ' ἐντολὴ νὰ τὸν πάρουν στὰ χέρια μὲ τὸ ξυλοκρέββατο, καὶ καθὼς τὸν περνοῦσαν ἔτσι σηκωτό, ἀπὸ τὸ παζάρι τὸν εἶδαν οἱ ναῦτες του. Ἀμέσως τότε ὅλοι τρέξανε κοντά του. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ὁ στόλος ἔκανε πανιά!

★

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1825 μεγάλη θαλασσοταραχὴ εἶχε σκορπίσει τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα, κι' ὁ Μιαούλης πῆγε κι' ἄραξε στὴν Κίμωλο περιμένοντας ὥσπου νὰ μαζευτοῦν κι' οἱ ἄλλοι. Πῆγαν ἀπάνω στὸ καράβι του οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ μὲ δῶρα, κι' ἄρχισαν νὰ προσκυνᾶνε μὲ τὴν τούρκικη συνήθεια, ν' ἀγγίζουνε μὲ τὸ χέρι τὸ κατάστρωμα, ὕστερα νὰ τὸ φέρνουνε στὸ μέτωπο καὶ τέτοια. Ὁ ναύαρχος θύμωσε:

— Τί εἶνε τοῦτα τὰ καμώματα; εἶπε. Ποῦ εἴσαστε; Στὴν Τουρκιά; Ἐδῶ δὲν ἦρθα νὰ μὲ προσκυνήσετε, ἦρθα νὰ πολεμήσω γιὰ τὴ λευτεριά μας!

★

Συχνὰ ὁ Μιαούλης ἔλεγε αὐτὴ τὴ γνώμη:

— Δὲν εἶνε κανένας ἀγέρας τόσο δυνατὸς ποὺ νὰ μπορῆ νὰ κάνη ἕνα καράβι νὰ ποδίση, ἅμα δὲν θέλει ὁ καπετάνιος.

★

Ἔτυχε κάποτε ἄλλοτε νὰ κουβεντιάζη μ' ἕναν Κρητικὸ καὶ τὸν πείραζε γιὰ τοὺς πατριῶτες του:

— Σᾶς ξέρω ἐσᾶς τοὺς Κρητικοὺς σὰν τί λογῆς κουμάσια εἴσαστε. Ὁ Ἅγιος Παῦλος καλὰ σᾶς τὰ κοπάνισε: «Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται...».

Ὁ Κρητικός, ἔξυπνος κι' αὐτός, ἀπάντησε:

— Μὰ θαρρῶ, ναύαρχε, πὼς καὶ τὸ ψαλτῆρι λέει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ψεῦτες!

— Ναί, εἶπε ὁ Μιαούλης, μὰ λένε ὅμως ποῦ καὶ ποῦ καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἐνῶ σεῖς!...

★

Κάποιος ξένος, περιηγητής, εἶπε μιὰ φορὰ τοῦ Μιαούλη:

— Τὰ πυρπολικά σας, ναύαρχε, δὲν θὰ μποροῦσαν, ἀντὶ νὰ καῖνε τὰ τούρκικα καράβια, νὰ τὰ παίρνουνε λεία;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ εὔκολα! ἀπάντησε ὁ Μιαούλης. Πρῶτα - πρῶτα γιατὶ οἱ ναυτικοί μας δὲν ἀγαπᾶνε τὶς ἐφόδους. Μὰ κι' ἂν θελήση κάποτε νὰ παραδοθῆ ὁ Τοῦρκος καπετάνιος, κάποιος βρίσκεται ἀπὸ τὸ τσοῦρμο του (πλήρωμα) καὶ βάνει κρυφὰ φωτιά... Ὕστερα τί νὰ τὸ κάνης τὸ καράβι ὅπως εἶνε τὰ πράγματα σὲ μᾶς; Πιάσανε κάποτε οἱ Σπετσιῶτες ἕνα τούρκικο καὶ τὸ πήγανε στὸ νησί τους. Τότε ἄρχισε ὁ καυγᾶς ποιὸς νὰ τὸ κάνη δικό του!... Καὶ στὸ τέλος ἡ κυβέρνησί μας παράγγειλε καὶ βάλανε, μὲ τρόπο, φωτιὰ στὸ πλοῖο, γιὰ νὰ μὴν αἱματοκυλιστοῦνε.

★

Ὅταν ἦταν διοικητὴς τοῦ ναυστάθμου στὸν Πόρο, τὸν καιρὸ τῆς Ἀντιβασιλείας, τοῦ εἶπαν πὼς ὁ κὺρ Νικόλας, ὁ Μπότασης, γίνεται ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

—Ἅμα γίνω ἐγὼ Πατριάρχης, γίνεται κι' ὁ Νικόλας ὑπουργός! εἶπε εἰρωνικά.

★

«Ἄγγλος ἐπισκεφθεὶς τὸν Μιαούλην κατ' οἶκον, γράφει χρονογράφος τῆς ἐποχῆς, τῷ ἐζήτησε ἀντικείμενόν τι ὡς ἐνθύμιον. Ὁ ἁπλοϊκὸς ναύαρχος ἀμηχανῶν, τῷ ἔδωκεν ἓν παλαιὸν φέσιον του...». Ὁ ξένος εὐχαριστήθηκε πολὺ νὰ πάρη τὴν παληὰ φεσάρα τοῦ ναυάρχου, σὰν κάτι πολὺ ἀκριβὸ πρᾶγμα. Μὰ ἐκεῖ ποὺ τὴν περιεργαζόταν ἅρπαξε ὁ ἄνεμος λίγες τρίχες κολλημένες ἀπὸ μέσα. Τότε ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς ἔκλεισε μὲ βία τὸ φέσι... Τοῦ Μιαούλη τὰ μαλλιὰ ἦταν ἀκριβώτερο ἐνθύμιο ἀπὸ τὸ φέσι, γιὰ τὸν ξένο θαυμαστὴ τοῦ ναυάρχου.

★

Ὁ Α. Κοντόσταυλος πρῶτος ἔδωσε στὸ Μιαούλη τὴν εἴδησι ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσι διόρισε, στὰ 1825, τὸν περίφημο Ἄγγλο ναυτικὸ λόρδο Κόχραν ἀρχιναύαρχο τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου.

—Ἐλπίζω, ναύαρχε, τὸν ρώτησε ὕστερα, ὅτι εἴσαστε σύμφωνος;

—Ἐγώ; εἶπε ὁ Μιαούλης. Δῶσε μου νὰ ὑπογράψω καὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια!

Κι' ὅταν ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ ἄδολη χαρά.

★

Ἡ ἑλληνικὴ φρεγάτα «Ἑλλὰς» μὲ τὸ ναύαρχο Μιαούλη βρέθηκε κάποτε νὰ ταξιδεύη κοντὰ σὲ ἀκρογιάλι μ' ἐνάντιο ἄνεμο. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας Κοσκορόζης, ναυτικὸς καλός, ἐνῶ τὸ καράβι βρισκόταν τόσο κοντὰ στὴν ξηρὰ ἀργοῦσε νὰ τὸ ξεμακρύνη ἀπὸ κεῖ. Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ ναύαρχος πετάχτηκε ὀρθὸς κι' ἔφτασε τρεχᾶτος ἀπάνω στὸ κατάστρωμα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς βάρδιας παράγγελνε νὰ γυρίσουν τὰ πανιὰ καὶ νὰ στρίψουν τὸ τιμόνι. Ἀμίλητος ὁ γερο - ναύαρχος παρακολουθοῦσε, μὲ σφιγμένη καρδιὰ τὸ χειρισμό, ὡς ποὺ ἡ φρεγάτα ἔκανε τὴ βόλτα της καὶ γλύτωσε! Μὰ δὲ βάσταξε νὰ μὴν ξεσπάση ἐναντίον τοῦ ἄτυχου Κοσκορόζη:

— Γιατί, τοῦ φώναζε, ἀφίνεις τὸ καράβι νὰ ζυγώνη τόσο κοντὰ στὴν ξηρά; Γιατί σ' ἔβαλα αὐτοῦ πέρα; Γιὰ νὰ μοῦ τσακίσης τὸ πλοῖο δηλαδή;

Ὁ ἀξιωματικὸς σώπαινε. Ἀφοῦ ὅμως πέρασε ἡ ἀνεμοζάλη τόλμησε νὰ πῆ:

—Βλέπετε, ναύαρχε, τί ὤμορφα γύρισε τὸ καράβι καὶ δὲν ἔγινε ζημιά...

Ἄστραψε τότε ἀπὸ θυμὸ ὁ Μιαούλης:

—Ἀμὲ τὸ εἶδα ποὺ γύρισε τὸ καράβι καὶ ξέρω πὼς ἔχει πιὸ μεγάλη γνῶσι ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου! Ἐσένα ὅμως γιατὶ σ' ἔβαλα σ' αὐτὸ τὸ πόστο, γιὰ νὰ σὲ κυβερνάη τὸ καράβι, ἢ γιὰ νὰ τὸ κυβερνᾶς ἐσύ;

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ δείχνει πόσο φρόνιμος ἦταν ὁ ναύαρχος ἐκεῖ ποὺ χρειαζόταν ἡ φρονιμάδα.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Χιοῦμορ

Οἱ ὑπερωρίες...

Κάποιος ζήτησε δουλειὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν προϋπηρεσία του.

— Πόσα χρόνια δουλεύεις στὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ ποὺ λές; τὸν ρώτησε.

—Ἑξῆντα πέντε χρόνια.

— Καὶ πόσο χρονῶν εἶσαι;

— Σαράντα χρονῶν.

— Καὶ πῶς γίνεται νὰ δούλεψες 65 χρόνια, ἀπήντησε μὲ ἀπορία ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου, ἀφοῦ εἶσαι μόνον 40 χρονῶν;

— Ἔκανα ὑπερωρίες!

★

Ἡ Κικὴ ἐξομολογεῖται ντροπαλὰ σὲ μιὰ φίλη της:

—Ἐδῶ ἀκριβῶς, σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ γωνιά, μὲ φίλησε χτὲς τὸ βράδυ ξαφνικὰ ἕνας ἄγνωστος!

—Ἀλήθεια; Ἂς φύγουμε λοιπὸν ἀμέσως!

—Ὄχι, ἂς περιμένουμε λίγο. Λένε πὼς οἱ ἐγκληματίες ξαναγυρίζουν πάντα στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματός τους!...

★

Συζυγικὲς ἁβρότητες:

—Ἐσὺ ἤσουν πλασμένη γιὰ νὰ παντρευτῆς ἕναν ἠλίθιο!

—Ἔννοια σου, φίλε μου, αὐτὸ ἔκανα!...

★

Ὁ μπαμπᾶς, ἔξω φρενῶν, λέει στὸ γυιόκα του:

— Μηδὲν στὴ Γραμματική, μηδὲν στὴν Ἀριθμητική, μηδὲν στὴν Ἱστορία καὶ στὴ Γεωμετρία... Δὲν ντρέπεσαι, παληόπαιδο, ἀνίκανε, τεμπέλη;...

— Μὰ γιατί, καλὲ μπαμπᾶ; Αὐτὸ εἶναι ἕνα ρεκόρ, ποὺ κανεὶς ἀκόμη δὲν ἔχει καταρρίψει!

★

Στὴν ἀκροθαλασσιά:

Ἡ σύζυγος (μὲ νάζι). — Ὢ, Νῖκο μου, ἂν μὲ παρέσυρε τώρα κανένα κῦμα;...

Ὁ σύζυγος. — Ὄχι δά, Καλλιόπη μου! Τὸ λὲς γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς;...

★

— Φίλε μου, σᾶς εἰδοποίησα νὰ ἔλθετε γιατὶ ἡ κατάστασις τῆς πεθερᾶς σας μ' ἀνησυχεῖ.

—Ἡ καλωσύνη σας, γιατρέ. Περιποιηθῆτε την... ὅπως θὰ κάνατε καὶ γιὰ τὴ δική σας!

★

— Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ἔχεις τρία ζευγάρια γυαλιὰ στὴν τσέπη σου...

— Μά, φίλε μου, τὸ ἕνα μοῦ χρησιμεύει γιὰ νὰ διαβάζω καὶ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ βλέπω μακρυά.

— Καὶ τὸ τρίτο;

— Γιά... νὰ βρίσκω τὰ ἄλλα δύο ὅταν τὰ χάνω!

★

Ὁ ἐφημέριος μιᾶς ἐκκλησίας σὲ κάποια βόρεια κομητεία τῆς Ἀγγλίας, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἐνορίτη του.

— Εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο, παπᾶ μου, ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων; τὸν ρώτησε ὁ ἐνορίτης.

—Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι δὲν πρέπει, ἀπάντησε ὁ ἐφημέριος.

—Ὡραῖα! Τότε δῶστε μου πίσω τὶς δυὸ λίρες ποὺ σᾶς ἔδωσα γιὰ νὰ μὲ παντρέψετε!...

★

—Ὥστε μὲ παντρεύτηκες, ἐπειδὴ ἡ θεία μου μοῦ ἄφησε περιουσία;

—Συκοφαντία! Κι' ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἂν σοῦ ἄφηνε τὴν περιουσία του, πάλι θὰ σὲ παντρευόμουνα.

★

— Τὸ περασμένο καλοκαῖρι ποὺ βρισκόμουνα στὴν πλάζ, ἐφλέρταρα μ' ἕνα κορίτσι κι' ἐκεῖνο φώναξε ἀμέσως ἕναν πόλισμαν.

— Εἶσαι πολὺ τυχερός, φίλε μου. Ἐγὼ στὴν πλὰζ φλέρταρα μ' ἕνα κορίτσι κι' ἐκεῖνο φώναξε ἀμέσως... ἕναν παπᾶ!...

★

Μπροστὰ στὴ λίμνη:

— Τί νερό! Τί νερό! Πόσο θἄθελα νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῶ.

— Εἴσαστε μηχανικός;

— Ὄχι. Εἶμαι... γαλατᾶς!

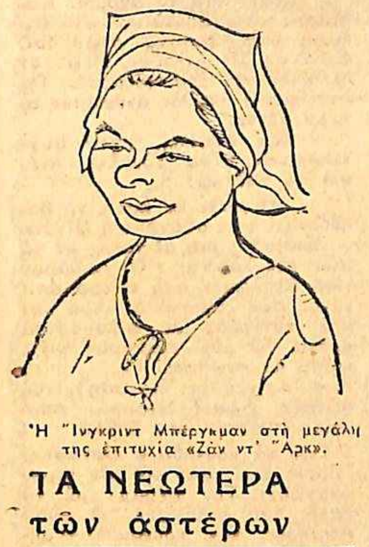

Ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν στὴ μεγάλη της ἐπιτυχία «Ζὰν ντ' Ἄρκ».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Τὸ μωρὸ ποὺ περιμένει ἡ κυρία Τάϋρον Πάουερ, Λίντα Κρίστιαν, θὰ γεννηθῆ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸ Λονδῖνο. Τὸ ζεῦγος βρίσκεται τώρα στὶς Φιλιππίνες ὅπου ὁ Τάϋ γυρίζει ἕνα φίλμ. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γυρίσματος θὰ μεταβῆ στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ παίξη ἐπὶ ἕνα χρόνο στὸ θέατρο. Τὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπέγραψε μὲ τὸν Ἄγγλο θεατρικὸ ἐπιχειρηματία ὁρίζει ὡς ἐναρκτήριο ἔργο τὸ «Μίστερ Ρόμπερτς». Ἡ Λίντα δήλωσε ἐξ ἄλλου πὼς μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ της θὰ γυρίση ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της.

★Ἡ Τζοῦντυ Γκάρλαντ διέψευσε τὴν εἴδησι ὅτι πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψη τὰ στούντιο τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν. Καὶ ἡ ἑταιρία της ἐξ ἄλλου δήλωσε πὼς ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τὴν θεωρῆ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια της.

★ Κατὰ τὸ περιοδικὸ «Φωτοπλαίη» ἡ δημοτικότης τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν μειώθηκε πολὺ τελευταίως. Αὐτὴ ποὺ ἐπὶ σειρὰ χρόνων κατεῖχε τὴν πρώτη θέσι μεταξὺ τῶν γυναικῶν, δὲν εἶνε πιὰ παρὰ ἡ τρίτη. Προηγοῦνται στὸν κατάλογο ἡ Τζέϊν Γουάϊμαν καὶ ἡ Τζιοὺν Ἄλλυσον.

★ Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπαγορεύτηκε ἡ προβολὴ τοῦ περιφήμου ἰταλικοῦ φίλμ τοῦ Ντὲ Σίκα, «Ὁ Κλέφτης τοῦ ποδηλάτου» ποὺ γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία παντοῦ ὅπου προεβλήθη μέχρι σήμερα.

★Ἐπρότειναν στὸν Χάρρυ Τζαίημς νὰ παίξη μαζὶ μὲ τὴν ὀρχήστρα του σ' ἕνα νέο φίλμ τῆς συζύγου του Μπέττυ Γκρέϊμπλ. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε μὲ τὴ δικαιολογία πὼς αὐτὸ μπορεῖ νὰ βλάψη τὴ συζυγική τους εὐτυχία.

★Ἡ Μαίρη Ἄστορ, ποὺ εἴδαμε τελευταίως στὰ φίλμ «Φιέστα» καὶ «Πόθοι στὴν ἐρημο» μὲ τὸ Μπὰρτ Λάνκαστερ, δήλωσε ὅτι ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο.

★Ὁ νεαρὸς Κλῶντ Τζάρμαν, ὁ ἀξέχαστος πιτσιρίκος τοῦ φίλμ «Θρύλοι τοῦ δάσους» ἐγκατέλειψε κι' αὐτὸς τὰ στούντιο τῆς «Μέτρο». Τὸ ἑξαετὲς συμβόλαιό του ἔληξε καὶ ὅπως δήλωσε ὁ ἴδιος δὲν πρόκειται νὰ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο ἂν δὲν τελειώση τὶς σπουδές του.

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἔκανε μιὰ νέα ἀνακάλυψι πού, ὅπως προβλέπουν οἱ εἰδικοί, θὰ γίνη μεγάλο ἀστέρι μὲ τὸ πρῶτο του φίλμ. Τὸ ὄνομα τοῦ νέου γόητος εἶνε Βὶκ Νταμὲν καὶ θὰ ἔχη στὸ πρῶτο του φίλμ γιὰ παρτεναὶρ τὴν νεαρὰ Τζέϊν Πάουελ.

★Ἡ Μάε Γουέστ δήλωσε πὼς μιὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀρκετά... γοητευτική, δέχτηκε τὴν πρότασι μιᾶς ἑταιρίας ἐκπομπῶν τηλεοράσεως καὶ θὰ ἐμφανίζεται μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἔτσι, πρόσθεσε μέ... μετριοφροσύνη, ἀπευθυνομένη στὶς Ἀμερικανίδες, «θὰ εἶσθε βέβαιες πὼς μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα οἱ ἄντρες σας θὰ μαζεύωνται νωρὶς στὰ σπίτια σας!» Θεώρησε περιττὸ νὰ προσθέση «γιὰ νὰ σᾶς ἀπατήσουν μέ... μένα μπροστὰ στὰ μάτια σας!»

★ Στὸ Παρίσι προβάλλεται, ἐπὶ τέλους, τὸ περίφημο φίλμ «Ὅσα παίρνει ὁ ἄνεμος» μὲ τοὺς Κλὰρκ Γκέϊμπλ, Βίβιαν Λῆ, Λέσλυ Χόουαρντ καὶ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ. Λόγω τῆς διαρκείας τοῦ ἔργου, 4 ὧρες καὶ πλέον, ὁ κινηματογράφος ἀρχίζει ἀπὸ τὶς 10 καὶ 30' καὶ δίνει μόνο τρεῖς παραστάσεις. Οἱ τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων ἀρχίζουν ἀπὸ 500 γαλλικὰ φράγκα καὶ ἄνω. Δηλαδὴ κατὰ μέσον ὅρο 30.000 δραχμές.

★Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Ἀνρὺ Ντεκουὲν χρησιμοποίησε στὸ τελευταῖο του φίλμ «Τὰ τρία τηλεγραφήματα», τὴν Πιερὲτ Σιμονέ, ἡλικίας δώδεκα χρόνων, ποὺ ἀνακάλυψε σὲ μιὰ σχολὴ Καλογραιῶν. Ὅταν τελείωσε τὸ φίλμ καὶ ἡ μικρούλα ξαναγύρισε στὸ σχολεῖο της, ἡ διευθύντρια ἀρνήθηκε νὰ τὴν δεχθῆ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶχε παίξει στὸν κινηματογράφο. Τὸ ντεμποῦτο τῆς Πιερὲτ στὴν Ἑβδόμη Τέχνη τῆς ὑπόσχεται πάντως πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον.

★Ἡ Γαλλίδα Μαρτὶν Καρόλ, ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι τὸ φίλμ «Χρυσῆ μου Καρολίνα», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Σεσὶλ Σαὶν Λωρὰν πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ μόλις θὰ τελειώση τὸ γύρισμα. Δὲν ἀποκάλυψε σὲ κανένα ἂν πηγαίνη ἐκεῖ κατόπιν προσκλήσεως ἢ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας.

★Ἄγγελος Μιχαλαϊδόπουλος εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ ἔφερε στὸ φίλμ «Γυναῖκες χωρὶς ὄνομα» ὁ παρτεναὶρ τῆς Σιμόνης Σιμόν. Γιὰ νὰ μάθη νὰ τὸ προφέρη ὅπως ἔπρεπε, ἡ Σιμόνη ἐξασκήθηκε τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ὁ παραγωγὸς τοῦ γαλλικοῦ αὐτοῦ φίλμ φοβούμενος μήπως τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα δυσαρεστήση τὸν Ἕλληνα πρόεδρο τῆς «Φὸξ» κ. Σκούρα, ἀποφάσισε ν' ἀλλάξη τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ Τσουλαΐν Τσκοκολαχανιάν. Ἡ Σιμόνη χρειάστηκε ἄλλες τρεῖς βδομάδες γιὰ νὰ μάθη νὰ προφέρη τὸ νέο ὄνομα τοῦ παρτεναίρ της.

★Ἡ πρώην σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ Χένρυ Φόντα ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση. Ἡ συζυγική των ζωὴ εἶχε συνεχισθῆ ἤρεμη ὣς τὰ 1949. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χώρισαν, ἔπειτα ἀπὸ διάφορα δραματικὰ ἐπεισόδια, ποὺ ὀφείλονταν κυρίως στὴ μεγάλη νευρικότητα τοῦ Χένρυ. Ἡ πρώην κυρία Φόντα ἐδήλωσε ὡστόσο ὅτι τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήση μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στὴ Πλατανούπολι

Μᾶς ἦρθε τὸ καλοκαῖρι μὲ τὶς χαρές του καὶ τὴ ζέστη του καὶ ἡ Νίτσα, ποὺ ψοφάει γιὰ μετακίνησι, ἔρριξε μιὰ βαρυσήμαντη ματιὰ στὸν τοῖχο τῆς ἀπέναντι πολυκατοικίας, ποὺ ἀπέπνεε ὅση ζέστη εἶχε ρουφήξει τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ εἶπε:

— Μᾶς ἔφαγε ἡ κλεισοῦρα! Καιρὸς γιὰ καμμιὰ ἐκδρομή.

Βρισκόμαστε στὸ σπίτι της ἐκεῖνο τὸ βραδάκι τρία ζευγάρια ἐν ὅλω καὶ προσπαθούσαμε νὰ οἰκονομηθοῦμε στὸ στενὸ μπαλκονάκι τοῦ σπιτιοῦ.

— Ναί, συμφώνησε ὁ Νάσος, ὁ ἄντρας τῆς Νίτσας. Κι' ἐγὼ ἔχω ποθήσει μιὰ ἐκδρομή.

—Ἄχ ναί! εἶπε κι' ἡ Μαίρη, ἡ δική μου. Κι' ἐγὼ τὴ θέλω!

Φυσικὰ καὶ ἡ Στέλλα δὲν εἶχε ἀντίρρησι, οὔτε κι' ὁ Γιάγκος, ὁ δικός της. Ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγώ. Ἐπειδὴ ὅμως εἴχαμε κακοπάθει στὶς περσινὲς ἐκδρομικὲς ἐπιχειρήσεις μας, παρατήρησα:

— Πᾶμε ὅπου θέλετε. Ἀλλὰ ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε; Πρέπει νὰ ἐξασφαλίσουμε ξενοδοχεῖο.

— Οὖφ καϋμένε! Εἶσαι πολὺ σχολαστικός! μὲ πρόσβαλε ἡ Νίτσα. Τὰ θέλεις ὅλα ρολόϊ. Ἐκδρομὴ θὰ πῆ περιπέτεια! Κι' ἔπειτα παντοῦ ὑπάρχουν ξενοδοχεῖα.

—Ὑπάρχουν, ἀλλὰ τὰ πιάνουν οἱ φρόνιμοι.

—Ἂν ἀκολουθήσουμε τὴ νοοτροπία σου, πρόσθεσε ἡ Στέλλα, δὲν θὰ τὸ κουνήσουμε ποτὲ ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Μὲ τὸ μέρος τῶν γυναικῶν ἐπῆγαν κι' οἱ ἄλλοι δύο κύριοι. Πρότειναν διάφορα τερπνὰ μέρη καὶ κατέληξαν στὴν Πλατανούπολι.

Τοὺς ἄφησα νὰ κανονίσουν τὸ πρόγραμμα. Ὁ Γιάγκος ἐπῆρε τὸ ζήτημα ἀπάνω του γιὰ νὰ φροντίση καὶ γιὰ τὸν ὕπνο. Κατὰ τὴν Πέμπτη μᾶς ἔφερε μᾶλλον ἄσχημα νέα. Ὡραία ἡ διαδρομή, δροσερὴ ἡ Πλατανούπολις, ἀλλὰ δύσκολο νὰ βροῦμε ξενοδοχεῖο.

— Πᾶμε στὰ κουτουροῦ! ἐπρότεινε ἡ Νίτσα.

— Τί ἐννοεῖς; ἐρώτησα.

—Ἐννοῶ νὰ πᾶμε καὶ κάπου θὰ βρεθῆ νὰ μείνουμε!

Ὅλες οἱ γυναῖκες χειροκρότησαν τὴν πρότασι «στὰ κουτουροῦ». Γιατὶ σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, γενικῶς, ἀρέσουν οἱ κουτουράδες, ὅπως, ἐλπίζω, νὰ ἔχετε ἀντιληφθῆ. Καὶ τὸ Σαββάτο κατὰ τὶς δύο ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Πλατανούπολι, μὲ τὸ λεωφορεῖο.

Φυσικά, οἱ γυναῖκες κάθισαν στὶς θέσεις ποὺ εἶνε κοντὰ στὸ παράθυρο. Λὲς καὶ ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ ἄγραφο προνόμιο, οἱ γυναῖκες νὰ παίρνουν πάντα τὶς καλύτερες θέσεις. Τὸ λεωφορεῖο βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι κι' ἔτρεχε στὴν ἄσφαλτο τῆς ὑπαίθρου. Γραφικὲς τοποθεσίες περνοῦσαν μπροστὰ στὰ μάτια μας, σ' ἕνα σωρὸ χρωματικὲς ποικιλίες. Τὰ δέντρα κυνηγοῦσαν τὸ ἕνα τ' ἄλλο, καθὼς ἔχουν περιγράψει πέντε χιλιάδες συγγραφεῖς ὡς τώρα. Ἐγὼ προσθέτω καὶ τὰ τηλεγραφόξυλα. Κοπάδια ποὺ ἔβοσκαν, ἀγρότες ποὺ ἔσκαβαν καὶ τὰ χωριατόπουλα κι' ἄλλα τέτοια. Σ

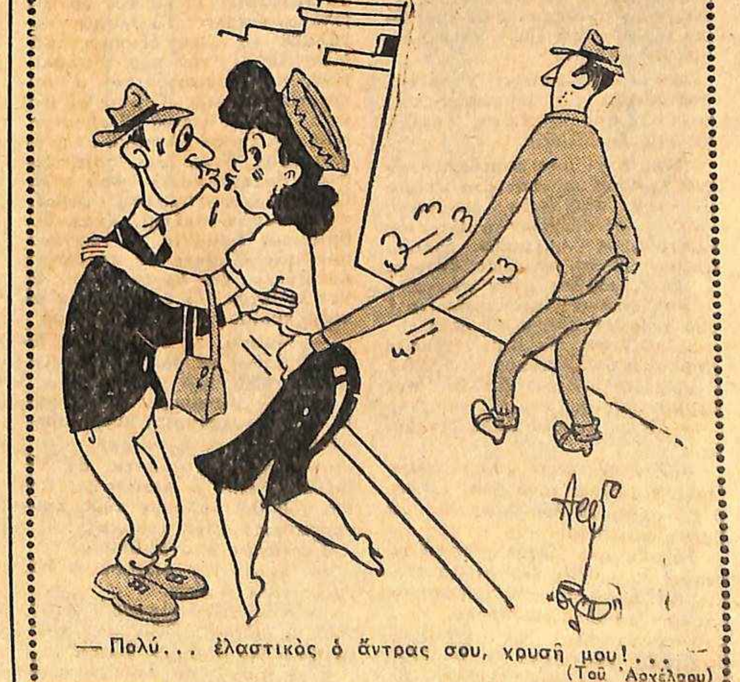

— Πολύ... ἐλαστικὸς ὁ ἄντρας σου, χρυσή μου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

αὐτὰ τὰ θεάματα, ἡ ψυχὴ γινόταν ἀνάλαφρη κι' οἱ ἔννοιες τῆς βιοπάλης ἔσβυναν. Οἱ γυναῖκες εἶχαν ἐνθουσιασθῆ καὶ τόρριξαν στὸ τραγοῦδι. Ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τραγουδάω:

«Πᾶμε στὸ ἄγνωστο
με βάρκα τὴν ἐλπίδα...».

— Δὲν ἀφήνεις πιὰ αὐτοὺς τοὺς ὑπαινιγμούς; εἶπε ἡ Μαίρη.

— Τί ὑπαινιγμούς; Δὲν καταλαβαίνω.

— Ἐννοεῖς πὼς δὲν θὰ βροῦμε ξενοδοχεῖο! Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ βροῦμε, στὸ πεῖσμα σου.

Ἦταν κι' ἄλλες δυὸ συντροφιὲς ἐκδρομέων. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ σιγουριὰ ποὺ ἔδειχναν οἱ ἄντρες. Ρώτησα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἦταν κύριος, ἂν δὲν φοροῦσε τὴν ἐκδρομικὴ στολὴ κι' ἕνα παράξενο κασκέτο στὴν κεφάλα του:

— Κι' ἐσεῖς γιὰ τὴν Πλατανούπολι;

— Μάλιστα. Ὑπάρχουν ξενοδοχεῖα ἐκεῖ;

— Ὑπάρχουν δυὸ - τρία. Μὰ δὲν ἔχετε κλείσει δωμάτιο;

— Ὄχι. Λέτε νὰ μὴ βροῦμε; Ὁ ἄνθρωπος χαμογέλασε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. Χαμόγελο καὶ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, εἶνε ἕνας συνδυασμὸς ποὺ σοῦ κόβει κάθε ἐλπίδα.

★

Πέντε ὧρες ταξίδι. Ἀνεβήκαμε σὲ κορδέλλες ἀνηφορικές, οἱ γυναῖκες κύτταζαν τὶς χαράδρες ποὺ ἔχασκαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἔκαναν πὼς τρομάζουν. Τέλος, σὲ μιὰ στροφή, χαρούμενες φωνές:

— Νά ἡ Πλατανούπολις!

Πραγματικά, στὸ βάθος φάνηκε ἕνα μάτσο σπίτια καὶ καμπαναριά, ποὺ πρόβαλλαν ἀνάμεσα σὲ πράσινο φόντο. Σὲ δέκα λεπτὰ φτάσαμε. Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε στὴν πλατεῖα.

— Ἀναχώρησις αὔριο στὶς ἕξη! δήλωσε ὁ σωφέρ.

Πήραμε τὰ βαλιτσάκια μας καὶ κατεβήκαμε.

— Ἄχ! τί ὄμορφα ποὺ εἶνε! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Στέλλα.

— Τώρα χρειάζεται ἕνα μπάνιο καὶ μιὰ ὥρα ξάπλα! εἶπε ἡ Μαίρη. Αἰσθάνομαι κουρασμένη καὶ σκονισμένη.

Τὸ ἴδιο αἰσθανόντουσαν κι' οἱ ὑπόλοιπες γυναῖκες. Καὶ περισσότερο ἡ Νίτσα, ποὺ εἶχε δώσει τὸ σύνθημα «στὰ κουτουροῦ» καὶ τώρα ἔδινε τὸ σύνθημα τῆς ξάπλας.

— Τί καθόσαστε; εἶπε ἐνῶ περιμέναμε τὶς λεμονάδες στὸ καφενεῖο τῆς πλατείας. Τραβᾶτε γιὰ ξενοδοχεῖο.

Ἀπέναντί μας ἀκριβῶς ἦταν ἕνα ταπεινὸ ἀσοβάτιστο κτίριο μὲ τὴν αἰσιόδοξη ἐπιγραφὴ «Μέγα Ξενοδοχεῖον ἡ Βόρειος καὶ Νότιος Ἀμερική». Ξεκινήσαμε γιὰ κεῖ οἱ τρεῖς ἄντρες. Ὁ ξενοδόχος στὴν πόρτα.

— Θέλουμε τρία δωμάτια! τοῦ εἶπα κι' ἔκανα νὰ μπῶ.

— Δὲν ὑπάρχει! μᾶς τὄκοψε ἀπότομα ὁ ξενοδόχος. Εἶνε ὅλα πιασμένα. Μέχρι καὶ οἱ διάδρομοι ἀκόμα.

— Ἔχει κανένα ἄλλο ξενοδοχεῖο;

— Γιὰ κυττάξτε στὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ». Πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ βρῆτε δωμάτιο.

Τὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ», παρὰ τὸ ὄνομά του, ἦταν ἕνα μικρὸ κτίριο, κι' ἡ πόρτα του χωμένη ἀνάμεσα σὲ δυὸ χασάπικα.

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει δωμάτιο! μᾶς εἶπε κι' ὁ ξενοδόχος τοῦ «Γκρὰντ Ὀτέλ». Ἔδωσα καὶ τὸ δικό μου!

Μᾶς σύστησε νὰ πᾶμε στὴ «Μεγάλη Βρεταννία» — ὅλες οἱ ἐπαρχιακὲς πόλεις ἔχουν κι' ἀπὸ μιὰ «Μεγάλη Βρεταννία». Μόλις μᾶς εἶδε ὁ ξενοδόχος ἀπὸ μακρυά, μᾶς ἔκανε νόημα πὼς ὄχι, νὰ μὴν ἐλπίζουμε.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς τακτοποιήσης κάπου;

— Ποῦ νὰ σᾶς βάλω; Στὸ κεφάλι μου; Γιὰ πηγαίνετε στὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ».

— Ἀπὸ κεῖ ἐρχόμαστε!

Ἄλλο ξενοδοχεῖο δὲν ὑπῆρχε. Ἐπιστρέψαμε στὴ βάσι μας, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, σὰν στρατιῶτες ἔπειτα ἀπὸ χαμένη μάχη.

— Ἐν τάξει; ρώτησε ἡ Μαίρη.

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε τρύπα σὲ ξενοδοχεῖο! εἶπε ὁ Νάσος.

Καθίσαμε ἀπελπισμένοι, νὰ πιοῦμε ἕναν καφὲ καὶ νὰ σκεφτοῦμε τί θὰ γινόμαστε.

Συμβουλευτήκαμε τὸ γκαρσόνι. Δὲν ὑπάρχουν σπίτια ποὺ νὰ νοικιάζουν δωμάτια; Ναί, ὑπάρχουν μερικά, ἀλλὰ μᾶλλον δὲν θὰ πετύχουμε.

— Δὲν βλέπετε πόσα λεωφορεῖα ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα;

Τὰ μέτρησα: Ὀχτὼ λεωφορεῖα, χώρια τὸ δικό μας. Πρὸς εἴκοσι ἕξη ἐπιβάτες ἕκαστον, διακόσιοι ὀχτώ. Καὶ εἴκοσι ἕξη τὸ δικό μας, διακόσιοι τριαντατέσσερις. Τί νὰ σοῦ κάνη ἡ Πλατανούπολις; Τὸ γκαρσόνι ἀνάλαβε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση. Μᾶς ἔφερε τὸν κὺρ - Χαράλαμπο, ποὺ καταπιάνεται μ' αὐτὲς τὶς δουλειές. Γύρισε σὲ μιὰ ὥρα. Οὔτε γωνιὰ διαθέσιμη. Μᾶς σύστησαν νὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία. Εἶνε, λέει, τρία-τέσσερα ἀρχοντόσπιτα, ποὺ φιλοξενοῦν κάπου - κάπου ἀνθρώπους καθὼς πρέπει, ὅταν δὲν βρίσκουν δωμάτιο. Ὁ ἀστυνόμος μᾶς δέχθηκε μὲ καλωσύνη καὶ κάλεσε ἕνα ὄργανό του. Ἔτσι κι' ἔτσι. Τί θὰ κάνουμε μὲ τοὺς κυρίους καὶ τὶς μαντάμ;

— Τίποτα, κ. διοικητά! Ἔχουμε βάλει σὲ ὅλα τὰ σπίτια.

Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα:

— Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε στὸ κρατητήριο, κύριε διοικητά;

— Πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὸ διέθετα, εἶπε ὁ διοικητής, ἀλλὰ ποῦ θὰ βάλουμε τοὺς κρατουμένους; Εἶνε γεμᾶτο!

Γυρίσαμε στὸ καφενεῖο.

— Τί ἔγινε; ρώτησε ἡ Νίτσα, πάλι πρώτη.

— Ἀπολύτως τίποτα! ἀπάντησε ὁ Νάσος. Οὔτε στὸ κρατητήριο δὲν ὑπάρχει θέσι!

Εἶχε πιάσει νὰ νυχτώνη πιὰ καὶ ἡ ἀπελπισία μας γινόταν πιὸ μαύρη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Νίτσα ξέσπασε:

— Ντροπή σας! φώναξε. Τρεῖς ἄντρες καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἕνα δωμάτιο. Ἀνάξιοι!

— Τί θέλεις νὰ κάνουμε; τῆς μπῆκε ὁ Γιάγκος. Νὰ χτίσουμε;

Ἔτσι εἶνε οἱ γυναῖκες. Πρῶτα σοῦ λένε «πᾶμε στὰ κουτουροῦ» κι' ἔπειτα σὲ φωνάζουν καὶ ἀνάξιο. Ἄρχισα νὰ γλυκοκυττάζω τὸ λεωφορεῖο.

— Στὴν ἀνάγκη θὰ κοιμηθοῦμε ἐκεῖ! εἶπα.

— Θὰ κοιμηθῆ ὁ σωφὲρ κι' ὁ βοηθός του! εἶπε ὁ Νάσος.

— Τότε θὰ τὴν περάσωμε ἐδῶ τὴ νύχτα! πρότεινα.

— Ἀπάνω στὶς καρέκλες; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαίρη. Δὲν εἴμαστε καλά!

— Καὶ τί θὰ κάνουμε;

— Ἂς πάρουμε τὰ βαλιτσάκια μας κι' ἂς βροντᾶμε ἀράδα τὶς πόρτες! εἶπε ὁ Νάσος. Κάποιος θὰ μᾶς λυπηθῆ.

★

Ξεκινήσαμε μὲ τὰ βαλιτσάκια στὸ χέρι. Χτυπούσαμε ἀράδα τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν. Πουθενὰ καταφύγιο. Χαμόγελο καὶ κούνημα τὸ κεφάλι. Ἔτσι, χτύπα τὴ μιά, χτύπα τὴν ἄλλη, βρεθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἀραιὰ καὶ φτωχικὰ τὰ σπιτάκια ἐδῶ. Καὶ ἦταν δέκα καὶ μισή, νύχτα. Κι' ἔκανε μιὰ ὑγρασία φοβερή.

Ἔμενε τὸ τελευταῖο σπίτι. Βγῆκε ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

— Ποῦ νὰ σᾶς βάλω; εἶπε μὲ φανερὴ θλῖψι. Εἴμαστε ἐννηὰ ἄνθρωποι σὲ μιάμιση κάμαρα.

— Ὅπου νᾶνε! εἶπε ὁ Νάσος. Φτάνει νὰ ξαπλώσουμε τὴ νύχτα.

Ἡ Νίτσα ἡ κουτουροῦ ἔδειξε ἕνα σκοτεινὸ ὄγκο στὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Αὐτὸ ἐκεῖ τί εἶνε; ρώτησε.

— Τὸ ἀχοῦρι! ἀπάντησε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

— Αἴ, δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε ἐκεῖ μέσα;

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρά μου, ἀλλὰ πάει ἐσεῖς, Ἀθηναῖοι ἄθρωποι, νὰ μείνετε σὲ ἀχοῦρι;

— Δὲν πειράζει, εἶπα ἐγώ. Περιπέτεια εἶνε.

— Ἀφοῦ θέλετε... Θὰ βγάλω τὸ γάϊδαρο, μετὰ συγχωρήσεως, θὰ σᾶς τὸ καθαρίσω καὶ θὰ σᾶς στρώσω. Καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε. «Διαμαντοῦλα!» φώναξε στὴ γυναῖκα του. «Δῶσε νὰ κάτσουν οἱ κύριοι καὶ κανένα οὖζο». Ἐγὼ πάω νὰ βγάλω τὸ γάϊδαρο, μετὰ συγχωρήσεως.

Τράβηξε γιὰ τὸ ἀχοῦρι. Καθίσαμε σὲ σκαμνιὰ καὶ στὸ πεζοῦλι καὶ ἤμαστε σιωπηλοί. Κανένας δὲν μιλοῦσε. Πέρασαν δέκα λεπτά, ἕνα τέταρτο. Τέλος ἦρθε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀπελπισμένος.

— Δὲν βγαίνει, μετὰ συγχωρήσεως, εἶπε. Τὸν ἔχει πιάσει τὸ πεῖσμα!

— Δὲν πᾶτε κι' ἐσεῖς νὰ βοηθήσετε; μᾶς σύστησε ἡ Νίτσα.

Ἐπήγαμε καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας. Ὁ γάϊδαρος εἶχε ξαπλώσει στὸ ἄχυρο ἀκίνητος σὰν καθιστὸ ἄγαλμα καὶ μᾶς κύτταζε μὲ φιλοσοφικὰ μάτια. Ὁ κὺρ - Λάμπρος πῆγε κοντὰ νὰ τὸν τραβήξη.

— Ἄειντε ρὲ Θανάση! τοῦ φώναξε. Σήκω! Ντροπή, Ἀθηναῖοι ἀθρῶποι μᾶς ἦρθαν.

Ποῦ νὰ κουνηθῆ ὁ Θανάσης. Ἔμενε ἐκεῖ, σὰν νὰ τὸν εἶχαν καρφώσει. Τὸν πήραμε μὲ τὸ καλό, τοῦ μιλήσαμε. Ὁ κὺρ - Λάμπρος τὸν κουνοῦσε — μηδέν.

— Ἄτιμος γάϊδαρος, μετὰ συγχωρήσεως, εἶπε ὁ κὺρ-Λάμπρος. Ἅμα τὸν πιάση τὸ πεῖσμα, μπορεῖ νὰ μείνη μιὰ βδομάδα ἐκεῖ!

Μισὴ ὥρα προσπαθούσαμε τέσσερις ἄνθρωποι νὰ καταφέρουμε τὸ γάϊδαρο νὰ βγῆ. Τίποτα. Ὁ κὺρ - Λάμπρος τὸν ἄρχισε τότε μὲ τὸ ραβδὶ καὶ μὲ κλωτσιές. Ὁ Θανάσης δεχόταν αὐτὲς τὶς περιποιήσεις μὲ φιλοσοφικὴ ἐγκαρτέρησι, χωρὶς νὰ κουνάη οὔτε τὴν οὐρά του.

Ἦρθε κι' ἡ Νίτσα.

— Μὰ τί κάνετε τόση ὥρα;

— Δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξέλθη, μετὰ συγχωρήσεως! εἶπε ὁ κὺρ - Λάμπρος μὲ ἀπογοήτευσι.

— Σταθῆτε ἀπὸ κεῖ! φώναξε ἡ Νίτσα μὲ πεποίθησι. Θὰ τὸν καταφέρω ἐγώ!

Τραβηχτήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ Νίτσα πῆγε κοντὰ στὸ γάϊδαρο κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύη, νὰ τὸν φιλάη στὸ μάγουλο καὶ νὰ τοῦ μιλάη:

— Ἔλα, Θανασάκη μου! Ἐσὺ εἶσαι καλὸ γαϊδουράκι, μὲ φιλότιμο. Πάει ν' ἀφήσης ἕξη ἀνθρώπους νὰ κοιμηθοῦν στὸ δρόμο; Ἔλα, χρυσό μου, ἔλα Θανασάκη μου. Σήκω, πουλάκι μου...

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Καθὼς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πηγοῦνι, ὁ Θανάσης τινάχθηκε, σηκώθηκε, στάθηκε στὰ τέσσερα ποδάρια του καὶ ἀκολούθησε τὴ Νίτσα ἔξω. Παραμερίσαμε γιὰ νὰ περάση, μετὰ συγχωρήσεως.

Τότε ξέσπασε σ' ἕνα θριαμβευτικὸ γκάρισμα, το πιὸ γλυκὸ γκάρισμα ποὺ ἔχω ἀκούσει στὴ ζωή μου.

— Ντροπή σας! εἶπε ἡ Νίτσα. Τέσσερις ἄντρες καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ καταφέρετε ἕνα γάϊδαρο! Ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη γυναῖκα! Ἄχρηστοι!

Ὁ κὺρ - Λάμπρος καθάρισε το ἀχοῦρι, μᾶς ἔστρωσε ἄχυρο καὶ κουβέρτες καὶ κοιμηθήκαμε στρωματσάδα. Τὸ πρωΐ, εὐχαριστήσαμε τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους κι' ἡ Νίτσα δὲν παράλειψε νὰ χαϊδέψη τὸ Θανάση, ποὺ ἔβγαλε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γκάρισμα, καθὼς μᾶς ἔβλεπε νὰ φεύγουμε.

★

Ἔτσι ἔληξε ἡ ὡραία ἐκείνη ἐκδρομή. Καὶ τώρα πιὰ εἴμαστε ἥσυχοι. Ὅταν θὰ ξανασκεφτοῦμε ἐκδρομικὴ περιπέτεια, ξέρουμε ὅτι τὸ σταῦλο τὸν ἔχουμε ἐξασφαλισμένο, ὅσο κι' ἂν εἶνε πεισματάρης ὁ γάϊδαρος.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μὲ τὸ γενικὸ τίτλο

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ὁ «Θησαυρὸς» θὰ παρουσιάση προσεχῶς στοὺς ἀναγνώστας του τὶς προσωπικότητες ποὺ συνθέτουν τὴ σημερινὴ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος, σὲ μιὰ σειρὰ ἄρθρων γραμμένων εἰδικὰ ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας κ. ΑΛ. Γ. ΠΩΠ.

Τὰ «Πολιτικὰ Πορτραῖτα» περιλαμβάνουν τοὺς ἀρχηγοὺς τόσο τῶν Κυβερνητικῶν Κομμάτων, ὅσο καὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ δίνουν τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα, τὴν ἰδιαίτερη ζωὴ τῶν ἡγετῶν, τὶς προτιμήσεις τους, τὶς ἀδυναμίες τους, ὅλα ὅσα ἀγνοεῖ τὸ πολὺ κοινόν.

Τὰ «Πορτραῖτα» εἶναι γραμμένα μὲ αὐστηρὴ ἀντικειμενικότητα, ἔξω ἀπὸ πολιτικὲς συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειες, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ «Θησαυροῦ» νὰ μὴν ἀναμιγνύεται στὴν πολιτική. Εἶναι δηλαδὴ μιὰ ἀμερόληπτη πληροφοριακὴ ἔρευνα, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐρευνῶν ποὺ κάνουν γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν πολιτικῶν τους τὰ μεγαλείτερα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

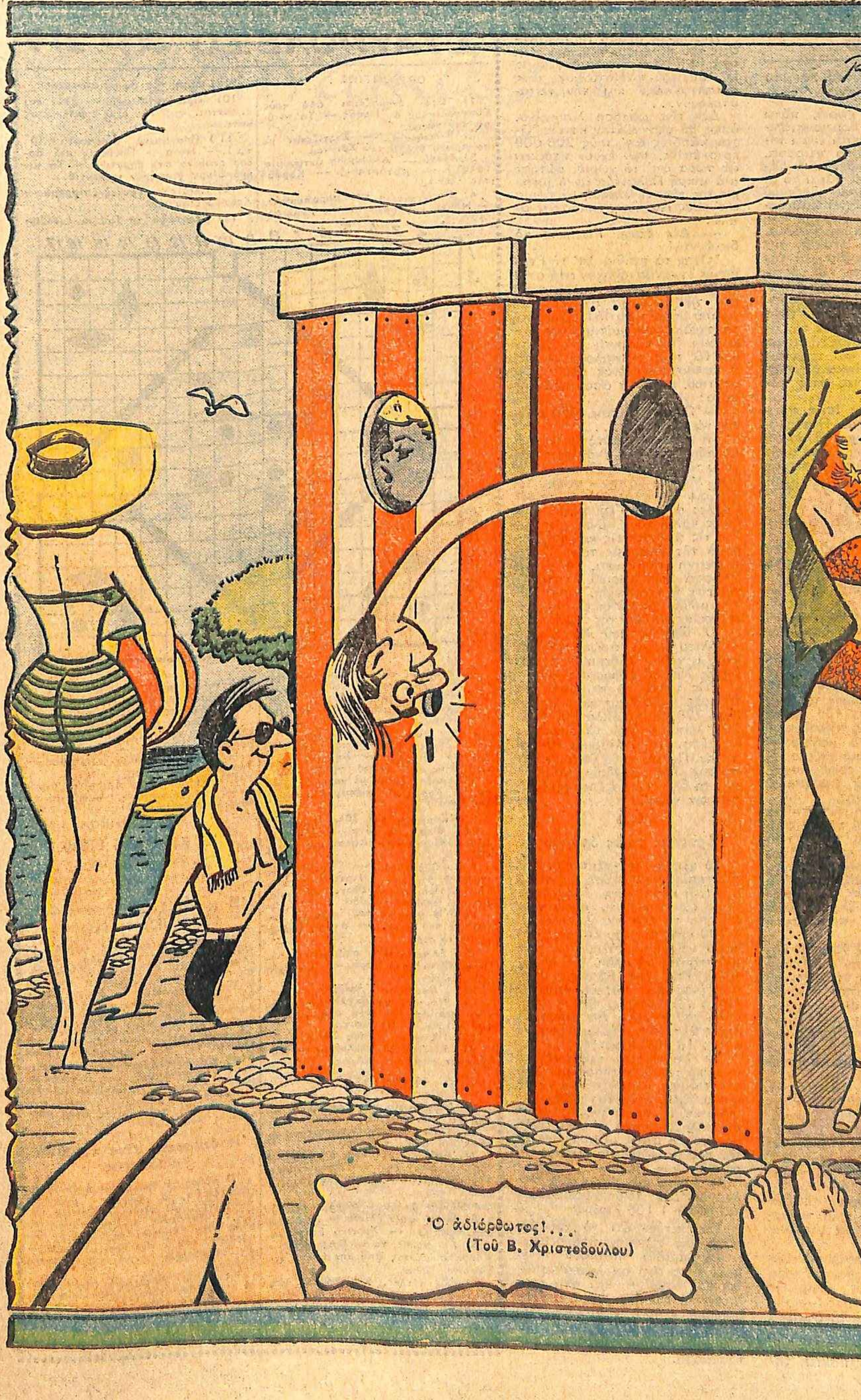
Ὁ ἀδιόρθωτος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τὸ εὐτυχισμένο ΧΩΡΙΟ

Τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου ἀδελφωμένα

Σ' ἕνα μικρὸ χωριό, πάνω στὰ ὑψώματα τῆς βορειανατολικῆς Ἑλβετίας, γίνεται ἕνα ἐπαναστατικὸ μορφωτικὸ πείραμα.

Εἶνε τὸ «Παιδικὸ Χωριὸ Πεσταλότζι», ποὺ ἔχει πάρει τὸ ὄνομα τοῦ περιφήμου Ἑλβετοῦ παιδαγωγοῦ. Φιλοξενεῖ 200 ὀρφανὰ τοῦ πολέμου, ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, τὴν Πολωνία, τὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία, τὴν Ἰταλία, τὴν Αὐστρία, τὴ Φινλανδία καὶ τὴν Οὐγγαρία, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἡλικίας ἀπὸ 5 ὡς 15 ἐτῶν. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀθῶα θύματα, ποὺ γνώρισαν ἀπὸ τόσο κοντὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἀπόγνωσι, ἔχουν ξαναβρῆ τώρα μιὰ κανονικὴ ζωὴ καὶ προετοιμάζονται γιὰ νὰ γίνουν ἀργότερα χρήσιμοι πολῖτες στὶς χῶρες τους.

Ἡ σπουδαιότερη ἴσως πρωτοτυπία τοῦ Χωριοῦ Πεσταλότζι, εἶνε ὅτι δὲν ἔχει τὴ μορφὴ ἑνὸς ἱδρύματος. Βασίζεται στὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μεγαλώνουν μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια, μ' ἀδελφοὺς κι' ἀδελφές, πρὸ πάντων δὲ μὲ γονεῖς ποὺ νὰ τ' ἀγαποῦν καὶ νὰ φροντίζουν γι' αὐτά.

Τὰ παιδιὰ λοιπὸν τοῦ Χωριοῦ Πεσταλότζι ζοῦν σὲ χωριστὰ σπίτια, ἀναλόγως τῆς ἐθνικότητός τους. Κάθε σπίτι διευθύνεται ἀπὸ «γονεῖς» τῆς ἴδιας ἐθνικότητος — συνήθως ἕνα ἀντρόγυνο ποὔχει καὶ δικά του παιδιά.

Οἱ μικροὶ φιλοξενούμενοι βοηθοῦν στὸ νοικοκυριό. Μιλοῦν τὴ γλῶσσα τους, ἀκολουθοῦν τὰ μαθήματα ποὺ ὁρίζουν τὰ μορφωτικὰ συστήματα τῆς χώρας τους, διατηροῦν τὶς παραδόσεις τους... Τὸ φαγητὸ μαγειρεύεται ὅλο μαζὶ καὶ μοιράζεται ὕστερα στὴν κάθε «οἰκογένεια», ποὺ προσθέτει τὰ μπαχαρικὰ τῆς προτιμήσεως της.

Τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα σπίτια εἶνε ἐκεῖνα ὅπου οἱ γονεῖς φέρνονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὰ δικά τους παιδιὰ καὶ στὰ ὀρφανά. Στὸ φινλανδικὸ σπίτι, ἦρθε στὸν κόσμο τελευταίως ἕνα μωρό, ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ἕνωσε ἀκόμη στενώτερα ὅλα τ' ἄλλα παιδιά, σὰν μιὰ πραγματικὴ οἰκογένεια.

Τὸ χτίσιμο τοῦ Χωριοῦ Πεσταλότζι ἄρχισε τὴν ἄνοιξι τοῦ 1946. Τὰ χρήματα προέρχονταν ἀπὸ δωρεὲς Ἑλβετῶν ἰδιωτῶν. Φοιτηταὶ ἀπὸ 40 διάφορες χῶρες πρόσφεραν τὴν προσωπικὴ ἐργασία τους. Ἡ πόλις τῆς Ζυρίχης ἔχτισε ἕνα σπίτι, κι' ἕνα ἄλλο οἱ ἐργάτες κάποιου ἐργοστασίου τῆς Βασιλείας.

Μόλις τελείωνε κάθε σπίτι, ἔφταναν σ' αὐτὸ παιδιὰ διαλεγμένα ἀπ' τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό. Πολλὰ ἦσαν ἄρρωστα, ἄλλα ἀδύνατα κι' ὑποσιτισμένα. Μὲ τὴν καλὴ ὅμως τροφή, τὴν ἀνάπαυσι, τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα ἔγιναν γρήγορα ἀγνώριστα.

Τὰ τραύματα ὅμως τῆς ψυχῆς τους ἀπαιτοῦν πολὺ περισσότερο καιρὸ γιὰ νὰ γιατρευτοῦν.

Ὅταν πρωτόφτασαν τὰ παιδιὰ στὸ χωριό, ἔκλεβαν διάφορα μικροπράγματα — κομμάτια ψωμί, καρφιά, κάλτσες — καὶ τάκρυβαν κάτω ἀπ' τὸ στρῶμα τους, γιὰ νὰ τάχουν στὶς «κακὲς ἡμέρες». Ἀφ' ὅτου ὅμως βεβαιώθηκαν ὅτι θάχουν πάντα τὴν τροφή τους καὶ τὰ ζεστά τους ροῦχα, σταμάτησαν τὶς κλοπές.

Διατηροῦν ἀκόμη τὶς ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου. Φτιάνουν π.χ. στὰ παιγνίδια τους μιὰ γέφυρα κι' ἔπειτα παριστάνουν τοὺς «παρτιζάνους» καὶ τὴν καταστρέφουν...

Δὲν εἶνε ὡστόσο λυπημένα, ὅπως θὰ φανταζόταν κανείς. Ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς 200.000 ἐπισκέπτες, ποὺ ἔχουν περάσει ὡς τώρα ἀπ' τὸ χωριό, ρώτησε μιὰ μικρὴ Πολωνέζα ἂν ἡ μητέρα της εἶχε ἐκτελεσθῆ μὲ ἀέρια ἀπ' τοὺς Ναζῆδες, ἀπάντησε ἁπλᾶ:

— Δὲν ξέρω. Ρωτῆστε τὸ διευθυντή!

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴ Γερμανία ἐγκαταστάθηκαν στὸ σπίτι τους, τὰ γειτονόπουλά τους ἀπ' τὴν Πολωνία ἀποφάσισαν νὰ τοῦ βάλουν φωτιά! Εὐτυχῶς, τὸ σχέδιό τους ματαιώθηκε ἐγκαίρως. Τὰ ρώτησαν ἔπειτα ἂν δὲν θὰ τοὺς προκαλοῦσε φρίκη ἡ καταστροφὴ ἑνὸς ὁλόκληρου σπιτιοῦ, κι' αὐτὰ ἀπάντησαν ἥσυχα:

— Ὤ, ὄχι! Εἴδαμε τόσα σπίτια νὰ καίγωνται!...

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ μοναδικὴ ἐχθρικὴ ἐκδήλωσι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν ὁμάδων. Μπορεῖ κάπου - κάπου νὰ παίζουν τὸν «πόλεμο» οἱ μικροὶ Γάλλοι μὲ τοὺς Γερμανούς, εἶνε ὅμως καλοί τους φίλοι, παρ' ὅλες τὶς παραδόσεις καὶ τὴ διαφορὰ τῆς γλῶσσας τους. Κατὰ περίεργη σύμπτωσι, ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ Χωριοῦ Πεσταλότζι εἶνε ἡ γερμανική, γιατὶ αὐτὴν μιλοῦν οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας ἐκείνης τῆς Ἑλβετίας.

Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Χωριοῦ, ὁ Οὐῶλτερ Κόρτι, πρώην ἐκδότης ἑνὸς μεγάλου ἑλβετικοῦ περιοδικοῦ, λέει μ' ἐνθουσιασμό:

«Ὡς τώρα, τὸ πείραμά μας ἐπέτυχε. Θὰ θέλαμε νἄχουμε ὄχι μόνο 200 παιδιά, ἀλλὰ 200.000. Μᾶς λείπουν ὅμως τὰ οἰκονομικὰ μέσα. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες θὰ ἐφαρμόσουν κάποτε ἕνα Σχέδιον Μάρσαλ γιὰ τὴ δημιουργία ἑκατοντάδων τέτοιων χωριῶν».

✪✪

Χρυσάφι στοὺς δρόμους

Τὸ χωριὸ Γουέντεμπουρν τῆς Αὐστραλίας περνοῦσε ὡς τώρα μιὰ ζωὴ κοιμισμένη. Ξαφνικὰ ὅμως ξύπνησε καὶ κυριεύθηκε ἀπ' τὸν πυρετὸ τοῦ χρυσοῦ. Οἱ 1.500 κάτοικοί του ὀνειρεύονται τώρα νὰ γίνουν πλούσιοι, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σὲ ἄλλη. Κι' οἱ ἐλπίδες τους εἶνε βάσιμες, ἐφόσον ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κάποιος Ντέϊβ Μπούντερικ, βρῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, μέσα σὲ λίγες βδομάδες, βώλους χρυσοῦ ἀξίας 10.000 λιρῶν!

Ὁ Μπούτερικ κράτησε τὸ μυστικό του ὅσο μποροῦσε. Στὸ τέλος ὅμως, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ἀποκαλύψη, ὅταν ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας του πῆγε νὰ ψωνίση, πληρώνοντας μ' ἕνα βῶλο χρυσοῦ. Ἀμέσως οἱ συμπατριῶτες του ἄρχισαν τὶς ἀνασκαφὲς σ' ὅλη τὴν περιοχή. Κάποιος Ἄλμπερτ Σμὶθ βρῆκε ἕνα βῶλο, βάρους 196 γραμμαρίων καὶ ἀξίας 1.100 λιρῶν.

Σημειωτέον ὅτι τὸ χρυσάφι αὐτὸ εἶνε ἀρίστης ποιότητος.

Τὰ παιδιὰ παίρνουν τώρα μαζί τους στὸ σχολεῖο σκαπάνες καὶ φτυάρια, καὶ στὰ διαλείμματα σκάβουν γύρω ἀπ' τὸ σχολικὸ κτίριο, ἐλπίζοντας νὰ βροῦν χρυσάφι. Ἀκόμη κι' οἱ δρόμοι ἔχουν ἀνασκαφῆ καὶ καταστραφῆ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 279

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἔτσι ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ὁ Ἰούδας.— Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

2) Φιλονεικία..— Σχετίζεται μὲ τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.

3) Νότα.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).— Κατάργησις.— Κομψότης (ξεν.).

4) Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

9) Γιορτὴ τῆς Χριστιανωσύνης.

10) Ὡραιότατα ἄνθη.— Ζοῦν καὶ κινοῦνται. — Τὸ λέμε δείχνοντας κάτι.

11) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ.).— Νότα.— Πρόθεσις καὶ ἄρθρο ἑνωμένα στὴ δημοτική.— Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου ντέτεκτιβ.

12) Πλῆξις.— Τοπικὸ ἐπίρρημα.— Χρονικὸ διάστημα.

13) Γιορτάζει τὸ Πάσχα (χαϊδευτικὸ γυν. ὄνομα).— Ἔχει σχέσι μὲ τὸ χρυσόμαλλο δέρας.— Ἀναπνοή.

14) Εἰδήσεις.— Ὅμοια.

15) Μάρκα αὐτοκινήτων.— Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.— Σύγχρονος μεγάλος φιλέλλην. — Ἀριθμός.

16) Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος.— Τραγοῦδι ἀπὸ ὄπερα..

17) Ποταμὸς ποὺ διασχίζει εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Ἀκούεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

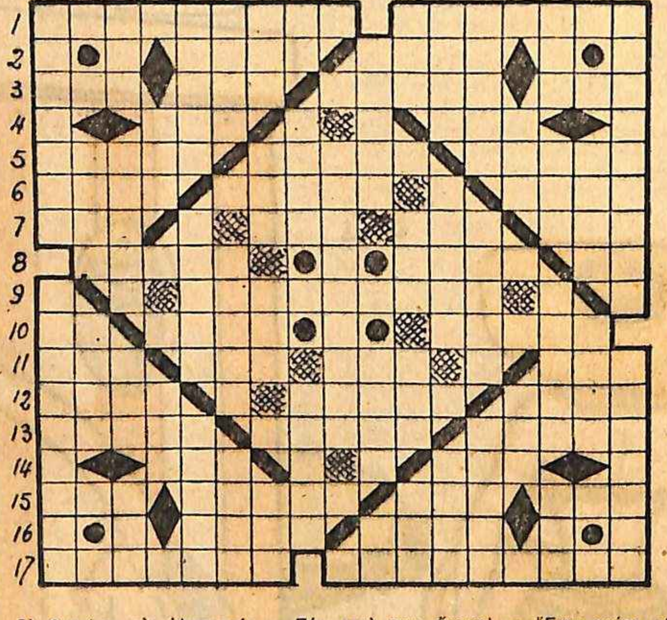

5) Φοριέται τὶς Ἀποκρηές.— Πόλις τῆς Τουρκίας ἐπὶ τοῦ Σάρου.— Ἁρπακτικὸ πτηνὸ (γεν.).

6) Τὸ ἀρχαιότερο ὄνομα τῆς Πελοποννήσου.— Σπουδαία.— Ἡ κυκλοφορία του ἐξασφαλίζει ζωή.

7) Σύνδεσμος ὁμοιωματικός. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Σπόρ.— Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ. γεν.).

8) Κομμάτι ξύλου μὲ κανονικὸ σχῆμα. — Χρονικὸς σύνδεσμος.— Δικά σου (καθ.).

9) Ἑορτάζει τὴν 30ὴν Ἰουνίου.

10) Βυζαντινὴ νότα.— Ἀφθονοῦν στὸ Χόλλυγουντ.— Κρασὶ στὸ τέλος του.

11) Ὁλόκληρο. — Συνηθισμένο τουρκικὸ ὄνομα.— Κτητικὴ ἀντωνυμία.— Πόλις ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ Γαλλίδα ἡρωΐδα.

12) Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀβραάμ. — Ὄπερα τοῦ Βέρντι.— Δέντρο ποὺ ἀγαπᾶ τὸ νερό.

13) Ἀπαραίτητη στὰ ροῦχα. — Προορίζεται γιὰ χορό. — Ἐπαρχία τῶν Ἰνδιῶν.

14) Ἄφητα.— Ἀριθμός.

15) Ναυτικὸ παράγγελμα.— Χρονικὴ περίοδος.— Ξύλο στὴ γλῶσσα τῶν μικρῶν.— Πρόθεσις..

16) Πλάτη.— Τόπος ἱερός.

17) Γίνεται μὲ λουλούδια.— Μαγειρικὸν σκεῦος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Δημοκρατία τῆς Ἀμερικῆς. — Χωρίζει δυὸ σημεῖα.

2) Ὁλόκληρος.— Ἀπαραίτητο ἀκόμα καὶ στὸ... χιοῦμορ.

3) Ἀπ' ἐκεῖ μᾶς ἦρθε ἡ σάμπα.— Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Ἀρβανίτικη... προσφώνησις. — Λατινικὸς χαιρετισμός.

4) Μέτρον βάρους.—Μακρὰν (καθ.).

5) Μικρὴ στὴν ἡλικία.— Μπαίνουν στὸ τραπέζι. — Χρονικὸ διάστημα.

6) Δὲν πρέπει νὰ τὰ ξεπερνοῦμε.— Κομμάτι κρέατος ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ζώου.— Ὅλον.

7) Ὡς τίτλος, προϋποθέτει κάλλος.— Συμπερασματικά.— Βουνά.— Ἱστορικὴ ἀπάντησις.

8) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ὁ πρῶτος γυμνιστής. — Κακοήθειες.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 278ου στὴ σελ 76

✪✪

Ἡ πενικιλλίνη θεραπεύει τὴ σκωληκοειδίτιδα

Μιὰ ὁμὰς ἰατρῶν τῆς Λίλλης ἔκαμε τελευταῖα στὴ Γαλλικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι. Σύμφωνα μ' αὐτή, ἡ ἁπλῆ σκωληκοειδῖτις — ἐκείνη, δηλαδή, ποὺ δὲν ἔχει διαπυηθῆ ἢ δὲν παρουσιάζει ἄλλες ἐπιπλοκὲς — εἶνε δυνατὸν νὰ θεραπευθῆ μὲ πενικιλλίνη. Τὸ ἀντιβιωτικὸ αὐτὸ φάρμακο ἐπιδρᾶ μὲ τὸν ἴδιο κεραυνοβόλο τρόπο ὅπως καὶ στὶς ἀμυγδαλές. Ὁ ἐρεθισμὸς περνάει ἀμέσως καὶ οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται. Τὰ πειράματα συνεχίζονται γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποῖος εἶνε ὁ ρόλος τῆς πενικιλλίνης στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Ἡ διάρροια εἶνε νευρικὴ ἀσθένεια

Ὁ φόβος, ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐντροπή, ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ Ἄλμπερτ Σούλλιβαν, τῆς κλινικῆς Ὄστιερ τῆς Νέας Ὀρλεάνης, παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐμφάνισι τῆς χρονίας διαρροίας. «40 % τῶν χρονίων διαρροιῶν, παρατηρεῖ, ἔχουν νευρικὴ προέλευσι».

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, οἱ βίαιες συγκινήσεις ἔχουν ἄμεσο ἀντίκτυπο στὸ κῶλον ἔντερον. Ὁ δόκτωρ Σούλλιβαν ἀποδίδει ἐπίσης σὲ νευρικὲς συγκινήσεις πολλὲς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις χρονίας δυσκοιλιότητος.

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

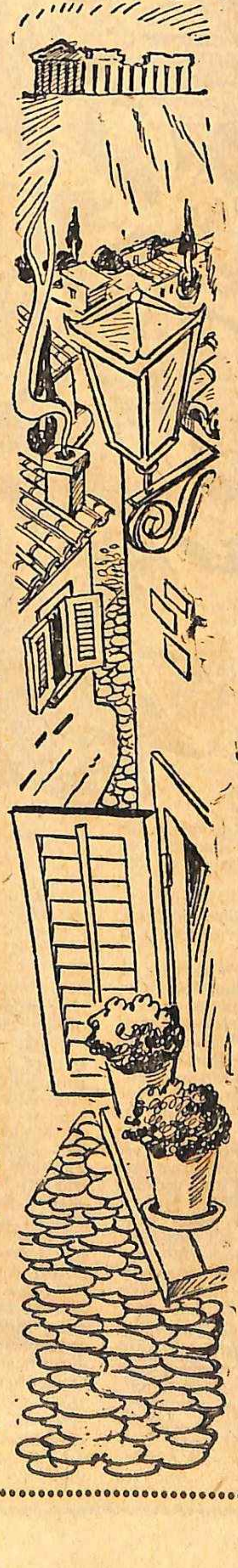

Ἀναχωρήσεις

Ὁ Ἠλίας Τσιριμῶκος ὅστις ἥσυχα διάγει
ἀνεχώρησε αἰφνιδίως γιὰ νὰ πάη στὴν Κοπεγχάγη
κι' εἶπαν ὅλοι ὅτι πάει γιατὶ συγκροτεῖτ' ἐκεῖ
σύσκεψι πολὺ σπουδαία Πανσοσιαλιστική.

★

Ἀλλὰ τώρα τελευταίως μ' ὅλο π' ἄλλοτ' ἦσαν φίλοι
τἄχανε πολὺ τσουγκρίσει καὶ μὲ τὸν Τουρκοβασίλη
κι' ἐπεισόδια γινῆκαν ζωηρὰ μέσ' τὴ Βουλὴ
τόσο ποὺ κι' οἱ βουλευταί μας φοβηθήκανε πολύ!

★

Ἔτσι σκέπτομαι καὶ λέω πὼς ὁ φίλτατος Ἠλίας
μᾶλλον ἔφυγ' αἰφνιδίως... διὰ λόγους ἀσφαλείας!

Καθαριότης

Θὰ ἐπιδειχθῆ μεγάλη τώρα πλέον αὐστηρότης
γιὰ νὰ ὑπάρξη στὴν Ἀθήνα, πανταχοῦ καθαριότης
Τοῦ κ. Βρανοπούλου βγῆκε μιὰ διαταγὴ
ἀπὸ τὴ βρωμιὰ τὸ ἄστυ, θετικὰ ν' ἀπαλλαγῆ.

★

Μὰ ἐμεῖς ποὺ τόσα χρόνια ἔχουμε σ' αὐτὸ καθήσει
ἔχει ἡ μύτη μας νομίζω.. στὰ σκουπίδια συνηθίσει.
καὶ στὸ τέλος θὰ τὸ δῆτε, — εἶνε πρᾶγμα φυσικὸ—
στὸ Βρανόπουλο θὰ ποῦμε :
— Κύττα τό... σχολαστικό!

Ὁ γαμπρός

Ἕνας σύζυγος ποὺ εἶχε πεθερὰ πολὺ ἀγρία
πιὸ ἀγρία — ὅπως λέει — κι' ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία
κάποιο βράδυ ἐπιστρέψας ἐλαφρῶς «ἐν εὐθυμίᾳ»
τὴν ἐτσάκισε στὸ ξύλο κι' ἦρθε ἡ ἀστυνομία!

★

Μ' ἂν τὸν μήνυσεν ἐκείνη, μετὰ πάθους καὶ κακίας
νὰ περιληφθῆ θὰ πρέπη...εἰς τὰ «μέτρα ἐπιεικείας»!

Ἡ Βιολέττα!

Ὁ καϋμένος ὁ χασάπης ποὔχε βρῆ κάποια «Βιο-
(λέττα»
τρυφερή, χαριτωμένη καὶ μὲ φίνα σιλουέττα
καὶ «τὴ σκότωσε» μιὰ μέρα κάπου πρὸς τὴ Βου-
(λιαγμένη
κι' ἔρριξ' ὕστερα ἀπ' τὸ βράχο, στὸ νερὸ τὴ σκο-
(τωμένη,
ἀπεκάλυψε στὸ τέλος πὼς κι' ὁ φόνος καὶ τὸ αἷμα
ἦταν ὅλα ἕνα ψέμμα!

★

Μὰ μὲ τόση φαντασία
ζωηρὴ καὶ θαυμασία
γιατί ἔγινε χασάπης; Τοῦ τὸ λέω φιλικῶς
ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνη... ἀρχηγὸς πολιτικός!

Ἐκλογικὴ ἁβρότης

Στῶν θηλέων ἐκλογέων τὰ πιστοποιητικὰ
ποὔχουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ οἰκογενειακά.
Ἐπεκράτησε μιὰ γνώμη ποῦνε μᾶλλον...γυναικεία:
Νὰ μὴ γράφουν ἡλικία!

★

Σκέψι πονηρὴ δὲν κάνω ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀθῶα:
Τώρα μοναχὰ θὰ δοῦμε...τὴν «προσέλευσι ἀθρόα»!

Κατάργησις!

Ἕνας λόγιος σπουδαῖος, καὶ βιβλίων συγγραφεὺς
διωρίσθη στῆς Παιδείας τὸ Ὑπουργεῖο Γραμματεὺς
κι' ἕνας κριτικὸς ποὺ σ' ὅλα τὰ ζητήματά μας
(μπαίνει
ἔγραψε πὼς ἀπὸ κεῖνον κάθε λύσι περιμένει.
Κι' ἔτσι ὁ Γραμματέας μόνο, θἄχη δράσι ἐνεργὸν
καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ φάη τὸ φτωχὸ τὸν ὑπουργόν!

Η Λυρική

Ἡ Λυρική μας ἡ σκηνή, θέαμα λίαν χρήσιμο
ποὺ ἔχει πατηρήματα καὶ πήγαινε γιὰ κλείσιμο,
θὰ παίξη, ὡς ἐδηλώθηκε, μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
μὲ κάτι φράγκα ποὔδωσε ὁ δύστροπος Καυτάλης.

★

Καὶ ὀπερέττα κι' ὄπερα θἄχουμε ἀνυπερθέτως.
Τὸ δὲ κοινὸν στὴ μουσικὴ καὶ πάλι ἐντρυφᾶ.
Κι' ἔτσι οἱ καλλιτέχναι μας θὰ παίξουνε κι' ἐφέτος,
ποὺ ὀλίγου δεῖν νὰ ἔπαιζαν οἱ δόλιοι τὸ μὴ-φά!

Χ.

Ὁ ψυχρὸς

Γιὰ τὸν ψυχρὸ τὸν πόλεμο τὰ τελευταῖα νέα,
εἶνε πολὺ αἰσιόδοξα, εὐχάριστα κι' ὡραῖα.
Ὅλοι εἶν' ἐν γένει σύμφωνοι πὼς δὲν θὰ σταματήση
κι' ἀδίκως πάει ὁ Τρίγκβε Λῆ νὰ τὸν περιορίση.

★

Ἂς ποῦμε δόξα σοι ὁ Θεός, ἅπαντες μ' ἕνα στόμα,
γιατί ὁ ψυχρὸς ὁ πόλεμος, χρειάζεται ἀκόμα,
πεντέξη μῆνες δηλαδή, θὰ μᾶς ἐνδιαφέρη,
νὰ μᾶς δροσίση μιὰ σταλιὰ αὐτὸ τὸ καλο-
(καῖρι!...

Τὸ δελτίον ἄρτου

Τὸ δελτίον, λέει, τοῦ ἄρτου, λίαν συντόμως καταρ-
(γεῖται,
τὸ δελτίο ποὺ εἶχε κάπου δέκα χρόνια ἐπιβληθῆ.
Τὸ ψωμὶ πιὰ ἐλευθέρως εἰς τοὺς φούρνους θὰ πω-
(λῆται
μοναχὰ πού, ὅπως λένε, ἡ τιμή του θ' αὐξηθῆ.

★

Ὁ καθεὶς θὰ δικαιοῦται ν' ἀγοράζη ὅσο θέλει.
Καὶ φρατζόλα καὶ κουλοῦρα καὶ ὁλόκληρο καρβέλι
καὶ θὰ δίνη παραπάνω μὲ πολλὴ στενοχωρία.
Καὶ πληρώνοντας θὰ μάθη μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία,
πὼς πολὺ ἀκριβὰ στοιχίζει τοῦ ψωμιοῦ ἡ... ἐλευ-
(θερία!

Ἡ ἀπεργία

Ἡ ἀπεργία ἔληξε κι' αὐτὴ τῶν ὑπαλλήλων,
ἀφοῦ ἀπ' τὴν Κυβέρνησι σαφῶς κατέστη δῆλον,
ὅτι θὰ δείξη πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη καὶ στοργή,
ἀπ' τὴν ὁποίαν ἄγνωστον ἐν τέλει τὶ θὰ βγῆ...

★

Οἱ ἀπεργοὶ ἐπέστρεψαν στὰ ὑπουργεῖα πάλι,
καὶ κάνουνε ὑπομονὴ ἀληθινὰ μεγάλη:
Ἄλλος ἐλπίζει δηλαδὴ καὶ ἄλλος ἀμφιβάλλει,
Ἡ ἀπεργία ἔληξε. Καὶ τώρα...πᾶμε γι' ἄλλη!

Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Στὴν ἐν λόγῳ ἀπεργία, ὅλα ἔγιναν ὡραῖα
κι' οἱ ὑπάλληλοι ἀκοῦσαν τὶς συστάσεις Παπαντρέα
μὰ γνωστὸν τυγχάνει ὅτι τώρα πιὰ ἡ Α.Δ.Ε.Δ.Υ.
πειθαρχεῖ ἀλλὰ ποτέ της, δὲν πιστεύει...ἅ δὲ δή!

Τὸ στρῶμα

Μιὰ κυρία ποὔχε λίρας διακοσίας τῆς Ἀγγλίας,
ἐπροτίμησ' ἡ καϋμένη, διὰ λόγους ἀσφαλείας,
νὰ τὶς ἔχη μέσ' στὸ στρῶμα, ὑπὸ τ' ἀλατζᾶ τὴ
(σκέπη,
κι' ἔτσι ὅταν ἐκοιμόταν, ὄνειρα χρυσᾶ νὰ βλέπη.

★

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα
ποὺ τὰ κυνηγᾶν τὰ τέτοια στρωματοχρυσωουχεῖα
Κι' ἕνα βράδυ ποὺ ἡ κυρία εἶχε μόλις ἐπιστρέψει
εἶδε πὼς τὸ θησαυρό της «ἄγνωστοι» τὸν εἶχαν
(κλέψει.
Κι' ἡ παθοῦσα τὸ φυσάει ἀλλὰ δὲν κρυώνει ἀκόμα,
ποὺ τῆς πήρανε τὶς λίρες καὶ τῆς ἄφησαν τὸ...
(στρῶμα!

Ἐκδρομεῖς

Τὸ κῦμα τὸ ἐκδρομικὸ καὶ πάλιν ἐκδηλοῦται.
Κάθε Σαββατοκύριακο ἡ πόλις ἐκκενοῦται.
Τὸ πλῆθος λίαν εὔχαρι κι' αἰσίως ξεκινᾶ
γιὰ μέρη δροσερώτερα καὶ μᾶλλον μακρυνά.

★

Καὶ μιὰ παρέα ἐκδρομική, σὰν κάπου ἀφιχθῆ,
ψάχνει νὰ βρῆ δωμάτιο διὰ νὰ κοιμηθῆ.
Μὰ ὅλα ἔχουνε πιαστῆ στοῦ κόσμου αὐτὴ τὴ φούρια,
ξενοδοχεῖα, οἰκήματα, παράγκες καὶ ἀχούρια.

★

Κι' ὧρες, λοιπόν, οἱ ἐκδρομεῖς ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζουν
ἀπελπισμένοι, δυστυχεῖς, μὲ τὰ μπαγκὰζ στὸν ὦμο.
Καὶ τἄχουν μὲ τὴν τρέλλα τους κι' ὅλη τὴν ὥρα βρί-
(ζουν,
ποὺ ἀφῆσαν τὸ κρεββάτι τους, νὰ κοιμηθοῦν στὸ
(δρόμο!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Λάρσεν Ἄντερς

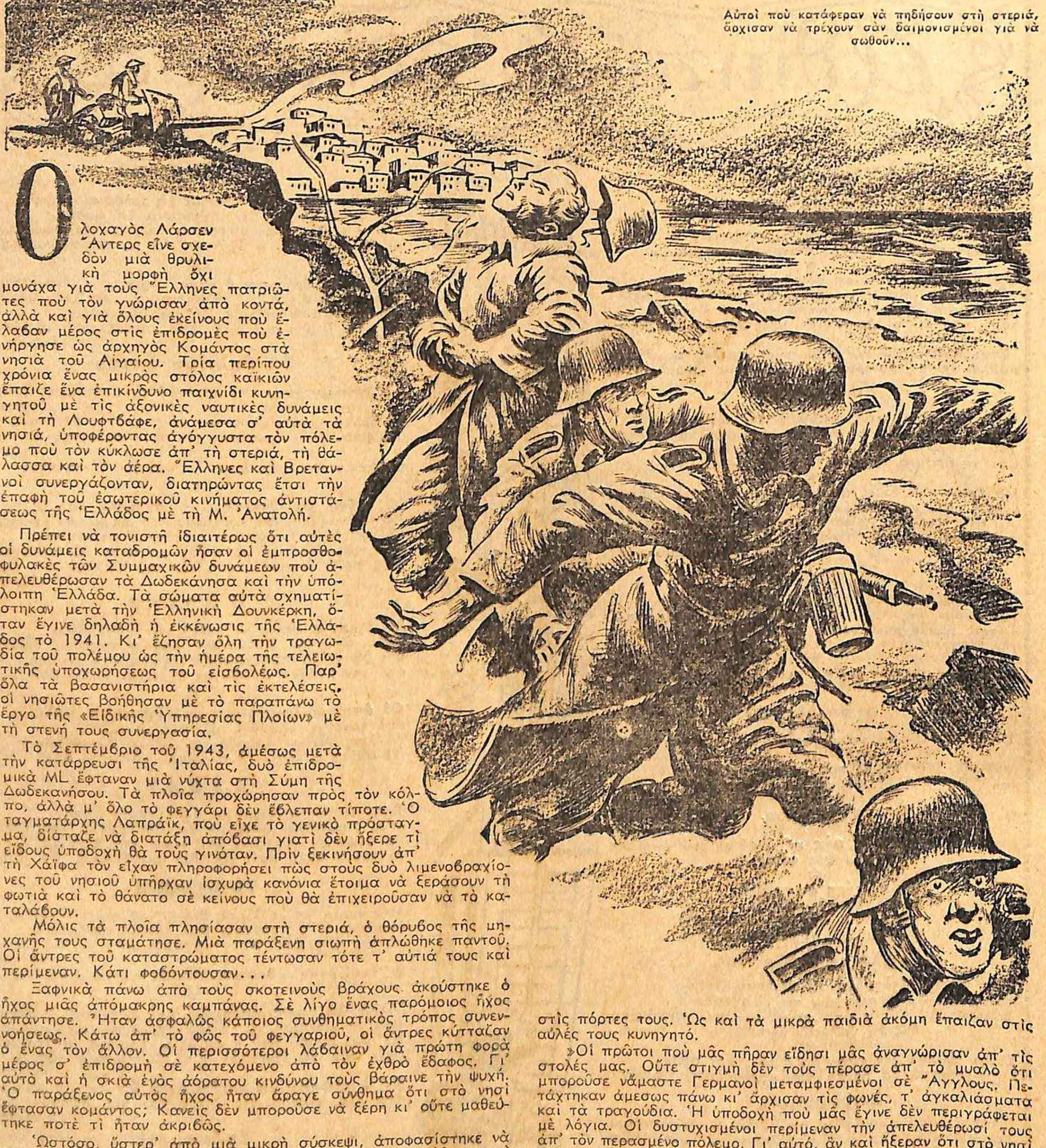

Αὐτοὶ ποὺ κατάφεραν νὰ πηδήσουν στὴ στεριά, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν δαιμονισμένοι γιὰ νὰ σωθοῦν...

Ο λοχαγὸς Λάρσεν Ἄντερς εἶνε σχεδὸν μιὰ θρυλικὴ μορφὴ ὄχι μονάχα γιὰ τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔλαβαν μέρος στὶς ἐπιδρομὲς ποὺ ἐνήργησε ὡς ἀρχηγὸς Κομάντος στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Τρία περίπου χρόνια ἕνας μικρὸς στόλος καϊκιῶν ἔπαιζε ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι κυνηγητοῦ μὲ τὶς ἀξονικὲς ναυτικὲς δυνάμεις καὶ τὴ Λουφτβάφε, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ νησιά, ὑποφέροντας ἀγόγγυστα τὸν πόλεμο ποὺ τὸν κύκλωσε ἀπ' τὴ στεριά, τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα. Ἕλληνες καὶ Βρεταννοὶ συνεργάζονταν, διατηρώντας ἔτσι τὴν ἐπαφὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ κινήματος ἀντιστάσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ Μ. Ἀνατολή.

Πρέπει νὰ τονιστῆ ἰδιαιτέρως ὅτι αὐτὲς οἱ δυνάμεις καταδρομῶν ἦσαν οἱ ἐμπροσθοφυλακὲς τῶν Συμμαχικῶν δυνάμεων ποὺ ἀπελευθέρωσαν τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Τὰ σώματα αὐτὰ σχηματίστηκαν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Δουνκέρκη, ὅταν ἔγινε δηλαδὴ ἡ ἐκκένωσις τῆς Ἑλλάδος τὸ 1941. Κι' ἔζησαν ὅλη τὴν τραγωδία τοῦ πολέμου ὡς τὴν ἡμέρα τῆς τελειωτικῆς ὑποχωρήσεως τοῦ εἰσβολέως. Παρ' ὅλα τὰ βασανιστήρια καὶ τὶς ἐκτελέσεις, οἱ νησιῶτες βοήθησαν μὲ τὸ παραπάνω τὸ ἔργο τῆς «Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας Πλοίων» μὲ τὴ στενή τους συνεργασία.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1943, ἀμέσως μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰταλίας, δυὸ ἐπιδρομικὰ ML ἔφταναν μιὰ νύχτα στὴ Σύμη τῆς Δωδεκανήσου. Τὰ πλοῖα προχώρησαν πρὸς τὸν κόλπο, ἀλλὰ μ' ὅλο τὸ φεγγάρι δὲν ἔβλεπαν τίποτε. Ὁ ταγματάρχης Λαπράϊκ, ποὺ εἶχε τὸ γενικὸ πρόσταγμα, δίσταζε νὰ διατάξη ἀπόβασι γιατὶ δὲν ἤξερε τὶ εἴδους ὑποδοχὴ θὰ τοὺς γινόταν. Πρὶν ξεκινήσουν ἀπ' τὴ Χάϊφα τὸν εἶχαν πληροφορήσει πὼς στοὺς δυὸ λιμενοβραχίονες τοῦ νησιοῦ ὑπῆρχαν ἰσχυρὰ κανόνια ἕτοιμα νὰ ξεράσουν τὴ φωτιὰ καὶ τὸ θάνατο σὲ κείνους ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ τὸ καταλάβουν.

Μόλις τὰ πλοῖα πλησίασαν στὴ στεριά, ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς τους σταμάτησε. Μιὰ παράξενη σιωπὴ ἁπλώθηκε παντοῦ. Οἱ ἄντρες τοῦ καταστρώματος τέντωσαν τότε τ' αὐτιά τους καὶ περίμεναν. Κάτι φοβόντουσαν...

Ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς βράχους ἀκούστηκε ὁ ἦχος μιᾶς ἀπόμακρης καμπάνας. Σὲ λίγο ἕνας παρόμοιος ἦχος ἀπάντησε. Ἦταν ἀσφαλῶς κάποιος συνθηματικὸς τρόπος συνεννοήσεως. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οἱ ἄντρες κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Οἱ περισσότεροι λάβαιναν γιὰ πρώτη φορὰ μέρος σ' ἐπιδρομὴ σὲ κατεχόμενο ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ ἔδαφος. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σκιὰ ἑνὸς ἀόρατου κινδύνου τοὺς βάραινε τὴν ψυχή. Ὁ παράξενος αὐτὸς ἦχος ἦταν ἄραγε σύνθημα ὅτι στὸ νησὶ ἔφτασαν κομάντος; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη κι' οὔτε μαθεύτηκε ποτὲ τὶ ἦταν ἀκριβῶς.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σύσκεψι, ἀποφασίστηκε νὰ βγοῦν δυὸ ἄντρες στὴ στεριὰ γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὶ συνέβαινε καὶ νὰ πάρουν σχετικὲς πληροφορίες ἀπ' τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ. Τὸ σπουδαιότερο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν νὰ μάθουν γιὰ τὴ φρουρὰ τῆς Σύμης. Ἦταν Ἰταλοὶ ἢ Γερμανοί; Κι' ἂν ἦσαν Ἰταλοί, θὰ πολεμοῦσαν ἢ σκόπευαν νὰ παραδοθοῦν; Ὁ λοχαγὸς Ἄντερς κι' ὁ λοχίας Πόμφορντ, ἀνάλαβαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀποστολή. Μπῆκαν σὲ μιὰ λαστιχένια βάρκα κι' ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν ἀθόρυβα. Ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὰ καράβια καὶ σὲ λίγο χάθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ κόλπου.

Ὁ λοχίας Πόμφορντ, ποὺ ἔζησε καὶ χάρηκε τὴν ἀπελευθέρωσι, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιχείρησι αὐτή: «Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό μας δὲν μιλοῦσε. Ὁ Ἄντερς γιὰ πρώτη φορὰ φαινόταν τόσο σκεφτικός. Ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τὶς σκέψεις του, μὰ τέτοιες στιγμὲς ἡ ὁμιλία ἀπαγορεύεται. Ἀράξαμε τὴ βάρκα μας σ' ἕνα ὁμαλὸ σημεῖο τῆς ἀκτῆς καὶ πηδήσαμε στὴ στεριά. Σιωπηλοὶ πάντα, ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε πρὸς τὴν πόλι, ἀκολουθώντας τὴ νότια πλευρὰ τοῦ κόλπου. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν ἀρκετὰ περασμένη, οἱ νησιῶτες ξαγρυπνοῦσαν μπροστὰ στὶς πόρτες τους. Ὡς καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη ἔπαιζαν στὶς αὐλές τους κυνηγητό.

»Οἱ πρῶτοι ποὺ μᾶς πῆραν εἴδησι μᾶς ἀναγνώρισαν ἀπ' τὶς στολές μας. Οὔτε στιγμὴ δὲν τοὺς πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ὅτι μποροῦσε νἄμαστε Γερμανοὶ μεταμφιεσμένοι σὲ Ἄγγλους. Πετάχτηκαν ἀμέσως πάνω κι' ἄρχισαν τὶς φωνές, τ' ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ τραγούδια. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἔγινε δὲν περιγράφεται μὲ λόγια. Οἱ δυστυχισμένοι περίμεναν τὴν ἀπελευθέρωσί τους ἀπ' τὸν περασμένο πόλεμο. Γι' αὐτό, ἂν καὶ ἤξεραν ὅτι στὸ νησὶ ὑπῆρχαν κάπου διακόσιοι Ἰταλοί, ποὺ οἱ περισσότεροι ἦσαν φασίστες, δὲν μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὸν ἐνθουσιασμό τους καὶ τὰ φιλικά τους αἰσθήματα. Ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὶς καμπάνες μ' ἔξαλλη χαρὰ γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὸ μεγάλο γεγονὸς σὲ ὁλόκληρο τὸ νησί. Ἀσφαλῶς ὅλος αὐτὸς ὁ τρελλὸς θόρυβος θὰ ἀκουγόταν μέχρι τὰ Μικρασιατικὰ παράλια ποὺ βρίσκονται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ Σύμη».

Περικυκλωμένοι ἀπ' τοὺς νησιῶτες ὁ Ἄντερς κι' ὁ Πόμφορντ κατέβηκαν πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Στὸ μεταξὺ ἡ εἴδησις τῆς ἀφίξεώς τους πετοῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποβιβασθέντων ἐξογκωνόταν στὴ φαντασία τῶν νησιωτῶν. Ἔτσι ὅταν ἡ εἴδησι ἔφτασε στ' αὐτιὰ τῶν Ἰταλῶν, οἱ Κομάντος εἶχαν ξεπεράσει τούς... ἑκατό! Αὐτὸ ἔκανε τοὺς φασίστες νὰ μὴν τολμήσουν νὰ ξεμυτίσουν ἀπ' τὸ στρατῶνα τους. Ἀλλὰ ὁ Ἄντερς ποὺ ἤξερε ἀπὸ ἄλλες φορὲς τὴ δολιότητά τους, περίμενε ἐπίθεσι ἐκ μέρους των, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Στὸ μεταξὺ οἱ σιλουέττες τῶν δυὸ ML φάνηκαν ὁλοκάθαρα κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι. Τὰ ἐπιδρομικὰ πλησίαζαν πρὸς τὴν ἀκτή.

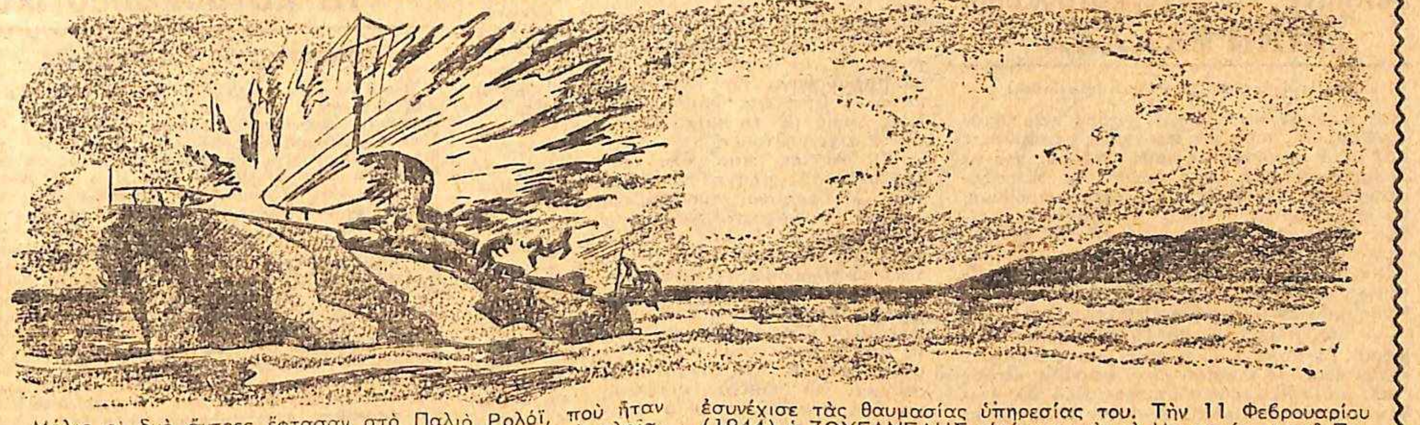

Μόλις οἱ δυὸ ἄντρες ἔφτασαν στὸ Παλιὸ Ρολόϊ, ποὺ ἦταν ἴσως τὸ πιὸ κατάλληλο μέρος γιὰ ν' ἀγκυροβολήσουν τὰ πλοῖα, ὁ Ἄντερς εἶπε στὸν Πόμφορντ νὰ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὸ βάθος ποὺ εἶχε ἡ θάλασσα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Ἡ συνεννόησι ὅμως στάθηκε ἀδύνατη, γιατὶ κανένας ἀπ' τοὺς νησιῶτες δὲν ἤξερε ἀγγλικά. Στὸ τέλος ὁ λοχαγὸς πέταξε τὸ πέτσινο σακκάκι του κι' ἔκανε μιὰ βουτιὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ μετρήση τὸ βάθος του. Ὅταν ξαναβγῆκε στὴν ἐπιφάνεια, φώναξε στὸ Πόμφορντ:

—Ὀκέϊ, Τόμ! Κάνε τὸ σινιάλο ποὺ συμφωνήσαμε...

Ὁ λοχίας ἔριξε μιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα καὶ τὰ ἐπιδρομικὰ πλησιάσανε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τους .Μόλις ὁ Λαμπράϊκ ἀποβιβάστηκε στὴν ξηρά, οἱ ἄντρες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν σχημάτισαν ἀμέσως τρεῖς διμοιρίες. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διμοιρίας Α, μπῆκε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μπὸμπ Γουάλτερ, ἕνας πανύψηλος Ἰρλανδὸς ποὺ σκοτώθηκε ἀργότερα στὴ Ρόδο. Στὴ διμοιρία Β, ὁ ἐπιλοχίας Τέτζαπ. Καὶ στὴ διμοιρία Γ — ποὺ εἶχε τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ ἐδάφους — ὁ Λάρσεν Ἄντερς. Ἡ τελευταία στρατωνίστηκε σ' ἕνα σχολικὸ κτίριο ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ Κάστρο. Τὸ Κάστρο αὐτὸ δεσπόζει στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ κι' εἶναι σπουδαῖο ἀπὸ στρατηγικῆς ἀπόψεως.

Ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχα.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ὁ Λαπράϊκ ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐπιθεωρήση τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τῶν Ἰταλῶν καὶ νὰ προσπαθήση νἄρθη σ' ἐπαφὴ μαζί τους. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τοὺς πείση νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τῶν Ἄγγλων. σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ Γερμανοὶ θὰ ἐπιχειροῦσαν ἀπόβασι στὸ νησί. Οἱ φασίστες ὅμως δὲν δέχτηκαν καμμιὰ συμφωνία, ἀλλὰ οὔτε καὶ τόλμησαν νὰ συνάψουν μάχη. Κλείστηκαν στὸ στρατῶνα τους καὶ περίμεναν μοιραῖα νὰ δοῦν τὶ θ' ἀπογίνη. Ὁ Λαπράϊκ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τοὺς βλάκες!, εἶπε. Ἔτσι τουλάχιστον θὰ μποροῦσαν νὰ σώσουν τὸ κεφάλι τους!

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει ν' ἀνοίξουμε μιὰ παρένθεσι. Κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο ἡ Σύμη λόγω τῆς γειτονικῆς της θέσεως μὲ τὴ Μικρασιατικὴ παραλία (περιοχὴ Ἀπλοθήκας) ὑπῆρξε κέντρο συμμαχικῆς κατασκοπείας, μὲ κύρια βάσι τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ τοῦ Πανορμίτη καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθησι τοῦ πολεμικοῦ μετώπου τῶν Ἰταλογερμανῶν στὰ Δωδεκάνησα. Τὸ Μάϊο τοῦ 1943 στὸ νησὶ ἔφτασε ἕνας πράκτορας ἀπ' τὴ Μ. Ἀνατολή. Ἦταν ἕνα ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ στρατιώτης Φλῶρος Ζουγανέλης, ποὺ ἐγκατέστησε τὸν ἀσύρματό του στὸ μοναστῆρι τοῦ Πανορμίτη, μὲ τὴν πολύτιμη συνδρομὴ τοῦ ἡγούμενου τῆς Μονῆς Χρύσανθου Μαρουλάκη κι' ἑνὸς ἄλλου βοηθοῦ του. Νὰ τί λέει τὸ «ἐμπιστευτικὸ» τοῦ ὑπουργείου Στρατιωτικῶν γιὰ τὴ δρᾶσι τοῦ Φλώρου Ζουγανέλη ὡς πράκτορος τῆς 133:

«Ἀφοῦ ἐξεπαιδεύθη εἰς Μ. Ἀνατολὴν εἰς τὸν χειρισμὸν Ἀσυρμάτου Τηλ)φου εἰς ἔδαφος κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ διεισέδυσεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Σύμην τῶν Δωδεκανήσων ὅπου ἐγκατέστησεν ἐπιτυχῶς σταθμὸν Ἀσυρμάτου πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Δὲν ἦτο μόνον ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀποστολὴν πολυτίμων πληροφοριῶν δι' ἐπιχειρήσεις, τὰς δυνάμεις καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ ἐξετέλεσεν λίαν πολυτίμους ἀναγνωρίσεις διὰ τὴν περαιτέρω ἐγκατάστασιν Συμμαχικῆς Στρατ)κῆς ἀποστολῆς ἐν Δωδεκανήσοις.

»Διετήρησεν συνεχῆ ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἡμετέρου Ἀρχηγείου μέχρις ὅτου οἱ Γερμανοὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ΠΑΝΟΡΜΙΤΗ ὅπου εἰργάζετο. Τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρη τὴν συσκευήν του εἰς ἔτι μικροτέραν γειτνιάζουσαν νῆσον. Κατὰ τὴν μετάβασίν του ὅμως ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Ἰταλικοῦ σκάφους περιπολίας φέροντος πλήρωμα τριῶν ἀνδρῶν καὶ συνελήφθη. Ρυμουλκούμενος ἐν τούτοις ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν πρὸς ΣΥΜΗΝ ἔρριψεν χειροβομβίδα ἥτις καὶ ἐφόνευσεν 2 ἐκ τῶν Ἰταλῶν. Κατόπιν ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ σκάφους των καὶ ἀφοῦ ἐφόνευσεν καὶ τὸν τρίτον Ἰταλόν, ἐβύθισεν τὸ σκάφος καὶ διέφυγεν εἰς Σύμην.

»Ἐκεῖ ἐκ νέου ἐγκατέστησε τὴν συσκευὴν τοῦ Ἀσυρμάτου καὶ ἐσυνέχισε τὰς θαυμασίας ὑπηρεσίας του. Τὴν 11 Φεβρουαρίου (1944) ὁ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ εὑρίσκετο εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Πανορμίτου μετὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἐνθουσιώδους βοηθοῦ τῆς Ἀποστολῆς. Κατόπιν προδοσίας ὅμως ὁ Ζουγανέλης, ὁ Ἡγούμενος καὶ εἷς τρίτος βοηθὸς συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Ἐνῶ ὡδηγοῦντο εἰς τὰς φυλακὰς καί, παρ' ὅλον ὅτι ἦσαν ἄοπλοι, ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν φρουρῶν των καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκὴν ἐφονεύθησαν ἅπαντες.

Ζ. Λ. ΝΤΟΛΜΠΥ
Ἀντ)ρχης Διοικητής».

Ὁ Ζουγανέλης τέλος, προτάθηκε γιὰ τὸ βαθμὸ τοῦ λοχία γι' ἀναγνώρισι τῆς ἀπαράμιλλης ἀντρείας του καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ του θανάτου.

Μὲ τὸ πομπὸ τοῦ Ἕλληνα αὐτοῦ ἀσυρματιστῆ ὁ Ἄντερς ἔστελνε στὸ Ἀρχηγεῖο τὰ νέα τοῦ νησιοῦ καὶ τὴν ἔκβασι τῶν ἐπιχειρήσεων, ποὺ γιὰ τοὺς Βρεταννοὺς κομάντος δὲν εἶχαν ὡς τότε κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Μπορεῖ ὡστόσο νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὁ Λαπράϊκ κυβερνοῦσε οὐσιαστικὰ τὸ νησὶ ἀπὸ τὶς 17 Σεπτεμβρίου ὡς τὶς 12 Ὀκτωβρίου. Εἶχε στὴ διάθεσί του ἕξη καΐκια. Τοποθέτησε σ' αὐτὰ γιὰ πλήρωμα ἄντρες τῆς «Εἰδ. Ὑπ. Πλοίων» καὶ Ἕλληνες ψαράδες ποὺ πολλὲς φορὲς ταξίδευαν ἄφοβα μέσα στὰ ἐχθρικὰ χωρικὰ ὕδατα. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦσαν καὶ δυὸ ἡρωϊκὰ ἀδέλφια, ὁ Μάρκος κι' ὁ Ἀναστάσης Κωνσταντινίδης, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ὡς καπετάνιοι στὰ ἴδια τους τὰ καΐκια.

Ὁ λοχίας Πόμφορντ γράφει: «Ἕνα πρωΐ, χαράματα σχεδόν, ὁ Ἄντερς μὲ πῆρε μαζί του γιὰ νὰ κάνουμε μιὰν ἀναγνώρισι σὲ τρία ἄλλα νησιὰ καὶ νὰ δοῦμε ἂν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Γερμανοί. Φύγαμε ἀπ' τὴ Σύμη μὲ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Μάρκου καὶ ἐπισκεφτήκαμε ἕνα νησάκι ποὺ λέγεται Πισκοπή, ἀλλὰ δὲ βρήκαμε κανένα «Φρίτς». Ξεκινήσαμε τότε γιὰ τὴν Ἀλύμνια ποὺ βρίσκεται μερικὰ μόνο μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴ Ρόδο. Οὔτε κεῖ ὅμως βρήκαμε κανένα. Τὸ ταξίδι μας αὐτὸ ποὺ ἔγινε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μέρας, ἔμοιαζε μὲ τουριστικό. Πήραμε τὸ πρωϊνό μας στὴν Πισκοπή, φάγαμε τὸ μεσημέρι στὴν Ἀλύμνια καὶ τὸ ἀπόγεμα ἤπιαμε τσίπουρο στὴ Χάλκη. Παρ' ὅλο ποὺ οἱ Ἰταλοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὸ φυσικὸ λιμανάκι τῆς Ἀλύμνιας ὡς ὑποβρυχιακὴ βάσι, ὅταν βγήκαμε στὴ στεριά, τὸ βρήκαμε τελείως ἐγκαταλειμένο.

»Τὸ μόνο ποὺ ἀνακαλύψαμε ἦταν ἕνα κανόνι τῶν 20 χιλ. ποὺ τοῦ ἔλειπε ὅμως ἡ βάσι. Ὁ Ἄντερς ἐπέμενε νὰ τὸ μεταφέρουμε στὴ Σύμη. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἐκεῖ ἕνας σιδερᾶς τοῦ ἔφτιαξε ὅπως μποροῦσε ἕνα πρόχειρο βάθρο καὶ τὸ τοποθετήσαμε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ποὺ ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ κτίριο τοῦ σχολείου. Ὁ λοχαγὸς ἦταν περήφανος γιὰ τὸ λάφυρό του, ποὺ λίγο ἀργότερα ἀποδείχτηκε πραγματικὰ χρήσιμο στὴν ἐπίθεσι ποὺ μᾶς ἔκαναν οἱ Γερμανοί.

»Ἀκριβῶς ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἕνας Ἕλληνας ποὺ δραπέτευσε ἀπ' τὴ Χάλκη κι' ἔφτασε στὴ Σύμη, μᾶς πληροφόρησε ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἀποβιβάστηκαν στὸ νησί. Ὁ Ἄντερς μοῦ ἔδωκε τότε διαταγὴ νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως. Ἔπρεπε νὰ πᾶμε τὸ γρηγορώτερο ἐκεῖ γιὰ νὰ μάθουμε τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε».

Ἡ Χάλκη βρίσκεται σ' ἕνα πολὺ ἐκτεθειμένο κι' ἐπικίνδυνο σημεῖο τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ἄντερς, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ κάψη τὸ πόδι του, ἀκριβῶς τὴν προηγούμενη μέρα, ἐπέμενε νὰ ὁδηγήση τὴν ὁμάδα του στὸ νησί. Ὁ Ἀμερικανὸς λοχίας Πόρτερ Τζὰκ Τζάρρελ, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη νοσοκόμου, πῆγε μαζί τους. Εἶχε ὑπηρετήσει σ' ἕνα χειρουργεῖο τῆς Ἐρήμου ὡς βοηθὸς τοῦ γιατροῦ Ἄλσον Χίλς, μὰ κατόπιν πῆγε ἐθελοντὴς στὴν «Εἰδικὴ Ὑπ. Πλοίων». Ὁ Τζέλικο τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ δώση ἕνα βαθμό, μὰ ὁ λοχίας ἀρνήθηκε ἐπίμονα. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο παλληκάρι, ποὺ ἡ γλυκειά του φυσιογνωμία ἐρχόταν σὲ τέλεια ἀντίθεσι μὲ τὸν βίαιο χαρακτῆρα τῶν Ἰρλανδῶν συναδέλφων του.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Χάλκη κι' ἦρθαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν πληθυσμό, ἔμαθαν ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν φύγει γιὰ τὴ Ρόδο καὶ ὅτι ἡ φρουρὰ τοῦ νησιοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ δώδεκα μόνο καραμπινιέρους. Ὁ Ἄντερς μοίρασε στοὺς κατοίκους τρόφιμα, ὅπλα,

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

καὶ πυρομαχικά, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κατασκευάσουν μερικὲς πρόχειρες ὀχυρώσεις καὶ μετὰ ἐπισκέφτηκε τοὺς Ἰταλοὺς γιὰ νὰ διαπραγματευθῆ τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεώς τους. Οἱ φασίστες φάνηκαν πρόθυμοι νὰ παραδοθοῦν. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη ἀκριβῶς ὁ Ἄντερς ἔλαβε μήνυμα ἀπ' τὸ Λαπράϊκ νὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως στὴ Σύμη. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν τοὺς Ἰταλοὺς μαζί τους, γιὰ νὰ προλάβη τ' ἀντίποινα, ὁ Ἄντερς τοὺς εἶπε:

— Φεύγουμε, μὰ θὰ ἐπιστρέψουμε γρήγορα. Τὸ πολὺ σὲ δυὸ τρεῖς μέρες θἆμαστε πάλι ἐδῶ. Ἀλλοίμονο ἂν πειράξη κανεὶς σας τοὺς Ἕλληνες. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπιχειρήση τὸ παραμικρὸ ἐναντίον τους, θὰ τὸ πληρώση ἀκριβά.

Στὴ Σύμη ὁ Ἄντερς διατάχτηκε νὰ ξεκινήση ἀμέσως γιὰ τὴ Ρόδο. Ἔπρεπε νὰ πληροφορηθοῦν μὲ κάθε τρόπο τὸν ἀριθμὸ τῶν Γερμανῶν ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Τὴν ἀναγνώρισι θὰ τὴν ἐκτελοῦσε ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιὸν Στέλλιν, ποὺ ἦταν στενὸς φίλος τοῦ Ἄντερς. Οἱ δυὸ ἄντρες, μαζὶ μὲ τὸν ἐπιλοχία Νὶκ Μπράνκοκ, γλύστρησαν ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα στενὸ διάδρομο ποὺ σχημάτιζαν τὰ ὑποβρύχια ναρκοπέδια τῶν Γερμανῶν κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο, μὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο ταξίδι, ἀποβιβάστηκαν στὴ Βίλλα Νόβα, ἕνα χωριὸ ποὺ ἀπέχει ἐλάχιστα χιλιόμετρα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα, τῆς Ρόδου. Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ Γερμανοὶ εἶχαν μυριστῆ τὴν ἄφιξί τους, γιατὶ ἄρχισαν ἀμέσως τὶς ἔρευνες στὰ χωριά. Οἱ τρεῖς κομάντος ὅμως κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν χάρις στὸν ἡρωϊκὸ παπᾶ - Λουκᾶ, τὸν ἱερέα τῆς Βίλλα Νόβα.

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὡς ἑξῆς: Ὅταν τὸ χωριὸ περικυκλώθηκε ἀπ' τοὺς Γερμανούς, οἱ τρεῖς Βρεταννοὶ νόμισαν πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τους ὥρα. Ἀκριβῶς τὴ μέρα ἐκείνη εἶχε παντρευτῆ ὁ γυιὸς τοῦ παπᾶ - Λουκᾶ καὶ τὸ γλέντι βρισκόταν στὸ φόρτε του. Ὁ τολμηρὸς ἱερέας δὲν ἔχασε τότε καιρό. Στὸν πάτο ἑνὸς δίτροχου ἁμαξιοῦ ποὺ τὸ ἔσερναν δυὸ μουλάρια, τοποθέτησε τὸ Στέλλιν καὶ τὸ Μπράνκοκ κι' ἀπὸ πάνω τοὺς σκέπασε μὲ σανά. Εὐτυχῶς ὁ Ἄντερς βρισκόταν ἀλλοῦ τὴν ὥρα ἐκείνη. Πάνω στὰ σανὰ κάθησε ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς κι' ἡ πομπὴ ξεκίνησε χορεύοντας καὶ τραγουδώντας. Στὸ πρῶτο μπλόκο, οἱ Γερμανοὶ τοὺς σταμάτησαν.

— Γιὰ ποῦ πᾶτε; τοὺς ρώτησαν.

— Γιὰ τὸ σπίτι τῆς νύφης, ἀπάντησε θαρραλέα ὁ παπᾶ - Λουκᾶς. Ὅταν τελειώσετε τὴ δουλειά σας, ἐλᾶτε νὰ πιῆτε ἕνα κρασὶ στὴν ὑγειὰ τοῦ ζευγαριοῦ...

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε καὶ τοὺς ἄφισε νὰ περάσουν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν. Ὅταν οἱ τρεῖς ἄντρες γύρισαν στὴ Σύμη καὶ διηγήθηκαν τὴν ἱστορία τους, οἱ συνάδελφοί τους ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια. Ὁ Ἄντερς ὅμως ἔπεσε ἄρρωστος μὲ πυρετό. Τὸ πόδι του τὸν ἐνοχλοῦσε φοβερὰ κι' ὁ λοχίας Τζάρρελ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίση. Στὸ μεταξὺ οἱ Γερμανοὶ ἑτοιμάζονταν γιὰ ἐπίθεσι. Στὶς 2 Ὀκτωβρίου ἔφτασε στὴν Κῶ — ποὺ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴ Σύμη — ἕνα ὁπλιταγωγὸ ποὺ τὸ ὑποστήριζαν πέντε γερμανικὰ ἀεροπλάνα. Ἀπὸ κεῖ, στὶς 7 Ὀκτωβρίου, ἔκαναν ἐξόρμησι γιὰ τὴ Σύμη. Στὸ νησὶ ἀποβιβάστηκαν ἑκατὸν πενῆντα Γερμανοί, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη κανένας εἴδησι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κυκλώσουν αἰφνιδιαστικὰ τοὺς Βρεταννούς, ποὺ δὲν ξεπερνοῦσαν τοὺς τριάντα.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ Ἄγγλοι εἰδοποιήθηκαν ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἄφιξι τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἄντερς χώρισε τότε τοὺς ἄντρες του σὲ τρεῖς ὁμάδες καὶ τοὺς τοποθέτησε σ' ἐπίκαιρα σημεῖα. Τὸ Στέλλιν τὸν πῆρε μαζί του γιὰ νὰ κάνουν ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους. «Ὁ Ἄντερς κι' ἐγὼ ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε κατὰ μῆκος ἑνὸς τοίχου — γράφει ὁ ὑπολοχαγὸς — ἕρποντας σχεδόν. Δὲν ξέραμε ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν φτάσει τόσο κοντά μας. Ξαφνικὰ ὁ Ἄντερς ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε μυριστῆ τρεῖς Γερμανοὺς πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ κουβέντιαζαν σιγανά. Ὁ ἡρωϊκὸς συνάδελφός μου δὲν ἔχασε τότε καιρό. Πετάχτηκε ὄρθιος καὶ πυροβολώντας πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδοθοῦν. Τὴν ἴδια στιγμή, λίγο πιὸ κάτω, ὁ δεκανέας Τάϋλερ, ξεκαθάριζε ἄλλους τρεῖς μὲ τὸ μαχαίρι του κι' ἔπιανε πέντε αἰχμαλώτους».

Ὁ Ἄντερς, παρ' ὅλο τὸν πυρετὸ καὶ τὸν πόνο τῆς πληγῆς του, βρισκόταν παντοῦ. Οἱ Γερμανοὶ προσπάθησαν νὰ καταλάβουν τὸ Κάστρο. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ πλησίαζαν, ὁ Ἄντερς μὲ τοὺς συντρόφους του τοὺς ἀνάγκαζε νὰ ὑποχωροῦν. Στὸ μεταξὺ οἱ πληροφορίες ποὺ ἔφταναν ἀπὸ τὴν ἀκτή, ἦσαν πολὺ ἄσχημες. Ὁ ἐχθρὸς εἶχε ἀποβιβάσει κι' ἄλλες δυνάμεις στὸ νησὶ κι' εἶχε καταλάβει τὶς βουνοπλαγιὲς ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσουν οἱ... Ἰταλοί. Ὡστόσο ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων ὁλοένα μεγάλωνε. Ὁ Ἄντερς συνέλαβε ἕνα λοχία καὶ δυὸ στρατιῶτες κι' ὁ Ἰρλανδὸς Τσάμυ ἄλλους τρεῖς.

Σιγὰ - σιγὰ τὸ ἐπιθετικὸ πνεῦμα τῶν Γερμανῶν ἄρχισε νὰ πέφτη. Καὶ παρ' ὅλη τὴν ἄφιξι τριῶν στούκας ποὺ ἔκαναν καθέτους ἐφορμήσεις πάνω ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν Βρεταννῶν, ἡ ὑποχώρησι τοῦ ἐχθροῦ ἄρχισε ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Κατὰ τὶς τέσσερις ὅμως τὸ ἀπόγεμα, ἕνα νέο ἀποβατικὸ σκάφος τῶν Γερμανῶν φάνηκε νὰ πλησιάζη ὁλοταχῶς στὸ νησί. Προχώρησε πρὸς τὸ μικρὸ κόλπο κι' ἄραξε κοντὰ στὴν ἀκτή. Μ' ἕνα πήδημα ὁ Ἄντερς βρέθηκε μπροστὰ στὸ κανονάκι του. Ἡ πρώτη βολὴ ἔπεσε πάνω στὸ ἐχθρικὸ πλοῖο καὶ σκότωσε μερικούς.

Οἱ Γερμανοὶ ποὺ δὲν περίμεναν τέτοια ὑποδοχή, τάχασαν. Αὐτοὶ ποὺ κατάφεραν νὰ πηδήσουν στὴ στεριὰ ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν δαιμονισμένοι γιὰ νὰ σωθοῦν. Ἔτσι ἔληξε ἡ προσπάθειά τους νὰ καταλάβουν τὴ Σύμη, καὶ σὲ λίγο ἀναγκάστηκαν ν' ἀποσυρθοῦν ὁριστικά. Οἱ ἀπώλειές τους ἦσαν: 19 νεκροί, 33 τραυματίες καὶ 13 αἰχμάλωτοι. Οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν 10 τραυματίες κι' οἱ Βρεταννοὶ 1 νεκρὸ καὶ 2 ἐλαφρὰ πληγωμένους. Τὸ πλῆθος πανηγύρισε τὴ νίκη τῶν συμμαχικῶν ὅπλων, μὰ ἡ χαρά του δὲν κράτησε πολύ. Τὴν ἑπομένη οἱ Γερμανοὶ ἐπιτεθήκανε μὲ ἰσχυρὴ ἀεροπορία καταστρέφοντας τὸ νησὶ ἀπ' τὰ θεμέλιά του. Οἱ κάτοικοι ἔφευγαν πανικόβλητοι στοὺς λόφους, μὰ οἱ Βρεταννοὶ ἔμεναν πιστοὶ στὶς θέσεις τους.

Στὴν ἀεροπορικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι σκοτώθηκαν εἰκοσιεφτὰ πολῖτες καὶ τρεῖς ἄντρες τῆς «Εἰδ. Ὑπ. Πλοίων». Μιὰ βόμβα ἔπεσε στὸ στρατηγεῖο τοῦ Λαπράϊκ. Ὁ δεκανέας Γκρῆβς κι' ὁ ἱερέας τῆς πόλεως θάφτηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ κτιρίου. Ὁ τελευταῖος ζοῦσε ἀκόμη, ὅταν παραμέρισαν τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς βρῆκαν, μὰ τὸ ἕνα του πόδι εἶχε σφηνωθῆ κάτω ἀπὸ μιὰ τεράστια πλάκα μαρμάρου, ποὺ ὅσο κι' ἂν προσπάθησαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴ μετακινήσουν. Κατάλαβαν τότε πὼς ἡ μοναδικὴ σωτηρία ἦταν νὰ τοῦ τὸ κόψουν. Ὁ Τζάρρελ ἀνάλαβε τὴν ἐγχείρισι. Χωρὶς ἀναισθητικὸ καὶ μ' ἕνα κοινὸ μαχαίρι ἄρχισε τὸν ἀκρωτηριασμό. Ὁ ἱερέας ἐλευθερώθηκε, μὰ ἡ θυσία τοῦ ποδιοῦ του πῆγε χαμένη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο πέθανε ἀπὸ αἱμορραγία.

Τὸ κακὸ αὐτὸ κράτησε ἀπ' τὶς 7 ὡς τὶς 11 Ὀκτωβρίου. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ Γερμανοὶ βομβάρδιζαν συνεχῶς. Οἱ καταστροφὲς ποὺ προξένησαν εἶνε ἀφάνταστες. Ὁ Ἄντερς κατάλαβε τότε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Σύμη γιὰ νὰ σωθῆ τουλάχιστον ὁ ἄμαχος πληθυσμός. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀποχαιρέτησαν τοὺς ἡρωϊκοὺς νησιῶτες, πῆραν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ μπῆκαν στὰ καράβια τους. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο χανόντουσαν πρὸς τὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές. Κι' οἱ Ἰταλοὶ ἀπόμειναν πάλι κύριοι τοῦ νησιοῦ.

Ὡστόσο ὁ ἡγούμενος τοῦ Πανορμίτη, μαζὶ μὲ τὸ Φλῶρο Ζουγανέλη καὶ τὸ βοηθό του, ἐξακολούθησε νὰ μεταδίδη πολύτιμες πληροφορίες στὸ Στρατ. τῆς Μ. Ἀνατολῆς ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ σκοτώθηκαν κι' οἱ τρεῖς. Ὅταν ἡ εἴδησι τοῦ ἡρωϊκοῦ τους θανάτου ἔφτασε ὡς τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς «Εἰδ. Ὑπ. Πλοίων», ὁ Ἄντερς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐνεργήση ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς Σύμης. Ἡ ἄδεια τοῦ δόθηκε ἀμέσως. Τρεῖς ἐθελονταὶ τὸν ἀκολούθησαν στὴν ἐπιχείρησί του αὐτή: Ὁ λοχίας Πόρτερ Τζὰκ Τζάρρελ, ὁ Σόουν Ὀρεῖλ κι' ὁ Τζέκυ Τράβερς. Μ' ἕνα μικρὸ ἐπιδρομικό, πέρασαν ἀπ' τὰ τουρκικὰ παράλια καὶ στάθηκαν κατάντικρυ στὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ. Ἡ ἰταλικὴ φρουρὰ τοὺς πῆρε εἴδησι κι' ἑτοιμάστηκε νὰ βάλη. Δὲν πρόλαβε ὅμως. Ὁ Ἄντερς τοὺς ἔρριξε στὰ ἴσια. Ἡ βόμβα ἔπεσε ἀκριβῶς πάνω στὸ πυροβόλο τους καὶ τὸ κατάστρεψε. Συγχρόνως σκότωσε δυὸ ἀξιωματικοὺς καὶ τρεῖς στρατιῶτες.

—Ὀκέϊ, ἔκανε ἱκανοποιημένος ὁ Ἄντερς. Ἡ ἀποστολή μας τελείωσε. Πᾶμε νὰ φύγουμε...

Καὶ τὸ ἐπιδρομικὸ χάθηκε στὸ πέλαγος. «Στὴν ἐπιστροφή του — λέει ὁ Πόμφορντ — ὁ Ἄντερς ἦταν χαρούμενος ποὺ τιμώρησε τοὺς Ἰταλοὺς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἡγουμένου Μαρουλάκη καὶ τοῦ Ζουγανέλη ποὺ ἦσαν φίλοι του. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν περίμενε παρὰ τὴν περιπόθητη ὥρα τῆς ἐλευθερίας γιὰ νὰ πάη νὰ προσκυνήση τὸν τάφο τους. Μὰ ὅταν ἔφτασε αὐτὴ ἡ στιγμὴ ΕΚΕΙΝΟΣ δὲν ὑπῆρχε...». Γιὰ τὸ θάνατο τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ Βρεταννοῦ θὰ γράψουμε πολὺ σύντομα. Γιατὶ ὅπως ἀναφέραμε καὶ στὴν ἀρχή, ὁ Λάρσεν Ἄντερς εἶνε σχεδὸν μιὰ θρυλικὴ μορφὴ ποὺ κανεὶς ἀπ' ὅσους τὸν γνώρισαν, δὲν θὰ τὸν ξεχάση ποτέ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῶν ἀγώνων τῆς Σύμης ποὺ πρόσφερε ὅ,τι μποροῦσε στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα. Οἱ Γερμανοὶ τόσο πολὺ μισοῦσαν τοὺς κατοίκους τοῦ ἡρωϊκοῦ αὐτοῦ νησιοῦ, ὥστε κατὰ τὴν ἀποχώρησί τους (25 Σεπτεμβρίου 1945) γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν, ὑπονόμευσαν μυστικὰ καὶ ἀνατίναξαν τὴ μεγάλη ἐκκλησία τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου σκορπίζοντας τὸν πανικό. Μὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς καπνούς, ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας ξεπρόβαλε θριαμβικὸς στὸ γαλάζιο οὐρανὸ τοῦ Αἰγαίου!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὰ κατασκοπευτικὰ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ὑποστράτηγον Β. Κ. Α., Ἐνταῦθα: Παρ' ὅλο ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τόσο μακροσκελεῖς ἀπαντήσεις, ὡστόσο εὐχαρίστως σᾶς δίνω τὶς πληροφορίες που μοῦ ζητατε γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ γραφετε. Τὸ «Hood» βυθίστηκε ἀπ' τὸ «Bismark» στὶς 24 Μαΐου 1941. Τὸ «Bismark» βυθίστηκε στὶς 27 Μαΐου τὸν ἴδιο χρόνο. Στὶς 10 Δεκεμβρίου βυθίστηκαν ἀπ' τὴν ἰαπωνικὴ ἀεροπορία τὰ δύο κύρια βρεταννικὰ σκάφη, τὸ «Prince of Wales» καὶ τὸ «Repulse». Ἡ πρώτη ἐπιδρομὴ τῆς Κολωνίας, ἔγινε ἀπὸ τὴ R.A.F. μὲ 1000 βομβαρδιστικὰ τὴ νύχτα τῆς 30 πρὸς 31 Μαΐου 1942. Οἱ ἀποβάσεις τῶν Βρεταννοαμερικανῶν στὴ Νορμανδία (D. Day) ἔγιναν στὶς 6 Ἰουνίου 1944, καὶ ὄχι στὶς 9, ὅπως γράφετε. Ἐπίσης τὸ «Scharnhorst» βυθίστηκε στὶς 26 Δεκεμβρίου τοῦ 1943 καὶ ὄχι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1944. Γιὰ τὶς ὑπόλοιπες χρονολογίες, ἂν θέλετε στεῖλτε κάποιον δικό σας στὰ γραφεῖα μας νὰ τοῦ τὶς παραδώσω. Γιὰ τὴ συμπάθειά σας εὐχαριστῶ θερμότατα. Τακτικὸν ἀναγνώστην, Μυτιλήνην: Ὅταν τὸ ζήτημα εἶνε τόσο ἐπεῖγον, καλλίτερα νὰ μοῦ γράφετε καὶ τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντῶ μ' ἐπιστολή. Εἶνε περίεργος πάντως ὁ σάλος ποὺ δημιουργήθηκε μὲ τὸν κ. Γ. ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ συνωνυμία. Μέχρι σήμερα πῆρα κάπου εἴκοσι γράμματα γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι. Μήπως ὅμως σᾶς ἔδωσε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος καμμιὰ τέτοια ἀφορμὴ καὶ τὸν ὑποψιάζεστε; Τότε ἀλλάζει τὸ ζήτημα. Νικ. Π., Μυτιληνόπουλο καὶ Μυτιληνοποῦλα, Δὸν Κιχώτη, Ἐγχώριον Κατάσκοπον Σαπφώ, Φρῖξον Γαργαρέλην, Κυριάκον Σ., κ.λ.π., Μυτιλήνην: Διαβᾶστε τὶς ἀπαντήσεις τῶν προηγουμένων. Ὁ κ. Γ. δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ νομίζετε. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Νικόλαον Παπανικολάου, Φούρκα - Χαλκιδικῆς: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε εἰλικρινά. Γιὰ τοὺς ἀεροπόρους «Νικολάου καὶ Παπαδήμα» ἔχω ἀρκετὰ στοιχεῖα — καὶ μάλιστα κάτι γράφω γι' αὐτοὺς — ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ στείλετε καὶ σεῖς ὅ,τι μπορεῖτε. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε μὲ τὸ παραπάνω. Ἂν μάλιστα εἴχατε καὶ καμμιὰ φωτογραφία τους νὰ μοῦ στείλετε, τότε θὰ σᾶς χρωστοῦσα διπλῆ χάρι. Σᾶς γράφω καὶ ἰδιαιτέρως. Ἀλέξανδρον Παπαδάκην, Ἡράκλειον - Κρήτης: Δὲν σᾶς ξέχασα τόσον καιρό. Προσπάθησα ὅμως νὰ πληροφορηθῶ γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κάτι πέτυχα. Θέλω ὅμως νὰ μάθω 1) πότε ἦρθε στὴν Κρήτη, 2) πότε πιάστηκε αἰχμάλωτος, 3) τὴ διεύθυνσί του στὴν Ἀγγλία καὶ 4) ἂν εἶνε ἐλεύθερος ἀπὸ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Δηλαδὴ ἂν ἔχη στὴν Ἀγγλία γυναῖκα καὶ παιδιά. Ἀπαντῆστε μου σύντομα γιὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς κατατοπίσω μὲ γράμμα. Γιὰ τὴν ἀγάπη σας εὐχαριστῶ.

Ι. Β. Ι.

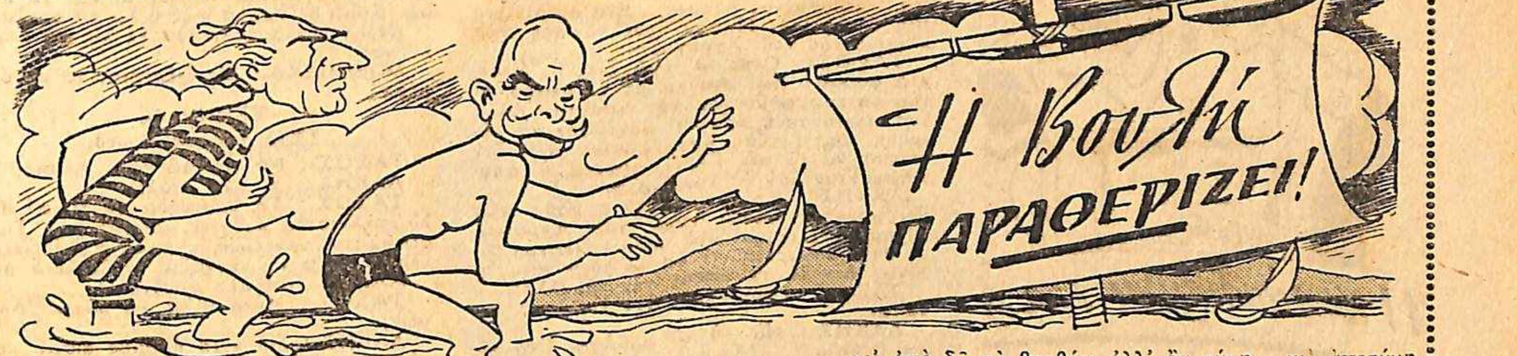

Βουλευταὶ νὰ γίνουν ὅλοι κοπιάσανε πολύ,
μὰ καὶ τὸ ρητὸ τὸ λέει: «ὅποιος σπειρη θὰ θερίση»!

Κι' ἔτσι, κατακουρασμένη, ὅπως εἶνε ἡ Βουλὴ
δικαιοῦται, ὡς νομίζω, κάπου νὰ παραθερίση!

★

Πρῶτος - πρῶτος ὁ Πλαστηρας ποὺ τὸ Κέντρο διοικεῖ
καὶ «μπαὶν - μὶξτ» ἐγκαινιάζει τώρα στὴν Πολιτικὴ
μὲ τὸν Τσουδερὸ θὰ πάη, μὰ καὶ μὲ τὸν Παπαντρέα
σ' ἐξοχὴ πολὺ ὡραία,
γιὰ νὰ κάνουν ἕνα μπάνιο καὶ γιὰ νὰ τὰ ποῦν παρέα.
Ὁ Πλαστήρας τοὺς δηλώνει :
— Τὸ θυμάρι τὸ γυρεύω,
ἀλλὰ καὶ τὴ θάλασσά μας, τὴν ποθῶ καὶ τὴν λατρεύω.

Τώρα, βρὲ παιδιά, τὸ Κέντρο, τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴ σώση
κι' ἂν τοῦ λένε οἱ ἐχθροί του ὅτι θὰ τὰ... θαλασσώση
καὶ στὴ θάλασσα θὰ μποῦμε κι' ὅποιος θέλει ἂς μαίνεται :

Ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος, στὴ φουρτούνα φαίνεται!
Καὶ ὁ Τσουδερὸς τοῦ λέει :
— Πρόεδρέ μου, ποῦ νὰ πάω;
Μέσ' στοὺς ἀριθμοὺς ὁ δόλιος κάθε μέρα... κολυμπάω
κι' εἶμαι μέσα στὴ φουρτούνα καὶ δὲν ξέρω πῶς θ' ἀνθέξω
κι' ὅλο τρέμω τὸ καράβι, μὴν τυχὸν σοῦ ρίξω ἔξω!
Θάλασσα τὰ βρῆκα ὅλα κι' ἔχω γίνει ἀμφίβιο
καὶ τοῦ Μάρσαλ ὅλο ἁρπάζω τὸ γερὸ σωσίβιο
κι' ἄλλη θάλασσα δὲν θέλω, μόνο κύττα μάνι - μάνι
μὲ μιὰ ὄμορφη «μανοῦβρα» νὰ βρεθοῦμε στὸ λιμάνι!

★

Μόλις ἄκουσε «μανοῦβρα» ὁ Γιωργάκης Παπανδρέου
μὲ τὸ ὕφος καπετάνιου δυνατοῦ ἀλλὰ κι' ὡραίου,
— Στὶς «μανοῦβρες», εἶπε, εἶμαι, ὡς γνωστὸν ὁ εἰδικὸς
καὶ τὸ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος καὶ καὶ... ὁ ὑπαλληλικός!
Κάθε ἄνθρωπος τοῦ Κέντρου, κάθε φιλελεύτερος
λέει πὼς εἶμαι καπετάνιος, ἔστω καὶ.. «ὁ δεύτερος».

Ὥστε ἀφῆστε με νὰ κάνω τώρα κάθε χειρισμὸ
καὶ νὰ πᾶμ' ὅλοι παρέα γιὰ τὸν παραθερισμό.
Μέσ' τὴ θάλασσα θὰ μποῦμε καὶ θὰ ξανοιχτοῦμε πέρα

— Δὲν φοβᾶμαι, μωρὲ φίλοι, τὸν ἐνάντιο ἀέρα! —
τοὺς Βορείους τοὺς ἀνέμους, ποὺ φυσᾶνε μὲ θυμό,
καὶ τοὺς Δυτικούς, βεβαίως, ζωηρὰ τοὺς προτιμῶ!

Κι' ὁ Τσαλδάρης ἀπαντάει :
— Ξέρεις ἴσως τὴ δουλειά σου
γιατὶ κι' ἂν πνιγῆτε ὅλοι... θὰ πιαστῆς ἀπ' τὰ μαλλιά σου!

Μὰ ἐγὼ σᾶς συμβουλεύω νὰ προσέχετε πολὺ
γιατ' ἡ «θάλασσα» ἐκείνη, ποὺ ὑπάρχει στὴ Βουλὴ
κάνει φοβερὲς ζημίες
κι' ἔχει τόσες τρικυμίες
ποὺ τὶς ξέρω ἀπ' τὴν καλή.
Ἐξοχὴ κι' ἐγὼ θὰ πάω! Προτιμῶ τ' ἀεροπλᾶνο
γιατὶ τρέμω τὶς... φουρτοῦνες ποὔπνιξαν τὸ Χατζηπᾶνο.

Βλέπεις ὅτι στὰ πελάγη τῆς Βουλῆς δὲν κολυμπᾶνε
κι' εἶν' ἡ Ὄλγα καὶ ὁ Σκόπας... καρχαρίες ποὺ «τσιμπᾶνε».

Στὴν Τουρκία νὰ πάω λέω, καὶ τὸ θεωρῶ κισμὲτ
ὅπως εἶμαι τώρα μόνος νἄβρω ἐκεῖ καὶ τὸν Ἰσμὲτ
ναργιλὲ νὰ μοῦ προσφέρη καὶ νὰ κάνουμε παρέα
«Μοναξιὰ» νὰ τραγουδᾶμε... «φτάνεις κάποτε μοιραία»

Ἀλλὰ νὰ κι' ὁ Βενιζέλος ποὺ ἐδῶ τηλεγραφεῖ :
— Εὐτυχὴς παραθερίζω! Δὲν μοῦ καίγεται καρφί

Στὴν Κυβέρνησι ἐκθύμως εὔχομαι νὰ ἐπιτύχη
καὶ νὰ κάνη τῶν πραγμάτων ὅπως πρέπει χειρισμὸ

κι' ἀπὸ δῶ τὴ βοηθάω ἀλλ' ἂν τύχη... κι' ἀποτύχη
τότε πιὰ θὰ διακόψω καὶ τόν... «παραθερισμό»
γιατὶ πρέπει νὰ προλάβω
νἄρθω κεῖ σὲ μία μέρα
τὸ καράβι ν' ἀναλάβω
πρὶν τὸ ρίξετε στὴν ξέρα!

★

Τσιριμῶκος μὰ καὶ Σβῶλος τὰ ψηλώματα κυττᾶνε,
μὰ εἶνε νοσηρὸ τὸ κλῖμα καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ πᾶνε.
κι' ἔτσι στ' ἀκρογιάλια τώρα κάθονται κι' οἱ δυό τους χάμω
κι' ὅλο χτίζουνε παλάτια... μὰ μοῦ φαίνεται στὴν ἄμμο

Σοφιανόπουλος; Κι' ἐκεῖνος συνοδοιπορεῖ μοιραῖα
κι' ὅλοι τους παραθερίζουν κάνοντας καλὴ παρέα,
μὰ καὶ σχέδια ναρθοῦνε κάποια μέρα στὴν Ἀρχὴ
καὶ ὁ Μανιαδάκης λέει
ποὺ κι' αὐτὸς... δὲν ἐπιπλέει :
—Μωρὲ πότε θἄρθ' ἡ ὥρα... νὰ τοὺς στείλω ἐξοχή!

★

Κι' εἶπε κι' ὁ Τουρκοβασίλης ποὺ τοῦ κράταγε τὸ ἴσο :
— Τ' ἀπεφάσισα, βρὲ Κώστα! Πάω νὰ παραθερίσω,
γιατὶ ἂν τύχη ἐδῶ καὶ μείνω... κάποιον θὰ καταχερίσω!

Τέλος ὁ Κοτζιᾶς ὁ Κώστας, εἶπε :
— Τἄχω κάνει ρόϊδο!
Στὴ Βουλὴ ἁπλῶς ἐμπῆκα κι' ἤμουνα... πολὺ κορόϊδο.

Τώρα ἐξοχὲς δὲν θέλω κι' οὔτε πάω σ' ἐπαρχία
γιατὶ ἐδῶ εἶνε οἱ ψῆφοι μὰ... ἐδῶ κι' ἡ Δημαρχία!

★

Ὅμως καὶ τοῦ Χατζηπάνου ἦρθε τώρα ἡ σειρὰ
ποὺ ἡ θέσις του τοῦ δόλιου εἶνε λίαν σοβαρὰ
γιατὶ βούλευμα ἐβγῆκε γιὰ τὸν τέως ὑπουργὸν
καὶ στὶς μπάζες τῶν καυσίμων
διὰ λόγων ἐπισήμων
τὸν κατηγορεῖ μὲ θάρρος ὡς «κυρίως αὐτουργόν»!
— Ποῦ νὰ πάω, εἶπε, φέτο, νἄβρω ἐλαφρὴ δροσιά;
Φάληρο, Γλυφάδα, Βοῦλα ἢ Μαροῦσι - Κηφισσιά.
Πάντως μιὰ δροσιὰ φοβᾶμαι ποὺ δὲν θέλω νὰ γνωρίσω
μὴ μὲ στείλουνε στὸ «φρέσκο»... διὰ νὰ παραθερίσω!

★

Νὰ κι' ὁ Τσάτσος ὁ Μιστόκλης κι' ὁ Γερουφαλιᾶς ὁ Πέτρος
ποὺ δουλεύουνε κι' οἱ δυό τους, εἶν' ἀλήθεια, ὑπερμέτρως.
Θέλουνε νὰ πᾶν γιὰ μπάνια, ὅμως τώρα πρῶτα πρῶτα
στὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο... κάνουν μπάνιο στὸν ἱδρῶτα.
Κι' ὁ Μακᾶς καὶ ὁ Χαβίνης καὶ ὁ Γιάννης ὁ Μελᾶς
ὅταν πάη ὁ καθένας καὶ τοὺς γίνεται μπελᾶς
νοσταλγοῦνε ἀδιστάκτως τὴν παληὰ τὴν ἐποχὴ
ποὺ δὲν εἶχαν ὑπουργεῖο... καὶ πηγαίναν ἐξοχή!

★

Ἐπὶ τέλους συμβουλεύω κάθε μας «ἐθνοπατέρα»
ἐξοχὴ γραμμὴ νὰ πάη καὶ ν' ἀλλάξη τὸν ἀέρα
γιατ' ἡ ζέστη εἶνε μεγάλη
καὶ χτυπάει στὸ κεφάλι!
Μὰ γιὰ νὰ σοβαρευτοῦμε, ὅλοι τους ἂς πᾶν μιὰ μέρα
τῶν βουνῶν μας ν' ἀναπνεύσουν τὸν ἁγνό τους τὸν ἀέρα
καὶ στῆς ἀφροκυματούσας τὰ δαντελλωτὰ ἀκρογιάλια,
στ' ἀνθισμένα τὰ νησιά μας — τοῦ πελάγου τ' ἀνθογυάλια —
ν' ἀπολαύσουν κάθε μέρος δροσερὸ καὶ γραφικὸ
ποὺ θυμίζει τῆς Ἑλλάδας τὸ Γαλάζιο καὶ Λευκό.

★

Κι' ὁ Λαός; Αὐτὸς κι' ἐφέτο, ἀναγκαστικα θὰ μείνη
νὰ ψηθῆ, ὁ κακομοίρης, στῆς Ἀθήνας τὸ καμίνι.
Θὰ τοῦ φαίνεται ἡ νύχτα μέσ' τὴ ζέστη σὰν αἰώνας
καὶ θὰ περιμένη ὁ δόλιος... πότε θἄρθη ὁ χειμώνας!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ἡ κωμωδιοῦλα μας

Ο... ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΝΑ: Ἀντιπροσωπεύει τὰ σύγχρονα τετραπέρατο θηλυκὰ νειᾶτα. Εἴκοσι χρονῶν, μὲ κορμὶ ποὺ θὰ τὸ ζήλευε κάθε «στάρλετ» καὶ κάθε «γόησσα» τοῦ κινηματογράφου, προσωπάκι πικάντικο, ματάκια τσαχπίνικα καὶ χειλάκια προκλητικά, ἔχει τὴν ἄνεσι καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι τῆς κοπέλλας ποὺ θὰ κάνη τὸν ἰδανικὸ γάμο. ΤΑΣΟΣ: Ψηλός, νόστιμος, εὐγενικὸς στοὺς τρόπους καὶ χαριτωμένος στὸ ὕφος. Εἰκοσιπέντε χρονῶν. ΛΑΚΗΣ: Ὁ φίλος του. Ἔχει τὴν εἰδικότητα τοῦ «ἐρωτικοῦ συμβούλου». ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Φιλενάδα τῆς Νίνας. Ὤμορφη. Ὀρεκτική.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ Πικαντίλλυ).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (συνεχίζοντας συζήτησι): ... Ἂν καταφέρης, καϋμένη, νὰ παντρευτῆς τὸ γυιὸ τοῦ Ἀγρανιώτη, ποιὸς τὴ χάρι σου!

ΝΙΝΑ: Ἔχουνε πολλὰ λεφτά;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Πολλά; Μὰ δὲν ἔχεις ἀκούσει περὶ Ἀγρανιώτη; Τσουβάλια οἱ λίρες!

ΝΙΝΑ: Αὐτὸς μοὔκανε ζωηρὸ κόρτε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' εἶνε, ξέρεις, νόστιμο παιδὶ καὶ συμπαθητικός.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μωρὲ καὶ τέρας τῆς φύσεως νὰ ἦτανε, μιὰ ποὺ εἶνε γυιὸς τοῦ Ἀγρανιώτη θὰ τὸν ἔπαιρνα. Τὸ σκέπτεσαι, Νίνα μου; Βίλλες, κοῦρσες, Εὐρῶπες, Ντωβίλλ, Τρουβίλλ, Μαϊάμι... «γκρὰν - βί», μὲ δυὸ λέξεις! «Γκρὰν - βί»!

ΝΙΝΑ: Ὥστε... νὰ τὸν πολιορκήσω;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μὴ στέκεσαι λεπτό!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας «Ἀγρανιώτης καὶ Σία»).

ΛΑΚΗΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Μὰ... μεθυσμένος ἦσουνα; Ἕνα οὖζο εἶχες πιῆ ὅλο-ὅλο! Τί σοῦ ἦρθε νὰ πῇς πὼς εἶσαι γυιὸς τοῦ Ἀγρανιώτη;

ΤΑΣΟΣ: Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω! Ἔτσι, γιὰ φάρσα! Καὶ φυσικὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τῆς φανερώσω ὕστερα τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα κι' ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε κόρτε, τόσο καταλάβαινα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ. Γιατί, φυσικά, θ' απογοητευόταν καὶ θὰ τὴν ἔχανα.

ΛΑΚΗΣ: Καὶ τώρα μόλις μάθη πὼς ὄχι μόνο δὲν εἶσαι γυιὸς τοῦ Ἀγρανιώτη παρὰ ἔχεις καὶ μιὰ πολὺ κατώτερη θέσι στὴν ἑταιρεία, τί φαντάζεσαι πὼς θὰ γίνη; Δὲν θὰ τὴ χάσῃς τὴν κοπέλλα;

ΤΑΣΟΣ (μελαγχολικά): Πολὺ τὸ φοβᾶμαι!

ΛΑΚΗΣ: Νὰ μὴ τὸ φοβᾶσαι. Νὰ εἶσαι βέβαιος!... (Κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ οἶκτο). Δὲν ἔχεις καθόλου μυαλό, κακομοίρη. Μόνον ἐγὼ μπορῶ πάλι νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὸν κίνδυνο.

ΤΑΣΟΣ (ἱκετευτικά): Κάνε τίποτα, ντέ!

ΛΑΚΗΣ: Ἄκου τί θὰ γίνη. Θὰ πῇς στὴν τηλεφωνήτρια τῆς ἑταιρείας μας, ἅμα ζητήση γυναικεία φωνὴ τὸν κύριο Τάσο Ἀγρανιώτη νὰ τὴ συνδέση μὲ τὸ γραφεῖο σου. Συνάδελφος εἶνε, ὡραῖο παιδὶ εἶσαι, ἄσχημη εἶνε αὐτή, βόλεψέ τα μαζί της καὶ πές της ὅτι θὲς νὰ μάθης κάτι πληροφορίες ποὺ τηλεφωνοῦν στὸ γυιὸ τοῦ Ἀγρανιώτη καὶ νὰ τὶς ἐκμεταλλευθῇς κι' ἐσὺ στὸ Χρηματιστήριο.

ΤΑΣΟΣ: Ὡραῖο εἶν' αὐτό! Ἀλλά... φτάνει; Κάποια μέρα, ἡ ἀλήθεια θὰ μαθευτῆ.

ΛΑΚΗΣ: Ἔ, ὡς τότε μπορεῖ νὰ βροῦμε κάτι ἄλλο!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ Πικαντίλλυ).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: ... Τί νὰ σοῦ πῶ, Νίνα μου. Δὲν τὸ χειρίστηκες καλὰ τὸ ζήτημά σου. Ἔξη μῆνες τώρα ποὺ κάνετε μαζὶ παρέα, ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ὁ γάμος.

ΝΙΝΑ: Ἔ, τί νἄκανα, δηλαδή; Νὰ τοὔβαζα τὸ μαχαῖρι στὸ λαιμό;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μωρὲ καὶ τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ πιστόλι!... Ν' ἀπειλοῦσες πὼς θὰ τὸν σκοτώσης καὶ θ' αὐτοκτονήσης, νἄπαιρνες κινίνα γιὰ νὰ σὲ μεταφέρουνε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, νὰ τοὔρριχνες ἐλαφρὰ μιὰ σταγόνα βιτριολάκι στὸ πρόσωπο, νὰ πήγαινες στὸν πατέρα του καὶ νἄκανες σκηνές...

ΝΙΝΑ (διακόπτει): Ἔτσι θὰ τὸν εἶχα χάσει ὁριστικῶς.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μὰ καὶ τώρα θὰ τὸν χάσης. Εἶδες τί μοῦ λές; Ἄρχισε νὰ «κρυώνη». Ἀργεῖ στὰ ραντεβοῦ, ἀραιώνει τὶς συναντήσεις, σοῦ λένε στὸ τηλέφωνο «μόλις ἔφυγε» καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά. Σαφῆ δείγματα πὼς θέλει νὰ στρίψη!

ΝΙΝΑ (μελαγχολικά): Τί λὲς νὰ κάνω, λοιπόν;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ γραφεῖο τους).

ΤΑΣΟΣ: Νὰ σοῦ πῶ κάτι, Λάκη;

ΛΑΚΗΣ: Τ' εἶνε πάλι;

ΤΑΣΟΣ: Τὴ βαρέθηκα τὴ Νίνα! Πολὺ κολλιτσίδα μοὔγινε, ἀδερφέ μου. Τηλεφωνήματα, ραντεβοῦ, κλάμματα, ζήλειες — δὲν ἀδειάζω νὰ κυττάξω τὴ δουλειά μου.

ΛΑΚΗΣ (ἁπλᾶ): Διῶξτηνε!

ΤΑΣΟΣ: Αὐτὸ θέλω νὰ κάνω. Ἀλλὰ πῶς;

ΛΑΚΗΣ: Μὰ ντὶπ ἠλίθιος εἶσαι, καϋμένε Τάσο; Θὰ τῆς πῇς, ἁπλούστατα, τὴν ἀλήθεια. Ὅτι δὲν εἶσαι γυιὸς τοῦ Ἀγρανιώτη, ἀλλὰ ἕνας μικρὸς ὑπάλληλος. Θὰ σὲ βρίση καὶ θὰ σ' ἀφήση ἥσυχο.

ΤΑΣΟΣ: Καὶ... ἀπὸ τὴν τηλεφωνήτρια πῶς θ' ἀπαλλαγῶ; Μοὔχει γίνει τσιμποῦρι! Κι' εἶνε τόσο ἀσχημομοῦρα ποὺ μοὔρχεται νὰ τὴ σκοτώσω!

ΛΑΚΗΣ: Νομίζω πὼς τὸ βρῆκες! Σκότωσέ την!

ΤΑΣΟΣ: Ἄ, ἔτσι; Ἀστειεύεσαι κι' ὅλας! Κι' ὅμως τὶς δικές σου συμβουλὲς πληρώνω, κύριε!

ΛΑΚΗΣ: Ἄλλη φορὰ μὴ μ' ἀκούσῃς! (Σὰ νὰ τὸν λυπᾶται) Μά, βρὲ κουτέ, εἶνε πρᾶμα τώρα νὰ μὲ ρωτᾶς πῶς θ' ἀπαλλαγῇς ἀπ' τὴν τηλεφωνήτρια; Θὰ τῆς πῶ ἐγὼ πὼς ἔχεις δεσμοὺς μὲ τὴ Νίνα, θὰ σᾶς πιάση ἐπ' αὐτοφώρῳ σ' ἕνα ραντεβοῦ καὶ τελείωσε ἡ ὑπόθεσι!

ΤΑΣΟΣ (ἐνθουσιασμένος): Μπράβο, Λάκη! Εἶσαι μεγαλοφυΐα!

Σκηνὴ 5η

(Στὸ Πικαντίλλυ)

ΤΑΣΟΣ: ... Λοιπόν, Νίνα μου, θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια! Δὲν εἶμαι γυιὸς τοῦ Ἀγρανιώτη. Εἶμ' ἕνας μικρός, φτωχὸς ὑπάλληλος, ποὺ παίρνει ἕναν ἀσήμαντο μισθό.

ΝΙΝΑ: Δὲν λὲς ἀλήθεια!

ΤΑΣΟΣ: Νά! Κύτταξε τὴν ταυτότητά μου. Ρώτα ὅποιον θέλεις. Γι' αὐτὸ κι' ἀπέφευγα νὰ ἐμφανίζουμαι μαζί σου σὲ κέντρα. Γιὰ νὰ μὴν τύχη κανένας γνωστός.

ΝΙΝΑ (βαθὺς ἀναστεναγμός): Ἔ... δὲν πειράζει, Τάσο μου. Τί νὰ γίνη;

ΤΑΣΟΣ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Νὰ χωρίσουμε.

ΝΙΝΑ (ζωηρά): Ἄ, ὄχι! Καθόλου! Γιατὶ τώρα πιὰ σ' ἀγάπησα! Φτωχός, ξεφτωχὸς ἐγὼ σὲ θέλω! Θὰ παντρευτοῦμε.

ΤΑΣΟΣ (κίτρινος): Πῶς;... Τί λὲς τώρα; Ἀνοησίες λές;

ΝΙΝΑ: Καθόλου!... Θὰ πάρω κινινα νὰ πεθάνω!... Ἢ καλλίτερα θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ!... Ἢ θὰ σοῦ ρίξω βιτριόλι στὰ μοῦτρα!

ΤΑΣΟΣ (πράσινος): Ὤ! Δυστυχία μου!... (Κυττάζει πρὸς τὴν πόρτα). Ἄχ! νὰ κι' ἡ τηλεφωνήτρια! Τὴν εἰδοποίησε ὁ βλάκας ὁ Λάκης!

ΝΙΝΑ: Ποιὰ τηλεφωνήτρια;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ (πλησιάζει): Ἐλεεινέ! Ὑποκριτή!... Ἀπατεῶνα!... Μ' ἀπατᾶς, ἔ; Θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ!... Θὰ σοῦ ρίξω βιτριόλι στὰ μοῦτρα!

ΝΙΝΑ: Νὰ τὸ κάνετε! Τοῦ χρειάζεται! (Τὸν πιάνει ἀπ' τὴ γραβάτα. Ἡ τηλεφωνήτρια τὸν βουτάει ἀπ' τὰ μαλλιά. Μαζεύεται κόσμος. Πᾶνε στὸ τμῆμα).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τηλεφωνικῶς).

ΤΑΣΟΣ: ... Ἄκου, λοιπόν, τί γίνομαι: Τώρα μόλις ἐξαγόρασα τὴν ποινὴ τοῦ αὐτόφωρου καὶ πάω στὸ νοσοκομεῖο γιατὶ μὲ τσακίσανε στὸ ξύλο κι' οἱ δυό.

ΛΑΚΗΣ: Τἄμαθα. Κι' ἀπὸ δῶ σ' ἀπολύσανε. Γιατὶ εἶπε ἡ τηλεφωνήτρια πὼς ἔπαιρνες τὰ τηλεφωνήματα τοῦ κ. Ἀγρανιώτη γιὰ νὰ μαθαίνης μυστικὰ καὶ νὰ παίζῃς στὸ Χρηματιστήριο!...

ΤΑΣΟΣ: Ἄ, βρὲ ἀφιλότιμε! Ἐσὺ μοῦ τὰ σκάρωσες ὅλα!... Θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ! Θὰ σοῦ ρίξω βιτριόλι!... (Λιποθυμάει).

Αὐλαία.

ΕΨΙΛΟΝ

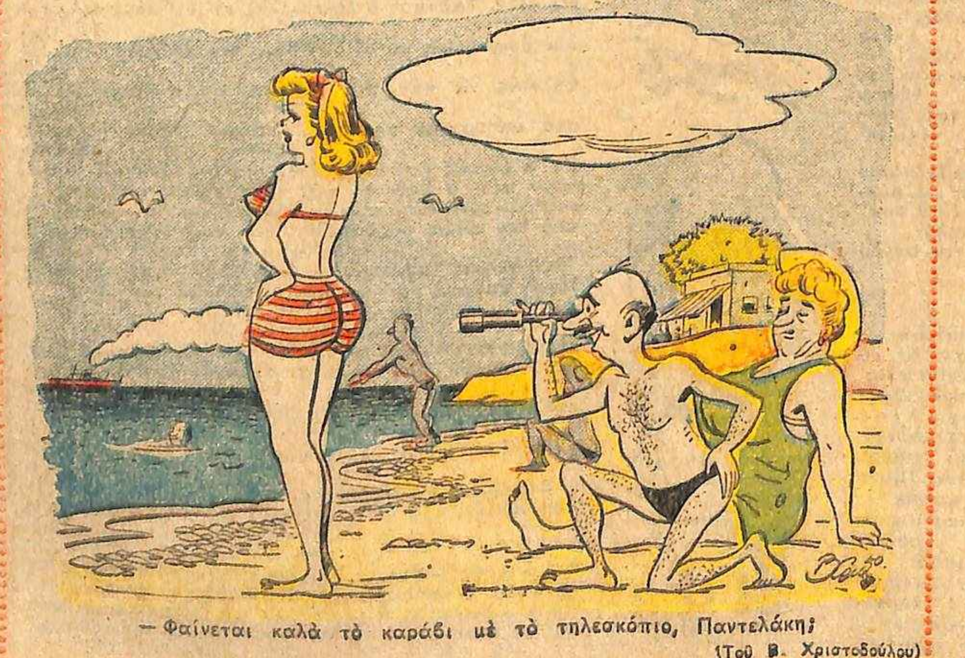

— Φαίνεται καλὰ τὸ καράβι μὲ τὸ τηλεσκόπιο, Παντελάκη;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

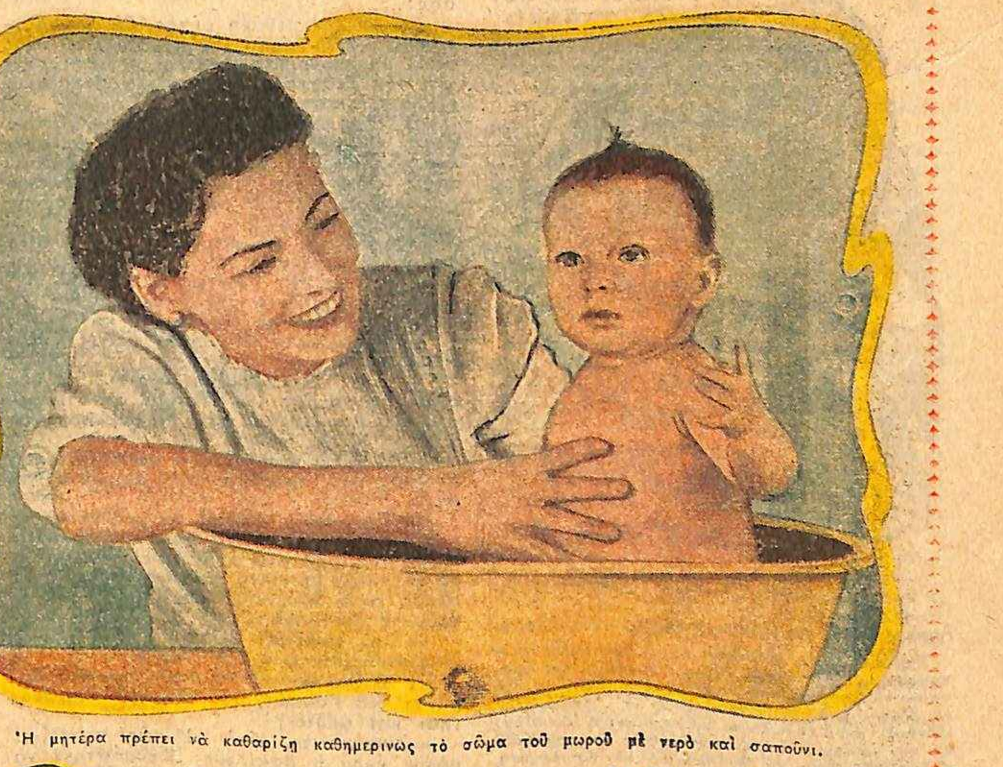

Ἡ μητέρα πρέπει νὰ καθαρίζη καθημερινῶς τὸ σῶμα τοῦ μωροῦ μὲ νερὸ καὶ σαπούνι.

Τὸ μπάνιο τοῦ μωροῦ

Τί πρέπει νὰ ξέρη πάντα μιὰ μητέρα

ΟΣΟ ἔμπειρη κι' ἂν εἶνε μιὰ μητέρα, θὰ διδαχθῆ πάντως ἀρκετὰ πράγματα ἀπ' τὶς παρακάτω συμβουλές, ποὺ δίνει ἡ εἰδικὴ Ἀμερικανίδα παιδίατρος Ζοζεφίνα Κένυον.

1) Τὰ μωρὰ χρειάζονται μπάνια κάθε μέρα;

Ναί. Πρέπει νὰ καθαρίζεται καθημερινῶς τὸ σῶμα τους, γιατὶ τὸ λεπτὸ δέρμα τους μπορεῖ νὰ ἐρεθισθῆ εὔκολα ἀπ' τὶς διάφορες ἐκκρίσεις. Ἂν ὡστόσο ἔχουν ἐπιδερμίδα ὑπερβολικὰ εὐαίσθητη ἢ στεγνή, ἢ ἂν ἔχουν γεννηθῆ πρόωρα, εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴ πλένωνται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι, ἀλλὰ μ' ἕνα εἰδικὸ λάδι ἢ μιὰ λοσιὸν ποὺ ὑπάρχει γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ «μπάνιου» συνιστᾶται ἰδίως γιὰ τὰ βρέφη ποὺ ἔχουν πολὺ ξανθὰ ἢ κοκκινωπὰ μαλλιὰ καὶ πολὺ ἄσπρο δέρμα.

2) Κατὰ τί διαφέρουν μεταξύ τους αὐτὸ τὸ λάδι κι' ἡ λοσιόν;

Τὸ λάδι περιέχει λανολίνη, φυτικὰ καὶ ὀρυκτὰ ἔλαια. Ἡ λοσιὸν εἶνε ἕνα γαλάκτωμα ἀπὸ λάδι, νερό, λανολίνη κι' ἕνα ἀντισηπτικό, σχηματίζει δὲ πάνω στὸ δέρμα ἕνα στρῶμα λεπτότερο παρὰ ὅσο τὸ λάδι. Γι' αὐτὸ τὴν προτιμοῦν πολλὲς μητέρες. Πάντως, δὲν θὰ χρησιμοποιῆστε ποτὲ λάδι καὶ λοσιὸν συγχρόνως. Δοκιμάζετε τὸ καθένα χωριστὰ ἐπὶ λίγες βδομάδες καὶ διαλέγετε τὸ καλλίτερο.

3) Πῶς χρησιμοποιεῖται τὸ λάδι ἢ ἡ λοσιόν;

Βάζετε μιὰ μικρὴ ποσότητα σ' ἕνα πιάτο καὶ βουτᾶτε μέσα τὰ δάχτυλά σας ἢ ἕνα βαμπάκι. Ὕστερα ἀλείφετε ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ μωροῦ, ἰδίως δὲ στὶς μασχάλες, ἀνάμεσα στὰ πόδια καὶ γενικῶς σὲ κάθε πτυχὴ τοῦ δέρματος. Σκουπίζετε τὴν περίσσεια. Ὅσο λάδι (ἢ λοσιὸν) ἀπομείνη στὸ πιάτο, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαναχυθῆ μέσα στὸ μπουκάλι. Μὴν τρίβετε καθόλου τὸ δέρμα τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἐρεθισθῆ.

Ὁ νέος αὐτὸς τύπος «μπάνιου» φαίνεται προτιμώτερος ἀπ' τὸ κοινὸ σαπούνισμα. Καθαρίζει καλλίτερα τὸ δέρμα, τὸ λιπαίνει καὶ δὲν προκαλεῖ ἐξανθήματα. Μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀλλάξετε τὰ σπάργανα τοῦ παιδιοῦ, γιὰ νὰ προλαμβάνεται ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος ἀπ' τὰ οὖρα κλπ.

4) Ἐπιτρέπεται τὸ μπάνιο, ὅταν ὑπάρχει ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος;

Ἂν τὸ παιδί σας ἔχη ἕνα ἐξάνθημα στὸ κορμάκι του, μὴν τὸ πλύνετε μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι, ἂν δὲν τὸ ἐξετάση προηγουμένως ὁ γιατρός. Γιατὶ τὸ σαπούνισμα μπορεῖ νὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασί του, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις. Ἄλλοτε πάλι, ὅταν ὑπάρχουν μολυσμένα σπειριά, μπορεῖ ν' ἁπλωθοῦν περισσότερο, μὲ τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου.

5) Ἐπιτρέπεται τὸ μπάνιο μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι σ' ἕνα νεογέννητο βρέφος;

Ὄχι προτοῦ ξεραθῆ καὶ πέση ὁ «ὀμφάλειος λῶρος». Πολλοὶ γιατροὶ συνιστοῦν γιὰ τὶς πρῶτες βδομάδες τὸ καθάρισμα τοῦ παιδιοῦ μὲ λάδι ἢ λοσιόν.

6) Τί εἴδους σαποῦνι θὰ χρησιμοποιήσετε;

Ἕνα ἄσπρο σαποῦνι, ὄχι πολὺ ἀλκαλικό. Μὴν τρίβετε ἀπ' εὐθείας μ' αὐτὸ τὸ δέρμα τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὸ ἐρεθίσετε. Κάνετε πρῶτα σαπουνάδα μὲ τὰ χέρια σας κι' ἀλείφετε μ' αὐτὴν τὸ σῶμα τοῦ μωροῦ. Τὸ πρόσωπό του δὲν χρειάζεται σαπούνισμα, οὔτε καὶ τὸ κεφάλι του καθημερινὸ λούσιμο. Περισσότερη καθαριότης ἀπαιτεῖται στὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος κι' ὅπου ἀγγίζει δέρμα μὲ δέρμα.

7) Πότε συνιστῶνται τὰ ἀμυλοῦχα λουτρά;

Γιὰ μωρὰ μὲ δέρμα πολὺ στεγνό, ποὺ κοκκινίζει εὔκολα. Ἂν τότε, γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο, δὲν μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε λάδι ἢ λοσιόν, παίρνετε λίγο κουάκερ (ὄχι βρασμένο), τὸ βάζετε μέσα σ' ἕνα τουλουπάνι καὶ τὸ στύβετε μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου ὡς ὅτου θολώση. Δὲν μεταχειρίζεσθε κατόπιν σαποῦνι. Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικὰ παιδιά, ποὺ τὸ δέρμα τους δὲν ἀνέχεται αὐτὸ τὸ ἀμυλοῦχο μπάνιο

8) Πόσο πρέπει νὰ διαρκῆ τὸ μπάνιο τοῦ μωροῦ;

Ὄχι περισσότερο ἀπὸ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας (μαζὶ μὲ τὴν προετοιμασία του). Τὰ νευρικὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μείνουν 10 - 15 λεπτὰ μέσα στὸ χλιαρὸ νερό, ποὺ φέρνει μιὰ εὐεργετικὴ χαλάρωσι. Ἂν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἀναγκασθῆτε νὰ διακόψετε τὸ μπάνιο τοῦ παιδιοῦ, τυλῖχτε το σὲ μιὰ μεγάλη πετσέτα ἢ σὲ μιὰ κουβέρτα καὶ βάλτε το στὴν κούνια του ἢ πάρτε το μαζί σας. Δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ τ' ἀφῖστε μόνο του μέσα στὸ νερό, γιατὶ μπορεῖ νὰ γλυστρήση, νὰ πέση καὶ νὰ πνιγῆ. Πολλοὶ πνιγμοὶ βρεφῶν ἔγιναν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

9) Ποιὰ εἶνε ἡ καταλληλότερη ὥρα γιὰ τὸ μπάνιο τοῦ παιδιοῦ;

Δὲν ἔχει πολλὴ σημασία ἡ ὥρα, οὔτε κι' ἐπιβάλλεται νἆναι ἡ ἴδια κάθε μέρα. Πάντως, τὸ μπάνιο πρέπει νὰ γίνεται πρὶν φάη τὸ παιδί, ὄχι ὅμως ὅταν ἔχη πιὰ πεινάσει πολύ, οὔτε κι' ὅταν ἡ μητέρα εἶνε κουρασμένη ἢ βιαστική. Ἡ προτιμώτερη ὥρα εἶνε, εἴτε πρὶν ἀπ' τὸν πρῶτο θηλασμὸ τῆς ἡμέρας, εἴτε ἀφοῦ φύγη ὁ πατέρας γιὰ τὴ δουλειά του καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἂν τὸ μωρὸ φωνάζη ἢ κλαίη, ἡ μητέρα τ' ἀφίνει πρῶτα νὰ ἡσυχάση, πρὶν τοῦ κάμη τὸ μπάνιο του.

Γιατὶ πρέπει τὸ μπάνιο νἆναι κάτι τὸ εὐχάριστο γιὰ τὸ παιδί, μιὰ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις — πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συμβῆ, βέβαια, ἂν εἶνε νευριασμένο καὶ στενοχωρημένο.

Μόνον ἔτσι θὰ συνηθίση τὸ παιδάκι σας ν' ἀγαπάη τὸ μπάνιο καὶ νὰ τὸ ἀποζητάη μόνο του, ἀντὶ νὰ τὸ ἀποφεύγη.

10) Μπορεῖ νὰ γίνωνται δυὸ μπάνια τὴν ἡμέρα, τὸ καλοκαίρι;

Ναί, ἐκτὸς ἂν τὸ βραδυνὸ μπάνιο ἔχη διεγερτικὴ ἐνέργεια καὶ διώχνη τὸν ὕπνο τοῦ παιδιοῦ.

11) Ἐπιτρέπεται τὸ μπάνιο σ' ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχει συμπτώματα κρυολογήματος;

Καλλίτερα νὰ μεταχειρισθῆτε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι λάδι ἢ λοσιόν. Τὸ δωμάτιο πρέπει νἆναι ζεστό.

12) Γιατὶ τὸ παιδὶ τρέμει κάποτε μέσα στὸ μπάνιο;

Εἴτε γιατὶ τὸ μπάνιο δὲν ἔγινε ὅπως πρέπει, εἴτε γιατὶ δὲν τὸ ἀνέχεται ὁ ὀργανισμός του. Ἀφῖστε γιὰ λίγες μέρες τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι καὶ μεταχειρισθῆτε λάδι ἢ λοσιόν. Ἂν τὸ τουρτούρισμα ἐπαναλαμβάνεται συχνά, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό, γιατὶ μπορεῖ τὸ παιδὶ νἄχη ἀναιμία καὶ νὰ χρειάζεται τὴν κατάλληλη θεραπεία.

Ζ. ΚΕΝΥΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ κόρη τῆς ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὴ συνωμοσία βρίσκεται καὶ ἡ βασίλισσα σκεπασμένη μ' ἕναν πυκνὸ πέπλο. Οἱ συνωμότες σκοπεύουν νὰ ἐξοντώσουν τὸ Ρισελιὲ καὶ τὸ Βασιλέα καὶ νὰ βάλουν στὸ θρόνο τὸ Γαστὼν ντ' Ἀνζού. Τὴν ἐξόντωσι τοῦ Καρδιναλίου ἀναλαμβάνει ἡ Ἀνναΐδα. Θὰ τὸν καλέσῃ ὁ Σαλαὶ στὴν ἔπαυλί του τοῦ Σαὶν Λαζὰρ σὲ γεῦμα κι' ἡ Ἀνναΐδα θὰ μονομαχήσῃ μαζί του μέχρι θανάτου! Ὁ Τραγκαβὲλ κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, τ' ἀκούει ὅλ' αὐτὰ κι' ἀνατριχιάζει! Στὸ μεταξὺ ὁ Ρασκὰς κι' ὁ Κοριniὰν πιάνονται, κάνουν θόρυβο καὶ οἱ συνωμότες ἀνήσυχοι ἐρευνοῦν, βρίσκουν τὸν Τραγκαβὲλ καὶ μένουν κατάπληκτοι. Ἡ Ἀνναΐδα χλωμιάζει ἀντικρύζοντάς τον.

9ον

Τὰ σπαθιὰ τῶν συνωμοτῶν σχημάτισαν ἕναν ἀπειλητικὸ κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν ἔκθαμβο νεαρὸ ξιφομάχο.

Ὁ δοὺξ ντ' Ἀνζού, ἡ βασίλισσα, ἡ Ἀνναΐδα, ἡ δούκισσα Σεβρὲζ κι' ἡ πριγκήπισσα Κονδέ, στεκόντουσαν παράμερα καὶ κύτταζαν μὲ ἀγωνία.

— Εἶνε ὁ κατάσκοπος τοῦ καρδιναλίου! φώναξε ὁ Γαστὼν ντ' Ἀνζού. Σκοτῶστε τον!

— Ἂς δοῦμε ἂν θὰ πεθάνῃ παλληκαρίσια! εἶπε ἡ δούκισσα Σεβρέζ, χαμογελῶντας σκληρά.

Ἡ Ἀνναΐδα ἀνατρίχιασε, σὰν ἄκουσε τὴ φράσι αὐτὴ τῆς Σεβρέζ. Καὶ γύρισε στὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» μὴ θέλοντας ν' ἀκούσῃ οὔτε νὰ βλέπῃ τίποτε!

Γιατί, ὅμως;... Τί τὴν ἐνδιέφερε ὁ θάνατος ἑνὸς κατασκόπου;...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔνοιωθε μιὰ πάλη νὰ γίνεται μέσα της. Ἡ λέξις «κατάσκοπος» τὴν ἀηδίαζε. Καὶ χτυπῶντας μὲ δύναμι καὶ σπαραγμὸ τὰ χέρια της στὸ τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖον ἦσαν κρυμμένοι ὁ Ρασκὰς κι' ὁ Κοριniάν, ξεφώνισε μ' ἀπελπισία:

— Θεέ μου! γιατὶ ἡ λέξις κατάσκοπος μοῦ χτυπάει ἄσχημα στ' αὐτιά;... Ἡ εὐγενικὴ μορφή του δὲν δείχνει μορφὴ ἀχρείου κατασκόπου!

Ἔμεινε λίγες στιγμὲς βουβή, μὲ τὰ μάτια της ἀπλανῆ κι' ἔπειτα ξεφώνισε μὲ ἀπόφασι:

— Πρέπει νὰ τὸν σώσω κι' ἔπειτα βλέπουμε!...

Σηκώθηκε τότε καὶ ξαναπῆγε στὴν αἴθουσα.

Ἐκεῖ ἀντίκρυσε τὸν «κατάσκοπο» Τραγκαβὲλ κυκλωμένον ἀπὸ ἕντεκα σπαθιά, ν' ἀμύνεται λυσσαλέα. Μὲ θαυμαστὴ ψυχραιμία ἀπέκρουε τοὺς σπαθισμοὺς τῶν ἀντιπάλων του, κρατῶντας στὸ ἕνα χέρι τὸ στιλέττο τοῦ Κοριniὰν καὶ στὸ ἄλλο τὸ σπαθί.

— Τὸ μυστικὸ ποὺ μάθατε, δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ δῶ μέσα! μούγκρισε ὁ Καῖσαρ τῆς Βανδώμης, σπαθίζοντας τὸν Τραγκαβέλ.

— Ἀλλοίμονο, κύριε Τραγκαβέλ!... φρύαξε ὁ κόμης Μονμορανσὺ - Μπουτεβίλ. Ποτέ μου δὲν πίστευα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα γιὰ σᾶς!...

— Ἂν δὲν πεθάνῃ αὐτός, θὰ λογαριαστοῦμε μὲ τὸ δήμιο τοῦ καρδιναλίου ὅλοι μας! μουρμούριζαν οἱ ἄλλοι περισφίγγοντας τὸν Τραγκαβὲλ μέσα στὸν ἀτσαλένιο κύκλο τῶν σπαθιῶν τους.

Ὁ Τραγκαβὲλ ἔνοιωθε πιὰ τὸ θάνατο κοντά του. Τὸ μυαλό του, γόνιμο σὲ σχέδια, δούλεψε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀστραπιαῖα: Ἔδωσε ἕνα ἄγριο σπάθισμα ὁλόγυρά του, ἄνοιξε ἕνα κενὸ ἀνάμεσα στοὺς συνωμότες καὶ τότε...

Τότε ὥρμησε καὶ παρέσυρε στὴν πλαϊνὴ «τιμητικὴ αἴθουσα» τὸν κύκλο τῶν γυναικῶν, μαζὶ μὲ τὸν Γαστὼν ντ' Ἀνζού. Κι' ἁρπάζοντας ἔπειτα τὸν τελευταῖο ἀπ' τὸ λαρύγγι, ὕψωσε τὸ σπαθί του καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν μείνει κατάπληκτοι:

— Ἄλτ! Μιὰ στιγμή, κύριοι!... Δὲν εἶμαι κατάσκοπος!... Εἶμαι ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως, στὴν ἐκλαμπρότητά του ἀπ' ἐδῶ!...

— Τί θέλει ἀπὸ μένα ὁ μεγαλειότατος ἀδελφός μου; τραύλισε κατάχλωμος ὁ Γαστών.

Ὁ Τραγκαβὲλ σήκωσε θριαμβευτικὰ τὸ κεφάλι του. Ἡ δειλία τοῦ δουκὸς ἦταν ὁλοφάνερη. Ἔτρεμε ὅλος. Οἱ γυναῖκες ὅσο κύτταζαν μὲ οἶκτο τὸν βασιλόπαιδα, μὲ ἄλλον τόσο θαυμασμὸ καμάρωναν τὸν ἀτρόμητο ξιφομάχο...

— Μιὰ πρότασι θέλει νὰ σᾶς κάνῃ! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Τραγκαβέλ.

Κι' ἀκουμβῶντας τὸ στιλέττο στὸ λαρύγγι τοῦ Γαστών, τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία:

— Ὑψηλότατε, ἰδοὺ τί σᾶς προτείνει μέσον ἐμοῦ ὁ βασιλεύς; Κουράστηκε νὰ βασιλεύῃ!... Θέλει ν' ἀποσυρθῇ σ' ἕνα μοναστῆρι, πρὶν ἐσεῖς ὁ ἀδελφός του τὸν δολοφονήσετε!... Καὶ σᾶς καλεῖ γιὰ νὰ σᾶς προσφέρῃ: Πρῶτα τὸ θρόνο του, τὸ βασίλειό του, τοὺς ὑπηκόους του καὶ τὴν περιουσία του... Κι' ὕστερα τὴν ἴδια τὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆτε σεῖς ὁ ἀδελφός του!... Τί νὰ ἀπαντήσω, ἐκλαμπρότατε; Δέχεστε ἢ ὄχι;...

Ὅλοι λαχάνιαζαν.

Ὁ δοὺξ Γαστὼν ντ' Ἀνζοὺ ἦταν πτῶμα... Οἱ γυναῖκες κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὸ νεαρὸ ξιφομάχο.

Ὁ Τραγκαβὲλ πρόσθεσε:

— Λοιπόν;... Ζῆτε ἀκόμη ἐκλαμπρότατε;... Καὶ δὲν κεραυνωθήκατε ἀπὸ τύψεις καὶ ἀπὸ αἶσχος, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα; Σᾶς περιφρονῶ, ἐκλαμπρότατε!..

Κι' ἀφοῦ τὸν ἔσπρωξε μακρυά του, πέταξε τὸ στιλέττο καὶ τὸ σπαθί, σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος του καὶ ρίχνοντας τὸ τίμιο καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα του πάνω στοὺς παρευρισκομένους, ξεφώνισε ἀγέρωχα:

— Καὶ τώρα εἶμαι στὴ διάθεσί σας!... Μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε!... Ἀλλὰ σᾶς ὁρκίζομαι στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν εἶμαι κατάσκοπος!

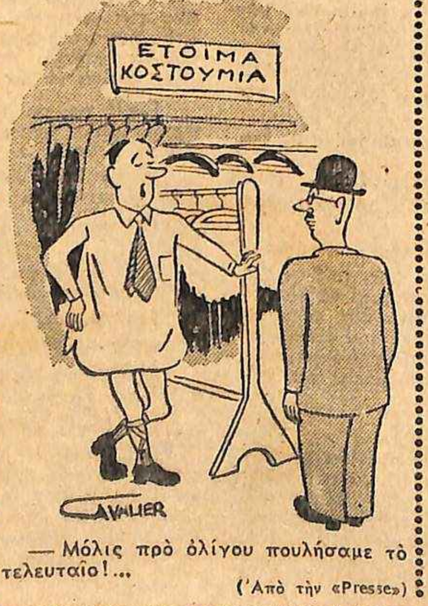

— Μόλις πρὸ ὀλίγου πουλήσαμε τὸ τελευταῖο!...

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

Ἡ κατάπληξις, ἡ ἀπορία, ὁ τρόμος ζωγραφίστηκαν στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν εὐπατριδῶν.

— Ὤ, ὄχι! μουρμούριζε σαστισμένη τώρα ἡ Ἀνναΐδα. Ὁ μεγαλόψυχος, ὁ εὐγενικός, ὁ τολμηρὸς αὐτὸς νέος δὲν εἶναι κατάσκοπος!...

Οἱ συνωμότες δὲν ἤξεραν τί στάσι νὰ τηρήσουν ἀπέναντι τοῦ ἄοπλου νέου, ποὺ ἀψηφοῦσε περήφανα τὸ θάνατο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα...

— Τί σημασία ἔχουν αὐτὰ ποὺ εἶπε; ξεφώνισε πρῶτος ὁ Ντορνᾶνο. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι τὰ ξέρει ὅλα!... Θάνατος λοιπὸν σ' αὐτὸν γιὰ νὰ μὴν πέσῃ τὸ κεφάλι μας ἀπ' τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου... Σκεφθῆτε τί βασανιστήρια μᾶς περιμένουν!...

Ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ ὥρμησε κι' ἀγκάλιασε τὴ βασίλισσα Ἄννα, σὰν νάθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ κιόλας ἀπ' τὸν δήμιο... Οἱ ἄλλοι συνωμότες θλιμμένοι μυστικά, ρίχτηκαν ἀποφασιστικοὶ ἐναντίον τοῦ Τραγκαβέλ!

Κι' ἐκεῖνος μὲ ὑψωμένο τὸ κεφάλι χαμογελοῦσε ρίχνοντας βλέμματα λατρείας στὴν Ἀνναΐδα...

Τότε ἡ Ἀνναΐδα, ὥρμησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Τραγκαβέλ.

— Κάτω τὰ ὅπλα, κύριοι! φώναξε ἐπιταχτικά.

Ἦταν ἀπαράμιλλη τὴ στιγμὴ αὐτή!... Τὰ σπαθιὰ ὅλων χαμήλωσαν. Οἱ τέσσερες ἱππότες της φρικιοῦσαν... Κι' ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Βουρβώνων, μέσα στὴ γενικὴ σιωπή, εἶπε:

— Δεσποινίς, ὁ ρόλος τὸν ὁποῖο ἀναλάβατε στὴν ὑπόθεσι τοῦ καρδιναλίου εἶναι ρόλος ἐπικινδυνωδέστατος... Ἀφοῦ ὅμως δεχθήκατε νὰ παίξετε τὸ ρόλο, ποὺ σᾶς παραχωρήσαμε ἐμεῖς οἱ ἄντρες, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι καὶ νὰ σεβαστοῦμε τὴ θέλησί σας!... Ὡστόσο προσέξτε: Ὁ νέος αὐτός, ποὺ ὑποστηρίζετε, εἶναι...

— Ἐγγυῶμαι γι' αὐτόν! διέκοψεν ἡ Ἀνναΐδα ὑψώνοντας τὰ χέρια της.

Ὅλοι οἱ εὐπατρίδες χαιρέτησαν μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ τἄβαλαν στὶς θῆκες τους. Ὁ Τραγκαβὲλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Δάκρυα χαρᾶς καὶ περηφάνειας ἐλάμψαν στὰ βλέφαρά του...

— Ἐλᾶτε μαζί μου, κύριε! τοῦ εἶπε ἡ Ἀνναΐδα.

Τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἀνναΐδα κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῷ ὁ Τραγκαβὲλ στάθηκε ὄρθιος καὶ σιωπηλὸς ἀπέναντί της. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀποσύρθηκαν στὴν πλαγινὴ αἴθουσα. Τελευταῖοι βγῆκαν οἱ τέσσερες ἱππότες τῆς Ἀνναΐδας ὠχροὶ καὶ σκυθρωποί. Ὁ Φοντράϊγ μάλιστα γύρισε καὶ εἶπε στοὺς τρεῖς συντρόφους του:

— Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ σκοτώσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἐκεῖ πλάϊ στὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» διαδραματιζόταν κάτι τὸ σοβαρό, κάτι τὸ ἐπίσημο...

……

Ἀκουμπισμένη ἡ Ἀνναΐδα στὸ τραπέζι ποὺ ἔκρυβε τοὺς δυὸ κατασκόπους τοῦ Ρισελιέ, ἔμενε σιωπηλή. Ἦταν τρομαγμένη κι' ἡ ἴδια γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει, σπρωγμένη ἄθελά της ἀπὸ κάποιο κρυφὸ συναίσθημα. Τέλος ψιθύρισε:

— Κύριε, μοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ εἶστε κατάσκοπος.

— Μάλιστα, δεσποινίς!... Εἶναι ἀδύνατον! εἶπε ἁπλᾶ ὁ Τραγκαβέλ.

— Ὡστόσο, κύριε, ἀκούσατε τὰ πάντα ἐδῶ!... Συνεπῶς τὸ κακὸ πρέπει νὰ διορθωθῇ!... Μεθαύριο πρέπει νᾆμαι στὸ Σαὶν - Λαζάρ... Ξέρετε ἀσφαλῶς γιὰ ποιὸ λόγο θὰ εἶμαι ἐκεῖ κι' ἐναντίον τίνος θὰ μονομαχήσω...

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Τραγκαβὲλ ἀνατριχιάζοντας.

— Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ νὰ βρίσκεσθε κι' ἐσεῖς ἐκεῖ μόνος, χωρὶς καμμιὰ συνοδεία... Καὶ θὰ σκεφθοῦμε τότε πῶς θὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα.

— Δεσποινίς, ἡσυχάστε. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ ὁλομόναχος! Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!

— Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας πὼς θἆστε ὁ μάρτυς τῆς μονομαχίας ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ;

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, δεσποινίς!

— Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας, πὼς ἂν νικηθῶ θὰ πάρετε ἐσεῖς τὴ θέσι μου καὶ θ' ἀγωνισθῆτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὡσότου πεθάνῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας;

— Στὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ «Τραγκαβέλ», τὸ ὁποῖο θέλω νὰ σέβωνται ὅλοι, ὁρκίζομαι ὅτι θὰ παρασταθῶ στὴ μονομαχία σας. Κι' ἂν τυχὸν σκοτωθῆτε ἐσεῖς, σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Σαὶν - Λαζάρ!

Τὰ χείλη τῆς Ἀνναΐδας φρικιοῦσαν καὶ τὰ κρινένια της δάχτυλα ἀλαφρότρεμαν. Ἴσως νὰ φοβόταν μήπως τὰ μάτια της, προδώσουν τὴν χαρὰ ποὺ πλημμύριζε τώρα τὴν ψυχή της.

Ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της ἐξακολούθησε:

— Κύριε, ἂν δὲν σκοτωθῶ, θὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ Παρίσι... Θὰ μπῶ ἢ ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Μονμάρτρης, ἢ ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Σαὶν - Ντενύ... Θὰ μὲ παρακολουθῆτε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι ὡς τὸ μέγαρό μου καὶ ὅταν μπῶ πρώτη, θὰ μπῆτε κι' ἐσεῖς κατόπιν, γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω...

— Δεσποινίς, σᾶς βεβαιώνω ὅτι θ' ἀκολουθήσω πιστὰ τὶς ὑποδείξεις σας... Δυστυχία σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ, ὅσο ἐγὼ θὰ σᾶς συνοδεύσω...

Ἡ Ἀνναΐδα ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι εὐχαριστίας. Μὰ σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε ἀκόμα κάποιο ἴχνος ὑποψίας βιάστηκε νὰ πῇ:

— Θὰ μείνετε ἐδῶ ὡσότου φύγουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἔπειτα θὰ φύγετε κι' ἐσεῖς!

Ὁ Τραγκαβὲλ ἔννοιωσε στὰ λόγια τῆς Ἀνναΐδας ἕναν φαρμακερὸ πόνο στὴν καρδιά. Αἰσθανόταν ὅτι τὸν ὑποψιαζόταν ἀκόμα.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἀνναΐδα σηκωνόταν νὰ φύγῃ, ὁ Τραγκαβὲλ ψιθύρισε:

— Ὤ, καλέ μου φίλε Μολουΐ, μοῦ εἶχες πῆ, ὅτι ἀκολουθῶντας τὴν νέα αὐτή, ἀκολουθῶ τὴν καταστροφή μου!... Μήπως ἔχεις δίκηο;...

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Τραγκαβὲλ βρισκόταν μόνος στὶς αἴθουσες τοῦ μεγάρου ντὲ Γκίζ... Ἡ βασίλισσα Ἄννα ἡ Αὐστριακή, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ κι' ἡ πριγκήπισσα Κονδὲ βγῆκαν πρῶτες. Τὶς συνώδευσαν ὁ Καῖσαρ τῆς Βανδώμης κι' ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Βουρβώνων. Ἔπειτα ἔφυγε ὁ Γαστὼν ντ' Ἀνζοὺ μαζὶ μὲ τὸν στρατάρχη Ντορνανό.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἔφυγε ἡ Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπὰρ μαζὶ μὲ τὸ Φοντράϊγ, τὸ Σεβέρ, τὸ Μπουσιὲρ καὶ τὸ Λιβερντάν. Ἀκολούθησαν ὁ Μοντμορανσὺ - Μπουτεβὶλ καὶ ὁ Μπεβρόν, ποὺ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀλληλοσφαζόντουσαν. Τελευταῖοι βγῆκαν ὁ κόμης ντὲ Σαλαὶ κι' ὁ ἱππότης ντὲ Λουβινί.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ πλησίασε τὸν κόμητα ντὲ Σαλαὶ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Σᾶς περιμένω μεθαύριο στὸ σπίτι μου!

Ὁ Σαλαὶ μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία τῆς ἀποκρίθηκε χαμηλόφωνα:

— Θαρθῶ!... Καὶ θἆμαι εὐτυχὴς ἂν μοῦ ζητήσετε νὰ πεθάνω γιὰ σᾶς!...

— Νὰ πεθάνετε γιὰ μένα;... Ὄχι δά!.. μουρμούρισε ἡ δούκισσα φεύγοντας.

Ὁ Λουβινὶ ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἔνοιωσε στὴν καρδιά του ζήλεια τρομερή. Καί, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ἀκολούθησε τὸν Σαλαί, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε κι' ἐκεῖνος.

Στὸ δρόμο βάδιζαν πλάϊ - πλάϊ. Ὁ Σαλαὶ σκεφτόταν τὸ ραντεβοῦ τῆς δούκισσας κι' ὁ Λουβινὶ βογγοῦσε πνιχτὰ ἀπὸ ζήλεια. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀλληλοκυττάχθηκαν.

— Τί θέλετε, ἱππότα; ρώτησε ὁ κόμης Σαλαί.

— Θέλω νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς προτάσεις, ποὺ τὶς δένονται πάντα ὅσοι ἔχουν καρδιὰ στὰ στήθη τους καὶ σπαθὶ στὸ πλευρό τους!

— Πρέπει νὰ προσθέσετε, κύριε ἱππότα, τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ ὁ κόμης, ὅτι οἱ προτάσεις αὐτὲς γίνονται συνήθως μὲ ὡβρότητα, ποὺ ὅπως φαίνεται σᾶς λείπει!..

— Κόμη, ἀπόψε δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμαι ἁβρός... τραύλισε σὰν μεθυσμένος ὁ Λουβινί.

— Πῶς καὶ πότε μέθυσες, ἀφοῦ δὲν προλάβαμε νὰ πιοῦμε τίποτε ἀπόψε; ρώτησε ἀγανακτισμένος πειὰ ὁ Σαλαί.

— Πρὸ ὀλίγου ἤπια χολή, κόμη! οὔρλιαξε ὁ Λουβινὶ καὶ τώρα θέλω νὰ συνεχίσω τὸ μεθῦσι μου μὲ αἷμα!... Ἐμπρός!.. Βγάλε τὸ σπαθί σου... Ἢ μήπως ἀρνεῖσαι νὰ μονομαχήσῃς;

— Καθόλου, ἱππότα μου!... Θέλω ἁπλούστατα νὰ διαλέξω τὴν κατάλληλη ὥρα!

— Λοιπὸν αὔριο;

— Οὔτε αὔριο, οὔτε μεθαύριο! εἶπε σταθερὰ ὁ κόμης. Τὴν Πέμπτη θὰ σὲ περιμένω στὴν ἔπαυλί μου τοῦ Σαὶν - Λαζάρ. Στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς θὰ εἶμαι πίσω ἀπὸ τὸν κῆπο... Καὶ τώρα καληνύχτα, ἱππότα μου. Καὶ πηγαίνετε νὰ χωνέψετε τη χολή σας... Οἱ τρόποι σας βλάπτουν τὴν ὑπόληψι ποὺ σᾶς ἔχουν οἱ φίλοι καὶ οἱ... φίλες μας!

Καὶ χαιρετῶντας τον ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ ὑπόκλισι, ἀπομακρύνθηκε ἀτάραχος.

……

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπὰρ συνοδευόμενη ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἱππότες της διέσχισε τὴν ὁδὸν τῶν «Τεσσάρων Γυιῶν», κι' ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ πορεία ἔφτασαν στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτώ.

Ἡ Ἀνναΐδα στάθηκε στὴν πύλη τοῦ μεγάρου της καὶ γυρίζοντας εἶπε στοὺς ἀκολούθους της:

— Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ!... Θέλετε νὰ συναντηθοῦμε τὴν Τετάρτη στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ;

— Θὰ ρθοῦμε! ἀποκρίθηκε ὁ Φοντράϊγ. Καὶ πάντοτε θὰ εἴμαστε στὴ διάθεσί σας, ἐκτὸς ἂν ὁ θάνατος μᾶς ἐμποδίσῃ!...

— Ὁ θάνατος!... μουρμούρισε ἡ Ἀνναΐδα σκιρτῶντας.

Καὶ πρόσθεσε:

— Πηγαίνετε κι' ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ἐκεῖνοι ὑποκλίθηκαν βαθειά. Καὶ μόλις ἡ Ἀνναΐδα ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα, ὁ Φοντράϊγ μουρμούρισε:

— Ἂς τρέξουμε νὰ τὸν προφτάσουμε!...

Σὲ λίγο οἱ τέσσερες ἱππότες βρισκόντουσαν στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου ντὲ Γκίζ, τὴν ὁποία φρουροῦσε ὁ πιστὸς Μπουργκόν, ποὺ ὅπως εἴδαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο εἶχε τακτοποιήσει τὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» γιὰ τὴ συνεδρίασι τῶν συνωμοτῶν. Πλησιάζοντας τὸν Μπουργκὸν ὁ Λιβερντὰν τὸν ρώτησε:

— Ποιοὶ βγῆκαν τελευταῖοι ἀπὸ τὸ μέγαρο;

— Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, βγῆκαν ὁ κόμης ντὲ Μονμορανσὺ - Μπουτεβὶλ μὲ τὸ μαρκήσιο ντὲ Μπεβρόν, ὁ κόμης ντὲ Σαλαὶ κι' ὁ ντὲ Λουβινί. Πιστεύω ὅτι εἶναι ὥρα νὰ κλείσω τὸ μέγαρο!...

— Περίμενε λίγο, τὸν διέκοψε, ὁ Σεβέρ. Ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος μέσα!...

— Ἄ, νάτος!... Φεύγει κι' αὐτός!... μουρμούρισε ὁ Μπουσιέρ. Ἡ ἀποστολή σας, Μπουργκόν, τελείωσε... Μπορεῖτε νὰ μπῆτε μέσα, νὰ κλειδώσετε τὶς πόρτες καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὰ ὑπόλοιπα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τραγκαβέλ, βγῆκε ἀπ' τὴ μικρὴ πύλη, καληνύχτισε τὸ Μπουργκὸν καὶ τοὺς τέσσερες ἱππότες κι' ἀπομακρύνθηκε, τραβῶντας πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν «Τεσσάρων Γυιῶν».

Ὁ Μπουργκὸν σύρτωσε τὴν πύλη, στάθηκε πίσω της καὶ μουρμούρισε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔξω στὸ δρόμο θὰ συμβοῦν περίεργα πράγματα!... Ἂς δοῦμε λοιπόν!

Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ οἱ τέσσερες εὐπατρίδες, μὲ τὰ σπαθιά τους ξεγυμνωμένα εἶχαν ὁρμήσει γιὰ νὰ προφτάσουν τὸν Τραγκαβέλ. Ὁ Τραγκαβέλ, μόλις ἄκουσε τὰ βήματά τους σταμάτησε καὶ τοὺς ρώτησε:

— Τί θέλετε, κύριοι;

— Νὰ σᾶς σκοτώσουμε! βρυχήθηκε ὁ Φοντράϊγ.

Ὁ Τραγκαβέλ, δὲν εἶχε σπαθί. Τὸ δικό του εἶχε σπάσει, ὅπως θυμόσαστε, κι' εἶχε πάρει τοῦ Ρασκάς. Ἀλλὰ κι' αὐτό, τὸ εἶχε πετάξει, ἔπειτα ἀπὸ τὰ προσβλητικὰ λόγια, ποὺ εἶχε ξεστομίσει ἐναντίον τοῦ Γαστὼν ντ' Ἀνζού. Κι' ἔτσι κρατοῦσε μονάχα τὸ στιλέττο τοῦ Κοριniάν.

Ὡστόσο, μὲ φωνὴ ἀτάραχη, τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, μὲ ποιοὺς ἔχω νὰ κάνω;... Μὲ εὐπατρίδες ἢ μὲ κατασκόπους, τῆς ἀστυνομίας;... Προσέξτε, γιατὶ σᾶς γνωρίζω. Μονομάχησα κι' ἄλλοτε μὲ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς!... Τί θέλετε λοιπόν;

— Νὰ σᾶς σκοτώσουμε! μούγκρισαν κι' οἱ τέσσερες.

Ὁ ξιφομάχος μας ἔνοιωσε ἀηδία καὶ γαλήνιος ἐξακολούθησε:

— Εἶμαι ἄοπλος, κύριοι... Εἴσαστε καὶ οἱ τέσσερες ὡπλισμένοι, μὰ ἐγὼ σᾶς περιφρονῶ!... Εἴσαστε δειλοί!...

— Ἀπάνω του!... μούγκρισαν κι' οἱ τέσσερες μαζί.

Κι' ὥρμησαν ἐναντίον του. Ὁ Τραγκαβὲλ ξαπλώθηκε ἀμέσως χάμω. Τέσσερα σπαθιὰ σφύριξαν, σὰν φίδια, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του...

Μὰ ὁ ξιφομάχος μας τινάχτηκε ξαφνικὰ ὀρθὸς καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε σὲ ἀπόστασι τριῶν μέτρων. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα τεχνάσματά του, αὐτό!

Ἐκεῖνοι σάστισαν γιὰ λίγο κι' ὥρμησαν ξανὰ ἐναντίον του. Τὸν ἔσπρωχναν τώρα πρὸς τὸν τοῖχο τοῦ μεγάρου κυνηγῶντας τον καὶ κόβοντάς του ἀπὸ παντοῦ τὴν ὑποχώρησι.

— Ὤ, ἕνα σπαθί!... Ἕνα σπαθί!... οὔρλιαξε ὁ Τραγκαβὲλ νοιώθοντας τὶς αἰχμὲς τῶν σπαθιῶν τῶν ἀντιπάλων του ν' ἀγγίζουν τὸ κορμί του. Ὤ, ἕνα σπαθί!...

Ξαφνικὰ βήματα γοργὰ ἀντήχησαν καὶ δυὸ φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Ἐδῶ εἴμαστε, Τραγκαβέλ!

— Ἀπάνω τους, τοὺς ἄνανδρους!

Ἦσαν ὁ Μολουΐ καὶ Μονταριόλ.

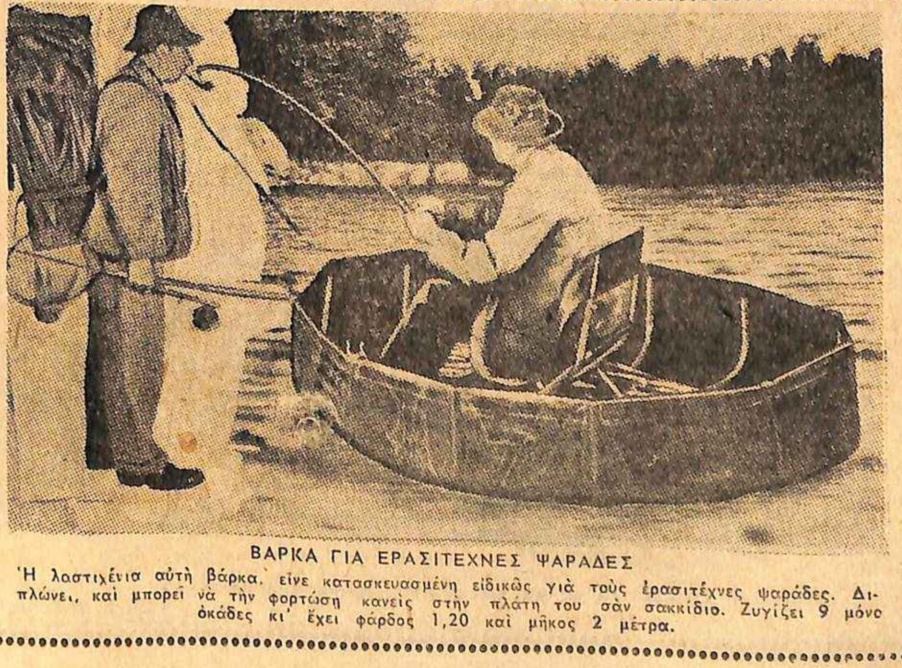

ΒΑΡΚΑ ΓΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΨΑΡΑΔΕΣ

Ἡ λαστιχένια αὐτὴ βάρκα εἶνε κατασκευασμένη εἰδικῶς γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες. Διπλώνει, καὶ μπορεῖ νὰ τὴν φορτώσῃ κανεὶς στὴν πλάτη του σὰν σακκίδιο. Ζυγίζει 9 μόνο ὀκάδες κι' ἔχει φάρδος 1,20 καὶ μῆκος 2 μέτρα.

Ὁ Λιβερντάν, ὁ Σεβέρ, ὁ Φοντράϊγ κι' ὁ Μπουσιὲρ σάστισαν.

— Μολουΐ!... Μονταριόλ!... Ἐσεῖς!... Ἕνα... σπαθί, ἀδελφοί μου!... ξεφώνιζε τώρα ὁ ξιφομάχος μας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μολουΐ τοῦ ἔδωσε ἕνα τεράστιο σπαθί.

— Κατάρα! οὔρλιαξαν οἱ τέσσερες εὐπατρίδες, καθὼς χώριζαν σὲ δυὸ ὁμάδες κι' ἔτρεχαν νὰ ξεφύγουν.

Οἱ τρεῖς φίλοι ὥρμησαν νὰ τοὺς κόψουν τὸ δρόμο, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν.

Λαχανιασμένοι, κατασκονισμένοι κι' οἱ τέσσερες, ἀντάμωσαν μπρὸς στὸ μέγαρο τῆς Ἀνναΐδας, χωρὶς νὰ σηκώση ὁ ἕνας τὰ μάτια του στὸν ἄλλο.

Σὲ λίγο, τόλμησε νὰ μιλήση πρῶτος ὁ Μπουσιέρ.

— Εἴμαστε ἄτιμοι! εἶπε. Ριχτήκαμε κι' οἱ τέσσερες ἐναντίον ἑνὸς ἄοπλου, ἀλλὰ τίμιου ἀντίπαλου! Εἴμαστε πειὰ ἀτιμασμένοι!

Κι' ἀμέσως ἔσπασε τὸ σπαθί του στὰ δύο καὶ πέταξε τὰ κομμάτια μακρυά. Ὁ Φοντράϊγ δίσταζε. Κι' ἐμποδίζοντας τοὺς ἄλλους νὰ σπάσουν τὸ σπαθί τους, τοὺς εἶπε:

— Μπουσιέρ, ἔχεις δίκηο!... Εἴμαστε ἄνθρωποι δίχως τιμὴ καὶ ἀνδρισμό! Εἴμαστε κουρέλια πειά!... Στὴν τρέλλα μας ἀπάνω γλυστρήσαμε σὲ πράξεις ἄνανδρες!... Ἂς δώσουμε λοιπὸν τὸ λόγο μας, ὅτι στὴν πρώτη εὐκαιρία καὶ μὲ τίμια μέσα θὰ ἐπανορθώσουμε τὴν ἀτιμία μας αὐτή!...

— Ναί, κύριοι, μουρμούρισε θλιμμένος ὁ Σεβέρ. Ἂς ὁρκιστοῦμε νὰ ξεπλύνουμε τὴν ἀτιμία μας στὸ αἷμα τοῦ Τραγκαβὲλ αὐτοῦ στὸν ὁποῖο θὰ χρωστᾶμε βέβαια καὶ χάρι, ἂν δεχτῇ στὸ μέλλον νὰ μονομαχήση τίμια μαζί μας...

Κι' οἱ τέσσερες μαζὶ ἅπλωσαν τὰ χέρια τους καὶ εἶπαν μὲ μιὰ φωνή:

— Τὸ ὁρκιζόμαστε!

Ὕστερα, πρὶν χωρίσουν — κόντευε πειὰ νὰ ξημερώση — ὁ Μπουσιὲρ ἐπανέλαβε:

— Κύριοι, ἐπιμένετε νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Ἀνναΐδας;

— Τὸ ὁρκιζόμαστε! εἶπαν ὅλοι μαζὶ μὲ πένθιμη φωνή...

……

Ἐκεῖ, στὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» τοῦ μεγάρου ντὲ Γκίζ, ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε, μόλις ἔφυγε ὁ Τραγκαβέλ.

Ξαφνικά, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀκούστηκε νὰ σαλεύη κάτι. Ἔπειτα δυὸ κεφάλια τρομαγμένα πρόβαλαν ἀπ' τὸ τραπεζομάντηλο καὶ σιγὰ - σιγὰ δυὸ κορμιὰ σηκώθηκα ὄρθια.

— Πιστεύετε, ἀδελφὲ Κοριniάν, ὅτι ἔφυγαν ὅλοι; ρώτησε ὁ ἕνας.

— Ἀσφαλῶς, ἀδελφέ μου Ρασκάς! ἀπεκρίθηκε ὁ ἄλλος.

— Ἀλλὰ ποιοὶ ἦσαν αὐτοί; Τί ἔκαναν;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε, ἀγαπητὲ Ρασκάς. Συνωμοτοῦσαν, διάβολε!... Καὶ θὰ βροῦμε τὴ γυναῖκα ποὺ καθόταν μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ μιλοῦσε μὲ τὸν Τραγκαβέλ!...

— Κι' ἀκούσατε ἄραγε τί ἔλεγαν ἀδελφὲ Κοριniάν;

— Τ' ἄκουσα, Ρασκάς μου, ὅπως τ' ἀκούσατε κι' ἐσεῖς!

Οἱ δυὸ ἀντίζηλοι μιλοῦσαν τώρα φιλικώτατα.

— Ἀγαπητέ μου ἀδελφὲ καὶ συνάδελφε πιστεύω ὅτι τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν θὰ μᾶς ξεφύγη ὁ ἀχρεῖος Τραγκαβέλ, εἶπε ὁ Κοριniάν.

— Ἀγαπητέ μου ἀδελφὲ καὶ συνάδελφε θὰ τὸν πιάσουμε μαζὶ καὶ θὰ τὸν πᾶμε δεμένον στὸν καρδινάλιο, ποὺ νὰ τὸν πάρη ὁ διάβολος!...

— Ἀμήν! διέκοψε ὁ Κοριniὰν πρόθυμος.

— Καὶ μαζὶ θὰ μοιραστοῦμε τὶς ἀμοιβές! ἐξακολούθησε ὁ φιλύποπτος Ρασκάς.

— Εἶμαι σύμφωνος, ἀγαπητέ μου Ρασκάς... Ἂς συνεννοηθοῦμε λοιπὸν πῶς θὰ ἐνεργήσουμε σίγουρα... Μεθαύριο τὸ μεσημέρι ὁ Τραγκαβὲλ θὰ βρίσκεται στὴν ἔπαυλι τοῦ κόμητος ντὲ Σαλαί, ἐκεῖ στὸ προάστειο Σαὶν - Λαζάρ... ποὺ θὰ γίνη μιὰ μονομαχία... Ἔπειτα θὰ γυρίση στὸ Παρίσι — παρακολουθῶντας τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ μιλοῦσε πρὶν — εἴτε ἀπ' τὴν πύλη τῆς Μοντμάρτρης, εἴτε ἀπ' τὴν πύλη Σαὶν - Ντενύς!... Ἔχεις λοιπὸν κανένα σχέδιο στὸ λαμπρό σου κρανίο;

— Καὶ βέβαια ἔχω! εἶπε μ' ἐγωϊσμὸ ὁ Ρασκάς. Ἄκουσε νὰ δῆς τί θὰ γίνη! Πρῶτα - πρῶτα, χωρὶς νὰ ποῦμε πολλὰ στὸν καρδινάλιο καὶ δίνοντάς του ἁπλῶς τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ πιάσουμε τὸν Τραγκαβέλ, θὰ τοῦ ζητήσουμε νὰ ἐνισχύση τὴ φρουρὰ τῆς πύλης Σαὶν - Ντενύς, καὶ τῆς πύλης τῆς Μοντμάρτρης... Λαμπρά... Καὶ δεύτερον ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ πιάση τὴν πύλη Σαὶν - Ντενὺς καὶ θὰ παραμονεύη ἐκεῖ τὸν Τραγκαβέλ, κι' ὁ ἄλλος θὰ κάνη τὸ ἴδιο στὴν ἄλλη πύλη...

— Ἔξοχα, μικρέ μου Ρασκάς! ξεφώνισε εἰρωνικὰ ὁ Κοριniάν. Μὰ ἔτσι δὲν μπορεῖ παρὰ ὁ ἕνας μας νὰ πιάση τὸν Τραγκαβέλ.

— Καὶ τί μ' αὐτό; εἶπε ὁ Ρασκὰς ἀπορῶντας. Ὅποιος πιάση τὸν Τραγκαβέλ, θὰ εἰδοποιήση μὲ ἀγγελιοφόρο τὸν ἄλλο. Κι' ἔτσι θὰ τὸν ὁδηγήσουμε μαζὶ στὸν καρδινάλιο!

Ἔδωσαν λοιπὸν τὰ χέρια καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ συνεργασθοῦν εἰλικρινά. Ὡστόσο ὁ φιλύποπτος Ρασκὰς σκεφτόταν:

«Εἶναι ἄραγε εἰλικρινὴς ὁ διαβολοκαπουκῖνος;»

Κατέβηκαν ὕστερα τὴ σκάλα τοῦ ἔρημου μεγάρου καὶ βγῆκαν στὸν κῆπο. Ἀπὸ κεῖ πήδησαν τὴ μάντρα καὶ χώρισαν γιὰ τὰ σπίτια τους μουρμουρίζοντας μέσα του ὁ καθένας :

— Τοῦ τὴν ἔσκασα!... Θᾶμαι τρελλὸς νὰ πιάσω τὸν Τραγκαβὲλ καὶ νὰ μοιραστῶ μαζί του τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀμοιβὴ τῆς συλλήψεως!...

*

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸν ἱππότη ντὲ Λουβινί. Τὸν ἀφήσαμε στὸ σταυροδρόμι μὲ καρφωμένα τὰ μάτια του στὸν ἀντίζηλό του κόμητα ντὲ Σαλαί.

Ἄρχισε νὰ σκέφτεται ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἐξοντώση τὸν κόμητα ντὲ Σαλαί. Σκεφτόταν ἐπίσης νὰ κάνη τὴ δούκισσα νὰ ὑποφέρη τὰ ἴδια μαρτύρια ποὺ ὑπόφερε αὐτὸς τώρα. Τὴ βραδυὰ αὐτὴ ἦταν βέβαιος πειὰ πὼς ἡ δούκισσα προτιμοῦσε κι' ἀγαποῦσε φανερὰ τὸν ἀντίζηλό του Σαλαί.

Ἡ καμπάνα κάποιας κοντινῆς ἐκκλησίας χτύπησε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Σταμάτησε ξαφνιασμένος ὁ ἄμοιρος Λουβινί, κι' ἀντελήφθη ὅτι βρισκόταν μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἔστρεψε τότε τὴ ράχι του πρὸς τὴν ἐκκλησία κι' ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται τρέχοντας... Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναγύρισε μπρὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι' ἔστριψε ἀριστερά...

Ἐκεῖ στάθηκε ἀρκετὴ ὥρα κι' ἀπαντῶντας, Κύριος οἶδε, σὲ ποιὰ σκοτεινή του σκέψι, ξεφώνισε:

— Ὄχι!... Δὲν θὰ πάω!...

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ξαναβαδίζη κι' ἀντελήφθη ὅτι ξημέρωνε πειά... Ἀντελήφθη ὅμως ἐπίσης, ὅτι τὰ χέρια καὶ τὰ νύχια του ἦσαν καταματωμένα... ὅτι τὸ χιτώνιό του ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ μὲ κομμένα τὰ κουμπιά του . τὸ στῆθος του ξεσχισμένο!...

Εἶχε σπαράξει ὁ ἴδιος τὶς σάρκες του ἀπὸ ζήλεια κι' ἀγωνία!

Ἦταν κατάχλωμος.

Καὶ πάλι ξαναφώναξε μὲ ἀπόγνωσι:

— Ὄχι!... Δὲν θὰ πάω!...

Βρισκόταν τώρα στὴ «Βασιλικὴ Πλατεῖα»... Δηλαδὴ ἐμπρὸς στὸ μέγαρο τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ.

Τί ἤθελε ἐκεῖ;

Ἦταν ἡμέρα πειά. Ὁ δύστυχος Λουβινὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ καταραμένο ἐκεῖνο μέγαρο ποὺ τοῦ γεννοῦσε τόσο σκοτεινὲς σκέψεις στὸ μυαλό του.

Πιὸ κάτω, ἀφοῦ διόρθωσε τὰ ροῦχα του, μπῆκε σ' ἕνα καπηλεῖο κι' ἤπιε ἕνα μπουκάλι κρασί.

Ἡ ὄψι του εἶχε γίνει τώρα σκληρὴ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν πάρει μιὰ ἄγρια ἔκφρασι.

Ἡ ἰδιοκτήτρια, ποὺ πλησίασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ τραπέζι του, τὸν ἄκουσε να μουρμουρίζη πνιχτά:

— Ὄχι... Δὲν θὰ πάω!... Μπορῶ νὰ κάμω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα χωρὶς νὰ ἀτιμαστῶ;...

……

Στὶς ἐννηὰ ἡ ὥρα ὁ Λουβινὶ μὲ σταθερὸ βῆμα προχωροῦσε πάλι πρὸς τὴ «Βασιλικὴ Πλατεῖα». Βρισκόντουσαν ἐκεῖ πολλὲς παρέες ἀπὸ εὐπατρίδες, ἄλλες κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου τοῦ καρδινάλιου, κι' ἄλλες ποὺ πηγαινοέρχονταν καὶ μιλοῦσαν. Ὁ ἱππότης ντὲ Λουβινὶ διέσχισε τοὺς ὁμίλους τῶν κολάκων ἐκείνων, ἀπαντῶντας στοὺς χαιρετισμοὺς τῶν μὲν καὶ στὶς ἀστειότητες τῶν δέ.

— Ἔ, Λουβινί, τοῦ φώναξε κάποιος. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι κι' εἶσαι ἔτσι κατάχλωμος; Μήπως πέρασες τὴ νύχτα σου μὲ τὴ φιλενάδα σου;

— Διάβολε! Οὔτε εἶχα φιλενάδα οὔτε θὰ ἔχω ποτέ μου! εἶπε σοβαρὰ ὁ ἱππότης.

— Τότε ἀπὸ τὸν Ἄδη ἔρχεσαι;

— Ὄχι... γιατὶ ἀκριβῶς στὸν Ἄδη πάω, τὴ στιγμὴ αὐτή!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἡ λογοτέχνις δεσποινὶς Λέλα Τάσου ἐξέδωσε κομψὸν τομίδιον μὲ τὸν τίτλο «Σκέψεις μιᾶς νύχτας». Πρόκειται γιὰ ἕνα βιβλιαράκι ἀξιανάγνωστο μὲ στοχαστικὸ καὶ φιλοσοφημένο περιεχόμενο.

*

Κυκλοφόρησε τὸ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση, μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, ἄλλην καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην καὶ ἕνα θαυμάσιο μουσικὸ κομμάτι.

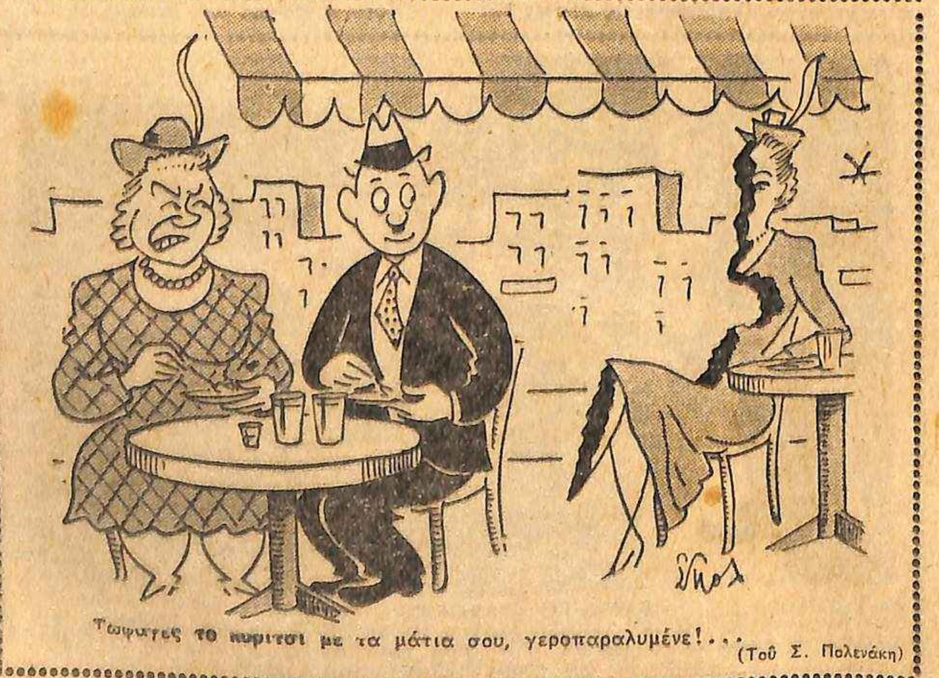

Τώφαγες το κορίτσι με τα μάτια σου, γεροπαραλυμένε!...

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

ΤΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ ΜΟΔΑΣ

Τί καινοτομίες παρουσιάζει ἐφέτος

Ἡ γυναικεία μόδα ἀλλάζει διαρκῶς. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀνανεώνεται ὁλοκληρωτικά, κάτι ἀπομένει πάντα ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐξελίξεις της. Ὁ παρακάτω πίνακας δείχνει ὅ,τι νέο παρουσιάζουν οἱ περίφημοι Παρισινοὶ Οἶκοι Μόδας:

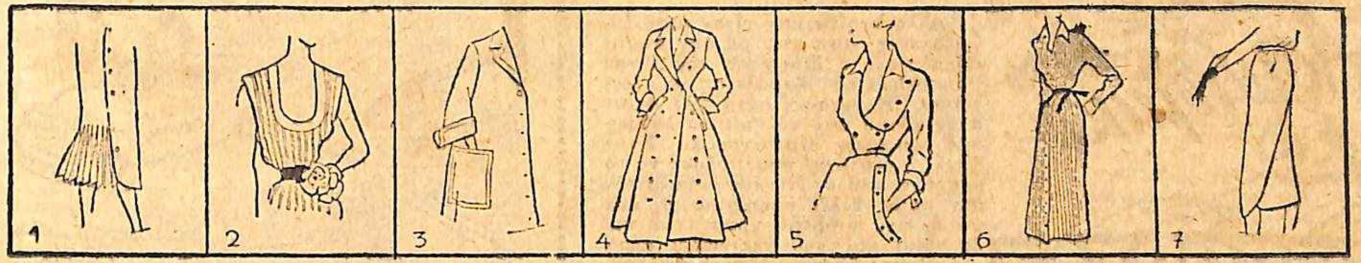

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΟΡ : Μῆκος φορέματος : 39 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γραμμή : Κάθετη. Χρώματα : Σιέλ, μπλὲ - μαρέν, λευκό. Φορέματα γιὰ τὴν ἡμέρα : Ντεκολτέ, σεμιζιέ, κάθετοι πλισσέδες. Βραδυνὰ φορέματα : Μακρυὰ ἢ κοντά. Ἀπὸ μουσσελίνα ἢ ὀργκαντί. Μαντῶ : Μακρυὰ καὶ φαρδειά. Ρεβὲρ μακρυά. Καὶ τώρα, πρέπει νὰ θυμᾶστε ὅτι : 1) Στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας μπαίνει ἕνα πλισσεδωτὸ πανὼ στὸ πλάϊ. 2) Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶνε ὀβάλ. 3) Τὸ μαντὼ 7)8 «κὰς πουσιὲρ» εἶνε χρήσιμο γιὰ ἐκδρομὲς μ' αὐτοκίνητο. 4) Συνηθίζονται οἱ ρεδιγκότες κλός. 5) Ντεκολτὲ σὲ σχῆμα πετάλου. 6) Τὰ πλισσὲ φορέματα μὲ κάθετη γραμμή. 7) Στὶς φοῦστες, οἱ ποδιὲς σὲ σχῆμα ἀμυγδαλωτό.

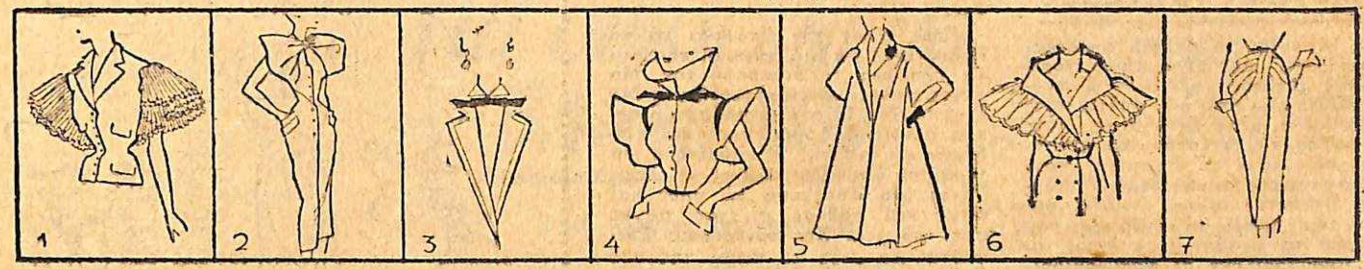

ΖΑΚ ΦΑΤ : Μῆκος φορέματος : 40 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γραμμή: Στενὴ καὶ μπερδεμένη. Χρώματα : Καβιὰρ καὶ «πιὲ ντὲ πούλ». Φορέματα γιὰ τὴν ἡμέρα : Μικροὶ γιακάδες ἀπὸ ὀργκαντί, ἁπλᾶ κορσὰζ καὶ φοῦστες, χέρια γυμνά. Βραδυνὰ φορέματα : Γιακάδες γκλασὲ ἢ σμόκιν. Μαντῶ : Ἀπὸ ὀργκάντζα ἢ μουσσελίνα, χέρια γυμνά, μανίκια σχήματος παγόδας. Νὰ θυμᾶστε ὅτι : 1) Τὰ μανίκια εἶνε ἀπὸ πλισσὲ ὀργκαντίνα. 2) Οἱ φιόγκοι σὰν κολλαριστοὶ ἀπὸ γκρὸ γκρέν. 3) Τὰ πέτα κολλαριστὰ καὶ τὸ γιακαδάκι μὲ γραβάτα σμόκιν. 4) Ὁ γιακὰς «τοὺ - τοὺ» κολλαριστός. 5) Τὸ ἐπανωφόρι ριχτὸ μὲ κοντὰ μανίκια. 6) Τὸ κολσὰλ ἀπὸ μουσσελίνα μπουγιονέ. 7) Οἱ φοῦστες στενὲς μὲ «γκάνς».

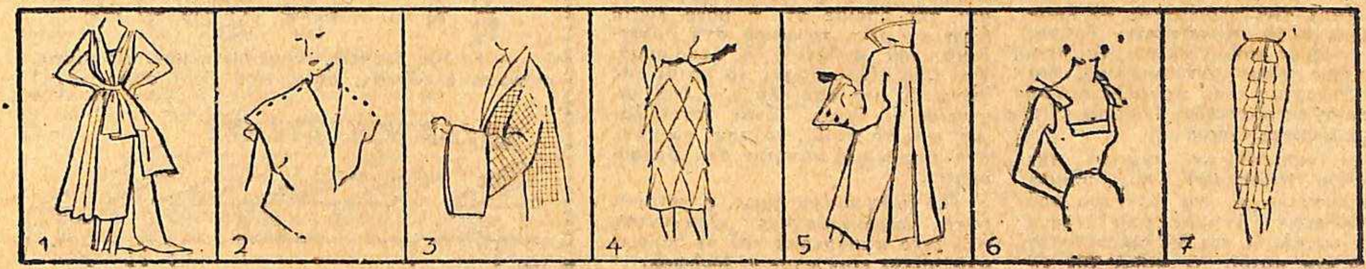

ΠΙΕΡ ΜΠΑΛΜΑΙΝ : Μῆκος φορέματος : 39 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γραμμή : Σωληνοειδής, «σανέλ» καὶ κιμονό. Χρῶμα : Πράσινο. Φορέματα γιὰ τὴν ἡμέρα : Χέρια γυμνά, ὦμοι μὲ κουμπιά. Βραδυνὰ φορέματα : Κοντά, σὲ ἀπόστασι 40 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Μαντῶ : Σωληνοειδῆ, γυμνὰ χέρια. Καινοτομίες : 1) Βραδυνὴ τουαλέττα μὲ οὐρὰ καὶ φούστα ἐμπρὸς κοντή. 2) Ὦμοι ποὺ κουμπώνουν. 3) Ρεβὲρ ἀπὸ ἄσπρο πικέ. 4) Φούστα μὲ κοφτὰ μπακλαβαδωτά. 5) Μαντὼ μὲ ἐλεύθερα πανώ. 6) Κορσὰζ μὲ φιόγκους στοὺς ὤμους, 7) Φούστα στενὴ μὲ κορδέλλες πίσω.

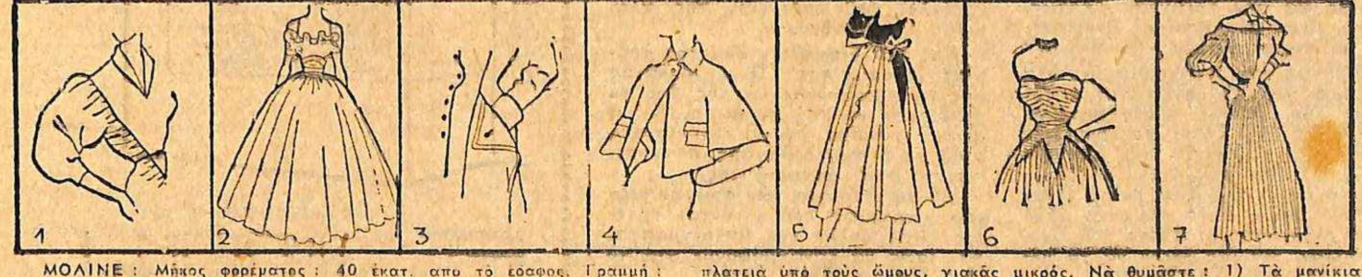

ΜΟΛΙΝΕ : Μῆκος φορέματος : 40 ἑκατ. ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γραμμή : Κόψιμο σὲ σχῆμα ἄστρου, Χρώματα : Μπλὲ πάλ, μαῦρο. Φορέματα τῆς μέρας : Κάθετοι πλισσέδες, μικρὲς πιέτες, φαρδειὰ μανίκια. Βραδυνὰ φορέματα : Κοντά, κόψιμο σὲ σχῆμα ἄστρου. Μαντῶ : Μανίκια «τρουὰ - κάρ», πλατειὰ ὑπὸ τοὺς ὤμους, γιακὰς μικρός. Νὰ θυμᾶστε : 1) Τὰ μανίκια φουσκωτὰ πάνω, στενὰ κάτω. 2) Φούστα ἀν φόρμ. 3) Τσέπη μὲ κουμπωτὸ ρεβέρ. 4) Κὰπ κοντή. 5) Συνηθίζεται φούστα - ποδιὰ προσθετή. 6) Τὰ πλισσὲ σχηματίζουν ἀστέρι. 7) Συνηθίζεται σεμιζιὲ πλισσὲ - σολέϊγ.

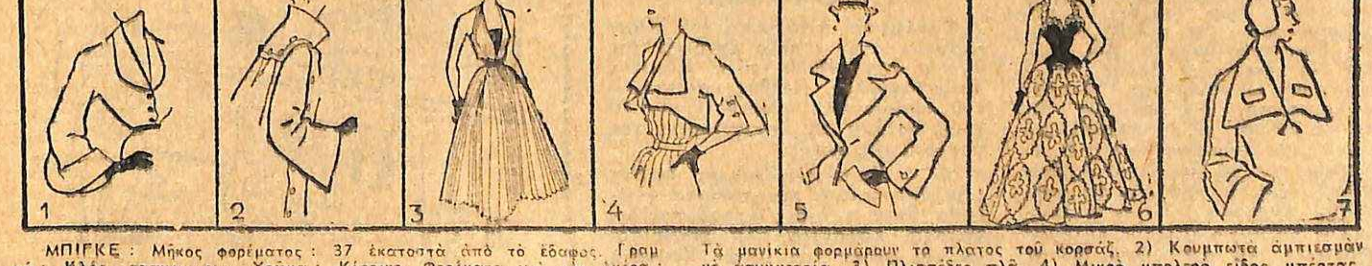

ΜΠΙΓΚΕ : Μῆκος φορέματος : 37 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γραμμή : Κλός, «σαμπινιον». Χρῶμα : Κίτρινο. Φορέματα γιὰ τὴν ἡμέρα : Σεμιζιέ, κάθεται πλισσέδες, γυμνὰ χέρια, γιακάδες μικροί, μπολερό. Μαντῶ : Ἴσια καὶ φαρδειὰ μανίκια, ζώνη ἐφαρμοστή. Καινοτομίες : 1) Τὰ μανίκια φορμάρουν τὸ πλάτος τοῦ κορσάζ. 2) Κουμπωτὰ ἀμπιεσμὰν μὲ ἀσυμμετρία. 3) Πλισσέδες πλά. 4) Μικρὸ μπολερὸ εἶδος μπέρτας. 5) Μεγάλα πέτα ἀνοικτὰ ποὺ κουμπώνουν στοὺς ὤμους. 6) Αἰθέρια ὑφάσματα μονταρισμένα σὲ κρέπο. 7) Πλατειὰ ρεβὲρ γαρνιρισμένα μὲ τσέπες.

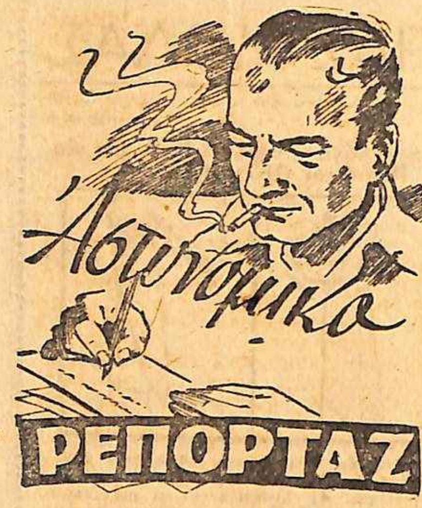

Ἀστυνομικὰ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τραγικὲς μητέρες

Τὸ Ἀστυνομικὸ Δελτίο ἀναφέρει στερεότυπα, κάθε μέρα τὴν ἀνεύρεσι ἑνὸς ἐκθέτου κοριτσιοῦ ἢ ἀγοριοῦ. Πότε ἔξω ἀπὸ ἕνα σπίτι, πότε στὰ σκαλιὰ μιᾶς ἐκκλησίας, πότε στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου πεταγμένο, σὰν κάτι τὸ ἄχρηστο, πότε σ' ἕναν τενεκὲ σκουπιδιῶν. Ὑπάρχουν, βλέπετε, λογιῶν λογιῶν μητέρες. Κι' αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ ἐκθέτουν τὰ παιδιά τους ἔχουν, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἀστυνομικοί, περίεργη ψυχολογία. Μερικὲς ἀπὸ αὐτές, οἱ πιὸ πονόψυχες, διακινδυνεύουν καὶ ρίχνουν τὰ παιδιά τους στὴ Βρεφοδόχο τοῦ Βρεφοκομείου.

Εἴχαμε τὴν περιέργεια νὰ ἐρευνήσουμε αὐτὸ τὸ κοινωνικὸ δρᾶμα. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐκθέτουν τὰ παιδιά τους εἶναι συνήθως κορίτσια τῆς ἐπαρχίας ποὺ ἐργάζονται σὲ διάφορα σπίτια τῶν Ἀθηνῶν καὶ ποὺ παραστράτησαν.

Μοῦ ἀφηγήθηκαν σχετικὰ τὴν ἀκόλουθη περίπτωσι: Μιὰ ὑπηρέτρια ἔμπλεξε μ' ἕνα φαντάρο τοῦ πυροβολικοῦ. Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες κατάλαβε ὅτι θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα παιδί. Ὁ φίλος της εἶχε φύγει στὸ μεταξὺ γιὰ τὸ μέτωπο κι' εἶχε σκοτωθῆ. Ἐκείνη δούλευε σ' ἕνα σπίτι αὐστηρῶν ἀρχῶν. Ἂν τύχαινε λοιπὸν νὰ μάθουν τὸ σφάλμα της θὰ τὴν ἔδιωχναν ἀμέσως. Πάντα εἶναι αὐστηροὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων.

Ἡ ἄτυχη νέα μεταχειρίστηκε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ κρύψη τὴν κατάστασί της. Πολλὲς φορὲς πονοῦσε εἶχε ζάλες, κι' ἔκανε τὶς δουλειὲς σφίγγοντας τὰ δόντια της. Συγχρόνως ἀγωνιοῦσε στὴ σκέψι τί θὰ ἔκανε τὸ παιδί της ὅταν θὰ τὸ ἔφερνε στὸν κόσμο. Σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ ρίξη στὴ βρεφοδόχο τοῦ Βρεφοκομείου. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πετάξη σὰν γατί. Τὸ πονοῦσε.

Ἄρχισε νὰ τοῦ ἀγοράζη κρυφὰ ρουχαλάκια. Κι' ὅταν πλησίαζε ὁ καιρὸς νὰ τὸ φέρη στὸν κόσμο κατάφερε νὰ πάρη μιὰ ἄδεια ἀπ' τοὺς κυρίους της. Τοὺς εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε στὸ χωριό της καὶ θὰ γύριζε πάλι. Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κι' ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, ἔφερε στὸν κόσμο τὸ παιδί της. Τὸ κράτησε κοντά της μιὰ βδομάδα. Ἔπειτα τὸ ἔντυσε μὲ τὰ ρουχαλάκια ποὺ τοῦ εἶχε ἀγοράσει καὶ μιὰ νύχτα πῆγε καὶ τὸ ἔρριξε στὸ Βρεφοκομεῖο. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἀπομακρυνθῆ γρήγορα. Ἔγινε ἀντιληπτή. Τὴν ἔπιασαν καὶ τῆς ζήτησαν τὰ στοιχεῖα της. Διηγήθηκε, ἡ δυστυχισμένη μὲ λεπτομέρειες ὅλο τὸ δρᾶμα της.

— Πρέπει νὰ ἔρχεσαι νὰ θηλάζης τὸ παιδί, τῆς σύστησαν.

— Ὥστε θὰ μπορῶ νὰ τὸ βλέπω; ρώτησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σ' ἐμποδίση, τῆς δήλωσαν.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ ἄτυχη νέα γύρισε πίσω στὸ σπίτι τῶν αὐστηρῶν ἀρχῶν... Μὰ δὲν ξαναεῖδε τὸ παιδί της, γιατὶ πέθανε στὸ μεταξύ.

★

Ἄλλη περίπτωσις εἶναι μιᾶς ἐργαζόμενης γυναίκας, μὲ τὴν ὁποία ἀσχολήθηκε ὁ διοικητὴς τοῦ ἕκτου παραρτήματος Ἀσφαλείας κ. Μυλωνᾶς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ «αἰώνιο λάθος» τῶν γυναικῶν ἕνα ἀγοράκι. Στὴν ἀρχή, ἡ δύστυχη, προσπάθησε νὰ τὸ κρατήση στὸ σπίτι ποὺ ἐργαζόταν. Μὰ ποιὸς θέλει ὑπηρέτρια μ' ἕνα μωρό, ποὺ διαρκῶς χρειάζεται περιποίησι καὶ ποὺ γκρινιάζει μέρα καὶ νύχτα; Ἔφυγε φυσικὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, πῆγε σ' ἄλλο, γύρισε τὴ μισὴ Ἀθήνα, μὰ δὲν μποροῦσε ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ της νὰ ριζώση πουθενὰ καὶ νὰ κερδίση τὸ ψωμί της.

Πῆρε τέλος τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ ἐμπιστευθῆ σὲ μιὰ γνωστή της καὶ νὰ πληρώνη τὴ διατροφή του. Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ ἕνα ξένο παιδί; Τὸ φτωχὸ πλᾶσμα διαρκῶς ἀδυνάτιζε, ἀρρώστησε καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνη. Ἔτσι ἕνα ἀπόγευμα τὸ πῆρε καὶ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕναν πάγκο στὴν πλατεῖα Κουμουνδούρου. Σκεφτόταν νὰ ρίξη τὸ παιδί της στὸ Βρεφοκομεῖο. Μὰ ἔκλαιγε καὶ τὸ φιλοῦσε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀποχωρισθῆ. Κάποιος κατάλαβε τὸ δρᾶμα της καὶ τὴ συμπόνεσε. Ἦταν ἕνας παληὸς γιατρὸς τοῦ Βρεφοκομείου καὶ τὴν ἔπεισε ὅτι ἡ μόνη λύσις ἦταν νὰ ρίξη τὸ μωρὸ στὴ βρεφοδόχο. Μὰ φοβόταν, ἡ κακομοίρα. Καὶ στὸ τέλος ἄφησε τὸ παιδί της πάνω σὲ μιὰ καρέκλα τοῦ ἐκεῖ καφενείου κι' ἔφυγε. Ἕνας ἀστυφύλακας εἶδε τὸ παιδί, τὸ πῆρε τὸ πῆγε στὸ τμῆμα καὶ κατόπιν στὸ Βρεφοκομεῖο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως, ἡ γυναῖκα αὐτὴ παρουσιάστηκε κλαίγοντας στὸ ἕκτο παράρτημα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια εἶπε στὸν κ. Μυλωνᾶ:

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀποχωρισθῶ τὸ παιδί μου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν. Τὸ ἄφησα χθὲς βράδυ στὶς καρέκλες τοῦ καφενείου τῆς πλατείας Κουμουνδούρου.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν τραγικὴ ἱστορία της. Ὁ κ. Μυλωνᾶς φρόντισε πράγματι νὰ τῆς βρῆ τὸ παιδὶ καὶ νὰ τῆς τὸ δώση. Κι' ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἔφυγε εὐτυχισμένη μαζὶ μὲ τ' ἀγγελοῦδι της, σφιγγοντάς το στὴν ἀγκαλιά της.

Μὰ τὰ δράματα τῶν φτωχῶν νεαρῶν κοριτσιῶν ποὺ γίνονται μητέρες εἶναι πολλὰ καὶ ἀπερίγραπτα. Κι' ἴσως νὰ ξαναγράψουμε γιὰ τὸ ἴδιο θέμα σ' ἄλλο τεῦχος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✡ ✡

Μουσικὴ κίνησις

Κατάμεστη ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» στὴν ἐτησία ἐπίδειξι τῆς σχολῆς τραγουδιοῦ τοῦ κ. Κίμωνος Τριανταφύλλου. Πλῆθος καλλιτεχνικοῦ κόσμου εἶχε συρρεύσει γιὰ νὰ χειροκροτήση τὰ ἀναφαινόμενα νέα ἀστέρια τῆς φωνῆς.

Ὁ κ. Τριανταφύλλου κι' ἐφέτος μᾶς παρουσίασε νέα ταλέντα ἀξιόλογα, ὅπως αἱ δίδες Παπαδοπούλου, Φατσέα, Σαραντέα, κλπ. Ξεχωρίσαμε τὶς φωνὲς τῶν δίδων Κουφάκη καὶ Μέρμηγκα καὶ θαυμάσαμε τὴ μουσικότητα καὶ τὴν τέχνη τῆς κ. Νίκης Τζωρτζοπούλου, ἡ ὁποία προοιωνίζει λαμπρὴ ἐξέλιξι.

Ο. Χ.

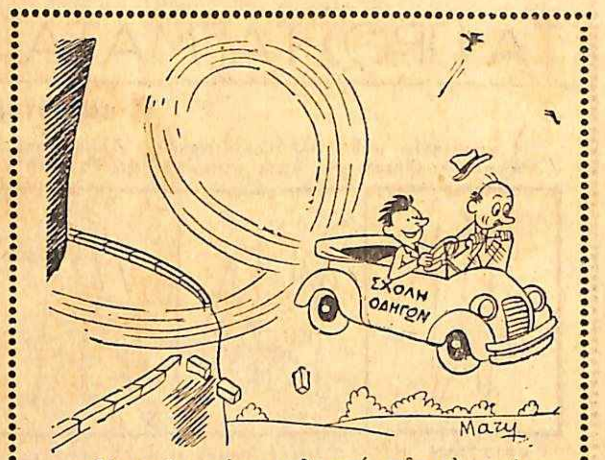

— Ἀπορεῖτε, κύριε καθηγητά, πῶς τὸ κατάφερα αὐτὸ μὲ τὸ πρῶτο μάθημα!... (Ἀπὸ τὸ «Inter»)

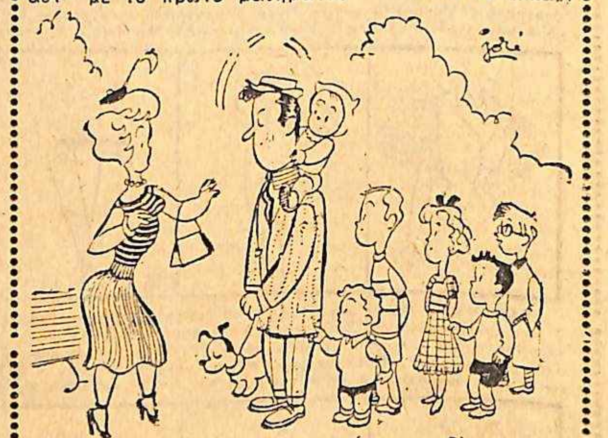

— Καθὼς βλέπεις, ἀγαπημένη μου, δὲν εἶμαι ἀπολύτως ἐλεύθερος, ὅπως σοῦ εἶπα στὴν ἀρχή!... (Ἀπὸ τὸ «Inter»)

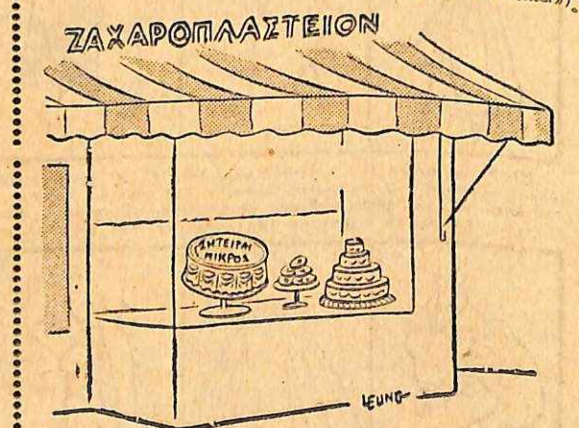

Τὸ... δόλωμα!...

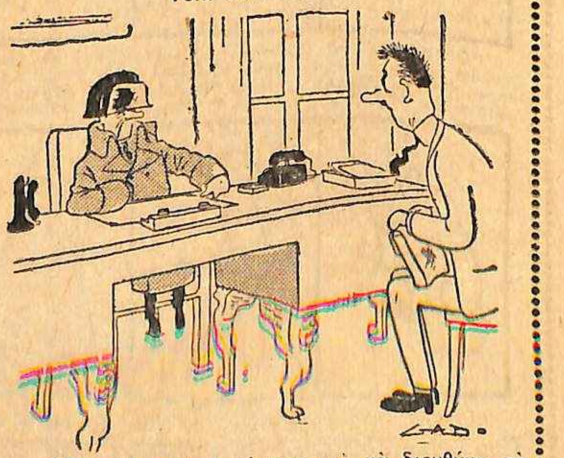

— Ἔτσι ἀποκτῶ ὀντότητα γιὰ νὰ διευθύνω τὸ προσωπικό μου!... (Ἀπὸ τὸ «Samedi - Soir»)

Δ. ΨΑΘΑ

Ἔργα καὶ ἡμέραι ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

Στὸ ζαχαροπλαστεῖο

Εἶχε κάνει μιὰ βόλτα στὰ μαγαζιὰ ἡ κ. Ἀσπασία Βλαμένου, σέρνοντας μαζὶ καὶ τὸ Βλαμενάκι. Ὕστερα μπῆκε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο τῆς πλατείας Συντάγματος, ὅπου εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὸν κυρ - Ἀντρέα, ν' ἀνέβουνε μαζὶ στὸ σπίτι.

Τρόμαξαν οἱ θαμῶνες καθὼς εἶδαν τὸ Βλαμενάκι νὰ εἰσορμᾶ στὸ κέντρο μὲ στριγγλίσματα:

— Ὀαααα, ἐέέέέέέ!...

Καὶ χαμογέλασαν ὅταν εἶδαν τὴν μαμᾶ νὰ τρέχη ἀπὸ πίσω του καὶ νὰ τὸ κυνηγᾶ ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι:

— Ἔλα, χρυσοῦλι μου! Ἔλα, παιδί μου! Ἡσύχασε πιά! Δὲν κουράστηκες ἀπ' τὸ πρωΐ;

Τέλος τὤπιασε καὶ στρωθήκαν σ' ἕνα τραπεζάκι. Τὸ Βλαμενάκι, γιὰ μιὰ στιγμή, ἡσύχασε. Ἀλλὰ τὰ μάτια του παῖζαν καὶ στριφογυρίζαν ἐρευνητικὰ γύρω - τριγύρω στοὺς θαμῶνες τοῦ κέντρου.

Στὸ πλαϊνὸ τραπεζάκι, καθόταν ἕνας κύριος πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ τριχωτός. Εἶχε πλατὺ μέτωπο, πυκνὰ φρύδια καὶ τὰ μουστάκια του ἔρρεαν σὰν τρίχινοι παραπόταμοι, γιὰ νὰ ἑνωθοῦν μ' ἕνα μοῦσι πυκνό, μαῦρο καὶ τριγωνικό.

Εἶχε μπροστά του μιὰ πάστα, κρατοῦσε μιὰν ἐφημερίδα κι' ἔμοιαζε κάτι μεταξὺ παπᾶ, ὑπνωτιστῆ καὶ καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸν κύτταξε τὸ Βλαμενάκι καὶ τοὔκανε ἐντύπωσι ἡ φάτσα του. Σηκώθηκε, λοιπὸν καὶ ζύγωσε. Ἐκεῖνος φαινόταν ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του καὶ δὲν πρόσεξε τὸ παιδί. Ἀλλὰ τὸ Βλαμενάκι εἶχε πλησιάσει πολὺ κοντά, κυττοῦσε μὲ περιέργεια τὶς τρίχες τοῦ προσώπου του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψε νὰ δῆ κάτω ἀπ' τὰ ρουθούνια του.

— Μπάλμπα! Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν τὰ μουστάκια σου; ρώτησε.

Ὁ γενεοφόρος κύριος σήκωσε μὲ δυσάρεστη ἔκπληξι τὸ κεφάλι του καὶ βλέποντας τὸ ἐνοχλητικὸ διαβολάκι νὰ ἐξετάζη μὲ τόση προσοχὴ τὰ ρουθούνια του νευρίασε:

— Τί θέλεις, παιδί μου; τοῦ εἶπε.

— Μπάλμπα, μέσα ἀπὸ τὴν μύτη σου βγαίνουν τὰ μουστάκια σου;

Ὁ ἄνθρωπος κατέβαλε μιὰ προσπάθεια νὰ χαμογελάση κι' ἀπάντησε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ:

— Ναί, παιδί μου. Πήγαινε τώρα στὴ μαμᾶ σου.

Ἀλλὰ τὸ Βλαμενάκι ἐπέμενε:

— Μπάλμπα! Τλῶς πάστα;

— Τρώω, παιδί μου.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὴν τλῶς τὴν πάστα;

— Ἀπὸ τὸ στόμα μου, γρύλλισε ὑπόκωφα ὁ ἄνθρωπος προσπαθώντας νὰ κάνη ὑπομονή.

— Μπᾶ; Ἔχεις στόμα, μπάλμπα; Καὶ ποῦ εἶνε κλυμένο τὸ στόμα σου; Μέσα στὶς τλίχες;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ἀστράψανε τὰ μάτια του ἀπὸ ὀργή. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ μαμᾶ ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ στοργικὸ θαυμασμὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ γυιοῦ της ξέσπασε σὲ γέλια, κολακευμένη μὲ τὴν ἐξυπνάδα του.

— Τὸ χρυσό μου! Γιὰ κυττᾶτε τί ρωτάει! Σᾶς ἐνοχλεῖ κύριε; Μᾶς συγχωρεῖτε. Εἶδε ποὺ ἔχετε πολλὲς τρίχες, τὸ χρυσοῦλι μου, καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ἔλα πουλάκι μου, ἔλα! Ἄσε τὸν κύριο νὰ φάῃ τὴν πάστα μὲ τὴν ἡσυχία του!

Τὸ Βλαμενάκι διαμαρτυρήθηκε:

— Καλὲ μαμᾶ, τὸν λωτῶ ποῦ εἶνε τὸ στόμα του καὶ δὲν μοῦ λέει!...

Ἡ μαμᾶ προσφέρθηκε νὰ λύση τὴν ἀπορία τοῦ παιδιοῦ:

— Νά, πουλάκι μου! Ἐκεῖ εἶνε τὸ στόμα του.

— Ποῦ; Μέσα στὶς τλίχες;

— Δὲν εἶνε τρίχες, πουλάκι μου! Εἶνε τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια τοῦ κυρίου.

Τοῦρκος εἶχε γίνει τώρα ἀπ' τὸν θυμό του ὁ ἄνθρωπος γιατὶ στὰ καλὰ καθούμενα τὸ μοῦσι καὶ τὰ μουστάκια του ἔγιναν θέμα δημοσίας συζητήσεως καὶ τράβηξαν τὴν προσοχὴ καὶ τῶν ἄλλων θαμώνων ποὺ γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του καὶ παρακολουθούσανε.

— Ἔλα, παιδί μου, φτάνει! Πήγαινε τώρα στὴ μαμά σου! γρύλλισε ἄγρια, φωτιὰ ἀπ' τὸ θυμό του.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν γόνος ἄξιος τῆς οἰκογενείας Βλαμένου τὸ μικρό, ἂν ὑποχωροῦσε τόσο εὔκολα. Ἀπότομα ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ μιὰ φωνὴ διαπεραστική:

— Ἀαααααα!

Τινάχτηκε ὁ ἄνθρωπος:

— Τί κλαῖς, παιδί μου; Τί διάβολο θέλεις;

— Ποῦ εἶνε τὸ στόμα σου; Θέλω νὰ δῶ τὸ στόμα σου! Ἄνοιξε τὸ στόμα σου, σοῦ λέω! Κάφλε!

Ἡ μαμᾶ Βλαμένη ξέσπασε στὰ γέλια:

— Τί σᾶς εἶπε, κύριε; Κάφλε; Τὸ χρυσοῦλι μου! Τὤχει πάρει ἀπ' τὸ μεγάλο τὸν ἀδελφό του. Ἔλα, πουλάκι μου, ἔλα γιατὶ ὁ κύριος τρώει τὰ ἄτακτα παιδιά!

Αὐτὸ ἦταν!

Στὸ Βλαμενάκι ἔκανε ἐντύπωσι ἡ τελευταία αὐτὴ πληροφορία. Τραβήχτηκε λίγο πίσω καὶ κυττώντας τώρα τὸν ἄνθρωπο μὲ κάποιο φόβο ρώτησε:

— Μπάλμπα! Τλῶς παιδιά;

Οἱ κοντηνότεροι θαμῶνες γέλασαν μὲ τὴν ἐρώτησι κι' ὁ ἄνθρωπος μούγκρισε ὑπόκωφα. Τί νὰ ἀπαντήση σὲ τέτοιο ἐρώτημα;

— Καὶ βέβαια τρώει παιδιά, ἀπάντησε ἀντὶ γι' αὐτὸν ἡ στοργικὴ μαμᾶ, μὲ ὅλη τὴν ἄνεσι τοῦ ἀλλέγρου χαρακτῆρα της. Ἔ, κύριε; Δὲν τρῶτε τὰ ἄτακτα παιδιὰ ποὺ κάνουν ἀταξίες;

— Ναί, μούγκρισε ὁ ἄνθρωπος στραβομουτσουνιάζοντας. Τρώω παιδιά! Ἄσε με ἥσυχο τώρα, παιδάκι μου, μὴ σὲ φάω κι' ἐσένα καὶ τὴ μαμᾶ σου!

— Μπολεῖς νὰ φᾶς καὶ τὴ μαμᾶ;

— Μπορῶ!

— Καὶ ποῦ θὰ τὴν βάλης; Στὴν κοιλιά σου;

— Ναί, οὔρλιασε ὁ ἄνθρωπος.

— Γι' αὐτὸ ἡ κοιλιά σου εἶνε χοντλή; Πόσα παιδάκια ἔχεις φάει σήμελα;

Ὁ ἄνθρωπος τότε ξέσπασε:

— Ἔ, ἄϊ στὸ διάολο ἀπὸ κεῖ!

Τὸ Βλαμενάκι ἄρχισε νὰ τσιρίζη:

— Κάφλε! Κάφλε! Κάφλε!

Τώρα ὁλόκληρο τὸ κέντρο γελοῦσε. Σκυλιασμένος ὁ χριστιανὸς προσπαθοῦσε νὰ ξεκολλήση αὐτὸν τὸ διάβολο ἀπὸ κοντά του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τοὔδωσε, ἔξαλλος, μιὰ γερὴ σπρωξιά:

— Ἀναιδέστατο! Παληόπαιδο! Κακοανατεθραμένο! Στὸ διάολο ἀπὸ δῶ, τζαναμπέτικο!...

Ὅπου τινάζεται ἀπάνω ἀνάστατη ἡ μαμᾶ Βλαμένη:

— Καλέ, δὲν ντρέπεστε, κοτζὰμ ἄντρας, νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸ μωρό; Ἀνισόρροπε! Ἐλεεινέ! Τί σοῦ ἔκανε τὸ παιδάκι καὶ τὸ βρίζεις; Ἔλα δῶ, χρυσοῦλι μου! Ἔλα δῶ, μωρό μου!

Καὶ παίρνοντας τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της:

— Παιδὶ εἶνε! Εἶδε τὸ μοῦτρο σου γεμάτο τρίχες καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Σώπα, χρυσό μου, σώπα! Ἀπὸ τὴν μούρη του φαίνεται τί εἶνε, ὁ κύριος! Ἀνθρωποφάγε!

Ὁ μουσάτος ἄνθρωπος ἔμεινε ἐμβρόντητος:

— Κυρία μου, εἶστε τρελλή;

— Τρελλὸς εἶσαι ἐσὺ καὶ ὅλο σου τὸ σόϊ!

Ἀπάνω ἐκεῖ ἀκριβῶς στὸν καυγᾶ, ἐνῶ εἶχαν σηκωθῆ ἀπ' τὶς καρέκλες τους οἱ ἄλλοι θαμῶνες καὶ πλησίασαν τὰ γκαρσόνια μπῆκε στὸ ζαχαροπλαστεῖο ὁ κυρ - Ἀντρέας Βλαμένος. Εἶδε τὴ φασαρία, σούφρωσε τὶς φρυδάρες καὶ πλησίασε τὴ γυναῖκα του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε φοβερὸς καὶ τρομερός.

— Νά, ἐξήγησε μὲ καταπληκτικὴ εὐφράδεια ἡ κ. Ἀσπασία Βλαμένου, αὐτὸς ὁ ἀναιδέστατος ἔβρισε τὸ παιδί, παληόπαιδο!

— Γιατί; βρυχήθηκε ὁ κυρ - Ἀντρέας ἀνεβοκατεβάζοντας τὶς φρυδάρες του.

— Γιατὶ τὸν ρώτησε πόσους ἀνθρώπους τρώει τὴν ἡμέρα καὶ θύμωσε ὁ κύριος! Λὲς καὶ τοῦ εἴπαμε πραγματικὰ πὼς τρώει ἀνθρώπους. Παιδάκι εἶνε! Χάλασε ὁ κόσμος νὰ τοῦ ἀπαντήση γιὰ νὰ μάθη τὸ παιδί:

Γυρίζει ὁ κυρ - Ἀντρέας κατακόκκινος ἀπὸ ὀργὴ στὸν πολυπαθῆ ἐκεῖνον χριστιανό:

— Καὶ εἶπες, βρέ, παληόπαιδο τὸ παιδί μου;

Τίναξε τὸ μοῦσι του ὁ ἄλλος ἐξαγριωμένος καὶ ἀναστατωμένος.

— Τὸ εἶπα, κύριε!

Ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ κυρ - Ἀντρέας πιὸ πολύ:

— Ξέρεις ποιὸς εἶμαι ἐγώ, βρὲ τράγο; τὸ ξέρεις;

Κι' ἐνῶ τὸν εἶχε ἁρπάξει ἀπ' τὸ πέτο καὶ τὸν τράνταζε συνέχισε:

— Ἐγώ, βρέ, εἶμ' ὁ κυρ - Ἀντρέας Βλαμένος, βρέ! Κι' αὐτὴ ποὺ βλέπεις, βρέ, εἶνε ἡ γυναῖκα μου, βρὲ τράγο! Κι' αὐτὸ τὸ παιδάκι, βρέ, ποὺ σοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ ν' ἀσχοληθῆ μαζί σου, γεννήθηκε σὲ χρυσῆ κούνια, βρέ, στὴν κατοχή, τὸν καιρὸ ποὺ ἐσὺ ἔτρωγες μπουλγούρι καὶ σάπια σταφίδα γιὰ νὰ ζήσης, βρὲ πεινάλα καὶ ψωμόλυσσα, ποὺ τολμᾶς νὰ βρίσης τὸ δικό μου τὸ παιδί!

Μωρὲ τί ἦταν τοῦτο!

Ποῦ εἶχε μπλέξει ὁ δύστυχος χριστιανός; Τὸ κέντρο εἶχε ἀναστατωθῆ μὲ τὸ ἐπεισόδιο, ἔτρεξε κόσμος καὶ ἀπ' ἔξω. Κι' ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες, ποὺ φτάσαν, προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε, τὸ Βλαμενάκι, ἀνεβασμένο σὲ μιὰ καρέκλα μασσουλοῦσε τὴν πάστα τοῦ χριστιανοῦ (ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ βουτήξει) κι' ἀπήγγελλε μέσα στὴν φασαρία:

Ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε τελλὸς
ἡ μαμᾶ μου εἶνε ζουλὴ
ὁ ἀδεφλός μου εἶνε μουλὸς
κι' ἡ ἀδεφλή μου εἶνε λειψή!

Κι' ὁ κόσμος διασκέδαζε, οἱ ἀστυφύλακες προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν τὸν ἐξαγριωμένο κυρ - Ἀντρέα Βλαμένο καὶ ἡ κυρία Ἀσπασία κάλυπτε μὲ τὶς στριγγλιές της τὰ χάχανα καὶ τὶς φωνὲς τῶν θαμώνων.

Δ. ΨΑΘΑΣ

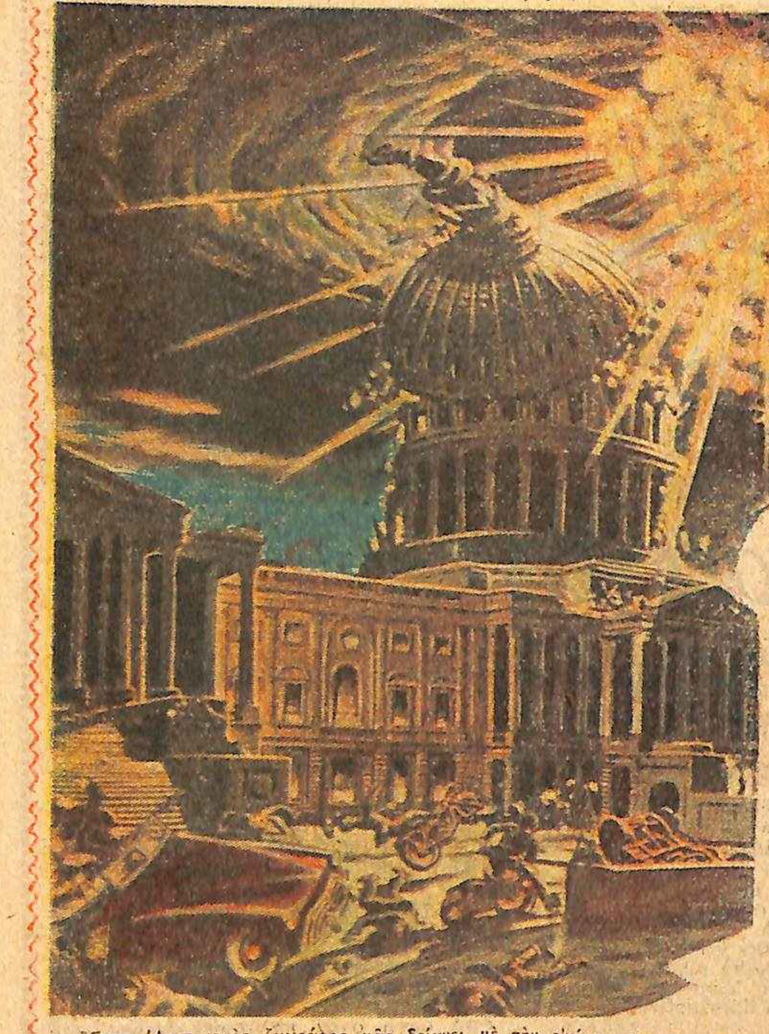

Ἕνας Ἀμερικανὸς ζωγράφος μᾶς δείχνει μὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴ μιὰ φανταστικὴ ἐπίθεσι μὲ ἀτομικὴ βόμβα ἐναντίον τοῦ Καπιτωλίου τῆς Οὐάσιγκτων.

Ἡ κόλασις ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΤΟΜΙΚΟΥ πολέμου

Ὑπερβόμβες μὲ τρίτιον καὶ ἥλιον

Σημειώσαμε στὴν ἀρχὴ αὐτῶν τῶν ἄρθρων ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἦταν πολὺ μικρῆς διαρκείας. Καὶ μιλήσαμε γιὰ τὴ βόμβα ὑδρογόνου ἢ βόμβα τῆς κολάσεως, ποὺ πρόκειται νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλ' ὅ,τι λέγαμε γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου. Ἡ συγκίνησις ἀπὸ τὴν ἀναγγελία τῆς ἐνάρξεως τῆς κατασκευῆς της δὲν ἔχει περάσει ἀκόμη κι' ὡστόσο, οἱ ἐπιστήμονες ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ δυνατότητα τῆς κατασκευῆς δυὸ ἄλλων βομβῶν ἢ καλύτερα ὑπερβομβῶν, γιατὶ ἀφήνουν πολὺ πίσω τους ὄχι τὴν κοινὴ ἀτομικὴ βόμβα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου. Πρόκειται γιὰ τὶς ὑπερβόμβες μὲ τρίτιον ἢ μὲ ἥλιον.

Τὸ τρίτιον εἶνε καὶ αὐτὸ ὑδρογόνον, ἀλλὰ διαφορετικῆς μορφῆς.

Ὁ πυρὴν τοῦ κοινοῦ ὑδρογόνου ἀποτελεῖται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ πρωτόνιο. Γύρω σ' αὐτὸ περιστρέφεται ἕνα ἠλεκτρόνιο.

Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνα ἰσότοπον τοῦ ὑδρογόνου, πιὸ σπάνιο ἀπὸ τὸ κοινό, τὸ καλούμενον βαρὺ ὑδρογόνον ἢ δευτέριον, ποὺ ὁ πυρήν του περιλαμβάνει δύο μόρια: ἕνα πρωτόνιο κι' ἕνα οὐδετερόνιο. Αὐτὸ τὸ ἰσότοπο, συνδυαζόμενο μὲ τὸ ὀξυγόνο, σχηματίζει τὸ καλούμενο βαρὺ ὕδωρ.

Τὸ δευτέριον εἶνε ἡ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ κατασκευασθῇ ἡ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ τρίτο ἰσότοπο τοῦ ὑδρογόνου, ποὺ εἶνε ἀκόμα πιὸ σπάνιο κι' ἀπὸ τὸ δευτέριο. Ὁ πυρήν του ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μόρια: ἕνα πρωτόνιο καὶ δυὸ οὐδετερόνια. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλούμενο τρίτιον.

Ἡ ζωή του διαρκεῖ δέκα πέντε περίπου χρόνια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ ἥμισυ τῶν ἀτόμων, ποὺ περιέχονται μέσα σὲ μιὰ μᾶζα τριτίου, χάνονται, μετασχηματιζόμενα σὲ ραδιενέργεια.

Τὸ ἰσότοπο αὐτὸ εἶνε σπανιώτατο στὴ φύσι. Τόσο πολὺ σπάνιο, μάλιστα, ὥστε ἡ ἀνεύρεσίς του καταντάει πρακτικὰ ἀδύνατη. Εἶνε δυνατόν, ὅμως, νὰ παραχθῇ τεχνητὰ μὲ βομβαρδισμὸ ὡρισμένων ἀτομικῶν πυρήνων μὲ τὰ ἀντίστοιχα μόρια. Π. χ. ἀζώτου 14 μὲ μόρια δευτερίου ἢ βηρυλλίου. Ἢ λιθίου, βορίου ἢ ἀζώτου 15 μὲ οὐδετερόνια. Ἡ πιὸ οἰκονομικὴ παραγωγή του εἶνε ἐκείνη ποὺ γίνεται ἀπὸ δευτέριο (μὲ τὴ μορφὴ βαρέος ὕδατος) ἔπειτα ἀπὸ βομβαρδισμὸ μὲ οὐδετερόνια.

Τὸ τρίτιον παρουσιάζει ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα, ποὺ συνίσταται στὸ ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ραδιενεργοῦ δυνάμεώς του χάνεται κάθε δέκα πέντε χρόνια. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τῶν βομβῶν μὲ τρίτιον ἐλαττώνεται ὁλοένα καὶ ὅτι κάθε δέκα πέντε χρόνια πρέπει ν' ἀνανεώνωνται, ἀντίθετα μὲ τὴν ἀτομικὴ βόμβα παλαιοῦ τύπου, ποὺ τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς της ἀνέρχεται σὲ 25.000 χρόνια!

Ὅπως καὶ στὴ βόμβα μὲ δευτέριον (βόμβα ὑδρογόνου), ἔτσι καὶ στὴν ὑπερβόμβα μὲ τρίτιον, ἡ ἔκρηξις θὰ προκληθῇ μὲ μιὰ κοινὴ ἀτομικὴ βόμβα παλαιοῦ τύπου. Αὐτὴ θὰ δώσῃ στὰ οὐδετερόνια τοῦ τριτίου τὴν ἀπαιτουμένη ταχύτητα γιὰ νὰ ἐπιφέρουν τὸ μετασχηματισμό του σὲ ἥλιον.

Ὅλο τὸ πρόβλημα ἔγκειται στὸ πῶς θὰ τιθασσευθῇ ἡ τρομακτικὴ ἐνέργεια ποὺ θὰ προκληθῇ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς ἀτομικῆς βόμβας, γιὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ κονιορτοποίησις τῆς βόμβας μὲ δευτέριον ἢ τρίτιον, πρὶν ἀπ' τὴν ἀποτελεσματικὴ ἔκρηξί της.

Γιὰ νὰ καταλάβωμε πῶς θὰ λειτουργήσῃ ἡ βόμβα μὲ τρίτιον, εἶνε ἀνάγκη νὰ ξαναφέρωμε στὸ μυαλό μας τὶς λεπτομέρειες τῆς συστάσεως τῆς ὕλης, σύμφωνα μὲ τὰ νεώτερα δεδομένα τῆς ἐπιστήμης.

Ὅπως εἶνε σ' ὅλους γνωστό, ἡ ὕλη ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ἀπειροελαχίστων σωματιδίων, ποὺ δὲν εἶνε ὁρατὰ οὔτε μὲ τὰ τελειότερα καὶ ἰσχυρότερα ἠλεκτρονικὰ μικροσκόπια τῆς ἐποχῆς μας καὶ ποὺ ἀπεκλήθησαν ἄτομα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀποτελεῖ ἕνα ἡλιακὸ σύστημα σὲ μικρογραφία. Τὸ ρόλο τοῦ Ἡλίου παίζει ὁ πυρήν, ποὺ εἶναι τὸ βαρύτερο μέρος τοῦ ἀτόμου. Γύρω σ' αὐτὸν περιστρέφονται μὲ ἰλιγγιώδεις ταχύτητες κόκκοι ἀρνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὰ καλούμενα ἠλεκτρόνια.

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ διάσπασι τοῦ ἀτόμου, δὲν ἐννοοῦμε τὴν ἀπόσπασι τῶν ἠλεκτρονίων ἀπὸ τὸν πυρῆνα, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ κανείς. Αὐτὴ ἡ ἀπόσπασις εἶνε εὐχερεστάτη, ἀλλὰ τὸ μόνο ἀποτέλεσμα ποὺ προκαλεῖ εἶνε ὅτι μεταβάλλει τὸν ἠλεκτρισμὸ τοῦ σώματος ἀπὸ ἀρνητικὸ σὲ θετικό. Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε, ὅμως, ὁλότελα διαφορετικὰ καὶ ἀπείρως σημαντικώτερα ὅταν διασπάσωμε τὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ σωματίδια ἠλεκτρισμένα θετικά, τὰ πρωτόνια καὶ ἀπὸ σωματίδια χωρὶς ἠλεκτρικὴ φόρτισι, τὰ οὐδετερόνια.

Ἡ διάσπασις εἶνε εὐχερέστερη, ὅσο πιὸ πολύπλοκο εἶνε τὸ οἰκοδόμημα, ποὺ σχηματίζει ὁ πυρὴν τοῦ ἀτόμου. Π.χ., ὁ πυρὴν τοῦ ἀτόμου τοῦ οὐρανίου περιλαμβάνει 235 σωματίδια. Ἀρκεῖ, λοιπόν, νὰ πέσῃ πάνω σ' αὐτὰ ἕνα οὐδετερόνιο γιὰ νὰ προκληθῇ ἡ διάσπασις. Ὁ πυρὴν γίνεται τότε συντρίμμια καὶ ἐξακοντίζει νέα οὐδετερόνια, ποὺ μποροῦν νὰ διασπάσουν τοὺς πυρῆνες ἄλλων γειτονικῶν ἀτόμων. Προκαλεῖται ἔτσι ἡ καλουμένη «ἀλυσσιδωτὴ διάσπασις».

Ἡ ἐνέργεια, ποὺ παράγεται ἀπ' αὐτὴ τὴ διάσπασι καὶ ποὺ ἀπεκλήθη ἀτομική, δὲν ὀφείλεται στὴ βίαιη διασπορὰ τῶν πρωτονίων καὶ τῶν οὐδετερονίων, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου τοῦ οὐρανίου. Τουναντίον, αὐτὴ ἡ διάσπασις τοῦ πυρῆνος «ἀπορροφᾶ» ἐνέργεια. Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει εἶνε τὸ ἑξῆς: Τὰ ἐξακοντιζόμενα σωματίδια συνενοῦνται καὶ πάλιν καὶ σχηματίζουν πυρῆνες ἀτόμων ἡμιελαφρῶν σωμάτων, ὅπως εἶνε π.χ. τὸ βρώμιον. Αὐτὸς ὁ σχηματισμὸς νέας ὕλης εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μᾶς δίνει ἕνα μεγάλο ποσὸν ἐνεργείας. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῆς τῆς ἐνεργείας καὶ ἐκείνης ποὺ «ἀπορροφᾶται» κατὰ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου παριστᾶ τὴν καλουμένη ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι ἡ ἀπελευθερουμένη ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ἐνέργεια μόλις ἀντιστοιχεῖ σὲ μερικὰ χιλιοστὰ τῆς συνολικῆς ἐνεργείας ποὺ βρίσκεται φυλακισμένη μέσα στὸν ἀτομικὸ πυρῆνα.

Ἐντελῶς διαφορετικὴ εἶνε ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ἐνεργείας ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου, εἴτε μὲ τὴ μορφὴ τοῦ δευτερίου, εἴτε μὲ τὴ μορφὴ τοῦ τριτίου. Ἐδῶ δὲν ἔχομε πιὰ νὰ κάμωμε μὲ «βαρέα» ἄτομα, δηλαδὴ μὲ πολύπλοκα οἰκοδομήματα σωματιδίων, ποὺ ἕνα ἁπλὸ βλῆμα — στὴν περίπτωσί μας ἕνα οὐδετερόνιο — εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὰ ἐξαρθρώσῃ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐλαφρότερο ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς πυρῆνες ἀτόμων, δηλαδὴ μὲ τὸν ἀτομικὸ πυρῆνα τοῦ ὑδρογόνου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ πρωτόνιο ἢ προκειμένου γιὰ τὸ δευτέριον καὶ τὸ τρίτιον ἀπὸ ἕνα πρωτόνιο καὶ ἕνα ἕως δύο οὐδετερόνια. Δὲν εἶνε νοητή, λοιπόν, ἡ ἐξάρθρωσις ἑνὸς οἰκοδομήματος τόσον ὑποτυπώδους.

Πῶς, ὅμως, θὰ μπορέσωμε νὰ τὰ διασπάσωμε; Οἱ ἐπιστήμονες σκέφτηκαν νὰ φέρουν τὸ ὑδρογόνο ἀντιμέτωπο στὸν ἄνθρακα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ ὑδρογόνο θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς καυσίμου ὕλης καὶ ὁ ἄνθραξ τὸ ρόλο τοῦ «καταλύτου». Θὰ προκαλέσῃ δηλαδὴ τὴ διάσπασι τοῦ πυρῆνος τοῦ πρώτου, ὑφιστάμενος κι' ὁ ἴδιος διάφορες μετατροπές, ἀλλά, στὸ τέλος, θὰ ἀνασυγκροτηθῇ καὶ θὰ τὸν βροῦμε ἀνέπαφο, σὰν νὰ μὴν ἔκαμε τίποτε.

Ἡ ἐργασία τῆς διασπάσεως διακρίνεται σὲ τέσσερα στάδια:

1ο στάδιο. Ἕνας ἀτομικὸς πυρὴν ὑδρογόνου, ποὺ εἶνε προικισμένος μὲ μεγάλη ταχύτητα, λόγω τῆς «θερμαντικῆς ἀναταραχῆς» αὐτοῦ τοῦ ἀερίου, διαπερνᾶ ἕναν πυρῆνα ἄνθρακος, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕξη πρωτόνια καὶ ἕξη οὐδετερόνια καὶ χώνεται μέσα σ' αὐτόν, ὅπως ἕνα σκάγι μέσα σ' ἕνα μῆλο.

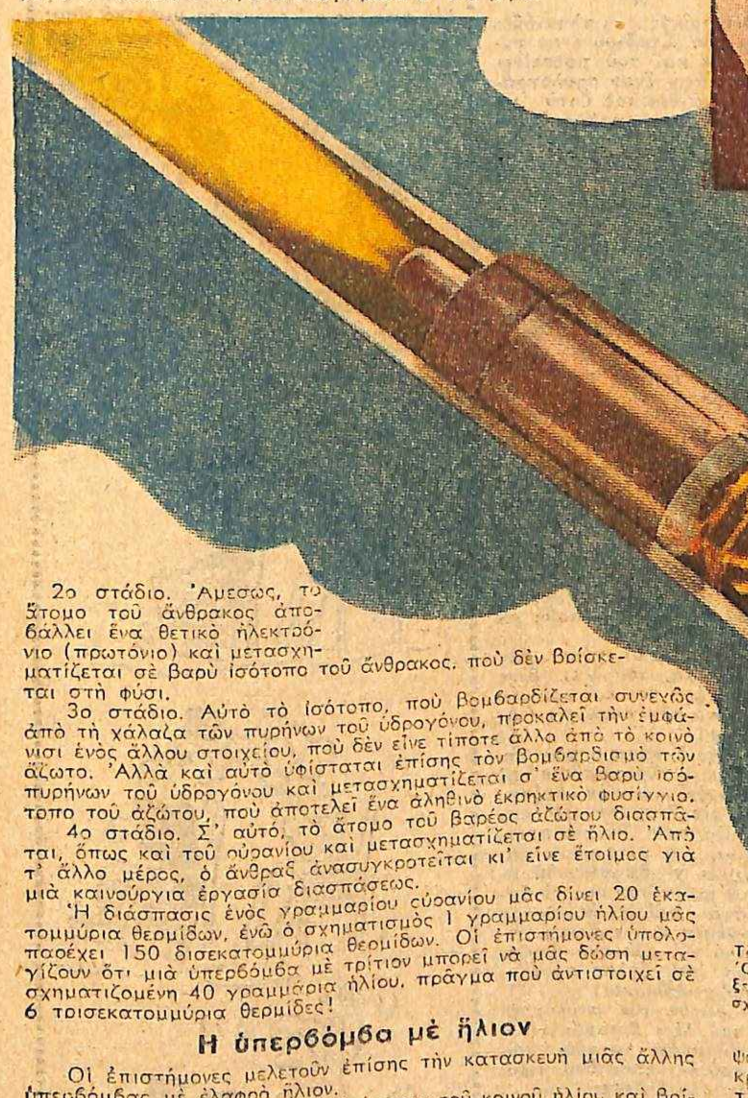

Τὸ σχέδιο αὐτὸ μᾶς παρουσιάζει τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Ὅταν ἑνωθοῦν τὰ δυὸ ἡμισφαίρια, ἀρχίζει ἀμέσως μιὰ ἅλυσσος ἐκρήξεων. Οἱ ἐσωτερικὲς ἐπιφάνειες τῶν δυὸ ἡμισφαιρίων ἔχουν ὀδοντωτὸ σχῆμα γιὰ νὰ αὐξάνεται ἡ ἐπαφή. Ἀλλ' ὁ πραγματικὸς μηχανισμὸς τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἶνε περισσότερο πολύπλοκος.

2ο στάδιο. Ἀμέσως, τὸ ἄτομο τοῦ ἄνθρακος ἀποβάλλει ἕνα θετικὸ ἠλεκτρόνιο (πρωτόνιο) καὶ μετασχηματίζεται σὲ βαρὺ ἰσότοπο τοῦ ἄνθρακος, ποὺ δὲν βρίσκεται στὴ φύσι.

3ο στάδιο. Αὐτὸ τὸ ἰσότοπο, ποὺ βομβαρδίζεται συνεχῶς ἀπὸ τὴ χάλαζα τῶν πυρήνων τοῦ ὑδρογόνου, προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ἄλλου στοιχείου, ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κοινὸ ἄζωτο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὑφίσταται ἐπίσης τὸν βομβαρδισμὸ τῶν πυρήνων τοῦ ὑδρογόνου καὶ μετασχηματίζεται σ' ἕνα βαρὺ ἰσότοπο τοῦ ἀζώτου, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀληθινὸ ἐκρηκτικὸ φυσίγγιο.

4ο στάδιο. Σ' αὐτό, τὸ ἄτομο τοῦ βαρέος ἀζώτου διασπᾶται, ὅπως καὶ τοῦ οὐρανίου καὶ μετασχηματίζεται σὲ ἥλιο. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ ἄνθραξ ἀνασυγκροτεῖται κι' εἶνε ἕτοιμος γιὰ μιὰ καινούργια ἐργασία διασπάσεως.

Ἡ διάσπασις ἑνὸς γραμμαρίου οὐρανίου μᾶς δίνει 20 ἑκατομμύρια θερμίδων, ἐνῶ ὁ σχηματισμὸς 1 γραμμαρίου ἡλίου μᾶς παρέχει 150 δισεκατομμύρια θερμίδων. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι μιὰ ὑπερβόμβα μὲ τρίτιον μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ μετασχηματιζομένη 40 γραμμάρια ἡλίου, πρᾶγμα ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 6 τρισεκατομμύρια θερμίδες!

Ἡ ὑπερβόμβα μὲ ἥλιον

Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν ἐπίσης τὴν κατασκευὴ μιᾶς ἄλλης ὑπερβόμβας μὲ ἐλαφρὸ ἥλιον.

Τὸ ἐλαφρὸ ἥλιον εἶνε ἕνα ἰσότοπον τοῦ κοινοῦ ἡλίου καὶ βρίσκεται σὲ πολὺ μικρὲς ποσότητες μέσα στὸ φυσικὸ ἥλιον τῆς ἀτμοσφαίρας ἢ ἐκεῖνο ποὺ ἀναδίδεται ἀπὸ μερικὰ ὑπόγεια κοιτάσματα τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

Μέσα σ' ἕνα κιλὸ κοινοῦ ἡλίου περιέχονται μόλις μερικὰ ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἐλαφροῦ ἡλίου. Μποροῦμε, ὅμως, νὰ παραγάγωμε ἐλαφρὸ ἥλιο σὲ πολὺ μεγαλύτερες ποσότητες ἀπὸ τὸ κοινὸ ὑγρὸ ἥλιο. Ἕνα ἄλλο μέσον παραγωγῆς του εἶνε τὸ τρίτιον. Τὸ ἐλαφρὸ ἥλιο εἶνε τὸ κατασταλαγμα τῆς ραδιενεργοῦ διασπάσεως τοῦ τριτίου. Ἀπὸ ἕνα κιλὸ τριτίου ἀπομένουν ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια 500 γραμμάρια ἐλαφροῦ ἡλίου.

Ἡ ἀπελευθερουμένη ἀπὸ τὴ διάσπασι τῶν ἀτομικῶν πυρήνων τοῦ ἐλαφροῦ ἡλίου ἐνέργεια ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε κατὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ μᾶς παρέχει τὸ τρίτιον.

Εἶνε δυνατὸς ὁ συνδυασμὸς κοινοῦ ὑδρογόνου δευτερίου, τριτίου καὶ ἐλαφροῦ ἡλίου σὲ μιὰ μοναδικὴ βόμβα; Μ' ἄλλα λόγια εἶνε δυνατὴ ἡ κατασκευὴ μιᾶς βόμβας ποὺ, χρησιμοποιώντας ὡς ἔναυσμα μιὰ κοινὴ ἀτομικὴ βόμβα, θὰ προκαλοῦσε τὸ μετασχηματισμὸ τοῦ κοινοῦ ὑδρογόνου σὲ δευτέριο, τοῦ δευτερίου σὲ τρίτιον καὶ τοῦ τριτίου σὲ ἐλαφρὸ ἥλιο;

Οἱ ἐπιστήμονες ἀπαντοῦν καταφατικὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μ' ὅλο ποὺ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος θὰ προσκρούσῃ σὲ ἀναρίθμητες τεχνικὲς δυσχέρειες. Μιὰ τέτοια βόμβα, ὅμως, δὲν θὰ ἦταν πολεμικὸ ὅπλο, ἀλλὰ μέσον ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ πλανήτου μας.

Μὲ τὴν ἐπαφὴ τῶν δύο αὐτῶν ἡμισφαιρίων, τὰ ὁποῖα στὴν πραγματικότητα εἶνε ἀπὸ πλουτώνιον ἢ U-235 καὶ ποὺ ἐφαρμόζουν τελείως μεταξύ τους, προκαλεῖται ἡ ἔκρηξις τῆς βόμβας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ μποροῦν νὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν ὑπερβόμβα μὲ τρίτιον ἢ ἐλαφρὸ ἥλιο δὲν εἶνε μικρότεροι. Ὁ καθηγητὴς Οὔρεϋ, ποὺ ἔχει καταστῆ διάσημος ἀπὸ τὶς ἐργασίες του σχετικὰ μὲ τὸ «βαρὺ ὕδωρ» καὶ ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα ποὺ ἀναφέρονται στοὺς μετασχηματισμοὺς τοῦ ὑδρογόνου ἐδήλωσε τελευταῖα ὅτι, ἄσχετα μὲ τὰ ἄμεσα ἀποτελέσματα τῆς ἐκρήξεως μιᾶς ὑπερβόμβας μὲ τρίτιον ἢ ἐλαφρὸν ἥλιον καὶ ποὺ θὰ εἶνε τρομακτικά, τὰ ραδιενεργὰ νέφη ποὺ θὰ δημιουργηθοῦν ἀπ' αὐτὴ θὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος ζωῆς ἀπὸ ὁλόκληρες ἠπείρους καὶ πιθανώτατα ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ ἡμισφαίριο ὅπου θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἔκρηξις, χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιο ὅτι τὸ ἄλλο θὰ μείνῃ ἄθικτο. Θὰ καταστραφοῦν καὶ τὰ δυὸ πιθανώτατα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πῦρ ἐξ οὐρανοῦ!

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Ὁλοστρόγγυλη καὶ παχουλὴ κυρία, συναγωνιζομένη τὴ Χοντρὴ τοῦ «Θησαυροῦ», μπῆκε κατακόκκινη κι' ἀσθμαίνουσα στὸ τράμ. Κι' ἀφοῦ ἔρριξε φλογερὲς ματιὲς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' εἶδε ὅτι ὅλοι οἱ ἄντρες ἦσαν στρωμένοι μακαρίως στὶς θέσεις τους καὶ δὲν ἔδειχναν οὔτε ἴχνος διαθέσεως νὰ σαλέψουν, ἄρχισε νὰ μονολογῆ ὑψηλοφώνως:

— Ὁρίστε κατάστασις! Αὐτὸ λέγεται εὐγένεια! Μπαίνει μιὰ κυρία στὸ τρὰμ καὶ οἱ κύριοι κάνουν τὸ κορόϊδο! Οὔτε γι' ἀστεῖο δὲν σαλεύει κανένας!

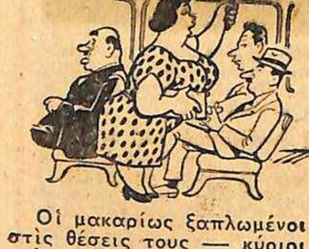

Οἱ μακαρίως ξαπλωμένοι στὶς θέσεις τους — κύριοι καὶ κυρίες — ἔκαναν πραγματικὰ τὸ κορόϊδο μπροστὰ στὴ δυναμικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι. Ἀλλὰ ἕνας κύριος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ:

— Καὶ γιατί νὰ σᾶς προσφέρουμε τὴν θέσι μας, κυρία μου;

— Γιατὶ εἶμαι... χοντρή!

— Μπᾶ; Καὶ ἐπειδὴ εἴσαστε χοντρή;

— Κουράζομαι ὀρθή. Δὲν μπορῶ νὰ στέκωμαι στὰ πόδια μου. Ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ οἱ κύριοι νὰ προσφέρουν τὴ θέσι τους ὅταν βλέπουν μιὰ κυρία. Πολὺ περισσότερο ὅταν ἡ κυρία εἶναι χοντρὴ καὶ ἀσθενής.

Καὶ πῆρε τέτοια φόρα στὴν ἀνάπτυξι τῶν ἀπόψεών της ἡ χοντρὴ ὥστε ὅλοι μαζὶ οἱ ἄντρες ἔσπευσαν ἔντρομοι νὰ σηκωθοῦν:

— Ἀμάν, κυρία μου! Καθῖστε καὶ σωπᾶτε!...

Κι' ἐπειδὴ ἡ χοντρὴ ἔκατσε μὲν ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀναπτύσση μὲ ἀκατάσχετη εὐφράδεια τὶς ἀπόψεις της, συνεπέρανε ὁ εἰσπράκτορας:

— Ποιὸς ἔχει τὴ χάρι τοῦ ἀντρός της. Κοτσάνι θὰ τὴν περνᾶ ὁ φουκαρᾶς!..

★

Λογιῶν - λογιῶν εἶνε οἱ λόξες τῶν ἀνθρώπων. Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες λόξες — ὅταν πιάση κανένα — εἶνε ἡ λόξα τῆς χορτοφαγίας. Εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ φάη ὁ φανατικὸς μωαμεθανὸς κρέας γουρουνιοῦ — ποὺ τὸ ἀπαγορεύει ὁ Μωάμεθ — παρὰ ὁποιοδήποτε κρέας ὁ χορτοφάγος. Σχετικῶς μοῦ διηγεῖται ἕνα πάθημά του ἀνύποπτος συμπολίτης ποὺ κάποιος φίλος του τὸν κάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήση γιὰ λίγες μέρες στὴ βίλλα του, στὴν Κηφισσιά.

Ἐπῆγε ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του ἀπὸ ἐτῶν εἶχε μεταβληθῆ σὲ φανατικὸ χορτοφάγο καὶ δὲν ἔμπαινε στὸ σπίτι του οὔτε ἴχνος σφαγίου ἢ ψαριοῦ. Φτάνει, λοιπόν, τὸ μεσημέρι καὶ στρώνεται ἡ οἰκογένεια τοῦ χορτοφάγου στὸ τραπέζι.

— Πεινᾶς;

— Πεινῶ, λέει! Ἡ ἐξοχή, φίλε μου, ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. Τί ἔχεις ἑτοιμάσει;

— Τώρα θὰ δῆς.

Ἀπάνω ἐκεῖ ἔρχεται ἡ κ. Χορτοφάγου φέρνοντας καὶ τοποθετῶντας στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἕνα τεράστιο λάχανο. Παίρνει τὸ μαχαῖρι ὁ κ. Χορτοφάγος, τὸ κόβει στὰ πέντε, δίνει τὰ δυὸ κομμάτια στὰ παιδιά του, προσφέρει τὸ ἕνα στὴ γυναῖκα του, κρατᾶ τὸ ἕνα αὐτὸς καὶ τὸ τελευταῖο καὶ μεγαλύτερο κομμάτι στὸν λυσσῶντα ἀπὸ τὴν πεῖνα φιλοξενούμενό του. Μὲ δυσάρεστη ἔκπληξι τὸ παίρνει ὁ ἄνθρωπος καὶ στρέφει τὸ βλέμμα του ἐρωτηματικὰ στὸ φίλο του:

— Τί εἶν' αὐτό:

— Τὸ φαγητό μας, ἀγαπητέ. Ἄρχισε νὰ τρῶς καὶ παρακάτω ἔχει καλύτερα φαγητά! Ἐμεῖς, ξέρεις, εἴμαστε χορτοφάγοι καὶ δὲν βάζουμε κρέατα στὸ σπίτι μας.

— Σοβαρά;

— Ἄ, βέβαια. Χρόνια τώρα τὸ διαιτολόγιό μας εἶνε αὐστηρὰ χορτοφαγικό.

Ὁ φιλοξενούμενος, λόγῳ τῆς λεπτῆς θέσεώς του δὲν ἔβγαλε λέξι καὶ ἄρχισε νὰ μασσουλᾶ τὸ λάχανο μὲ ἀπογοήτευσι. Στὸ μεταξὺ σηκώνεται ἡ κ. Χορταφάγου καὶ φέρνει πέντε μαρούλια δηλώνοντας ὅτι εἶνε φρεσκώτατα, νοστιμώτατα, ὑγιεινότατα κι' ὅτι μόλις τά... ἔδρεψε ἡ ἴδια ἀπὸ τὸν κῆπο της. Μὲ μεγάλη δυσφορία ὁ φιλοξενούμενος μασσούλησε καὶ τὸ μαροῦλι ἐνῶ ἔνοιωθε τὸ στομάχι του ν' ἀνακρούη βαρεῖς ἤχους ταμπουρᾶ.

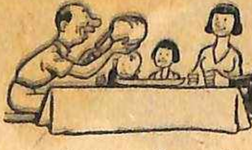

— Καὶ τώρα νὰ δῆς τί σοῦ ἔχω! φωνάζει ὁ οἰκοδεσπότης.

— Τί;

— Ἔλα Μαρία! Ὁ ἄνθρωπος πεινάει. Δὲν βλέπεις;

Σηκώνεται ἡ κ. Χορτοφάγου καὶ φέρνει κρεμμυδάκια, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆλο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πορτοκάλλι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀχλάδι, ποὺ ἡ οἰκογένεια Χορτοφάγου καταβροχθίζει μὲ βουλιμία, δηλώνοντας κάθε τόσο ἐνθουσιωδῶς ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη καὶ ὑγιεινότερη τροφὴ κι' ὅτι τὰ κρέατα καὶ τὰ ψάρια δημιουργοῦν τοξίνες κι' ἀποτελοῦν τὶς αἰτίες ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Ὅταν τελείωσε τὸ τραπέζι ὁ φιλοξενούμενος σηκώθηκε καὶ ζήτησε τὸ καπέλλο του.

— Ποῦ πᾶς;

— Πάω νὰ φάω, φίλτατε.

— Νὰ φᾶς; Καλά, δὲν φάγαμε;

— Ἐφάγατε. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔφαγα. Δὲν μὲ καλοῦσες, χριστιανέ μου, γιὰ βοσκή, νὰ ξέρω, ἀκριβῶς, τί γίνεται;...

Καὶ χαιρετῶντας εὐγενικὰ ἔφυγε ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του.

★

Πιτσιρῖκος πλησιάζει στὴν ὁδὸ Σταδίου ἕναν περαστικὸ καὶ τοῦ προτείνει ν' ἀγοράση ἕναν στυλογράφο. Ὁ ἄνθρωπος ζητᾶ νὰ δῆ τὸ στυλογράφο, τὸν παίρνει στὰ χέρια του, τὸν ἀνοίγει, τὸν ἐξετάζει καλὰ κι' ὕστερα ρωτᾶ τὸν πιτσιρῖκο:

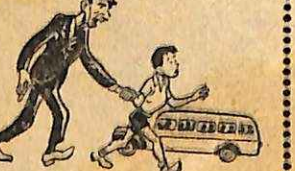

— Ποῦ τὸν ἔκλεψες;

— Δὲν τὸν ἔκλεψα, κύριε.

— Δὲν τὸν ἔκλεψες; Τώρα θὰ δοῦμε ἂν τὸν ἔκλεψες. Κάτσε νὰ βρῶ ἕναν ἀστυφύλακα.

Κι' ἁρπάζει τὸν πιτσιρῖκο ἀπ' τὸ χέρι, ποὺ ἀρχίζει νὰ κλαίη, νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀπαλλαγῆ:

— Ἄφισέ με, κύριε. Δὲν τὸν ἔκλεψα, τοῦ λέει. Εἶνε τοῦ πατέρα μου καὶ μοῦ τὸν ἔδωσε νὰ τὸν πουλ'ίσω. Ἄφισέ με!...

Ἀλλὰ ὁ κύριος ποὺ τὸν κρατᾶ εἶνε τζαναμπέτης καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν ἀφίση, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὰ κλάμματα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ὁ πιτσιρῖκος καταφέρνει ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, ἀφίνοντας στὰ χέρια τοῦ σκληροῦ ἀνθρώπου τὸν κλεμένο στυλογράφο. Ὁ ἄλλος φωνάζει ἕναν ἀστυφύλακα:

— Αὐτὸν τὸν στυλογράφο, τοῦ λέει θριαμβευτικά, τὸν πῆρα ἀπ' τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ παληόπαιδου. Προφανῶς τὸν ἔκλεψε.

Κι' ἐνῶ ὁ ἀστυφύλακας παίρνει τὸ στυλογράφο ὁ ἄνθρωπος ψάχνεται κι' ἄξαφνα ἀναπηδάει κατακόκκινος:

— Βρὲ τὸ παληόπαιδο! Μοῦ ἄφισε αὐτὸν κι' ἔκλεψε τὸ δικό μου στυλογράφο!...

Κι' ἀκόμα τρέχει νὰ τὸν βρῆ...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

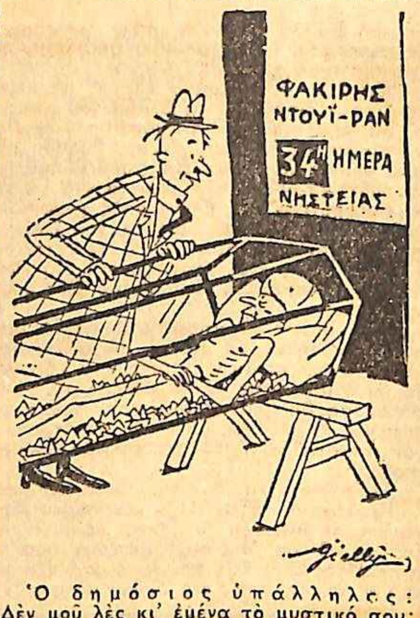
ΦΑΚΙΡΗΣ ΝΤΟΥΪ-ΡΑΝ 34η ΗΜΕΡΑ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος: Δὲν μοῦ λὲς κι' ἐμένα τὸ μυστικό σου;
(Ἀπὸ τὸ «Samedi - Soir»)

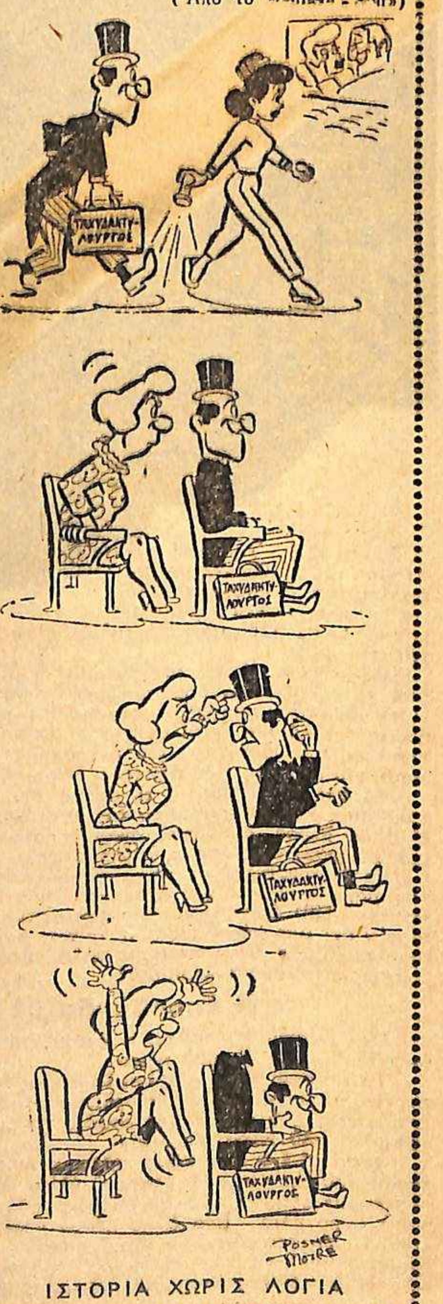

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ πολιτικὰ παρασκήνια

Αὐθεντικὰ καὶ πικάντικα

«Ἀνωτερότης», «εὐπρέπεια», «ἦθος», «μετριοπάθεια», «σοβαρότης», «κοινοβουλευτικὸν τάκτ». Νὰ τὰ ἐπίθετα καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ ποὺ ἐγράφοντο γιὰ τὴν καινούργια Βουλή μας! Ἀλλὰ τὴν προηγούμενη βδομάδα... ἔγινε πιὰ «ἀλλαγή»!...

Διαδέχθηκε τὴν γαλήνην ἡ τρικυμία.

Φωνές, κραυγές, ἀπειλές, προσβολές, καὶ παρ' ὀλίγον... μαγκουριὲς ἔστειλαν περίπατο καὶ τὴν «ἀνωτερότητα» καὶ τὴν «εὐπρέπεια» καὶ τὴ «μετριοπάθεια» καὶ τὸ «ἦθος»!

Μπράβο τους! Διότι ἔτσι μόνον... ὑπάρχει ὑλικὸ γιὰ τὰ «πολιτικὰ παρασκήνια»! Μακάρι ἔτσι νὰ πηγαίνουμε πάντα!

Κι' ἔτσι θὰ γίνη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, βοηθούσης καὶ τῆς πρωϊμης κι' ἀφόρητης ζέστης ποὺ φέρνει, ὡς γνωστόν, νεῦρα. Ἀμήν!...

★

Ἀπολογεῖται στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ κ. Χατζηπᾶνος καὶ τονίζει ὅτι τὴν κ. Ὄλγα «τὴ γνωρίζει μέν, ἀλλὰ τὴν ἔβλεπε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο». Τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀργότερα στὴ διακοπὴ περικυκλωμένος ἀπὸ βουλευτάς. Ἕνας κλητῆρας τῆς Βουλῆς πλησιάζει:

—Κύριε Χατζηπᾶνο, ἡ κυρία Ὄλγα ρωτάει ἂν θὰ κάνετε καμμιὰ διόρθωσι στὸ λόγο σας!

Κεραυνός! Μειδιοῦν «μὲ σημασία» μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους! Ἀλλὰ ἡ παρεξήγησις λύεται ἀμέσως. Ἡ «κυρία Ὄλγα» εἶναι μία ἀπὸ τὶς δακτυλογράφους τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς! Ἁπλῆ συνωνυμία!

★

Ὁ κ. Παπανδρέου δέχεται τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Α. Δ. Ε. Δ. Υ. πρὶν λυθῆ ἡ ἀπεργία.

— Βρὲ παιδιά, τοὺς λέει, πρώτη φορὰ στὸν κόσμο γίνεται ἀπεργία ὄχι γιὰ τὸ «δός μου» ἀλλὰ γιὰ τὸ «πές μου»! Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τί θὰ σᾶς δώσω! Ὅσα γίνεται περισσότερα!

— Κι' ἂν δὲν μπορέσετε, κ. Πρόεδρε;

—Ἔ, τότε... θὰ πῶ τοῦ Πλαστήρα καὶ τοῦ Τσουδεροῦ νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς ἀπεργία!...

— Σοβαρά, κ. Πρόεδρε; Οὔτε κι' ἐσᾶς σᾶς φτάνει ὁ μισθός;

— Δὲν μοῦ φτάνει βέβαια. Ἀλλὰ βλέπεις ἐμεῖς οἱ δυστυχεῖς... σὲ ποιὸν νὰ τὸ ποῦμε; Μὴν παραπονιώσαστε, λοιπόν! Νὰ ποὺ ὑπάρχουν... καὶ χειρότερα!

★

Ἀγορεύει στὴ Βουλὴ ὁ κ. Τσιριμῶκος. Παρεξηγεῖ ὁ κ. Κανελλόπουλος καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ κ. Τσαλδάρη γιατὶ μένει ἀπαθὴς στὶς κατηγορίες τῆς Ἀριστερᾶς. Καὶ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος διὰ τὸ Λαϊκὸν κόμμα.

— Διαστρέφετε τὰ λόγια τοῦ κ. Τσιριμώκου διὰ νὰ ἄρετε δάφνες καὶ χειροκροτήματα! παρεμβαίνει ὁ κ. Στεφανόπουλος. (Κουδούνια, θόρυβος, πανδαιμόνιον).

Καὶ στὴ διακοπή:

— Μὰ τί συνέβη κ. Πρόεδρε; ρωτοῦν τὸν κ. Τσαλδάρην.

—Ὁ Παναγιωτάκης, ἐξηγεῖ ὁ κ. Τσαλδάρης, πάει νὰ μοῦ φάη τὴν ἀρχηγία τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. Ἀλλὰ βιάστηκε καί... τὴν ἀνέλαβε ἀπὸ σήμερα! Νά, αὐτὸ συνέβη!

— Καὶ ὁ κ. Στεφανόπουλος γιατὶ θύμωσε;

— Γιατὶ θέλει κι' αὐτὸς τὴν ἀρχηγία γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Καὶ σεῖς τί λέτε γιὰ ὅλ' αὐτά;

— Πὼς μαλλώνουν... σὲ ξένον ἀχυρῶνα!

★

Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ χαλάει τὸν κόσμο γιὰ νὰ δῆ ἐπειγόντως τὸν κ. Τσᾶτσο. Ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ γίνη εἰδικὸν τηλεφώνημα, νὰ δοθῆ ἐντολὴ στὴν πόρτα, ν' ἀνεβῆ καὶ νὰ φθάση στὸν Ὑπουργό.

— Τί θέλετε;

— Τὴν ὑπεύθυνη γνώμη σας γιὰ μιὰ ἀπαλλοτρίωσι.

Ὁ κ. Τσᾶτσος τὸν κυττάζει:

—Ἀπαλλοτρίωσι; Καὶ τί ἁρμοδιότητα ἔχω ἐγώ;

— Θὰ σᾶς πληρώσω καλά! λέει ὁ ἀνθρωπάκος μὲ φυσικὸ ὕφος.

Ὁ ὑπουργὸς πιστεύει ὅτι ἔχει νὰ κάνη μὲ τρελλό.

— Τί λές, χριστιανέ μου; τοῦ λέει.

— Μάλιστα! Γιατὶ σᾶς φαίνεται παράξενο; Ἐγὼ ἔμαθα πὼς εἴσαστε πολὺ καλὸς δικηγόρος καὶ ἦρθα νὰ σᾶς ἀναθέσω τὴν ὑπόθεσι!

Μειδιᾶ ὁ κ. Τσᾶτσος, εὐχαριστεῖ τὸν «πελάτη» γιὰ τὴν προτίμησι, ἀλλὰ τὸν πληροφορεῖ ὅτι «τώρα ποὺ εἶναι ὑπουργὸς δὲν δικηγορεῖ»!

★

Ἕνας πολιτευτὴς ἔχει ἄδειαν εἰσόδου στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς. Ὁ χωροφύλακας ποὺ εἶναι στὴν πόρτα, τὸν πληροφορεῖ:

— Γιὰ νὰ ἔχη ἰσχὺν ἡ εἴσοδος πρέπει νὰ τὴν ὑπογράψη ὁ κ. Φρούραρχος τῆς Βουλῆς. Ἀλλὰ τώρα περᾶστε.

Μπαίνει. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ βουλευτὴς καὶ πρώην ὑπουργὸς κ. Καλκάνης, λέει:

— Κύριε πρόεδρε, ὁ Φρούραρχος τῆς Βουλῆς χειρονομεῖ! Δὲν ἔχει καμμίαν θέσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς! Παρακαλῶ, νὰ βγῆ ἔξω!

Καὶ ὁ νεοεισελθὼν πολιτευτὴς μονολογεῖ:

— Αὐτὸν τὸν βγάζουν τὸν ἴδιο ἔξω! Καὶ θὰ μοῦ ὑπογράψη τὴν ἄδεια νὰ μπαίνω ἐγώ;

★

Ἐπεισόδιον Τσιριμώκου, Τουρκοβασίλη, Μπουραντᾶ, Ἀρβανιτάκη κλπ. Ἁβρότατες... «φιλοφρονήσεις» ἀνταλλάσσονται. Ἄλλοι μιλοῦν περὶ «σφαγῶν», ἄλλοι περὶ δοσιλογίας, καὶ ἡ ἔξαψις τῶν πνευμάτων φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ σηκωθοῦν ὁ κ. Μπουραντᾶς καὶ ὁ κ. Τουρκοβασίλης καὶ νὰ πλησιάσουν τοὺς κ. κ. Τσιριμῶκον καὶ Ἀρβανιτάκην μὲ προθέσεις... ὄχι καὶ τόσον κοινοβουλευτικάς. Μπαίνουν στὴ μέση ὁ κ. Μαρῆς καὶ ὁ κ. Δενδρινὸς καὶ τὴν τελευταία στιγμή, ἀποφεύγεται ὁ... κοινοβουλευτικὸς ξυλοδαρμός! Κάτι «ἔβγα ἔξω» καὶ «θὰ σοῦ δείξω γὼ» ἀνταλλάσσονται καὶ ἀποκαθίσταται ἡ... εὐπρέπεια καὶ ἡ τάξις.

— Στὴ Βουλὴ τὰ ζητήματα λύονται διὰ τοῦ λόγου! παρατηρεῖ ἕνας βουλευτής.

— Ναί, ἀλλὰ «ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ...πίπτει ράβδος»! λέει ὁ κ. Τουρκοβασίλης.

Ὁ κ. Τσιριμῶκος, εἰς τὴν ἄλλην «ἄκραν» — φυσικά! — περιορίζεται νὰ παρατηρήση:

— Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ὁ κ. Τουρκοβασίλης εἶναι καὶ πολύ... ρωμαλέος!

— Ναί! λέει... μελαγχολικὰ καὶ ὁ κ. Σοφιανόπουλος. Ἀλλὰ ἐγώ... ἔχω τὴν προστασία τοῦ Μανιαδάκη! Εἶναι φίλος μου!

Πραγματικῶς! Οἱ δυό τους συνδιαλέγονται πολὺ ἐγκάρδια! Νὰ μὴν ἀβασκαθοῦνε, δηλαδή, γιατὶ ἂν τοὺς ματιάσουμε μὲ τὴ φόρα ποὺ πῆραν τὰ πράγματα στὴ Βουλὴ ἡ Ἄκρα Δεξιὰ καὶ ἡ Ἄκρα Ἀριστερά, πολὺ σύντομα θὰ φτάσουν... στὰ ἄκρα!

★

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Καί... «ἕπεται συνέχεια»

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

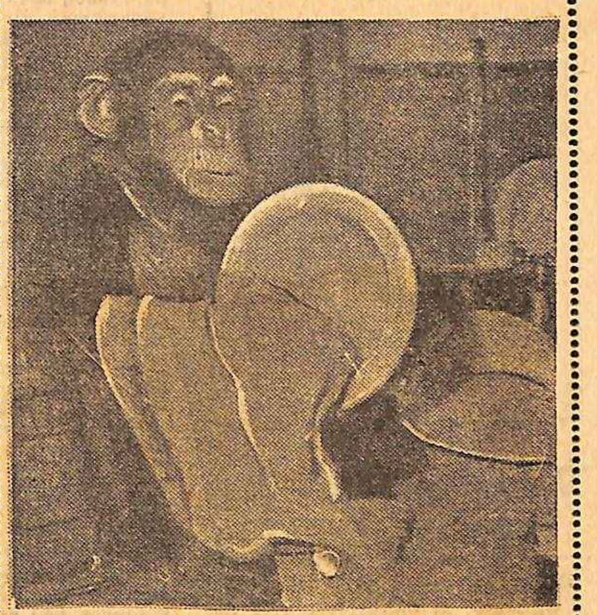

ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ, ΕΙΝΕ ΑΘΡΑΥΣΤΑ!

Στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου ὁ πίθηκος Ζεύς, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ συμπαθεῖς φιλοξενουμένους, ἔπειτα ἀπ' τὶς ἀλλεπάλληλες σκηνὲς τῆς συμβίας του Ζυνόν, δέχτηκε ν' ἀναλάβη αὐτὸς τὸ πλύσιμο τῶν πιατικῶν. Κάθε ἀπόγευμα, τὸ ζεῦγος μιμούμενο τὶς κοσμικὲς συνήθειες, παίρνει τὸ τσάϊ του μπροστὰ σὲ ἀρκετὲς δεκάδες περιέργων. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Κήπου, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ σπάσιμο, χρησιμοποιεῖ εἰδικὰ ἄθραυστα σερβίτσια. Ἀνωτέρω, ὁ Ζεὺς δὲν φαίνεται ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀδιακρισία τοῦ φακοῦ ποὺ τὸν παίρνει σὲ μιὰ στάσι κάθε ἄλλο παρὰ ἀξιοπρεπῆ.

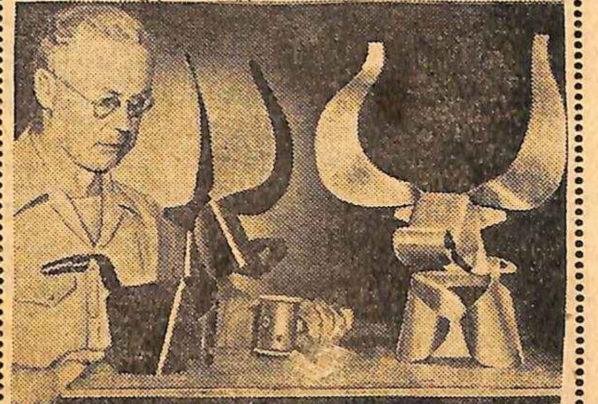

ΜΕΤΑΛΛΙΝΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς Μιχαὴλ Χέπουρκοφ ἀπ' τὸ Σὰν Φραντσῖσκο, ἔχει μιὰ ἀρκετὰ περίεργη ἱκανότητα. Μπορεῖ νὰ φτιάση ἀπὸ τὸ λευκοσίδηρο τῶν κουτιῶν τῆς κονσέρβας τὴν καρικατοῦρα ὁποιουδήποτε ζώου. Πολλοὶ καλλιτέχναι ποὺ εἶδαν τὶς μετάλλινες αὐτὲς καρικατοῦρες, τὶς χαρακτήρισαν ὡς ἀριστουργήματα.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία αὐτοκινήτων ἔρχεται πρώτη στὸ ζήτημα τῆς ποιότητος ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες βιομηχανίες τοῦ κόσμου. Τὸ «Νταίμλερ» ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, εἶνε, μετὰ τὴ «Ρόλς - ρόϋς», τὸ ἀκριβώτερο ἀγγλικὸ αὐτοκίνητο. Κοστίζει περίπου 14.000 δολλάρια καὶ εἶνε τὸ μικρότερο αὐτοκίνητο ἀπ' ὅσα ἔχουν κατασκευασθῆ ὡς σήμερα.

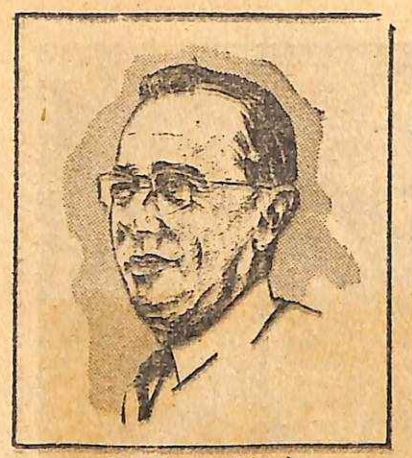

Ὁ «Ρόμπυ» Κάστιλ

Ὁ καλλίτερος τραπεζίτης ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Δίνει δάνεια χωρὶς ἐγγύησι

Συνήθως, οἱ τραπεζίτες εἶνε ἄνθρωποι σκληρόκαρδοι καὶ συμφεροντολόγοι. Ὑπάρχει ὡστόσο σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Λουϊζιάνας, στὸ Σάνσετ, ἕνας τραπεζίτης ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, γιατὶ εἶνε ἕνας μεγάλος φιλάνθρωπος. Λέγεται Ρόμπερτ Κάστιλ καὶ διευθύνει τὴ «μεγαλείτερη μικρὴ τράπεζα τοῦ κόσμου».

Δίνει πρόθυμα κάθε εἴδους δάνεια: σὲ νεονύμφους γιὰ νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, σὲ φτωχοὺς νέγρους γιὰ νὰ χτίσουν ἕνα σπιτάκι ἢ γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα δικό τους κτῆμα, σὲ παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ συνεχίσουν τὶς σπουδές τους...

Καὶ — τὸ σπουδαιότερο — ὅλ' αὐτὰ μὲ μικρὸ τόκο καὶ χωρὶς νὰ δεχθῇ ποτὲ ἐγγυητάς, ὑποθῆκες ἢ ἐνέχυρα, ποὺ τὰ θεωρεῖ ταπεινωτικὰ καὶ περιττά! Ἀρκεῖται μόνο στὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δανείζεται. Φαίνεται ὡστόσο ὅτι ξέρει περίφημα τὴν ἀνθρώπινη ψυχολογία. Γιατί, στὰ 10 τελευταῖα χρόνια τῆς λειτουργίας της, ἡ τράπεζά του δὲν ἔχασε οὔτε ἕνα σέντς! Μάλιστα τὰ κέρδη της εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ κάθε ἄλλης, ἀνάλογα μὲ τὰ κεφάλαιά της, κι' οἱ καταθέτες αὐξάνουν συνεχῶς.

Ὁ Κάστιλ — ἢ «Ρόμπυ», ὅπως τὸν λένε μὲ οἰκειότητα οἱ ὑπάλληλοί του κι' οἱ πελάτες του — εἶνε ἕνας ἄντρας 45 ἐτῶν μὲ ξανθοκόκκινα μαλλιὰ καὶ μὲ ματογυάλια. Δὲν ἀφίνει εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴν ἐκδηλώσῃ τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία του νὰ βοηθήσῃ τοὺς συνανθρώπους του ν' ἀνταπεξέλθουν σὲ κάθε δύσκολη περίστασι.

«Ἡ πίστι σας ἀξίζει γιὰ σᾶς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμο — λέει στοὺς νέους πελάτες του. Ἡ τράπεζα δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ μεγάλη ζημία, ἂν χάσῃ αὐτὰ τὰ 500 δολλάρια ποὺ σᾶς δανείζομε. Γιὰ σᾶς ὅμως θἆνε σωστὴ καταστροφή, γιὰ τὴν ὑπόληψι καὶ τὴ συνείδησί σας... Βοηθῆστε μας λοιπόν, ὅπως σᾶς βοηθοῦμε».

Καὶ πραγματικά, ὅπως εἴπαμε, ὅλοι φιλοτιμοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν τὰ χρέη τους.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Κάστιλ ἀποτελεῖ τὴν καλλίτερη ἀπόδειξι τῆς ἀξίας τῆς τακτικῆς του. Ὅταν ἦταν 13 ἐτῶν μόνο, πέθανε ὁ πατέρας του κι' ἄφισε τὸ ἀγρόκτημά τους βαρυμένο μὲ μιὰ ὑποθήκη 2.000 δολλαρίων. Ὁ Ρόμπερτ ὁρκίσθηκε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ δάνειο. Ὅλοι χαμογέλασαν τότε δύσπιστα. Κι' ὅμως, σὲ δυὸ χρόνια, ὁ μικρὸς κράτησε τὸ λόγο του καὶ πλήρωσε τὰ χρήματα — ποὺ τἄχε κερδίσει μὲ σκληρὴ δουλειά, διακόπτοντας ἀναγκαστικὰ τὶς σχολικὲς σπουδές του. Τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ διευθυντὴ τῆς Τραπέζης τοῦ Σάνσετ. Καὶ τοῦ πρότεινε μιὰ μικρὴ θέσι στὴν τράπεζα, μὲ μισθὸ 10 δολλαρίων τὸ μῆνα.

Ὁ Ρόμπερτ δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό. Ἕνας καινούργιος κόσμος ἀνοιγόταν μπροστά του...

Σὲ 6 χρόνια, εἶχε γίνει βοηθὸς τοῦ ταμίου. Ἔπειτα ξέσπασε ἡ μεγάλη οἰκονομικὴ κρίσις τῆς Ἀμερικῆς. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίστασι, ὁ Κάστιλ ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς τρομαγμένους καταθέτες νὰ μὴν ἀποσύρουν τὰ λεπτά τους. Τοὺς ἔλεγε π. χ.:

— Ἔχετε καταθέσει 1.500 δολλάρια στὴν τράπεζά μας. Ὁ γείτονάς σας ὁ Σμὶθ μᾶς ὀφείλει 1.500 δολλάρια. Πᾶρτε τὴν ἀπόδειξί του, ἀντὶ γιὰ μετρητὸ χρῆμα. Ἀξίζει περισσότερο, γιατὶ δίνει καὶ τόκο. Θὰ μᾶς ὑποσχεθῆτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐπιδιώξετε νὰ εἰσπράξετε τὰ χρήματα ἀπ' τὸ Σμίθ, δίχως νὰ μᾶς συμβουλευθῆτε πρῶτα.

Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸν τρόπο, ἡ Τράπεζα τοῦ Σάνσετ σώθηκε ἀπ' τὴ θεομηνία ποὺ κατέστρεψε τόσες ἄλλες τραπεζιτικὲς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ 1940, ἕνας παληὸς φίλος τοῦ Κάστιλ πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Καὶ συζήτησε ἐπὶ μισὴ ὥρα μαζί του, μὲ φανερὸ ἐκνευρισμό, ὡς ποὺ ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι χρειαζόταν ἕνα δάνειο. Ἡ τόση διστακτικότης του ἔκαμε πολὺ ἐντύπωσι στὸν Κάστιλ — ποὺ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ ταμίας.

— Ὁ κόσμος μᾶς φοβᾶται, εἶπε στοὺς προϊσταμένους του. Καὶ σ' αὐτὸ φταῖμε ἀποκλειστικὰ ἐμεῖς.

Ὕστερα τοὺς πρότεινε νὰ δίνουν δάνεια βασιζόμενοι μόνο στὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ ζητοῦν ἐγγυητάς.

— Ἀπαιτῶντας δεύτερη ὑπογραφή, γιὰ ἐγγύησι, διώχνουμε πολλοὺς πιθανοὺς πελάτες, πρόσθεσε.

Ἡ ἰδέα του θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ἐπαναστατική. Ὡστόσο ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης δέχθηκε νὰ τὴ δοκιμάσῃ ἐπὶ ἕνα χρόνο, περιορίζοντας ὅμως τὰ δάνεια σὲ 300 δολλάρια τὸ πολύ. Τὰ ἀποτελέσματα λοιπὸν ἦσαν τόσο περίφημα ὥστε στὸ τέλος τοῦ ἔτους καταργήθηκε αὐτὸς ὁ περιορισμός.

Τώρα ὁ Κάστιλ ἔχει πάρει τὴ θέσι τοῦ διευθυντοῦ. Ὡστόσο δὲν ἔχει γίνει διόλου ἀκατάδεχτος. Διατρέχει ἑκατοντάδες χιλιόμετρα κάθε βδομάδα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς διάφορους κτηματίες καὶ νὰ τοὺς συστήσῃ νὰ καταθέτουν ἢ νὰ δανείζωνται χρήματα ἀπ' τὴν τράπεζά του.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, δίνει πρόθυμα δάνεια σὲ παιδιὰ ποὺ θέλουν ν' ἀκολουθήσουν ἀνώτερες σπουδές, χωρὶς νὰ δεχθῇ ποτὲ γιὰ ἐγγύησι τὴν ὑπογραφὴ τῶν γονέων τους. Ἀρκεῖ μόνο νὰ δείχνουν οἱ καλοί τους βαθμοὶ ὅτι θὰ προκόψουν. Περισσότεροι ἀπὸ 250 νέους μπόρεσαν ἔτσι νὰ πάρουν διπλώματα κολλεγίων.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Κάστιλ δὲν δέχεται, γιὰ ἐξόφλησι αὐτῶν τῶν δανείων, τὰ χρήματα ποὺ κερδίζουν οἱ σπουδασταὶ μὲ τὴ δουλειά τους στὶς διακοπές.

— Τὰ παιδιὰ χρειάζονται χαρτζηλίκι! λέει χαμογελῶντας.

Τὰ δάνεια ποὺ δίνει, ἔχουν ἐλάχιστο τόκο. Ὅταν μάλιστα προορίζωνται γιὰ τὴν ἀγορὰ ζώων ἀπ' τοὺς νέους κτηματίες, εἶνε ἄτοκα.

Ὁ Κάστιλ συνιστᾷ σ' ὅλες τὶς ἀγροτικὲς τράπεζες ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά του, γιὰ ν' αὐξήσουν τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν τους καὶ συγχρόνως νὰ ἐκπληρώσουν ἕναν ἀνθρωπιστικὸ προορισμό.

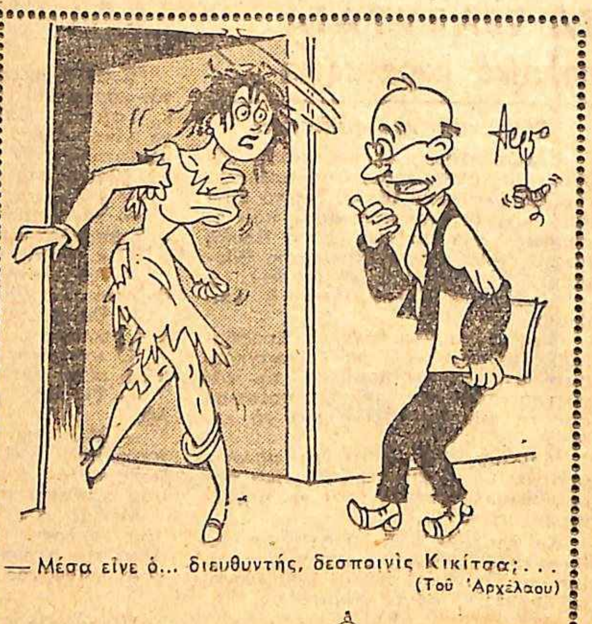

— Μέσα εἶνε ὁ... διευθυντής, δεσποινὶς Κικίτσα;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

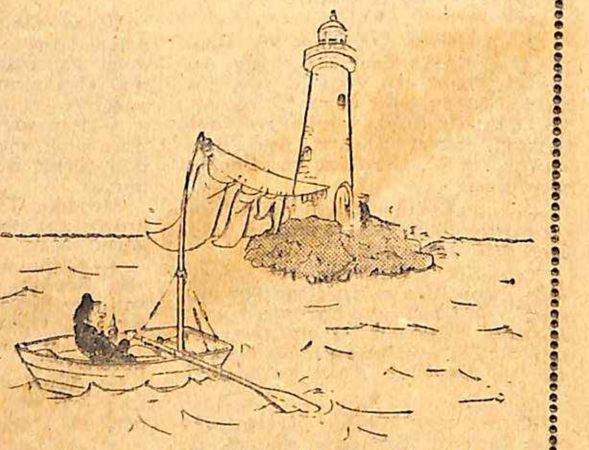

— Ἄντε, βρὲ γυναῖκα... Ἀκόμη δὲν στέγνωσε ἡ μπουγάδα σου;...

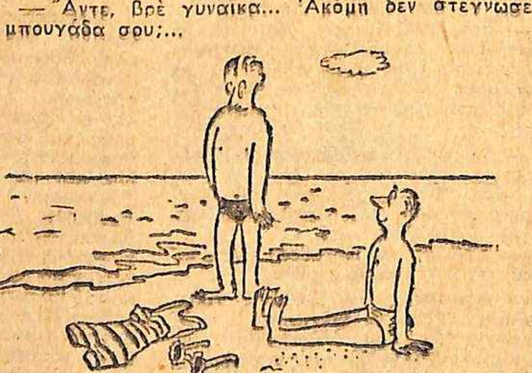

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

— Ἂς περιμένωμε... Κάτι θὰ δοῦμε!...

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

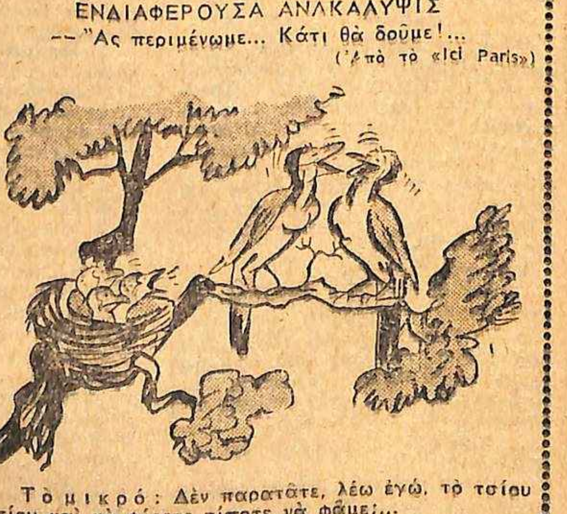

Τὸ μικρό: Δὲν παρατᾶτε, λέω ἐγώ, τὸ τσίου τσίου καὶ νὰ φέρετε τίποτε νὰ φᾶμε;...

Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔγιναν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μάρκος Μπότσαρης (1790—1823)

Τὸ Μικρὸ Χωριὸ στὴν Εὐρυτανία καμαρώνει ἐπάνω σὲ μιὰ τοποθεσία περήφανη, ποὺ ἡ κορφή του τυλίγεται καὶ χάνεται μέσα στὰ σύννεφα.

Στὰ νῶτα του ὑψώνεται ἀπότομα ἕνα πυκνοδασωμένο βουνὸ κι' ἐμπρὸς ἕνα πράσινο ὀροπέδιο ὅπου ρέει ἕνα μικρὸ βουνήσιο ποταμάκι, μὲ φαρδειὰ πέτρινη κοίτη.

Τὴν ἄνοιξι φουσκώνει δυνατὰ καὶ τὰ νερὰ ξεπερνοῦν τὴν ὄχθη του. Ἐκεῖ ἐπάνω λοιπόν, περισώζεται μιὰ ἡρωϊκὴ Ρουμελιώτικη παράδοσις, ἀπ' τὰ χρόνια τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας ποὺ συνδέεται μὲ τ' ὄνομα ἑνὸς ἐθνικοῦ ἥρωα, γνωστοῦ στὴ νεολαία ἀπ' τὰ σχολικὰ βιβλία τῆς ἱστορίας: τοῦ Μάρκου Μπότσαρη.

Ἂς περάσουμε λοιπόν, στὰ περιθώρια τῆς ἱστορίας, γιὰ νὰ παρουσιάσωμε στοὺς νεώτερους τὸ μεγάλον αὐτὸν Ἕλληνα ἀπ' τὰ παιδικά του χρόνια.

Ἀνῆκε στὴν ὑπερήφανη Σουλιώτικη γενιὰ τῶν Μποτσαραίων, ποὺ τὸ οἰκογενειακό τους δέντρο εἶνε αἰωνόβιο μὲ πολλά, παραπολλά, κλαριὰ καὶ παρακλάδια. Οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος.

Ὁλόκληρα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» δὲν θ' ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ γραφτῇ ἀκόμη καὶ μὲ τὸν συντομώτερο τρόπο, ἡ ἱστορία τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας τῶν προεπαναστατικῶν καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν χρόνων τοῦ Σουλίου.

Ἀναγκαστικά, λοιπόν, θὰ περιορίστοῦμε καὶ θ' ἀρχίσουμε ἀπ' τοὺς γονιοὺς τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωα ποὺ τὸν ἔφεραν στὸν κόσμο στὰ 1790, στ' ἀγέρωχα καὶ περήφανα βουνὰ τοῦ Σουλίου.

Πατέρας τοῦ Μάρκου ἦταν ὁ Κίτσος Μπότσαρης περίφημος γιὰ τ' ἀνδραγαθήματά του στὸν πολυετῆ πόλεμ τῶν Σουλιωτῶν κατὰ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ὁ Μάρκος τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ μικρ παιδάκι. Ἀκόμα καὶ στὴν Ἑπτάνησ ὅπου κατέφυγε ὁ πατέρας του ὅταν ἔπεσε τὸ Σούλι στὰ 1801. Κοντὰ κ αὐτός.

Ἦταν, τότε, μόλις ἕντεκα χρόνων Μάρκος ὅταν ἐγκαταστάθηκε μὲ μάνα του, προσφυγάκι στὴν Κέρκυρ ὅπου κι' ἔμαθε τὰ πρῶτα ἑλληνι γράμματα.

Ἀργότερα, κατατάχτηκε ἐθελοντ κι' ἔγινε ὑπαξιωματικὸς στὰ Ἑπταν σιακὰ τάγματα καὶ ὕστερα ἀπὸ μερ κὰ χρόνια μετὰ τοὺς ἐνδόξους Σουλι τικοὺς ἀγῶνες, ὅταν φούντωσε ἡ ἑ λληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ Εἰκοσιένα Μάρκος βρέθηκε πολεμικὸς ἀρχηγὸ στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα ὅπου καὶ πολέ μησε σκληρὰ στὸ Μεσολόγγι καὶ στὴ Εὐρυτανία.

★

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸν τόπο ὅπου γράφτηκε καὶ ἡ μεγαλύτερη σελίδα τῆς σύντομης, ἀλλ' ἡρωϊκῆς καὶ ἔνδοξης ζωῆς του.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1823 ἔφτασε ἀπ' τὴν Ἀλβανία στὸ Κεφαλόβουσο τῆς Εὐρυτανίας ὁ σερασκέρης Τζελαλεντὶν μπέης μὲ σκοπὸ νὰ καθυποτάξῃ τὴν ἐπαναστατημένη Ἀκαρνανία.

— Μέσα σὲ δέκα μέρες, ἔλεγε κομπαστικὰ ὁ μπέης, θὰ γεμίσῃ ὁ τόπος ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν ἀπίστων!

Τὸ Μικρὸ Χωριὸ ὑπεράσπιζε, τότε, ὁ Μάρκος Μπότσαρης, τὸ δὲ γειτονικό του Μεγάλο Χωριό, μὲ τοὺς πύργους του καὶ τὰ γεφύρια του καὶ τὸ Κλαψὶ μὲ τὸ εἰδυλλιακό του περιβάλλον ὑπεράσπιζαν οἱ Τζοβελαῖοι, ὁ Βεΐκος καὶ ὁ Κίτσος.

Φτάνει ἔτσι ἡ ὥρα τῆς «κατεβασιᾶς» τοῦ φοβεροῦ πολέμου. Ὁ Τζελαλεντὶν εἶχε μαζί του 4.000 περίπου γκέγκηδες, ἀγριαλβανοὺς ἀπ' τὸ βιλαέτι τῆς Σκόδρας. Αὐτοὶ δὲν ἤξεραν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τουφέκι, μπαμπεσιὲς καὶ πλιάτσικο. Ἦσαν μιὰ ἀπ' τὶς πειὸ βάρβαρες κι' ἀπολίτιστες ἀλβανικὲς φυλὲς ποὺ ἔτρεχαν πάντα ὅταν ἄκουγαν γιουρούσι καὶ πλιάτσικο, χωρὶς κανένα πατριωτικὸ σκοπό.

Στὸ πολεμικὸ συμβούλιο ποὺ ἔγινε τότε, στὸ Μικρὸ Χωριό, κρίθηκε ὅτι οἱ Ἕλληνες μὲ τὴ μικρή τους δύναμι, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὸ λεφοῦσι τοῦ Τουρκαλβανοῦ σερασκέρη ποὺ πλάκωσε στὴν ὀρεινὴ Εὐρυτανία. Ἀλλὰ τὸ δίκηο ποτὲ δὲν θὰ χανότανε.

Ἔμεινε, λοιπόν, στοὺς Ἕλληνες ὁπλαρχηγοὺς ἡ μόνη ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχουν ἂν ἔκαναν νυχτερινὸ αἰφνιδιασμὸ στὸ κέντρο τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου μὲ ἀπόφασι νὰ σκορπίσουν στοὺς πλιατσικολόγους τὸν πανικὸ καὶ νὰ τὸ διαλύσουν, ὅπως ἔκαμε καὶ ὁ Κολοκοτρώνης στὰ Δερβενάκια.

★

Γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ ὅμως ἡ παράτολμη αὐτὴ ἐπιχείρησις ἐπάνω στὰ σπουδαῖα περάσματα τῆς ὀρεινῆς βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ γίνῃ ἡ τολμηροτάτη ἀναγνώρισις τῶν ἐχθρικῶν θέσεων καὶ καταυλισμῶν. Καὶ θὰ ἐχρειάζοντο, φυσικά, γι' αὐτὴ μερικὰ ἀτρόμητα παλληκάρια «τῆς φωτιᾶς» μ' ἕνα σπουδαῖο ἀρχηγὸ γιὰ νὰ προβοῦν σ' ἕνα τέτοιο τόλμημα.

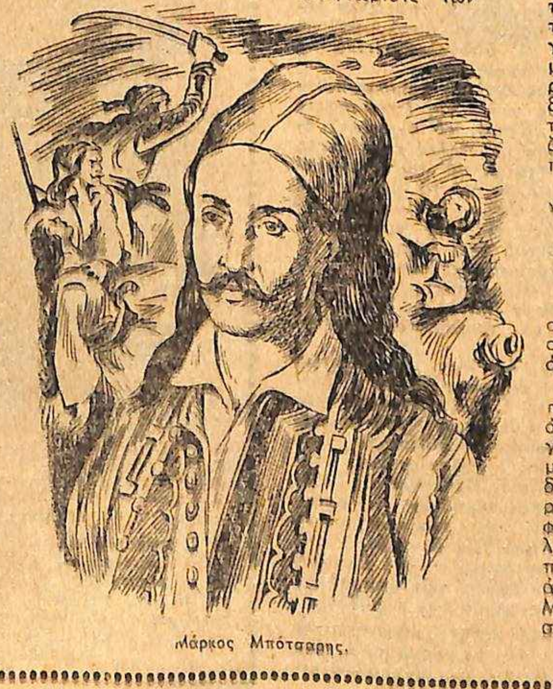

Μάρκος Μπότσαρης.

Μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Μάρκος Μπότσαρης δὲν ἀπασχολήθηκε καὶ πολύ. Ὁ ἀετὸς τοῦ Σουλίου διάλεξε τὸν ξάδελφό του Τούσα Μπότσαρη, ἕνα παλληκάρι πραγματικὰ ἐξαιρετικὸ ποὺ δὲν ἤξερε τὶ θὰ πῇ κίνδυνος καὶ ἀνελάμβανε, συνήθως, τὶς δυσκολώτερες ἐντολὲς τοῦ κορυφαίου τῆς γενιᾶς του.

Αὐτὴ τὴν ὡραία εἰκόνα τῆς συνεννοήσεως τῶν δύο ἡρώων Σουλιωτῶν παρέδωσε στὴν ἀθανασία ὁ Ζαλοκώστας, μὲ τοὺς γραφικοὺς καὶ ἐμπνευσμένους στίχους του:

«Ἀρχαϊκὴ ἡ ὄψις του
παρίστα χαρακτῆρα
μὲ ἀτενῆ τὰ βλέμματα
μὲ σταυρωτὰς τὰς χεῖρας
διενοεῖτο τόλμημα
πολέμου μελετῶν.
«Τούσῃ!» ἐξαίφνης ἔκραξε
κι' ἐστράφη περιμένων
καὶ ἰδοὺ νέος ὄμορφος
μὲ τ' ὅπλον χρυσωμένον,
λοξὰ φορῶν τὸ φέσι του
βαρὺς περιπατῶν!»

★

Ξεκίνησαν, ἔτσι, ἀπ' τὸ Μικρὸ Χωριό, τὴ νύχτα ὁ Τούσας Μπότσαρης μὲ τὸ Γιάννη Μπαϊρακτάρη, τὸ σημαιοφόρο τοῦ Μάρκου.

Τράβηξαν πρὸς τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα νύχτα καὶ μιλοῦσαν ἐπίτηδες ἀρβανίτικα, ὥστε ἂν τοὺς ἄκουγε κανείς, νὰ μὴν ὑποψιαστῇ ὅτι ἦσαν Ἕλληνες ἐπαναστάτες.

Ἔφτασαν, ἔτσι, σιγὰ - σιγά, κοντὰ στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο καὶ εἶδαν καλὰ τὶς ἐχθρικὲς θέσεις. Κατώρθωσαν μάλιστα μὲ τ' ἀρβανίτικα καὶ μὲ τοὺς ἀφελεῖς τρόπους νὰ μιλήσουν καὶ μὲ μερικοὺς παλληκαράδες τοῦ Τζελαλεντὶν ποὺ τοὺς πέρασαν γι' Ἀλβανούς.

Τὸ μόνο ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη ἦταν ὁ διάλογος τοῦ Τούσα μὲ κάποιο Ἀλβανὸ στρατιώτη ποὺ ἐξαφνίστηκε ὅταν τὸν εἶδε τόσο νέο καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐσὺ παιδὶ πρᾶμα, πῶς ἔπιασες τ' ἄρματα τόσο νωρίς;

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Μπότσαρης μὲ τὴν ἑτοιμότητα ποὺ τὸν διέκρινε τ' ἀπάντησε ἀμέσως:

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ ἀδερφοῦ μου ποὺ μοῦ τὸν σκότωσαν αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι, οἱ Σουλιῶτες!

★

Ἔτσι οἱ δύο ἡρωϊκοὶ Σουλιῶτες στὴν ἐπιστροφὴ ἔδωσαν μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα προφορικὴ ἀναφορὰ στὸ Μάρκο Μπότσαρη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ γράφτηκε τὸ ἀθάνατο ἔπος ὅταν ὁ ἡμίθεος Σουλιώτης, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἡρώων του τράβηξε ἀποφασιστικά, μὲ ξεγυμνωμένο σπαθὶ μέσα στὶς σκηνὲς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Τζελαλεντίν, φωνάζοντας ἀρβανίτικα γιὰ νὰ σπείρῃ τὸν πανικό:

— Ὀρέ, πασσάδες! Ἔφτασαν οἱ γκιαούρηδες!

Ἐπακολούθησε σκληρὸς ἀγώνας στῆθος μὲ στῆθος ὅταν φώναξε στὰ παλληκάρια του ὁ Μαρκομπότσαρης:

— Ἀπάνω τους! Χτυπᾶτε!

Ὁ Τζελαλεντὶν πρόφτασε καὶ κλείστηκε μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του, μέσα σ' ἕνα μαντρωμένο χάνι κι' ἄρχισε ν' ἀμύνεται.

Ἄφοβα ὁ Μαρκομπότσαρης τοὺς πῆρε ἀπὸ κοντά, ἀνάμεσα σὲ χαλάζι ἀπὸ σφαῖρες κι' ἐπλησίασε τὴ μάντρα γιὰ νὰ χτυπήσῃ. Καθὼς ἐπρόβαλε ὅμως τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ γείσωμα δέχτηκε στὸ μέτωπο μιὰ ἐχθρικὴ σφαῖρα καὶ σωριάστηκε νεκρός. Οἱ σύντροφοί του κράτησαν τὴν ἄμυνα. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὑποχώρησαν καὶ κατώρθωσαν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸ νεκρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ των, τοῦ μεγάλου ἥρωος Μάρκου Μπότσαρη, ποὺ θάφτηκε, τότε στὸ Μεσολόγγι μὲ μεγάλες τιμές.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ γιὰ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΑ

Ἐγχειρήσεις χωρὶς γάντια

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους Ἀμερικανοὺς χειρούργους ἔκανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ μιὰ λεπτὴ καὶ δύσκολη ἐγχείρησι στὸ στῆθος, πὺ ἀπαιτοῦσε ταχύτατες καὶ ἀκριβέστατες κινήσεις. Οἱ βοηθοί του λοιπὸν ἔμειναν ἀποσβολωμένοι, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ χειρουργῇ τὸν ἄρρωστο χωρὶς νὰ φορῇ τὰ ἀπαραίτητα καουτσουκένια γάντια! Ἔτσι, τὰ δάχτυλά του ἦσαν πιὸ ἐλεύθερα στὶς κινήσεις τους, καὶ τελείωσε τὴν ἐγχείρησι γρήγορα καὶ μ' ἐπιτυχία.

Κι' ὁ κίνδυνος τῆς μολύνσεως; Δὲν ὑπῆρχε καθόλου, γιατὶ ὁ χειροῦργος, πρὶν ἀρχίση τὴν ἐπέμβασι, εἶχε βουτήσει τὰ χέρια του σὲ μιὰ διάλυσι «κουὰτς» καὶ τὰ εἶχε ἀποστειρώσει τελείως.

Ἀπὸ τότε, κι' ἄλλοι χειροῦργοι υἱοθέτησαν αὐτὴ τὴν τεχνικὴ τῶν ἐγχειρήσεων χωρὶς γάντια. Ἀπ' τὶς ἀνακοινώσεις τους δέ, που δημοσιεύθηκαν στὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικά, πείθεται καθένας ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν περίφημα.

Τί εἶνε ὅμως τὰ «κουάτς»; Ἡ ὀνομασία αὐτὴ — ποὺ προέρχεται ἀπὸ μιὰ συντετμημένη ἀμερικανικὴ λέξι — ἔχει δοθῆ σὲ μιὰ σειρὰ πολυπλόκων χημικῶν ἀλάτων τοῦ ἀμμωνίου. Οἱ χημικοὶ ἤξεραν ἀπὸ πολὺν καιρὸ αὐτὲς τὶς οὐσίες κι' εἶχαν παρατηρήσει ὅτι ἐλαττώνουν τὴν «ἐπιφανειακὴ τάσι» τοῦ νεροῦ. Τὶς χρησιμοποιοῦσαν λοιπὸν σὲ μίγματα καθαρισμοῦ, γιὰ νὰ διαβρέχωνται καλλίτερα τὰ ἀντικείμενα ποὺ καθαρίζονται μ' αὐτά.

Ἡ ἀνακάλυψι τῶν μικροβιοκτόνων ἰδιοτήτων τοῦ «κουὰτς» εἶνε σχετικὰ πρόσφατη. Γιὰ τὴν ἐξήγησί της διατυπώθηκαν διάφορες θεωρίες. Ἄλλοι παραδέχονται ὅτι οἱ οὐσίες αὐτὲς σκοτώνουν τὰ μικρόβια ἀφαιρῶντας του τὸ ἀπαραίτητο ὀξυγόνο, κι' ἄλλοι ὅτι νεκρώνουν τὰ λευκώματά τους ἢ ὅτι καταστρέφουν τὴ μεμβράνη ποὺ τὰ περιβάλλει. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶνε ὅτι τὰ «κουὰτς» ἀφαιροῦν τὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο ποὺ ὑπάρχει στὴν ἐπιφάνεια τῶν μικροβίων καὶ ποὺ τὰ βοηθεῖ νὰ μετακινοῦνται μὲ ἠλεκτρικὲς ἕλξεις. Πράγματι, τὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ μικρόβια πεθαίνουν ἀμέσως, ὅταν χάσουν ξαφνικὰ τὴν εὐκινησία τους.

Ὁπωσδήποτε, τὰ νέα αὐτὰ ἀπολυμαντικὸ φάρμακα εἶνε πολύτιμα, γιατὶ ἐξοντώνουν τὰ μικρόβια, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ἔχουν — σὲ κανονικὴ ἀραίωσι — καμμιὰ δυσάρεστη μυρωδιὰ ἢ γεῦσι ἢ τοξικότητα. Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο μὲ διάφορες ὀνομασίες: CTAB, Ζεφιράν, Ροκάλ, Φεμερόλ, Σεεπρύν, κλπ. Εἶνε φτηνὰ καὶ ἄφθονα.

Χρησιμοποιοῦνται ἤδη στὰ ρεστωρὰν καὶ τὰ μπὰρ 160 ἀμερικανικῶν πόλεων, γιὰ ἕνα ἀπολυμαντικὸ ξέπλυμα τῶν σερβίτσιων, πιάτων, ποτηριῶν, κλπ., ἔπειτα ἀπ' τὸ πλύσιμό τους. Στὰ σερβίτσια αὐτά, ὅσο καλὰ κι' ἂν πλυθοῦν, ἀπομένει πάντα ἕνας ἰλιγγιώδης ἀριθμὸς μικροβίων. Ἂν ὅμως τὰ βουτήσουμε ἐπὶ ἕνα λεπτὸ σὲ μιὰ ἀραιοτάτη διάλυσι Ζεφιρὰν ἢ ἄλλης παρομοίας οὐσίας (1 γραμμάριο σὲ 5 κιλὰ νερό), μένουν μόλις 100 μικρόβια κατὰ μέσον ὅρον σὲ κάθε πιάτο ἢ ποτῆρι! Δὲν παίρνουν δὲ τὰ σερβίτσια καμμιὰ ἰδιάζουσα μυρωδιὰ ἢ γεῦσι, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπολύμανσι.

Ἐπίσης σὲ πολλὰ ἀμερικανικὰ ἀγροκτήματα, ἀπολυμαίνονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρμέγματος τῶν ἀγελάδων καὶ τὰ ἄλλα γαλακτοκομικὰ σκεύη. Ἀπὸ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε σ' ἕνα ἐργοστάσιο παστε´τεως γάλατος, διαπιστώθηκε ὅτι μιὰ ἀραιοτάτη διάλυσις «κουὰτς» ἐλάττωσε τὰ μικρόβια κατὰ 90%. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ οὐσίες αὐτὲς δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὰ μέταλλα τῶν διαφόρων συσκευῶν.

Τώρα γίνεται σκέψις ν' ἀποστειρώνεται μ' αὐτὰ τὰ φάρμακα τὸ πόσιμο νερὸ τῶν ὑδραγωγείων. Πραγματικά, τὰ «κουὰτς» δὲν εἶνε καθόλου δηλητηριώδη, σὲ μικρὴ ποσότητα. Ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἄλλα μικρόβια, καταστρέφουν ἐπίσης καὶ τὶς ἀνθεκτικὲς «κύστεις» τῶν ἀμοιβάδων. Οἱ κύστεις αὐτὲς περνοῦν στὸ νερὸ ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες ἀκαθαρσίες καὶ συντελοῦν στὴν τόση διάδοσι τῆς ἀμοιβαδικῆς δυσεντερίας.

Ἀλλὰ καὶ φροῦτα, λαχανικὰ ἢ θαλασσινά, μολυσμένα ἀπὸ ἀκάθαρτο νερὸ ἢ ἀπὸ ἄλλο λόγο, μποροῦν ν' ἀπολυμανθοῦν εὔκολα κι' ἀποτελεσματικὰ μὲ διάλυσι «κουάτς».

Ἐκτὸς ἀπ' τὴ χρησιμοποίησί τους γιὰ τὶς ἐγχειρήσεις δίχως γάντια, τὰ «κουὰτς» ἔχουν βρῆ κι' ἄλλες ἐφαρμογὲς στὴν ἰατρική Μ' αὐτὰ ἀπολυμαίνεται π. χ. τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου θὰ γίνη μιὰ ἐγχείρησις. Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ὀχάϊο ἔχει ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ 3 χρόνια ἡ μέθοδος αὐτὴ σὲ 18.000 ἐγχειρήσεις, χωρὶς νὰ ἐρεθισθοῦν ποτὲ οἱ ἱστοὶ καὶ δίχως νὰ συμβῆ ποτὲ μόλυνσις.

Στὴν Ἀγγλία, ὁ δόκτωρ Φόρμαν μεταχειρίσθηκε μ' ἐπιτυχία τὸ CTAB ἐναντίον διαφόρων μολύνσεων τοῦ δέρματος (δοθιήνων, ἐκζέματος, δερματίτιδος, μολυσματικοῦ κηρίου, κλπ.). Φαίνεται δὲ ὅτι θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ «κουὰτς» καὶ γιὰ τὴν καθημερινὴ περιποίησι τῶν δοντιῶν, γιατὶ ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ἐμποδίζουν τὴ δρᾶσι τῶν μικροβίων ποὺ προκαλοῦν τὴν τερηδόνα.

Τέλος, στὴν κτηνιατρική, θεραπεύεται μὲ «κουὰτς» ἡ χρονία μαστῖτις τῶν ἀγελάδων κι' ἄλλες κοινὲς παθήσεις.

Τώρα ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ μικρόβια ὡς πολεμικὸ ὅπλο, ἀποκτᾷ ἰδιαιτέρα σπουδαιότητα κάθε τρόπος ἐξοντώσεώς τους. Κι' ἀπ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀπόψεως παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὰ «κουάτς», ὡς ἀμυντικὸ μέσον.

✪ ✪

Καὶ ἄλλο φάρμακο ἐναντίον τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου

Οἱ Ἄγγλοι ἰατροὶ Μέγιερ καὶ Ὄργκελ ἐπέτυχαν ἀξιοσημείωτες κλινικὲς καλυτερεύσεις σὲ περιπτώσεις γαστρικοῦ ἕλκους, χρησιμοποιῶντας μεγάλες δόσεις ἀσκορβικοῦ ὀξέος (βιταμίνης C). Τὸ φάρμακο εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς μὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις. Ἡ κλινικὴ καλυτέρευσις ἐπέρχεται ἀμέσως. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται μιὰ γενικὴ τόνωσι σ' ὅλο τὸν ὀργανισμό του καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασία του. Τὸ σημαντικώτερο ὅμως εἶνε ὅτι μπορεῖ νὰ τρώῃ ἀπὸ ὅλες τὶς τροφές, χωρὶς καμμιὰ διάκρισι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ αὐτὴ τὴ θεραπεία. Τὸ φάρμακο δὲν ἔχει τοξικότητα.

Γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ καρκίνου τῶν ὀστῶν

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσι τῆς «Ἀμερικανικῆς Χημικῆς Ἑταιρίας» τῆς Οὐάσιγκτων, ἀνακαλύφθηκε τελευταῖα ἕνα νέο ραδιοενεργὸ ἰσότοπο, ποὺ οἱ ἀκτῖνες του εἶνε σὲ θέσι νὰ διεισδύσουν μέχρι τῶν ὀστῶν. Τὸ νέο στοιχεῖο, ποὺ ἀπεκλήθη «γάλλιον 72» εἶνε ἰσότοπο τοῦ γαλλίου, ἑνὸς σπανίου μετάλλου, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ ἀλουμίνιο. Παράγεται διὰ βομβαρδισμοῦ συνήθους γαλλίου μὲ οὐδετερόνια. Λόγῳ τῆς μεγάλης διεισδυτικότητός του, τὸ «γάλλιον 72» πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ θεραπεία ὡρισμένων μορφῶν καρκίνου τῶν ὀστῶν. Πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ ζῶα ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ χρυσὸς τῆς θαλάσσης

Μιὰ ἀπὸ τὶς εἰρηνικὲς χρησιμοποιήσεις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας θὰ εἶνε ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ βγάλωμε τὴν τεραστία ποσότητα χρυσοῦ ποὺ περιέχεται μέσα στὸ θαλάσσιο νερό.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, ἂν κατωρθώναμε νὰ βγάλωμε αὐτὸ τὸ χρυσο καὶ τὸν μοιράζαμε σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, θ' ἀναλογοῦσε στὸν καθένα ἕνα ποσὸν ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ 160.000 000 σημερινῶν δραχμῶν.

Οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ἐπίσης ὅτι κάθε κυβικὸν μίλλιον θαλασσίου νεροῦ περιέχει 160 περίπου ἑκατομμύρια χημικῶν στοιχείων, ποὺ κατανέμονται ὡς ἑξῆς: χρυσὸς ἀξίας 25.000.000 δολλαρίων, ἰώδιον 60.000.000 δολλαρίων, βρώμιον ἀξίας 12.000.000 δολλαρίων, μαγνήσιον ἀξίας 7.000.000 δολλαρίων, κ.τ.λ.

Ἠλεκτρικὴ μηχανὴ ὕπνου

Δύο Ἀμερικανοὶ ψυχίατροι, οἱ δόκτορες Μάριον Ἔστς καὶ Χάρβεϋ Κλήκεϋ, κατεσκεύασαν μιὰ ἠλεκτρικὴ μηχανὴ ὕπνου γιὰ τὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀθεράπευτη ἀϋπνία. Στὸ κεφάλι τοῦ ἀσθενοῦς ἐφαρμόζεται ἕνα κομμάτι χαλκοῦ ποὺ συνδέεται μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευή. Ἀρκεῖ ἡ διοχέτευσις ἑνὸς ἀσθενεστάτου ρεύματος γιὰ νὰ προκληθῇ ὁ ὕπνος.

Ἡ χρυσομυκίνη παχαίνει

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρία Χημικῶν Ἐρευνῶν τῆς Φιλαδελφείας ἐδημοσίευσε τὴν πρώτη ἔκθεσί της σχετικὰ μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναμίξεως αὐτουσίας χρυσομυκίνης στὴν τροφὴ ζώων. Πειράματα ἔγιναν κυρίως σὲ χοίρους, γάλους καὶ κοττόπουλα. Οἱ χοῖροι παρουσίασαν μιὰ αὔξησι ὄγκου κατὰ 50 % καὶ ἐξελίχθησαν σὲ ἀληθινὰ τέρατα. Ἡ αὔξησις στοὺς γάλους καὶ τὰ κοττόπουλα ἦταν κάπως μικρότερη.

Κουρτίνες καὶ σκεπάσματα ποὺ δὲν ἀναφλέγονται

Ὁ οἶκος Ντυπὸν θὰ δώσῃ στὴν κατανάλωσι τὸ βραδύτερο ἐντὸς τριμήνου κουρτῖνες καὶ σκεπάσματα, ποὺ θὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν θ' ἀναφλέγωνται. Θὰ κατασκευασθοῦν ἀπὸ μιὰ συνθετικὴ οὐσία, τὸ «Ἐφιφόν», ποὺ ἀποτελεῖται πιθανώτατα ἀπὸ ἅλατα τιτανίου καὶ ἀντιμωνίου.

Τὸ βητατρόνιον θεραπεύει τὸν καρκῖνο:

Ὁ δόκτωρ Ρότζερ Χάρβεϋ, διευθυντὴς τοῦ ραδιολογικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἕνα βητατρόνιον δυνάμεως 25 ἑκατομμυρίων βὸλτ ἐθεράπευσε ἕναν ἀσθενῆ ἀπὸ καρκῖνο. Ἄλλα τρία ἄτομα, ποὺ ἔπασχαν ἐπίσης ἀπὸ καρκῖνο, ἐθεραπεύθησαν κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Πρόσθεσε, ὡστόσο, ὅτι εἶνε πρόωρο ἀκόμη νὰ συναχθοῦν συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν «ὑπερακτίνων Χ», ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ βητατρόνιο. Καὶ στὶς τέσσερις περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε ἐπρόκειτο γιὰ ὄγκους ποὺ βρίσκονταν σὲ κατάστασι σχετικῆς στασιμότητος ἀπὸ μιὰ πενταετία

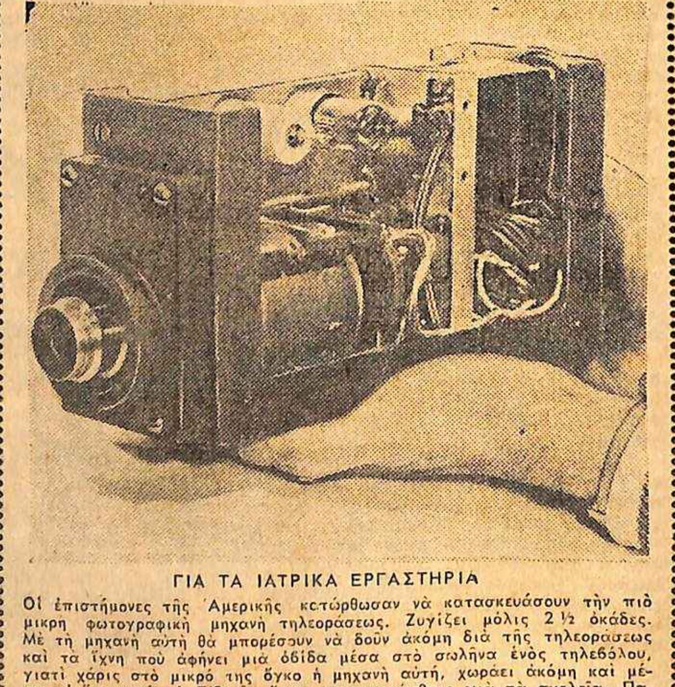

ΓΙΑ ΤΑ ΙΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ἀμερικῆς κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν τὴν πιὸ μικρὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ τηλεοράσεως. Ζυγίζει μόλις 2 ½ ὀκάδες. Μὲ τὴ μηχανὴ αὐτὴ θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν ἀκόμη διὰ τῆς τηλεοράσεως καὶ τὰ ἴχνη ποὺ ἀφήνει μιὰ ὀβίδα μέσα στὸ σωλῆνα ἑνὸς τηλεβόλου, γιατὶ χάρις στὸ μικρό της ὄγκο ἡ μηχανὴ αὐτή, χωράει ἀκόμη καὶ μέσα σ' ἕνα κανόνι! Εἰδικῶς ὅμως κατασκευάσθηκε γιὰ τὰ σχολεῖα,, Πανεπιστήμια καὶ τὰ ἰατρικὰ ἐργαστήρια.

ΑΛΛΕΡΓΙΚΗ στὸ γάμο!

Ἡ σημασία τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος

Οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι μιᾶς Ἀγγλίδας ἀποροῦσαν συχνὰ γιατὶ εἶχε φτάσει στὰ 40 χωρὶς νὰ παντρευτῇ, μολονότι ἦταν κομψή, πολὺ συμπαθητικὴ καὶ ἔξυπνη. Δὲν ἤξεραν τὸ μυστικό της: ὅτι, ὁσάκις ἐπεχείρησε νὰ παντρευτῇ, ἔπαθε ἀλλεργικὸ ἆσθμα.

Ὑπέφερε ἀπὸ κρίσεις αὐτῆς τῆς παθήσεώς της ἐπὶ 19 χρόνια. Τέλος, ἀποτάθηκε σ' ἕνα εἰδικὸ γιατρό. Ἐκεῖνος προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ ἐξακριβώσῃ μὲ τὶς συνηθισμένες δοκιμὲς ποιὰ αἰτία τῆς προκαλοῦσε τὴν ἀλλεργία.

Τέλος, ἀπ' τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκαμε, ἀνακάλυψε ὅτι εἶχε πάθει τὴν πρώτη κρίσι ὅταν ἀρραβωνιάστηκε. Τὸ ἆσθμα τῆς παρουσιάσθηκε τότε ἐνῶ καθόταν μέσα στ' αὐτοκίνητο τοῦ ἀρραβωνιστικοῦ της καὶ κατέστρωναν σχέδια γιὰ τὸ γάμο τους.

Ἀργότερα, πάθαινε καινούργιες κρίσεις, κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴν ἐπίεζε νὰ ὁρίσουν τὴν ἡμέρα τῶν γάμων. Στὸ τέλος, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες της.

Τὸ ἴδιο ἐπανελήφθη ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια: Ἡ νέα πάθαινε κρίσεις ἀλλεργίας, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ ἢ νὰ πάῃ ἐξοχή, ἢ ὅταν ἀρρώσταινε ἡ μητέρα της.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς διαπιστώσεις, ὁ γιατρὸς συνέστησε μιὰ ψυχαναλυτικὴ ἐξέτασι, ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἐνοχλήσεις τῆς Ἀγγλίδας εἶχαν τὴν αἰτία τους στὸ φόβο μήπως χωρίσῃ ἀπ' τὴ μητέρα της, ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε. Τὸ ἆσθμα λοιπὸν ἦταν ἕνας τρόπος γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ χωρισμό.

Καὶ σ' ἄλλες ὅμως περιπτώσεις ἡ ἀλλεργία ἔχει αἴτια ψυχολογικά. Ὅπως λέει μάλιστα ὁ Νεοϋορκέζος δόκτωρ Χάρρυ Σβάρτς, «οἱ νευροψυχικοὶ παράγοντες παίζουν σχεδὸν πάντα βασικὸ ρόλο στὴν ἀλλεργία». Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ πῇ κανεὶς κυριολεκτικὰ ὅτι ὑπάρχουν ἄντρες ἀλλεργικοί στὴ γυναῖκα τους ἢ στὴν ἐργασία!

Ἡ ἀλλεργία εἶναι γενικὰ μιὰ ὑπερβολικὴ ἀντίδρασις τοῦ σώματος, ἀπ' τὴν προσπάθειά του ν' ἀμυνθῇ ἐναντίον μιᾶς σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ἀπειλῆς. Τὰ πιὸ συνηθισμένα συμπτώματά της εἶναι: πυρετός, ἆσθμα καὶ ἐξάνθημα.

Ἀλλὰ κι' ὅλες σχεδὸν οἱ ἀρρώστειες μπορεῖ νἄχουν κάποια δόσι ἀλλεργίας — ἀπ' τὴν ἐπιληψία, τὴ νευρίτιδα καὶ τὶς ὀφθαλμικὲς παθήσεις ὡς τὶς ἀσθένειες τῶν αὐτιῶν καὶ τῆς καρδιᾶς, τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὴ φυματίωσι. Ἀκόμη κι' ἡ νόσος τοῦ Μπούργκερ γιὰ τὴν ὁποία ἀναγκάσθηκε πέρυσι νὰ κάνῃ ἐγχείρησι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, φαίνεται ὅτι προσβάλλει συχνότερα ἀνθρώπους ἀλλεργικοὺς στὸ κάπνισμα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, οἱ γιατροὶ συνέστησαν στὸν Ἄγγλο βασιλέα νὰ καπνίζῃ λιγώτερο.

Τὸ κάθε τι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀλλεργία. Σπάνια ξέρει ὁ ἄρρωστος τὴν αἰτία τῆς παθήσεώς του. Γιὰ νὰ τὴν βρῇ ὁ γιατρός, πρέπει νὰ κάνῃ ὡς 150 δοκιμὲς καὶ νὰ ρωτάῃ ἐπὶ ὧρες τὸν ἄρρωστο γιὰ τὴ δουλειά του, τὸ σπίτι του, τὶς συνήθειές του, τὴν οἰκογενειακὴ ἱστορία του... Ἡ ἀλλεργία μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὶς τρίχες τῆς ταπετσαρίας ἑνὸς καναπέ, στὴν ψαρόκολλα τῶν ἐπίπλων, σὲ κραγιόνι τῶν χειλιῶν, ὀδοντόπαστα, δέρμα, κάθε εἴδους φαγώσιμο ἢ ποτό, ἢ καὶ στὸ ἁπλὸ ἡλιόκαμα.

Ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς νέου, ποὺ ἦταν τόσο ἀλλεργικὸς στὸν ἥλιο, ὥστε πρηζόταν τὸ σῶμα του κι' ὅταν ἀκόμη τὸ σκέπαζαν ἐντελῶς τὰ ροῦχα.

Ἕνας Ἄγγλος στρατιωτικὸς πάλι ἀρρώστησε ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ χιλιομέτρων πορεία μὲ ψυχρὸν ἄνεμο. Παραπονιόταν γιὰ πόνους στὸ στῆθος καὶ στὸ λαιμό, οἱ γιατροὶ ὅμως δὲν τοῦ εὕρισκαν καμμιὰ ἀνωμαλία καὶ πίστεψαν ὅτι ὑποκρινόταν. Τέλος, ἕνας εἰδικὸς «ἀλλεργιολόγος» ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν περίπτωσί του καὶ τὸν συνώδεψε σ' ἕνα περίπατο, μιὰ κρύα μέρα μὲ ἄνεμο. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ στρατιώτης ἔπαθε τὰ ἴδια συμπτώματα, ἀπὸ ἀλλεργία πρὸς τὸ κρύο.

Τὰ συμπτώματα τῆς ἀλλεργίας ὀφείλονται στὴν «ἱσταμίνη», μιὰ οὐσία ποὺ ἐκλύει τὸ σῶμα γιὰ νὰ προκαλέσῃ συσσώρευσι αἵματος σὲ ὡρισμένο σημεῖο καὶ νὰ τὸ προστατέψῃ ἔτσι ἀπὸ κάποιο κίνδυνο. Ἡ οὐσία λοιπὸν αὐτὴ προκαλεῖ τὴ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ δέρματος, ἀπ' τὴν ὁποία πάλι δημιουργοῦνται τὰ ἀλλεργικὰ φαινόμενα.

Δὲν ὑπάρχει ὡς τώρα καμμιὰ γνωστὴ θεραπεία τῆς ἀλλεργίας — ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὴν ψυχοθεραπεία. Τὰ νέα «ἀντιϊσταμινικὰ» φάρμακα φέρνουν μόνον ἕνα παροδικὸ ἀνακουφιστικὸ ἀποτέλεσμα. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς τὶς ἀλλεργικὲς κρίσεις, πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπ' τὴν αἰτία ποὺ τὶς προκαλεῖ, ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὑπερβολικὴ ἀντίδρασι τοῦ σώματός του σ' αὐτήν.

Πάντως, ἡ πάθησις αὐτή, παλαιὰ ὅσο ὁ ἄνθρωπος, κρύβει ἀκόμη πολλὰ μυστικὰ ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ μόνο στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ἔδωσαν πραγματικὴ προσοχὴ

✪ ✪

Ὁ μεγαλείτερος πυρετὸς

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ ἀνθρώπινη θερμοκρασία μπορεῖ ν' ἀνεβῇ κάποτε πολὺ πάνω ἀπ' τοὺς 41 βαθμούς. Ἀναφέρονται μάλιστα περιπτώσεις ποὺ ἔφτασε ὡς τοὺς 45. Ἐλάχιστοι ὅμως ἄνθρωποι μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν σὲ τόσο πυρετό.

Στὴν πυρετοθεραπεία, ποὺ ἐφαρμόζεται σὲ διάφορες ἀσθένειες, προκαλεῖται τεχνητὸς πυρετὸς 42 βαθμῶν καὶ διατηρεῖται ἐπὶ 8 — 10 ὧρες. Αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶνε τὸ ἀνώτατον ὅριο ἀσφαλείας γιὰ ἄτομα φυσιολογικά.

Ὁ δόκτωρ Ντυμπουὰ ἀναφέρει σὲ μιὰ στατιστική του ὅτι θερμομέτρησε 1761 φορὲς 357 ἀρρώστους, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ ἀσθένειες μὲ ὑψηλὸ πυρετό. Μόνο τὰ 4,6 % ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν θερμοκρασία ἄνω τῶν 41 βαθμῶν. Κανεὶς δὲ δὲν πέρασε τοὺς 42. Σὲ 608 περιπτώσεις, ἡ θερμοκρασία κυμαινόταν μεταξὺ 40 καὶ 40,5.

Ὡστόσο, οἱ ἑτοιμοθάνατοι, λίγες ὧρες πρὸ τοῦ θανάτου των, μπορεῖ νἄχουν θερμοκρασία μεγαλείτερη ἀπὸ 41 βαθμούς. Φαίνεται ὅτι, στὴν περίπτωσι αὐτή, παύει πιὰ νὰ λειτουργῇ ἕνα κέντρον τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ρυθμίζει τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος.

Γελωτοθεραπεία

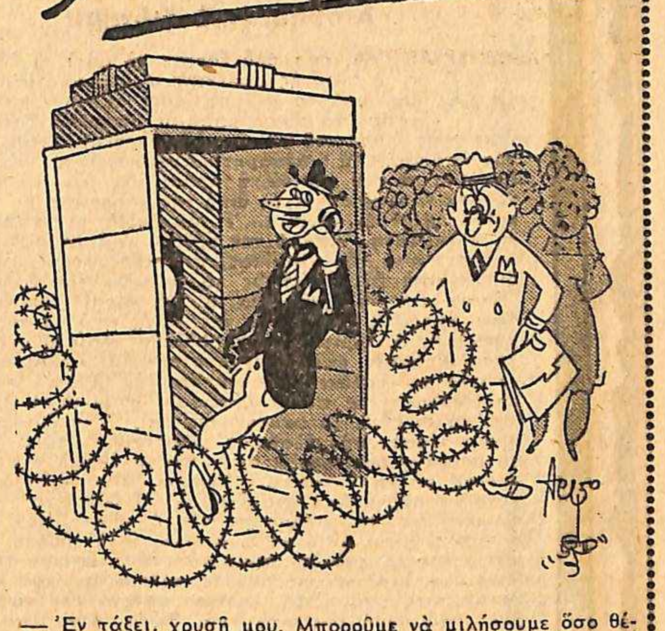

— Ἐν τάξει, χρυσή μου. Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ὅσο θέλουμε! Ἔλαβα τὰ μέτρα μου! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

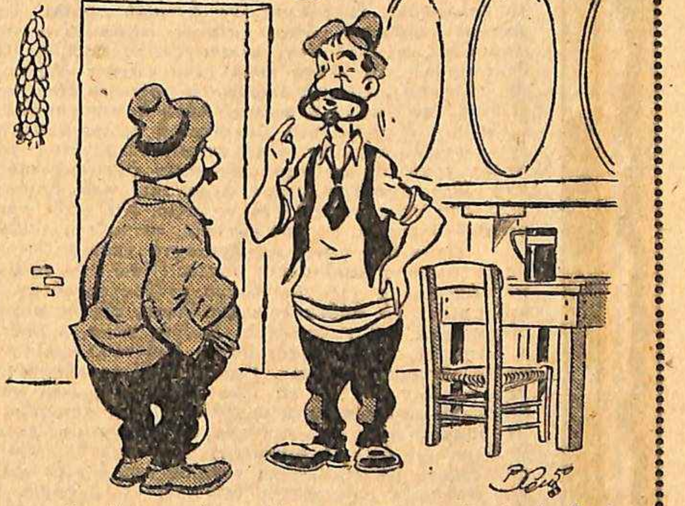

— Καμώματα τῆς γυναίκας μου εἶνε, γιὰ νὰ μὴν ξεχάσω νὰ τῆς πάρω μανταλάκια!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

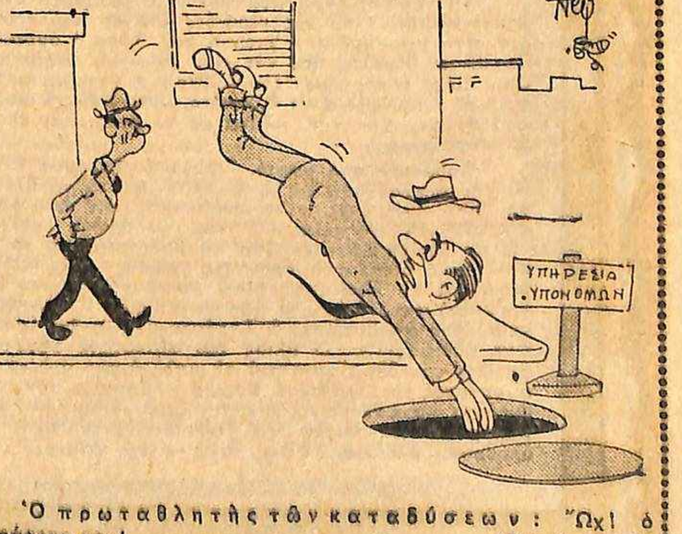

Ὁ πρωταθλητὴς τῶν καταδύσεων: Ὤχ! ὁ ράφτης μου! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τὸ ἀκρογιάλι ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Αισθηματικό διήγημα

ΜΑΚΡΥΑ, ὅσο ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι, ἡ θάλασσα κι’ ὁ οὐρανὸς μπλέκανε σ’ ἕνα ἀπόλυτο γαλάζιο, ποὺ τὸ στιγματίζανε κάπου - κάπου μὲ ἄσπρο τὰ πανιὰ καμμιᾶς μακρυνῆς βαρκοῦλας ἢ κανενὸς βιαστικοῦ γλάρου. Ὁ ἥλιος πρόσφερε κι’ αὐτὸς ἀπὸ ψηλὰ τὰ διακοσμητικὰ χρυσάφια του. Καὶ στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ νησιοῦ, ἡ πρασινάδα τῶν πεύκων καὶ τῶν σκίνων πρόσθετε τὴ δική της χαρούμενη κι’ ἔντονα καλοκαιριάτικη πινελιά. Ἡ ἀμμουδιὰ ἤτανε μαλακιὰ κι’ ὁλοκάθαρη. Ἀπάνω της ἤρθανε ν’ ἀποτυπωθοῦνε τὰ γυμνὰ πόδια τῆς γυναίκας, ποὺ προχωροῦσε μὲ μικρὰ διστακτικὰ βήματα πρὸς τὸ βελοῦδο τῆς θάλασσας. Ἤτανε μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μ’ ἕνα κορμὶ γεμᾶτο περήφανη ὀμορφιά. Ἡ γύμνια της, κάτω ἀπὸ τὸ πολὺ τολμηρὸ μαγιῶ, εὕρισκε τὸ κατάλληλο πλαίσιο μέσα στὴ γύρω ὀμορφιά, μέσ’ στὴν ξάστερη καὶ λαμπερὴ πολυχρωμία τοῦ καλοκαιριάτικου πρωϊνοῦ. Σιγὰ - σιγά, τὰ ἀγαλματένια πόδια ζυγώσανε στὴν ὑγρὴ ἄμμο ποὺ τὴ φιλοῦσε τὸ ἥσυχο κυματάκι. Ἕνα ἀδιόρατο ρῖγος πέρασε σὰν ἡδονικὸς κυματισμὸς ἀπάνω ἀπὸ τὴ διάφανη ἐπιδερμίδα στὴν πρώτη ἐπαφὴ τῆς γυναίκας μὲ τὴ θάλασσα. Ὕστερα, σιγὰ - σιγά, ἡ γυναῖκα προχώρησε πιὸ βαθειά. Ἡ θάλασσα, γοητευμένη ἀπ’ τὴν προσφορὰ τῆς ὀμορφιᾶς ποὺ τῆς δινότανε χωρὶς ἐπιφύλαξι, ἄνοιξε τὴν ὁλόδροση ἀγκαλιά της κι’ ἔσφιξε πρῶτα τὰ πόδια, ὕστερα τοὺς μηρούς, ἀνέβηκε στὸ ἀγαλματένιο στῆθος, φίλησε τρυφερὰ τὸν ἀλαβάστρινο λαιμό, καί, στὸ τέλος, ἔκλεισε σφιχτὰ ὅλο τὸ γυναικεῖο κορμὶ μέσ’ στὰ ὑγρά της μπράτσα. Τώρα, μόνο ἕνα μικρὸ ὁλόξανθο σημαδάκι ξεχώριζε μέσ’ στὴν ἀπόλυτη ὀμορφιὰ τοῦ γαλάζιου· ἤτανε τὸ κεφαλάκι τῆς γυναίκας, ποὺ ξεμάκραινε ἀπὸ τὴν ἀκτή, ὅσο ἐκείνη κολυμποῦσε μὲ ἀπλωτὲς πρὸς τ’ ἀνοιχτά.

Σιγὰ - σιγά, μέσ’ ἀπὸ τὶς τοῦφφες τῶν πεύκων, ψηλά, ἀπὸ τὸ βουναλάκι, ξεπρόβαλε ἕνα ἀντρικὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του, ἀναμένα κάρβουνα, ἤταν ἐπίμονα καρφωμένα πάνω στὸ ξανθὸ σημαδάκι, ποὺ ὅλο καὶ μίκραινε στὰ βαθειά. Ὁ βοσκὸς σηκώθηκε ὀρθός. Τὸ λιγνὸ κορμί του φάνηκε ὁλόκληρο. Δίπλα του, σὲ ἀπόστασι, καμμιὰ εἰκοσαριὰ πρόβατα ἔβοσκαν ἀμέριμνα. Μὰ ἐκεῖνον τὸν ἔκαιγε ἡ φωτιά. Αὐτὴ ἡ δυνατὴ φωτιά, ποὺ εὕρισκε διέξοδο στὰ μάτια του. Δὲν ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παραφύλαγε ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος. Κάθε πρωΐ, δέκα μέρες τώρα, ἡ ἴδια κοπέλλα ἐρχότανε νὰ παραδοθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας, ἐκεῖ στὸ ἴδιο ἀπάνεμο μικρὸ λιμανάκι, ποὺ βρισκότανε πνιγμένο μέσ’ στὸ πράσινο καὶ στὸ γαλάζιο. Καὶ κάθε πρωΐ, ὅσο τὰ πρόβατα βοσκοῦσαν, ἐκεῖνος κύτταζε, κύτταζε μ’ ἀνώφελη ἀπληστεία.

Ἦταν ἕνα παιδὶ ὡς δεκαοχτὼ χρονῶν, λιγνό, ἡλιοκαμμένο, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μάτια. Πίσω ἀπὸ τὸ μισοσκισμένο του πουκάμισο, τὸ μελαχροινό του στῆθος φαινόταν ἄτριχο καὶ κοκκαλιάρικο. Τὰ πόδια του, ξυπόλητα, εἴχανε συνηθίσει τὶς μυτερὲς πέτρες καὶ τ’ ἀγκάθια. Χρόνια τώρα, σ’ αὐτὸ τὸ ἴδιο νησί, ὁ Στράτος περνοῦσε τὴν ἥσυχη ζωή του, χωρὶς ἐκπλήξεις, χωρὶς καινούργιες ἐντυπώσεις. Πάντα, ὁ ἴδιος οὐρανός, ἡ ἴδια θάλασσα, τὰ ἴδια πεῦκα, τὰ ἴδια πρόβατα... Καὶ νά, ξαφνικὰ στὰ δεκαοχτώ του χρόνια, ἡ μεγάλη, ἡ ἔξοχη ἔκπληξις : ἡ γυναῖκα!... Ἡ ὄμορφη γυναῖκα, ποὔξερε νὰ ὑπογραμμίζεται ἀπ’ τὸ σοφὸ ντύσιμο κι’ ἀπ’ τὸ σοφώτερο γδύσιμο τῆς πρωτεύουσας — τὸ φόρεμα, τὸ μαγιῶ... — ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτα μὲ τὶς ἀπλοϊκὲς νησιωτοποῦλες, πού, κι’ ὄμορφες νἄτανε, δὲν ξέρανε νὰ ἀρέσουνε, θαμένες καθὼς ἤτανε μέσα στὰ πλατειὰ ντρίλλινα φορέματα ποὺ τοὺς πνίγανε χωρὶς οἶκτο γραμμὲς καὶ γυναικότητα...

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδε ὁ Στράτος τὴ Ρένα, νόμισε πὼς ἤτανε καμμιὰ ἀπὸ τὶς νεράϊδες ἐκεῖνες ποὺ τοῦ διηγότανε παλιά, στὰ παραμύθια, ἡ γιαγιά του. Τόσο ἡ ὀμορφιά της τὸν εἶχε θαμπώσει δυνατά, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ ζαλιστῆ καὶ νὰ σαστίση... Εἶχε κάνει ὅμως ἕνα λάθος : ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε βγῆ οὔτε ἀπὸ τὴν ἀτλάζινη θάλασσα, οὔτε ἀπὸ τὰ παληὰ παραμύθια· εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μὲ τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς, γιὰ νὰ παραθερίση.

Καθότανε στὸ χωριό. Ὅμως ὁ Στράτος δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν ἀκολουθήση ὡς ἐκεῖ. Τοὔφτανε νὰ τὴ βλέπη, κάθε πρωΐ, τὴν ἴδια ὥρα, ἐκεῖ, στὴν ἐρημιά του. Κι’ ὅσο τὴν ἔβλεπε, τόσο ἔνοιωθε τὴ γοητεία νὰ τὸν σκλαβώνη καὶ πιὸ πολύ... Ὅταν ἐκείνη ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα, μὲ τὸ βρεμένο μαγιῶ κολλημένο πάνω στὶς κρουστὲς γραμμές της, καὶ τραβοῦσε σιγὰ σιγά, μὲ τὰ ἴδια της πάντα μικρὰ διστακτικὰ βηματάκια, γιὰ τὴ μικρὴ σπηλιὰ ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσε ἡ ὀμορφιά της γιὰ πρόχειρό της ἀποδυτήριο, ὁ Στράτος νόμιζε ὅτι ξαφνικὰ ὅλη ἡ ζωὴ εἶχε ἀδειάσει!... Ὁ ἥλιος τοῦ φαινότανε σβυστός, μιὰ καὶ οἱ ἀχτῖδες του δὲν εἴχανε πιὰ τὰ μαλλιά της γιὰ νὰ καθρεφτιστοῦν, ὁ οὐρανὸς φορτωνότανε βαρειὰ ὁλόμαυρα σύννεφα, ἡ θάλασσα κυλοῦσε κατασκότεινα κύματα, ξεραινόντουσαν τὰ καταπράσινα μπουκέτα τῶν σκίνων καὶ γινόντουσαν φρύγανα τῶν πεύκων τὰ ὁλόδροσα βελόνια... Τότε, σιγὰ - σιγά, ἔπαιρνε κι’ ὁ βοσκὸς τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μὲ σκυφτὸ κεφάλι. Γύρω του, τὰ πρόβατα προχωροῦσαν ἀμέριμνα. Κάπου - κάπου, κανένα ξεμάκραινε ἀπὸ τὸ κοπάδι, ἐκεῖνος ὅμως οὔτε γύριζε νὰ τὸ κυττάξη. Ἕνα βράδυ, γύρισε στὴ στάνη μὲ δυὸ ζῶα πιὸ λίγα. Ὁ πατέρας του τὸν ἔδειρε. Μὰ ἐκεῖνος, δοσμένος ὁλότελα στὸ ἀξέχαστο ὅραμα ποὺ τοῦ φλόγιζε τὴ θύμησι σὰν καυτερὴ εἰκόνα, δὲν πρόσεξε οὔτε τὸ ξύλο... Τὶς ἔφαγε ἀφηρημένος, σὰν κορμὶ δίχως αἰσθήσεις· αἴσθησί του μοναδική, ἡ θύμησι, κατάφερνε νὰ τοῦ σβύση ὅλες τὶς ἄλλες...

★

Ἕνα καυτερὸ πρωϊνό, ἡ Ρένα δὲν ἦρθε μόνη της νὰ κολυμπήση. Δίπλα της, πολὺ κοντά της, ἤτανε κι’ ἕνας ὄμορφος ἔφηβος, ψηλός, μελαχροινός, γεροδεμένος. Φτάσανε σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι ὡς τὸ μικρὸ λιμανάκι, κι’ ἐκεῖ πετάξανε βιαστικὰ τὰ ροῦχα τους, καί, πιασμένοι χέρι μὲ χέρι, τραβήξανε μὲ τὰ μαγιῶ τους γιὰ τὴ θάλασσα. Ὅλο γέλια βουτήξανε κι’ ἡ καλοκαιριάτικη γαλήνη γέμισε χαρούμενες φωνές. Ὕστερα τραβήξανε στὰ βαθειά, κυνηγήθηκαν· γεμάτη γυναικότητα, ἐκείνη τὸν προκαλοῦσε, κολυμποῦσε κοντά του, ἀνέβαινε στοὺς ὤμους του, τὸν βούλιαζε. Ὕστερα, ἐκεῖνος ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κῦμα, μὲ τὴν ἀνάσα του κομμένη, μὲ τὰ μαλλιά του πεσμένα στὰ μάτια του, ταπεινωμένος στὴν περηφάνεια του, ἀναστατωμένος σὰν ἄντρας... Καὶ τότε, μὲ δυνατὲς ἀπλωτές, χυμοῦσε πρὸς τὸ μέρος της μὰ ἐκείνη, γρήγορη σὰν δελφίνι, σβέλτη σὰν θεότης τῆς θάλασσας, τοῦ ξέφευγε, καὶ μὲ κανένα μακροβοῦτι χανότανε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μπροστά του, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἅπλωνε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξη... Καί, ξαφνικά, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν τὸ περίμενε, τὸν ἅρπαζε ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ τὸν ἀναποδογύριζε, καὶ τὸν ξαναβουτοῦσε... Καί, δίπλα τους, ἡ θάλασσα ἄφριζε, σὰν ἀναστατωμένη ἀπὸ ἕνα ἀόρατο ἡφαίστειο — τὸ ἡφαίστειο τῆς δίδυμης αὐτῆς νεότητος ποὺ παιχνίδιζε μέσ’ στὸ κῦμα!. Κι’ ὅλο τὰ χαρούμενα γέλια τους κι’ οἱ φωνές τους γεμίζανε ζωὴ καὶ νειᾶτα τὴν ἐρημικὴ ἀκρογιαλιὰ — καὶ μπαίνανε σὰν κοφτερὰ μαχαίρια μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Στράτου, ποὺ κύτταζε ἄπληστα ἀπὸ ψηλά, γεμᾶτος ζήλεια κι’ ἀπόγνωσι... Ἔχωνε τὰ νύχια του βαθειὰ μέσ’ στὶς χοῦφτες του, σφίγγοντας δυνατὰ τὶς γροθιές του, καὶ τὰ φλογισμένα του μάτια δὲν καταφέρνανε νὰ τὰ δροσίσουνε τὰ δάκρυα ποὔτρεχαν ἀκράτητα... Ὕστερα, ἀπὸ ὥρα πολλή, πρώτη βγῆκε ἐκείνη. Τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιά της, καὶ σὲ λίγο βγῆκε ντυμένη. Ὁ νέος κολυμποῦσε ἀκόμα μόνος του, στ’ ἀνοιχτά.

— Πέτρο!... τοῦ φώναξε δυνατά. Ἔλα, ντύσου νὰ γυρίσουμε...

— Πείνασες;... τὴ ρώτησε ἐκεῖνος ἀπὸ μέσα.

— Ναί... Ἄντε, βιάσου...

Βγῆκε κι’ ἐκεῖνος, ντύθηκε, κι’ ὁ Στράτος τοὺς εἶδε πιασμένους χέρι μὲ χέρι ν’ ἀνηφορίζουνε τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ χωριό. Ἔπεσε τότε σ’ ἕνα βράχο σὰν νὰ μὴ τὸν κρατάγανε τὰ πόδια του, καὶ πιάνοντας τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, ἄφησε τὰ δάκρυά του νὰ τρέξουνε μέσ’ ἀπὸ τὰ βρωμικα δάχτυλά του, ἐνῶ λυγμοὶ ταράζαν τὸ λιγνό του κορμί...

Τοὺς εἶδε πάλι τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα. Τὸν Πέτρο καὶ τὴ Ρένα. Κολυμπήσανε μὲ τὸ ἴδιο κέφι, γελάσανε, γεμίσανε πάλι χαρὰ τοὺς ἀντίλαλους τοῦ ἐρημικοῦ λιμανιοῦ. Τὸ μεσημέρι, ὅμως, δὲ ντυθήκανε, δὲ φύγανε. Στρωθήκανε κάτω ἀπὸ ἕνα βαθύσκιο πεῦκο, βγάλανε τὰ φαγιά τους ἀπὸ ἕνα καλάθι, καὶ φάγανε. Ὕστερα, κουρασμένοι, ξαπλώσανε. Τ’ ἀπογεματάκι, μὲ τὴν πρώτη δροσιά, ξαναβουτήξανε. Καὶ δὲν ντυθήκανε παρὰ ἀργά, τὸ βραδάκι, ὅταν ὁ ἥλιος φλόγιζε τὰ κύματα πρὸς τὴ δύσι. Τρυφερός, στοργικός, ἔστειλε τὰ στερνά του ροδοπέταλα νὰ σκορπιστοῦνε στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ τους, ποὺ τὸν πήρανε σιγὰ - σιγά, ἀγκαλιασμένοι...

Ὁ Στράτος κυττοῦσε. Ὅλη τὴ μέρα δὲν εἶχε πάψει νὰ κυττάη... Τὰ μάτια του καίγανε, ὁ λαιμός του ἤτανε ξερός. Μέσ’ στὴν ἄγρια, παρθενικὴ καρδιά του, εἶχαν ὅλα σωριαστῆ σὲ ἐρείπια...

Εἶχε πιὰ νυχτώσει, ὅταν ὁ μικρὸς βοσκὸς κατηφόρησε σιγὰ - σιγὰ στὸ ἀκρογιάλι τοῦ ὀνείρου του. Γονάτισε εὐλαβικά, καὶ χάϊδεψε στὴ χλιαρὴ ἀμμουδιὰ τὰ σημάδια τῶν ποδιῶν της. Ὕστερα, ζύγωσε τὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν ἔρημη, στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, σκοτεινόχρωμη καὶ γεμάτη μυστήριο... Ἔσκυψε, καὶ θέλησε νὰ τὴ φιλήση, αὐτὴ ποὖχε ἀγκαλιάσει τ’ ὄνειρό του... Νόμισε πὼς τὸ κῦμα εἶχε τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της... Μπαίνοντας μέσα, εἶχε τὴν ἐξαίσια ψευδαίσθησι πὼς ἀόρατα ὑγρὰ χέρια ποὔχανε χαϊδέψει τὶς ἐξαίσιες γραμμές της, χαϊδεύανε καὶ τὸ δικό του διψασμένο κορμί... Ξανοίχτηκε χωρὶς νὰ κολυμπάη, καὶ βούλιαξε βαθειά, κλείνοντας ἡδονικὰ τὰ μάτια, στὰ σκοτάδια τῆς θάλασσας καὶ τῆς νύχτας...

……

Τὸ κοπάδι γύρισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴ στάνη μοναχό του...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μορὲλ ἀνοίγει τὴν καρδιά του στὴ μητέρα τῆς Εὐγενίας καὶ τῆς ζητᾷ νὰ δεχτῇ νὰ γίνῃ μητέρα του. Στὸ μεταξὺ στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Γκρανδὰλ οἱ Παριζὸ προσπαθοῦν νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριο τῆς γρηᾶς ὑπηρέτριας. Φτάνει ἐκεῖ κι' ὁ Ραβιὸ καὶ ἀναφέρουν ξαφνικά, μπροστὰ στὴν ὑπηρέτρια ὅτι πέθανε ὁ Ζοραμί. Ἐκείνη συγκινεῖται, προδίδεται. Εἶνε βέβαιοι πιὰ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ Κλάρα Γκερέν. Καὶ τώρα πρέπει νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὴ βγάλουν ἀπ' τὴ μέση. Ἡ Κλάρα συμπαθεῖ μόνον μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια τὴ Διονυσία Μορὲλ καὶ δίνουν τὴ νύχτα ραντεβοῦ γιὰ νὰ μιλήσουν.

9ον

Τὸ βράδυ οἱ δυὸ ὑπηρέτριες βγῆκαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἀντάμωσαν στὸ Βουνάκι.

— Μποροῦμε νὰ καθήσουμε ἐδῶ καὶ νὰ μιλήσουμε ἥσυχα, εἶπε ἡ γριά, καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν φοβᾶμαι νᾶναι κανένας κρυμμένος μέσα στοὺς θάμνους, καλύτερα θὰ κάνουμε νὰ πᾶμε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴ λεύκα. Ἂν περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ κανενὸς νὰ κάνῃ καμμιὰ βόλτα πρὸς τὰ δῶ, θὰ τὸν δοῦμε. Βλέπουμε τὸν κάμπο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ἐνῶ ἐμεῖς δὲν φαινόμαστε, γιατὶ μᾶς κρύβει ὁ ἴσκιος τῆς λεύκας.

Κάθησαν κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη λεύκα, κι' ἡ γριὰ μίλησε πρώτη:

— Θέλω πρῶτα νὰ σὲ ρωτήσω μερικὰ πράγματα, ἀγαπητή μου Διονυσία, εἶπε. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, μοῦ μίλησες γιὰ κάποιον κύριο στὸ Παρίσι, ποὺ δὲν τὸν ξέρεις, καὶ ποὺ σοῦ εἶπαν τὸ ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του. Σοῦ εἶπαν τί δουλειὰ κάνει αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πλούσιος.

— Πές μου, σὲ παρακαλῶ, πότε καὶ γιατὶ σοῦ μίλησαν γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

— Ὥστε θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου;

— Ὄχι, Διονυσία, δὲν τὸ ἀπαιτῶ αὐτό, καὶ μάλιστα ἂν ἔχῃς κάτι, ποὺ δὲν θέλεις νὰ τὸ ἐκμυστηρευτῇς.

— Καθόλου. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ κρύψω. Θὰ σοῦ διηγηθῶ εὐχαρίστως τὴν ἱστορία μου. Γεννήθηκα στὸ Βινιότ, μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ὑφαντὴς κι' ἡ μητέρα μου ἐργάτρια. Ἡ δύστυχη ἐργαζόταν ὅσο μποροῦσε. Ὁ πατέρας μου δὲν ἔκανε μεγάλα πράγματα. Εἶχα δυὸ ἀδέλφια. Ὁ ἕνας ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ μένα, κι' ὁ ἄλλος μικρότερος. Εἴχαμε κι' ἕνα ἄλλο παιδὶ στὴν οἰκογένειά μας, ποὺ τὸ ἀνάτρεφε ἡ μητέρα μου.

— Παιδὶ ἐγκαταλειμένο; ρώτησε ἡ γριὰ μὲ φωνὴ ποὔτρεμε.

— Ναί, ἕνα κοριτσάκι.

— Κοριτσάκι; ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ἡ γριὰ καὶ χαμογέλασε.

— Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ χάθηκε στὸ δάσος. Θὰ τὴν ἔφαγαν ἀσφαλῶς οἱ λύκοι, γιατὶ στὴν πατρίδα μου ἔχουμε πολλοὺς λύκους.

— Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί!...

— Δὲν εἶνε τρομερό; Ἂς ξαναγυρίσουμε στοὺς γονεῖς μου. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ μητέρα μου — Ἀντωνία τὴν ἔλεγαν — ἦταν καλὴ γυναῖκα, ἀγαποῦσε τὰ παιδιά της, κι' ἐμεῖς τὴν ἀγαπούσαμε πολύ. Ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ δουλειὰ κι' ἔπινε κιόλας. Ὅταν ἔπινε λίγο περισσότερο, δὲν γνώριζε πιὰ κανέναν ἔδερνε τὴ μητέρα μου, ἔδερνε τ' ἀδέρφια μου, μᾶς ἔδερνε ὅλους. Δὲν ἤμουν ἀκόμα ὀχτὼ χρονῶν, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα μου...

— Ὅπως ἔγινε καὶ μ' ἐμένα, ψιθύρισε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια.

— Εἶπαν ὅτι πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη, συνέχισε ἡ Διονυσία. Ἴσως νὰ εἶνε ἀλήθεια. Ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μας, ὁ πατέρας θεώρησε τὸν ἀδελφό μου κι' ἐμένα περιττοὺς πιά. Ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ δουλέψῃ, δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς θρέψῃ. Μᾶς ἔδωσε σ' ἕνα γεωργό, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Βινιότ, ἐμένα στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ φυλάω τὰ ζῶα, καὶ τὸν ἀδερφό μου ὑπηρέτη. Ὁ μικρότερος ἀδελφός μου, ὁ Λουσιέν, κι' ἡ μικρὴ ἡ Ἑρμηνία, ἔμειναν στὸ σπίτι. Λίγο ἀργότερα, ἔφαγαν τὴν Ἑρμηνία οἱ λύκοι, ὅπως σοῦ εἶπα. Μιὰ μέρα μοῦ εἶπαν πὼς ὁ πατέρας μου πῆρε μαζί του τὸ Λουσιὲν κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βινιότ. Δὲν ἔμαθα ποῦ πῆγε. Ἔτσι ἔμεινα σχεδὸν ὁλομόναχη, γιατὶ καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀδελφό μου δὲν τὸν ἔβλεπα. Εὐτυχῶς, ἤμουν ἐργατικὴ κι' ὑπομονετική, κι' ἔτσι ζοῦσα, μ' ὅλο ποὺ δὲν κέρδιζα πολλά. Πέρασαν χρόνια, κι' ὅλο ἄλλαζα θέσεις, κι' ὅλο ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Δὲν ξαναεῖδα πιὰ τὸν ἀδελφό μου τὸ Φραγκίσκο, ἀλλὰ ξέρω πὼς πῆγε στρατιώτης. Ἐπειδὴ εἶνε τώρα εἰκοσιπέντε χρονῶν, θἄχῃ ἀπολυθῆ ἀπὸ τὸ στρατό. Ὅσο γιὰ τὸν μικρότερο ἀδελφό μου, τὸν Λουσιέν, δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται καὶ τί κάνει, ἀλλὰ ξέρω ὅτι ζῆ κι' ἔχω τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναϊδῶ μιὰ μέρα, ὅπως καὶ τὸν ἀδελφό μου τὸ Φραγκῖσκο.

»Δὲν σοῦ μίλησα ἀκόμα γιὰ τὸν κύριο τοῦ Παρισιοῦ. Ὅταν ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα, ὅπου δούλευα ὣς τότε, μοῦ ἔγινε πρότασι ἀπὸ τὴν κυρία Παριζὸ καὶ δέχτηκα. Ἤθελα νὰ πάω στὸ Βινιότ. Εἶχα κάτι οἰκονομίες καὶ μποροῦσα νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι. Βλέπεις, ὅταν βρίσκεται κανεὶς μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του δώδεκα - δεκατρία χρόνια, θέλει νὰ τὴν ξαναϊδῆ. Πῆγα λοιπὸν στὸ Βινιότ, βρῆκα τὸ πατρικό μου σπίτι, μπῆκα μέσα, ἀλλὰ εἶδα ξένους ἀνθρώπους, ποὺ μὲ ρώτησαν τί θέλω. Ἄρχισα νὰ κλαίω. Τοὺς εἶπα ὅτι ἤμουν ἀπὸ τὸ Βινιότ, ὅτι λέγομαι Διονυσία Μορὲλ κι' ὅτι πῆγα γιὰ νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ τ' ἀδέλφια μου, τὸν Φραγκῖσκο καὶ τὸ Λουσιέν.

»— Πῶς; μοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Εἶσαι ἡ Διονυσία Μορέλ; Πρέπει νὰ καθήσῃς νὰ φᾶμε, κόρη μου.

»Φώναξε τοὺς γείτονες, ποὺ μὲ ἀναγνώρισαν, γιατὶ ἔμοιαζα πολὺ τῆς μητέρας μου, μ' ἔβαλαν νὰ φάω, καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ὅπως εἶχαν μάθει ὁ Φραγκῖσκος εἶχε πάει στρατιώτης, καὶ νόμιζαν πὼς ἦταν στὴν Ἀφρική. Μοῦ εἶπαν ἀκόμα ὅτι ὁ πατέρας μου θέλησε νὰ σώσῃ, σὲ μιὰ πυρκαϊά, κάποια γυναῖκα, ἀλλὰ κάηκε κι' αὐτὸς μαζί της. Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφό μου τὸν Λουσιέν, δὲν μποροῦσαν νὰ μοῦ ποῦν τίποτα, ἀλλὰ μὲ συμβούλεψαν νὰ πάω νὰ ρωτήσω τὸ δήμαρχο, ποὺ πιθανὸν νὰ ἤξερε περισσότερα.

»Πῆγα, πραγματικά, στὸ δήμαρχο, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅσα κι' οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Λουσιὲν δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῆ. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν πὼς ὁ ἀδελφός μου βρισκόταν στὸ Παρίσι, κι' ὅτι εἶχε φίλους, ποὺ ἐνδιαφέρονταν γι' αὐτόν.

»—Ἀγαπητή μου Διονυσία, μοῦ εἶπε ὁ δήμαρχος, κάποιος κύριος ποὔρθε στὸ Βινιὸτ πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες περίπου φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν ἀδελφό σου τὸ Φραγκῖσκο. Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶνε φίλος τοῦ Λουσιέν, γιατὶ μοῦ μίλησε γι' αὐτόν. Ἤθελε νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεσαι σὺ καὶ σὲ ποιὸ σύνταγμα ὑπηρετεῖ ὁ ἀδελφός σου. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν πληροφορήσω, καὶ φάνηκε πολὺ στενοχωρημένος. Μοῦ εἶπε τέλος πὼς ἂν θελήσετε νὰ μάθετε γιὰ τὸν ἀδελφό σας τὸ Λουσιὲν ν' ἀποταθῆτε σ' αὐτόν: Λέγεται Ἀμβρόσιος Μοριλόν, κι' ἡ διεύθυνσί του εἶνε ὁδὸς Σαὶν Ντομινίκ, Σαὶν Ζερμαὶν ἀριθμὸς 44, στὸ Παρίσι.

»Τὸ χαρτάκι αὐτὸ μὲ τὴ διεύθυνσι τὄχασα, ἀλλὰ δὲν τὸ χρειάζομαι, γιατὶ ὅσα χρόνια ἀκόμα νὰ περάσουν, θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὅταν κανεὶς δὲν ξέρει νὰ διαβάζῃ, βλέπεις, πρέπει νἄχῃ καλὸ μνημονικό. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου. Δὲν εἶνε πολὺ μεγάλη, καθὼς βλέπεις...

—Ἡ ζωή σου, Διονυσία μου, μοιάζει λίγο μὲ τὴ δική μου, εἶπε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια, ποὺ εἶχε ἀκούσει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησι τῆς νέας. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι μόλις εἰκοσιδυὸ χρονῶν καὶ μπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐλπίδες, ἐνῶ ἐγὼ στὴν ἡλικία σου, δὲν εἶχα πιὰ τίποτα νὰ ἐλπίζω... Εἶχα καταδικαστῆ νὰ ὑποφέρω ὣς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μου. Δὲν θέλησα, Διονυσία, νὰ κουβεντιάσω μαζί σου ἀπόψε γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῇς τὴν ἱστορία σου, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω ἐγὼ γιὰ τὴ δική μου τὴ ζωή. Στὴν ἀρχή, δίσταζα. Ἀλλ' ὅταν μοῦ εἶπες γιὰ τὸν κύριο τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα καὶ γιὰ τ' ἀδέλφια σου, τὸ ἀποφάσισα. Θὰ καταλάβῃς γρήγορα γιατὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἔγινε ἀφορμὴ νὰ λύσω τὴ σιωπή, ποὺ κρατοῦσα τόσα χρόνια. Γιὰ πρώτη φορὰ νοιώθω τὴν ἀνάγκη ν' ἀνακουφιστῶ, λέγοντας τὸν πόνο μου σὲ μιὰ φίλη. Διονυσία, μ' ἀγαπᾶς, καὶ θὰ μὲ λυπηθῇς...

»Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ συγγενὴς τῶν Παριζὸ ἦρθε ἐδῶ, Διονυσία, δὲν ἔχω πιὰ ἡσυχία, καὶ περνάω τὶς νύχτες μου ἄϋπνη. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ἰδέα ὅτι μὲ ἀπειλεῖ κάποιο δυστύχημα. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου...

— Ὄχι δά...

— Ἄκουσε, Διονυσία, ξέρεις μὲ πόση ἐπιμονὴ ζήτησε ἡ κυρία μας νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου, νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου... Κατάλαβα ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου, οὔτε τὴν πατρίδα μου, οὔτε τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία εἶχα φύγει ἀπὸ ἐκεῖ γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἤξερε ἀσφαλῶς προτοῦ νὰ μὲ ρωτήσῃ. Κάτι ἄλλο τὴν ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπ' ὅλα. Τὸ κατάλαβα, τὸ μάντεψα... Ὁ ξάδελφός της ποὺ ἦρθε στὸ ἀγρόκτημα, ἦρθε ἐπίτηδες, κι' ὄχι τυχαίως δῆθεν. Ἦρθε γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶμαι τὸ πρόσωπο, ποὺ ἡ ὕπαρξί του τοὺς ἐνοχλεῖ.

— Θεέ μου!... Πῶς μπορεῖς νὰ ἐνοχλῇς τοὺς Παριζὸ ἢ τοὺς συγγενεῖς των;

—Ἀκριβῶς ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριο, Διονυσία. Δὲν τὸν ξέρω αὐτὸν τὸν κύριο Ραβιό, ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν ἔχω ἰδῆ, κι' ὡστόσο, μόλις τὸν ἀντίκρυσα, διαισθάνθηκα πὼς εἶνε ἐχθρός μου.

— Κι' ἐγὼ πρόσεξα πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολὺ κακὸ βλέμμα. Διάβολε! Δὲν εἶμαι τυφλή, οὔτε κουφή. Καμμιὰ φορά, χωρὶς νὰ προσέχῃ κανεὶς τί λένε, ἀκούει... Ἕνα βράδυ λοιπόν, καθὼς πήγαινα νὰ κοιμηθῶ, ἄκουσα τ' ἀφεντικά μας νὰ μιλοῦνε μὲ τὸ ξάδελφό τους γιὰ σένα.

— Καὶ τί ἔλεγαν;

— Δὲν κατάλαβα καλά, ἀλλὰ μιλοῦσαν γιὰ μιὰ κληρονομιά.

—Ἐξακολούθησε, Διονυσία.

— Φαίνεται ὅτι κάποιος κύριος, πλούσιος, ποὺ οἱ Παριζὸ κι' ὁ ξάδελφός τους εἶνε συγγενεῖς του, πέθανε, κι' ἄφισε κληρονόμο του μιὰ παλιά του φιλενάδα. Εἶπαν μάλιστα τὸ ὄνομά του. Προσπαθῶ νὰ τὸ θυμηθῶ... Ζο... Ζο...

— Ζοραμί; ρώτησε ἡ γριὰ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ναί, ναί, Ζοραμί!

Ἡ γριὰ ἔμεινε γιὰ λίγο ἄφωνη ἀπὸ τὴν ταραχή της.

— Διονυσία, εἶπε, ὅταν κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό της, τώρα μ' ἔκαμες καὶ φωτίστηκα. Πρὶν ἀπὸ λίγο, βρισκόμουνα μπροστὰ σ' ἕνα μυστήριο. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Μάθε λοιπόν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη, στὴν ὁποία ἄφισε τὴν κληρονομία ὁ Ζοραμί.

— Σύ; ρώτησε κατάπληκτη ἡ νεαρὴ ὑπηρέτρια.

— Ναί, Διονυσία, κι' αὐτὸ ἐξηγεῖ θαυμάσια τὴν καλωσύνη τῆς κυρίας Παριζὸ ἀπέναντί μου, καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ραβιὸ στὸ ἀγρόκτημα, ὅπου ποτὲ ἄλλοτε ὥς τώρα δὲν εἶχε ἔρθῃ. Τώρα δὲν ἀμφιβάλλω πιὰ καθόλου γιὰ τὰ προαισθήματά μου: Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπειλοῦν τὴ ζωή μου!...

— Ἂν εἶν' ἔτσι, πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα αὔριο κιόλας.

— Γιὰ νὰ πάω ποῦ;

— Δὲν ξέρω. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶσαι κληρονόμος...

— Κι' ἔπειτα, Διονυσία;

— Πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃς αὐτὴ τὴν κληρονομιά.

Ἡ γριὰ ὑπηρέτρια κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Νὰ τὴν ζητήσω; ἐπανέλαβε. Γιατί; Ἀφοῦ ἔζησα φτωχὴ κι' ἔρημη σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν ἔχω, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω παρὰ μόνο μιὰ ἐπιθυμία: Τὸ θάνατο... Ἂν ἡ ζωή μου ἦταν χρήσιμη, θὰ τὴν ὑπεράσπιζα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο πολύτιμη, ὥστε ν' ἀμυνθῶ ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ ἐπιζητοῦν τὸ θάνατό μου. Δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένας λόγος νὰ ζῶ. Καλύτερα λοιπὸν εἶνε νὰ πεθάνω.

Ἡ Διονυσία τὴν κύτταξε κατάπληκτη.

— Ὥστε νομίζεις ὅτι σκέπτονται νὰ σὲ σκοτώσουν; τὴ ρώτησε.

— Ναί, Διονυσία.

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

— Τὸ μέλλον θ' ἀποδείξῃ ἂν ἔχω δίκιο ἢ ἄδικο.

Ἡ Διονυσία κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν δολοφονοῦν τόσο εὔκολα, ψιθύρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της. Ὑπάρχει ἡ ἀστυνομία, ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη...

— Ναί, ἀλλὰ θὰ πάρουν τὰ μέτρα τους, καὶ θὰ κατορθώσουν ν' ἀποδοθῆ ὁ θάνατός μου σὲ τυχαῖο δυστύχημα...

Ἡ γριὰ ὑπηρέτρια σώπασε λίγο, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἔκφρασι πίκρας στὴ φωνή της:

—Ὡστόσο, Διονυσία, ἂν πέσω θῦμα τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ τοὺς ἐνοχλῶ μὲ τὴν ὕπαρξί μου, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κρυφὸ τὸ ἔγκλημά τους. Μπορεῖς ἐσύ, τώρα μάλιστα, ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, νὰ βγῇς καὶ νὰ βροντοφωνάξῃς: «Δολοφόνησαν τὴ γριὰ τὴ φιλενάδα μου!» Ἀλλ' εἶσαι νέα, Διονυσία, καὶ δὲν θἄχῃς τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος, ἴσως... Ἄλλωστε, κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ καταγγείλῃς ἐσὺ ἡ ἴδια τοὺς κυρίους σου στὴ δικαιοσύνη... Γι' αὐτὸ σκέφτηκα τὸν κύριο αὐτὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ ἔχεις τὴ διεύθυνσί του, καὶ ποὺ λέγεται, καθὼς μοῦ εἶπες, Μουριλόν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ προαισθάνομαι, θὰ εἶνε ὁ ἐκδικητής, ποὺ θὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων. Ἂν μοῦ συμβῆ κανένα δυστύχημα, Διονυσία, δὲν θὰ πῇς τίποτα. Θὰ φύγῃς ἀμέσως καὶ θὰ πᾷς στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρῇς τὸν κύριο Μουριλόν, καὶ νὰ τοῦ πῇς: «Ἀναθέτω σὲ σᾶς τὴ δίωξι τῶν δολοφόνων τῆς γριᾶς φίλης μου». Μὲ κατάλαβες, κόρη μου;

— Ναί, ἀλλὰ θέλω νὰ μὴ βάζῃς τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλό σου.

— Ἂν κάνω λάθος, αὐτὸ θὰ φανῆ, Διονυσία.

— Θὰ πάω, βέβαια, στὸ Παρίσι, ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίσω στὸ ἀγρόκτημα, κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ σὲ ξαναβρῶ πολὺ καλά.

—Ἀγαπητή μου Διονυσία, ἀπάντησε ἡ γριὰ ὑπηρετρια, χαμογελῶντας λυπημένα, κάτι μοῦ λέει ὅτι δὲν θὰ βρίσκεσαι ἐδῶ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μου. Τώρα θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴ θλιβερή μου ἱστορία, γιὰ νὰ τὴν διηγηθῇς καὶ σύ, ἂν χρειαστῆ, στὸν κύριο Μουριλόν. Βασίζομαι στὸ μνημονικό σου, κι' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ξεχάσῃς τίποτα ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Ἄκουσε:

Κλάρα Γκερὲν

»— Καθὼς σοῦ εἶπα, Διονυσία, ἄρχισε νὰ διηγῆται ἡ γριὰ στὴ νεαρὴ συνάδελφό της, ποὺ τὴν ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχή, ἡ κυρία Παριζὸ ξέρει τὸ ὄνομά μου, κι' ἀρχίζω νὰ ὑποψιάζωμαι τί λόγο εἶχε τὸ ταξίδι ποὺ ἔκαμαν αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμειναν δεκαπέντε μέρες.

»Ἀφοῦ ὁ Ζοραμὶ ἦταν συγγενής των, καθὼς μοῦ εἶπες ὅτι ἄκουσες νὰ λένε, ἀσφαλῶς θὰ πῆγαν γιὰ νὰ λάβουν γνῶσι τῆς διαθήκης του, πού, καθὼς φαίνεται, εἶνε εὐνοϊκὴ γιὰ μένα.

»Νόμιζα πὼς ὁ Ζοραμὶ βρισκόταν στὴν Ἀμερική, ἢ ὅτι πέθανε πρὸ πολλοῦ, γιατὶ ποτὲ δὲν ἄκουσα νὰ μιλᾶν γι' αὐτόν, ἔτσι ποὔζησα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἀπομονωμένη, χωρὶς νὰ μιλάω σὲ κανένα.

»Ὁ Ζοραμὶ θὰ ἔκαμε περιουσία στὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ ἐπέστρεψε ἔπειτα στὴ Γαλλία. Ἂν πραγματικὰ μ' ἄφισε κληρονόμο του, αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν μ' εἶχε ξεχάσει, ὅπως κι' ἐγὼ τὸν σκεφτόμουν πάντοτε, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχα καμμιὰν ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναϊδῶ.

»Χτές, ξαφνικά, ἔμαθα τὸ θάνατό του ἀπὸ τὸ Ραβιό. Ἦταν μιὰ φοβερὴ δοκιμασία γιὰ μένα. Ἡ συγκίνησι κι' ἡ ταραχή μου ἔδειξαν στ' ἀφεντικά μας καὶ στὸ συγγενῆ τους τί ἐντύπωσι μοῦ εἶχε κάνει τὸ ὄνομα τοῦ Ζοραμί, ὅταν ἄκουσα νὰ τὸ προφέρουν.

»Ὥστε, Διονυσία, ἂν ὁ Ζοραμὶ μὲ ἄφισε κληρονόμο του, κι' ἂν οἱ συγγενεῖς του ἔλπιζαν ὅτι θὰ κληρονομήσουν αὐτοὶ τὴν περιουσία του, καταλαβαίνεις τί συμφέρον ἔχουν νὰ πεθάνω. Ὁ Ζοραμί, ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ζῶ ἢ ὄχι, ἀσφαλῶς θὰ μ' ἔκαμε κληρονόμο του ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι μιὰ μέρα θὰ παρουσιαζόμουν γιὰ νὰ διεκδικήσω τὴν κληρονομία.

»Λέγομαι πραγματικὰ Κλάρα Γκερέν.

»Ὅπως καὶ σύ, Διονυσία, ἔτσι κι' ἐγὼ ἤμουν πολὺ μικρή, ὅταν ἔχασα τὴ μητέρα μου. Ἤμουν μοναχοκόρη, κι' ἔμεινα μόνη μὲ τὸν πατέρα μου. Μὲ ἀνάθρεψε ὅσο μποροῦσε καλύτερα, γιατὶ ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀπότομος, γιὰ μένα ἦταν πολὺ καλός.

»Ὅταν ἔπαψα νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο, ἤμουν δεκατριῶν χρονῶν, κι' ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ μάθω μιὰ δουλειά, γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, ὁ πατέρας μου μ' ἔβαλε σὲ μιὰ μοδίστρα, ποὺ ἔμενε στὴ διπλανὴ πόλι, ποὺ ἀπεῖχε ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὸ χωριό μου.

»Σὲ δυὸ χρόνια, ἔμαθα τὴν τέχνη κι' ἐξακολούθησα νὰ ἐργάζωμαι σ' αὐτὴ τὴ μοδίστρα. Ἔβγαζα τριάντα λεπτὰ τὴν ἡμέρα.

»Ἤμουν ὤμορφη τότε, πολὺ ὤμορφη δυστυχῶς... Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἄσχημο δῶρο. Ἂν δὲν ἤμουν ὤμορφη, ὁ Παῦλος Ζοραμὶ δὲν θὰ μὲ πρόσεχε ποτέ, καὶ δὲν θὰ μ' εὕρισκαν ὅλες οἱ δυστυχίες, ποὺ μὲ χτύπησαν.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Παῦλος Ζοραμὶ ἦταν γραφέας σ' ἕναν συμβολαιογράφο. Βλεπόμαστε συχνά. Κι' ἐπειδὴ πρέπει νὰ σοῦ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ταξίδια

Μόλις ἐμπῆκε καλοκαῖ —
κι' ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ καί —
ὅπως συμβαί — τὸ θέρος,
Ἕνεκα, λέει, τῆς ἐποχῆς
ζητᾶς ταξείδια ἀναψυχῆς
πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος.

★

Καὶ τὴν κουβέντα μοῦ ἀμολᾶς,
πότε γιὰ Ρόδο μοῦ μιλᾶς
καὶ πό' γιὰ Ἰτάλια
πότε τὴ Μύκονο ζητᾶς,
ρὲ Φρόσω μου, καὶ δὲν κυττᾶς
τῆς τσέπης μου τὰ χάλια.

★

Παράπονα ἔχεις καὶ λοιπὰ
πὼς ταξειδάκια δὲν σὲ πά —
καὶ τ' ἀραδιάζεις ἴσια...

Καὶ δὲν θυμᾶ — πῶς
(τρεῖς φορὲς
πέρσυ μὲ γέλια καὶ χα-
(ρὲς
σὲ πῆγα στὰ Πατή-
(σια!

★

Ἄς το, λοιπόν, μιὰ
(καὶ καλὴ
τῆς ἀναψύχας τὸ βιολὶ
γιατὶ στὸ ἀποκλείω.
Καὶ ἂν ἡ ζέστη σὲ
(πειρά —
καὶ θέλεις μέρη δροσε-
(ρά,
ἔμπα μέσ' στὸ ψυγεῖο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

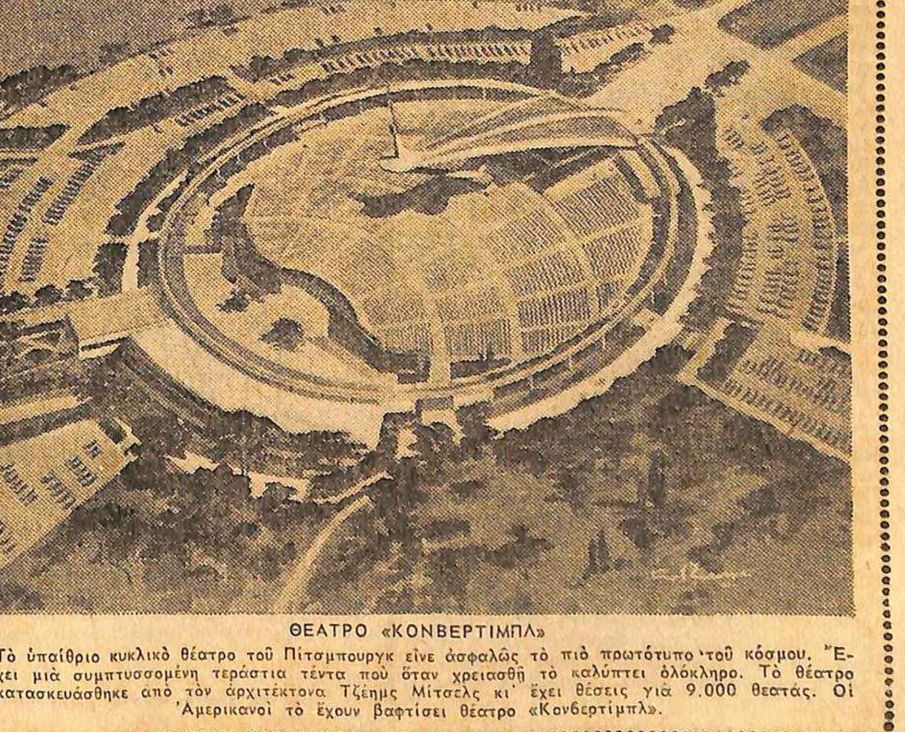

ΘΕΑΤΡΟ «ΚΟΝΒΕΡΤΙΜΠΛ»

Τὸ ὑπαίθριο κυκλικὸ θέατρο τοῦ Πίτσμπουργκ εἶνε ἀσφαλῶς τὸ πιὸ πρωτότυπο τοῦ κόσμου. Ἔχει μιὰ συμπτυσσομένη τεράστια τέντα ποὺ ὅταν χρειασθῆ τὸ καλύπτει ὁλόκληρο. Τὸ θέατρο κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Τζέημς Μίτσελς κι' ἔχει θέσεις γιὰ 9.000 θεατάς. Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ ἔχουν βαφτίσει θέατρο «Κονβερτίμπλ».

τὰ πῶ ὅλα, Διονυσία, ὁμολογῶ ὅτι ἔγινα ὁλόκληρη δική του. Τὸν ἀγαποῦσα. Μ' ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο κι' αὐτός, κι' ἀπόδειξι εἶνε ὅτι, μ' ὅλο ποὺ πέρασαν τόσα χρόνια, μὲ θυμήθηκε, πεθαίνοντας...

»'Ο Παῦλος δὲν εἶχε οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, καὶ δὲν ἦταν πολὺ πλούσιος. 'Επειδὴ ἔβλεπε ὅτι δὲν εἶχε μέλλον στοῦ συμβολαιογράφου, ὅπου ἐργαζόταν, πολλὲς φορὲς μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε νὰ δημιουργήση μιὰ δική του δουλειά. Χωρὶς νὰ εἶνε φιλόδοξος, σκεφτόταν νὰ βρῆ ἕναν τρόπο ἂν ὄχι νὰ γίνη πλούσιος, νὰ μπορῆ τουλάχιστον νὰ κερδίζη ἀρκετά. Μιὰ μέρα μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ θέσι, ποὺ ἐπιθυμοῦσε, βρέθηκε: Κάποιος παλιὸς φίλος τοῦ πατέρα του, τοῦ ἔγραψε νὰ πάη στὴν 'Αμερική. 'Ωστόσο, ἀπὸ μένα ἐξαρτιόταν νὰ μὴ φύγη. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ τοῦ πῶ: «Δὲν θέλω νὰ πᾶς τόσο μακρυά, καὶ νὰ μ' ἀφίσης». 'Αλλὰ μποροῦσα νὰ βάλω τέτοια ἐμπόδια στὸ μέλλον του; Οὔτε ἀποπειράθηκα κἂν νὰ τὸν κρατήσω. Φεύγοντας, μοῦ ὑποσχέθηκε, μοῦ ὁρκίστηκε ὅτι θὰ ξαναρχόταν νὰ μὲ ξαναβρῆ.

»"Αν ἦρθε, ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρία χρόνια, δὲν ξέρω...

—"Επρεπε νὰ σοῦ γράψη, παρατήρησε ἡ Διονυσία.

— Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ μὴ γράφουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. 'Επειδὴ κανένας δὲν ἤξερε πὼς ὁ Παῦλος ἦταν φίλος μου, δὲν θέλαμε νὰ προδώσουμε τὸ μυστικό μας. 'Αλλοίμονο, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἔφευγε, δὲν ἤξερα πὼς τὸ σφάλμα μου θὰ γινόταν, σὲ λίγο, γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γιατί... ὅπως θὰ κατάλαβες ἤμουν ἔγκυος...

— Θεέ μου!...

— Τέσσερις μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Παύλου, δὲν μποροῦσα νὰ κρύψω ἀπὸ κανένα τὴν κατάστασί μου. "Ο,τι τράβηξα τότε, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πῶ. Δὲν τολμοῦσα νὰ βγῶ ἔξω. Πόσες προσβολές. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ εἶχα καὶ τὸ θυμὸ τοῦ πατέρα μου. 'Αφοῦ μ' ἔδειρε, μὲ διάταξε νὰ τοῦ πῶ ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ διέφθειρε. 'Αλλὰ εἶχα ὁρκιστῆ νὰ μὴν πῶ ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου Ζοραμί.

»Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ πατέρας μου μοὔκανε μιὰ φοβερὴ σκηνή, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. Καὶ στὸ τέλος μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι...

»Φεύγοντας, ὁρκίστηκα νὰ μὴ γυρίσω ποτὲ στὸ σπίτι ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου διώχτηκα, νὰ μὴν ξαναϊδῶ ποτὲ τὸν πατέρα μου... "Ηταν νύχτα, κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ χωριό, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ κανείς...

— Εἶνε φοβερό, Θεέ μου, εἶνε φοβερό! ψιθύρισε ἡ Διονυσία κλαίγοντας.

— Στὴν τσέπη μου, εἶχα καμμιὰ τριανταριὰ φράγκα, ἐξακολούθησε ἡ Κλάρα Γκερέν. Εἶχα πάρει μαζί μου κι' ἕνα δέμα μὲ λίγα ροῦχα. Βγῆκα στὸ δημόσιο δρόμο, καὶ προχώρησα, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω.

»"Οταν ξημέρωσε, εἶχα προχωρήσει πολύ, καὶ βρισκόμουν σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν τὸ ἤξερα καθόλου. "Ημουν κατάκοπη καὶ νόμιζα πὼς τὰ πόδια μου ἔκαιγαν, γιατὶ δὲν ἤμουν συνηθισμένη σὲ μεγάλες πορεῖες. "Αφισα τὴ δημοσιά, καὶ πῆγα καὶ ξάπλωσα μέσα στὰ πυκνὰ χορτάρια, ὅπου κι' ἀποκοιμήθηκα.

»"Οταν ξύπνησα, ἔνοιωθα μεγάλη ἐξάντλησι, καὶ τὰ πόδια μου μὲ πονοῦσαν. Νόμιζα πὼς δὲν θὰ εἶχα πιὰ τὴ δύναμι νὰ κρατηθῶ. "Ηθελα νὰ μείνω ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουν. 'Η πεῖνα ὅμως μ' ἀνάγκασε νὰ περπατήσω. Σὲ λίγο, εἶδα πὼς περπατοῦσα μὲ λιγώτερη δυσκολία. Κοντὰ στὸ δημόσιο δρόμο, εἶδα ἕνα χωριό, καὶ τράβηξα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

»Τὸ πρῶτο σπίτι, ποὺ συνάντησα, ἦταν ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο. Μπῆκα κι' ἔφαγα κάτι. Βρῆκα ἐκεῖ καλοὺς ἀνθρώπους, πού, βλέποντας ὅτι ἤμουν κατάκοπη, μὲ συμβούλεψαν νὰ περάσω τὴ νύχτα στὸ σπίτι τους, ὅπως κι' ἔγινε.

»Μποροῦσα νὰ βρῶ ἴσως δουλειὰ σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Τὸ ἄλλο τὸ πρωΐ λοιπόν, ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου. "Οταν ξαναβγῆκα στὴ δημοσιά, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πρέπει νὰ πάω, ἄρχισα νὰ κλαίω. «'Εμπρός, εἶπα μέσα μου: Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ...».

»'Αγαπητή μου Διονυσία, δὲν θὰ σοῦ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὸ ταξίδι μου ἐκεῖνο. Σοῦ λέω μονάχα ὅτι ἀπόφευγα τὶς πόλεις, κι' ἔμενα σὲ χωριά.

»Σιγὰ - σιγά, συνήθισα στὶς πορεῖες. Τότε, εἶπα μέσα μου:

«"Οταν δὲν θἄχω πιὰ χρήματα, θὰ προσπαθήσω νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου ἀδιάφορο ποῦ κι' ἀδιάφορο πῶς».

»Κι' ἡ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ φτάση, γιατί, δώδεκα μέρες μετὰ ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριό μου, ἡ τσέπη μου ἦταν ἀδειασμένη. "Αρχισα τότε νὰ ζητάω δουλειά. Πήγαινα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ χτυποῦσα, τοῦ κάκου ὅμως, τὶς πόρτες.

»—Ξέρω νὰ ράβω. Εἶμαι μοδίστρα, τοὺς ἔλεγα.

»—"Εχουμε στὸ χωριὸ μοδίστρες, καὶ δὲν ὑπάρχουν τόσο πολλὰ ραψίματα, ποὺ νὰ περισσεύουν καὶ γιὰ ξένες, μοῦ ἀπαντοῦσαν.

»'Απομακρυνόμουν ντροπαλή, καὶ μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα. Τί θὰ γινόμουν; Θὰ πέθαινα τῆς πείνας;

»'Αναγκάστηκα νὰ ζητιανέψω. Αὐτὸ μοῦ στοίχισε πολύ...

— Θεέ μου, πόσο δυστυχισμένη ἤσουν! ψιθύρισε ἡ Διονυσία.

—'Υπόφερα σκληρά, Διονυσία, ἀλλὰ δὲν παραπονιόμουν. 'Η δυστυχία μου ἦταν συνέπεια τοῦ σφάλματός μου.

— Γιατὶ δὲν ἔγραψες τότε στὸν Παῦλο Ζοραμί;

— Πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ δὲν ἤξευρα τὴ διεύθυνσί του στὴ Νέα 'Υόρκη. "Επειτα γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ κάνω κι' αὐτὸν δυστυχισμένο.

»Μιὰ μέρα, βρέθηκα σ' ἕνα ἀγρόκτημα. "Ηταν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Μὲ κύτταξαν ὅλοι μὲ περιέργεια. 'Απὸ τὰ ξεσχισμένα μου φορέματα, κατάλαβαν πὼς ἤμουν ζητιάνα.

»Μοὔδωσαν νὰ φάω, κι' ἔπειτα ἡ γυναῖκα τοῦ καλλιεργητὴ μοῦ πρότεινε νὰ μείνω ἐκεῖ καὶ νὰ ἐργαστῶ. Τῆς φίλησα τὰ χέρια μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἔμεινα στὸ ἀγρόκτημα ὡς ὑπηρέτρια.

»Πολὺ γρήγορα συνήθισα ἐκεῖ μέσα, καὶ μπόρεσα ν' ἀνακουφίσω τὴν κυρία μου ἀπὸ τὶς πιὸ βαρειὲς δουλειές.

»Δυστυχῶς ὅμως, ὅσο αὐτὴ ἦταν καλή, τόσο ὁ ἄντρας της ἦταν δύστροπος καὶ βάναυσος. Δὲν ξέρω γιατὶ μὲ ἀντιπαθοῦσε, ἀλλὰ καταλάβαινα πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μὲ ἤθελε. Κι' ἐπειδὴ ἡ γυναίκα του μὲ συμπαθοῦσε καὶ μὲ ὑποστήριζε, συχνὰ μάλλωναν ἐξ αἰτίας μου. 'Επειδὴ δὲν ἤθελα νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ γιὰ οἰκογενειακοὺς καυγάδες, ἀποφάσισα νὰ φύγω. "Ημουν σχεδὸν δυὸ μῆνες σ' αὐτὸ τὸ ἀγρόκτημα, καὶ πλησίαζε κι' ἡ μέρα ποὺ θὰ γεννοῦσα.

»'Η κυρία μου, προσπάθησε νὰ μὲ κάνη ν' ἀλλάξω γνώμη μὰ τοῦ κάκου. Τότε μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε καὶ μοὔβαλε στὸ χέρι δυὸ εἰκοσόφραγκα.

»"Εφυγα, ὅπως εἶχα φύγει κι' ἀπὸ τὸ χωριό μου, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πάω, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

»'Επειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ξοδέψω τὰ χρήματά μου, ὅπως τὴν πρώτη φορά, προσπάθησα νὰ βρῶ καμμιὰ καινούργια θέσι. Δυστυχῶς ὅμως, ἐπειδὴ ἡ ἐγκυμοσύνη μου εἶχε προχωρήσει πολύ, δὲν μὲ δέχονταν πουθενά, μόνο μ' ἔδιωχναν ἀλλοῦ μὲ περιφρόνησι κι' ἀλλοῦ μ' εἰρωνεῖες.

»Περπατῶντας μὲ δυσκολία, ἀναγκάστηκα νὰ ξαναρχίσω τὴ ζωὴ τῆς ἀλητείας, εὐτυχῶς ὅμως αὐτὴ τὴ φορά, χωρὶς νὰ ζητιανεύω, χάρι στὴ γενναιοδωρία τῆς καλῆς ἐκείνης κυρίας.

»Μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόμουν στὰ χωράφια, τρόμαξα, καθὼς βρέθηκα μπροστὰ σὲ δυὸ χωροφύλακες.

»— Τὰ χαρτιά σου, μοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ ἀπότομο ὕφος.

»"Ετρεμα σὰ φύλλο κι' ἔγινα κατακίτρινη.

»— Δὲν ἔχω, κύριε, ἀπάντησα μ' ἀδύνατη φωνή.

»— Βλέπεις ὅτι εἶνε ἀλήτισσα, εἶπε ἐκεῖνος στὸ σύντροφό του.

»Κι' ἔπειτα μὲ ξαναρώτησε:

»— Δὲν εἶσαι ἀπὸ δῶ; 'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι; Ποιὸ εἶνε τὸ χωριό σου;

» Εἶπα ἕνα χωριό, ἀπ' ὅπου εἶχα περάσει τελευταῖα.

»— Πῶς λέγεσαι;
»— Κλάρα Γκερέν.
»— Ποῦ πᾶς;
»—'Απὸ δῶ...
»— Ποῦ ἀπὸ δῶ;...

»Μὴ ξέροντας τὶ ν' ἀπαντήσω, χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου.

»—"Ωστε ἔτσι λοιπόν;... συνέχισε ὁ χωροφύλακας ἀπότομα. Δὲν ξέρεις ποῦ πᾶς καὶ λὲς ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ ἕνα χωριό, ὅπου δὲν ὑπάρχει κανένας μὲ τ' ὄνομα Γκερέν. Εἶσαι ἀλήτισσα καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσης...

»"Αρχισα νὰ κλαίω. Νόμιζα ὅτι βρισκόμουν κιόλας στὴ φυλακή. Τότε, ὁ ἄλλος ὁ χωροφύλακας, ποὺ δὲν εἶχε πάψει νὰ μὲ κυττάζη, εἶπε στὸ συνάδελφό του:

»—'Η γυναίκα αὐτὴ φαίνεται δυστυχισμένη... Κύτταξε σὲ ποιὰ θέσι βρίσκεται, καὶ πές μου ἂν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ποὺ εἶνε, μπορεῖ νᾶναι ἐπικίνδυνη. "Αφισέ την νὰ ἐξακολουθήση ἥσυχα τὸ δρόμο της.

»Καί, στρέφοντας πρὸς ἐμένα, μὲ ρώτησε:

»—"Εχεις χρήματα;
»— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησα.
»— Τότε, καλά, παιδί μου. Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ τύχη.

»Οἱ δυὸ χωροφύλακες ἀπομακρύνθηκαν, κι' ἐγὼ ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, μ' ὅλο ποὺ ἤμουν πολὺ ἄρρωστη. "Ενοιωθα πόνους σ' ὅλο μου τὸ κορμί.

»Στὸ χωριό, ὅπου στάθηκα γιὰ νὰ φάω κάτι, μιὰ γυναῖκα, ποὺ μὲ εἶδε, καὶ μάντεψε τί μοῦ συμβαίνει, μὲ ρώτησε:

»—"Εχεις πόνους, κοπέλλα μου;
»— Μάλιστα, τῆς εἶπα.
»— Εἶνε οἱ πρῶτοι πόνοι τῆς γέννας. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή;
»— Εὐχαρίστως, κυρία.

»— Πρέπει νὰ πᾶς ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα στὸ Πουατιέ, ποὺ ἀπέχει δυὸ λεῦγες ἀπὸ δῶ. "Αμα φτάσης ἐκεῖ, νὰ ρωτήσης νὰ σοῦ δείξουν τὸ Νοσοκομεῖο, καὶ νὰ παρουσιαστῆς. Θὰ σὲ δεχτοῦν καὶ θὰ σὲ περιποιηθοῦν.

»Εὐχαρίστησα τὴν καλὴ ἐκείνη γυναῖκα καί, μόλις ἀνέλαβα λίγες δυνάμεις, τράβηξα πρὸς τὸ Πουατιέ.

»"Οταν ἔφτασα, ἔπεσα στὸ δρόμο, ἀναίσθητη ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι κι' ἀπὸ τοὺς πόνους.

»"Οταν συνῆρθα, εἶδα ὅτι βρισκόμουν σ' ἕνα κρεββάτι, καί, πλάϊ μου ἦσαν δυὸ καλόγριες.

»'Αργότερα, ἔμαθα ὅτι κάτι περαστικοὶ μὲ βρῆκαν πεσμένη στὸ δρόμο, μ' ἔβαλαν σ' ἕνα ἁμάξι καὶ μὲ μετάφεραν στὸ Νοσοκομεῖο...

Μητέρα χωρὶς παιδὶ

'Η Κλάρα Γκερὲν ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλή, σὰ ν' ἀναπολοῦσε τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο παρελθόν, κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, ἄρχισα νὰ συνέρχωμαι, χωρὶς καὶ νὰ μπορῶ νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου. Στὸ διάστημα αὐτό, πάλευα μὲ τὸ θάνατο καὶ παραληροῦσα διαρκῶς. "Ηταν θαῦμα πῶς σώθηκα.

«"Εφερα τὸ παιδί μου στὸν κόσμο χωρὶς νὰ ὑποφέρω, ἢ μᾶλλον χωρὶς νὰ νοιώσω τοὺς πόνους τῆς γέννας. "Αλλωστε, δὲν θυμόμουνα τίποτα πιά. Τὰ πάντα ἦσαν μπερδεμένα μέσα στὸ μυαλό μου, κι' ἤμουν τόσο ἄρρωστη, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ.

»Μὲ ρώτησαν καὶ δὲν ἀποκρίθηκα τίποτα. Εἶχα χάσει καὶ τὴ φωνή μου. "Αλλωστε, τί μποροῦσα νὰ πῶ; "Οχι μόνο δὲν θυμόμουν τὴ δυστυχία μου, ἀλλ' εἶχα ξεχάσει καὶ τ' ὄνομά μου ἀκόμα.

»Μὲ περιποιήθηκαν ὡστόσο πολύ. Οἱ 'Αδελφὲς τοῦ 'Ελέους δὲν ἔλειψαν οὔτε μέρα οὔτε νύχτα ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου.

»"Ενας νεαρὸς γιατρὸς ἰδίως ἐνδιαφέρθηκε πολὺ γιὰ μένα. Αὐτὸς ἴσως νὰ μ' ἔσωσε τότε ἀπὸ τὸ θάνατο.

»Πέρασαν τέσσερις μῆνες, ὡς ποὺ νὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ βαδίσω, στηριζόμενη στὸ μπράτσο μιᾶς ἀδελφῆς. Δὲν φοβόντουσαν πιὰ γιὰ τὴ ζωή μου, ἀλλὰ γιὰ τὸ λογικό μου, γιατὶ μ' ὅλο ποὺ σιγὰ - σιγὰ ἀνακτοῦσα τὶς δυνάμεις μου, ἡ μνήμη μου δὲν λειτουργοῦσε.

»Μιλοῦσα τώρα, ἀπαντοῦσα στὶς ἐρωτήσεις τους, ἀλλὰ δὲν θυμόμουνα τίποτε ἀπὸ τὸ παρελθόν μου. "Ετσι κανένας δὲν ἔμαθε τὸ ὄνομά μου στὸ Νοσοκομεῖο.

» Μιὰ μέρα, ὁ νεαρὸς γιατρός, ποὺ σοῦ εἶπα, μὲ ρώτησε μπροστὰ σὲ ἄλλους κυρίους, ποιὰ ἤμουν. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

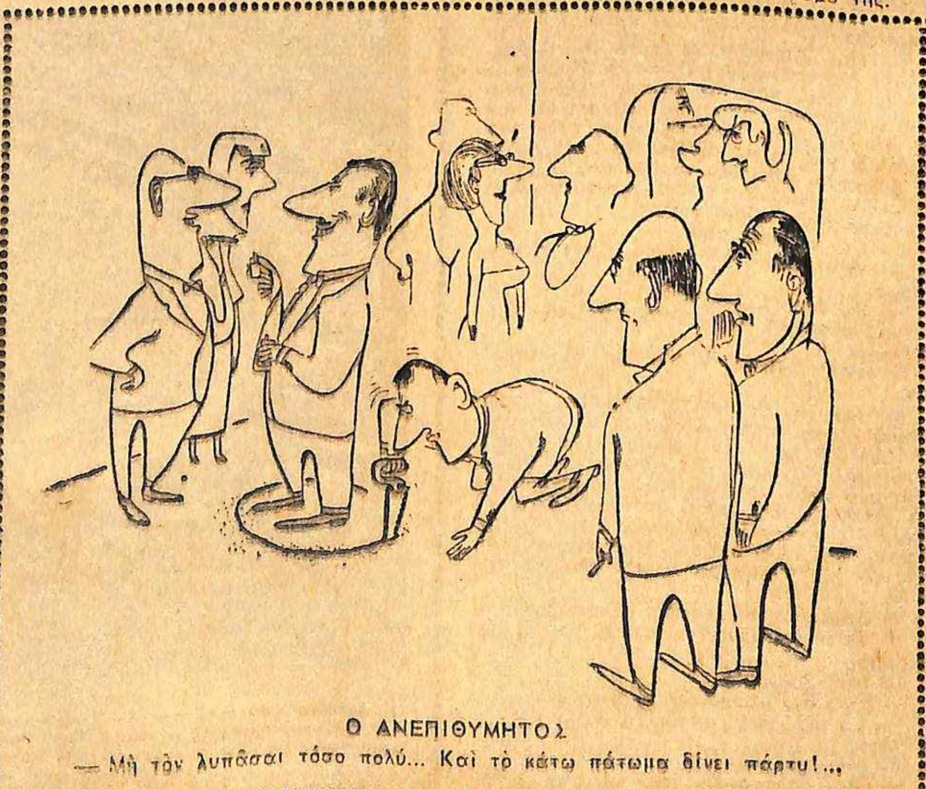

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ

— Μὴ τὸν λυπᾶσαι τόσο πολύ... Καὶ τὸ κάτω πάτωμα δίνει πάρτυ!...

Κοινωνικά

'Αρραβῶνες

'Ο κ. Κωνσταντῖνος Πετρόχειλος καὶ ἡ δὶς Ρίτα Γιαβρούδη ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὔχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Φ. Μ.

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των ἐν Νέᾳ 'Υόρκῃ κ. Πέτρον Κόκοταν καὶ δίδα Κατίνα 'Ανδρουτσοπούλου τοὺς εὐχόμεθα νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

Οἰκογένειαι: 'Ιω. Φρονίστα, 'Αθ. 'Ανδρουτσοπούλου.

'Η χορεύτρια 'Ισιδώρα Ντούνκαν.

Χορεύτριες ποὺ πλησίασαν ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ

Τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔσωσε μιὰ Αὐτοκρατορία

'Ο ρόλος ποὺ ἔπαιξαν οἱ μεγάλες χορεύτριες Γκαμπὺ Ντελὺς καὶ Λόλα Μοντέζ, κλονίζοντας δίχως νὰ θέλουν τὰ θεμέλια δυὸ βασιλικῶν θρόνων (τῆς Πορτογαλίας καὶ τῆς Βαυαρίας), ἔχει ἀπασχολήσει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς συγγραφεῖς. Δὲν ὑπάρχει ἴσως κανεὶς ποὺ ν' ἀγνοῆ τὴν ἱστορία τους, τὸ μεσουράνημα καὶ ἡ πτῶσι τους.

"Αλλες ὅμως περιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε πολὺ λιγώτερο γνωστές.

"Οπως ἡ Γκαμπὺ Ντελύς, ἔτσι καὶ μιὰ ἄλλη χορεύτρια, ἡ Λύντια Χίλλ, ξεκίνησε ἀπὸ χαμηλὰ κι' ἔγινε γρήγορα διάσημη, μὲ τὸ ταλέντο της καὶ τὴν ὠμορφιά της. Δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ τρελλὰ ὁ Σουλτάνος τοῦ μαλαισιακοῦ κρατιδίου τῆς Γιοχόρης.

Τὸν ἀκολούθησε τότε στὸ βασίλειό του, ἀλλὰ οἱ ὑπήκοοί του τὴ δέχθηκαν ἐχθρικά, κι' ἔδωσαν στὸ Σουλτάνο νὰ καταλάβη ὅτι θἄχανε τὸ θρόνο του ἂν τὴν παντρευόταν. Κι' ἡ ἀγγλικὴ ὅμως κοινωνία τοῦ τόπου τῆς ἐκήρυξε τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἀπέφευγε ἐπιδεικτικά. Μάλιστα, ὁ Κυβερνήτης ἀπαγόρευσε σ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ πηγαίνουν σὲ ὅποια συγκέντρωσι ἢ τελετὴ θᾆταν παροῦσα ἡ χορεύτρια.

'Ο Σαυλτάνος ἀπείλησε νὰ παραιτηθῆ. "Επειτα σκέφθηκε ὡριμώτερα καὶ προτίμησε νὰ φύγη μὲ τὴ Λύντια γιὰ τὴν 'Αγγλία, ὡς ὅτου ἡσυχάσουν κάπως οἱ ἐξερεθισμέναι ὑπήκοοί του. 'Η χορεύτρια ἀναγκάσθηκε, θέλοντας καὶ μή, νὰ ἐγκαταλείψη τὸ φαντασμαγορικὸ παλάτι, ὅπου τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει ὁ ἐρωτευμένος Σουλτάνος. "Ελπιζε νὰ ξαναγυρίση γρήγορα. 'Αλλά, δὲν πρόλαβε, γιατὶ σκοτώθηκε σ' ἕνα ἀεροπορικὸ βομβαρδισμό, στὸ Καΐμπριτζ τῆς 'Αγγλίας.

"Ενα ἐκθαμβωτικὸ μετέωρο ὑπῆρξε ἐπίσης κι' ἡ ζωὴ τῆς 'Ισιδώρας Ντούνκαν, μιᾶς ἀπ' τὶς μεγαλείτερες χορεύτριες τοῦ αἰῶνος μας.

Μὲ τὴν καλλονὴ καὶ τὴν ἱκανότητά της ἀπέκτησε κι' αὐτὴ ἀμέτρητους θαυμαστάς. Πρόσφερε ὅμως τὸν ἔρωτά της μόνο σ' ὅσους μποροῦσε νὰ βοηθήσουν τὶς φιλοδοξίες της. Τὴν ἐρωτεύθηκαν πολιτικοί, μεγαλοεπιχειρηματίες, διεθνεῖς προσωπικότητες, καὶ ξόδεψαν τεράστια ποσὰ γι' αὐτήν.

Συνηθισμένη στὴ σπατάλη, ἡ 'Ισιδώρα ἦταν φυσικὸ νὰ χάση στὸ τέλος τὴν περιουσία ποὺ εἶχε ἀποκτήσει. "Οταν βρέθηκε φτωχή, προσπάθησε νὰ ἐκβιάση τοὺς παλησοὺς φίλους της.

— "Αν δὲν μὲ βοηθήσουν, τώρα ποὺ πεινάω, εἶπε σὲ κάποιο δημοσιογράφο, θὰ δημοσιεύσω τὰ ἐρωτικά τους γράμματα...

Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ γράμματα αὐτὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ προκαλέσουν τεράστια σκάνδαλα, διπλωματικὰ ζητήματα καὶ διεθνεῖς κρίσεις. Γιατί, μόλις ἔγινε γνωστὴ ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ἡ ἀπειλὴ τῆς 'Ισιδώρας, τῆς ἔστειλαν ἀμέσως διάφοροι ἐνδιαφερόμενοι σεβαστὰ χρηματικὰ ποσά, ποὺ τὴ βοήθησαν νὰ «ξελασπώση».

Λίγο ἀργότερα, ἡ 'Ισιδώρα ἀπασχόλησε καὶ πάλι τὴν κοινὴ γνώμη, μὲ τὴ δρᾶσι της. Μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πίστευε στὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογία — πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ αὐτοδιαφημισθῆ — πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Μόσχα. Στὴν ἀρχή, ἐνθουσίασε τοὺς Ρώσσους, μὲ τὴν ἐξωτικὴ γοητεία της καὶ τὸν ὑπέροχο χορό της. "Οταν ὅμως ἄρχισε νὰ ἐκφράζεται κατὰ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος καὶ νὰ κατακρίνη δημοσία τοὺς ἀρχηγούς του, τὴ διέταξαν νὰ φύγη ἀμέσως ἀπ' τὴ Ρωσσία.

Αὐτὴ ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούση, καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη ὁ ἴδιος ὁ Λένιν γιὰ νὰ τὴν πείση.

'Η ζωή της πλησίαζε πιὰ στὸ τέλος της.

— 'Ο θάνατος ἔρχεται ξαφνικὰ στὴν οἰκογένειά μας, συνήθιζε νὰ λέη. 'Απορῶ πῶς δὲν θυμήθηκε ἀκόμη κι' ἐμένα!

Πραγματικά, ὁ πατέρας της εἶχε πνιγῆ στὴ θάλασσα, ὁ ἄντρας της εἶχε αὐτοκτονήσει καὶ τὰ τρία παιδιά της πνίγηκαν στὸ Σηκουάνα. Μὰ καὶ τὸ δικό της τέλος ὑπῆρξε ξαφνικό, τραγικό: Σ' ἕνα περίπατό της μ' αὐτοκίνητο, στὴ Νίκαια, ἡ μακρυὰ σάρπα της μπλέχτηκε στὸν ἕνα τροχό, σφίχτηκε γύρω στὸ λαιμό της καὶ τὴ στραγγάλισε. 'Η προφητεία της εἶχε ἐπαληθέψει!

Μιὰ ἄλλη χορεύτρια, ἡ Λάουρα Μπέλ, κόρη ἑνὸς 'Ιρλανδοῦ πόλισμαν, προσπάθησε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ νὰ γίνη πανίσχυρη. Μὲ τὴ φιλοδοξία της δὲ αὐτὴ ἔσωσε τὴ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία, σὲ μιὰ κρίσιμη καμπὴ τῆς ἱστορίας της.

Πρὶν ἀκόμη ἀπ' τὰ 18 της χρόνια, ἡ Λάουρα εἶχε μάθει τὴν τέχνη νὰ ἐκμεταλλεύεται τὰ θέλγητρά της κι' εἶχε ἀποκτήσει ἔτσι ἕνα θαυμάσιο σπίτι, ἕνα ὡραῖο ἁμάξι, κοσμήματα καὶ τουαλέττες. "Αφισε ἔπειτα τὸ Δουβλῖνο, κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Λονδῖνο.

"Ολοι μιλοῦσαν γιὰ τοὺς σκανδαλώδεις ἔρωτές της, τὴ συγχωροῦσαν ὅμως πολλὰ πράγματα γιὰ χάρι τῆς ὡμορφιᾶς της. "Ενα πορτραῖτο της, μὲ στολὴ μοναχῆς, ἀποτέλεσε καύχημα τῆς 'Ακαδημίας. 'Ο διάσημος συγγραφεὺς Θακερέϋ ἔδωσε τ' ὄνομά της σὲ μιὰ ἡρωΐδα του.

"Οταν εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ νὰ περιμένη μεγάλα πράγματα στὸ Λονδῖνο, ἡ Λάουρα ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου συνέχισε τοὺς ἴδιους θριάμβους. 'Ακόμη κι' ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ' τὴν ἐρωτεύθηκε μόλις τὴ γνώρισε. 'Εκείνη δὲν τὸν ἀγάπησε — δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ κανένα — ἀλλὰ ἡ προτίμησί του ἱκανοποιοῦσε τὴ φιλοδοξία της.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά της χτύπησε γιὰ πρώτη φορά: 'Ερωτεύθηκε τὸν 'Ινδὸ Γιάγκ Μπαχαντοὺρ, πρωθυπουργὸ τοῦ Νεπάλ, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ Παρίσι. 'Εκεῖνος ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημά της. 'Ο Ναπολέων δὲν καταδέχτηκε νὰ συναγωνισθῆ μ' ἕνα ἀντίζηλο κι' ἀποτραβήχτηκε.

"Οταν ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ φύγη ὁ Μπαχαντοὺρ γιὰ τὴ χώρα του, θέλησε νὰ πάρη μαζί του τὴ Λάουρα, ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε — ἄγνωστον γιατί. Τότε ὁ ἀγαπημένος της τῆς ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι του καὶ τῆς εἶπε νὰ τοῦ τὸ στείλη ἂν ποτὲ χρειαζόταν τὴ βοήθειά του.

"Επειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ξέσπασε στὰς 'Ινδίας μιὰ ἐπανάστασις, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ πάρη ἐπικίνδυνες διαστάσεις. Οἱ περισσότεροι μαχαραγιάδες ἔμειναν ἐπιφυλακτικοί, ἀποφεύγοντες νὰ βοηθήσουν τὴν 'Αγγλία. Τότε ἡ Λάουρα θυμήθηκε τὸ δαχτυλίδι, τὄστειλε στὸ Μπαχαντοὺρ καὶ τοῦ παράγγειλε, ἂν τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη, νὰ προσφέρη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη βοήθεια στὴ χώρα της.

Πιστὸς στὸ λόγο του, ὁ Μπαχαντοὺρ ἔπεισε τὸ μαχαραγιὰ τοῦ Νεπὰλ νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπὲρ τῶν "Αγγλων. 'Ακολούθησαν τότε τὸ παράδειγμά του κι' ἄλλοι 'Ινδοὶ πρίγκηπες, κι' ἔτσι ἡ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία δὲν ἔχασε τὶς 'Ινδίες.

Ἡ γυναῖκα
ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Ἡ γυναῖκα ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Τὸ μυστήριο τῶν τεσσάρων γραμμάτων

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1942, ἔξη μῆνες μετὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι τοῦ Πὴρλ Χάρμπορ, ὁ γραμματοκομιστὴς παράδωσε στὴν κ. Μαίρη Οὐΐλσον, στὸ Σπρίνγκφιλντ τοῦ Ὀχάϊο, ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε ἐπιστροφὴ ἀπ' τὴ Νότιο Ἀμερική. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλλου, τὸ εἶχε στείλει αὐτὴ ἡ ἴδια — ὑπῆρχαν ἀπὸ πίσω, δακτυλογραφημένα, τὸ ὄνομα κι' ἡ διεύθυνσί της — σὲ κάποια «κυρία Ἰνὲς Λοπὲζ ντὲ Μολινάλι, ὁδὸς Χίγκινς 2563, Μπουένος Ἄϋρες, Ἀργεντινή». Καὶ τῆς τὸ ἐπέστρεφαν, γιατὶ ἡ παραλήπτρια ἦταν ἄγνωστη.

Ὡστόσο, ἡ κ. Οὐΐλσον ἤξερε καλὰ πῶς δὲν εἶχε στείλει ποτὲ ἕνα τέτοιο γράμμα!... Δὲν ἤξερε καμμιὰ κ. Μολινάλι, οὔτε κι' εἶχε ἐπισκεφθῆ ποτὲ τὴν Ἀργεντινή.

Ὁπωσδήποτε, ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε. Τὸ δακτυλογραφημένο περιεχόμενό του ἦταν ἀκόμη πιὸ παράξενο. Ἡ ἐπιστολογράφος περιέγραφε ἰδίως τρεῖς ὡραῖες ἰρλανδικὲς κοῦκλες τῆς συλλογῆς της. Ἔπειτα μιλοῦσε γιὰ ἕνα κύριο Σῶ, γιὰ μιὰ ἀρρώστεια του, κλπ.

Ἡ κ. Οὐΐλσον εἶχε πράγματι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σπάνιες κοῦκλες. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅσα ἔγραφε τὸ μυστηριῶδες γράμμα. Θεώρησε λοιπὸν φρόνιμο νὰ τὸ στείλῃ στὴν ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπείας.

Τὸ ἴδιο περιστατικὸ ἐπανελήφθη ἄλλες 3 φορές, στοὺς ἑπόμενους 3 μῆνες. Τρεῖς διάφορες γυναῖκες, στὴν Οὐάσιγκτον, στὸ Κολοράντο καὶ στὴν Ὀρεγκόν, ἔλαβαν παρόμοια γράμματα, ποὺ ὑπετίθετο πῶς εἶχαν στείλει στὴν ἄγνωστή τους κ. Μολινάλι καὶ ποὺ τοὺς τὰ ἐπέστρεφε τὸ ταχυδρομεῖο. Ὅλα ἦσαν δακτυλογραφημένα καὶ περιεῖχαν φράσεις ἀκατανόητες. Τὸ μόνο κοινὸ σημεῖο τους ἦταν ὅτι μιλοῦσαν γιὰ κοῦκλες. Κι' οἱ τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες εἶχαν συλλογὲς ἀπὸ κοῦκλες, ὅπως κι' ἡ κ. Οὐΐλσον.

Τὰ ἀλλόκοτα γράμματα παραδόθηκαν ὅλα στὴν Ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπείας. Κι' αὐτὴ βάλθηκε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο. Ἐξέτασε τὶς τέσσερες γυναῖκες κι' ἐξακρίβωσε ὅτι εἶχαν ὅλες ἀγοράσει κοῦκλες ἀπ' τὸ κατάστημα κάποιας Βέλβαλη Ντίκινσον, στὴ Ν. Ὑόρκη. Οἱ πράκτορες τῆς Ὑπηρεσίας ἔστρεψαν τότε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν προσοχή τους.

Ἡ Ντίκινσον ἦταν μιὰ μεσόκοπη χήρα, ἁπλᾶ ντυμένη καὶ μικροκαμωμένη. Ψάχνοντας στὸ παρελθόν της, οἱ πράκτορες ἐξακρίβωσαν ὅτι εἶχε πάντα ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ τὴν Ἰαπωνία καὶ τοὺς κατοίκους της. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ οἱ Ντίκινσον ζοῦσαν φτωχικά, ἀπ' τὰ μέσα τοῦ 1941 ἄρχισαν νὰ καλοπερνᾶνε καὶ νοίκιασαν ἕνα χρηματοκιβώτιο σὲ μιὰ Τράπεζα.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τὶς συστηματικὲς ἔρευνές τους καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Τύχης, οἱ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας ἀνεκάλυψαν τὶς τέσσερες γραφομηχανές, μὲ τὶς ὁποῖες εἶχαν γραφῆ τὰ μυστηριώδη γράμματα. Οἱ τρεῖς ἀπ' αὐτὲς βρίσκονταν σὲ ξενοδοχεῖα τῆς Καλιφορνίας, ὅπου εἶχαν μείνει οἱ Ντίκινσον στὰ ταξείδια τους. Ἡ τετάρτη ἀνῆκε στὴν ἴδια τὴν κ. Ντίκινσον.

Ἐπιδέξιοι ἀποκρυπτογράφοι κατώρθωσαν νὰ ἑρμηνεύσουν τὶς συνθηματικὲς φράσεις τῶν τεσσάρων γραμμάτων: Ἀφοροῦσαν ὅλες πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου. Οἱ δῆθεν κοῦκλες, ποὺ ἀνέφεραν τὰ γράμματα, δὲν ἦσαν παρὰ τὰ ἀξιολογώτερα Ἀμερικανικὰ πολεμικὰ ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὸν Εἰρηνικὸ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Πὴρλ Χάρμπορ.

Ἡ παρακολούθησις τῆς Βέλβαλη Ντίκινσον ἔγινε τότε ἀκόμη πιὸ ἄγρυπνη, κι' ἀπεκάλυψε κι' ἄλλα στοιχεῖα εἰς βάρος της. Πολλὰ ἀπ' τὰ χαρτονομίσματα ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς πληρωμές της προέρχονταν — ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀπ' τοὺς ἀριθμούς τους — ἀπ' τὸ ὑποκατάστημα μιᾶς ἰαπωνικῆς Τραπέζης στὴ Ν. Ὑόρκη, ποὺ εἶχε λειτουργήσει ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου.

Τέλος, στὶς 21 Ἰανουαρίου 1944, οἱ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας συνέλαβαν τὴ Ντίκινσον. Στὸ χρηματοκιβώτιό της βρῆκαν 15.940 δολλάρια. Ἡ ἴδια ἰσχυρίσθηκε πῶς ἦσαν οἱ οἰκονομίες της, ἀλλ' ἡ σύγκρισις τῶν ἀριθμῶν τους ἀπέδειξε ὅτι οἱ 8.800 εἶχαν πληρωθῆ ἀπ' τὴν ἴδια ἰαπωνικὴ Τράπεζα.

Τὸ μόνο ἀνεξήγητο σημεῖο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἦταν δυὸ λάθη στὴ διεύθυνσι αὐτῶν τῶν γραμμάτων· Εἶχαν σταλῆ στὴν κ. Μολινάλι, ὁδὸς Χίγκινς 2563, ἐνῶ ἡ κυρία αὐτὴ — ποὺ λεγόταν πραγματικὰ Μολινάρι κι' ἦταν σύζυγος Ἀργεντινοῦ διπλωμάτου — κατοικοῦσε στὸν ἀριθμὸ 1414 τοῦ ἴδιου δρόμου. Τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι κάποιος Γιαπωνέζος, ποὺ εἶχε ὑπαγορεύσει αὐτὴ τὴ διεύθυνσι στὴ Ντίκινσον, εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα Μολινάρι παρεφθαρμένο στὴ γλῶσσα του κι' εἶχε κάμει λάθος στὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ γράμματα ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο καὶ ν' ἀποκαλυφθῆ ὅλη ἡ σατανικὴ μηχανορραφία τῆς Ντίκινσον, ποὺ πουλοῦσε στρατιωτικὰ μυστικὰ στοὺς Γιαπωνέζους, χρησιμοποιῶντας τὰ ὀνόματα ἀπ' τὶς πελάτισσες ποὺ ἀγόραζαν κοῦκλες ἀπ' αὐτήν.

Μὴ θέλοντας ὡστόσο ν' ἀποκαλύψῃ τὶς μεθόδους της στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἡ Ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπείας φρόντισε νὰ δικασθῆ ἡ Ντίκινσον μόνο γιὰ παράβασι τῆς λογοκρισίας, κι' ὄχι γιὰ κατασκοπεία καὶ προδοσία. Πάντως, τὸ δικαστήριο τῆς ἐπέβαλε τὴν βαρύτερη προβλεπομένη ποινή: 10 ἐτῶν φυλάκισι. Συγχρόνως, ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώσῃ 10.000 δολλάρια σὲ φόρους καὶ πρόστιμα, γιὰ «ἀδήλωτα κέρδη». Ὅταν βγῆ δὲ ἀπ' τὴ φυλακή, τὸ 1954, θἄχῃ νὰ πληρώσῃ ἄλλο ἕνα πρόστιμο 10.000 δολλαρίων, ποὺ τῆς φόρτωσαν στὴ ράχη οἱ ἐφευρετικὲς ἀμερικανικὲς ἀρχές...

ΒΥΡΩΝ
Ὅλος ὁ κόσμος γυαλίζει τὰ παπούτσια του μὲ
Κάμελ

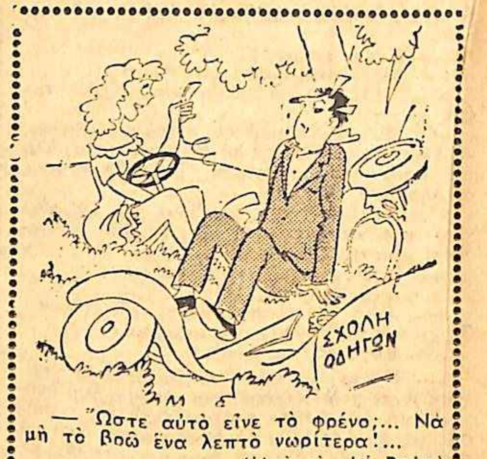

— Ὥστε αὐτὸ εἶνε τὸ φρένο;... Νὰ μὴ τὸ βρῶ ἕνα λεπτὸ νωρίτερα!...

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

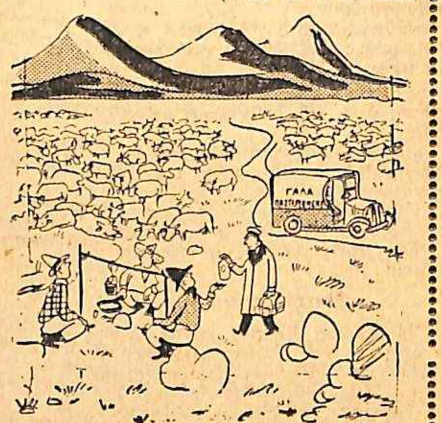

— Δυὸ μπουκάλες δὲν σοῦ εἶπα νὰ φέρνῃς;...

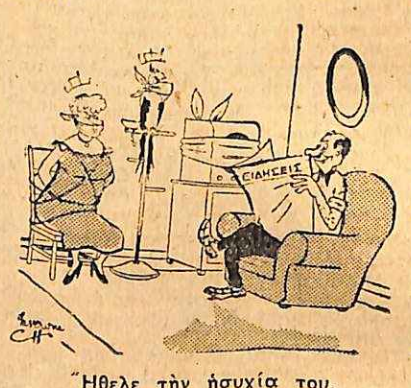

Ἤθελε τὴν ἡσυχία του.

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

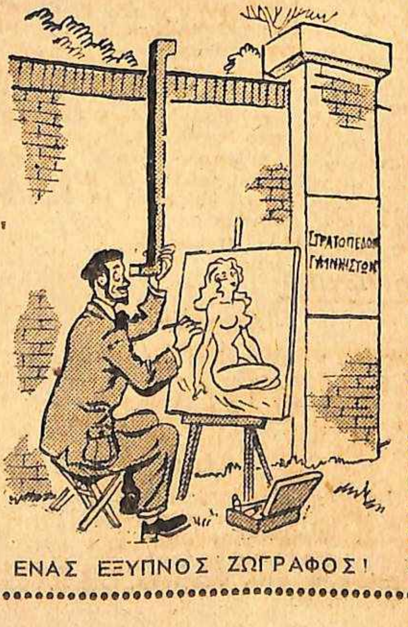

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ!

«ΤΣΙΜΠΑΕΙ!... Τσιμπάει!...»

Ἡ ἐπιστήμη βοηθεῖ τοὺς ψαράδες

Οἱ ἐπιστήμονες ἀποφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ βοηθήσουν ἀποτελεσματικὰ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες, γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι τους. Τοὺς προσφέρουν λοιπὸν τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν ποὺ ἔκαναν στὰ τελευταῖα χρόνια.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὁ ζωολόγος Σάμουελ Ἔντυ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεσότα, ἀπαντάει στὸ ἐρώτημα «Γιατὶ τσιμπᾶνε τὰ ψάρια;»: ἀπὸ θυμό, ἀπὸ πεῖνα ἢ περιέργεια.

Φυσικά, δὲν εἶναι εὔκολο στὸν ψαρᾶ νὰ κάμῃ τὰ ψάρια νὰ θυμώσουν... Εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειά τους, χρησιμοποιῶντας δολώματα ποὺ δὲν τἄχουν ξαναϊδῆ ποτὲ στὴ ζωή τους. Ὑπάρχουν μάλιστα ὡρισμένα εἴδη ψαριῶν τόσο περίεργα, ὥστε μαζεύονται ἀμέσως μόλις βουτήσῃ κανεὶς τὸ δάχτυλό του στὸ νερό.

Τὸ πρακτικώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὁ ψαρᾶς τὴν πεῖνα τῶν ψαριῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει, φυσικά, νὰ τοὺς προσφέρῃ ὅ,τι τραβάει περισσότερο ἡ ὄρεξί τους... Νὰ γιατὶ πολλοὶ ἐρασιτέχνες ψαράδες φροντίζουν νὰ ἐφοδιασθοῦν προκαταβολικὰ μὲ διάφορα δολώματα, ὥστε νὰ τὰ δοκιμάσουν ὅλα καὶ νὰ βροῦν τὸ καταλληλότερο.

Τὰ ψάρια εἶναι συνήθως πιὸ πεινασμένα τὸ πρωΐ ἐνωρίς. Ἂν δὲν χορτάσουν τότε τελείως, μπορεῖ νὰ ξαναζητήσουν τροφὴ ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα. Ἂν ἀντιθέτως χορτάσουν, δὲν ἐνδιαφέρονται πιὰ γιὰ τροφὴ ἐπὶ 24 ὧρες.

Πάντως, τὰ ψάρια δὲν ζητοῦν συνήθως νὰ φᾶνε στὸ μέσον τῆς ἡμέρας. Οἱ ὧρες λοιπὸν αὐτὲς εἶναι τελείως ἀκατάλληλες γιὰ τὸ ψάρεμα.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἐπηρεάζει ἐπίσης τὴν ὄρεξι τῶν ψαριῶν. Συνήθως, τσιμπᾶνε λιγώτερο τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο, γιατὶ βρίσκουν ἀφθονώτερη τροφή. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς χειμωνιάτικους μῆνες, γιατὶ τότε ἀργοῦν πολὺ νὰ χωνέψουν. Μπορεῖ π. χ. νὰ μείνῃ στὸ στομάχι τους ἐπὶ 350 ὧρες μιὰ τροφὴ ποὺ θὰ χωνευόταν σὲ 6 ὧρες τὸ καλοκαῖρι. Γενικῶς, ὅσο πιὸ ζεστὸ εἶναι τὸ νερό, τόσο προθυμώτερα τσιμπᾶνε τὰ ψάρια.

Ὑπάρχουν ὡστόσο κι' ἄλλοι ἐξωτερικοὶ παράγοντες, ποὺ φαίνεται ὅτι ἐπηρεάζουν τὸ τσίμπημα τῶν ψαριῶν. Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, ὅταν ἀνεβαίνῃ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις, τὰ ψάρια πεινᾶνε περισσότερο, ἔρχονται κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια καὶ τσιμπᾶνε εὔκολα. Ἀντιθέτως, ὅταν πέφτῃ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις, κατεβαίνουν σὲ μεγαλείτερα βάθη κι' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ δολώματα τῶν ψαράδων.

Ὡρισμένοι ὅμως ζωολόγοι δὲν παραδέχονται αὐτὴ τὴ θεωρία. Τονίζουν δὲ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάζωνται τὰ ψάρια ἀπ' τὶς μεταβολὲς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, ἐφόσον ἡ μετακίνησί τους κατὰ 1 - 2 μέτρα μόνον πρὸς τὰ πάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω μέσα στὸ νερὸ προκαλεῖ γύρω τους πολὺ μεγαλείτερες ἀλλαγὲς πιέσεως.

Μιὰ ἄλλη θεωρία ὑποστηρίζει ὅτι οἱ φάσεις τῆς Σελήνης ἔχουν στενὴ σχέσι μὲ τὸ τσίμπημα τῶν ψαριῶν, κι' ὅτι συνήθως ἐλαττώνεται ἡ ὄρεξί τους μετὰ τὴν πανσέληνο. Κάποιος μάλιστα Ἀμερικανὸς ψαρᾶς, ὁ Ἄλντεν Νάϊτ, ἔχει καταρτίσει τοὺς λεγομένους «Ἡλιοσεληνιακοὺς πίνακες», ποὺ δείχνουν πότε τσιμπᾶνε περισσότερο τὰ ψάρια, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. Δὲν ἔχει ὅμως ἐξακριβωθῆ ἀκόμη μὲ ἐπιστημονικὰ πειράματα τί ἀξίζουν πραγματικὰ αὐτοὶ οἱ πίνακες.

Ἄλλοι ψαράδες... θερμομετροῦν τὸ νερό, πρὶν ρίξουν τ' ἀγκίστρια τους! Ἀναλόγως δὲ τῆς θερμοκρασίας, προβλέπουν περίπου τί εἴδους ψάρια θὰ πιάσουν. Ξέρουν π. χ. ὅτι τὰ λαυράκια μαζεύονται συνήθως σὲ νερὰ θερμοκρασίας 19 - 20 βαθμῶν.

Τέλος, παίζει ρόλο καὶ τὸ βάθος τοῦ νεροῦ. Κάτω ἀπὸ τὰ 10 μέτρα, τὰ ψάρια ἀρχίζουν νὰ γίνωνται σπάνια, γιατὶ δὲν βρίσκουν ἀρκετὸ ὀξυγόνο γιὰ τὴν ἀναπνοή τους.

Καὶ τώρα, μετὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες, ἂς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ ἴδια τὰ ψάρια. Ἡ ὅρασί τους παρουσιάζει πολλὲς περίεργες ἰδιότητες. Ὡρισμένα ψάρια διακρίνουν καλὰ τὰ χρώματα, ἄλλα ξεχωρίζουν μόνο τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο, τὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο, κι' ἄλλα εἶναι τυφλὰ στὰ χρώματα, ἀλλὰ διακρίνουν καλὰ τὰ σχήματα (τόσο ὥστε, στὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν, ἔμαθαν ν' ἀναγνωρίζουν διάφορα ἀλφαβητικὰ ψηφία, ποὺ εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὴν τροφή τους).

Γενικῶς, τὰ ψάρια ἔχουν μυωπία. Δὲν βλέπουν καθαρὰ σ' ἀπόστασι μεγαλείτερη ἀπὸ 10 μέτρα. Αὐτὸ ὀφείλεται ἴσως στὸ κυλινδρικὸ σχῆμα τοῦ ματιοῦ τους. Φυσικά, ὅταν τὸ νερὸ εἶναι θολό, ἐλαττώνεται πολὺ ἡ ὁρατότης τῶν ψαριῶν.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀκοή τους, ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι τελείως κουφὰ κι' ἄλλοι ὅτι ἀκοῦνε ἀκόμη καὶ τὴ βαθειὰ ἀναπνοὴ τοῦ ψαρᾶ ἀπὸ 800 μέτρα μακρυά. Ἡ ἀλήθεια φαίνεται ὅτι βρίσκεται στὴ μέση. Τὸ φρονιμώτερο λοιπὸν εἶναι ν' ἀποφεύγῃ ὁ ψαρᾶς τοὺς περιττοὺς θορύβους, ὄχι ὅμως καὶ νὰ κάθεται ἀκίνητος κι' ἀμίλητος σὰν ἄγαλμα, χάνοντας ἔτσι ὅλη τὴν εὐχαρίστησι τοῦ ψαρέματος...

Στὰ πειράματα ποὺ ἔκαναν Ρῶσσοι ἐπιστήμονες, τὰ ψάρια συνήθισαν νὰ διακρίνουν μεταξύ τους τις διάφορες νότες ἑνὸς Βιολιοῦ καὶ νὰ μαζεύωνται μόλις ἄκουγαν ἐκείνη ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴν τροφή τους. Ἔμαθαν ἐπίσης... ν' ἀπαντοῦν στὸ τηλέφωνο, ν' ἀναγνωρίζουν δηλαδὴ ἀμέσως τὸ κουδούνισμά του!

Γενικῶς, τὰ ψάρια δὲν δίνουν προσοχὴ σ' ὅ,τι ἀκοῦνε παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἦχος ἀντιπροσωπεύει μιὰ ὑπόσχεσι τροφῆς ἢ ἕνα προμήνυμα κινδύνου.

Ἡ ὄσφρησι εἶναι σπουδαία στὰ ψάρια, ἰδίως δὲ σ' ὅσα ζοῦν στὸ βοῦρκο. Ψάρια τυφλὰ μαθαίνουν εὔκολα νὰ διακρίνουν μιὰ μυρωδιὰ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν τροφή τους, ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ σημαίνει ὅτι κινδυνεύουν ἀπὸ μιὰ δυσάρεστη ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Κάθε εἶδος ψαριῶν ἔχει προτίμησι σὲ ὡρισμένες μυρωδιές.

Ἕνα ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο προσφέρει στοὺς ψαράδες μιὰ συλλογὴ ὑγρῶν μὲ διάφορες μυρωδιὲς — ἀκόμη καὶ τυριοῦ ἢ σκόρδου! Ὁ ψαρᾶς στάζει στὸ νερὸ μιὰ σταγόνα ἀπ' τὸ κατάλληλο ὑγρό, ποὺ ἀρκεῖ γιὰ νὰ προσελκύῃ τὰ ψάρια ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τέλος, ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀναμφισβήτητα ὅτι τὰ ψάρια ἔχουν ἀρκετὴ ἀντίληψι καὶ ἱκανότητα ἐκμαθήσεως. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι τόσο ἔξυπνα, ὥστε γίνονται τώρα προσπάθειες νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἄλλα εἴδη, πιὸ κουτά, ποὺ δὲν θὰ παιδεύουν πολὺ τοὺς ψαράδες!

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΙ Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ ΤΕΧΝΗΣ
ΑΙΟΛΟΥ 59 & ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΟΥ 3ος
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

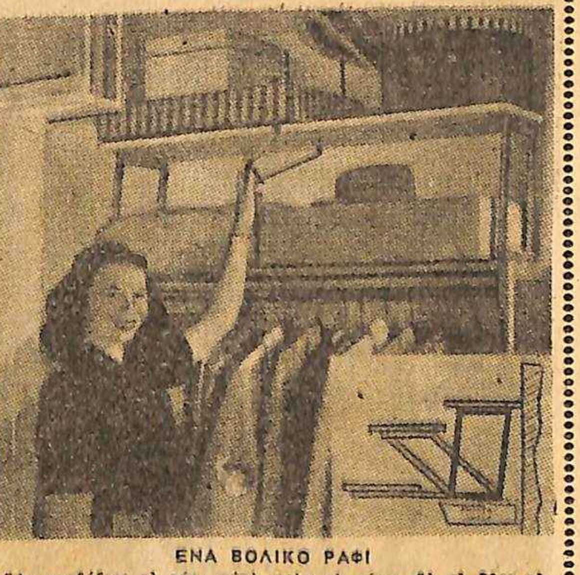

ΕΝΑ ΒΟΛΙΚΟ ΡΑΦΙ

Ἂν τραβήξετε τὸ ράφι αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω, θὰ τὸ δῆτε νὰ ξεκολλάῃ ἀπ' τὸν τοῖχο, νὰ διαγράφῃ ἡμικυκλικὴ τροχιὰ καὶ νὰ κατεβαίνῃ στὸ ὕψος σας, διατηρούμενο πάντα ὁριζόντιο. Ἕνα δυνατὸ ἐλατήριο, τὸ ἐπαναφέρει κατόπιν στὴ θέσι του. Κάτω δεξιὰ βλέπετε ἕνα σχεδιάγραμμα, σὲ τομή, ποὺ δείχνει τὸ μηχανισμὸ τοῦ παράξενου αὐτοῦ ραφιοῦ.

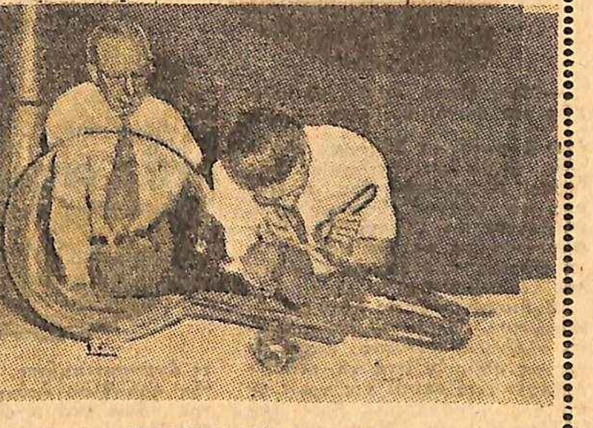

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΛΑΜΠΤΗΡ

Ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρία «Τζένεραλ Ἐλέκτρικ» κατασκεύασε τὸ μεγαλύτερο ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα τοῦ κόσμου. Εἶνε 50 χιλιάδων «βὰτ» καὶ καταναλίσκει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ὅσο κι' ἕνας ραδιοφωνικὸς σταθμός. Ἔχει ὕψος 88 πόντους καὶ διάμετρο 50. Ἡ Ἑταιρία αὐτή, κατασκεύασε 4 ὅμοιους λαμπτῆρας καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ φωτίζῃ ἐκθέσεις κι' ἐργαστήρια ἐρευνῶν. Τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος αὐτοῦ δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ ἡλιακὸν φῶς.

ΤΟ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΡΟΛΟΙ

Τὸ ἐλβετικὸ αὐτὸ ρολόϊ κουρδίζεται αὐτομάτως μὲ τὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ ἐκκρεμὲς ποὺ ἔχει. Ἀρκεῖ ἕνα χιλιόμετρο διαδρομῆς γιὰ νὰ κουρδιστῆ τὸ ρολόϊ γιὰ 24 ὧρες. Ἔτσι δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀσχολῆται μ' αὐτὸ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου.

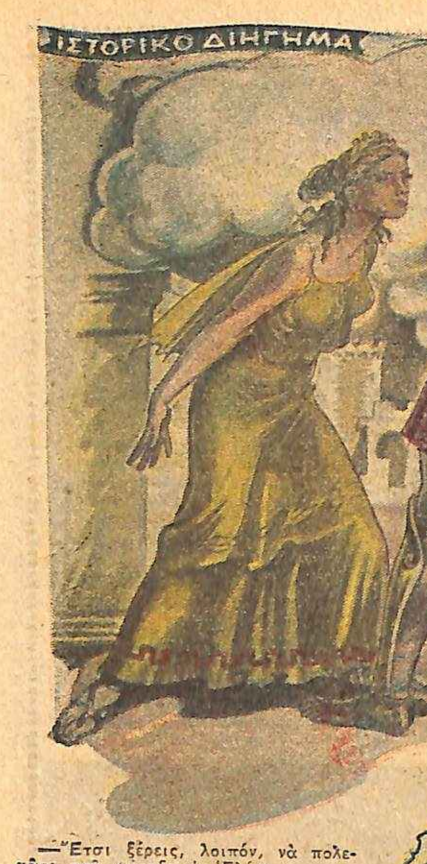

—Ἔτσι ξέρεις, λοιπόν, νὰ πολεμᾶς; τοῦ φώναξε ἡ Ἑλένη.

Ἡ ἁρπαγὴ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

Τὰ πρόβατα ἔβοσκαν ἤρεμα πάνω στὶς πλαγιὲς τῆς Ἴδης. Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Πάρις, τὸ ὄμορφο βασιλόπουλο, κοιμόταν. Κι' ἔβλεπε πὼς βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ μακρόστενη βάρκα, ποὺ ἔσχιζε σὰν βέλος τὰ κύματα...

Βυθισμένος ὅπως ἦταν στ' ὄνειρό του, δὲν κατάλαβε πὼς ἕνα ὁλόλευκο σύννεφο, κατεβαίνοντας σύρριζα στὴ γῆ, εἶχε ἀποθέσει ἐκεῖ κοντὰ τὶς τρεῖς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες θεὲς τοῦ Ὀλύμπου: τὴν Ἥρα, τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὴν Ἀφροδίτη, ποὺ συνήθιζαν νὰ κάνουν πολὺ συχνὰ τὸν περίπατό τους στὴν Ἴδη.

Οἱ τρεῖς θεὲς στάθηκαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς γύρω στὸν Πάριδα, θαυμάζοντας τὸ ὄμορφο πρόσωπό του καὶ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ του.

Ἕνα χαμόγελο πλανιόταν πάνω στὰ χείλη τοῦ νέου.

—Σήμερα βλέπει κάποιο χαρούμενο ὄνειρο, εἶπε ἡ Ἀφροδίτη.

—Ἀλλὰ τὸ θέαμα ποὺ θ' ἀντικρύσουν τὰ μάτια του, μόλις τ' ἀνοίξη, παρατήρησε ἡ μητέρα τῶν θεῶν, θὰ χαροποιήση πιὸ πολὺ τὴν ψυχή του. Γιατὶ εἶνε ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἕνας θνητὸς βλέπει πολὺ σπάνια στὴ ζωή του.

Λέγοντας αὐτά, ἔσκυψε καὶ χτύπησε ἐλαφρὰ τὸν Πάρι στὸν ὦμο.

—Ξύπνα, γυιὲ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τοῦ εἶπε μὲ τὴ μελωδική της φωνή. Καὶ πές μας ποιὰ εἶνε ἡ ὀμορφότερη ἀπὸ τὶς τρεῖς.

Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦταν εὔκολη. Γιατὶ οἱ τρεῖς θεὲς συναγωνίζονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὴν ὀμορφιὰ καὶ τὶς χάρες. Ὁ Πάρις, ὡστόσο, δὲν δίστασε. Καί, σηκώνοντας τὸ χέρι του, ἔκοψε ἕνα μῆλο ἀπὸ τὴ μηλιὰ ποὺ τὸν προστάτευε μὲ τὸν ἴσκιο της καὶ τὸ πρόσφερε στὴν Ἀφροδίτη.

Οἱ δυὸ ἄλλες θεὲς ἔφυγαν τότε ἀγανακτισμένες. Ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς ὀμορφιᾶς ἅπλωσε τὸ χέρι της πάνω στὰ σγουρὰ μαλλιὰ τοῦ Πάρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκλογή σου. Καί, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσο χάρηκα γι' αὐτήν, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φέρω στὴν ἀγκαλιά σου τὴν ὀμορφότερη γυναῖκα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

—Ποῦ θὰ μπορέσω νὰ τὴν βρῶ; ρώτησε ὁ Πάρις.

—Ταξίδεψε στὶς θάλασσες καὶ στὶς στεριές, ἀπάντησε ἡ θεά.

Κι' ἐξαφανίστηκε τὴν ἴδια στιγμή.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Πάρις δὲν ξαναπῆγε στὴν Ἴδη, οὔτε ἐνδιαφέρθηκε πιὰ γιὰ τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ ταξιδέψη. Κι' ὁ γέρο Πρίαμος ἀναγκάστηκε, στὸ τέλος, νὰ ὑποχωρήση στὶς ἀξιώσεις τοῦ γυιοῦ του. Τοῦ ἔφτιαξε, λοιπόν, ἕνα ὄμορφο πλοῖο, τοῦ ἔδωκε γιὰ συντρόφους ἐμπείρους καὶ συνετοὺς θαλασσινοὺς καὶ τὸν συνώδευσε μὲ τὶς εὐχές του ὡς τὴν παραλία τῆς Τροίας.

Ὁ Πάρις ἄρχισε τότε νὰ τρέχη ἀπὸ τὸ ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου στὸ ἄλλο. Ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρῆκε μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ ξεπερνάη ὅλες τὶς ἄλλες στὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιά.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔφτασε μὲ τὸ καράβι του στὶς ἀκτὲς τῆς Λακεδαίμονος κι' ἀπὸ κεῖ ἀνέβηκε ὡς τὴ Σπάρτη, γιὰ νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ βασιλῆᾶ Μενέλαο.

Ἐκεῖ γνώρισε τὴν Ἑλένη. Κι' ὁ Πάρις, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε, κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀσύγκριτη, ἡ μοναδικὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά του στὶς πλαγιὲς τῆς Ἴδης.

Μὰ καὶ ἡ Ἑλένη ἔνοιωσε τὰ βέλη τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης νὰ ματώνουν τὸ στῆθος της. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ συγκρατήση τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς της. Ὄχι γιατὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μείνη πιστὴ στὸ Μενέλαο. Ἀλλὰ γιατὶ ἤξερε πὼς μιὰ γυναῖκα γίνεται πιὸ ἐπιθυμητὴ ὅσο πιὸ πολὺ ἀργεῖ νὰ δοθῆ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει.

Κι' ἡ Ἑλένη ἦταν πολύπειρη στὸν ἔρωτα. Ὁ Θησεὺς πρῶτος τὴν εἶχε ἀπαγάγει, ὅταν ἦταν ἀκόμη δέκα χρόνων, μιὰ μέρα ποὺ χόρευε μαζὶ μὲ μερικὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας της μπροστὰ στὸ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπ' αὐτὸν τὴν πῆρε ὁ Ἀχιλλέας, γιὰ νὰ τὴν παραχωρήση ἀργότερα στὸν φίλο του Πάτροκλο, ὅταν ὁ ἴδιος κουράστηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη της. Ὁ Μενέλαος, στὸ τέλος, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλα χαρίσματα γιὰ νὰ τὴν γοητεύση, τῆς πρότεινε νὰ τὴν κάμη νόμιμη γυναῖκα, γιὰ νὰ τὴν πείση νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἔτσι ἡ ὄμορφη Ἑλένη ἔγινε βασίλισσα τῆς Σπάρτης.

Τόσες περιπέτειες δὲν τὴν εἶχαν κουράσει, ὡστόσο, οὔτε εἶχαν μαράνει τὴν καλλονή της. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ πεντάμορφη βασίλισσα τῆς Σπάρτης εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ τὸν Πάρι κι' ἔκανε τὴ σκέψι πώς, ἂν τοῦ δινόταν μέσα στὸ ἀνάκτορο τοῦ ἀντρός της, ἡ χαρά της θὰ ἦταν πολὺ ἐφήμερη, γιατὶ ὁ γυιὸς τοῦ Πριάμου θἄφευγε κάποτε γιὰ νὰ γυρίση στὴν πατρίδα του.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, μόνο ἂν μὲ πάρης γιὰ πάντα κοντά σου, θὰ γίνω δική σου. Ἂς φύγωμε μαζί.

Κι' ὁ Πάρις, ποὺ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, πῆρε τὴν ὄμορφη Ἑλένη στὸ πλοῖο του κι' ἔφυγαν μαζὶ γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Τροία. Μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ περιμένουν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ, γιὰ νὰ νοιώσουν τὶς γλυκὲς χαρὲς τῆς ἀγάπης. Καὶ σταμάτησαν γιὰ μερικὲς μέρες σ' ἕνα εἰδυλλιακὸ νησάκι τοῦ Αἰγαίου. Ἐκεῖ ἡ Ἀφροδίτη στεφάνωσε τὴν ἕνωσί τους...

Ἀλλ' ὁ Μενέλαος δὲν εἶχε καθίσει μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, ὅταν εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ φεύγη μὲ τὸν Πάρι. Ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ἀδελφό του Ἀγαμέμνονα, τὸ βασιλῆᾶ τοῦ Ἄργους κι' αὐτὸς πάλι προσκάλεσε ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλῆάδες τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τῆς Τροίας καὶ νὰ πάρουν πίσω τὴν ὡραία Ἑλένη.

Μιὰ μέρα, τὰ ἑλληνικὰ καράβια ἄραξαν στὶς ἀκτὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Κι' ὁ πόλεμος ἄρχισε μὲ ἀφάνταστη ἀγριότητα κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη.

Ὁ μόνος ποὺ ἀπόφευγε νὰ πάη στὸ πεδίο τῆς μάχης ἦταν ὁ Πάρις. Προτιμοῦσε τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἑλένης.

Ἀλλά, στὸ τέλος, ἡ ἴδια ἡ ἀγαπημένη του θύμωσε μαζί του.

— Εἶσαι, λοιπόν, τόσο δειλός; τοῦ εἶπε. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀρετὴ γιὰ ἕναν ἄντρα ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε ἀτρόμητος καὶ ἀνδρεῖος!

— Κάνεις λάθος, τῆς ἀπάντησε ὁ Πάρις. Ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ γιὰ ἕναν ἄντρα εἶνε νὰ ξέρη ν' ἀγαπάη.

Ἡ Ἑλένη τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι:

— Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι, εἶπε ἔπειτα. Ἔδωκα τὴν ἀγάπη μου σ' ἕναν ἄντρα ποὺ εἶνε ἀνάξιος νὰ μὲ προστατέψη! Ὁ Μενέλαος ξεσήκωσε ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μὲ ξαναπάρη. Καὶ σὺ τρέμεις νὰ σηκώσης καὶ τὸ μικρό σου δαχτυλάκι γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπιστῆς!

Ὁ Πάρις ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ ντροπή. Κι' ἁρπάζοντας τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα του, ἔτρεξε στὸ πεδίο τῆς μάχης. Οἱ κήρυκες τῶν Τρώων ἀνάγγειλαν ἀμέσως πὼς ὁ δευτερότοκος γυιὸς τοῦ βασιλῆᾶ Πριάμου προσκαλοῦσε τὸ Μενέλαο νὰ μονομαχήσουν στῆθος μὲ στῆθος γιὰ νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους.

Ὅμοιος μὲ τὸ θεὸ τοῦ πολέμου καὶ πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά, γιατὶ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κηλιδώσει τὴν τιμή του, ὁ βασιλῆᾶς τῆς Σπάρτης ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου τῶν Τρώων.

Ἀλλ' ὁ Πάρις χλώμιασε μόλις τὸν εἶδε κι' ἄρχισε νὰ τρέμη.

Ὁ Μενέλαος σήκωσε τότε τὸ βαρὺ ξίφος του καὶ τὸ κατέβασε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλὰ χτύπησε τὸ κενό. Γιατὶ ὁ Πάρις τὸ εἶχε βάλει στὰ πόδια καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ μόνο σὰν ἔφτασε κάτω ἀπ' τὰ τείχη τῆς Τροίας.

Ἡ Ἑλένη ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀξιοθρήνητη αὐτὴ σκηνὴ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ἄγριες φωνές.

— Ἔτσι ξέρεις, λοιπόν, νὰ πολεμᾶς; τοῦ φώναξε. Πόσο ντρέπομαι ποὺ σὲ ἀκολούθησα! Εἶσαι ὁ πιὸ ἀνάξιος ἀπὸ τοὺς ἄντρες ποὺ γέννησε ἡ κοινή μας μητέρα, ἡ Γῆ! Τρέχω ἀμέσως στὸ Μενέλαο, τὸν ἀνδρεῖο καὶ πολυαγαπημένο σύζυγό μου!!

Αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ ἔδωκε στὸν Πάρι τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν τόλμη ποὺ τοὔλειπαν. Κι' ὁ γυιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης ὥρμησεν ἀμέσως στὸ πεδίο τῆς φονικῆς συγκρούσεως. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔπεφτε τρυπημένος ἀπὸ τὰ βέλη τῶν Ἀχαιῶν.

Ἡ Ἑλένη θρήνησε τὸ θάνατό του. Μὰ τὰ δάκρυά της στέγνωσαν γρήγορα, ὅταν εἶδε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ Δηΐφοβος, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Πάρι. Καί, μιὰ νύχτα, τὸν ἀκολούθησε στὴ σκηνή του...

Ὁ Δηΐφοβος ἐλάτρευε τὴν Ἑλένη. Μὰ εἶχε μέσα στὰ στήθεια του ψυχὴ ἥρωος. Καί, κάθε φορὰ ποὺ οἱ σάλπιγγες καλοῦσαν τοὺς πολεμιστὰς σὲ μάχη, ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του γιὰ νὰ τρέξη ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, δὲν γύρισε. Εἶχε βρῆ ἕναν ἔνδοξο θάνατο πάνω στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Τροία ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μενέλαος ξαναπῆρε τότε τὴ γυναῖκα του καὶ γύρισαν μαζὶ στὴ Σπάρτη, ὅπου ὁ λαὸς πανηγύρισε μὲ πολυήμερες γιορτὲς τὴν ἐπιστροφὴ τῆς ἄπιστης ὡραίας Ἑλένης.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΒΑΝΝΙ

Τί εἶναι ἡ Ραδιοδιαγνωστική;

Οἱ πολύτιμες ἐνδείξεις τῶν ἀκτίνων Ραῖντγκεν

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ γιατρὸς βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα ἐρωτηματικό, καταφεύγει στὶς ἀκτῖνες Χ ἢ ἀκτῖνες Ραῖντγκεν.

Πρωτοῦ ἀνακαλυφθῆ αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐρεύνης, ὁ γιατρὸς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ στηριχθῆ στὶς ἀβέβαιες ἐνδείξεις τῆς ἀφῆς ἢ τῆς ἐπικρούσεως ἢ στὴν ἐξέτασι ὡρισμένων ὀργανικῶν ὑγρῶν, ποὺ παρουσίαζαν διάφορες ἀλλοιώσεις κατὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν ἐξέλιξι μιᾶς ἀσθενείας. Συνέβαινε, μάλιστα, κατὰ τὸ παρελθὸν τὸ ἑξῆς καταπληκτικό: Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ γιατροὶ κατέφευγαν σὲ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις ὄχι γιὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκτασι μιᾶς παθήσεως.

Εὐτυχῶς, δὲν βρισκόμαστε σήμερα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ ραδιοδιαγνωστικὴ παρέχει ἐνδείξεις θετικὲς καὶ ἀκριβεῖς, ἂν ὄχι πάντοτε ἀλάνθαστες.

Οἱ ἀκτῖνες Ραῖντγκεν ἀπεικονίζουν τὸ ὄργανο ἢ τὸ τμῆμα ὀργάνου ποὺ θέλομε κατὰ δυὸ τρόπους: εἴτε πάνω σὲ μιὰ φωτεινὴ ὀθόνη, ὁπότε μιλοῦμε γιὰ ἀκτινοσκόπησι ἢ ραδιοσκόπησι ἢ πάνω σὲ μιὰ φωτογραφικὴ πλάκα, ὁπότε μιλοῦμε γιὰ ἀκτινογραφία ἢ ραδιογραφία.

Ἡ ραδιοδιαγνωστικὴ στηρίζεται στὸ φαινόμενον τῆς ἀνίσου «ἀπορροφήσεως» τῶν ἀκτίνων Χ ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀνάλογα μὲ τὴ σύστασι καὶ τὴν ἰδιαίτερη κατάστασί των, κλπ. Τὰ ὀστᾶ π. χ. προβάλλουν στὶς ἀκτῖνες Χ πολὺ μεγάλη ἀντίστασι. Λέμε γι' αὐτὰ ὅτι εἶναι σκιερά. Ἕνας ὄγκος, μιὰ ἀντικανονικὴ συγκέντρωσις ἱστῶν, κλπ. προβάλλουν ἐπίσης μεγαλύτερη ἀντίστασι ἀπὸ ἕναν ὑγιῆ ἱστό. Ὅταν θέλωμε νὰ ἔχωμε τὸ διάγραμμα ὡρισμένων ὀργάνων, ποὺ ἔχουν τὸν ἴδιο βαθμὸ σκιερότητος μὲ τοὺς γειτονικοὺς ἱστούς, παρακάμπτομεν αὐτὴ τὴ δυσχέρεια γεμίζοντας ἢ διαβρέχοντας αὐτὰ τὰ ὄργανα μὲ ἕνα σκιερὸ σῶμα, π. χ. ἀνθρακικὸ βισμούθιο, ἰωδιοῦχον ἔλαιον, κλπ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, κατορθώνομε νὰ ἐξερευνήσωμε μὲ τὶς ἀκτῖνες Χ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα στὸ σύνολό του, τὴν κύστι, τὴ μήτρα, τὴ χοληδόχο κύστι, τὰ νεφρά, καθὼς ἐπίσης τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ τὴν αὔλακα τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.

Στὴν ἀκτινοσκοπικὴ ἐξέτασι, τὰ σκιερὰ σώματα, ποὺ σταματοῦν τὶς ἀκτῖνες Χ, θὰ μᾶς δώσουν πάνω στὴν ὀθόνη εἰκόνες μαῦρες ἢ τοὐλάχιστον γκρίζες. Τὰ ὀστᾶ π. χ. μᾶς δίνουν εἰκόνες σκοῦρες γκρίζες, τὰ μεταλλικὰ σώματα μαῦρες (π.χ. μιὰ σφαῖρα ὅπλου), οἱ ὄγκοι ἢ τὰ σπήλαια, σὲ περίπτωσι φυματιώσεως, ἀμαυρές, κλπ. Στὴν ἀκτινογραφία θὰ συμβῆ τὸ ἀντίθετο. Ἡ εἰκόνα ποὺ ἀποτυπώνομε πάνω στὴν πλάκα εἶναι ἀρνητική, ὅπως καὶ στὶς συνηθισμένες φωτογραφικὲς πλάκες. Τὰ ὀστᾶ φαίνονται σ' αὐτὴν λευκὰ ἢ γκρίζα καὶ τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα τελείως λευκά.

Οἱ ἐνδείξεις τῆς ἀκτινοσκοπήσεως καὶ τῆς ἀκτινογραφήσεως εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. **Σκελετός.** — Προκειμένου γιὰ κατάγματα, παραμορφώσεις, στρεβλώσεις, κλπ. εἶναι ἀπαραίτητο οἱ δυὸ τρόποι χρησιμοποιήσεως τῶν ἀκτίνων Χ ν' ἀλληλοσυμπληρωθοῦν ἀμοιβαῖα.

Ἡ ἐξέτασις μὲ τὶς ἀκτῖνες Χ μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ μᾶς πληροφορήση ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἔλλειψι ἀσβεστίου ποὺ ἐγκυμονεῖ σοβαρωτάτους κινδύνους γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀτόμου.

2. **Ἀναπνευστικὸ σύστημα.** — Οἱ ἀκτῖνες Χ ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο καὶ ἀσφαλέστερο μέσον διαγνώσεως ὅλων τῶν παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος: πνευμονικῆς φυματιώσεως, ἐμφυσήματος, χρονίας βρογχίτιδος, πνευμονικῆς σκληρύνσεως, πλευρίτιδος, κλπ. Ἡ προσφυγὴ στὴν ἁπλῆ ἀκτινοσκόπησι ἢ τὴν ἀκτινογραφία θὰ ρυθμισθῆ ἀπὸ τὸ γιατρό.

3. **Καρδιά.** — Ἡ ἐξέτασις τῆς καρδιᾶς γίνεται μὲ τὴ ραδιογραφικὴ μέθοδο. Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐξακριβώσωμε τὶς ἀνωμαλίες σχήματος, θέσεως καὶ ὄγκου αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου καὶ μᾶς παρέχει πολυτιμότατες ἐνδείξεις. Σὲ ὡρισμένες παθήσεις τῆς καρδιᾶς, παρατηρεῖται αὔξησις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἄξονές της ἢ καὶ τῶν δύο. Σὲ περιπτώσεις ὑπερτροφίας, ἡ ραδιογραφικὴ ἐξέτασις θὰ μᾶς δείξη ἂν αὐτὴ ἡ πάθησις ἐντοπίζεται στοὺς κόλπους ἢ τὶς κοιλίες τῆς καρδιᾶς καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἔκτασίς της. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ὕπαρξι διαστολῆς ἢ ἀνευρύσματος τῆς ἀορτῆς.

4. **Πεπτικὸ σύστημα.** — Τὰ ὄργανα τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, λόγω τῆς μεγάλης λεπτότητός των, διαπερνῶνται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες Χ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ γιατροὶ καταφεύγουν σ' ἕνα τέχνασμα. Δίνουν στὸν ἐξεταζόμενο νὰ πιῆ ἕνα γαλακτερὸ ὑγρό, πού, συνηθέστερα, ἔχει στὴ βάσι του ἅλατα βαρίου. Ὁ στόμαχος γίνεται ἔτσι σκιερὸς καὶ οἱ ἀκτῖνες Χ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ διακρίνωμε καθαρὰ τὴ θέσι του (προκειμένου περὶ πτώσεως), τὶς διαστάσεις του (προκειμένου περὶ διευρύνσεως), τὴν τυχὸν ὕπαρξι ἑλκῶν, τὴν ἀκριβῆ θέσι καὶ τὴν ἔκτασί τους, κλπ.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο γίνεται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Προκειμένου γιὰ τὸ κῶλον ἔντερον, τὸ σκιερὸ ὑγρὸ εἰσάγεται σ' αὐτὸ μὲ κλύσμα.

Νεφρά. — Ἡ ραδιογραφία μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ὄγκο τῶν νεφρῶν. Συμπληρωματικά, γιὰ νὰ ἔχωμε ἀκριβέστερη τὴν εἰκόνα των, μπορεῖ νὰ γίνη ἡ καλουμένη πυελογραφία, ποὺ συνίσταται στὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς σκιεροῦ σώματος στὴν πύελο, τὴ μικρὴ λεκάνη, δηλαδή, ποὺ ἑνώνει τὸ κυρίως νεφρὸ μὲ τὴν οὐρήθρα.

Ἄλλα ὄργανα. — Ὅλα τὰ κοῖλα ὄργανα (βρόγχοι, κύστις, μήτρα) ἐξετάζονται μὲ τὴν εἰσαγωγὴ σ' αὐτὰ σκιερῶν ὑγρῶν. Ἡ εἰσαγωγὴ ἰωδιούχου ἐλαίου στὴ μήτρα μᾶς ἐπιτρέπει, σὲ πλεῖστες περιπτώσεις, νὰ ἐξακριβώσωμε τοὺς λόγους τῆς στειρότητος τῆς γυναῖκας. Ἂν τὸ ἰωδιοῦχο ἔλαιο δὲν φτάση ὡς τὶς σάλπιγγες, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχουν πάθει ἔμφραξι. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ ὠάριο δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῆ στὴ μήτρα καὶ ἡ σύλληψις εἶναι ἀδύνατη. Μὲ τὸ ἰωδιοῦχον ἔλαιον γίνεται ἐπίσης ἡ ἐξέτασις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τῆς αὔλακος τῶν ὀστῶν. Γιὰ τὴν ἐξέτασι τῶν ἀρτηριῶν εἰσάγεται σ' αὐτὲς ἰωδιοῦχο νάτριο.

Ἔτσι, ἡ ραδιοδιαγνωστικὴ εἶναι σήμερα τὸ καλλίτερο μέσο βεβαίας διαγνώσεως πολλῶν παθήσεων.

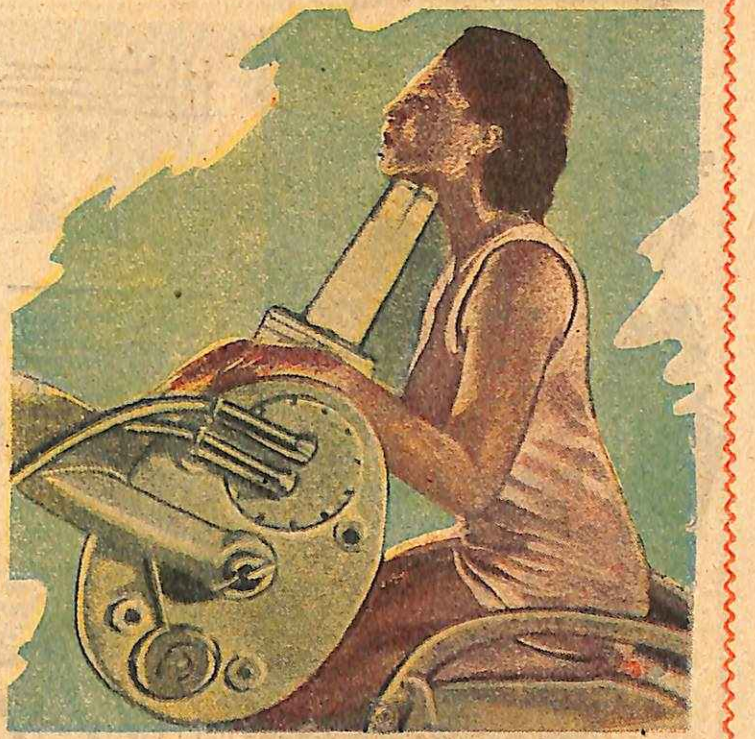

Ἕνα μηχάνημα ἀκτίνων Χ, τελευταίου τύπου. Στὴν εἰκόνα, ραδιοσκόπησις τοῦ λαιμοῦ μιᾶς ἀσθενοῦς.

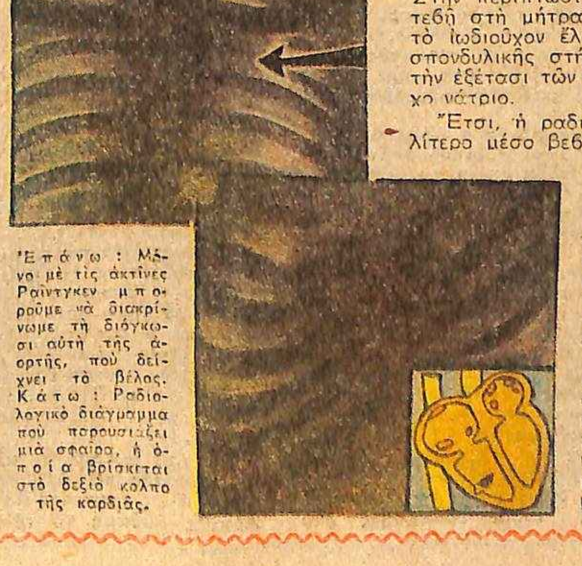

Ἐπάνω: Μόνο μὲ τὶς ἀκτῖνες Ραῖντγκεν μποροῦμε νὰ διακρίνωμε τὴ διόγκωσι αὐτὴ τῆς ἀορτῆς, ποὺ δείχνει τὸ βέλος. Κάτω: Ραδιολογικὸ διάγραμμα ποὺ παρουσιάζει μιὰ σφαῖρα, ἡ ὁποία βρίσκεται στὸ δεξιὸ κόλπο τῆς καρδιᾶς.

* * *

Τί εἶνε ἡ «δεξτράνη»

Στὴν Ἀγγλία κατασκευάζεται ἀπὸ μερικοὺς μῆνες μιὰ οὐσία, ποὺ ἀπεκλήθη «δεξτράνη» καὶ ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση τὸ πλάσμα τοῦ αἵματος. Οἱ ἐπιστήμονες τὴν χαρακτηρίζουν σὰν «τὴ μεγαλύτερη ἀνακάλυψι μετὰ τὴν πενικιλλίνη».

Ἡ «δεξτράνη» εἶναι μιὰ οὐσία ποὺ μοιάζει μὲ τὴ γλυκόζη. Παράγεται ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ καλλιέργεια βακτηριδίων ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ ζάχαρι ἀπὸ ζαχαροκάλαμο ἢ ἀπὸ κοκκινογούλια. Εἶναι τελείως ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ἰοὺς καὶ διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Τυχερὸς ΣΕΡΙΦΗΣ

Ἕνας ἄντρας στεκόταν στὸ κατῶφλι, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά....

Η Ἔλλα, ἡ γυναῖκα τοῦ σερίφη, ἀπάντησε στὸ τηλέφωνο — μ' ὅλο ποὺ δὲν χώνευε καθόλου αὐτὰ τὰ ξαφνικὰ νυκτερινὰ τηλεφωνήματα, ποὺ σήκωναν τὸν ἄντρα της ἀπ' τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ τὸν στείλουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Τηλεφωνοῦσε ὁ Μὰξ Χάτον, ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη.

— Ξύπνησε ἀμέσως τὸ Νάτ, τῆς εἶπε. Πές του ὅτι ὁ Γκοὺς Γκρὶμ τὄσκασε ἀπ' τὸ κελλί του, παίρνοντας μαζί του κι' ἕνα ὅπλο. Θ' ἀρχίσω ἀμέσως νὰ ψάχνω γι' αὐτόν. Πὲς στὸ Νὰτ ἂν θέλῃ νἄρθῃ μαζί μου.

— Μιὰ στιγμή, Μάξ...

Ἡ Ἔλλα Σόγιερ ἄφησε κρεμασμένο τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε πρὸς τὸ κρεββάτι. Ξύπνησε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ μεταβίβασε τὴν παραγγελία τοῦ βοηθοῦ του. Πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ, ὁ σερίφης βρισκόταν ὄρθιος κι' εἶχε ἁρπάξει τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ ντυθῇ. Ἦταν ἕνας γερὸς ἄντρας, ὡς 40 ἐτῶν, μὲ μαῦρα καὶ πυκνὰ μαλλιά. Ἡ μετρημένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας τὸν εἶχαν διατηρήσει νέο.

— Ρώτησε περισσότερες λεπτομέρειες, ὅσο θὰ ντύνωμαι ἐγώ! εἶπε στὴ γυναῖκα του. Καὶ πὲς στὸ Μὰξ ὅτι θέλω νὰ συναντηθοῦμε ἀμέσως. Πρέπει νὰ βροῦμε καὶ νὰ ξαναπιάσουμε αὐτὸ τὸ μοῦτρο, πρὶν ξημερώσῃ.

Ἡ Ἔλλα πῆρε τ' ἀκουστικό.

— Ὡς ποὺ νἄρθῃς ἐδῶ, Μάξ, θἆναι ἕτοιμος ὁ Νάτ, εἶπε. Τί ἀκριβῶς συνέβη;

Ὅταν ὁ δεσμοφύλακας Γουΐμπυ ἔκανε τὴ νυκτερινή του ἐπιθεώρησι, εἶδε τὸ Γκρὶμ ξαπλωμένο στὴ μέση τοῦ κελλιοῦ του, σὰν πεθαμένο. Σκέφθηκε πὼς θἄχε αὐτοκτονήσει. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Μὰ ὁ Γκρὶμ ἔπαιζε κωμωδία! Πήδησε πάνω ξαφνικά, ξάπλωσε ἀναίσθητο τὸ Γουΐμπυ μὲ μιὰ γροθιὰ καὶ τοῦ πῆρε τὸ ρεβόλβερ του... Ὅταν συνῆλθε ὁ Γουΐμπυ, μοῦ τηλεφώνησε ἀμέσως... Πὲς στὸ Νὰτ ὅτι ὑποψιάζομαι ποιὸ δρόμο πῆρε ὁ Γκρίμ.

Ὅταν τοῦ τὰ ἐπανέλαβε αὐτὰ ἡ γυναῖκα του, ὁ Νὰτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, εἶπε, ξέρω ... Ὁ Γκρὶμ εἶχε μεγαλώσει στοὺς βάλτους, στὸ νότο. Ἔχει πολλοὺς φίλους σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν κρύψουν.

Εἶχε ντυθῇ πιά. Πέρασε στὴ ζώνη του ἕνα περίστροφο τῶν 45. Ἡ Ἔλλα φόρεσε τὶς παντόφλες της, ἔρριξε ἕνα σάλι στοὺς ὤμους της καὶ συνώδεψε τὸν ἄντρα της ὡς τὸ δρόμο. Στὸ μεταξύ, εἶχε φτάσει κι' ὁ Μὰξ Χάτον, μὲ τ' αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας.

— Ὁ Γουΐμπυ τηλεφωνεῖ γιὰ καλοῦ - κακοῦ σ' ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, εἶπε. Μὰ ἐγὼ βάζω στοίχημα πὼς ὁ Γκρὶμ τράβηξε πρὸς τοὺς βάλτους.

Ὁ σερίφης συμφώνησε μαζί του. Ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα φιλὶ τὴν Ἔλλα καὶ τῆς σύστησε:

— Εἰδοποίησε ὅσους ἔχουν τηλέφωνο, στὸ δρόμο ποὺ θὰ πάρουμε. Πές τους...

— Ξέρω τί θὰ τοὺς πῶ, τὸν διέκοψε ἡ νέα γυναῖκα. Πρόσεχε, Νάτ!

Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Δὲν ἦταν τὸ πρῶτο ἀνθρωποκυνήγι ποὺ ἄρχιζε ὁ Νάτ. Κάθε φορά, στὴν κρίσιμη στιγμή, ὁ Μὰξ ἔμενε μακρυά, προφυλαγμένος, κι' ἄφινε τὸ σερίφη νὰ βγάλη τὰ κάστανα ἀπ' τὴ φωτιά... Ἤθελε νὰ φαίνεται ἄξιος καὶ δραστήριος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ.

Ἡ Ἔλλα ξαναμπῆκε στὸ σπίτι κι' ἄρχισε τὰ τηλεφωνήματα. Πῆρε πρῶτα τὴ φέρμα τῶν Ντίλον, 4 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριό. Τῆς ἀπάντησε ἡ νυσταγμένη φωνὴ τῆς Ἔντιθ Ντίλον.

— Ἐδῶ Ἔλλα Σόγιερ, τῆς εἶπε. Εἰδοποιῆστε τοὺς ἀνθρώπους σας ὅτι δραπέτευσε ἕνας φυλακισμένος, ὁ Γκρίμ. Ἔχει ἀπάνω του ρεβόλβερ. Μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ χτῆμα σας καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ κλέψῃ ἕνα ἄλογο ἢ ἕν' αὐτοκίνητο.

Ὕστερα ἡ Ἔλλα ἔκαμε κι' ἄλλα τέτοια τηλεφωνήματα, στὶς ὑπόλοιπες φέρμες τῆς περιοχῆς. Καὶ παρακαλοῦσε καθένα νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς γείτονές του.

Ἕνας - δυὸ ἀριθμοὶ δὲν ἀπάντησαν καθόλου.

Ἀφοῦ τελείωσε, ἡ Ἔλλα τηλεφώνησε στὸ Γουΐμπυ. Ὁ δεσμοφύλακας ἦταν ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ποὺ διατηροῦσε τὴ θέσι αὐτὴ ἀπὸ 4 χρόνια — ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὖχε πρωτογίνει σερίφης ὁ Σόγιερ. Ἐπιβεβαίωσε κι' αὐτὸς τὴν ἀφήγησι τοῦ Χάτον.

— Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου! πρόσθεσε. Τὸ πιστόλι ποὺ μοῦ πῆρε ὁ Γκρίμ, ἦταν μικρό, τῶν 38. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὰ μεγάλα ἀστυνομικὰ περίστροφα τοῦ Νὰτ καὶ τοῦ Μάξ...

Κατὰ τὶς 3 τὴ νύχτα, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ὁ Νὰτ εἶχε συστήσει στὴ γυναῖκα του νὰ μὴν ἀνοίγῃ ποτὲ ἄοπλη, ὅταν ἦταν μόνη στὸ σπίτι τὴ νύχτα. Ἔχωσε λοιπὸν ἕνα μικρὸ περίστροφο στὴν τσέπη τῆς ρόμπας της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἕνας ἄντρας στεκόταν στὸ κατῶφλι, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά.

— Εἶμαι ὁ Γκοὺς Γκρίμ, εἶπε. Ἦρθα νὰ παραδοθῶ.

Ἡ Ἔλλα ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι, στὴ σκέψι ὅτι ὁ ἄντρας της δὲν κινδύνευε πιά. Ὁ Γκρὶμ μπῆκε στὸ σπίτι, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα. Ἡ Ἔλλα πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι ἕνα ζευγάρι χειροπέδες καὶ πέρασε τὴ μιὰ στὸ δεξιὸ χέρι του καὶ τὴν ἄλλη σ' ἕνα κάγκελλο τοῦ παραθύρου.

— Μὰ γιατὶ παραδοθήκατε, ἔτσι ἀμέσως; τὸν ρώτησε ὕστερα μὲ ἀπορία.

— Εἶχα διαβάσει σὲ μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα, στὸ κελλί μου, ὅτι οἱ Ποῦρνεϋ ἔλειπαν ἀπ' τὸ χτῆμα τους. Πῆγα λοιπὸν νὰ κρυφτῶ στὸ σπίτι τους. Μόλις εἶχα σπάσει τὴν πόρτα κι' εἶχα μπῆ, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Σήκωσα τ' ἀκουστικό, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθω ποιὸ δρόμο εἶχε πάρει ὁ σερίφης. Μὰ εἶχε γίνει κάποια ἕνωσι στὰ σύρματα, κι' ἔτσι ἄκουσα ὅσα εἴπατε στὴν Ἔντιθ Ντίλον γιὰ τὴ δραπέτευσί μου. Ἕνα ἀπ' ὅλα δὲν ἦταν σωστό...

— Ποιό; ρώτησε ἡ Ἔλλα.

Ὅταν τῆς τὸ ἐξήγησε, τὴν κυρίεψε ἕνας τρομερὸς πανικός. Ἅρπαξε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὴ φέρμα τοῦ Μύλλερ. Ἐνῶ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἰδιοκτήτη της, ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάσῃ...

Τὸ σπίτι τοῦ Μύλλερ ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ δρόμου πρὸς τοὺς βάλτους. Τὸ τελευταῖο τηλέφωνο! Ἂν εἶχαν περάσει πιὰ ὁ Νὰτ κι' ὁ Μάξ;...

★

Καθὼς τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο πλησίαζε στὴν ἀρχὴ τοῦ βάλτου, ὁ σερίφης εἶπε:

— Κύττα, Μάξ! Κάποιος μᾶς κάνει σινιάλο νὰ σταματήσουμε... Εἶνε ὁ Μύλλερ, στὴν πόρτα του... Ἴσως φάνηκε ἀπὸ δῶ ὁ Γκρίμ...

— Μπορεῖ! συμφώνησε ὁ Χάτον, καὶ σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο.

Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ καὶ πλησίασαν τὸν χτηματία, ποὺ στεκόταν στὸ δρόμο.

— Τί τρέχει, Μύλλερ; τὸν ρώτησε ὁ σερίφης.

— Ἔχετε ἕνα μήνυμα ἀπ' τὴ γυναῖκα σας. Γιὰ κάποιο προσωπικὸ ζήτημα...

Ὁ χτηματίας πῆρε παράμερα τὸ Σόγιερ καὶ τοῦ μίλησε σιγανά. Ὕστερα ὁ σερίφης γύρισε στὸ βοηθό του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὅταν τοῦ μίλησε, ἡ φωνή του ἦταν περισσότερο θλιμμένη, παρὰ θυμωμένη.

— Ξέρω, Μάξ, τοῦ εἶπε, ὅτι ἤσουν ἐναντίον μου, καὶ στὶς τέσσερις ἐκλογές μου. Κι' ὅμως ἐγώ, κάθε φορὰ ποὺ βγῆκα σερίφης, σὲ πῆρα βοηθό μου. Μὰ ἐσὺ ὀνειρεύεσαι τὴ θέσι μου. Θὰ μποροῦσες νὰ τὴν πάρῃς, ἂν ἐγὼ πάθαινα κάτι... Ἀπόψε, λοιπόν, ἀποφάσισες νὰ βοηθήσῃς τὴν Τύχη!

— Δὲν καταλαβαίνω τί λές, Νάτ! ἀπάντησε ὁ Χάτον μὲ κάποια ταραχή.

— Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆγες στὴ φυλακὴ καὶ βρῆκες τὸ Γουΐμπυ ἀναίσθητο ἀκόμη. Ὁ φυλακισμένος τὄχε σκάσει. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πάρει τὸ ὅπλο τοῦ Γουΐμπυ. Τὸ πῆρες λοιπὸν ἐσύ! Πῆγες ὕστερα στὸ σπίτι σου, ὅπου σοῦ τηλεφώνησε ὁ Γουΐμπυ, ὅταν συνῆλθε. Ἦταν βέβαιος ὅτι εἶχε πάρει τὸ πιστόλι του ὁ Γκρίμ. Ἂν μ' εὕρισκαν λοιπὸν νεκρὸ στὸ βάλτο, σκοτωμένο μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, ὅλοι θὰ πίστευαν πὼς μὲ σκότωσε ὁ Γκρίμ. Προκειμένου ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕνα τέτοιο κίνδυνο, ὁ Γκρὶμ φρόντισε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ καλλίτερο ἄλλοθι, πῆγε δηλαδὴ στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ παραδοθῇ. Γιατί τὸ ἔκαμε αὐτό; Γιατὶ ἄκουσε τυχαῖα τὸ τηλεφώνημα τῆς γυναίκας μου στὴν Ἔντιθ Ντίλον κι' ἔμαθε ὅτι τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχε πάρει τὸ πιστόλι τοῦ δεσμοφύλακα. Κατάλαβε τότε πὼς θὰ τοῦ φόρτωναν κάποιο φόνο καὶ πῆγε σπίτι μου.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ὁ Χάτον, κατάχλωμος. Δὲν ἔχεις καμμιὰ ἀπόδειξι...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ὁ Νὰτ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴ τσέπη τοῦ βοηθοῦ του κι' ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ τοῦ Γουΐμπυ! Γύρισε ὕστερα κι' εἶπε χαμογελῶντας στὸ Μύλλερ:

— Εἶμαι τυχερός, βλέπετε!

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς εἴσαστε τυχερός, γιατὶ σᾶς πρόλαβα πρὶν προχωρήσετε στὸ βάλτο μαζὶ μὲ τὸν Χάτον;

— Ὄχι γι' αὐτό. Εἶμαι τυχερὸς γιατὶ ἔχω μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Ἔλλα!

ΑΛΛΑΝ ΕΛΣΤΟΝ

ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ ζωὴ στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

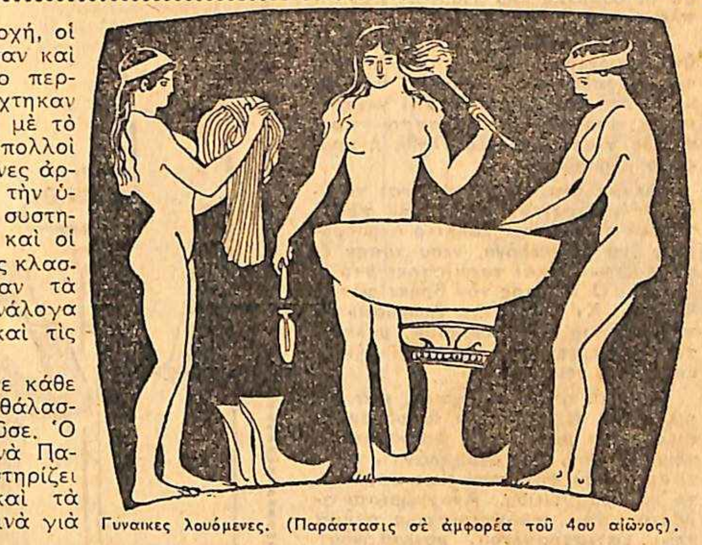

Γυναῖκες λουόμενες. (Παράστασις σὲ ἀμφορέα τοῦ 4ου αἰῶνος).

Ἀπ' τὴν ὁμηρικὴ ἐποχή, οἱ Ἕλληνες θεοποίησαν καὶ λάτρεψαν τὸ νερό. Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια διδάχτηκαν ἀπ' τὴν πεῖρα τους πὼς μὲ τὸ νερό, τὴν ὑδροθεραπεία, πολλοὶ ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ ὡρισμένες ἀρρώστειες ξανάβρισκαν τὴν ὑγειά τους. Σιγὰ - σιγὰ συστηματοποίησαν τὰ λουτρὰ καὶ οἱ γιατροὶ καὶ γυμνασταὶ τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς συνιστοῦσαν τὰ κρῦα ἢ ζεστὰ λουτρά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ τὶς εἰδικὲς περιπτώσεις.

Ὁ Ἱπποκράτης ἔπαιρνε κάθε μέρα τὸ λουτρό του στὴ θάλασσα καὶ συχνὰ κωπηλατοῦσε. Ὁ Πλούταρχος στὰ «Ὑγιεινὰ Παραγγέλματά» του ὑποστηρίζει πὼς ἡ ψυχρολουσία καὶ τὰ θερμὰ λουτρὰ εἶναι ὑγιεινὰ γιὰ τοὺς νέους. Ὁ Ἀριστοτέλης πάλι πίστευε πὼς ὅσοι ἔκαναν κρῦα λουτρά, τὸ χειμῶνα δὲν κρυολογοῦσαν.

Οἱ Σπαρτιᾶτες λούζονταν κάθε μέρα στὸν Εὐρώτα. Οἱ Μακεδόνες συνήθιζαν μονάχα τὰ κρῦα λουτρά. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἀγαποῦσαν καὶ τὰ ζεστὰ καὶ τὰ κρῦα.

★

Ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Ἡρόδοτος (ὄχι ὁ ἱστορικός), δυὸ ἀπ' τοὺς διασημότερους γιατροὺς τῆς ἀρχαιότητος, συνιστοῦσαν τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο.

Λουτρῶνα στὶς Θερμοπύλες ἵδρυσε Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς γιὰ κείνους ποὺ ἔπασχαν καὶ ἤθελαν ν' ἀκολουθήσουν λουτροθεραπεία. Ὁ Σύλλας, ὅταν θεραπεύτηκε στὴν Αἰδηψό, ἔχτισε ἐκεῖ ἕνα λουτῆρα.

Τὰ ἰαματικὰ θερμὰ λουτρὰ δὲν γίνονταν στὰ «βαλανεῖα», τοὺς δημόσιους δηλαδὴ λουτρῶνες, ὅπου συνήθως συγκεντρώνονταν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες περισσότερο γιὰ εὐχαρίστησι καὶ διασκέδασι. Ὑπῆρχαν γιὰ τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τὰ Ἀσκληπιεῖα, οἱ ναοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ τῆς Ὑγείας, ὅπου ἔτρεχαν ὅσοι ἤθελαν ν' ἀνακουφιστοῦν ἢ νὰ γιατρευθοῦν. Ἱερεῖς, γιατροὶ ἢ «ζάκοροι» ἐπέβλεπαν τὰ λουτρὰ καὶ τοὺς λουομένους.

Στὴν Ἐπίδαυρο, Κῶ, Τρίκκη, Τιθορία, Τιτάνη, Κνίδο, Πέργαμο, Κορώνη σὲ ἑκατὸ περίπου τόπους ἱδρύθηκαν τέτοια Ἀσκληπιεῖα. Ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Παυσανίας ὁμολογοῦν πὼς ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἰαματικὲς πηγές, ὅπου λούζονταν οἱ ἀσθενεῖς.

Λέγεται μάλιστα, πὼς ἡ Ἀθηνᾶ ὑπέδειξε στὸν Ἡρακλῆ νὰ λουστῇ στὶς ἰαματικὲς πηγὲς τῶν Θερμοπυλῶν γιὰ νὰ ξανάβρῃ τὶς δυνάμεις του. Ἡ Ἄρτεμις ὅμως συνέστησε τὸν Ἡρακλῆ τὰ νερὰ τῆς Αἰδηψοῦ γιὰ νὰ ἀνακουφιστῇ ἀπ' τοὺς κόπους. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἰαματικὲς θερμοπηγὲς τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς Αἰδηψοῦ καὶ γενικὰ ὅλες οἱ παρόμοιες λέγονταν καὶ «Ἡράκλεια λουτρά», γιατὶ νόμιζαν πὼς ὁ καθένας ποὺ θὰ λουζόταν ἐκεῖ ἀποχτοῦσε ἡράκλεια δύναμι.

★

Ὁ Πλίνιος ὑποστηρίζει πὼς ὁ Ἀσκληπιάδης ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ μεταχειρίστηκε τὰ «ντούς». Αὐτὸς συστηματικὰ ὥρισε τὰ θερμὰ λουτρὰ καὶ τὶς ἐντριβὲς μὲ λάδι γιὰ τοὺς πόνους τῆς μέσης. Ὁ Ἀντώνιος Μούσας, γιατρὸς τοῦ αὐτοκράτορα Αὐγούστου, θεράπεψε τὸν Ἡγεμόνα ποὺ ἔπασχε ἀπὸ φοβερὴ ἀρρώστεια, ἀπαγορεύοντάς του νὰ πάρῃ ὁποιοδήποτε φάρμακο καὶ ἐπιβάλλοντάς του νὰ χρησιμοποιῇ μονάχα κρῦα λουτρά.

Ἄλλος γιατρός, ὁ Χάρμις ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ἵδρυσε στὴ Ρώμη θεραπευτικὰ καταστήματα γιὰ ψυχρὰ λουτρὰ καὶ ἀπόχτησε ἀπ' αὐτὰ μεγάλα πλούτη. Ὁ Σκριβώνιος, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορα Κλαυδίου, χρησιμοποίησε τὰ σιδηροῦχα λουτρὰ κατὰ τῆς ποδάγρας.

Συνέβη ὅμως κάποτε καὶ τοῦτο τὸ παράδοξο. Ὁ Ἀγαθῖνος ὁ Σπαρτιάτης διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ γιὰ τὴ συχνὴ χρῆσι τῶν λουτρῶν καὶ σ' αὐτὰ ἀπέδωσε μάλιστα πολλὲς ἀρρώστειες τῆς ἐποχῆς του. Ἔγραψε λοιπὸν σχετικοὺς κανόνες γιὰ τὴ χρῆσι τους, ὑποστηρίζοντας πὼς μονάχα τὰ ψυχρὰ λουτρὰ εἶναι συντελεστικὰ στὴ διατήρησι τῆς ὑγείας.

Ἀλλὰ ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες μερικῶν, δὲν ἀναχαιτίσθηκε. Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀγαθίνου γιατρὸς Ἡρόδοτος μεταχειρίστηκε, τὴν ἐποχὴ τοῦ Τραϊανοῦ, ἐλαιώδη λουτρὰ καὶ ἀμμόλουτρα πολὺ ζεστὰ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ποδάγρας. Ὁ Ἄντυλλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔγραψαν εἰδικὲς μελέτες, ἐξηγῶντας τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ νεροῦ, τὴ χρῆσι τῶν λουτρῶν καὶ τὶς διάφορες μεθόδους λουτροθεραπείας, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀσθένειες.

★

Ὅταν ἕνας βασιλῆας τοῦ Πόντου γεύτηκε τὸν «μέλανα ζωμόν», τὸ μαυροζούμι, ποὖχε φτιάξει ἕνας Σπαρτιάτης μάγειρος, παραπονέθηκε, γιατὶ τὸ βρῆκε πολὺ ἄνοστο. Καὶ ὁ μάγειρος τότε τοῦ ἀπάντησε: «Βασιλῆα μου, νοιώθουν τὸ ζουμὶ αὐτὸ μονάχα ἐκεῖνοι ποὺ λούζονται στὸν Εὐρώτα».

Πραγματικά, οἱ Σπαρτιᾶτες καὶ οἱ Μακεδόνες ἔπαιρναν μονάχα ψυχρὰ λουτρά. Κάποτε ὁ ἐξόριστος Ἀλκιβιάδης πῆγε στὴ Σπάρτη καὶ θέλησε τότε νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Σπαρτιατῶν. Γιὰ νὰ γίνῃ μάλιστα πιὸ ἀγαπητὸς σ' αὐτούς, κουρεύτηκε καὶ λούστηκε σὲ κρῦο νερὸ καὶ ἔφαγε μέλανα ζωμό.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέλαβε κάποτε στὴν ἐκστρατεία του τὸ λουτρὸ τοῦ Δαρείου. Λένε μάλιστα πὼς μόλις τὸ εἶδε, εἶπε: «Μπορεῖ κανεὶς νὰ διοικήσῃ ἄντρες μέσα σὲ τέτοια μαλθακότητα;». Τόσο δὲν συμπαθοῦσε τὰ θερμὰ λουτρὰ ὁ πατέρας του Φίλιππος ὁ Μακεδών, ποὺ καθήρεσε τὸ Δόκιον τὸν Ζαραντῖνον ἀπ' τὴν ἐξέχουσα θέσι του, γιατὶ πῆρε στὸ στρατόπεδο ζεστὸ λουτρό. Γύρισε μάλιστα καὶ τοὖπε: «Ἀγνοεῖς φαίνεται τὰ μακεδονικὰ ἔθιμα. Οὔτε λεχώνα δὲν λούζεται σὲ ζεστὸ λουτρό!».

Δίπλα στὸ πλῆθος τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, ὑπῆρχαν ἄλλα πολυάριθμα λουτρὰ καθαριότητος. Ὁ Ἀριστοφάνης στὶς κωμωδίες του βάζει πάντα τοὺς φτωχοὺς καὶ κουρελῆδες νὰ ζεσταίνωνται γύρω στὰ λουτρά, στὰ «βαλανεῖα» ἢ νὰ λούζωνται «τσαμπατζίδικα» μὲ διάφορα τεχνάσματα. Τὰ λουτρὰ στὴν ζωὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἦταν κάτι τὸ ἀναπόσπαστο. Ἕνας φιλόσοφος εἶπε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν λουτρῶν καὶ ἡ ποσότης τοῦ σαπουνιοῦ ποὺ καταναλίσκει μιὰ κοινωνία δείχνουν τὸν πολιτισμό της.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

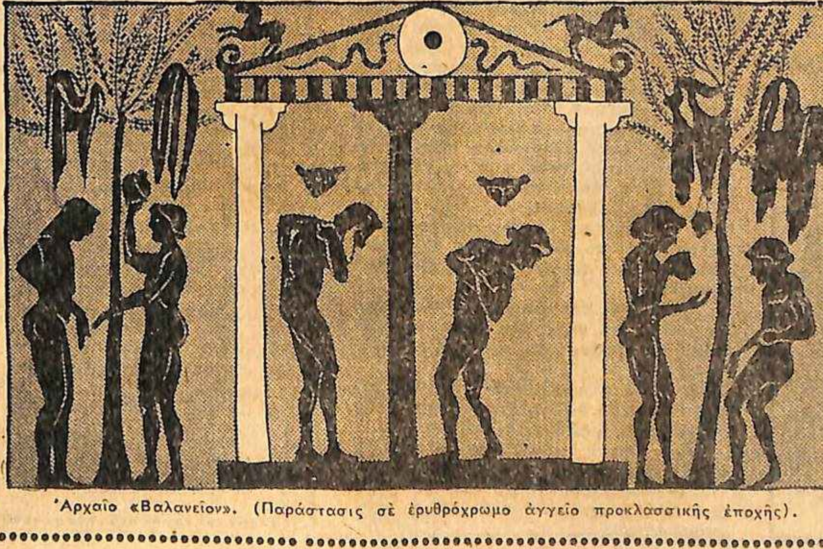

Ἀρχαῖο «Βαλανεῖον». (Παράστασις σὲ ἐρυθρόχρωμο ἀγγεῖο προκλασσικῆς ἐποχῆς).

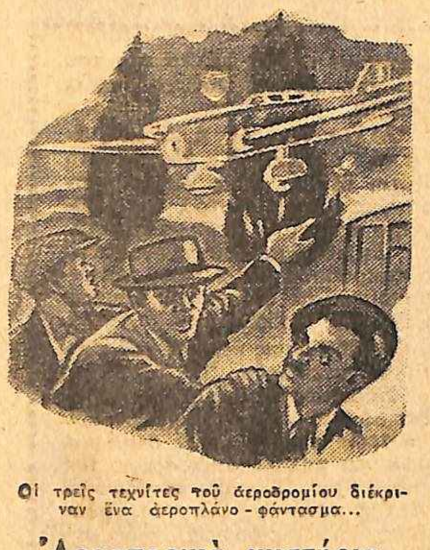

Οἱ τρεῖς τεχνῖτες τοῦ ἀεροδρομίου διέκριναν ἕνα ἀεροπλάνο - φάντασμα...

Ἀεροπορικὰ μυστήρια

Τὸ ἀεροπλάνο - φάντασμα κι' ἡ κατάρα τῆς μούμιας

Σ' ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε προσφάτως σ' ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικό, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Χάρρυ Χάμπερ ἀναφέρει διάφορα μυστήρια, σχετικὰ μὲ τὰ ἀεροπλάνα καὶ τοὺς πιλότους. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Χάμπερ ἔχει ἀσχοληθῆ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἱστορία τῆς ἀεροπορίας. Θὰ διαλέξουμε λοιπὸν ἐδῶ μερικὲς ἀπ' τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἀφηγήσεις του.

Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους πιλότους τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἀεροπορίας ἦταν ὁ Ἄγγλος Σέσιλ Γκρέϊς. Μιὰ μέρα λοιπόν, ξεκίνησε ἀπ' τὴν Ἀγγλία, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σημειώση ἕνα καινούργιο ρεκὸρ πτήσεως πάνω ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Ἐπειδὴ ὅμως χάλασε ὁ καιρός, ὅταν ἔφτασε στὸ Καλαί, ἀνεφοδιάστηκε μὲ βενζίνη καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὴν Ἀγγλία.

Ἀλλὰ δὲν ἔφτασε ποτὲ στὶς ἀγγλικὲς ἀκτές. Παρ' ὅλες τὶς λεπτομερεῖς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν κατόπιν στὴ Μάγχη, δὲν ἀνεκαλύφθη τὸ παραμικρὸ ἴχνος του. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει. Γιὰ νὰ διαφωτίση λοιπὸν αὐτὸ τὸ μυστήριο, ὁ Χάρπερ ἀποτάθηκε σ' ἕνα γνωστὸ μέντιουμ τοῦ Λονδίνου.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἐλάχιστοι ἄνθρωποι εἶχαν ἰδῆ ποτὲ ἕνα ἀεροπλάνο. Κι' ὅμως, ὅταν τὸ μέντιουμ πῆρε στὰ χέρια του μιὰ σιγαροθήκη τοῦ Γκρέϊς, εἶπε ὅτι ἔβλεπε τὸν ἰδιοκτήτη της καθισμένο «σ' ἕνα περίεργο σύμπλεγμα ξύλων καὶ σκοινιῶν», ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ ψηλὰ καὶ χανόταν στὸ τέλος... Τὸ «σύμπλεγμα» λοιπὸν αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ τὸ κάθισμα τοῦ πιλότου, στὸ διπλάνο τοῦ Γκρέϊς.

Ἔτσι διαπιστώθηκε ἐκεῖνο ποὺ ὑποπτεύονταν ἤδη ὅλοι: ὅτι δηλαδὴ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Γκρέϊς παρεξέκλινε ἀπ' τὸ δρόμο του καὶ γκρεμίστηκε στὴ Βόρειο Θάλασσα—προφανῶς γιατὶ εἶχε ἐξαντληθῆ ἡ καύσιμη ὕλη του.

Ἀκόμη πιὸ παράξενο εἶναι τὸ ἑξῆς περιστατικό: Κατὰ τὴν προσγείωσί του σ' ἕνα γαλλικὸ ἀεροδρόμιο, ἕνα μονοπλάνο, νέου τύπου ἔπεσε ξαφνικὰ καὶ τσακίστηκε στὸ ἔδαφος. Ὁ πιλότος του βρῆκε οἰκτρὸ θάνατο. Κι' ὅλοι τὸν θεώρησαν ὑπεύθυνο γιὰ τὸ δυστύχημα, μολονότι ἤξεραν τὴν ἀξία του καὶ τὴν ἱκανότητά του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, μιὰ μέρα, τρεῖς τεχνῖτες τοῦ ἀεροδρομίου διέκριναν, μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ, ἕνα ἀεροπλάνο - φάντασμα, ποὺ φαινόταν πὼς ἐπρόκειτο νὰ προσγειωθῆ. Ἀναγνώρισαν ἀμέσως τὸ χαρακτηριστικὸ σχῆμα τοῦ κατεστραμένου μονοπλάνου! Καθὼς τὸ κύτταζαν, κατάπληκτοι, εἶδαν νὰ ξεκολλάη καὶ νὰ πέφτη κάτι τι ἀπ' τὸ πίσω μέρος του. Ἀμέσως κατόπιν, τὸ μυστηριῶδες ἀεροπλάνο ἔκανε μιὰ «βουτιὰ» πρὸς τὸ ἔδαφος κι' ἐξαφανίστηκε.

Οἱ τεχνῖτες ἔτρεξαν τότε, μέσα ἀπ' τὰ γειτονικὰ χωράφια. Καί, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ἄλλοτε τὸ μονοπλάνο, βρῆκαν μέσα σ' ἕνα χαντάκι ἕνα μικρό, ἀλλὰ βασικὸ ἐξάρτημά του, ποὺ οἱ εἰδικοὶ εἶχαν ἤδη προσέξει ὅτι δὲν ὑπῆρχε στὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψι αὐτή, ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν ὠφείλετο σὲ ἀδεξιότητα τοῦ ἀεροπόρου, ἀλλὰ στὴν ἀπόσπασι ἐκείνου τοῦ ἐξαρτήματος, ἀποτέλεσμα ἐλαττωματικῆς κατασκευῆς τοῦ σκάφους. Ὁ νεκρὸς πιλότος εἶχε βρῆ τὸν ἀσυνήθιστο ἐκεῖνο τρόπο γιὰ νὰ ὑποδείξη τὴν ἀλήθεια καὶ ν' ἀποκαταστήση τὴν ἐπαγγελματική του φήμη!

Μιὰ ἄλλη ἱστορία, ποὺ ἀφηγεῖται ὁ Χάρπερ, ἀφορᾶ ἕναν ἀπ' τοὺς πρωτοπόρους τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας, τὸ λοχαγὸ Μπέρτραμ Ντίκσον.

Πρὶν ἀφοσιωθῆ στὰ ἀεροπλάνα, ὁ Ντίκσον ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὰ μυστικὰ ποὺ ἀποκάλυπταν οἱ ἀνασκαφὲς τῶν αἰγυπτιακῶν τάφων. Ἡ ἀδελφή του συμμεριζόταν τὸ πάθος του.

Κάποτε, λοιπόν, ἀσχολήθηκαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὴ μελέτη τῆς μούμιας μιᾶς ἱερείας τοῦ Ἄμεν - Ρά, ποὺ βρίσκεται στὸ Βρεταννικὸ Μουσεῖο. Ἀδιαφόρησαν ὅμως τελείως γιὰ τὸ θρῦλο ὅτι ἡ μούμια ἐκείνη ἔφερνε δυστυχία σ' ὅσους ἔρχονταν σὲ κάπως στενὴ συνάφεια μ' αὐτήν.

Ἀφοῦ συμπλήρωσαν τὴ μελέτη τους, ὁ ἀδελφὸς κι' ἡ ἀδελφὴ χωρίστηκαν. Ὁ Ντίκσον ταξείδεψε στὸ Μιλᾶνο κι' ἡ ἀδελφή του ἔφυγε γιὰ ἕνα μακρυνὸ θαλασσινὸ ταξεῖδι. Ὁ πρῶτος λοιπὸν πληγώθηκε βαρειὰ σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, στὸ Μιλᾶνο. Ἐνῶ βρισκόταν στὸ νοσοκομεῖο, ἔμαθε πὼς εἶχε χρεωκοπήσει ἡ Τράπεζα ὅπου εἶνε καταθέσει ὅλες του τὶς οἰκονομίες. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτά, θεωρήθηκε ὑπεύθυνος γιὰ τὸ δυστύχημα κι' ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώση ἕνα σεβαστὸ πρόστιμο.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀδελφή του, σώθηκε μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπ' τὸ ναυάγιο τοῦ πλοίου μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε!

Ἡ μούμια εἶχε ἐκδικηθῆ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τόλμησαν νὰ ταράξουν τὴν αἰωνία γαλήνη της...

Εἶνε ἄραγε πιστευτὰ ὅλα αὐτὰ ἢ ἁπλὲς συμπτώσεις ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὶς διασκευάζουν μὲ ἀρκετὴ δόσι φαντασίας καὶ τὶς πιστεύουν σὰν «μυστήρια»;

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΚΟΠΤΙΚΗ ✿ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Εἶναι ἡ φίρμα ποὺ κυριαρχεῖ παντοῦ μὲ τὸ ἄφθαστο καὶ ἀσύγκριτο ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ. Δεχόμεθα καὶ ἐσωτερικάς.
ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα). ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκηπος Νικολάου 32.
Εἰς τοὺς Οἴκους μας θὰ ράβεσθε μὲ κρακί.

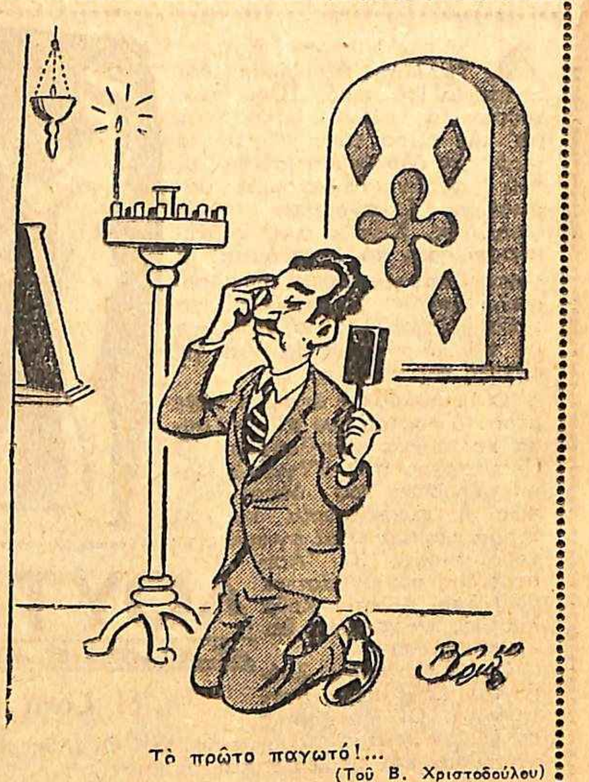

Τὸ πρῶτο παγωτό!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

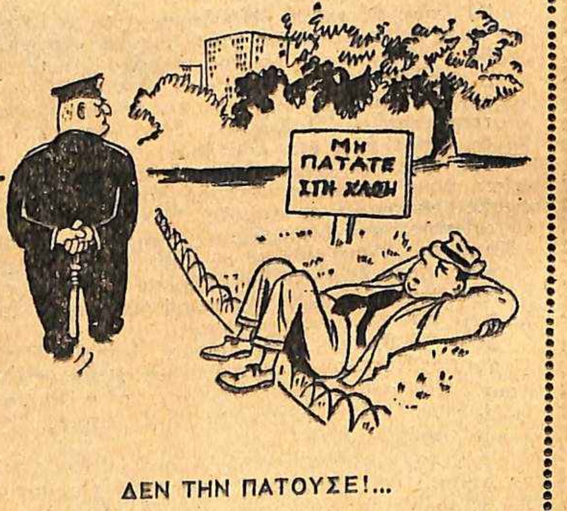

ΔΕΝ ΤΗΝ ΠΑΤΟΥΣΕ!...

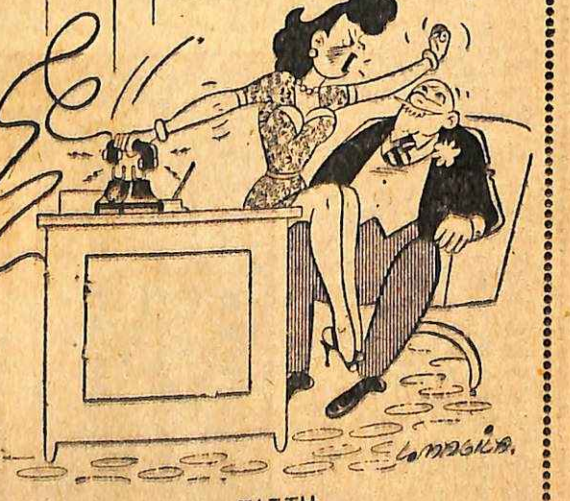

Η... ΠΙΣΤΗ
— Τὸν ἄπιστο!... Μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι θἄχη συμβούλιο τὸ βράδυ...

ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ νὰ ἐπιτύχετε στὴ ζωὴ

Μὴ βασίζεσθε στὴν τύχη!

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουν μοιρολατρικὰ τη ζωή, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει, ἄλλωστε νὰ φορτώνουν στὴν τύχη τὶς ἀποτυχίες τους καὶ νὰ μὴν κάνουν τίποτε, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἂν αὐτὴ ἡ καπριτσιόζα θεὰ θελήση νὰ τοὺς εὐνοήση μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν τὰ πάντα.

Ἀλλ' ἡ τύχη εὐνοεῖ μόνο τοὺς δυνατούς, ὅπως λέει τὸ παληὸ ρητό, μόνο τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδή, ποὺ εἶνε προικισμένοι μὲ ἱκανότητες καὶ ξέρουν νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν στὴν κατάλληλη εὐκαιρία καὶ μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο.

Ἔχετε ἆρα γε αὐτὲς τὶς ἱκανότητες; Καὶ ξέρετε νὰ τὶς χρησιμοποιήσετε ὅπως κι' ὅταν πρέπει;

Νὰ μερικὲς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ τὸ ἐξακριβώσετε.

Αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες. Ἡ ἀπάντησίς σας στὶς πρῶτες πρέπει νὰ εἶνε καταφατική. Στὶς δεύτερες ἀρνητική.

Πρώτη κατηγορία

1. Ὅταν βρισκώσαστε στὸ τρὰμ ἢ στὸ λεωφορεῖο, ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ κυττάζετε μὲ προσοχὴ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες;
2. Εἴσαστε ἱκανὸς ν' ἀφηγηθῆτε περιληπτικὰ τὴν ταινία ποὺ εἴδατε;
3. Μπορεῖτε ν' ἀντισταθῆτε στὸν πειρασμὸ νὰ τὴν ἀφηγηθῆτε, ὅταν ἡ ἐρώτησις δὲν ἀπευθύνεται σὲ σᾶς, ἀλλὰ σ' ἕναν ἄλλον;
4. Ὅταν πρόκειται νὰ διασχίσετε τὸ δρόμο καὶ παρουσιαστῆ ξαφνικά, ἕνα αὐτοκίνητο, ἀντὶ νὰ τρέξετε ν' ἀνεβῆτε τρομαγμένος στὸ πεζοδρόμιο, ὑπολογίζετε καλὰ τὶς ἀποστάσεις καὶ συνεχίζετε τὴν πορεία σας;
5. Ὅταν παίρνετε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὸ πακέτο σας, ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ προσφέρετε καὶ στοὺς συντρόφους σας;
6. Ξέρετε πόσα ἀκριβῶς χρήματα ἔχετε μέσα στὸ πορτοφόλι σας;
7. Προσπαθεῖτε ν' ἀρέσετε στοὺς ἄλλους;
8. Ἔχετε καλὴ ἀριθμητικὴ μνήμη;
9. Ὅταν δὲν καταλαβαίνετε μιὰ λέξι ἑνὸς κειμένου, ἀνοίγετε ἀμέσως τὸ λεξικό σας γιὰ νὰ τὸ συμβουλευθῆτε;
10. Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους σας προαχθῆ, δοκιμάζετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀδικηθήκατε;
11. Μπορεῖτε νὰ φαίνεστε πρόσχαρος καὶ γελαστός, ἀκόμη κι' ὅταν ἔχετε σοβαρὲς στενοχώριες;
12. Προσέχετε τὴν ποιότητα τῆς τροφῆς σας καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει;

Δεύτερη κατηγορία

1. Συγκινεῖσθε ὅταν χάνετε στὸ παιχνίδι;
2. Ὅταν ἀργῆτε νὰ πᾶτε στὴ δουλειά σας, ἀποδίδετε τὸ σφάλμα στὴν κακὴ λειτουργία τῶν τρὰμ καὶ τῶν λεωφορείων;
3. Ἀποδίδετε σημασία στὶς συμπτώσεις, ἀντὶ νὰ στηρίζεσθε στὴ δύναμί σας;
4. Περιμένετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν τύχη;
5. Καταφεύγετε στὰ χαρτιὰ ἢ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο εἶδος μαντείας γιὰ νὰ μάθετε τὶ πρόκειται νὰ σᾶς συμβῆ;
6. Ἔχετε τὴν ἰδέα ὅτι εἴσαστε κακότυχος;
7. Βιαζόσαστε νὰ τελειώσετε τὴν ἐργασία ποὺ ἀρχίσατε, ἀντὶ νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν καλὴ ἐκτέλεσί της;
8. Ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἴσαστε λιγώτερο καλὰ προικισμένος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας;
9. Ὅταν φτάνετε στὸ τέρμα μιᾶς προσπαθείας σας ἐπαναπαύεσθε στὶς δάφνες σας;
10. Διστάζετε ν' ἀρχίσετε μιὰ ἐργασία ποὺ τὴν βλέπετε συμφέρουσα ἀπὸ φόβο μήπως ἀποτύχετε;
11. Ζητᾶτε διαρκῶς τὶς συμβουλὲς τῶν ἄλλων καὶ ἐπηρεάζεσθε ἀπ' αὐτές;
12. Ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἡ ἐπιτυχία ποὺ εἴχατε ἦταν κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζατε;

Καὶ τώρα ἂς βγάλωμε τὰ συμπεράσματα. Θὰ βαθμολογήσετε μὲ μιὰ μονάδα κάθε σωστὴ ἀπάντησί σας. Ἂν συγκεντρώσετε 24 μονάδες, τότε μπορεῖτε νὰ βαδίσετε στὰ ἴχνη τοῦ Κάρνετζι. Κι' ἡ τύχη θὰ σᾶς βοηθήση! Ἂν συγκεντρώσετε 21 μονάδες, μπορεῖτε καὶ πάλι νὰ ἐπιδιώξετε ἀδίστακτα τὰ πάντα. Ἂν δὲν ξεπεράσετε τὶς 18 μονάδες, πρέπει καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ εἴσαστε εὐχαριστημένος. Ὁ δρόμος τῆς ἐπιτυχίας εἶνε ἀνοιχτὸς μπροστά σας. Ἄν, ὅμως, δὲν συγκεντρώσετε περισσότερες ἀπὸ 12 μονάδες, τότε πρέπει ἢ νὰ διορθωθῆτε ἢ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ κάθε ἐπιδίωξι καὶ νὰ τὰ πάρετε ἀπόφασι ὅτι θὰ ζήσετε μέτρια καὶ ταπεινά.

✿✿

Τὸ κατάντημα τῶν Ἄγγλων ἀριστοκρατῶν

Ὁ νεαρὸς κόμης τοῦ Ἄσρεβουντ πούλησε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ νὰ ἐξοφλήση πρὸς τὸ Δημόσιο τὰ χρέη τοῦ πατέρα του, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Τώρα ζητάει μιὰ ἔμμισθη θέσι γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση.

Ἄλλοι, ὅμως, ἀριστοκράτες προτιμοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τους καὶ ἐπιδίδονται στὰ πιὸ περίεργα ἐπαγγέλματα. Ἔτσι, ἡ μαρκησία τοῦ Κουήνσμπερυ πουλάει ψάρια στὸ Κάρντιφ γιὰ νὰ ζήση. Ὁ κόμης τοῦ Σρέδμπουρυ πουλάει λαχανικά, ποὺ τὰ καλλιεργεῖ ὁ ἴδιος σ' ἕνα μικρὸ λαχανόκηπο. Εἶναι τὸ μόνο κτῆμα ποὺ τοῦ ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν τεραστία περιουσία του. Ὁ κόμης Ντίγκμπυ πουλάει αὐγά, βούτυρο, τυρί, κτλ. κτλ.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Εὔθυμη
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Γοητεία!

Ἔγιναν οἱ ἐκλογές, ἄλλαξε ἡ κυβέρνησι, καὶ τοποθετήθηκαν στὰ ὑπεύθυνα «πόστα» ποὺ λέγονται «πολιτικὲς θέσεις» τὰ πρόσωπα τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν νέων Κυβερνητῶν, ὅπως γίνεται πάντα. Ἔτσι, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ἕνα μεσημέρι κατὰ τὶς 12, καὶ ὁ καινούργιος Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὀργανισμοῦ Τάδε. Ὁ προηγούμενος — πῦρ καὶ μανία μὲ τὴ νέα κυβέρνησι — τἄχε παρατήσει ὅλα σύξυλα κι' οὔτε ἀσχολήθηκε νὰ τοῦ παραδώση. Παρέδωσε νύχτα σ' ἕναν ὑπάλληλο, πῆρε τῶν ὀμματιῶν του κι' ἔφυγε καταγανακτισμένος.

Ὅταν ἔφτασε, λοιπόν, ὁ καινούργιος, μπῆκε στὸ γραφεῖο, ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ δηλώση ποιὸς εἶναι. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπει μιὰ κομψή, μελαχροινοῦλα καὶ τσαχπινομάτα μικροῦλα νὰ τρέχη καὶ νὰ τοῦ παίρνη ἀπ' τὰ χέρια τὸ καπέλλο.

— Καλῶς ὡρίσατε κ. Γενικέ! Ὁρίστε!... Περᾶστε!...

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ τὸν ἔμπασε μέσα σ' ἕνα γραφεῖο σχεδὸν πολυτελές. Τοῦ κρέμασε τὸ καπέλλο καὶ τὸν κύτταξε μέσ' τὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀφέλεια καί... ψεύτικη εἰλικρίνεια.

— Εἶμαι πολὺ συγκινημένη ποὺ ἀναλάβατε, τοῦ εἶπε. Μόνον σεῖς μπορεῖτε νὰ βάλετε τάξι ἐδῶ μέσα καὶ νὰ κάνετε πραγματικὴ δουλειά!... Πάντα τὄλεγα!

— Εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς, ψιθύρισε ὁ κ. Κώστας Ψιλοκοντόπουλος, ὁ νέος Γενικὸς Διευθυντής.

Ἡ μικρή, μὲ μιὰ ταραγμένη σπουδὴ καὶ κάποια νευρικὴ προθυμία, πρότεινε γρήγορα:

— Νὰ σᾶς παρουσιάσω τοὺς ὑπαλλήλους;

Κι' ἄρχισε ἡ παρουσίασις: Διευθυνταί, τμηματάρχαι, προϊστάμενοι καὶ ὑφιστάμενοι, παρήλασαν ὅλοι. Κι' ἡ μικρὴ ποὔχε ἀποχτήσει πολὺ εὔκολα πλήρη ἄνεσι στὴ συμπεριφορά της μὲ τὸ Γενικό, χωρὶς νὰ χάνη τὴν αἴσθησι τῶν ὑπαλληλικῶν ἀποστάσεων, ἔλεγε σὲ κάθε παρουσίασι:

— Κύριε Γενικέ, ὁ κ. Καστραμουτσόπουλος. Ὁ... αὐστηρότερος προϊστάμενος!

Ἤ:

— Ὁ κ. [illegible]κασιάρχης! Τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ὑπαλλήλου! Τὸ καμάρι τοῦ Ὀργανισμοῦ!...

Τέλειωσαν οἱ παρουσιάσεις.

— Τὸν ἑαυτό σας, δὲν μοῦ τὸν παρουσιάσατε, εἶπε ὁ Γενικός.

— Λέλα Γινάτη!

— Χαίρω πολύ!

— Μερσί! Ἐγὼ χαίρομαι... ὁλόκληρη!

Τὴν περιεργάστηκε μ' ἕνα βλέμμα ποὺ εἶχε κάποια... σοβαροφανῆ αὐθάδεια! Ἦτανε σωστὴ ζωντανὴ κουκλίτσα.

— Πρὶν ποὺ βγήκατε ἔξω, τῆς εἶπε, μοὔρθε νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι νὰ σᾶς καλέσω. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα τ' ὄνομά σας. Τί νἄλεγα; Φωνᾶξτε μου... τὴ δεσποινίδα Γοητεία;

Τὸν κύτταξε σεμνά, σαγηνευτικὰ καὶ λιγάκι... ἐπιτιμητικά:

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε. Τώρα πρέπει νὰ εἶμ' ἀπ' ἔξω. Θἄχετε πολὺ κόσμο, σήμερα, καὶ ἡ δουλειά μου εἶναι ἡ κατοχύρωσί σας ἀπὸ ἐνοχλητικοὺς ἐπισκέπτας!... Θὰ σᾶς πῶ σὲ λίγο τί ἐπείγοντα ζητήματα ὑπάρχουν.

Ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε.

Ὁ Γενικὸς ἔμεινε μόνος. Ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ψιθύρισε

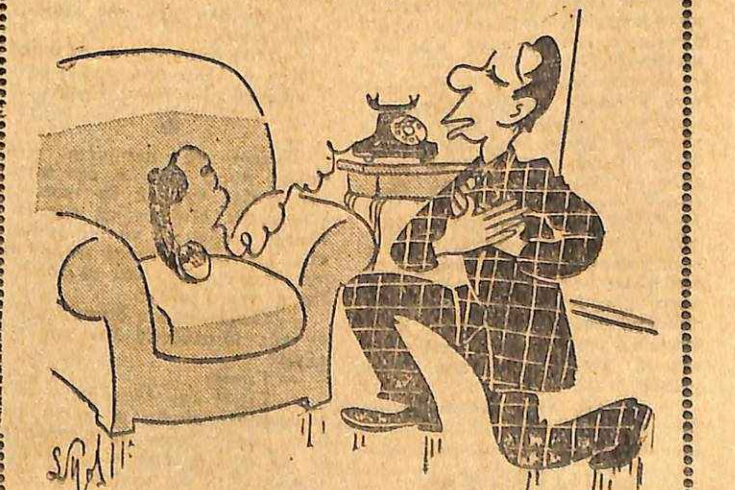

— Δὲν τολμῶ, δεσποινίς, νὰ σᾶς ἀτενίσω κατάματα, γιὰ νὰ σᾶς πῶ πόσο σᾶς ἀγαπῶ!... (Τοῦ Σ. Πολενάκη) μὲ κάποια γλυκειὰ ὀνειροπόλησι:

— Λέλα Γινάτη!...

Καὶ ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ χαρακτηριστικά.

★

Λίγες μέρες ἀργότερα ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι περίμεναν ἀπ' ἔξω. Ὡς τώρα δὲν τῆς ἔδιναν καμμιὰ σημασία γιατὶ ὅλοι τῆς εἶχαν ριχτῆ κι' εἶχαν φάει τὴ χυλόπηττα, πολλοὶ μάλιστα συνωδευμένη ἀπὸ ἠχηροὺς μπάτσους. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ Λέλα ἦταν ἀνένδοτη, κανένας δὲν εἶχε πιὰ τὴν ὄρεξι ν' ἀπασχολῆται μαζί της. Ἀλλὰ τώρα ἡ Λέλα εἶχε τὰ μέσα! Ἦταν τὸ πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ νέου Γενικοῦ! Εὐχαριστεῖες καὶ χαμόγελα τὴν ὑποδέχτηκαν.

— Δεσποινὶς Λέλα, νὰ λέτε πάντα καμμιὰ καλὴ κουβέντα στὸ Γενικό!

— Μείνετε ἥσυχοι!...

★

Καὶ τὴν ἔλεγε. Κάθε ὑπάλληλος ποὺ ἔμπαινε μέσα γιὰ νὰ ὑπογράψῃ ἔγγραφα ἢ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ κάτι, ἔβλεπε τὸ Γενικὸ μελιστάλακτο καὶ προσηνέστατο:

— Ἐργάζεσθε πολὺ εὐσυνείδητα καὶ σᾶς συγχαίρω.

Προαγωγές, ἄδειες, ἐπιδόματα, ἔξοδα κινήσεως καὶ παραστάσεως, ὑπερωρίες, — τὰ πάντα ρύθμιζε ἡ Λέλα.

Ἔγινε τὸ γενικὸ ἴνδαλμα! Καὶ τώρα τὴν ἐσέβοντο ὅλοι.

Κι' ὁ Γενικός; Ἦταν ἐνθουσιασμένος! Τοῦ ρύθμιζε τὰ πάντα. Τὸν γλύτωνε ἀπὸ κάθε κακοτοπιά. Μιὰ μέρα ἦρθε κάποιος «ἐκ μέρους τοῦ κ. Τάδε»! Ἡ Λέλα μπῆκε μέσα καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Γενικοῦ:

— Προσέξτε! Εἶναι «πεπονόφλουδα»! Ἂν ὑπογράψετε τὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς φέρνει, θἄχετε τρομερὲς συνέπειες!

Δὲν τὸ ὑπόγραψε. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔγινε μέγα ζήτημα στὴ Βουλὴ ἀπ' τὴν Ἀντιπολίτευσι. Καὶ τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο ὁ ὑπουργός:

— Ὑπόγραψες τέτοιο πρᾶμμα; Πῶς τὄκανες;

— Δὲν ὑπόγραψα. Ἁπλῶς τὸν ἔδιωξα εὐσχήμως!

— Ἄ, μπράβο! Δόξα σοι ὁ Θεός! Εἶσαι μέγας! Ἔσωσες τὴν πολιτική μας ἀξιοπρέπεια! Τὸ ἀδιάβλητον τῶν δημοσίων ἀνδρῶν! Μπράβο!...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς πῆ... στὰ ἴσια πὼς τὴν ἀγαπάει. Γιατὶ τὸ ἐλαφρὸ καὶ διακριτικὸ φλὲρτ ποὺ τῆς ἔκανε ὡς τώρα, ἐκείνη κατάφερνε νὰ τὸ δέχεται... μ' ἐπιείκεια καὶ νὰ κάνῃ πὼς δὲν καταλαβαίνει.

Μπῆκε, λοιπόν, ὁ κ. Γενικὸς στὸ γραφεῖο, ζωηρός, εὔθυμος, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι, καὶ γεμᾶτος ἔρωτα γιὰ τὴ Λέλα. Εἶχε περάσει κι' ἀπ' τὸ κουρεῖο κι' ἔκανε μιὰ καλὴ «λοσιόν», εἶχε τοποθετήσει κι' ἕνα λουλοῦδι στὸ πέτο, κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του καλὰ ἐκεῖ μέσα στὸ γραφεῖο του ποὺ τώρα πιὰ πατοῦσαν τὰ πόδια του γερὰ γιατ' εἶχε δείξει πὼς αὐτὸς δὲν πάταγε «πεπονόφλουδες». Χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ μπῆκε μέσα ἡ Λέλα. Κρατοῦσ' ἕνα χαρτί.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ ὑπογράψετε; εἶπε.

— Εὐχαρίστως!

Κι' ἅρπαξε τὴν πέννα του. Ἡ μικρὴ τὸν σταμάτησε:

— Ὄχι. διαβᾶστε πρῶτα!

— Δὲν χρειάζεται!

— Σᾶς παρακαλῶ!

Διάβασε:

«Πρὸς τὴν Ἑλένην Κ. Γινάτη, Ἐνταῦθα. Διορίζομεν ὑμᾶς ἔκτακτον ὑπάλληλον μὲ ἡμερομίσθιον δραχμῶν...».

Σταμάτησε, κατάπληκτος:

— Δὲν εἶσθε ὑπάλληλος;

— Ὄχι!... Ἀγωνιζόμουνα νὰ διορισθῶ καὶ ξημεροβραδυαζόμουνα ἐδῶ μέσα. Ὅλοι τοῦ ζητοῦσαν εὐνόητες... αἰσθηματικὲς προκαταβολές! Ὅταν γίνατε σεῖς Γενικό... σκέφτηκα νὰ παίξω τὸ παιγνίδι πὼς εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης σας! Καὶ τὸ πέτυχα! Σᾶς ζητῶ συγγνώμη!... Δὲν ἔκανα καμμιὰ ἐκμετάλλευσι! Τώρα θέλω νὰ πάρω αὐτὸ τὸ μικρὸ κι' ἀσήμαντο διορισμὸ γιατὶ ἂν μὲ βάλετε σ' ἄλλη θέσι μπορεῖ νὰ ἐκτεθῆτε!...

Δυὸ ὑγρὰ διαμαντάκια λαμπύρισαν στὰ μάτια της.

Ὁ κ. Γενικὸς τῆς ἔρριξε ἕνα... γενικὸ ἐξεταστικὸ βλέμμα ἀπὸ τὰ σγουρά της μαλλιὰ ὡς τὸ μεγάλο καὶ βαμένο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ της, ποὺ ξεμύτιζε μὲ μιὰ χαριτωμένη ἀναίδεια ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ παπουτσιοῦ. Ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος σὰν νὰ συγκέντρωνε ὡρισμένες σκέψεις ποὺ τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει. Ἔπειτα κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια της καί. σὰν νὰ πῆρε μιὰ κρίσιμη ἀπόφασι, εἶπε:

— Καὶ ὅμως, δεσποινὶς Λέλα, θὰ σᾶς διορίσω σὲ μιὰ ἄλλη θέσι.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νἆμαι κοντά σας, βιάστηκε ἐκείνη ν' ἀπαντήσῃ, μὲ παραπονεμένη καὶ θλιμμένη ἔκφρασι. Ὄχι μόνο γιατὶ σᾶς ἐκτιμῶ, ἀλλὰ καὶ γιατὶ θέλω νὰ σᾶς φυλάω ἀπὸ τὶς κακοτοπιές.

— Ὑπάρχει καὶ μιὰ κακοτοπιὰ ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ προφυλάξετε! εἶπε ὁ Γενικός. Δῶστε μου μιὰ πέννα.

Πῆρε τὴν πέννα, ἔκανε μιὰ μικρὴ διόρθωσι στὸ ἔγγραφο, τὸ ὑπέγραψε καὶ τῆς τὄδωσε:

— Διαβᾶστε.

Ἡ Λέλα πῆρε τὸ χαρτὶ ταραγμένη καὶ διάβασε:

«... διορίζομεν ὑμᾶς μόνιμον σύζυγόν μας...».

— Δέχεσθε αὐτὴ τὴ θέσι; τὴ ρώτησε.

— Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κύριε Γενικέ!

— Τότε ὑπογράψτε καὶ σεῖς!

Καὶ ἡ Λέλα ὑπέγραψε:

«Δεκτή. — Λέλα Γινάτη».

★

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Λέλα δὲν πῆγε στὸ σπίτι της μὲ τὸ ταπεινὸ λεωφορεῖο. Μιὰ μαύρη ἀεροδυναμικὴ κούρσα, μὲ τὸ σῆμα «Κ. Υ.» τὴν ἄδειασε μπροστὰ στὴν πόρτα της. Καὶ τὸ βράδυ. ἔλεγε στὸ Γενικό:

— Ὁπωσδήποτε ὅμως τὴ θέσι τῆς ἰδιαιτέρας δὲν τὴν ἀφήνω!

— Γιατί;

— Γιατὶ δὲν ξέρω ποιὰ ἄλλη μπορεῖ νἄρθῃ σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Καὶ εἴπαμε πὼς πρέπει νὰ σὲ φυλάω ἀπὸ τίς... κακοτοπιές. Καὶ νὰ φυλάω καὶ τὸν ἑαυτό μου!

Τί εὐτυχίες, ἀλήθεια, σκαρώνουν καμμιὰ φορὰ οἱ κυβερνητικὲς μεταβολές!

ΞΨΙΛΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁδὸς Κυψέλης 34 β'. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—6, τηλέφ. 82.529.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἐλεονώρα Βῆτα Μ., Ἡράκλειον - Κρήτης: Δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἠθοποιοῦ αὐτοῦ. **Ἀδελφοὺς Χάλλ**, Βόλον: Τὸ ὄνομα Hall εἶνε τόσο συνηθισμένο στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική, ὥστε δὲν θὰ ἔφτανε ἕνα ὁλόκληρο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» γιὰ νὰ δημοσιεύσωμε ὅλους τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα αὐτὸ μὲ τὶς διευθύνσεις τους. **Χρῆστον Καραδῆμον**, Βόλον: Για να γίνῃ κανεὶς διάσημος χορευτής, πρέπει ὄχι μόνο νὰ ξέρῃ νὰ χορεύῃ, μὰ καὶ νὰ νοιώθῃ τὸ χορὸ διαφορετικὰ ἀπὸ ἕνα κοινὸ χορευτή. Γι' αὐτό, χρειάζεται κάποιο πηγαῖο ταλέντο. Ἂν τὸ ἔχετε, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνακαλύψετε χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆτε καθόλου ἀπὸ τὸ Βόλο. **Σιμ. Μορφιδην**, Θεσ)νίκην: Μᾶς στέλνετε 4 μέτρια σταυρόλεξα ἀντὶ νὰ μᾶς στείλετε ἕνα καὶ καλό. Ἀρχίζετε τὸ πρῶτο μὲ τὴ λέξι ΥΟΚΟΧΑΜΑ (ἀντὶ ΓΙΟΚΟΧΑΜΑ) καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ΤΩΘΑΣ, ΜΟΣ, ΚΙΤ, ΝΑΠΑΙ, ΧΥΣΙΝ καὶ ἄλλες παρόμοιες. Θὰ προσπαθήσωμε μὲ μερικὲς διορθώσεις νὰ δημοσιεύσωμε τὸ καλύτερο. Τὸ πρωτομαγιάτικο ἦρθε λίγο ἀργά. Ὁ ἀγγλικὸς τίτλος τοῦ φίλμ: «Θεέ, δός μου τὸ φῶς μου» εἶνε: «Madness of the heart» καὶ πρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὸ ἡ Μάργκαρετ Λόκγουντ, ὁ Πὼλ Ντυπουῒ καὶ ἡ Κάθλην Μπάϋρον. **Λιλὴ Γεωργίου**, Ἐνταῦθα, **Μιχαὴλ Κουρκανόν**, Δαμάστας - Μαλεβιζίου: Δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. **Γεώργιον Βλαχάκην**, Β.Σ.Τ. 901: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητᾶτε εἶνε: Πανελλήνιος Ἕνωσις Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν, Χαριλάου Τρικούπη 7, Ἀθῆναι. **Δημήτριον Στράντζαλην**: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, τὸ μόνο του μειονέκτημα εἶνε ὅτι στὸ κέντρον του ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Φροντίστε τὸ προσεχὲς ποὺ θὰ μᾶς στείλετε νὰ ἔχῃ λιγώτερα καὶ νὰ εἶνε ἐξ ἴσου καλὸ σὲ ποιότητα λέξεων. **Στέφανον Γενειατάκην**, Θραψανόν, Πεδιάδος: Ἐλάβαμε τὴ λύσι τοῦ σταυρολέξου. Εἶνε πράγματι σωστὴ καὶ γι' αὐτὸ σᾶς συγχαίρομε. **Νικόλαον Σαλέπην**: Οἱ γελοιογραφίες σας δὲν παρουσιάζουν, δυστυχῶς, κανένα ἀπολύτως ἐνδιαφέρον. **Ἀνυπόμονη παιδούλα**, Ἐνταῦθα: Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε τίποτα. Οἱ φωτογραφίες αὐτές, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, προσφέρονται δωρεάν. Φροντίστε ὅμως νὰ τὶς πάρετε προτοῦ ἐξαντληθοῦν. **Δημήτριον Δραπανιώτην**: Καλούτσικα τὰ ποιήματά σας. Σὲ μερικὰ μόνο σημεῖα ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένη. Ἐπειδὴ δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν, μεταφέρομε ἐδῶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο τοῦ ποιήματος: «Τρία χρόνια»:

Εὔχομαι ὅμως, ἀγαπούλα μου χρυσή
κι' ἂν δὲν θέλεις πιὰ κοντά μου νὰ γυρίσῃς,
νᾶσαι πάντοτε χαρούμενη ἐσὺ
καὶ στὴ νέα σου ζωὴ νὰ εὐτυχήσῃς.

Τάσον καὶ Σταῦρον, Σκάλα Ὠρωποῦ: Ἕνα ἀπὸ τὰ καταστήματα γραμματοσήμων τῶν Ἀθηνῶν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς ποῦν τί ἀξίζει ἡ συλλογή σας εἶνε καὶ τοῦ κ. Θαλῆ Κεσίσογλου, Τσῶρτσιλ 30, Ἀθῆναι. **Ἰωάννην Μαρασιώνην**, Σ.Τ.Γ. 908: Δὲν δημοσιεύομε πιὰ θέματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὴν ἐκδήλωσι ἀγάπης πρὸς τὸ περιοδικό μας. **Χαράλαμπον Μαθᾶκον**, Χρυσούπολιν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Jane Powell εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver, City, Calif. U. S. A. Δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀγὰ Χάν. **Ἀνδρογιάννην Βαγγελᾶτον**, Ἐνταῦθα: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας τῆς 8.5.50. Θὰ δημοσιευθῆ συντόμως. **Κ. Ν. Νικολαΐδην**, Ἐνταῦθα: Ἔχομε ἀρκετὰ σταυρόλεξά σας πρὸς δημοσίευσιν. Καὶ τὰ δυὸ τελευταῖα σας καλά, θὰ περιμένουν ὅμως κι' αὐτὰ τὴ σειρά τους. **Στυλιανὸν Στάην**: Πολὺ καλὸ τὸ νέο σας σταυρόλεξο, θὰ δημοσιευθῆ. Συνεχίζοντας τὴ σταθερὴ πρόοδο ποὺ σημειώνετε, προσπαθῆστε νὰ συμπληρώσετε κανένα σχέδιο πιὸ δύσκολο. μὲ πιὸ λίγα μαῦρα τετραγωνίδια. **Ἀγάθωνα Καρανάσον**, Λαμία: Μερικὲς γενικὲς μειώνουν τὴν ἀξία τοῦ σταυρολέξου σας. Ἀποφεύγετέ τις στὸ μέλλον, ὅσο τὸ δυνατόν. **Σπῦρον Μητσιάλην**, **Γιῶργον Κωνσταντινίδην**, **Νικόλαον Γεωργακόπουλον** καὶ **Δημήτριον Κανελίδην**: Τὸ ὕψος τῶν ἠθοποιῶν εἶνε τὸ ἑξῆς: Κόρνελ Γουάϊλντ: 1 μ. 81, Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ: 1 μ. 78, Ἔρρολ Φλύνν: 1 μ. 90, Γκρέγκορυ Πέκ: 1 μ. 90, Μπάρτ Λάνκαστερ: 1 μ. 87, Ἄβα Γκάρντνερ: 1 μ. 68 καὶ Τάϋρον Πάουερ: 1 μ. 78. **Μιχ. Μηλιώνην**, Καβάλλα: Τὸ πεζογράφημά σας δὲν παρουσιάζει οὔτε ἐνδιαφέρον, οὔτε στρωτὴ ἀφήγησι. Ἄλλωστε ἐμεῖς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. **Σ. Κάπα**: Τὸ ποίημά σας «Στὸ φεγγάρι» ἔχει ἀρκετὰ ἐλαττώματα: στὴν ὁμοιοκαταληξία, στὴν ἔλλειψι συνοχῆς στὸ στίχο, καὶ ἀδικαιολόγητες ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων στίχων. Νά τὸ πρῶτο σας τετράστιχο:

Βλέπε τὸ παρήγορο ἀσημένιο φῶς,
ποὺ στὴν ἥσυχη νυχτιὰ χύνει τὸ φεγγάρι.
Τῆς καρδιᾶς σταμάτησε κάθε στεναγμὸς
καὶ γυρεύει ἡ δύστυχη ἀπ' αὐτὸ νὰ πάρῃ.

Περιμένει κανεὶς νὰ μάθῃ τί θὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὸ ἡ καρδιά, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθῃ ποτὲ γιατὶ ἐσεῖς συνεχίζετε:

Πλᾶσμα ποὺ ἡ μοῖρα του θέλει ν' ἀγρυπνῆ
δὲ σαλεύει μὰ κοιτᾶ τοῦτο μαγεμένο
γιὰ νὰ πέσῃ στ' ὄνειρο καὶ νὰ λησμονῆ
τῆς ζωῆς τὸ πέλαγο τὸ τρικυμισμένο.

Μαίρη Τίπλερ, Ἰσμαηλία - Αἰγύπτου: Δὲν γνωρίζομε, οὔτε καὶ μπορέσαμε νὰ βροῦμε τὴ διεύθυνσι τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἔτσι τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἀπευθύνατε παραμένει στὴ διάθεσί σας. **Καλλιτέχνην**, Ναύπλιον: Δὲν γνωρίζομε τὴ σημερινὴ ἀκριβῆ διεύθυνσι τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ, ἡ ὁποία ἀλλάζει συνεχῶς τόπον διαμονῆς. Θὰ τὴν βρῆτε πάντως στὴ στήλη αὐτὴ μόλις τὴν πληροφορηθοῦμε. **Σοφοκλῆν Βαμβούρην**, Μυτιλήνη: Γράψετε στὸν κ. Φὸρντ μέσῳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀντιπροσωπείας του: Λεωφόρος Συγγροῦ 31, Ἀθῆναι. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Errol Flynn εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U. S. A. **Β. Χ. Κουτσόν**, Θεσσαλονίκην: Δημοσιεύομε πάντα τὰ καλύτερα σταυρόλεξα ποὺ ἔχομε στὰ χέρια μας, παραμερίζοντας τὰ μέτρια κι' ἐκεῖνα τῶν ὁποίων δὲν κατορθώνομε νὰ διορθώσουμε τὰ λάθη. **Miss Rovel**: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Georges Guetary εἶνε: 46th Street Theatre W. of Broadway, New York, N. Y. U. S. A. Γράψετέ του ἀεροπορικῶς γιατὶ δὲν ξέρομε πόσον καιρὸ θὰ μείνῃ ἐκεῖ. **Καλὴ Καλό**, Κυψέλη· Ἐλπίζομε νὰ πραγματοποιήσωμε γρήγορα τὴν ἐπιθυμία σας, ποὺ εἶνε ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιθυμία πολλῶν ἀναγνωστῶν μας. **Ἰωάννην Πλουσιοχέρην**, Ἀλεξάνδρεια: Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ Danny Kaye εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U. S. A. Ὁ περίφημος κωμικὸς βρίσκεται τώρα στὸ Λονδῖνο, γρήγορα ὅμως θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ. **Ι. Καπαντάρον**, Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ περιοδικό μας. Ἔχομε κι' ἐμεῖς παρόμοια παιγνίδια, ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ τ' ἀποκαλέσῃ ἔτσι. Δυστυχῶς ὅμως τεχνικοὶ λόγοι δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν τὴ δημοσίευσί τους. **Α. Σιάγκρην**, Καλάμας: Δὲν ξέρομε ἂν εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὄνομά σας, γιατὶ ἡ ὑπογραφή σας εἶνε δυσανάγνωστη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν εἶνε, δυστυχῶς, δυνατὸν νὰ δημοσιευθῆ γιατὶ περιέχει πολλὲς ἀνορθογραφίες.

Ἐνέργεια ΚΟΝΣΕΡΒΑΡΙΣΜΕΝΗ

Μιὰ ἀπ' τὶς χρησιμώτερες ἐφευρέσεις τῆς ἐποχῆς μας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα λαστιχένιο μπαλόνι μέσα σ' ἕνα χαλύβδινο κύλινδρο. Λέγεται «ὑδραυλικὸς συσσωρευτής» καὶ χρησιμεύει γιά... τὸ κονσερβάρισμα ἐνεργείας. Βάζει δηλαδὴ τὴ δύναμι τοῦ Ἡρακλῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Εἶναι μιὰ συσκευὴ ἁπλῆ ἀλλὰ εὐφυεστάτη.

Ἀποταμιεύει τὴ μηχανικὴ ἐνέργεια, ὅπως ἡ ἠλεκτρικὴ μπαταρία ἀποταμιεύει τὸν ἠλεκτρισμό. Μιὰ μικρὴ μηχανοκίνητη ἀντλία στέλνει λάδι μέσα στὸν κύλινδρο. Ἔτσι, αὐξάνεται σιγὰ - σιγὰ ἡ πίεσις καὶ γίνεται πολὺ μεγάλη. Ὅταν λοιπὸν ἐλευθερωθῆ κατόπιν, ἀναπτύσσεται γιὰ ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα δύναμι πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' τὴν ἀρχική, γιατὶ καταναλίσκεται σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἐνέργεια ποὺ συγκεντρωνόταν λίγο - λίγο ἐπὶ τόσην ὥρα.

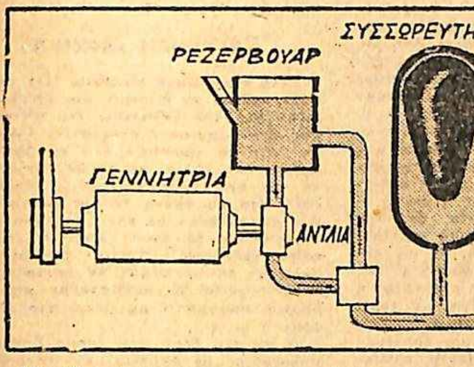

Ὁ «ὑδραυλικὸς συσσωρευτὴς» ποὺ ἀποταμιεύει τὴ μηχανικὴ ἐνέργεια.

Ὕστερα ὁ συσσωρευτὴς πρέπει νὰ ξαναγεμίσῃ μὲ ἐνέργεια, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ κι' ἄλλη φορά! Εἶναι δηλαδὴ ἕνα ἰδεῶδες σύστημα γιὰ δουλειὲς ποὺ χρειάζονται πολὺ μεγάλη δύναμι γιὰ σύντομο χρονικὸ διάστημα, εἴτε ὡς πηγὴ ἐνεργείας σὲ περίπτωσι ἐκτάκτου ἀνάγκης.

Τὰ πρῶτα μηχανήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἦσαν ἀτελῆ. Εἶχαν διαφυγές, ἀπ' ὅπου χανόταν σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀποταμιευμένη ἐνέργεια.

Ὁ νεώτερος καὶ τελειότερος τύπος ἐπινοήθηκε τὸ 1939 ἀπ' τὸ Γάλλο Ζὰν Μερσιὲ καὶ τελειοποιήθηκε ἀργότερα ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ μηχανικὸ Ἔντγαρ Γκρήρ, ποὺ ἄρχισε νὰ φτιάνῃ καὶ νὰ πουλάῃ τέτοιους συσσωρευτάς.

Ὁ συσσωρευτὴς ἀποτελεῖται — ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω — ἀπὸ ἕνα κυλινδρικὸ χαλύβδινο περίβλημα, ποὺ περιέχει ἕνα ἐλαστικὸ μπαλόνι κλειστὸ καὶ φουσκωμένο μὲ ἀέρα ἢ μὲ ἀέριο «ἄζωτον» μὲ πίεσι ἑκατοντάδων λιτρῶν σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο ἐπιφανείας. Ὅταν ἡ ἀντλία ἀρχίσῃ νὰ εἰσάγῃ λάδι στὸν κύλινδρο, τὸ μπαλόνι συμπιέζεται ἐξωτερικῶς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ μεγαλώνει συνεχῶς ἡ πίεσις τοῦ ἀερίου ποὺ περιέχει. Ἡ πίεσις αὐτὴ μεταδίδεται, βεβαίως, καὶ στὸ λάδι. Μποροῦμε δὲ νὰ τὴν αὐξήσουμε ὅσο θέλουμε — πάντως μέσα σὲ ὡρισμένα ὅρια.

Τὸ μπαλόνι πλέει σχεδὸν ἐλεύθερα μέσα στὸ λάδι. Ἐπειδὴ ὑφίσταται ἴση πίεσι ἀπὸ παντοῦ, δὲν παθαίνει φθορὲς καὶ παραμορφώσεις ἀπ' τὴ χρῆσι. Στὶς σχετικὲς δοκιμὲς ἀντοχῆς, ἕνα τέτοιο μπαλόνι βρέθηκε τελείως ἀμετάβλητο, μολονότι εἶχε χρησιμοποιηθῆ 2½ ἑκατομμύρια φορὲς κατὰ συνέχειαν!

Τὴ στιγμὴ τῆς χρησιμοποιήσεως, ἀνοίγουμε μιὰ βαλβίδα. Τὸ συμπιεσμένο λάδι διοχετεύεται τότε σ' ἕνα ἄλλο, μεγάλο κύλινδρο καὶ κινεῖ ἕνα ἔμβολον, ἐκτελῶντας ἔτσι διάφορα χρήσιμα ἔργα.

Πῶς λειτουργεῖ ὁ «ὑδραυλικὸς συσσωρευτής»

Κάθε μέρα σχεδόν, ἐπινοοῦνται καινούργιες ἐφαρμογὲς τοῦ ὑδραυλικοῦ συσσωρευτοῦ.

Μὲ μιὰ τέτοια συσκευή, μπορεῖ ἕνας ἄρρωστος σὲ νοσοκομεῖο ν' ἀνεβάζῃ ἢ νὰ χαμηλώνῃ μόνος του ἕνα τμῆμα τοῦ κρεββατιοῦ του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ὑπάρχει κάτω ἀπ' τὸ σομιὲ ἕνα κουτὶ ποὺ περιέχει ἕνα τέτοιο συσσωρευτή, χωρητικότητος 1 κιλοῦ περίπου. Μιὰ μικρὴ ἠλεκτροκίνητη ἀντλία τὸν τροφοδοτεῖ μὲ λάδι ἀπὸ ἕνα ντεπόζιτο. Σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ἡ πίεσις ἀνεβαίνει σὲ ὁλόκληρους τόννους κατὰ τετραγωνικὸ πόντο. Ἔπειτα ἡ ἀντλία σταματάει μόνη της, καὶ ξαναλειτουργεῖ αὐτομάτως μόλις ἐλαττωθῆ πάλι ἡ πίεσις.

Ὁ ἄρρωστος ἔχει δίπλα του ἕνα μοχλό. Ὅταν τὸν τραβήξῃ, ἀνασηκώνεται σιγὰ - σιγὰ τὸ μισὸ σομιέ, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ τὸ σῶμα του ἀπ' τὸ ξάπλωμα. Ἡ ἀνύψωσις αὐτὴ τοῦ σομιὲ θὰ γινόταν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία κι' ἂν ἀκόμη βρισκόταν πάνω στὸ κρεββάτι... ὁλόκληρος ἐλέφας! Μὲ μιὰν ἄλλη κίνησι τοῦ μοχλοῦ, ὁ ἄρρωστος σταματάει τὸ σομιὲ στὴν κλίσι ποὺ θέλει, καὶ μ' ἄλλη πάλι τὸ ξαναφέρνει στὴν ὁριζόντια θέσι.

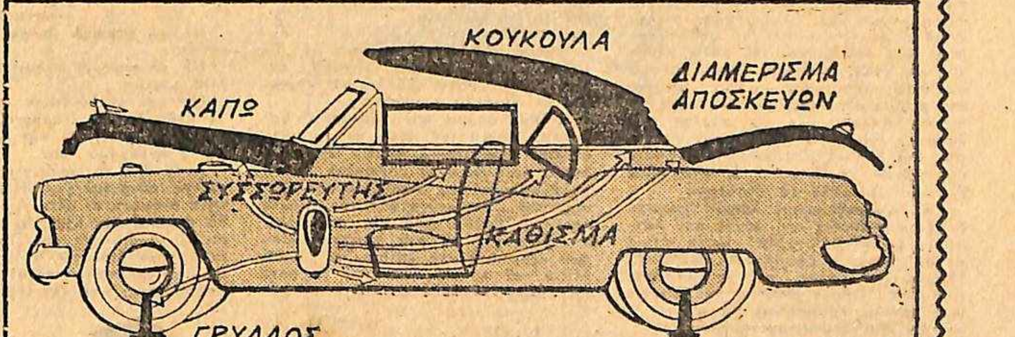

Τὸ σύστημα τοῦ «ὑδραυλικοῦ συσσωρευτοῦ» σ' ἕνα αὐτοκίνητο μπορεῖ ν' ἀνοιγοκλείνῃ αὐτομάτως τὰ παράθυρα, τὸ καπὼ κλπ. καὶ ν' ἀνυψώνῃ τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἑνὸς τροχοῦ!...

Ἕνας ἄρρωστος στὸ νοσοκομεῖο μπορεῖ ν' ἀνεβάζῃ ἢ νὰ χαμηλώνῃ μόνος του ἕνα τμῆμα τοῦ κρεββατιοῦ του, χάρις στὸν «ὑδραυλικὸ συσσωρευτή».

Ἕνα παρόμοιο σύστημα, ἐγκατεστημένο σ' ἕνα αὐτοκίνητο, θὰ μποροῦσε ν' ἀνοιγοκλείσῃ αὐτομάτως τὰ παράθυρα, τὴν κουκοῦλα, ἢ τὸ καπώ, ν' ἀνυψώσῃ ὁλόκληρο τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἑνὸς τροχοῦ, κλπ. Ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἁπλῆ πίεσι τῶν ἀντιστοίχων κουμπιῶν.

Τὰ σκεπάσματα τῶν ἀμπαριῶν τῶν φορτηγῶν πλοίων, ποὺ ζυγίζουν ὡς 7 τόννους, ἀπαιτοῦν πολὺν κόπο κι' ἀρκετοὺς ἐργάτες γιὰ τὸ ἀνοιγοκλείσιμό τους. Ἡ ἴδια δουλειὰ ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃ εὔκολα, σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας μόνο, ὅταν πιέσῃ κανεὶς ἕνα κουμπὶ ποὺ συνδέεται μ' ἕνα ὑδραυλικὸ συσσωρευτή.

Μὲ τὸν ἴδιο συσσωρευτὴ ἀναπτύσσεται ἡ τεραστία δύναμις ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὸ ξεκίνημα τῶν μεγάλων πετρελαιομηχανῶν Ντῆζελ.

Οἱ μεγάλες πρέσσες τῶν μεταλλουργείων ἀναπτύσσουν πίεσι 50 τόννων γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Ἐπακολουθεῖ ἔπειτα ἕνα διάλειμμα 10 λεπτῶν τῆς ὥρας, ὡς τὸ ἑπόμενο πρεσσάρισμα. Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ διακοπή, λειτουργεῖ ἕνας ὑδραυλικὸς συσσωρευτὴς καὶ συγκεντρώνει τὴν ἐνέργεια ποὺ θὰ καταναλωθῆ κατόπιν μαζεμένη. Ἔτσι, ἡ πρέσσα μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ μ' ἕνα μοτὲρ 1½ ἵππου μόνον, ἐνῶ ἄλλοτε θὰ χρειαζόταν μοτὲρ 50 ἵππων.

Οἱ ἐφαρμογὲς τοῦ ὑδραυλικοῦ συσσωρευτοῦ στὴ βιομηχανία εἶναι ἀνεξάντλητες. Φυσικά, χρησιμοποιοῦνται συσσωρευταὶ μεγάλης χωρητικότητος, ὡς 40 γαλονιῶν.

Ἀντὶ λαδιοῦ, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ στοὺς συσσωρευτὰς ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑγρό, ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ βλάπτῃ τὸ καουτσουκένιο μπαλόνι. Ἕνας συσσωρευτὴς μὲ νερὸ συμπιεσμένο χρησιμεύει γιὰ τὴ δοκιμὴ τῆς ἀντοχῆς τῶν κλειστῶν ντεποζίτων.

Τέλος, ὁ ὑδραυλικὸς συσσωρευτὴς χρησιμοποιεῖται σὲ διάφορες περιπτώσεις γιὰ τὴν «ἀπορρόφησι» τῶν παλμῶν καὶ κραδασμῶν τῶν μηχανῶν, καθὼς καὶ στοὺς «μύλους» κάθε εἴδους, γιὰ νὰ ὑποχωροῦν λίγο οἱ κύλινδροί τους ὅταν συναντήσουν μιὰν ἐξαιρετικὴ ἀντίστασι ποὺ θὰ τοὺς κατέστρεφε. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ συσσωρευτὴς παίζει ρόλο ἰσχυροῦ ἐλατηρίου.

Τὸ γνωστὸ ἀπὸ αἰώνων ὑδραυλικὸ πιεστήριον στηρίζεται κι' αὐτὸ σὲ ἀνάλογους ὑδραυλικοὺς νόμους. Αὐτὸ ὅμως ἀποδίδει, πολλαπλασιασμένη ἀναλόγως, τὴ μηχανικὴ ἐνέργεια ποὺ καταβάλλεται ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ χαρακτηριστικὴ διάκρισις καὶ ἡ σπουδαιότερη ἰδιότης τοῦ ὑδραυλικοῦ συσσωρευτοῦ, εἶναι ὅτι ἀποταμιεύει τὴν ἐνέργεια αὐτή, γιὰ νὰ τὴν ἀποδώσῃ ὅλη μαζὶ ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ ὁσοδήποτε χρονικὸ διάστημα. Εἶναι λοιπὸν πραγματικὴ «κονσέρβα ἐνεργείας».

Ἡ θέσις τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Μὲ τιμᾷ ἡ ἐμπιστοσύνη σας, ἀγαπητή μου, ποὺ θέλετε ν' ἀποφασίσω ἐγὼ ποῦ πρέπει νὰ παραθερίσετε, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀπαντήσω σχετικὰ στὸ ἐρώτημά σας πρέπει νὰ ξέρω τὴν κρᾶσι σας γιὰ νὰ καταλάβω ἂν σᾶς πάη καλύτερα τὸ βουνὸ ἢ ἡ θάλασσα. Ἂν εἶστε νευρικὴ πρέπει ν' ἀποφύγετε τὴ θάλασσα. Ἂν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ξεκούρασι τῶν νεύρων ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ θὰ σᾶς ὠφελήση. Ἂν ἔχετε τάσι γιὰ μελαγχολία θὰ ἐπιδιώξετε κάτι ποὺ θὰ σᾶς διασκεδάση καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν πᾶτε σὲ μέρος ποὺ θὰ εἶνε μοναξιά. Ἂν πάλι σᾶς πειράζη ἡ ὑγρασία, μὴν πᾶτε σὲ μέρος ποὺ εἶνε ὑγρό, γιατὶ θὰ εἶστε διαρκῶς ἀδιάθετη. Ἂν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ σωματικὴ ξεκούρασι ν' ἀποφύγετε μέρη ποὺ εἶνε πολλοὶ γνωστοί σας καὶ θὰ σᾶς προτρέπουν σὲ τρεχάματα καὶ ξενύχτια.

Ἔπειτα εἶνε καὶ κάτι ἄλλο: Τί ποσὸ διαθέτετε γιὰ τὴν ἐξοχή σας. Ἂν ἀδιαφορῆτε γιὰ τὰ ἔξοδα, τότε νὰ προτιμήσετε ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν ὅλα τὰ μέσα, ὥστε νὰ ξεκουρασθῆτε ἐντελῶς ἀπὸ ὅλες τὶς φροντίδες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Ἡ προσπάθεια ὅλων τῶν ρυθμιστῶν τῆς Μόδας τείνει θὰ ἔλεγε κανεὶς σὲ ἕνα ἰδίως: Στὸ νὰ παρουσιάζουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ἀντιθέσεις.

Λ. χ. βλέπουμε μία στενὴ φούστα τόσο στενὴ ποὺ ἐμποδίζει τὸ περπάτημα καὶ πλάϊ μίαν ἄλλη πλατειὰ σὰ φουστανέλλα. Ἄλλη πάλι σιλουέττα παρουσιάζει πλάτος στοὺς γοφοὺς καὶ στενέματα στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας. Βλέπομε ὅμως καὶ τὸ ἀντίθετο: ἐφαρμογὴ στοὺς γοφοὺς καὶ ρίξιμο ὅλου τοῦ φάρδους πρὸς τὰ κάτω. Ἄλλοτε ὅλο τὸ φάρδος τῆς φούστας εἶνε τραβηγμένο πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ ὅλο τὸ μπροστινὸ μέρος εἶνε ἐφαρμοστό. Ἀμέσως ὅμως στὸ πλάϊ βλέπομε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Ἂς ἀπαριθμήσωμε λοιπὸν μερικὲς ἀκόμη ἀντιθέσεις ἀπ' αὐτὲς ποὺ λανσάρει ἡ ἐφετεινὴ μόδα: Μέση στενὴ μὲ τὸ μποῦστο ἐφαρμοστό. Μέση τὸ ἴδιο στενή, ἀλλὰ μὲ τὸ μποῦστο μπουφάν. Ὤμους ριχτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν εὐθεῖα γραμμὴ μὲ τὰ μανίκια. Ὤμους φορτωμένους, ὄχι μὲ βάτες, ἀλλὰ μὲ γαρνιρίσματα σὲ ὕψος: κάτι σὰν φτεροῦγες ἢ μὲ γιακὰ ποὺ γίνεται τόσο μεγάλος ποὺ νὰ σκεπάζη τοὺς ὤμους.

Πλισὲ τοποθετημένο πίσω στὴ φούστα γιὰ νὰ τῆς δίνη πλάτος, ἐνῶ μπροστὰ ἔρχεται ἐφαρμοστή. Πλισὲ τοποθετημένο στὸ μπροστινὸ φύλλο, ἐνῶ ὅλη ἡ ἄλλη φούστα εἶνε ἴσια.

Νωμίτης ποὺ πιάνει τὸ μισὸ μποῦστο καὶ μποῦστος ἴσιος χωρὶς καμμία ραφή, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πλαϊνές.

Μανίκια στενὰ ἐφαρμοστά, μανίκια πλατειὰ σὰν μπέρτες. Ζαπονὲ πολὺ πλατειά, μανίκια ραφτά. Βραδυνὰ φορέματα ποὺ θυμίζουν κρινολίνα καὶ ἄλλα ποὺ ἔχουν τόσο στενὲς φοῦστες, ποὺ νὰ διαγράφεται κάτω ἀπ' αὐτὲς ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ὑποδήματα πολὺ ντεκολτέ, ὑποδήματα κλειστὰ μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι σχηματίζονται ὁλόκληρα ἀπὸ λουρίδες.

Καπέλλα πολὺ μεγάλα καὶ ἴσια. Ἄλλα μικρὰ καὶ μὲ γαρνιρίσματα τοποθετημένα σὲ ὕψος.

Ταγιὲρ κλασσικά, ταγιὲρ φανταιζὶ μὲ ζακέττες σταυρωτὲς ἢ ἴσιες.

Γιακαδάκια σμόκιν ἢ ἀντρικά. Γιακαδάκια μεγάλα μὲ πέτα μυτερά.

Γι' αὐτὸ ἂν ρωτήσετε σήμερα μιὰ ράφτρα «τί συνηθίζεται ἐφέτος;». Θὰ σᾶς ἀπαντήση: «Τὰ πάντα συνηθίζονται! Καὶ πλατειὰ καὶ στενὰ καὶ κοντὰ καὶ μακρυὰ καὶ κλασσικὰ καὶ φανταιζί».

Φορέματα ἀπογευματινὰ

Θὰ σᾶς παρουσιάσωμε τώρα μερικὰ μοντέλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἴδαμε στὶς τελευταῖες συλλογές: Φορέματα λινὰ μονόχρωμα: κίτρινο, μπλὲ νατιέ, φρέζ, ἐκάϊγ. Τὰ περισσότερα σχέδια εἶνε ἁπλᾶ σεμιζιὲ μὲ κούμπωμα ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὣς κάτω, μὲ κουφόπιετες στὴ φούστα στὰ δύο πλάγια καὶ πίσω, ἢ μὲ φούστα κλὸς ἢ πλισέ. Κάποτε τὸ πλισὲ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μποῦστο καὶ συνεχίζεται σὲ ὅλη τὴ φούστα. Τὸ πλισὲ συνεχίζεται ἀκόμη καὶ στὰ μανίκια ποὺ εἶνε φυσικὰ πολὺ κοντὰ ζαποναί. Ἄλλοτε τὸ κορσὰζ ἔχει ἕνα ἀμπιεσμὰν καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ἀρχίζει τὸ πλισὲ ποὺ πάει ὣς κάτω.

Μετὰ τὰ λινά, ἔχομε τὰ σαντοὺν ποὺ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία σχεδίων ἐφέτος. Τὰ περισσότερα σχέδια εἶνε μεγάλα: λουλούδια, φύλλα, παστίλιες, τρίγωνα. Αὐτὰ γίνονται ὡραιότατα ἀπογευματινὰ φορέματα δροσερὰ καὶ εὐκολοφόρετα, γιατὶ πλένονται καὶ σιδερώνονται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία.

Κανοτιὲ ἀπὸ ἄσπρη παγιασὸν γαρνιρισμένο μὲ μαρὸν βελούδινη κορδέλλα, ποὺ καταλήγει σὲ μπρίντες πίσω.

Εἴδαμε πολλὰ τέτοια μοντέλα. Τὰ περισσότερα δὲν εἶχαν γιακάδες, ἀλλὰ τὰ ἀνοίγματα τοῦ λαιμοῦ παρουσίαζαν διάφορα σχήματα.

Εἴδαμε ἀκόμα καὶ ὡραιότατα καρεδάτα ὑφάσματα, ἰδίως σὲ χρώματα κίτρινα, πρασινωπά, μπέζ. Ἕνα πολὺ ὡραῖο μοντέλο ἦταν καμωμένο μὲ ἕνα πολὺ σκερτσόζικο σταύρωμα τοῦ κορσὰζ ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ σὰν νωμίτη καὶ ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὶς μασχάλες, καταλήγοντας σὲ μιὰ «πὰτ» μυτερὴ ποὺ κούμπωνε στὸ λαιμό. Τὸ κουμπὶ ἐκεῖνο τοῦ λαιμοῦ ἦταν καὶ τὸ μόνο ποὺ ὑπῆρχε σὲ ὁλόκληρο τὸ μποῦστο. Μιὰ πλατειὰ δερμάτινη ζώνη, μιὰ μεγάλη τσέπη δεξιὰ στὴ φούστα καὶ μιὰ ραφὴ μπροστὰ στὴ μέση συμπλήρωνε τὸ σύνολο.

Τὸ πίσω μέρος τῆς πλάτης εἶχε κάπως διαφορετικὸ τὸ σχῆμα τοῦ νωμίτη σὰν ἕνα κεφαλαῖο Υ ποὺ οἱ δυὸ ἄκρες του ἔφταναν στοὺς ὤμους. Ἦταν ἕνα μοντέλο ἀληθινὰ χαριτωμένο.

Ἄλλα μοντέλα φορεμάτων εἶχαν ἄσπρα γιακαδάκια μὲ κέντημα ἢ μὲ ἀζοὺρ ἢ καὶ χωρὶς τίποτε, μαλακὰ ἢ κολλαριστά. Σὲ πολλὰ ἄλλα φορέματα ποὺ εἶχαν γιακαδάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἔβγαινε κάτω ἀπὸ τὸ γιακὰ γιὰ συμπλήρωμα μιὰ κορδέλλα δεμένη, ὄχι φιόγκος, ἀλλὰ ἁπλῆ θηλειὰ ἢ κόμπος.

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν κομψὴ ἐμφάνισι

Οἱ λεπτομέρειες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὡραία ἐμφάνισι εἶνε πολλὲς καὶ ἂν δὲν τὶς προσέξωμε ὅλες ὅσο ὡραῖο καὶ ἂν εἶνε τὸ ντύσιμό μας δὲν θὰ παρουσιάσωμε τὴν ὡραία ἐντύπωσι ποὺ θέλομε. Λ. χ. ὅσο καὶ ἂν εἶνε ὡραῖο τὸ φόρεμά μας δὲν θὰ φιγουράρη ἂν δὲν ἔχωμε ὡραῖες κάλτσες ἢ κομψὰ ὑποδήματα ἀνάλογα μὲ ὅλο τὸ ντύσιμο. Δηλαδὴ νὰ μὴ φοροῦμε γόβες μ' ἕνα φόρεμα περιπάτου ἢ σκαρπίνια μὲ φόρεμα ἀμπιγιέ.

Νὰ μὴν κρατοῦμε μιὰ τσάντα πρωϊνὴ ἂν εἶνε ἀπόγευμα.

Νὰ μὴ φοροῦμε ἕνα καπέλλο φορτωμένο μὲ ταγιὲρ σπορτίφ.

Νὰ μὴ φοροῦμε ἐσάρπα ἐμπριμὲ μὲ φόρεμα ἐμπριμέ.

Νὰ μὴ φοροῦμε μπλούζα ἀμπιγιὲ μὲ φούστα μάλλινη.

Νὰ μὴ φοροῦμε βελάκι μὲ πρωϊνὸ καπέλλο.

Νὰ μὴ φοροῦμε πέτσινα γάντια μὲ λινὸ φόρεμα.

Νὰ μὴν ἀκολουθοῦμε τέλος τυφλὰ τὴ μόδα ἂν δὲν ἐναρμονίζεται μὲ τὴ σιλουέττα μας, μὲ τὴν ἡλικία μας, μὲ τὸ ἀνάστημά μας.

Αὐτὰ ὅλα τὰ προσέχει ἡ Παριζιάνα, γι' αὐτὸ καὶ ξεχωρίζει σὲ κομψότητα ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς Εὐρωπαῖες. Τὸ μυστικό της ἔγκειται στὸ ὅτι ξέρει τί νὰ διαλέγη καὶ ξέρει νὰ φορῇ ἐκεῖνο ποὺ διαλέγει. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχη προσωπικότητα καὶ ὄχι νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἑκάστοτε μόδα.

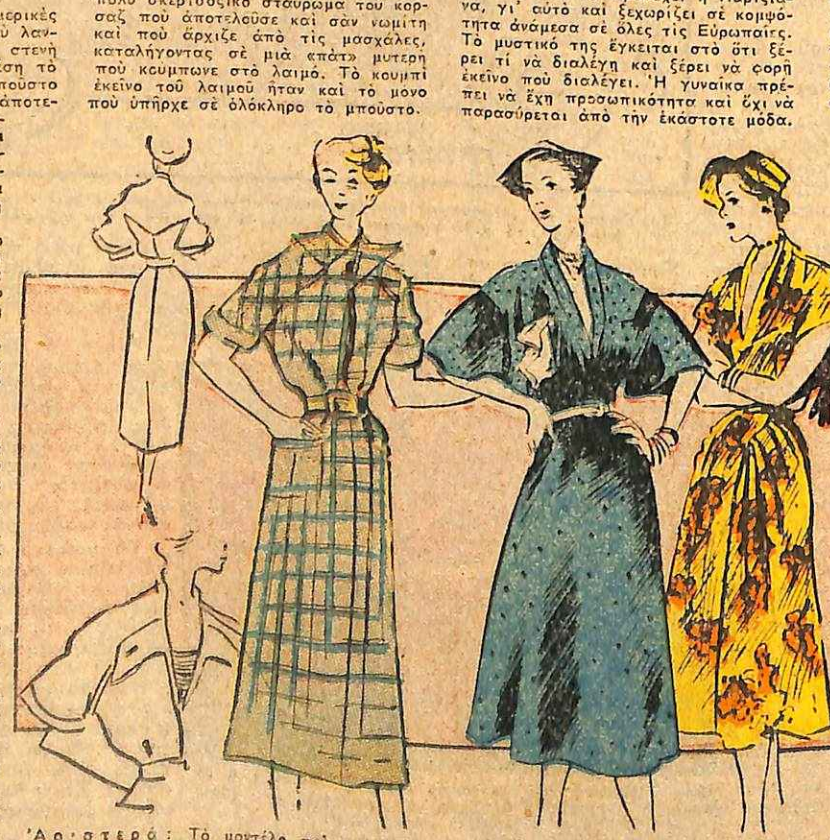

Ἀριστερά: Τὸ μοντέλο ποὺ περιγράφουμε μὲ τὸ σταυρωτὸ κορσάζ. Δεξιά: Δυὸ ἀπογευματινὰ φορέματα μὲ χασμμὴ τῆς τελευταίας μόδας.

Γιὰ τὴ διατήρησι τῆς σιλουέττας

Ἡ καθιστικὴ ζωὴ εἶνε ὁ ἐχθρὸς τῆς σιλουέττας. Παρατηρήθηκε ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ οἱ γυναῖκες ἐργάζονται σὲ γραφεῖο παρουσιάζουν μία τάσι σὲ πάχος, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιφέρεια. Γιὰ ν' ἀντιδράσετε σ' αὐτήν, πρέπει μόλις τελειώνετε τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου σας νὰ κάνετε τοὐλάχιστον μιᾶς ὥρας περίπατο μὲ βῆμα ταχὺ καὶ τὰ πρωϊνὰ νὰ κάνετε γυμναστικὲς κινήσεις μὲ τὰ πόδια σας (κάμψι τῶν γονάτων, τέντωμα τῶν ποδιῶν, κ.τ.λ.) τοὐλάχιστο δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ φαγητό σας νὰ εἶνε θρεπτικὸ μέν, ἀλλὰ νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰ ἀμυλώδη, τὶς σάλτσες, τὸ πολὺ ψωμὶ καὶ τὰ γλυκίσματα. Τρώγετε κρέας ψητό, ψάρι καὶ χόρτα βραστὰ ἢ σαλάτες ὠμές, ποὺ εἶνε θρεπτικά, ἀλλὰ ὄχι παχυντικά.

Ἐπίπλωσις ἐξοχικὴ

Εἴτε στὴν ἐξοχὴ εἴμαστε, εἴτε στὴν πόλι πρέπει νὰ δώσωμε μιὰ καλοκαιρινὴ ὄψι στὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ μας ὅταν ἀρχίσουν οἱ ζέστες. Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ κρυφτοῦν ὅλα τὰ βαρειὰ πράγματα: χαλιά, κουρτίνες, μπιμπελὸ καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται προφύλαξι ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ καλοκαιριοῦ. Δὲν συμφωνοῦμε μὲ τὴν ἄποψι νὰ ξεγυμνώσουμε τὸ σπίτι μας τὸ καλοκαίρι ὥστε νὰ γίνεται ἀφιλόξενο, ἀλλὰ ἂν τὰ μέσα μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν καλὸν εἶνε ν' ἀντικαθιστοῦμε μερικὰ βαρειὰ πράγματα μὲ ἄλλα πιὸ ἐλαφρά.

Λ. χ. στὴ θέσι ποὺ ἔχομε βαρειὲς πολυθρόνες μὲ ὕφασμα, ἂν μποροῦμε ἂς βάλωμε ψάθες μὲ μαλακὰ μαξιλάρια, ἀντὶ γιὰ βαρειὲς κουρτίνες ἂς βάλωμε ψιλὰ στὸρ ἢ κουρτίνες ἀπὸ κρετόν. Ἂς ντύσωμε τὰ ἔπιπλά μας μὲ θῆκες ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμα κρετὸν ποὺ νὰ δίνουν στὸ σπίτι μιὰ χαρωπὴ καλοκαιρινὴ ὄψι.

Ἔτσι τὸ σπίτι μας θὰ εἶνε τὸ ἴδιο φιλόξενο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δροσερό.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μαραμένο λουλοῦδι: Ἀλείφετε τὰ φρύδια σας κάθε βράδυ μὲ λίγο δαφνόλαδο. Θὰ συντελέση στὴν πύκνωσί τους. Τὴν ἀλλαγὴ χρώματος δὲν σᾶς τὴν συνιστῶ.

Μίαν δυστυχισμένην νέαν: Ἦταν μιὰ περιπετειοῦλα. Πρέπει νὰ τὴν ξεχάσετε, ὅπως τὴν ξέχασε κι' αὐτός. Δὲν θὰ ὠφελήση σὲ τίποτε νὰ ξεπέσετε γράφοντάς του. Θὰ τύχη κάτι ἄλλο καὶ θὰ παρηγορηθῆτε, ὅπως εἶνε φυσικό, στὴν ἡλικία σας.

Ἔλενα Θ. Χ.: Εἶνε πράγματι δυσάρεστο αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει, ἀλλὰ τὸ κακὸ διορθώνεται μὲ ριζικὴ ἀποτρίχωσι. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί θὰ στοιχίση, γιατὶ ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ ἀναλάβη τὴ θεραπεία, πρέπει προηγουμένως νὰ σᾶς δῆ.

Φίλην τοῦ «Θησαυροῦ»: Δὲν εὐθύνομαι γιὰ ὅσα διαφημίζονται, οὔτε μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρω. Στὸ Κάϊρο ποὺ βρίσκεστε θὰ ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐξαρτήματα γιὰ μασσάζ. Γιατὶ δὲν ἀγοράζετε ἕνα ἀπ' αὐτὰ νὰ κάνετε κάθε πρωῒ τὸ μασσάζ σας στὰ μέρη ποὺ θέλετε ν' ἀδυνατίσετε;

Λύντια Φ. Σ. 56: Μετὰ ἀπὸ 6 μῆνες δὲν χρειάζονται τόσοι περιορισμοί. Καὶ κοντὸ μανίκι μπορεῖτε νὰ βάλετε καὶ χωρὶς κάλτσες νὰ βγῆτε. Ὅσο γιὰ θέατρο καὶ κινηματογράφο, ὅταν ζῇ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ θαφτῇ ζωντανός, ἀλλοιῶς μαραζώνει. Θὰ πηγαίνετε παντοῦ μὲ μέτρο, γιατὶ οὔτε ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σας θὰ τὸ ἤθελε νὰ σᾶς βλέπη κλεισμένη σὲ τέσσερις τοίχους.

Ε. Β. Α., Θεσσαλονίκην: Ὁ μέλλων σύζυγός σας ἔχει δίκηο: Τὸ κομματιαστὸ στρῶμα εἶνε πιὸ καλὸ γιατὶ γυρίζει πιὸ εὔκολα. Ἀλλὰ τὰ τρία κομμάτια εἶνε ὑπερβολή, δυὸ ἀρκοῦν. Ἔχετε μόνον ὑπ' ὄψι σας ὅτι χρειάζεται στήριγμα στὸ σομιὲ γιὰ νὰ κρατιοῦνται τὰ κομματιαστὰ στρώματα στὴ θέσι τους.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἂν καὶ τὸ Χόλλυγουντ εἶνε σήμερα γεμάτο ἀπὸ ἠθοποιοὺς κάθε ἡλικίας καὶ γιὰ κάθε ρόλο, ὡστόσο δὲν ἀδιαφορεῖ ποτέ του γιὰ ἕνα καινούργιο ταλέντο, ὅταν μάλιστα τὸ ταλέντο αὐτὸ εἶνε Ἀμερικανός.

Ἕνα τέτοιο ἀκριβῶς νέο ταλέντο εἶνε καὶ ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν, γνωστὸς καὶ ἄξιος ἠθοποιὸς τῶν μεγάλων θεάτρων τοῦ Μπροντγουαίη.

Ψηλός, ξανθός, γεμάτος, μὲ συμπαθέστατα χαρακτηριστικά, γαλανὰ μάτια καὶ γοητευτικὸ χαμόγελο, ὁ Ντέϊβιντ ἄρχισε πρὸ δύο ἐτῶν τὴν κινηματογραφική του καρριέρα του ὡς ἑξῆς:

— Μοῦ ἄρεσε βέβαια τὸ θέατρο, λέει σήμερα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ πάντα ὀνειρευόμουνα τὸν κινηματογράφο. Ἤθελα νὰ γίνω στὰρ γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτον γιατὶ στὸν κινηματογράφο οἱ ἠθοποιοὶ κερδίζουν περισσότερα χρήματα καὶ δεύτερον γιατὶ ἔρχονται σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινὸν καὶ ἀποκτοῦν συμπάθειες. Κι' ἐγώ, σὰ νέος ποὺ ἤμουνα, εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ συμπάθειες.

»Ἔτσι, συνεχίζει ὁ Ντέϊβιντ, ἔφτασα μιὰ μέρα τοῦ 1948 στὸ Χόλλυγουντ, ἄγνωστος ἀνάμεσα σ' ἀγνώστους. Κανένας δὲν μὲ ἤξερε. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν γνώριζα κανένα ἐκεῖ ἢ μᾶλλον γνώριζα ὅλους - ὅλους τρεῖς: δυὸ γυναῖκες κι' ἕναν ἄντρα.

»Στὸ σπίτι τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς γνωστές μου δινόταν κάποιο βράδυ ἕνα πάρτυ ὅπου μὲ εἶχαν καλέσει. Ὅταν μπῆκα κυριολεκτικὰ τὰ ἔχασα: Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκρέγκορυ Πὲκ ἀπὸ δῶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκάρρυ Κοῦπερ ἀπὸ κεῖ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπένσερ Τρέϊσυ μακρύτερα.... Ὅλες οἱ γνωστὲς προσωπικότητες τοῦ κινηματογράφου ἦσαν συγκεντρωμένες ἐκεῖ. Ὅλους τοὺς γνώριζα, ἐξ ὄψεως φυσικά, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤξερε κανένας τους. Βαρέθηκα ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ δίνω τὸ χέρι μου καὶ νὰ λέω τ' ὄνομά μου.

»Ἡ τύχη τὰ ἔφερε ἔτσι, ὥστε, στὸ σουπέ, νὰ κάτσω στὸ ἴδιο τραπέζι, δίπλα στὴν Τζόαν Κράουφορντ.

»— Ὥστε, εἶστε ἠθοποιός; μὲ ρώτησε κάποια στιγμὴ ἡ μεγάλη βεντέττα.

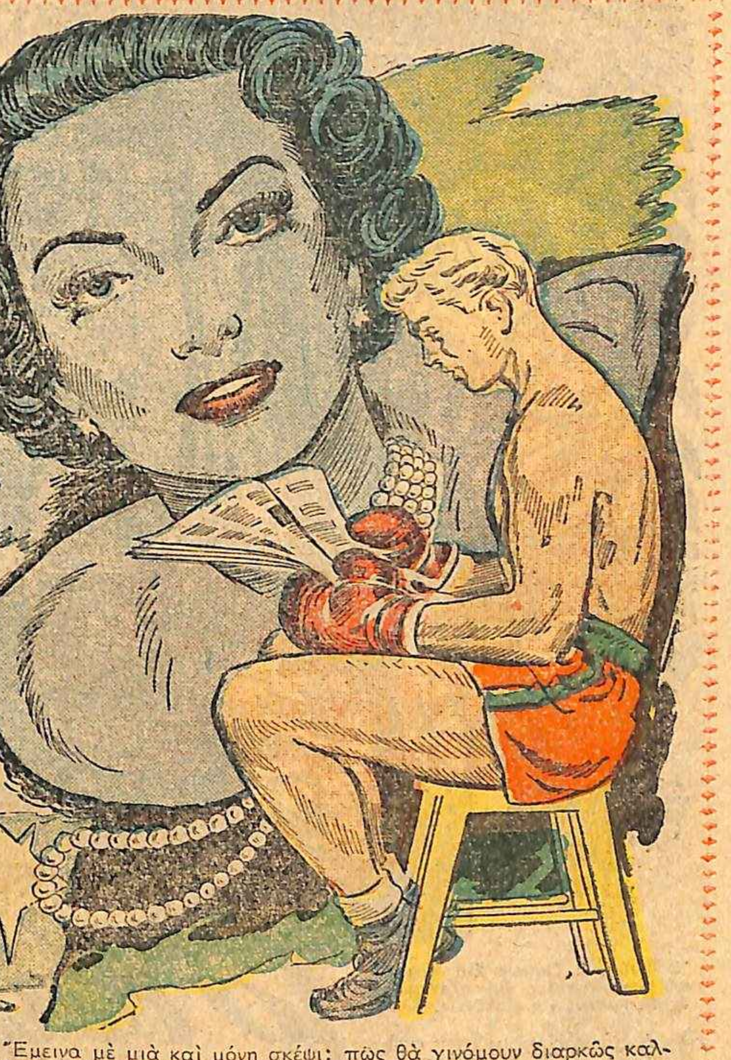

Ντέϊβιντ ΜΠΡΑΪΑΝ

Ἕνας καινούργιος γόης τοῦ κινηματογράφου

»— Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, ναί, τῆς ἀπάντησα χαμογελώντας. Ἦρθα στὴν πόλι σας γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου, ἀλλὰ δὲν ἐλπίζω σπουδαῖα πράματα. Ὅπου γυρίσω τὰ μάτια μου, δὲν βλέπω παρὰ ἠθοποιούς. Εἶστε τόσο πολλοὶ καὶ οἱ ταινίες ποὺ γυρίζονται τόσο λίγες...

»— Ὁ κάθε καλλιτέχνης νομίζω πὼς εἶνε πλασμένος γιὰ ἕνα ρόλο, εἶπε εὐγενικὰ ἡ Τζόαν. Ὅσο πολλοὶ κι' ἂν εἴμαστε, πάντα ὑπάρχει θέσις γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ταλέντο. Δοκιμᾶστε καὶ θὰ δῆτε...

»— Τὸ νὰ δοκιμάσω εἶνε εὔκολο, ἀπάντησα γελώντας, ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὴ δοκιμή, αὐτὸ εἶνε τὸ δύσκολο...

»— Ἐλᾶτε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες στὰ στούντιο Γουῶρνερ νὰ σᾶς συστήσω στὸ σκηνοθέτη Κοῦρτιζ. Ἑτοιμάζει τώρα μιὰ ταινία ὅπου θὰ πρωταγωνιστήσω. Μπορεῖ νὰ βρεθῇ κανένας ρόλος καὶ γιὰ σᾶς...

»Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ Τζόαν εἶχε δείξει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Καὶ φαίνεται πὼς εἶχε μιλήσει στὸ μεταξὺ στὸν Κοῦρτιζ, γιατί, ὅταν μὲ παρουσίασε, αὐτὸς μὲ δέχτηκε σὰ νὰ μὲ γνώριζε ἀπὸ καιρό. Ἔτσι, δὲν δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ μοῦ ἀναθέση τὸ δεύτερο ἀντρικὸ ρόλο στὸ φὶλμ «Ὁ Δρόμος τῆς Ἀπωλείας».

»Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπῆκα στὸ Χόλλυγουντ. Φυσικά, μιὰ καὶ πέτυχα ἀπ' τὴν ἀρχὴ — εἶχα ὑπογράψει καὶ σχετικὸ συμβόλαιο — δὲν σκέφτηκα πιὰ νὰ φύγω. Ἔμεινα μὲ μιὰ καὶ μόνη σκέψι: πὼς θὰ γινόμουν διαρκῶς καλλίτερος. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ γνώμη μου γιὰ τὶς γυναῖκες εἶχε βγῆ ἀληθινή: πὼς ὅταν θελήσουν κάτι στὰ σοβαρὰ εἶνε ἱκανὲς νὰ κινήσουν γῆ καὶ οὐρανὸ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν...».

Ἀπὸ τότε, ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν — τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶνε Μπράϊαν Νταΐβις — ἀπόχτησε μιὰ καλὴ θέσι στὸ Χόλλυγουντ. Ὕστερ' ἀπ' τὸ φὶλμ αὐτό, πῆγε στὴ Μέτρο ὅπου ἔλαβε μέρος σὲ μιὰν ἄλλη ταινία. Ἀργότερα ξαναγύρισε στὴ Γουῶρνερ ὅπου ἔπαιξε ὡς ζὲν - πρεμιὲ στὸ «Τὸ μυστικὸ τοῦ δάσους», δίπλα στὴ Μπέττυ Νταΐβις. Τελευταία του ταινία — αὐτὴ ποὺ γυρίζει τώρα — εἶνε ἡ: «Μετὰ τὸ Σκοτείνιασμα» μὲ παρτεναὶρ τὴν Λῶριν Μπάκωλ.

Ὁ νέος στὰρ Ντέϊβιντ Μπράϊαν

Ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη στὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1914. Σήμερα εἶνε ἕνας φτασμένος καλλιτέχνης. Τὴν εὐτυχία του τὴν συμπληρώνει ὁ γάμος του μὲ τὴ γνωστὴ ἠθοποιὸ τοῦ θεάτρου Ἄντριαν Μπούθ. Μένει σὲ μιὰ ὄμορφη βίλλα στὸ Σὰν Φερνάντο Βάλλεϋ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ τὴν ἀγόρασε πέρυσι.

«Ὁ Μπράϊαν πρέπει νὰ ἔχη κάτι τὸ μαγικό, λένε οἱ κακὲς γλῶσσες ποὺ τὸν ζηλεύουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ἐμεῖς ἔχουμε τόσα χρόνια ἐδῶ καὶ δὲν παίζουμε παρὰ δευτερεύοντες ρόλους».

«Ζητῆστε τὴ γυναῖκα! συμπληρώνουν ἄλλοι πιὸ φαρμακεροί. Ἡ καϋμένη ἡ Τζόαν—τὴν Κράουφορντ, φυσικά, ὑπονοοῦν — ζωντοχήρα χρόνια τώρα, φαντάστηκε πὼς ἂν ὑποστήριζε τὸ Μπράϊαν νὰ ἀναδειχτῇ, θὰ τὴν παντρευόταν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Αὐτὸς ὅμως, μόλις ἔγινε κάτι, βιάστηκε νὰ παντρευτῇ μιὰ ἄλλη!»

Μὰ οὔτε ὁ Μπράϊαν, οὔτε ἡ Τζόαν δίνουν καμμιὰ σημασία στὸ κουτσομπολιό.

Ο ΠΕΝΝΥ

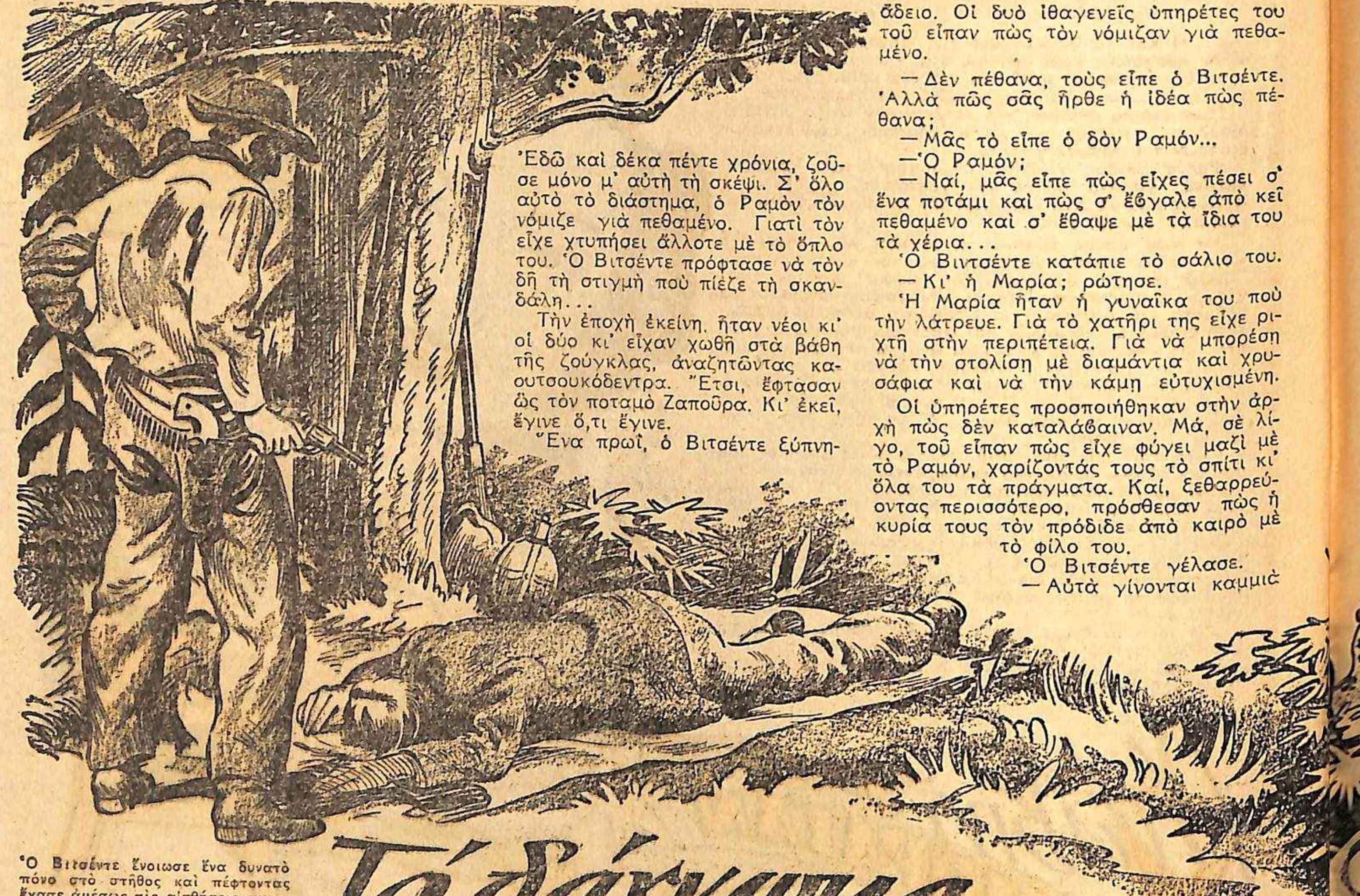

Ὁ Βιτσέντε ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στῆθος καὶ πέφτοντας ἔχασε ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις του...

Τό δάγκωμα ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Δραματικὸ διήγημα

Τὸ ράντσο κοιμόταν στὸ βάθος τῆς κοιλάδας. Ὁ Βιτσέντε σταμάτησε σ' ἕνα ὕψωμα, ἀπ' ὅπου τὰ μάτια του τὸ ἀγκάλιαζαν ὁλόκληρο, ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὣς τὴν ἄλλη, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Βιτσέντε, θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ μπῆ αὐτὴ τὴν ὥρα μέσα καὶ νὰ σκοτώση τὸ Ραμόν. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἕνα ἁπλὸ ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ λογάριαζε νὰ κάμη. Ὄχι. Εἶχε μιὰ ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ ἐκπληρώση. Μιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντι στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Τὸ ἔγκλημά του ἦταν μιὰ ἐκδίκησι. Καὶ μιὰ ἐκδίκησι δὲν παίρνεται ἔτσι στὰ τυφλά, μέσα σὲ μιὰ φεγγαρόλουστη νύχτα. Γιατὶ τότε δὲν ἔχει ἀξία.

Ὁ Βιτσέντε εἶχε τὸ δικό του σχέδιο. Θὰ περίμενε νὰ ξημερώση. Καὶ ὅταν οἱ «πεὸν» θἄφευγαν, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ δουλέψουν στὰ χτήματα, θὰ παρουσιαζόταν στὸ σπίτι καὶ θὰ ζητοῦσε τὸ Ραμόν. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ράντσου θὰ τὸν ἀναγνώριζε τάχα;

«Ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει, σκέφτηκε ὁ Βιτσέντε. Τὸ μῖσος, ὅμως, δὲν σβύνει ποτέ!»

Ὁ Ραμὸν μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ἀναγνώριζε μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ θυμηθῆ τὰ χαρακτηριστικά του. Καὶ τότε ὁ Ραμὸν θὰ τοὔλεγε καθαρὰ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε πάει νὰ τὸν βρῆ. Γιατὶ τὸ σωστὸ ἦταν, προτοῦ τὸν σκοτώση, νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη τί σκόπευε νὰ κάμη. Πόσο θ' ἀνακουφιζόταν ὅταν θὰ διάβαζε τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του! Θὰ τὸν ἄφινε ἔτσι μερικὰ λεπτά... Κι' ἔπειτα θὰ πίεζε τὴ σκανδάλη...

Ἐδῶ καὶ δέκα πέντε χρόνια, ζοῦσε μόνο μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ραμὸν τὸν νόμιζε γιὰ πεθαμένο. Γιατὶ τὸν εἶχε χτυπήσει ἄλλοτε μὲ τὸ ὅπλο του. Ὁ Βιτσέντε πρόφτασε νὰ τὸν δῆ τὴ στιγμὴ ποὺ πίεζε τὴ σκανδάλη...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν νέοι κι' οἱ δύο κι' εἶχαν χωθῆ στὰ βάθη τῆς ζούγκλας, ἀναζητῶντας καουτσουκόδεντρα. Ἔτσι, ἔφτασαν ὣς τὸν ποταμὸ Ζαποῦρα. Κι' ἐκεῖ, ἔγινε ὅ,τι ἔγινε.

Ἕνα πρωΐ, ὁ Βιτσέντε ξύπνησε, ξαφνικά, μ' ἕνα ἀόριστο συναίσθημα πὼς κάποιος μεγάλος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε. Κι' εἶδε τότε τὸ Ραμὸν μὲ γυρισμένη τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του πρὸς τὸ μέρος του νὰ πιέζη τὴ σκανδάλη... Ἔπειτα ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στῆθος καὶ πέφτοντας ἔχασε ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις του...

Δὲν πέθανε ὅμως. Μερικοὶ ἰθαγενεῖς, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ, τὸν βρῆκαν, τὸν περιποιήθηκαν καὶ κατάφεραν νὰ τὸν σώσουν.

Πέρασαν, ὡστόσο, μῆνες καὶ μῆνες ὥσπου νὰ γίνη ἐντελῶς καλά. Καί, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μιὰ σκέψις στριφογύριζε ἀδιάκοπα στὸ μυαλό του. Γιατί τάχα ὁ Ραμὸν θέλησε νὰ τὸν σκοτώση; Ὁ Βιτσέντε δὲν ἔβλεπε παρὰ μιὰ μόνο ἐξήγησι. «Ὁ Ραμόν, σκεφτόταν, τρελλάθηκε. Οἱ περιπέτειες, ὁ ἀδιάκοπος φόβος τῶν θηρίων καὶ τῶν φιδιῶν, ἡ πεῖνα, ἡ ἐρημιά, ὁ ὕπνος μὲ τὸ ἕνα μάτι, ὅλ' αὐτὰ θὰ ἔκαμαν ἴσως τὸ λογικό του νὰ σαλέψη. Μήπως κι' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ πάθω τὸ ἴδιο; Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τοῦ κρατάω κακία».

Καὶ πραγματικὰ δὲν τοῦ κρατοῦσε.

Κατάφερε, τέλος, νὰ φύγη ἀπὸ τὴ ζοῦγκλα καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, στὸ Μπάριο Μπάγιο. Ἀλλὰ τὸ βρῆκε ἄδειο. Οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες του τοῦ εἶπαν πὼς τὸν νόμιζαν γιὰ πεθαμένο.

— Δὲν πέθανα, τοὺς εἶπε ὁ Βιτσέντε. Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα πὼς πέθανα;

— Μᾶς τὸ εἶπε ὁ δὸν Ραμόν...

— Ὁ Ραμόν;

— Ναί, μᾶς εἶπε πὼς εἶχες πέσει σ' ἕνα ποτάμι καὶ πὼς σ' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ πεθαμένο καὶ σ' ἔθαψε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια...

Ὁ Βιντσέντε κατάπιε τὸ σάλιο του.

— Κι' ἡ Μαρία; ρώτησε.

Ἡ Μαρία ἦταν ἡ γυναῖκα του ποὺ τὴν λάτρευε. Γιὰ τὸ χατῆρι της εἶχε ριχτῆ στὴν περιπέτεια. Γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν στολίση μὲ διαμάντια καὶ χρυσάφια καὶ νὰ τὴν κάμη εὐτυχισμένη.

Οἱ ὑπηρέτες προσποιήθηκαν στὴν ἀρχὴ πὼς δὲν καταλάβαιναν. Μά, σὲ λίγο, τοῦ εἶπαν πὼς εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸ Ραμόν, χαρίζοντάς τους τὸ σπίτι κι' ὅλα του τὰ πράγματα. Καί, ξεθαρρεύοντας περισσότερο, πρόσθεσαν πὼς ἡ κυρία τους τὸν πρόδιδε ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸ φίλο του.

Ὁ Βιτσέντε γέλασε.

— Αὐτὰ γίνονται καμμιὰ φορὰ στὴ ζωή, εἶπε.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μπάριο Μπάγιο καὶ δὲν ξαναγύρισε ποτὲ πιὰ ἐκεῖ.

Καὶ ποῦ δὲν πῆγε στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν δέκα πέντε χρόνων; Στὸ Κίτο, στὸ Γκουαγιακίλ, στὸ Μπάμισσα, στὸ Κολόν, παντοῦ ὅπου βρίσκονταν ὁ Ραμὸν κι' ἡ Μαρία.

Στὸ Κολόν, ὅμως, ἔμαθε πὼς ἡ Μαρία εἶχε πεθάνει σὲ κάποιο νοσοκομεῖο ἀπὸ ὀξεῖα σκωληκοειδίτιδα. Οὔτε χάρηκε, οὔτε λυπήθηκε γιὰ τὸ θάνατό της. Ἀδιαφοροῦσε πιὰ γιὰ τὴν πρώην γυναῖκα του. Δὲν εἶχε κανένα λογαριασμὸ νὰ ξεκαθαρίση μαζί της. Τὸν ἐνδιέφερε, ὅμως, ὁ Ραμόν, εἶχαν νὰ κανονίσουν τοὺς λογαριασμούς τους.

Ἀπὸ τὸ Κολὸν τὰ ἴχνη τοῦ Ραμὸν χάθηκαν ξαφνικά. Μάταια τὸν ἀναζήτησε ὁ Βιτσέντε στὴ Μπαρανκουΐλα, στὸ Μαρακαΐμπο, στὴ Χαβάνα, στὴ Βέρα Κρούζ, στὸ Ταμπίκο. Καὶ μόνο σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Κοκίμπο κατάφερε νὰ μάθη πὼς ὁ μισητὸς ἐχθρός του εἶχε ἀγοράσει ἕνα ἀπέραντο ράντσο κοντὰ στὸ Κορίντο τῆς Νικαράγουας κι' εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τοῦ ξεφύγη. Ὁ Βιτσέντε θὰ τὸν εὕρισκε καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴν προδοσία του. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσει. Ἡ μέρα ποὺ θὰ ξημέρωνε θὰ ἦταν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Βιτσέντε ἀποκοιμήθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο. Ὅταν ξύπνησε, ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά.

— Διάβολε! μουρμούρισε, ἐνῶ τιναζόταν ὄρθιος. Παρακοιμήθηκα...

Καὶ διευθύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ράντσου.

Μιὰ μεγάλη ἀναταραχὴ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ σπίτι. Μερικὲς γυναῖκες ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κλαίγοντας.

— Ποῦ εἶναι ὁ δὸν Ραμόν; ρώτησε ὁ Βιτσέντε μιὰ ἀπ' αὐτές.

Ἡ γυναῖκα κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Ὁ δὸν Ραμὸν πεθαίνει, ἀπάντησε.

— Πεθαίνει;

— Ναί. Τὸν δάγκωσε ἕνα φαρμακερὸ φίδι καθὼς ἔβγαινε σήμερα τὸ πρωΐ ἀπ' τὸ δωμάτιό του... Ἔχει πρηστῆ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια καὶ δὲν βλέπει πιά, οὔτε καταλαβαίνει... Ὅλα ὅσα τοῦ κάμαμε δὲν μπόρεσαν νὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα...

— Καὶ γιατί δὲν στείλατε στὸ Κορίντο νὰ πάρετε τὸν ὀρρὸ ποὺ μοιράζει δωρεὰν ἡ κυβέρνησις; ρώτησε ὁ Βιτσέντε.

— Δὲν εἴχαμε κανένα, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά του. Ὅλοι οἱ «πεὸν» ἔφυγαν γιὰ τὰ χτήματα.

— Θὰ πάω ἐγώ, εἶπε ὁ Βιτσέντε. Εἶμαι φίλος του...

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σταῦλο, πήδησε σ' ἕνα ἄλογο καὶ ξεκίνησε σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κορίντο.

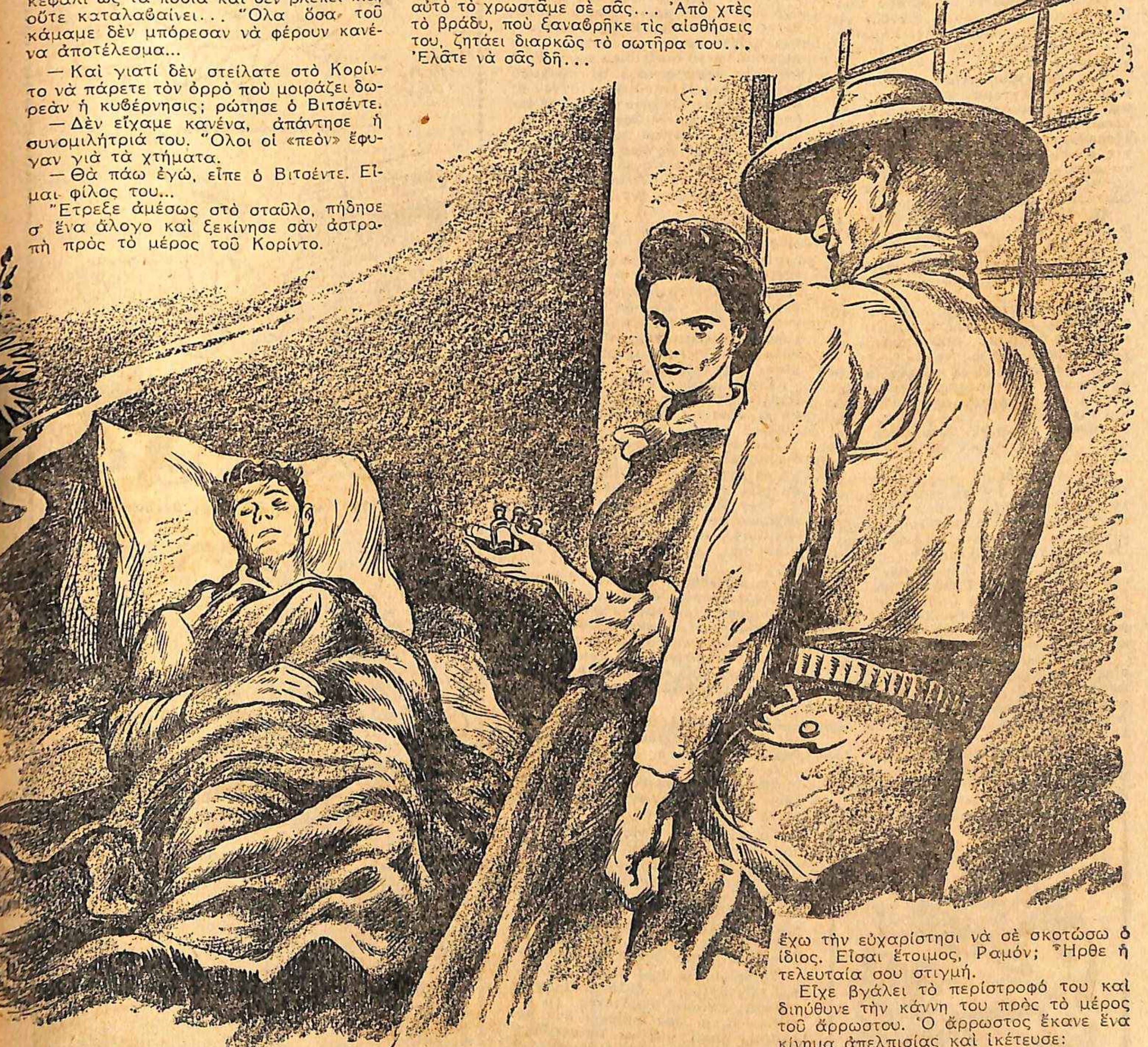

— Κάθε τρεῖς ὧρες θὰ τοῦ κάνετε μιὰ ἔνεσι μ' ἕνα μόνο μπουκαλάκι, εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ Ραμόν.

Κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο ξαναγύρισε. Κι' ἔφερε μερικὰ μπουκαλάκια ἀπὸ τὸν πολύτιμο ὀρρό. Ἄνοιξε δυὸ ἀπ' αὐτά, τἄρριξε μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σύριγγα, πέρασε τὴ βελόνα στὴν ἄκρη της κι' ἔπειτα τὴν ἔχωσε μέσα στὸ κοκκαλιασμένο μπράτσο τοῦ Ραμόν, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ νεκρό.

— Κάθε τρεῖς ὧρες θὰ τοῦ κάνετε μιὰ καινούργια ἔνεσι μ' ἕνα μόνο μπουκαλάκι, εἶπε στὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει προτήτερα, καὶ πού, ὅπως ἔμαθε, ἦταν ἡ δεύτερη σύζυγος τοῦ Ραμόν. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ θ' ἀνοίξη τὰ μάτια του θὰ τοῦ κάνετε ἕνα μπουκαλάκι κάθε ἕξη ὧρες, ὥσπου νὰ φτάσετε στὰ ὀχτώ... Θὰ ξαναγυρίσω σὲ δυὸ μέρες νὰ μάθω πῶς εἶναι...

Ἔφυγε κατόπιν, μ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τῆς γυναῖκας τοῦ Ραμὸν νὰ μείνη.

Ὅταν ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε σωθῆ.

— Εἶναι, βέβαια, λίγο ἀδύνατος, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ γλύτωσε ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστᾶμε σὲ σᾶς... Ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του, ζητάει διαρκῶς τὸ σωτῆρα του... Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δῆ...

Ὁ Βιτσέντε τὴν ἀκολούθησε στὸ δωμάτιο τοῦ ἄρρωστου μὲ σταθερὰ βήματα καὶ ἀκλόνητη θέλησι.

Ὁ Ραμὸν τὸν ὑποδέχτηκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἔσβυσε ἀμέσως, μόλις ἀναγνώρισε τὸ Βιτσέντε. Λὲς καὶ τοῦ ἦρθε ξαφνικό, ἕνα ἀναπάντεχο.

— Ζῆς; εἶπε μὲ μιὰ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ κλᾶμα.

— Ἀφοῦ μὲ βλέπεις μπροστά σου... ἀπάντησε ὁ Βιτσέντε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ραμὸν ἔφυγε γιὰ νὰ φέρη κάτι νὰ πιοῦν, μιὰ καὶ ὅπως εἶπε ἦταν φίλος καὶ μάλιστα σωτῆρας του.

— Δέκα πέντε χρόνια σὲ γυρεύω, εἶπε ὁ Βιτσέντε.

— Ἀλλὰ τότε... γιατί μ' ἔσωσες; ρώτησε ὁ Ραμόν.

— Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνης ἀπὸ τὸ φίδι, ἀπάντησε ὁ Βιτσέντε. Ἤθελα νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ σκοτώσω ὁ ἴδιος. Εἶσαι ἕτοιμος, Ραμόν; Ἦρθε ἡ τελευταία σου στιγμή.

Εἶχε βγάλει τὸ περίστροφό του καὶ διηύθυνε τὴν κάννη του πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄρρωστου. Ὁ ἄρρωστος ἔκανε ἕνα κίνημα ἀπελπισίας καὶ ἱκέτευσε:

— Λυπήσου με, Βιτσ....

Ἡ φωνὴ ἔσβυσε, ξαφνικά, στὰ χείλη του. Ὁ Βιτσέντε εἶχε πιέσει τὴ σκανδάλη κι' ἡ σφαῖρα χώθηκε στὸ μέτωπο τοῦ Ραμόν, ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια.

Ὁ φονιᾶς ξανάβαλε κατόπιν τὸ περίστροφο στὴ ζώνη του, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐξαφανίστηκε τρέχοντας...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

Τὰ τεχνητὰ ΤΡΟΦΙΜΑ

Ἕνας νέος κόσμος ἀφθονίας

Θἄχετε διαβάσει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὶς ἀνησυχαστικὲς προβλέψεις ὅτι ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει πρὸς ἕνα λιμὸ πρωτοφανῆ. Γιατὶ χρειάζονται περίπου 2 ½ στρέμματα γῆς γιὰ τὴ διατροφὴ κάθε ἀνθρώπου, ὑπάρχουν δὲ μόνο 4 δισεκατομμύρια καλλιεργησίμου ἐδάφους, ἐνῶ στὸ τέλος τοῦ αἰῶνος μας οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας θἄχουν φτάσει τὰ 3 δισεκατομμύρια.

Οἱ ἀπαισιόδοξοι ὅμως ποὺ τονίζουν αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ξεχνοῦν τὶς τελευταῖες προόδους τῆς Χημείας, ποὺ ἀνατρέπουν ὅλους τοὺς ὑπολογισμούς των.

Τὰ νέα ἐντομοκτόνα ἐξοντώνουν σήμερα τὰ ἔντομα, ποὺ προκαλοῦσαν ἄλλοτε τόσες καταστροφὲς στὰ γεωργικὰ προϊόντα. Ἄλλα φάρμακα ἐξολοθρεύουν τοὺς ἀρουραίους. Μὲ τὶς συνθετικὲς ὁρμόνες τῶν φυτῶν, τὰ φροῦτα δὲν πέφτουν ἄγουρα ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τὰ λαχανικὰ ὡριμάζουν σὲ καταλληλότερες ἐποχές.

Μὲ τὴν καινούργια βιταμίνη Τ, ὁ ὀργανισμός μας ἀφομοιώνει καλλίτερα τὶς τροφές, ἔτσι ὥστε λιγοστεύουν οἱ θερμίδες ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν καθημερινὴ διατροφή μας.

Ἐνδιαφέροντα εἶνε ἐπίσης τὰ πειράματα καλλιεργείας εἰδικῶν φυκιῶν στὴ θάλασσα, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς τροφή.

Ἡ κυριώτερη ὅμως φιλοδοξία τῆς σύγχρονης Χημείας δὲν εἶνε νὰ βοηθήση τὴ γεωργία, ἀλλὰ νὰ τὴν καταργήση τελείως, παράγοντας τεχνητὲς συνθετικὲς τροφές. Ὅλα δείχνουν δὲ ὅτι θὰ τὸ κατορθώση.

Ἡ προσπάθεια τοῦ ἐκτοπισμοῦ τῆς γεωργίας ἀπ' τὴ χημικὴ βιομηχανία ἄρχισε πρὸ 80 ἐτῶν περίπου, μὲ τὴν τεχνητὴ παρασκευὴ «ἀλιζαρίνης» καὶ «ἰνδικοῦ» (λουλακιοῦ). Ἔλειψαν τότε οἱ ἀπέραντες φυτεῖες τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας, τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, ἀπ' τὶς ὁποῖες παραγόταν προηγουμένως τὸ λουλάκι, καὶ ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ λίγα χημικὰ ἐργοστάσια.

Ἀκολούθησαν ἀργότερα κι' ἄλλες νίκες τῆς Χημείας. Ὑφαντικὲς ὗλες, φάρμακα, βιταμίνες, καλλυντικὰ προϊόντα, τρόφιμα, φυσικῆς προελεύσεως, ἔδωσαν τὴ θέσι τους σὲ συνθετικά.

Ἡ ἀντικατάστασις αὐτὴ εἶχε συχνὰ τὶς πιὸ ἀπρόοπτες συνέπειες. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1933, ἡ Ἰαπωνία ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι στὴν Κίνα, καταλαμβάνοντας τὴν ἐπαρχία τοῦ Γιεχόλ, κυρίως γιατὶ καλλιεργεῖτο σ' αὐτὴν ἕνα φυτὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαινε ἡ πολύτιμη «ἐφεδρίνη». Σὲ λίγο ὅμως καιρό, οἱ χημικοὶ παρήγαγαν τεχνητὰ αὐτὴ τὴν οὐσία, κι' ἔτσι οἱ φυτεῖες τοῦ Γιεχὸλ ἔχασαν πιὰ τὴν ἀξία τους.

— Εἶμαι 40 χρόνια πλύστρα καὶ πρώτη φορὰ βλέπω τόσο καλὸ σαπούνι μπουγάδας σὰν τὸ σαπούνι μάρκας «ΣΑΝΤΕ».

Μιὰ ἀπ' τὶς πρόσφατες νίκες τῆς Χημείας εἶνε ἡ παραγωγὴ συνθετικοῦ καουτσοὺκ ποὺ παρασκευάζεται μὲ τὴ λεγομένη «ψυχρὴ» μέθοδο, ἔχει ἀντοχὴ 20 - 40 % μεγαλείτερη ἀπ' τὸ φυσικὸ καὶ στοιχίζει 20 % πιὸ φθηνά.

Ὅταν οἱ χημικοὶ ἀνακαλύψουν τὰ τελευταῖα μυστικὰ τῆς «φωτοσυνθέσεως», θὰ μπορέσουν πιὰ νὰ παραγάγουν τεχνητὰ ὅλες τὶς θρεπτικὲς οὐσίες ποὺ χρειάζεται ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Ἡ φωτοσύνθεσις εἶνε ἡ λειτουργία τῶν φυτῶν, ποὺ μεταβάλλει τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος τῆς ἀτμοσφαίρας σὲ σάκχαρο καὶ ἄμυλον, μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Οἱ ἐπιστήμονες τὴ μελετοῦν τώρα μὲ τὴ βοήθεια τῶν ραδιενεργῶν ἰσοτόπων, γιὰ νὰ τὴν ἀναπαραγάγουν ὕστερα στὰ ἐργαστήριά τους, χωρὶς νὰ χρειάζωνται φυτά. Τότε θἆνε πιὰ ἱκανοὶ νὰ φτιάνουν θρεπτικὲς οὐσίες ἀπ' τὸν ἀέρα!

Ὅσοι νομίζουν ὅτι θἆνε ἄνοστες οἱ συνθετικὲς τροφές, κάνουν λάθος. Γιατὶ μπορεῖ νὰ παραχθοῦν ἐπίσης τεχνητὰ τὰ συστατικὰ ποὺ δίνουν τὴ γεῦσι καὶ τὴ μυρωδιὰ στὶς διάφορες τροφές. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ μάλιστα, τὸ «γλουταμινικὸν νάτριον», χρησιμοποιεῖται ἤδη γιὰ νὰ δίνη σὲ ἄλλα τρόφιμα τὴ χαρακτηριστικὴ γεῦσι τοῦ κρέατος.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὰ τρόφιμα, ἡ Χημεία ἐπιδιώκει νὰ μᾶς ἐξασφαλίση κι' ὅλες τὶς ἀπαραίτητες πρῶτες ὗλες.

Δὲν ὑπάρχει λόγος, λοιπόν, ν' ἀνησυχοῦμε π. χ. γιὰ τὴν πιθανότητα νὰ μᾶς λείψη τὸ σίδερο. Ἔχουν ἀρχίσει τώρα νὰ τὸ ἀντικαθιστοῦν σ' ὅλες του τὶς χρήσεις δυὸ ἄλλα μέταλλα, τὸ μαγνήσιον καὶ τὸ ἀλουμίνιον, σὲ μεταλλικὰ κράματα γερὰ σὰν τὸ σίδερο καὶ πολὺ ἐλαφρότερα.

Τὸ μαγνήσιον ἐξάγεται ἀπ' τὸ θαλάσσιο νερό. Ἕνας τόννος νεροῦ δίνει κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα κιλὸ μαγνήσιον. Ἐφόσον λοιπὸν ὑπάρχουν 1.500 τετράκις ἑκατομμύρια τόννοι θαλασσινὸ νερὸ στοὺς ὠκεανοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς λείψη ποτὲ τὸ μαννήσιον.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀλουμίνιον, ὑπάρχει σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς βράχους καὶ στὴν ἄργιλλο. Σήμερα τὸ βγάζουν κυρίως ἀπ' τὸ «βωξίτη», δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι θὰ βρεθοῦν μέθοδοι ἐξαγωγῆς του ἀπ' τὸ κοινὸ χῶμα.

Τὸ κάρβουνο, ἐπίσης ἀπαραίτητο σήμερα, προβλέπεται ν' ἀχρηστευθῆ ἀπ' τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Ἡ ποσότης ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴ σύνθεσι διαφόρων ὀργανικῶν οὐσιῶν, θὰ ἐξάγεται ἀπ' τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὰ ἀνθρακωρυχεῖα λοιπὸν θὰ καταργηθοῦν, ἴσως πρὶν ἀκόμη ἐξαντληθοῦν.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ περιέχει, ἐκτὸς τοῦ μαγνησίου, κι' ἄλλα μέταλλα σὲ ἀρκετὰ μεγάλες ποσότητες. Τὸ οὐράνιον π. χ. ποὺ ὑπάρχει στὴ θάλασσα, ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξασφαλίση ἀτομικὴ ἐνέργεια στὴν ἀνθρωπότητα γιὰ ἑκατομμύρια χρόνια. Πρέπει μόνο νὰ βρεθῆ ἡ μέθοδος τῆς ἐξαγωγῆς του.

Ἡ σημερινὴ κοινωνία βασίζεται στὴν πάλη τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ φέρη τὴν καταστροφὴ τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἡ Χημεία λοιπὸν μπορεῖ νὰ σώση τὴν ἀνθρωπότητα, δημιουργώντας ἕνα νέο κόσμο ἀφθονίας καὶ ἀσφαλείας.

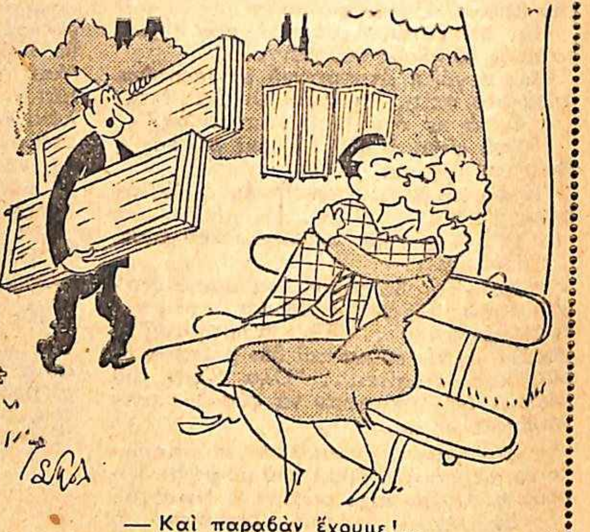

— Καὶ παραβὰν ἔχουμε!...
(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

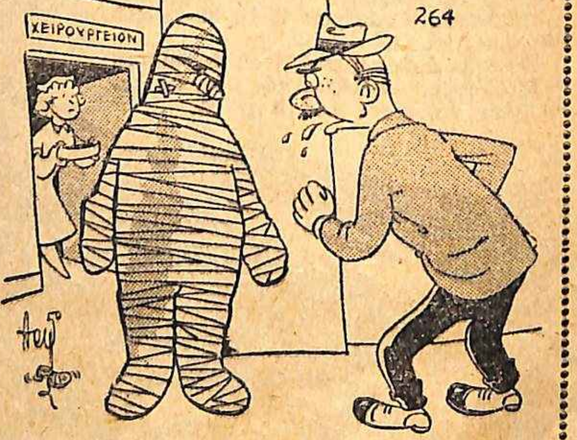

— Ἔβγα ἔξω, ρέ, ἂν εἶσαι ἄντρας!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

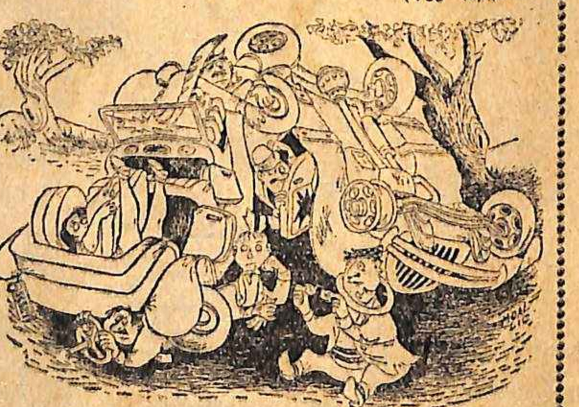

— Πώ!... Πώ!... Καταστροφή!... Ἔσπασαν τὰ γυαλιά μου!...
(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

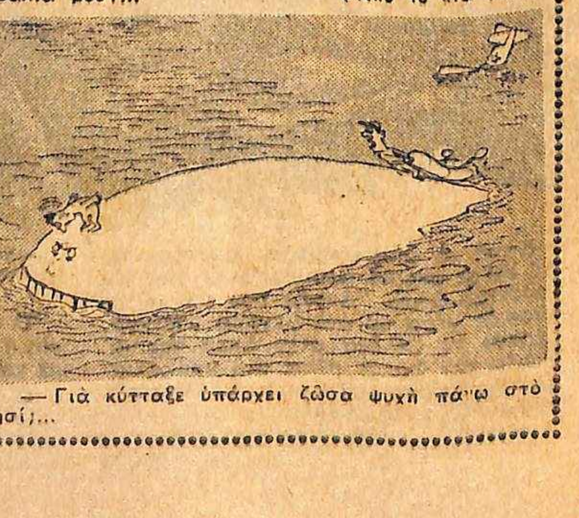

— Γιὰ κύτταξε ὑπάρχει ζῶσα ψυχὴ πάνω στὸ νησί;...

ΑΡΑΧΝΗ
ΧΕΝΡΥ ΧΟΛΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὸ σπίτι τοῦ Ὄλντ Τσὴπ Στὶπς μπαίνουν ἀρκετὰ ὕποπτα ἄτομα. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιημένη ἐγκαίρως μπλοκάρει τὸ σπίτι, οἱ ἀστυνομικοὶ μπαίνουν μέσα, ἀλλὰ δὲν βρίσκουν κανένα. Ἡ συμμορία τῆς «Ἀράχνης» — γιατὶ περὶ αὐτῆς πρόκειται — ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Ὁ Σίλβερ ἀνακαλύπτει ἔξαφνα τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔφυγαν οἱ συμμορίτες. Μιὰ ὑπόγεια σήραγγα ποὺ τὸ ἄνοιγμά της βρίσκεται μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο. Ὁ Σίλβερ βέβαιος ὅτι ὁ Ἑβραῖος παλαιοπώλης Ἴκεϋ Γκλοκστάϊν εἶνε μέλος τῆς «Ἀράχνης» τὸν ἐπισκέπτεται στὸ μαγαζί του καὶ τὸν ἀνακρίνει.

9ον

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑβραίου, πῆρε μιὰ ἔκφρασι τόσο ἀξιολύπητη, ποὺ κι' ἕνας δήμιος ἀκόμη δὲ θἄμενε ἀσυγκίνητος βλέποντάς του.

— Ἐννοεῖτε τὴ νέα ποὺ ἐργαζόταν στὸ Ἀγγλοαμερικανικὸ συνδικᾶτο, κύριε ἐπιθεωρητά;... Δὲν τὴν εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου καὶ δὲν ξέρω γι' αὐτὴν περισσότερα ἀπὸ ὅσα γράφουν οἱ ἐφημερίδες... Πῶς θέλετε νὰ ξέρω ποῦ βρίσκεται;

Ὁ Σίλβερ κούνησε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι του.

— Δὲν πρόκειται νὰ κερδίσης τίποτε μὲ τὶς ἀρνήσεις σου, εἶπε στὸν Ἑβραῖο. Ὁπωσδήποτε, ἡ πρότασίς μου ἰσχύει πάντοτε, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ σκεφτῆς ὅτι σοῦ χρειάζεται νὰ ἔχης κάποιον ὑποστηρικτή, ποὺ θὰ προσπαθήση νὰ σοῦ ἐλαφρύνη τὴ θέσι στὸ δικαστήριο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀνήκεις στὴ συμμορία τῆς «Ἀράχνης». Κι' ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ συμμορία εἶνε ἀνακατεμένη μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο στὴν ἐξαφάνισι τῆς Σάλλυ Μάρς. Μπορεῖ ἴσως νὰ μὴν ξέρης ποῦ βρίσκεται. Εἶμαι βέβαιος, ὡστόσο, ὅτι ξέρεις ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ μάθω.

— Κάνετε λάθος, κύριε ἐπιθεωρητά. Κάνετε λάθος...

Αὐτὰ ἦταν τὰ μόνα λόγια ποὺ μπόρεσε νὰ πῆ ὁ Ἑβραῖος.

Ὁ Σίλβερ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Πᾶμε στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, εἶπε. Ὁ συνταγματάρχης Μπρίαν, διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἐγκληματολογικῶν ὑποθέσεων, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχη μιὰ μικρὴ συζήτησι μαζί σου. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὴν πρότασί μου: Πές μου ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὴ Σάλλυ Μὰρς καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσης...

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Σίλβερ, ἔγνεψε τότε στὸ Ρίλεϋ, νὰ πλησιάση. Ὁ λοχίας ἔπιασε τὸν Ἴκεϋ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα.

Λίγο πιὸ πέρα, περίμενε ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κι' ὁ Ἑβραῖος μπῆκαν μέσα σ' αὐτό.

Ἡ ἀγωνία ἑνὸς ἀνθρώπου

Ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας ποὺ ἔκλεισε μὲ ὁρμή, ἔκαμε τὸν Ἔντβιν Κλίσσολντ ν' ἀναπηδήση ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ συνηθίσουν νὰ κλείνουν τὶς πόρτες σιγά· μούγκαξε ὠργισμένος.

— Δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σένα τὸν ἴδιον, ἀπάντησε ὁ συνεταῖρός του, κυττάζοντάς τον πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του. Σὺ τὴν ἄφησες ἀνοιχτὴ πρὸ ὀλίγου. Δὲν χρειάσθηκε, λοιπόν, τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα μικρὸ ρεῦμα ἀέρος γιὰ νὰ τὴν κάμη νὰ κλείση.

Ὁ Ἄντονυ Φελλόουερ κι' ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ εἶχαν ἕνα κατάστημα ταπήτων στὴν Ἀλντερσγκαὶητ Στρήτ.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς δύο συνεταίρους εἶχε ἀσκητικὴ ἐμφάνισι καὶ μιλοῦσε πολὺ ἀργά.

— Μὴ μὲ κυττάζης ἔτσι, συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Κλίσσολντ. Μὲ πειράζεις στὰ νεῦρα.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, μὲ αὐστηρὸ πρόσωπο καὶ κόκκινα μαλλιά. Οἱ βίαιες κινήσεις τῶν χεριῶν του φανέρωναν μεγάλη νευρικότητα.

— Νομίζω πὼς θὰ ἦταν καλὰ νὰ ἰδῆς ἕνα γιατρό, εἶπε ὁ Φελόουερ.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ὁ ἄλλος, κυττάζοντας τὸ συνέταιρό του μὲ βλοσυρὸ βλέμμα. Ἀπὸ μιὰ βδομάδα τώρα δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μοῦ λὲς διαρκῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὁ Ἄντονυ Φελλόουερ βούτηξε τὴν πέννα του μέσα στὸ καλαμάρι καὶ συνέχισε μιὰ μισοτελειωμένη ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε μπροστά του.

Ὁ Κλίσσολντ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος γλυκομίλητος, ἰσορροπημένος καὶ κάθε ἄλλο παρὰ νευρικός. Ἀλλ' ἀπὸ κάμποσες μέρες ἔδειχνε μεγάλη νευρικότητα ποὺ εἶχε ἀνησυχήσει τὸν Φελλόουερ.

Ὁ συνεταιρισμός τους συνεχιζόταν ἀπὸ μιὰ δεκαετία καὶ οἱ δουλειές τους πήγαιναν περίφημα. Ὁ Φελλόουερ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Κλίσσολντ καὶ τοῦ ἀναγνώριζε μιὰ κάποια ὑπεροχὴ στὸ χειρισμὸ τῶν ὑποθέσεων. Τοῦ καταλόγιζε, ἀντίθετα, τὸ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἀσυγκίνητος ἐμπρὸς στὸ χαμόγελο μιᾶς γυναίκας. Ἦταν νὰ ποῦμε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔπαιρναν ἀμέσως φωτιά, πρᾶγμα ποὺ τοῦ δημιουργοῦσε συνεχεῖς προστριβὲς μὲ τὴ γυναῖκα του. Γιατὶ ἡ κυρία Κλίσσολντ, ποὺ δὲν ἦταν ὄμορφη, ζήλευε τρομερὰ τὸν ἄντρα της καὶ τὸν ὑποπτευόταν μὲ τὸ παραμικρό.

Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραφε ὁ Φελλόουερ ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ κοινὲς καὶ τὶς πιὸ συνηθισμένες. Ἐπρόκειτο ν' ἀπαντήση σ' ἕναν ἔμπορο τοῦ Ἐδιμβούργου ὅτι ἡ παραγγελία του εἶχε ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι θὰ ἐξετελεῖτο μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Κι' ὡστόσο, αὐτὴ τὴν ἁπλῆ ἐπιστολὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀποτελειώση. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε ἀλλοῦ... Σύμφωνα μὲ τὶς ἐφημερίδες, ὁ δολοφόνος τοῦ Σύλας Ἰσμαὴ ἦταν πιθανὸν ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, σβέλτος καὶ κοκκινομάλλης.

Δὲν χωροῦσε, λοιπόν, ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ ἀνταποκρινόταν ἀπόλυτα σ' αὐτὴν τὴν περιγραφή. Ἐπὶ πλέον, βρισκόταν στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος.

Μποροῦσε, βέβαια, νὰ βρισκόνταν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μὲ κόκκινα μαλλιὰ μέσα στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοσημείωτο ἦταν ὅτι ἡ στάσις τοῦ Κλίσσολντ εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τὴ μοιραία ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος. Βρισκόταν σὲ μιὰ νευρικὴ ὑπερδιέγερσι, πρᾶγμα ποὺ δὲν τοῦ εἶχε συμβῆ ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε. Εἶχε ἀφηγηθῆ, στὸ συνέταιρό του, ὅτι δὲν εἶχε πάει στὸ βαγκὸν - ρεστωρὰν σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι καὶ ὅτι εἶχε φάει μερικὰ σάντουϊτς ποὺ εἶχε μαζί του. Ἰσχυριζόταν ἐπίσης ὅτι σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ διάβαζε ἕνα βιβλίο.

Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ εἶχε πῆ μόνος του χωρὶς νὰ τὸν ρωτήση κανείς. Ἀλλ' ὁ Φελλόουερ ἤξερε πὼς ὁ συνέταιρός του ἦταν καλοφαγᾶς καὶ γι' αὐτὸ τοῦ φαινόταν παράξενο τὸ ὅτι ὁ Κλίσσολντ εἶχε περιορισθῆ μόνον σὲ μερικὰ σάντουϊτς, ὅπως ἰσχυριζόταν.

Ἀνίκανος ν' ἀποτελειώση τὴν ἐπιστολή του, ὁ Φελλόουερ, ἄφησε σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν πένα του.

— Ἄκουσε, Ἔντβιν, εἶπε στὸ συνέταιρό του. Νομίζω πὼς πρέπει νὰ φανῆς λογικός.

Ὁ Κλίσσολντ τὸν ἀγριοκύτταξε.

— Ἂν πρόκειται νὰ μοῦ ξανακάμης τὴ σύστασι νὰ πάω νὰ ἰδῶ ἕνα γιατρό, ἀπάντησε, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὰ σπάσω ὅλα ἐδῶ μέσα.

Ἀλλ' ὁ Φελλόουερ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν εὔκολα τὴν ψυχραιμία τους.

— Κάνε ὅπως νομίζεις, ἀπάντησε. Σὰν συνεταῖρος σου ποὺ εἶμαι, θὰ πληρώσω πρόθυμα τὸ μισὸ ἀπὸ τὶς ζημίες ποὺ θὰ πάθουμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης πὼς δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ πᾶς νὰ ἰδῆς ἕνα γιατρό.

— Ἆ, ὑπάρχει κι' ἄλλος;

Τὸ ὕφος τοῦ Κλίσσολντ φανέρωνε μεγάλη ταραχή.

— Θέλεις νὰ πῆς, συνέχισε, πὼς ὑπάρχει κι' ἄλλος ποὺ τόλμησε νὰ σκεφτῆ τί πρέπει νὰ κάμω ἢ νὰ μὴν κάμω;

— Ναί, ἀπάντησε μὲ ἀταραξία ὁ Φελλόουερ. Τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπες μοῦ τηλεφώνησε ἡ γυναῖκα σου. Ἀνησυχεῖ πολὺ γιὰ σένα.

Ὁ Κλίσσολντ στήλωσε τὰ μάτια πάνω στὸ συνεταῖρο του:

— Εἶπε τίποτε... εἰς βάρος μου;

— Τὸ μόνο ποὺ εἶπε ἦταν πὼς βρίσκει πολὺ παράξενο τὸ ὕφος σου κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες.

Ὁ Κλίσσολντ πνιγόταν. Ἔ-

Μπιρές Ἱστορίες

Ἡ τρέλλα τοῦ Κόλλια

Ὁ Κόλλιας ξεκίνησε ἀπ' τὸ Μενίδι καὶ ἦρθε πρωΐ - πρωῒ στὴν Ἀθήνα γιατὶ εἶχε κάποια δίκη. Ὁ γάϊδαρος ἑνὸς γείτονά του εἶχε μπῆ στὸ περιβόλι του κι' ἀντὶ νὰ τὸν διώξη, τὸν εἶχε πυροβολήσει καὶ τὸν εἶχε σκοτώση. Κι' ὁ γείτονάς του φυσικὰ τὸν κατήγγειλε.

Ὁ Κόλλιας, ἂν καὶ δὲν εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη του, κατέφυγε σ' ἕναν παμπόνηρο δικηγόρο ποὺ τὸν συμβούλεψε νὰ προσποιηθῆ στὸ δικαστήριο τὸν τρελλό, γιὰ νὰ γλυτώση τὴν ἀποζημίωσι, ποὺ θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ πληρώση.

Ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ πρόεδρος κάλεσε τὸν Κόλλια καὶ τὸν ρώτησε πῶς ὀνομάζεται, ὁ πονηρὸς Μενιδιάτης ἄνοιξε τὸ στόμα του κι' ἔκανε:

— Μπεεεεεέ!...

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι; τὸν ξαναρωτάει ὁ πρόεδρος.

— Μπεεεεεέ!...

— Εἶνε ἀληθινὴ ἡ κατηγορία ποὺ σοῦ ἀποδίδουν;

— Μπεεεεεέ!...

Ὁ πρόεδρος πίστεψε πὼς ὁ κατηγορούμενος ἦταν ἀληθινὰ τρελλὸς καὶ τὸν ἀθώωσε.

Ἱκανοποιημένος ὁ δικηγόρος πῆρε τὸν Κόλλια, βγῆκαν στὸ προαύλιο τοῦ δικαστηρίου κι' ἐκεῖ τοῦ εἶπε:

— Ὡραῖα τὰ καταφέραμε! Δῶσε μου τώρα τὴν ἀμοιβή μου.

— Μπεεεεεέ!... ἔκανε ὁ Κόλλιας.

— Ἄσε τ' ἀστεῖα καὶ πλήρωσέ με.

— Μπεεεεεέ!...

— Βρὲ ἐννοεῖς νὰ μὲ πληρώσης ἢ ὄχι;

— Μπεεεεεέ!... Μπεεεεεέ!... βέλαξε ὁ Κόλλιας καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χωριό του.

βηξε δυὸ - τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὴ φωνή του.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος πὼς κι' οἱ δυὸ σκεφτόσαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Φαίνομαι ἴσως κάπως νευρικός. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κοιμᾶμαι ἄσχημα τὶς τελευταῖες ἡμέρες. Αὐτό, βέβαια, ἔχει πειράξει τὰ νεῦρα μου...

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε τὸν Φελλόουερ. Ἀπόφυγε, ὡστόσο, νὰ πῇ τίποτε.

Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὸ γραφεῖο εἶχε γίνει πολὺ βαρειά. Κι' ὁ Φελλόουερ αἰσθάνθηκε πραγματικὴ ἀνακούφισι, ὅταν εἶδε τὸν Κλίσσολντ νὰ φορῇ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα.

— Πηγαίνω σπίτι μου, εἶπε. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα, ἀπάντησε ὁ Φελλόουερ καὶ ξανάσκυψε στὰ χαρτιά του.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες ὧρες, ἡ κυρία Κλίσσολντ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν Φελλόουερ στὸ σπίτι του.

— Ὁ Ἔντβιν δὲν γύρισε ἀκόμη, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη. Τί ὥρα ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο;

— Λίγη ὥρα μετὰ τὶς πέντε.

— Ἡ ὥρα εἶνε τώρα δέκα καὶ μισή, εἶπε ἡ κυρία Κλίσσολντ. Τί φαντάζεσθε;

— Μπορεῖ νὰ ἔμπλεξε μὲ κανένα φίλο του, ἀπάντησε ὁ Φελλόουερ μὲ καθησυχαστικὸ τόνο, μ' ὅλο ποὺ ὁ ἴδιος δὲν πίστευε καθόλου αὐτὴ τὴν ἐξήγησι.

— Φοβᾶμαι μήπως ἔπαθε τίποτε, εἶπε ἡ κυρία Κλίσσολντ. Ἂν ξέρατε πόσες κακὲς σκέψεις περνᾶνε ἀπὸ τὸ μυαλό μου...

— Οἱ ἀνησυχίες εἶνε ἀδικαιολόγητες, ἀπάντησε ὁ Φελλόουερ. Θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ ἄντρας σας θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς ξαναπάρω στὸ τηλέφωνο...

Ἡ κυρία Κλίσσολντ κατέβασε τὸ ἀκουστικό, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, ὁ Ἄντονυ Φελλόουερ εἶχε ἀπομείνει συλλογισμένος. Χωρὶς ἀμφιβολία, κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ. Αὐτὸ ἔδειχνε ἡ νυχτερινὴ ἀπουσία τοῦ Κλίσσολντ.

Ἕνας ἀπροσδόκητος μάρτυς

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀντεργκαίητ Στρήτ, ὁ Κλίσσολντ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς κεντρικῆς προκυμαίας τοῦ Ταμέσεως.

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἶχε τὴν περιέργεια νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ φέρνῃ βόλτες ἐπάνω - κάτω, ρίχνοντας κάθε τόσο βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ παληοῦ γκρίζου κτιρίου, ὅπου στεγάζονταν οἱ ὑπηρεσίες τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ.

Πολλὲς φορὲς ἔκαμε ν' απομακρυνθῇ, γιὰ νὰ ξανακατεβῇ στὸ Σίτυ. Ἀλλά, κάθε φορά, ξαναγύριζε στὰ βήματά του, σὰν μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις νὰ τὸν κρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Στὶς δέκα, τέλος, ἄφησε πίσω του τὴν προκυμαία καὶ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ στὸ μέγαρο τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἕνας πόλισμαν τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ Σίλβερ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πόλισμαν.

— Ὁ κύριος Ἔντβιν Κλίσσολντ; ρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Καθῆστε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξέτασε μὲ περιέργεια αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Κάτι ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του τοῦ εἶχε κάμει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι.

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ κάθησε σ' ἕνα κάθισμα ἢ καλύτερα στὴν ἄκρη ἑνὸς καθίσματος. Φαινόταν πολὺ ταραγμένος.

— Βρίσκομαι σὲ πολὺ δυσάρεστη θέσι, κύριε Σίλβερ, ἄρχισε.

— Τί σᾶς συμβαίνει;

— Ὅπως σᾶς εἶπα, ἡ κατάστασίς μου εἶνε ἀξιοθρήνητη. Στὸ τέλος, σκέφτηκα πὼς ἕνας ἄνθρωπος στὴ θέσι μου, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ καταφύγῃ στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ.

— Νομίζω πὼς δὲν σκεφτήκατε ἄσχημα, εἶπε ὁ Σίλβερ, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κυττάζῃ τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἄν.. σᾶς ἀνέφερε κανεὶς ὡς τώρα τ' ὄνομά μου; ρώτησε ὁ Ἔντβιν Κλίσσονλντ, κυττάζοντας μ' ἀγωνια το συνομιλητή του.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής.

Αυτη ἡ ἀπάντησις φανηκε πὼς ανακούφισε τον Κλισσολντ, και είπε:

— Δὲν ἦρθα, λοιπόν, ἀργά.

— Για να κάμετε τί;

— Νομίζω πως δεν μπορειτε ἴσως νὰ ξέρετε τι σημαινει να περιμένει κανεὶς μερα και νυχτα να τὸν πιασουν για δολοφονο.

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν μοῦ ἔτυχε ποτὲ αὐτὴ ἡ περίπτωσις γιὰ νὰ το ξέρω, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλα, τελος παντων, τι σας ἔφερε ἐδῶ;

Ὁ Κλισσολντ σάλιωσε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ καταξερα χείλη του. Τὰ χέρια του ετρεμαν. Ἢ ηταν στ' αλήθεια πολὺ ταραγμένος ἢ έπαιζε ἀριστουργηματικὰ το ρόλο του.

— Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ειπε, αναζητεῖτε ἕναν ἄνθρωπο μὲ κόκκινα μαλλιὰ ποὺ ταξείδευε μὲ τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου τὴν περασμένη Δευτέρα. Δεν είν' έτσι;

Ὁ Σίλβερ ἀπάντησε μὲ μιὰ καταφατικὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Ἔπειτα, ἔβγαλε τὴν ταμπακέρα του κι' ἄρχισε νὰ στρίβῃ ἕνα τσιγάρο.

— Βρισκόμουν σ' αὐτὸ το τραῖνο, κύριε ἐπιθεωρητά, πρόσθεσε ὁ Κρίσσολντ.

— Καί, χωρὶς ἀμφιβολία, παρατήρησε ὁ ἐπιθεωρητής, εἴσαστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μίλησε στὴν Ἔνιντ Μύλολαντ μέσα στὸ βαγκὸν - ρεστωράν.

— Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ συνομιλητής του, ἀναπηδῶντας πάνω στὸ κάθισμά του.

— Αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Εἶνε ἀλήθεια;

— Μάλιστα, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ὁ Σίλβερ τὸν κύτταξε μ' αὐστηρὸ βλέμμα.

— Καὶ γιατὶ ἐρχόσαστε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἔπειτα ἀπὸ τόσες ἡμέρες;

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ κατάπιε τὸ σάλιο του κι' ἔφερε τὸ χέρι στὰ μαλλιά του.

—Δὲν σκεφτόμουν ναρθῶ καθόλου, ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ περισσότερο. Ἦταν τρομερό. Νομίζω πὼς ὁ Ἄντονυ Φελλόουερ, ὁ συνεταῖρος μου, μὲ περνάει γιὰ δολοφόνο. Καὶ φοβᾶμαι πὼς καὶ ἡ γυναῖκα μου μὲ ὑποπτεύεται ἐπίσης. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος, τὸ ὁρκίζομαι. Δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὸν Σύλας Ἰσμαί. Οὔτε τὸν γνωρίζω. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐμπόδιζε ναρθῶ ἦταν ἡ κατάθεσις τοῦ γκαρσονιοῦ τοῦ βαγκὸν - ρεστωράν, ποὺ δημοσιεύθηκε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Μὲ παριστάνει σ' αὐτὴν σὰν ἄνθρωπο ποὺ κυνηγάει τὶς γυναῖκες. Καταλαβαίνετε τώρα τί θὰ τραβοῦσα ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου ἂν μάθαινε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤμουν ἐγώ. Ἡ ζωή μου θὰ καταντοῦσε κόλασις. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ μόνος λόγος, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ μὴν ἔρθω νὰ σᾶς δῶ. Φοβόμουν μήπως μὲ πιάσετε ὡς δολοφόνο...

— Κι' ἂν ἤρθατε τώρα, παρατήρησε ὁ Σίλβερ, τὸ κάματε ἀπὸ φόβο μήπως ὁ συνεταῖρος σας ἢ ἡ γυναῖκα σας σᾶς προλάβουν. Αὐτὸ εἶνε;

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Ἔχετε δίκηο, συμφώνησε. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ μ' ἔκαμε ναρθῶ ἐδῶ.

— Τί κοστοῦμι φορούσατε τὴν περασμένη Δευτέρα στὸ τραῖνο; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ Κλίσσονλντ ἔγινε κατακίτρινος.

— Αὐτὸ τὸ κοστοῦμι ποὺ φορῶ καὶ σήμερα, ἀπάντησε. Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε;

Ὁ Σίλβερ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, πῆγε κοντὰ στὸ συνομιλητή του καὶ ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὰ κουμπιὰ τοῦ σακκακιοῦ του. Ἔπειτα, ξαναγύρισε στὸ κάθισμά του χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

— Γνωρίζετε τὴ Σάλλυ Μάρς; ρώτησε ξαφνικά.

— Δὲν τὴν ἔχω συναντήσει ποτὲ στὴ ζωή μου, ἀπάντησε ὁ Κλίσσολντ. Οὔτε εἶχα ἀκούσει ποτὲ τ' ὄνομά της, οὔτε καὶ κανενὸς ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ εἶνε ἀνακατεμένα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ξαναεῖπε:

— Ὄχι. Κανενός...

Ὁ Σίλβερ σημείωσε αὐτὴ τὴν τελευταία ἐπανάληψι, ποὺ φανέρωνε ὅτι ὁ συνομιλητής του δὲν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ ὅ,τι ἔλεγε.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀκούσατε ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιον Ἑβραῖο παλαιοπώλη, ποὺ λένεται Ἰκεϋ Γκλοκστάϊν;

— Γκλοκστάϊν;... Ὄχι, κύριε ἐπιθεωρητά.

— Ἀφηγηθῆτε μου τώρα μὲ κάθε λεπτομέρεια τί ἔγινε στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου τὸ βράδυ τῆς περασμένης Δευτέρας.

Ὁ Ἔντβιντ Κλίσσολντ ἀνέπνευσε βαθειά.

— Γύριζα ἀπὸ τὸ Νιουκάστελ, ὅπου εἶχα πάει γιὰ ὑποθέσεις, εἶπε. Τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ὅταν μπῆκε μέσα στὸ βαγκὸν - ρεστωράν. Τὴν βρῆκα πολὺ γοητευτικὴ καὶ ὁμολογῶ πὼς αἰσθάνθηκα τὸν πειρασμὸ νὰ πιάσω κουβέντα μαζί της... Εἶνε ἀλήθεια πὼς οἱ ὄμορφες γυναῖκες μὲ συγκινοῦν κάπως...

— Θέλετε νὰ πῆτε πολύ, διέκοψε ὁ Σίλβερ.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κύριε ἐπιθεωρητά. Ἀλλά, σᾶς βεβαιῶ, πὼς θἄδινα δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί γιὰ νὰ μὴν τὴν εἶχα κυττάξει καὶ δεύτερη φορὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Ὅλες μου οἱ περιπέτειες ἄρχισαν ἀπὸ τότε..

— Τί ἔγινε κατόπιν;

— Πῆγα στὸ ἴδιο τραπέζι ὅπου καθόταν καὶ συζητήσαμε λίγο.

— Θέλετε νὰ πῆτε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα, διώρθωσε ὁ ἐπιθεωρητής. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἴσως... Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς...

— Καὶ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλούσατε;

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ

— Συζητήσατε μιὰ ὁλάκληρη ὥρα καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε τί λέγατε;

— Νομίζω πὼς μιλήσαμε γιὰ τὰ βιβλία, γιὰ τὸ θέατρο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Λονδίνου...

— Νά, λοιπόν, ποὺ θυμόσαστε μερικὰ πράγματα. Καὶ τώρα, προσέξετε κύριε Κλίσσολντ. Θέλω νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτησι... Σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ παρουσιάζει μεγάλη καλυτέρευσι κι' ὅτι ἐλπίζω πὼς πολὺ γρήγορα θὰ μπορέσωμε νὰ πάρωμε τὴν κατάθεσί της. Νὰ τὶ θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω; Προτοῦ φύγετε, ζητήσατε ἀπὸ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ νὰ τὴν ξαναϊδῆτε;

Ὁ Κλίσσολντ φάνηκε νὰ διστάζῃ.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε. Τῆς τὸ ζήτησα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Τί τῆς εἴπατε ἀκριβῶς;

— Τὴ στιγμὴ ποὺ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς εἶπα πὼς θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν θὰ ἤθελε νὰ πᾶμε στὸ θέατρο ἕνα βράδυ. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Μύλολαντ ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Νομίζω πὼς ἡ πρότασίς μου τὴν στενοχώρησε... Μεταμελήθηκε ἴσως γιατὶ εἶχε δείξει κάποια οἰκειότητα μαζί μου...

Ὁ Σίλβερ χτύπησε μερικὲς φορὲς τὰ δάχτυλά του πάνω στὸ γραφεῖο του.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ, εἶπε ἔπειτα, μείνατε μερικὰ λεπτὰ στὸ τραπέζι. Εἶναι ἀλήθεια;

— Μάλιστα, κύριε ἐπιθεωρητά. Ἀναρωτιόμουν τί ἔπρεπε νὰ κάμω... Καταλαβαίνετε... ἤμουν κάπως πειραγμένος γιὰ τὴ στάσι τῆς δεσποινίδος Μύλολαντ... Σκεφτόμουν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνω...

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπε ὁ Σίλβερ. Σηκωθήκατε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ θέσι σας, βγήκατε στὸ διάδρομο καὶ διευθυνθήκατε πρὸς τὸ μέρος τῆς μηχανῆς, πρὸς τὸ μέρος, δηλαδή, ὅπου βρισκόταν τὸ διαμέρισμμα τῆς δεσποινίδος Μύλολαντ.

— Εἶναι ἀλήθεια, συμφώνησε ὁ Κλίσσολντ. Ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ βρισκόταν καὶ τὸ δικό μου διαμέρισμα ἐπίσης.

— Προσπαθήσατε νὰ ξαναβρῆτε τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δείξω ἰδιαίτερη ἐπιμονή. Καθὼς προχωροῦσα στὸ διάδρομο, κύτταζα μέσα στὰ διαμερίσματα, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα πουθενά.

— Ποῦ βρισκόταν τὸ διαμέρισμά σας;

— Στὸ τρίτο βαγόνι ἔπειτα ἀπὸ τὴ μηχανή.

— Προχωρήσατε πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας;

— Ὄχι.

— Οὔτε ξαναβγήκατε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ τραῖνο ἔφτασε στὸ σταθμὸ τοῦ Κὶνγκ'ς Κρός;

Ὁ Κλίσσολντ κόμπιασε.

— Ὄχι, ἀπάντησε.

Ἀλλ' ὁ Σίλβερ πρόσεξε πὼς ἡ φωνή του δὲν ἦταν πολὺ σταθερή.

— Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, βέβαια, προτοῦ φτάσετε στὸ Πετερμπορόου, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ποῦ βρισκόσαστε αὐτὴ τὴ στιγμή;

— Στὴ θέσι μου.

— Μήπως προσέξατε ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες ἔδειχνε κάποιο ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ;

— Ὄχι. Δὲν πρόσεξα ἀπολύτως τίποτε.

— Βρισκόταν μέσα στὸ διαμέρισμά σας κανεὶς ἄλλος, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λεγόμενά σας;

— Δυστυχῶς, ὄχι. Ἤμουν ὁλομόναχος.

— Μ' ἄλλα λόγια, ξεχάσατε πολὺ γρήγορα τὴν ὄμορφη νέα εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ὁ Σίλβερ.

— Ὄχι... δηλαδή, ναί...

— Καὶ δὲν ἀνησυχήσατε ὅταν, φθάνοντας στὸ σταθμὸ τοῦ Κὶνγκ'ς Κρός, δὲν τὴν εἴδατε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ τραῖνο;

— Ὄχι...

— Εἴσαστε βέβαιος γι' αὐτό, ποὺ λέτε;

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ ἔχασε καὶ πάλι τὸ χρῶμα του.

— Ὅταν φτάσαμε στὸ Κὶνγκ'ς Κρός, κατάλαβα ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ τραίνου κι' ἀπὸ τὸ ὅτι φώναξε σὲ κάποιον ἀχθοφόρο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ σταθμάρχη ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε συμβῆ μέσα στὸ πρῶτο βαγόνι ἔπειτα ἀπὸ τὴ μηχανή... Ἔκαμα ἀμέσως τὴ σκέψι πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ...

— Γιατὶ ὄχι γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ τραίνου;

Τὰ μάτια τοῦ Σίλβερ εἶχαν στηλωθῆ πάνω στὸ συνομιλητή του.

—Δὲν ξέρω πῶς αὐτὴ ἡ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ἀπάντησε ὁ Κλίσσολντ, μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ σταθερή.

— Εἴχατε λόγο νὰ φαντάζεσθε ὅτι μποροῦσε νὰ συμβῆ κάτι σ' αὐτὴ τὴ νέα;

— Λόγους;... Ὄχι. Ἀλλά, συνδυάζοντας μερικὰ γεγονότα...

Σταμάτησε τρομαγμένος. Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ στόμα του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ὁ Σίλβερ ἔβγαλε τὴν ταμπακέρα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἔστριψε μὲ ἀργὲς κινήσεις ἕνα τσιγάρο. Ἔπειτα, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα του καὶ τὸ ἄναψε.

— Πότε ἀκριβῶς ἔγινε ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ; ρώτησε ξαφνικά.

Ὁ συνομιλητής του ἀναταράχτηκε πάνω στὸ κάθισμά του.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, ἀπάντησε, πὼς δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι.

Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Ἡσυχᾶστε, εἶπε ὁ Σίλβερ. Παραδέχομαι ὅτι δὲν εἴδατε μὲ ποιὸ τρόπο ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις. Εἴδατε, ὅμως, κάτι ποὺ σᾶς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ἔνιντ Μύλολαντ μποροῦσε νὰ εἶχε πέσει θῦμα ἐπιθέσεως. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν βρήκατε καθόλου παράξενο τὸ ὅτι ἡ νέα δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της ὅταν φτάσατε στὸ σταθμὸ τοῦ Κὶνγκ'ς Κρός. Τί ἦταν αὐτὸ τὸ κάτι;

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ξέρω τίποτε, ἀπάντησε.

— Ἔχει καλῶς, εἶπε ὁ Σίλβερ. Ἔντβιν Κλίσσολντ, σᾶς συλλαμβάνω ὡς δράστη τῆς δολοφονίας τοῦ Σύλας Ἰσμαὶ καὶ τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ...

Τὴν ἴδια στιγμή, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ Κλίσσολντ εἶχε γίνει πιὸ λευκὸς κι' ἀπὸ ἕνα πανί.

— Δὲν εἶμαι ἔνοχος! εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότα.. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ξέρω...

— Θὰ κάμετε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ.

Καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του.

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ χρειάστηκε μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἔπειτα ἄρχισε μὲ φωνὴ ποὺ γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ σταθερή.

— Δὲν ξέρω τίποτε ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Σύλας Ἰσμαὶ καὶ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ. Ἀλλὰ ἕνα μικρὸ περιστατικὸ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε συμβῆ μέσα στὸ διαμέρισμά της... Δὲν σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια πρωτύτερα... Μερικὲς στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ τραίνου ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Πετερμποróου, βγῆκα ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ξαναβρῶ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ... Ἀλλά, ξαφνικά, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προχωροῦσε μπροστά μου στὸ διάδρομο τοῦ τραίνου, ὅπου βρισκόταν τὸ διαμέρισμά της. Δὲν ἤθελα νὰ μὲ ἰδῇ καὶ χώθηκα μέσα σ' ἕνα διαμέρισμα ποὺ ἦταν ἄδειο... Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ξανάβγαλα τὸ κεφάλι μου καὶ τότε εἶδα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ...

— Εἴπατε ὅτι τὸ δικό σας διαμέρισμα βρισκόταν στὸ τρίτο βαγόνι. Τὸ διαμέρισμα τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ ἦταν στὸ πρῶτο. Ἀπὸ ποῦ βγῆκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Δὲν ξέρω. Τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ μπροστά μου μόλις ἄνοιξα τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πρῶτο βαγόνι.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν σᾶς πρόσεξε;

— Ὄχι, γιατὶ διαφορετικά, θὰ γύριζε τὸ κεφάλι του. Εἶχα ἀνοίξει πολὺ σιγὰ τὴν πόρτα. Κι' ἐξ ἄλλου, ἡ ἁμαξοστοιχία ἔκανε πολὺ μεγάλο θόρυβο.

— Συνεχίστε.

— Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι κι' ἔμεινα στὴν ἴδια θέσι ἀρκετὰ λεπτά. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος πέρασε ἀπὸ μπροστά μου. Δὲν τὸν ἤξερα. Ἀλλ' ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶδα στὶς ἐφημερίδες, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἦταν ὁ Σύλας Ἰσμαί.

— Ἔπειτα;

Ἡ προσοχὴ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ εἶχε ἐνταθῆ στὸ ἔπακρον.

— Δὲν ξέρω σχεδὸν τίποτε ἄλλο, ἀπήντησε ὁ Κλίσσολντ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, κάποιος πέρασε ἀπὸ μπροστά μου. Δὲν πρόφτασα νὰ κρυφτῶ καὶ τὰ βλέμματά μας διασταυρώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή...

— Δὲν ἦταν, βέβαια, ὁ Σύλας Ἰσμαί, εἶπε ὁ Σίλβερ.

— Ὄχι. Ἦταν ὁ... ἄλλος...

Δοκιμάσατε τὸ λευκὸν εἰς φιάλας καὶ σωληνάρια
ARIZONA
διὰ τὰ λευκὰ ὑποδήματά σας, τσάντες, ζῶνες. Μόνον ἡ δοκιμὴ πείθει.
ARIZONA

ΠΡΩΤΟΙ
Στὰ Ραδιόφωνα
ΠΡΩΤΟΙ
Στὶς δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Ἁγ. Θεοδώρων 3

Μέντιουμ Ἐλπὶς Παυλάτου
Βραβεῖον τηλεπαθείας Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Δέχεται καθ' ἑκάστην. Ὁδὸς Κρήτης 6, πάροδος Λιοσίων Τηλέφ. 52-869.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ
ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κομπιναιζόν
Ζέρσεϋ - Κλός
10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Ἡ ΚΑΘΑΡΑ ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὀμορφιᾶς
Ἡ Zinnia ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ τὰ πλεονεκτήματα τῆς Καθαρᾶς φυσικῆς Μετάξης ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ
ΠΟΥΔΡΑ · ΚΡΕΜΑ · ΚΡΑΓΙΟΝ · ΡΟΥΖ

ΕΠΙΠΛΑ
Μὲ δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Τηλ. 55-638
Μενάνδρου 75

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος ὄροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 26-407

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τοῦ προσώπου κλπ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΓΟΡΡΑΧΗ. Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γερανίου 33 Τηλ. 53-539 2—7 μ. μ.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

—.ΓΚΡΕΚΑ'—

ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν τῆς:
"FAREL" ΒΙΟΜ. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Α.Ε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Ὄχι. Τὸ φῶς στὸ διάδρομο ἦταν ἀμυδρὸ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικά του. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἀναγνώριζα ἀνάμεσα σὲ χίλιους... Τὸ μόνο ποὺ πρόσεξα ἦταν ὅτι τὸ ἀνάστημά του ξεπερνοῦσε λίγο τὸ μέτρο...

— Μελαχροινός;... Ξανθός;

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἴσως μελαχροινός.

— Πῶς ἦταν ντυμένος;

— Σὰν ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ κόσμου. Φοροῦσε ἕνα γκρῖζο παλτὸ μ' ἀνασηκωμένο τὸ γιακᾶ. Πρόσεξα ἐπίσης ὅτι εἶχε κατεβασμένα τὰ μπὸρ τῆς ρεμπούπλικάς του.

— Φοροῦσε μήπως μαῦρο κοστοῦμι;

— Δὲν πρόσεξα. Νομίζω, ὅμως, ὅτι τὸ κοστοῦμι του ἦταν σκούρου χρώματος. Δὲν τὸν εἶδα περισσότερο ἀπὸ ἕνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου κι' ἐξαφανίστηκε.

— Τί κάματε κατόπιν;

— Περίμενα μερικὰ λεπτά. Ἔπειτα, ἄναψα ἕνα τσιγάρο καὶ διευθύνθηκα μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ διαμερίσματος τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ ἀπὸ ἕνα μικρὸ κενὸ ποὺ ἄφηνε ἡ κουρτίνα τῆς πόρτας κι' εἶδα πὼς ἦταν ξαπλωμένη πάνω στὸ κάθισμά της. Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι πὼς κοιμόταν. Δὲν θέλησα, φυσικά, νὰ τὴν ἀνησυχήσω... Μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι, ὡστόσο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔμαθα κατόπιν, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅτι ἦταν ὁ Σύλας Ἰσμαὶ δὲν βρισκόταν μέσα στὸ διαμέρισμά της...

— Δὲν ἀναρωτηθήκατε τί εἶχε ἀπογίνει;

— Πῶς ὄχι; Ἤξερα πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλο βαγόνι ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ κι' ἐξ ἄλλου, δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ νὰ περνάη ἀπὸ τὸ διάδρομο... Τὴν ἄλλη μέρα, ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅτι εἶχε βρεθῆ νεκρὸς κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Χάρλεϋ Κρόσσινγκ... Σκέφτηκα τότε ὅτι τὸ τραῖνο ἔπρεπε νὰ βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γκρῖζο παλτὸ καὶ τὴ ρεμπούπλικα πέρασε ἀπὸ μπροστά μου...

— Δὲν προσέξατε τίποτε ποὺ νὰ σᾶς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ὁ Σύλας Ἰσμαὶ ἦρθαν στὰ χέρια;

— Ὄχι. Ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ θόρυβος τοῦ τραίνου σκέπαζε τὰ πάντα.

— Κάτι ἄλλο τώρα, εἶπε ὁ Σίλβερ. Μήπως, μετὰ τὸ ἔγκλημα, σᾶς ἔτυχε νὰ συναντήσετε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ γκρῖζο παλτὸ ἢ τουλάχιστον κάποιον ποὺ νὰ σᾶς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τοῦ ἔμοιαζε;

Ὁ Ἔντβιν Κλίσσολντ ταράχτηκε.

— Γιατὶ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι; εἶπε.

— Περιμένω τὴν ἀπάντησί σας, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ξηρὸ τόνο ὁ Σίλβερ.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Κλίσσολντ. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸν ἀναγνώρισα... Δὲν εἶμαι βέβαιος...

— Ἔχετε μήπως κάποια ὑποψία;

— Ὄχι. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ.

— Μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς ἀπείλησε μ' ὁποιονδήποτε τρόπο;

Ἡ φωνὴ τοῦ Κλίσσολντ βγῆκε πνιγμένη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ ὑποθέτετε, κύριε ἐπιθεωρητά; σώρησε.

— Τὸ ὅτι ἀφήσατε νὰ περάσουν τόσες μέρες χωρὶς νὰ ἔρθετε νὰ μὲ ἰδῆτε.

— Σᾶς ἐξήγησα τοὺς λόγους...

— Δὲν ἦταν μόνον αὐτοί, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε στὴν ἐρώτησί μου;

— Δὲν μὲ ἀπείλησε κανείς, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν τέτοιος, ποὺ ὁ Σίλβερ κατάλαβε πὼς ὁ συνομιλητής του δὲν τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔστριψε ἕνα τρίτο τσιγάρο.

— Κύριε Κρίσσολντ, εἶπε ξαφνικά, θὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτησι, ποὺ εἶνε πολὺ σημαντικὴ καὶ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι τὸ νὰ μὴν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ὀλέθριες συνέπειες ὄχι μόνο γιὰ σᾶς, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους. Ὁ δολοφόνος βρίσκεται πολὺ κοντά, ὁλόγυρά μας... Κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει μπορεῖ νὰ θρηνήσωμε καινούρνια θύματα. Καὶ τίποτε δὲν ἀποκλείει νὰ βρισκώσαστε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ σεῖς κι' ἐγώ... Θέλω ,λοιπόν, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε μὲ εἰλικρίνεια ἂν πήγατε ποτὲ στὰ γραφεῖα τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων.

— Ποτέ!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἦταν ὅπως πρίν. Ἐξέφραζε τώρα ἀπόλυτη βεβαιότητα.

— Ξέρετε, ὅμως, ποῦ βρίσκονται.

— Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε.

— Ἔχει καλῶς. Καὶ τώρα πέστε μου ποῦ ἤσαστε τὸ βράδυ στὶς ἔξη τῆς περασμένης Πέμπτης;

— Θὰ θέλετε νὰ πῆτε τῆς Δευτέρας... Ἤμουν στὸ Νιουκάστελ... Πῆρα ἀπὸ κεῖ τὴν ταχεῖα...

Ὁ Σίλβερ τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι.

— Δὲν ἐννοῶ τὴ Δευτέρα, εἶπε, ἀλλὰ τὴν Πέμπτη. Τρεῖς μέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ τὸ συνομιλητή του ἀπὸ τὰ μάτια του.

Πέρασε ἕνα ὁλόκληρο λεπτὸ χωρὶς ὁ Κλίσσολντ ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Στὸ τέλος, εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη ἡ ἐρώτησις ποὺ μοῦ κάνετε, κύριε ἐπιθεωρητά. Γιατὶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ποῦ βρισκόμουν ἐκείνη τὴν ὥρα. Θὰ σᾶς τὸ πῶ, λοιπόν: Ἤμουν στὴν Σαφτέσμπουρυ Στρήτ. Ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ Πικαντίλλυ Τσίρκους καὶ περνοῦσα ἀπὸ κεῖ τυχαῖα.

— Κι' ἔπειτα;

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ.

— Κατὰ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Πέμπτης βρισκόσαστε ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου κι' εἴχατε τὰ μάτια στηλωμένα στὴν εἴσοδό τους. Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε πάνω σ' αὐτό;

Ὁ Ἔντβιν Κρίσσολντ ἀναταρασσόταν σπασμωδικὰ πάνω στὸ κάθισμά του.

— Ὅπως σᾶς εἶπα, ἀπάντησε, δὲν ἤξερα ποιὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς συνομιλητρίας μου στὸ τραῖνο. Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ἔμαθα πὼς λεγόταν Ἔνιντ Μύλολαντ κι' ὅτι ἐργαζόταν στὸ Ἀγγλοαμερικανικὸ συνδικᾶτο θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔτυχε, λοιπόν, νὰ περάσω ἀπὸ τὴν Σαφτέσμπουρι Στρὴτ καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ κοντοστάθηκα μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν εἴσοδο τῶν γραφείων. Αὐτὸ εἶνε ὅλο... Τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο, μιὰ νέα βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα. Νομίζω ὅτι μὲ κύτταξε μὲ τρόπο πολὺ παράξενο. Ἀναγκάστηκα ν' ἀπομακρυνθῶ, νοιώθοντας μιὰ περίεργη ταραχή, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί... Στὸ μεταξύ, ὅλες οἱ ἐφημερίδες χαλοῦσαν τὸν κόσμο γιὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά.

Ὁ Ἔντβιν Κρίσσολντ χτύπησε μὲ τὸ χέρι τὸ μετωπό του.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ μοῦ κάνετε αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, εἶπε. Ἡ νέα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ γραφεῖα καὶ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Σάλλυ Μάρς, ὅπως ἔμαθα καὶ πάλι ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, θὰ σᾶς μίλησε ἀσφαλῶς γιὰ μένα. Γιατί, τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν εἴδησι ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ εἶχε ἐμφανισθῆ ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου.

Ὁ Σίλβερ ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του μέσα στὸ σταχτοδοχεῖο ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

— Σᾶς ξανακάνω τὴν ἴδια ἐρώτησι, εἶπε. Τί ζητούσατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου;

Ὁ Κρίσσολντ ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμό του, σὰν κάτι νὰ τὸν ἔπνιγε.

— Δὲν εἶχα ἄλλο λόγο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ σᾶς εἶπα, ἀπάντησε.

Ὁ Σίλβερ χτύπησε τὰ δάχτυλά του πάνω στὸ τραπέζι.

— Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ ἀντίθετο, εἶπε. Ἀλλ' ἴσως σᾶς χρειάζεται λίγος καιρὸς νὰ σκεφθῆτε... ἢ νὰ ἐξακριβώσετε κάτι... Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Χαμογέλασε. Τὸ ὕφος του ἦταν τώρα προστατευτικὸ καὶ φιλικό.

— Ὑπάρχει κάτι γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἴσαστε ἀκόμη βέβαιος, εἶπε. Διαφορετικά, πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ τὸ λέγατε... Φροντίστε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε... Ἀλλὰ μὴν χάνετε καθόλου καιρό... Θέλετε νὰ σᾶς περιμένω αὔριο τὸ μεσημέρι; Ὣς τότε, μπορεῖτε νὰ μάθετε πολλά...

Ὁ Κρίσολντ ξαναβρῆκε τὸ θάρρος του.

— Νομίζω πὼς ἔχετε δίκηο, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀπάντησε. Αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ βρίσκωμαι στὸ γραφεῖο σας...

Ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος του.

— Νομίζω ὅτι ἕνα τεράστιο βάρος ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου, πρόσθεσε. Μοῦ φαίνεται ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα σᾶς εἶπα, ξανάνειωσα κατὰ δέκα χρόνια.

Ὁ Σίλβερ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

— Μάλκολμ, ὁδήγησε τὸν κύριο ὣς τὴν ἐξώθυρα, εἶπε στὸν πόλισμαν ποὺ ἐμφανίστηκε.

Ὁ Ἔντβιν Κρισσολντ χαμογελοῦσε.

— Αὔριο τὸ μεσημέρι, κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε.

Βγῆκε κατόπιν μαζὶ μὲ τὸν πόλισμαν.

Ὁ τελευταῖος γύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Σίλβερ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔγραψε μερικὲς λέξεις πάνω σ' ἕνα χαρτί.

— Αὔριο τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὶς ὀχτώ, εἶπε στὸν πόλισμαν, δίνοντάς του το, θὰ πᾶς νὰ περιμένης τὸν κύριο ποὺ συνώδευσες πρὸ ὀλίγου σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι. Δὲν ἔχεις νὰ κάμης τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ παρακολουθήσης κάθε του κίνησι... Μὲ καταλαβαίνεις; Μ' ἐνδιαφέρει κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἔκφρασις ποὺ μπορεῖ νὰ πάρη τὸ πρόσωπό του σὲ ὡρισμένες στιγμές... Ὅταν τὸν δῆς νὰ ἀπομακρύνεται, πάρε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τρέξε ἀμέσως ἐδῶ...Θὰ πᾶς, φυσικά, μὲ πολιτικά...

Ὁ πόλισμαν δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὤβαλε στὴν τσέπη του. Ἔπειτα χαιρέτησε τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ὁ Σίλβερ, ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἡ κατάθεσις τοῦ Κρίσσολντ ἦταν περισσότερο σημαντικὴ ἀπὸ ὅ,τι φαινόταν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἤξερε τίποτε τὸ ὡρισμένο. Ἀλλὰ βρισκόταν στὸν καλὸ δρόμο. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ
Ριζική, ταχεία ἐξαφάνισις. Εἰδική θεραπεία διὰ ξανάνειωμα προσώπου, πανάδες, τριχόπτωσιν, ρυτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, οὐλὲς κλπ. Αἰσθητικὸς Λ. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12, τηλέφ. 23-039. Ἡ πρώτη ἐξέτασις δωρεάν.

ΣΑΠΟΥΝΙ ΔΡΑΚΩΝ
Ἐχθρός ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ
DRAGON SOAP
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Χ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ-ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 23-ΤΗΛ. 35177
SOAP
DRAGON
Soap
DRAGON

Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγγυήσεως ἔπιπλα μὲ ΔΟΣΕΙΣ μὲ τιμὰς Ἐργοστασίου
«ΚΡΟΝΟΣ»
Φιλελλήνων 7, Ἀθῆναι. Ἐργοστάσιον καὶ ἔκθεσις: Μεσογείων 24.

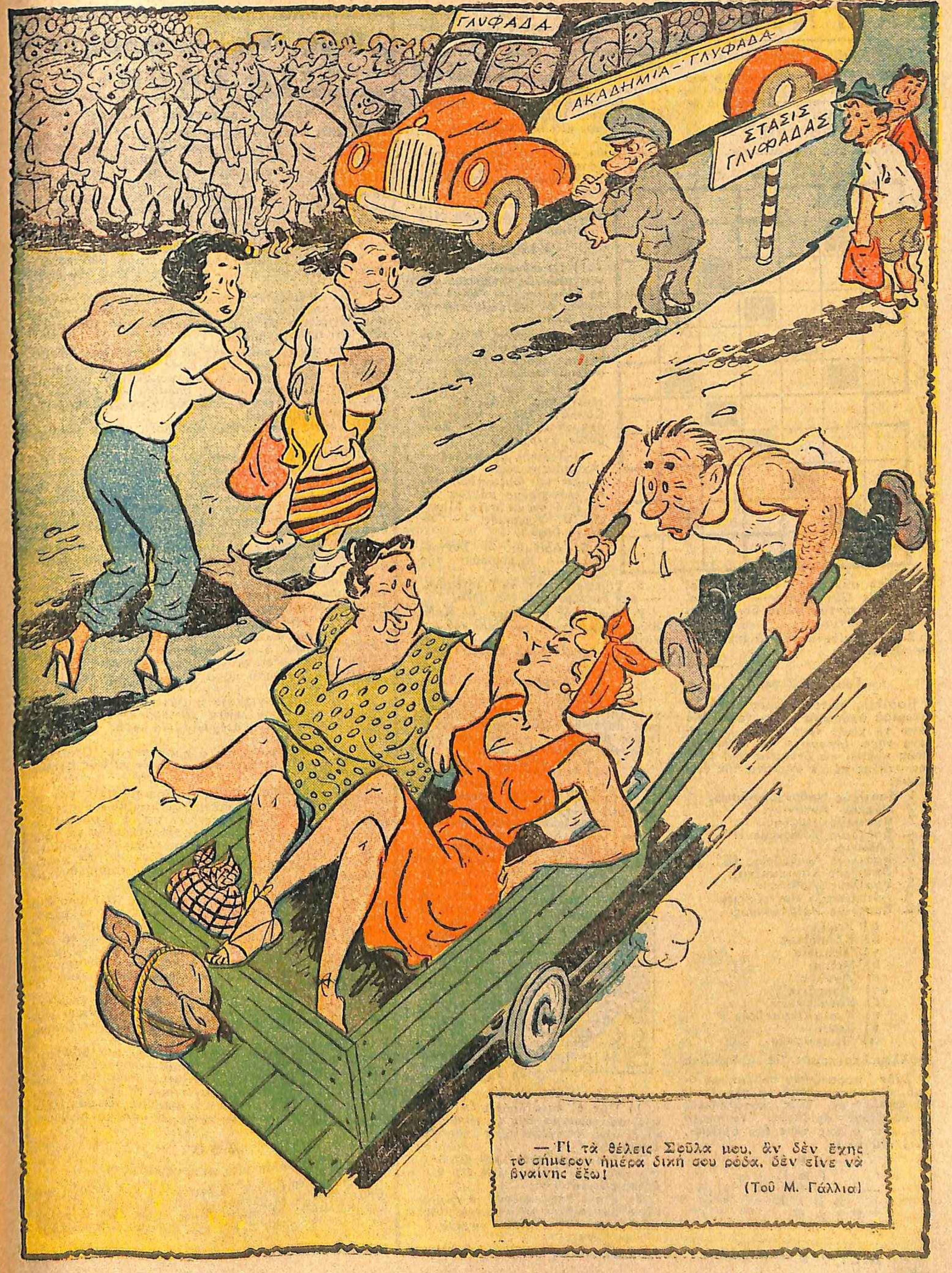

— Γι τὰ θέλεις Σοῦλα μου, ἂν δὲν ἔχῃς τὸ σήμερον ἡμέρα δική σου ρόδα, δὲν εἶνε νὰ βγαίνῃς ἔξω!

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μόνο γράμμα θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

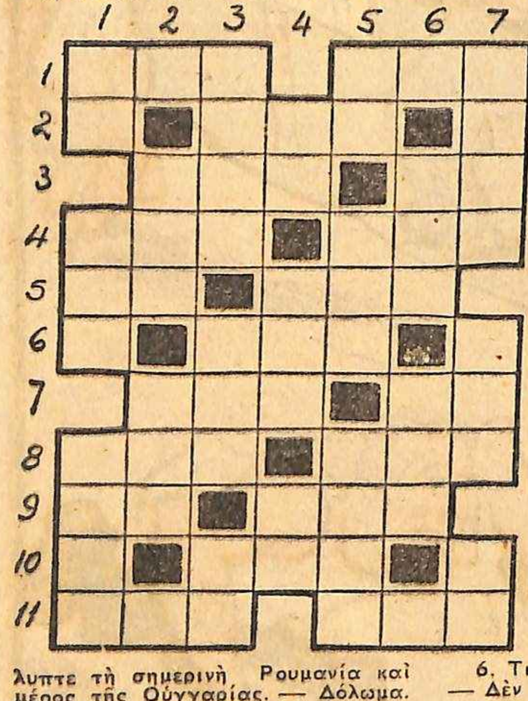

1. Χώρα τῆς ἀρχαιότητος, ἐκάλυπτε τὴ σημερινὴ Ρουμανία καὶ μέρος τῆς Οὐγγαρίας. — Δόλωμα.
2. Στὰ κέντρα αὐτά, δὲν πατάει ἡ ἀριστοκρατία.
3. Ἀπαραίτητη σὲ μιὰ ἐκκλησία. — Πρόθεσις.

Γαιριάστε τους

Βασιλεῖς, αὐτοκράτορες κι' ἄλλα ἱστορικὰ πρόσωπα ἔχουν χάσει πιὸ κάτω τὴ χώρα τους ἢ τὴν ἀγαπημένη τους. Μπορεῖτε νὰ ταιριάστε ὅπως πρέπει τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης στήλης μὲ τὰ ὀνόματα τῆς δευτέρας;

1 Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ.
2. Μάρκος Ἀντώνιος.
3. Βασιλεὺς Ἡρώδης.
4. Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ΙΓ΄.
5. Ἄδωνις.
6. Βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΕ΄.
7. Βασιλεὺς Καμεχαμέχα.
8. Βασιλεὺς Ἀρθοῦρος.
9. Αὐτοκράτωρ Μοντεζοῦμα.
10. Βασιλεὺς Χριστόφορος.

α) Χαβάϊ
β) Κλεοπάτρα
γ) Ἱσπανία
δ) Μεξικὸ
ε) Ἀγγλία
στ) Ἀφροδίτη
ζ) Βαβυλὼν
η) Κυρία Πομπαδοὺρ
θ) Χαϊτὶ
ι) Ἱερουσαλὴμ

Πολλαπλασιασμὸς μὲ γράμματα

Στὸν παρακάτω πολλαπλασιασμό, ἀντικαταστῆστε τὰ ἀλφαβητικὰ ψηφία μὲ τοὺς κατάλληλους μονοψηφίους ἀριθμούς. Ὑπάρχουν ἤδη στὶς θέσεις τους δυὸ ἀριθμοί, τὸ 1 καὶ τὸ 0.

```
    Α Β Γ
    Γ Δ Ε
 ----------
  Β Β Ε Ε
Ε 1 Α 0
Δ 0 1 Γ
 ----------
Δ Ε Γ 7 Ε Ε
```

4. Τμῆμα τῆς Πειραϊκῆς ἀκτῆς. — Τοὺς παραχωροῦμε τὴ θέσι μας στὰ λεωφορεῖα καὶ στὰ τράμ.
5. Φωτιστικὸ μέσον. — Προτέρημα.
6. Κάτοικος μεγάλου νησιοῦ τοῦ Αἰγαίου (θηλ.).
7. Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Μηδενὸς ἐξαιρουμένου (οὐδ.).
8. Ἔκοψε μιὰ περίφημη κόμη. — Πληρωμή.
9. Ἄνθη. — Τὸ παίρνομε μὲ χρήματα ἀπ' τὴν ἀγορὰ (καθ.)
10. Χερσόνησος τῆς Ρωσσίας.
11) Μετέχει σὲ κάτι ἢ ξέρει κάτι.—Βασιλεὺς τῆς Περσίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προσάναμα. — Εἶναι γεωγραφικῶς μικρότερο ἀπ' τὴ θάλασσα. — Ἔτσι λέγονται οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Βόρνεο.

2) Μεξικάνικη λέξις ποὺ μάθαμε χάρις στοὺς «Τρεῖς καμπαλλέρος».—Ὡραῖο καὶ σπάνιο λουλοῦδι (καθ.).

3) Μιὰ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. — Κομμάτι ξύλου κανονικοῦ σχήματος. (δημ.). — Σύμβολον ἁγνότητος.

4) Τελικὸς σύνδεσμος.— Ἀγαπημένο ψάρι τῶν κατοίκων τοῦ Βυζαντίου, ποὺ τὸ συναντοῦμε σήμερα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα στὶς λίμνες τῆς Β. Ἀμερικῆς. — Ἄψητες (καθ.).

5. Ἀριθμός. — Συντροφιά. — Χωριουδάκι τῆς Εὐρυτανίας.

6. Τιμωρεῖται ἀπ' τὴ δικαιοσύνη. — Δὲν διαφέρει ἀπὸ ἕνα ἄλλο.

7. Χωριὸ τῆς Κερκύρας. — Κάθε ἄλλο παρὰ λογική. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

ΖΗΣΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ

Ἀπρόοπτο

Κάθε βδομάδα, ἕνας γάλος γεννάει τρία αὐγά, καὶ κάθε βδομάδα ἕνας ποντικὸς κλέβει ἕνα ἀπ' αὐτά. Πόσες βδομάδες χρειάζονται γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν 20 αὐγά;

Τὰ 9 σχήματα

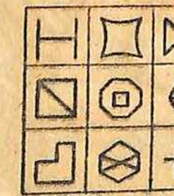

Κυττάχτε ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας τὴν πρώτη εἰκόνα, προσπαθῶντας ν' ἀπομνημονεύσετε τὰ 9 διάφορα σχήματα ποὺ περιέχει. Ἔπειτα σκεπᾶστε την καὶ προσπαθῆστε νὰ βρῆτε πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ σχήματα ὑπάρχουν στὴ δεύτερη εἰκόνα. Ὅσες περισσότερες ἐπιτυχίες σημειώσετε, τόσο πιὸ πολὺ μπορεῖτε νὰ καυχηθῆτε γιὰ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴ μνήμη σας.

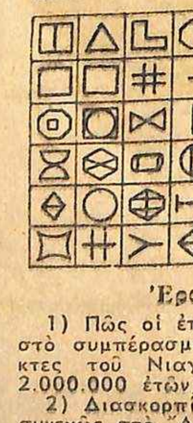

Ἐρωτήσεις

1) Πῶς οἱ ἐπιστήμονες ἔφτασαν στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα εἶνε ἡλικίας 2.000.000 ἐτῶν;

2) Διασκορπίζεται καὶ χάνεται συνεχῶς στὸ Ἄπειρον ὕλη ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς;

3) Γιατὶ τὰ καινούργια πλοῖα «βαφτίζονται» μὲ τὸ σπάσιμο μιᾶς μποτίλιας σαμπάνιας πάνω στὰ πλευρά τους;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Πῶς νὰ διατηρῆτε ΤΑ ΑΝΘΗ

Μερικοὶ πρωτότυποι τρόποι

Τὰ ἄνθη, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πολλὲς περιποιήσεις καὶ φροντίδες γιὰ νὰ ζήσουν. Θὰ ἦταν καλύτερο ἴσως νὰ τ' ἀφήνωμε πάνω στὸ φυτό. Ἀλλὰ μᾶς συγχωροῦν πρόθυμα τὴν κακία μας, ποὺ μᾶς σπρώχνει νὰ τὰ κόψωμε γιατὶ ξέρουν πῶς τὸ κάνομε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ νοιώθομε γι' αὐτά. Μ' ὅλη τὴ λύπη τους, δὲν θέλουν νὰ πεθάνουν ἀμέσως. Ἀλλὰ ζητοῦν ἀπὸ μᾶς μερικὲς περιποιήσεις, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν τὴν εὐωδιά τους καὶ νὰ γοητεύσουν τὰ μάτια μας μὲ τὰ χρώματά τους.

Ἀλλὰ πῶς θὰ διατηρήσετε τὰ ἄνθη ποὺ κόψατε ἀπὸ τὸν κῆπο σας ἢ ποὺ ἀγοράσατε ἀπὸ τὸν ἀνθοπώλη;

Ὅλες οἱ γυναῖκες ξέρουν κάποια συνταγὴ γι' αὐτό. Σᾶς σημειώνομε τὶς κυριώτερες φροντίδες ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ διατηρήσετε δροσερὸ ἕνα μπουκέτο ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες:

1) Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ βάλετε τὰ ἄνθη ἐπὶ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες, προτοῦ τὰ τακτοποιήσετε μέσα στὸ βάζο, νὰ μουσκέψουν μέσα σὲ νερὸ «ὡς τὸ λαιμό», ὡς ἐκεῖ, δηλαδή, ποὺ ἀρχίζει τὸ ἄνθος. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπορροφήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο νερό.

2) Κόψετε τοὺς μίσχους των λοξὰ μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι.

3) Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπαλλάξετε τοὺς μίσχους ἀπὸ τὰ φύλλα ποὺ τυχὸν ἔχουν, γιατί, μένοντας μέσα στὸ νερό, θὰ σαπίσουν κι' ἡ σῆψις δὲν θ' ἀργήση νὰ μεταδοθῆ σ' ὅλο τὸ ἄνθος. Προκειμένου γιὰ τριαντάφυλλα, θὰ κόψετε ἐπίσης τ' ἀγκάθια τους.

4) Τὸ νερὸ ποὺ ἔχετε στὸ βάζο θὰ τὸ ἀλλάζετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωῒ καὶ βράδυ.

5) Τὸ καλοκαῖρι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ρίχνετε μέσα στὸ βάζο πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα ἕνα κομματάκι πάγο, γιὰ νὰ διατηρῆται τὸ νερὸ δροσερό.

6) Γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ ἄνθη φρέσκα καὶ δροσερὰ μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ρίξετε μέσα στὸ βάζο ἕνα κομπριμὲ ἀσπιρίνης, ἕνα κομμάτι ζάχαρι ἢ ἕνα κομματάκι ξυλοκάρβουνο.

7) Ἂν βρισκώσαστε στὴν ἐξοχὴ καὶ θέλετε νὰ πάρετε μαζί σας ἄνθη, κόψετέ τα τὸ πρωΐ, βάλτε τα νὰ μουσκέψουν μέσα σὲ νερὸ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μὴν τὰ βγάζετε ἀπ' αὐτὸ παρὰ μόνο τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται νὰ φύγετε.

8) Εἰδικώτερα γιὰ τὶς βιολέττες πρέπει νὰ τὶς ραντίζετε ἐπὶ πέντε λεπτὰ μὲ νερὸ κάθε πρωΐ. Οἱ γαζίες, ἀντίθετα, δὲν ἀνέχονται τὸ νερό.

Τὰ μπουκέτα.

Τὸ φτιάξιμό τους εἶναι ἀληθινὴ τέχνη. Ὁπωσδήποτε, νὰ μερικοὶ κανόνες ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό:

1) Τὰ λουλούδια ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ φτιάξετε ἕνα μπουκέτο πρέπει νὰ ταιριάζουν μεταξύ τους: Τὰ χρυσάνθεμα ταιριάζουν μὲ τὰ ζουμπούλια, ἀλλ' ὄχι μὲ τὶς μαργαρίτες, τὰ τριαντάφυλλα μὲ τοὺς κρίνους, οἱ πασχαλιὲς μὲ τὶς μυοσωτίδες καὶ τὰ ἠράνθεμα, οἱ μαργαρίτες μὲ τὶς ἀνεμῶνες καὶ τὰ γαρύφαλα. Τὰ λουλούδια τῆς σέρρας δὲν ταιριάζουν μὲ λουλούδια τοῦ κήπου ἢ ἀγριολούλουδα.

2) Τὸ βάζο πρέπει νὰ ταιριάζη μὲ τὰ λουλούδια ποὺ θὰ βάλετε μέσα σ' αὐτό. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος ὅπου θὰ τὸ τοποθετήσετε ἔχει ἐπίσης σημασία. Ἕνα χαμηλὸ βάζο σὲ σχῆμα φλυτζανιοῦ π. χ. θὰ τὸ βάλετε σ' ἕνα μακρόστενο χαμηλὸ τραπέζι. Ἡ θέσις ἑνὸς μεγάλου βάζου εἶναι ψηλά. Θὰ προτιμήσετε λευκὰ βάζα ἢ γυάλινα. Εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τὰ χρωματιστά.

3) Ἂν ἔχετε λίγη φαντασία μπορεῖτε νὰ φτιάξετε πρωτότυπα μπουκέτα μέσα σὲ μιὰ σουπιέρα, μιὰ τσαγιέρα, μιὰ αὐγοθήκη, μιὰ φιάλη τοῦ παληοῦ καιροῦ, κλπ.

4) Γιὰ ἕνα γάμο, ἕναν ἀρραβῶνα, μιὰ βάπτισι, μπορεῖτε νὰ στολίσετε ἕνα ὡραῖο κάνιστρο. Θὰ τὸ στρώσετε μὲ βρύα καὶ θὰ «φυτέψετε» ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἄνθη. Στὸ βάθος τοῦ κανίστρου βάλτε δυὸ χαρτιὰ ἀπὸ σελλοφάν. Ἔτσι θὰ μπορῆτε νὰ ραντίζετε τὰ ἄνθη μὲ ἄφθονο νερό, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κίνδυνος νὰ χυθῆ ἔξω.

✿ ✿ ✿

«Σχολὴ γιὰ μνηστευμένες»

Στὸ Λονδῖνο ἄρχισε νὰ λειτουργῆ μιὰ «σχολὴ γιὰ μνηστευμένες». Ὁ σκοπός της εἶνε νὰ διδάξη τὶς νέες ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτοῦν ποιὸς εἶνε ὁ ρόλος τῆς ἔγγαμης γυναίκας καὶ πῶς θὰ μπορέση νὰ κάμη εὐτυχισμένο τὸν ἄντρα της.

Η Σελίς τοῦ παιδιοῦ

Τὸ ρολόγι τῆς Γιοὺν-Γὶν

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας Βασιληᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του. Σὰν πέρασαν τρία χρόνια καὶ δὲν ἀπόχτησε διάδοχο, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Παρακάλεσε τότε τὴν καλόκαρδη νεράϊδα τοῦ δάσους Γιοὺν - Γὶν νὰ τὸν βοηθήση ν' ἀποχτήση διάδοχο. Ἡ νεράϊδα συγκινήθηκε καὶ τοῦ εἶπε πῶς θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία του

Σὲ λίγον καιρὸ ἡ βασίλισσα γέννησε ἕνα ὥμορφο ἀγόρι.

Ὁ βασιληᾶς, ἀπ' τὴ χαρά του, κάλεσε ὅλο τὸν κόσμο σὲ τραπέζι καὶ μόνο τὴ νεράϊδα δὲν κάλεσε.

Τὸ βράδυ ποὺ πῆγε νὰ κοιμηθῆ βλέπει μπροστά του τὴ Γιοὺν - Γίν.

— Βασιληᾶ μου, τοῦ εἶπε, ἂν μὲ ξέχασες ἐσύ, ἐγὼ ὅμως δὲν σὲ ξέχασα.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ρολόϊ ποὺ λαμποκοποῦσε.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δῶρο μου γιὰ τὸ παιδί σου, τοῦ εἶπε. Ἔχει μέσα ἕνα χρυσαφένιο καροῦλι μὲ κλωστὴ χρυσῆ καὶ γυρίζει μόνο του. Ὅσο καιρὸ θὰ γυρίζη τὸ καροῦλι ἡ κλωστὴ ποὺ θὰ ξετυλίγεται θὰ μετράη τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου. Σὰν γίνη δεκαοχτὼ χρονῶν τὸ βασιλόπουλο, θὰ τοῦ ναρίσης τὸ ρολόϊ.

Ἡ νεράϊδα χάθηκε ἀμέσως κι' ὁ βασιληᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του, πῆγαν κι' ἔκρυψαν σὲ μιὰ κάμαρη τὸ ρολόϊ Ἔτσι πέρασε ὁ καιρὸς ὥσπου μιὰ μέρα τὸ βασιλόπουλο ἀρρώστησε.

Ἡ βασίλισσα κάλεσε τὸ γιατρὸ κι' ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Βασίλισσά μου, τὸ παιδί σου βγάζει δόντια. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ κρατήση δυὸ χρόνια, μὰ κάνε ὑπομονή.

Ἡ βασίλισσα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη τὸ παιδί της νὰ κλαίη, θυμήθηκε τὸ ρολόϊ τῆς νεράϊδας. Ἔτρεξε λοιπὸν κρυφὰ καὶ τράβηξε μὲ δύναμι τὴν κλωστή.

Ὅταν κατέβηκε κάτω, εἶδε τὸ παιδί της ἀλλοιώτικο. Εἶχε μεγαλώσει καὶ φώναζε τὴ μανοῦλα του. Ἡ βασίλισσα κατάλαβε πῶς μὲ τὸ γρήγορο τράβηγμα τῆς κλωστῆς τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ της, μεγάλωσε ἀπότομα.

Πέρασαν λίγα χρόνια καὶ τὸ βασιλόπουλο εἶχε τὸ νοῦ του ὅλο στὰ παιχνίδια.

Μιὰ μέρα τοῦ λέει ὁ βασιληᾶς :

— Παιδί μου, εἶνε καιρὸς ν' ἀφήσῃς τὰ παιχνίδια καὶ νὰ μάθῃς γράμματα.

Ἔφερε λοιπὸν στὸ παλάτι ἕνα δάσκαλο γιὰ τὸ γυιό του. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἡ βασίλισσα τὸν ρώτησε πῶς πάει τὸ παιδί της στὰ γράμματα, ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε :

— Βασίλισσά μου, ὁ γυιός σου εἶνε πολὺ ἔξυπνος. Ἅμα θὰ μεγαλώση θα γίνῃ σοφός. Χρειάζεται ὅμως ὑπομονή!

Ἡ βασίλισσα σὰν τ' ἄκουσε αὐτά, ρέχει στὸ μαγικὸ ρολόϊ καὶ τραβάει τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς...

Κατεβαίνει τότε κάτω καὶ βλέπει τὸ παιδί της ἀλλοιώτικο. Ἦταν τώρα ὡς δεκαεφτὰ χρονῶν κι' εἶχε γίνει ἀπότομα πολὺ σοφό.

Ἔτσι πέρασε ἕνας χρόνος ἀκόμα καὶ τὸ βασιλόπουλο ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶν.

Ὁ βασιληᾶς θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς νεράϊδας Γιοὺ - Γὶν καὶ δίνοντάς του τὸ μαγικὸ ρολόϊ, τοῦ λέει :

— Παιδί μου, ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία σου ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶνε στὰ χέρια σου. Πάρε αὐτὸ τὸ ρολόϊ καὶ θυμήσου τὴ συμβουλή μου : Ὅ,τι δυσκολία κι' ἂν σοῦ τύχη στὴ ζωή σου, νὰ κάνῃς ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ τρέξῃς καὶ τραβήξῃς τὴ χρυσῆ κλωστὴ τοῦ μαγεμένου αὐτοῦ κουβαριοῦ. Οἱ δυσκολίες ἔρχονται καὶ περνοῦν, μὰ οἱ μέρες τῆς ζωῆς μας φεύγουν καὶ δὲν ξαναγυρνοῦν!...

Τὸ βασιλόπουλο ξέγνοιαστο περνοῦσε τώρα τὸν καιρό του ὅλο διασκεδάσεις καὶ κυνήγια. Ὁ πατέρας του τότε θέλησε νὰ τὸν παντρέψη κι' ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ τοῦ βροῦν τὴν πιὸ ὄμορφη νύφη.

Πέρασαν ὅμως μῆνες καὶ μῆνες κι' ἐκεῖνοι δὲν φαινόντουσαν.

Τὸ ἀνυπόμονο βασιλόπουλο, θυμήθηκε τὸ ρολόϊ. Τρέχει λοιπὸν κι' ἀρχίζει νὰ τραβάη τὴ χρυσῆ κλωστή.

Ἀμέσως, κάτω ἀπ' τὸ παλάτι, μαζεύτηκε κόσμος. Εἶχε φτάσει μιὰ ὥμορφη νύφη, κι' ἔφερνε 100 γκαμῆλες χρυσάφι, μαργαριτάρια καὶ διαμαντόπετρες.

Τὸ βασιλόπουλο χάρηκε πολύ. Τράβηξε πάλι τὴν κλωστὴ τῆς ζωῆς, ἔγιναν οἱ γάμοι τους καὶ κράτησαν σαράντα μέρες μὲ γιορτὲς καὶ πανηγύρια.

Ξαφνικά, ἀρρώστησε ὁ βασιληᾶς καὶ σ' ἕνα μῆνα πέθανε. Ἡ βασίλισσα, τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἀπὸ τὴ μεγάλη της λύπη.

Τὸ βασιλόπουλο, λυπημένο ποὺ ἔχασε τοὺς γονεῖς του, ἔπεσε ἄρρωστο. Θυμήθηκε τότε τὸ μαγικὸ ρολόϊ καὶ διάταξε νὰ τοῦ τὸ φέρουν. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἔπιασε τὴν ἄκρη τῆς χρυσῆς κλωστῆς τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ τὴν τραβήξη, νὰ περάσουν γρήγορα οἱ μέρες καὶ νὰ γίνῃ καλά, εἶδε πῶς δὲν ἔμεναν σ' αὐτὸ παρὰ λίγες σπιθαμές. Ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μετανοῆ ποὺ τραβοῦσε κάθε τόσο τὴν κλωστὴ καὶ σπατάλησε γρήγορα τὶς μέρες τῆς ζωῆς του.

Ξαφνι παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ νεράϊδα Γιοὺν - Γίν.

— Ἄκουσα, βασιλόπουλό μου, τοῦ εἶπε, τοὺς θρήνους σου καὶ ἦλθα. Εἶνε ὅμως ἀργὰ τώρα καὶ δὲν περνάει πιὰ τίποτε ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ἂν εἶχες τὸ μυαλό σου κι' ἔκανες λίγη ὑπομονή, δὲν θὰ ξετύλιγες κάθε τόσο τὴν κλωστὴ τοῦ κουβαριοῦ.

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες.

Στὴ θέσι ποὺ ἦταν τὸ μαγικὸ ρολόϊ, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα ἀόρατο χέρι, ἕνα χρυσὸ φύλλο χαρτὶ ποὺ ἔγραφε:

«Ἂν θέλετε νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι καὶ νὰ πεθάνετε εὐτυχισμένοι κάνετε ὑπομονή. Τὶς ἡμέρες τοῦ Θεοῦ νὰ τὶς ξοδεύετε σὲ πράξεις χρήσιμες!... Ἔτσι προστάζει ἡ νεράϊδα Γιοὺν - Γίν, ἡ νεράϊδα τοῦ «Καλοῦ καὶ τῆς ὑπομονῆς».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ ἀνυπόμονο πουλὶ

Τὸ ποιηματάκι σας

Μόλις τ' αὐγὰ τῆς ζέστανε ἡ κλώσσα
καὶ τὰ μικρὰ ἑτοιμάστηκε νὰ βγάλη,
ἕνα πουλάκι ἐσήκωσε κεφάλι
μέσα στὸ τσόφλι, μιλώντας τέτοια (γλῶσσα:
«Ὡς πότε ἐδῶ θὰ μ' ἔχουνε κλεισμένο;
καθόλου δὲν μπορῶ νὰ περιμένω!
Πῶς; Ἔτσι τὸν καιρό μου ἐδῶ θὰ χάνω;
Ἐγὼ ἔχω κατορθώματα νὰ κάνω!
Κόκορας, βέβαια, θᾶμαι δίχως ἄλλο.
Λοφίο ψηλό, χρυσὰ φτερὰ θὰ βγάλω.
Τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα θὰ στολίσω.
Θὰ φέρνω τὴν αὐγὴ μόλις λαλήσω
στὸ φράχτη, στὴν αὐλή, σὲ κάθε μέρος
στρατεύματα τὶς κότες θὰ ὁδηγῶ...».
Καὶ τοὖπε τότε ὁ κόκορας ὁ γέρος:
«— Στάσου νὰ βγῆς, παιδάκι μου, ἀπ' (τ' αὐγό!»

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Τὸ αἴνιγμα

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ὁ Μίμης κι' ὁ Πίπης κάθονται στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τους.

— Παίζουμε τὰ αἰνίγματα; λέει ὁ Μίμης.

— Παίζουμε, ἀπαντάει ὁ Πίπης.

— Λοιπόν, θὰ μοῦ λὲς ἀπὸ ἕνα αἴνιγμα κι' ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τὸ λύσω θὰ σοῦ δίνω πέντε καραμέλλες. Ὅταν ὅμως τὸ λύνω θὰ μοῦ δίνῃς ἐσὺ πέντε καραμέλλες.

— Σύμφωνοι, φωνάζει ὁ Πίπης.

— Ὡραῖα! Πὲς λοιπὸν τὸ πρῶτο σου αἴνιγμα.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, λέει ὁ Πίπης, ποὺ ὅταν εἶνε στὴ γῆ ἔχει τέσσερα πόδια, ὅταν πετάει στὸν οὐρανὸ ἔχει τρία κι' ὅταν ξανακατεβαίνῃ στὴ γῆ ἔχει πέντε;

Ὁ Μίμης ψάχνει, σκέπτεται, σπάζει τὸ κεφάλι του καὶ στὸ τέλος ὁμολογεῖ ντροπιασμένος πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ λύσῃ καὶ δίνει στὸν Πίπη πέντε καραμέλλες.

— Μὲ κέρδισες, τοῦ λέει. Πές μου τώρα τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὴν ξέρω! ἀπαντάει ὁ Πίπης καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Πᾶμε στὸν κινηματογράφο, Τοτό;

— Δὲν μπορῶ. Πρέπει νὰ καθήσω στὸ σπίτι γιά... νὰ ἐπιβλέπω τὸν πατέρα μου ποὺ θὰ μοῦ λύσῃ τὶς ἀσκήσεις!...

★

Ὁ Πετράκης ρωτάει τὴ μητέρα του:

— Μαμά, ἀλήθεια λὲς ὅτι εἶσαι τόσο κουρασμένη, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ σηκώσῃς τὰ χέρια σου;

— Ναί, παιδί μου.

— Λοιπόν, μάθε... πῶς μὲ τὴ μπάλα μου ἔσπασα τὸ τζάμι τοῦ σαλονιοῦ!...

★

Στὸ σχολεῖο:

— Τί ἦταν ὁ Κολόμβος, παιδί μου;

— Κόττα!

— Πῶς!... Τί ἰδέα εἶν' αὐτή;

— Μὰ δὲν ἄκουσες, κὺρ δάσκαλε, ποὺ μιλοῦν ὁλοένα γιὰ τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου;

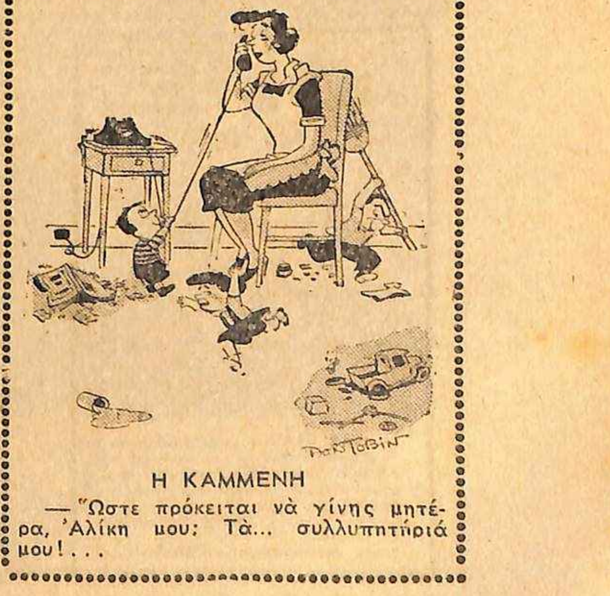

Η ΚΑΜΜΕΝΗ

— Ὥστε πρόκειται νὰ γίνῃς μητέρα, Ἀλίκη μου; Τὰ... συλλυπητήριά μου!...

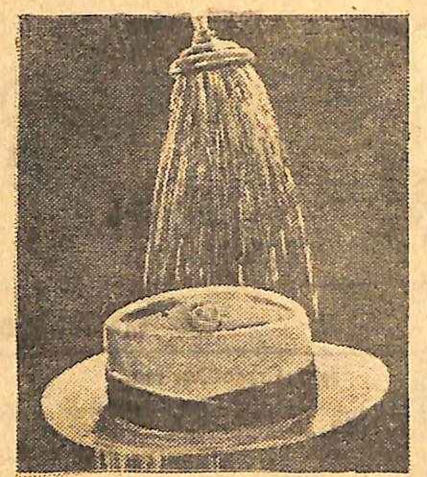

Ἀδιάβροχο χειμωνιάτικο καπέλλο ἀπὸ μελαμίνη.

Η «ΜΕΛΑΜΙΝΗ» κάνει θαύματα

Τὴ θυμήθηκαν μετὰ 100 χρόνια

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα - δυὸ χρόνια δὲν θὰ περνάῃ μέρα χωρὶς νὰ συναντήσουμε τὴ «μελαμίνη» σὲ διάφορα ἀντικείμενα καθημερινῆς χρήσεως. Ἡ προφητεία αὐτὴ ὀφείλεται στοὺς ἐπιστήμονες τῆς ἀμερικανικῆς «Ἑταιρείας Κυαναμίδης», ποὺ ἐπενόησαν πολλὲς καὶ διάφορες πρακτικὲς ἐφαρμογὲς τῆς μελαμινης κι' ἐργάζονται συνεχῶς γιὰ νὰ βροῦν κι' ἄλλες.

Ἡ μελαμίνη εἶνε μιὰ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ παράγεται ἀπὸ ἁπλούστατες καὶ ἄφθονες πρῶτες ὗλες: ἀσβέστη, κὼκ καὶ ἄζωτον τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὴν εἶχε παρασκευάσει γιὰ πρώτη φορὰ πρὸ 100 ἐτῶν ὁ διάσημος Γερμανὸς χημικὸς Λίμπιγκ, μὲ τὴ μορφὴ ἄσπρων κρυστάλλων, σὰν τὸ κοινὸ ἁλάτι. Μελετῶντας τὶς ἰδιότητές της, βρῆκε πὼς δὲν διαλυόταν σὲ τίποτε κι' ὅτι ἀπαιτοῦσε πολὺ μεγάλη θερμότητα γιὰ νὰ λυώση. Ἔκρινε λοιπὸν πὼς δὲν παρουσίαζε κανένα πρακτικὸ ἐνδιαφέρον καὶ δὲν ἀσχολήθηκε πιὰ μ' αὐτήν.

Στὸ διάστημα ὅμως τοῦ τελευταίου πολέμου, τὰ ἀμερικανικὰ πλοῖα, τὰ ὑποβρύχια καὶ τὰ ἀεροπλάνα χρειάζονταν, γιὰ διάφορα ἐξαρτήματα τῶν μηχανημάτων καὶ τῶν συσκευῶν τους, μιὰ πλαστικὴ οὐσία ποὺ νᾶνε ἀπομονωτικὴ κι' ἀνθεκτικὴ στὸ νερό, νὰ μὴν καίγεται καὶ νὰ μὴ σπάζῃ. Ἕνας χημικὸς λοιπὸν ἄρχισε νὰ πειραματίζεται μὲ τὴν ξεχασμένη καὶ περιφρονημένη μελαμίνη. Τὴν κατεργάσθηκε μαζὶ μὲ φορμαλδεΰδη καὶ μὲ κυτταρίνη σὲ ἰσχυρὴ πίεσι καὶ ὑψηλὴ θερμοκρασία. Κι' ἀπ' τὸ μῖγμα ἔφτιασε δοκιμαστικὰ τρία σταχτοδοχεῖα ποὔμοιαζαν σὰν κρυστάλλινα.

Ἡ καινούργια αὐτὴ πλαστικὴ οὐσία εἶχε ὅλα τὰ προσόντα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἦταν πολὺ σκληρή, ἔσπαζε σὲ χίλια κομμάτια. Γι' ν' αὐξήσουν τὴν ἀντοχή της, τὴν ἀνακάτεψαν μὲ διάφορα ἄλλα ὑλικά: κοπανισμένο γυαλί, καρυδότσουφλα, χαρτόμαζα, ἀμίαντο, ἶνες γυαλιοῦ, ἀκόμη καὶ... παληοκούρελα! Μὲ τὶς ἶνες λοιπὸν τοῦ γυαλιοῦ, τὸ μῖγμα ἔγινε τόσο ἀνθεκτικό, ὥστε μποροῦσε νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλὰ πάνω σὲ μιὰ σκληρὴ ἐπιφάνεια δίχως νὰ σπάσῃ.

Ἕνα εἶδος χαρτιοῦ, ποὺ παρασκευάζεται μὲ τὴν προσθήκη μελαμίνης στὴ χαρτόμαζα, ἔχει ἰδιότητες ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστες. Ἀπορροφάει π. χ. τὸ νερὸ σὰν τὸ συνηθισμένο χαρτί, ἐνῷ ὅμως εἶνε μουσκεμένο, σκίζεται μὲ τὴν ἴδια δυσκολία σὰν νᾆταν στεγνό.

Γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσουν, ἔφτιασαν μ' αὐτὸ μιὰ μεγάλη σακκούλα, τὴν ἐγέμισαν μὲ 50 κιλὰ ἀλεῦρι καὶ τὴν πέταξαν στοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα. Ἡ πίεσις τοῦ νεροῦ τὴν κράτησε βυθισμένη ἐπὶ 7 ὧρες. Ὅταν ἐπιτέλους ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν ψάρεψαν, τὴ βρῆκαν μουσκεμένη, ἀλλὰ δίχως τὸ παραμικρὸ σκίσιμο!

Τώρα κατασκευάζονται ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ χαρτὶ σακκοῦλες γιὰ φροῦτα, λαχανικά, κλπ., ποὺ δὲν σκίζονται ὅσο κι' ἂν βραχοῦν. Μὲ τέτοιες σακκοῦλες μπορεῖ κανεὶς νὰ κουβαλήσῃ καὶ πάγο! Οἱ χάρτινες πετσέτες πολλῶν ἀμερικανικῶν ρεστωρὰν ἀποτελοῦνται ἀπὸ τέτοιο χαρτί. Ἐπίσης τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ ρεκλάμες κολλημένες στοὺς τοίχους, ποὺ δὲν παθαίνουν τὸ παραμικρὸ ἀπ' τὴ βροχή.

Μιὰ νέα «ψαρόκολλα» ἀπὸ μελαμίνη εἶνε ἀληθινὰ ἀσύγκριτη. Χρησιμοποιεῖται ἤδη στὴν κατασκευὴ τοῦ κοντραπλακέ, πλεονεκτεῖ δὲ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, γιατὶ ἀντέχει ἀπόλυτα στὸ νερὸ καὶ συγχρόνως δὲν ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ξύλου ὅπως οἱ κοινὲς «φαινολικὲς ρητίνες». Ἔχει τέτοια στερεότητα, ὥστε στὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν συγκρατήθηκε στὸν ἀέρα ἕνα ὁλόκληρο τζὶπ κρεμασμένο ἀπὸ δυὸ μικρὰ ξύλα κολλημένα μεταξύ τους μ' αὐτὴ τὴν κόλλα.

Ἡ μελαμίνη χρησιμοποιεῖται ἐξ ἄλλου στὴ βυρσοδεψία, γιὰ τὴν παραγωγὴ δερμάτων κατάλευκων, ποὺ εἶνε συγχρόνως μαλακὰ καὶ ἁπαλὰ στὴν ἀφή. Τὸ χρώμιον ποὺ χρησιμεύει συνήθως γιὰ τὴν κατεργασία τῶν λευκῶν δερμάτων, τοὺς δίνει ἕνα χρῶμα ἐλαφρὰ γκρίζο στὸ ἐσωτερικό τους.

Στὴ βιομηχανία τῶν αὐτοκινήτων, ἡ ὁμαδικὴ παραγωγὴ καθυστεροῦσε πάντα ἀρκετὰ στὸ στάδιο τοῦ βερνικώματος, γιατὶ τὸ «ντοῦκο» ἤθελε ἕνα χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ στεγνώσῃ τελείως. Εἶχαν δοκιμασθῆ διάφορες ρητῖνες γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὸ στέγνωμα, ἔτσι ὅμως ἐλαττωνόταν σημαντικὰ ἡ ἀντοχὴ τοῦ βερνικιοῦ. Μὲ τὴν προσθήκη ὅμως μελαμίνης, σὲ ἀναλογία 10%, τὸ στρῶμα τοῦ ντοῦκο στεγνώνει στὸ μισὸ χρονικὸ διάστημα, δὲν ζαρώνει καθόλου, δὲν σκάζει, γίνεται σκληρότερο καὶ στιλπνότερο.

Τέλος, τὰ βαμπακερὰ ὑφάσματα γίνονται μαλακὰ σὰν μάλλινα καὶ δὲν ζαρώνουν καθόλου, ὅταν ὑποστοῦν κατεργασία μὲ μελαμίνη. Τὰ μάλλινα πάλι δὲν «μπαίνουν» καὶ δὲν ἀπορροφοῦν νερό. Γενικῶς, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ἡ ἀντοχὴ τῶν ὑφασμάτων αὐτῶν στὸ νερὸ εἶνε καταπληκτική.

ΟΡΕ

1926-1950

Συνεχῆ θετικὰ ἀποτελέσματα

Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἀποφοίτων μας ποὺ διατηροῦν σήμερον ἀτομικὰς των ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς τελείας ἐκμαθήσεώς σας. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΟΡΕ Φιλελλήνων 1. ΟΡΕ Πειραιῶς Ζωσιμάδων 23α καὶ 23β

Ἔκθεσις ἑτοίμων φορεμάτων ΟΡΕ Περικλέους 44

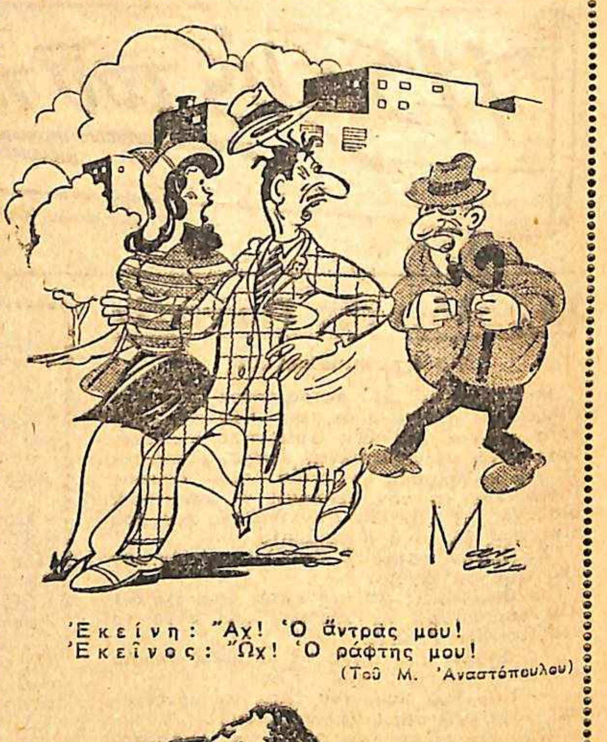

Ἐκείνη: Ἄχ! Ὁ ἄντρας μου!
Ἐκεῖνος: Ὤχ! Ὁ ράφτης μου!

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

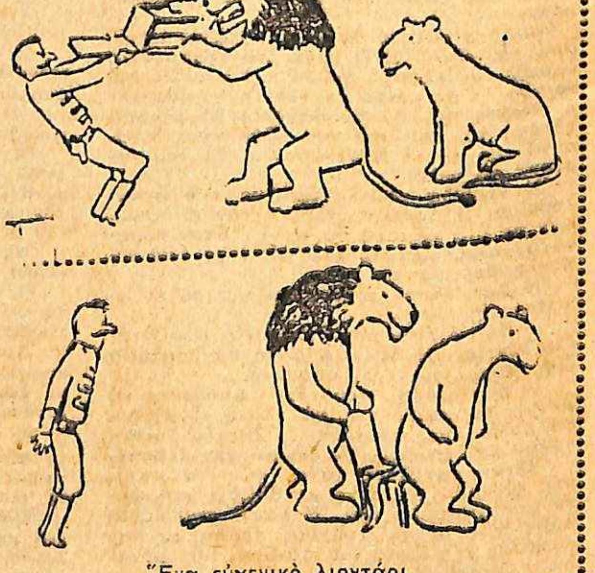

Ἕνα εὐγενικὸ λιοντάρι.

(Ἀπὸ τὸ «Samedi - Soir»)

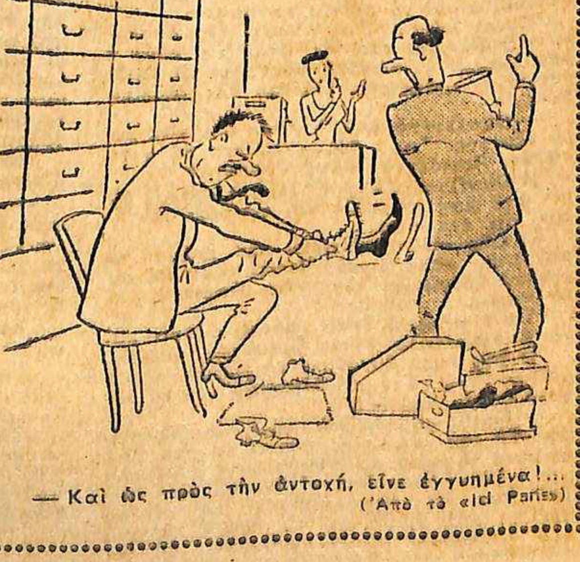

— Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντοχή, εἶνε ἐγγυημένα!...

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

«Πᾶν μέτρον ἄριστον»

Ἡ «Καλὴ Καρδιὰ» εἶνε παντρεμένη κι' ἔχει ἕνα ἀτελιὲ μὲ 15 κορίτσια. Ἐργάζεται πολὺ καλὰ καὶ κερδίζει ἕνα σωρὸ χρήματα, ἐνῷ ὁ ἄντρας της, ποὺ εἶνε πλασιέ, ἔχει πάντα τὰ ἴδια κέρδη. Ἡ «Καλὴ Καρδιὰ» ἐργάζεται πολύ, ξενυχτᾷ καὶ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ πάῃ οὔτε σ' ἕνα κινηματογράφο. Δὲν παραπονιέται ὅμως γι' αὐτό, παραπονιέται γιατὶ γκρινιάζει ὁ ἄντρας της. Μὲ τὸ δίκηο του ὅμως γιατὶ ὅταν γυρίζῃ ἀπ' τὴ δουλειά του βρίσκει μιὰ γυναῖκα ἀφηρημένη, κουρασμένη, ποὺ δὲν τοῦ προσφέρει καμμιὰ χαρά.

Εἶστε ἀξιέπαινη ποὺ ἐργάζεστε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ, ὅπως φαίνεται σᾶς λείπει εἶνε τὸ σύστημα στὴ δουλειά σας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρέπει ὅταν ὁ ἄντρας σας γυρίζῃ ἀπ' τὴ δουλειά του, νὰ βρίσκῃ μιὰ γυναῖκα τρυφερὴ καὶ ἀναπημένη, ἕτοιμη νὰ τὸν ξεκουράσῃ ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι καὶ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς. Πιστέψτε με πὼς μόνο τὸ χρῆμα δὲν φέρνει τὴν εὐτυχία καὶ ὑπάρχει κίνδυνος μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖτε νὰ καταστρέψετε μιὰ μέρα τὴν συζυγική σας ζωή, γιατὶ ὁ ἄντρας σας θὰ σᾶς βαρεθῆ καὶ θὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ αὐτὸ ποὺ δὲν βρίσκει στὸ σπίτι του.

Μαίρη Δ.: Ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς ἀπάντησα σχετικῶς. Μὴν κουράζεστε σὲ ὑποδείξεις, θὰ πᾶνε δυστυχῶς χαμένα τὰ λόγια καὶ οἱ ὡραῖες σας ἰδέες. Τὸ συμφέρον ὑπερνικᾷ σήμερα τοὺς ἁγνοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοπούς.

Τρελλοκόριτσο Κ. Β. Ο.: Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον ἐπείγουσα ἡ ἀπάντησις, γιατὶ ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῆτε πὼς ὁ νέος αὐτός, ἕνας ἁπλός, ἀμόρφωτος ὑπάλληλος, ποὺ νομίσατε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα μόνον σᾶς ἄρεσε, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῆ ὡς μελλοντικὸς σύντροφος τῆς ζωῆς σας. Γι' αὐτὸ πάψετε νὰ τοῦ δίνετε σημασία.

Σέας: Ἦταν μιὰ περαστικὴ γνωριμία. Ἐκείνη διασκέδασε, εὐχαριστήθηκε μερικὲς στιγμὲς μὲ μιὰν ἄγνωστη συντροφιά, ἔδωσε καὶ μιὰ διεύθυνσι στὸ Πόστ - Ρεστάν, καὶ τὸ ἐπεισόδιο ἔληξε. Γιατὶ ἐπιμένετε περισσότερο; Γιατὶ στενοχωρεῖσθε;...

Φ. Φ. Φ.: Ἡ νέα αὐτὴ βρῆκε σὲ σᾶς κάτι τὸ εὐχάριστο. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ ἐκθέσῃ τ' ὄνομά της, ἐπειδὴ ἐσεῖς εἴστε ἀσυλλόγιστος. Ἡ νέα φέρθηκε μὲ πολλὴ ἀξιοπρέπεια. Προσπαθῆστε νὰ εἶστε στὸ μέλλον πιὸ σοβαρὸς καὶ νὰ σέβεστε τὴν ὑπόληψι τοῦ ἄλλου, πρὸ παντὸς ὅταν αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶνε γυναῖκα.

Ἀπελπισμένον γιὰ πάντα Τριάντα, Ρόδον: Ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας κατάλαβα ὅτι εἶσθε πολὺ λογικὸς καὶ εἰλικρινής. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανένα σφάλμα ποὺ νὰ σᾶς χωρίζῃ. Ἐκεῖνο ποὺ φοβίζει ἐκείνην εἶνε τὰ 4 — 5 χρόνια ποὺ θὰ μεσολαβήσουν ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ, ἴσως, τηρήσετε τὸ λόγο σας. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ 99 τοῖς ἑκατὸν τῶν νέων στὴν περίπτωσί σας παρασύρονται ἀπὸ τὴ μεταβατικὴ ἡλικία, ἀπὸ τὶς νέες ἐντυπώσεις, ἀπὸ διάφορες ἄλλες ἰδέες γιὰ τὸ γάμο καὶ ἀθετοῦν τὶς ὑποσχέσεις τους. Λοιπόν, ἂν σεῖς πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶτε, ἀφῆστε την ἥσυχη γιὰ τὴν ὥρα. Ἔτσι, ὅταν θάρθῃ ὁ καιρὸς καὶ εἶνε τυχερὸ νὰ τὴν κάνετε σεῖς εὐτυχισμένη, θὰ γίνῃ. Ἂν ὄχι, δὲν θἄχετε καμμιὰ τύψι στὴ συνείδησί σας.

Μιὰν δυστυχισμένην ὕπαρξιν, Νίκαια: Σᾶς συμβουλεύω νὰ φανῆτε ἐπιφυλακτική. Αὐτὸς εἶνε ἀκόμα παιδί, χωρὶς καμμιὰ κοινωνικὴ θέσι, ἕνας ἀσήμαντος γιὰ τὴν ὥρα, ἄνθρωπος. Πειθαρχήσετε, λοιπόν, στὴ λογική, στὶς ὑποδείξεις τῶν γονέων σας. Πιθανὸν ἡ τύχη νὰ σᾶς ἐπιφυλάσσῃ ἕνα σοβαρὸ ἄντρα, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρῃ τὴν εὐτυχία μὲ τὸ γάμο.

Γ. ταξιδιάρην Β.: Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Τώρα πιὰ εἶνε ἀργά. Ἂν ἡ θάλασσα ἀκόμα σᾶς τραβᾷ, ταξιδεύετε καὶ μὴν ἀφίνετε τὸ σπίτι σας χωρὶς χρήματα.

Μυρωμένην ἀμμουδιὰν τοῦ Ἰονίου: Ρωτᾶτε νὰ μάθετε ἂν σᾶς ἀγαπᾷ. Νομίζω ὄχι, γιατὶ τότε ἡ στάσι της θἆταν πολὺ διαφορετική. Ἀλλὰ καὶ σεῖς τί περιμένετε ἀπ' αὐτήν; Δὲν μπορεῖτε νὰ τῆς προσφέρετε τίποτα ἀκόμη. Ὥστε;....

Δύο θαλασσοποῦλες Θ. Χ. Χ. Σ.: Μὴν ἐκτίθεστε. Εὔχομαι πολὺ γρήγορα, ἡ τύχη νὰ σᾶς χαμογελάσῃ καὶ ν' ἀποκατασταθῆτε.

Χ. Η., Ἐλευσίνα: Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν.

Πονεμένον ἀστυφύλακα: Ἀπάντησα καὶ στὶς ἄλλες ἐπιστολές σας καὶ βλέπω ὅτι δὲν καταλάβατε ἀκριβῶς τί σᾶς ἔγραφα. Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὴ νέα καὶ θέλετε νὰ τὴν παντρευτῆτε νὰ τὴ ζητήσετε ἀπ' τοὺς γονεῖς της, ποὺ θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία σας. Αὐτὸς εἶνε ὁ σωστὸς δρόμος. Ἀκολουθῆστε τον καὶ θὰ πετύχετε.

Δυὸ καρδιὲς π' ἀγαποῦν, μὰ δὲν γνωρίζουν ἂν ἀνταγαπῶνται ΧΧΧ: Ἀπαντῶ καὶ στὶς δύο: Στὴν πρώτη: Καλὰ κάνατε ποὺ δὲν δώσατε συνέχεια. Ἂν ἔχῃ γιὰ σᾶς ἁγνά, εὐγενικὰ αἰσθήματα θάρθῃ ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ σᾶς ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Πάντως μὴν ἐκτίθεστε. Στὴ δεύτερη: Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στοὺς συνομήλικους συμμαθητάς σας. Αὐτὸς ὅταν φύγῃ γιὰ σπουδὲς στὴν Ἀθήνα θὰ σᾶς ξεχάσῃ. Συνεπῶς, μὴν ἐκτίθεστε.

Ἐαρινὴν ὀπτασίαν: Ἐργασθῆτε μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ κάποτε θὰ ἐπιπλεύσετε ὡς λογοτέχνης.

Ἡ εὐτυχία ποὺ ἤλπιζα στὸ μέλλον σβύνει μὲ τὴν ἀπόλυσι τοῦ ἀγαπημένου μου: Ὅπως βλέπετε, δὲν σᾶς φέρθηκε τίμια, καὶ φαντάζομαι μάλιστα ὅτι δημιούργησε αὐτὴ τὴν κατάστασι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντί σας. Ξεχᾶστε τον λοιπὸν καὶ μὴ στενοχωρῆστε. Δὲν ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης σας.

Ἕνα κουρέλι τῆς ζωῆς: Εἴδατε τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα παραστράτημα; Ἡ θέσις σας βέβαια εἶνε δύσκολη. Μπορεῖτε ὅμως μὲ λίγη καλὴ θέλησι ἐκ μέρους σας νὰ διορθώσετε αὐτὴ τὴν κατάστασι. Παρηγορῆστε τον ὅσο μπορεῖτε καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ κόψῃ καὶ τὸ πιοτό. Βρῆτε καὶ μιὰ δουλειὰ καὶ νοικοκυρευθῆτε μαζί του. Ἔτσι κι' αὐτὸς θὰ βρῇ τὴ ζεστασιὰ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχασε τόσον καιρό.

Ἔφφην: Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ἕνα τρόπο νὰ τοὺς πείσετε γιὰ νὰ μὴν ἔχετε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνοχλήσεις.

Ἄτυχο κρῖνο, Δ. Ε. Σ.: Οὔτε τὸν πατέρα σας μπορεῖτε νὰ πείσετε, οὔτε τὴ μητρυιά σας. Αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶνε νὰ κάνετε ὑπομονή, ὡς ποὺ νὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρία καὶ νὰ τὰ πῆτε ὅλα μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐκτιμᾷ. Αὐτὸς τότε θ' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη σας ἂν πραγματικὰ σᾶς ἀγαπᾷ. Προσέξετε ὅμως στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ συμπεριφορά σας νὰ εἶνε ἄμεμπτη γιὰ νὰ μὴ δώσετε ὑποψίες στοὺς γονεῖς σας.

Νὰ φτιάξῃς τὴν κλειδαριὰ τῆς καρδιᾶς σου: Οὔτε τὴν πρώτη, οὔτε τὴ δεύτερη ἀγαπᾶτε.

Στὰ εἴκοσί μου χρόνια ἀγαπῶ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ μαθήτρια 16 χρονῶν ἀπὸ τὴ Λάρισα: Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ χάσετε τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σᾶς ἔχει ὁ πατέρας της, δὲν πρέπει καὶ σεῖς νὰ ἐκθέσετε τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς κόρης του. Φανῆτε σοβαρὸς καὶ τίμιος κι' ἂν ἔχετε ἐλπίδες ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς δεχθῆ γιὰ γαμπρό του, τότε νὰ βρῆτε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τοῦ τὴ ζητήσετε.

Δίλημμα μιᾶς μικρῆς χωρισμένης: Δὲν εἶστε ὑποχρεωμένη νὰ δώσετε ἐξηγήσεις σὲ κανένα τί εἶστε καὶ τί δὲν εἶστε. Ἐπειδὴ μάλιστα ἔχετε καὶ κοριτσάκι, πρέπει νὰ εἶστε πολὺ σοβαρή, καὶ νὰ μὴ δέχεστε προτάσεις, οὔτε νὰ κάνετε παραχωρήσεις. Ὅταν βρεθῆ ἕνας εἰλικρινὴς καὶ τίμιος ἄνδρας, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ μιὰ πρότασι γάμου, τότε θὰ εἶστε σὲ θέσι νὰ λάβετε μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✿✿

Συλβάναν, Δραπετσῶνα: Πρέπει, πρὶν ἐνεργήσετε τίποτε, νὰ σκεφθῆτε σοβαρά: Εἶστε βέβαιος κι' ἀποφασισμένος κόβοντας κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς δικούς σας, νὰ παντρευτῆτε τὴν κοπελλίτσα αὐτή; Καὶ νομίζετε, ὅτι εἶστε σὲ θέσι, τοὐλάχιστον σήμερα, ν' ἀνταποκριθῆτε στὶς εὐθύνες καὶ στὶς ὑποχρεώσεις ἑνὸς γάμου; Καὶ εἶστε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε ἀργότερα; Ἂν σ' ὅλα αὐτὰ δώσετε ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι, τότε πρέπει ν' ἀπευθυνθῆτε στὴν κοπέλλα, νὰ τῆς ἐξηγήσετε τὶς ἀποφάσεις σας καὶ νὰ τὴν καλέσετε τίμια καὶ σοβαρὰ νὰ σᾶς πῆ καὶ τὶς δικές της ἀντιλήψεις, βάζοντας κατὰ μέρος τὶς ἐπιπολαιότητες καὶ τοὺς ἐγωϊσμούς της. Μόνο ἂν ἔτσι συνεννοηθῆτε καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ ἕνας εἶνε ἀληθινὰ ἄξιος τοῦ ἄλλου, μπορεῖτε νὰ προχωρήσετε σὲ μιὰ νόμιμη λύσι τῶν σχέσεών σας.

Ἐρωτευμένην μὲ σωφέρ: Μὰ θέλει καὶ ρώτημα, ἀγαπητή μου; Ἀφοῦ συμπαθεῖτε τὸ νέο, μὰ ἐκεῖνος γυρίζει μ' ἄλλη γυναῖκα καὶ ἀποφεύγει νὰ ἐξηγηθῆ εἰλικρινὰ μαζί σας, πρέπει βέβαια νὰ ἔρθετε σὲ μιὰ τελειωτικὴ ἐξήγησι μαζί του.

Πονεμένο μπουμπούκι: Τὴν ἴδια συμβουλή, μὲ τῆς προηγουμένης φίλης σας, ἔχω νὰ δώσω καὶ σὲ σᾶς.

Κοῦρσαν Ντότς, Νέαν Ἰωνίαν: Θἄθελα, ἀγαπητέ μου, νὰ σᾶς εἶχα κοντά μου, γιὰ νὰ σᾶς μαλώσω πολὺ αὐστηρὰ καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ συνέλθετε, ποὺ σὲ ἡλικία μόλις 17 χρόνων κάνετε τέτοιες σκέψεις, νὰ σκοτώσετε, λέτε, τὴ μικροῦλα, ποὺ συμπαθεῖτε, ἂν σὲ τρία χρόνια δὲν γίνῃ γυναῖκα σας, καὶ ὕστερα νὰ παντρευτῆτε!! Μά, ἀγαπητέ μου, περιμένετε πρῶτα νὰ γίνετε ἐσεῖς 20 χρονῶν καὶ νὰ δοῦμε ἂν ὡς τότε θἆστε ὁ ἴδιος σίγουρος γιὰ τὸ αἴσθημά σας, καὶ ὕστερα τὰ συμφωνᾶτε μὲ τὴν κοπελλίτσα σας! Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς κάνω κι' ἐγὼ μιὰν ἐρώτησι. Σχολεῖο δὲν πηγαίνετε; Δουλειὰ καμμιὰ δὲν κάνετε; Ἀφίνετε ἔτσι ἐπιπόλαια κι' ἄδικα τὸν καιρό σας νὰ χάνεται σὲ χιμαιρικὰ σχέδια γάμων καὶ φόνων;! Κρῖμα στὰ νειᾶτα καὶ στὶς ἱκανότητές σας!

Ἐρωτευμένον μηχανικὸν Σ. Ρ.: Δυστυχῶς, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν κατὰ σειρὰν προτεραιότητος ἀπαντήσεων, μόλις τώρα, δηλαδὴ μετὰ τὸ Πάσχα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ δικοῦ σας γράμματος, ὁπότε βέβαια ἔρχεται πιὰ παράκαιρη ἡ συμβουλὴ ποὺ μοῦ ζητήσατε. Ἐλπίζω, ὡστόσο, νὰ ρυθμίσατε μόνος σας τὰ πράγματα.

Μαραμένο λουλοῦδι: Εἶνε πολὺ παράξενο πῶς δὲν πῆρε τὰ γράμματά σας, ὅπως λέτε, ὁ συνεργάτης μας. Παρακολουθεῖτε τακτικὰ τὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας του, μήπως στὸ μεταξὺ σᾶς ἀπάντησε καὶ σεῖς δὲν τὸ προσέξατε στὸ περιοδικό; Πάντως ξαναγράψτε του στὴν ἴδια μας διεύθυνσι σημειώνοντας ἐπάνω στὸ φάκελλο καθαρὰ ὅτι προορίζεται «Γιὰ τὸν κ. Λαδᾶ».

Μαρίαν Πενταγιώτισσαν: Ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴν ἐπιμονή σας, νὰ ἀσχολῆσθε ἀκόμα μ' αὐτὸ τὸ νεαρό, ὕστερ' ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποὺ σᾶς ἔκαμε. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἡ στοιχειώδης ἀξιοπρέπεια σᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸν περιφρονήσετε, ἀκόμα κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν μοναδικὸ ἄντρα ἐπὶ τῆς γῆς;

Μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, Πειραιᾶ: Πρὶν τῆς γράψετε θὰ πρέπῃ νὰ ψυχολογήσετε τὰ πράγματα, νὰ κάνετε μερικὲς πιὸ σίγουρες διαπιστώσεις, ἂν ὄντως τὰ βλέμματα τῆς κοπελλίτσας...προορίζονται γιὰ σᾶς καὶ ἀφοῦ ἀντιληφθῆτε ὅτι πραγματικὰ ἔχει ἐνδιαφέρον, τότε τὸ καλύτερο εἶνε

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

Ἀποτελεσματικὴ θεραπεία
ΡΥΤΙΔΩΝ
Περικλέους 28
Συμβουλαὶ δωρεὰν

ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ;

Στὴ Γαλλία καὶ στὸ πριγκηπᾶτο τοῦ Μονακὸ συζητεῖται εὐρύτατα τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τοῦ πρίγκηπος Ραινιὲ ΙΙΙ μὲ τὴν ὡραία Γαλλίδα καλλιτέχνιδα Ζιζὲλ Πασκάλ. Θεωρεῖται μᾶλλον βέβαιο πὼς τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ θὰ καταλήξῃ σὲ γάμο. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νεαρὰ Ζιζὲλ μὲ τὸ ἀγαπημένο της ἄλογο.

νὰ βρῆτε τρόπο εὐγενικὰ καὶ μὲ διακριτικότητα νὰ τῆς μιλήσετε γιὰ τὴν συμπάθεια ποὺ σᾶς ἐνέπνευσε. Ὅσο γιὰ τὸ τεῦχος ποὺ ζητᾶτε μπορεῖτε νὰ τὸ προμηθευθῆτε, περνῶντας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Λύγκνεν Μ.: Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ φαντασία σᾶς παρασύρει σὲ νοσηρότητα, ποὺ αἰτία της ἴσως εἶνε ὁ ὑπερβολικὸς ἐγωϊσμός σας. Τὰ πράγματα, ὡστόσο, ἀντικειμενικὰ εἶνε πολὺ ἁπλᾶ. Ἀφοῦ ἀγαπιέστε μὲ τὸ νέο, ἂν ἀληθινὰ ἀγαπιέστε, πῶς μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρεστε καὶ γιὰ ἄλλον, ἔστω καὶ γιὰ τὸ «πρόσωπο τοῦ σωσία» σας; Γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ ρωτᾶτε ἐμένα, εἶνε ὀρθότερο νὰ ψυχολογήσετε τὸν ἴδιο σας τὸν ἑαυτὸ πρὸς τὰ ποῦ τέλος πάντων στρέφεται τὸ αἴσθημά σας καὶ νὰ πάρετε μιὰ τίμια καὶ ὁριστικὴ ἀπόφασι. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε καπρίτσια κι' ἐπιπολαιότητες, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὰ παραδέχεστε!

Πληγωμένην Κρητικοποῦλαν, Ρέθυμνον: Τόσον καιρὸ ποὺ σχετίζεστε, ἀγαπητή μου, ἔπρεπε νὰ εἴχατε καταλάβει καὶ ψυχολογήσει τὸν ἄνθρωπο καὶ μάλιστα νὰ εἴχατε κουβεντιάσει καὶ νὰ δώσετε ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασιστικὲς ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀπευθύνετε σὲ μένα καὶ στὰ ὁποῖα ἐγὼ φυσικὰ δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω, γιὰ... λογαριασμὸ τοῦ νεαροῦ! Τί νὰ σᾶς πῶ, δηλαδή: Ἂν σᾶς ἀγαπάη ἀληθινά; Ποῦ νὰ τὸ ξέρω;... Ἂν θὰ σᾶς παντρευτῆ; Οὔτε κι' αὐτό. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τί μοῦ ζητᾶτε;...

Ντροπαλὸ παιδί, Νέον Ἰκόνιον: Μὰ τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω, ἀγαπητέ μου, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἐκφράσετε τὴ συμπάθειά σας στὴ μικρὴ γειτονοποῦλα σας; Στὸ σημεῖο αὐτὸ χρειάζεται μόνο τόλμη ἀπὸ μέρους σας. Σᾶς συνιστῶ ὅμως ἡ ἐνέργειά σας αὐτὴ νὰ γίνῃ μὲ εὐγένεια καὶ διάκρισι καὶ μόνο ἂν εἶστε βέβαιος ὅτι τὸ αἴσθημά σας ἔχει βαθύτερες ρίζες καὶ δὲν εἶνε ἁπλῶς καὶ μόνο ἕνα ματαιόδοξο νεανικὸ καπρίτσιο.

Σκλάβον τῆς ἀγάπης: Νομίζω ὅτι τὸ κορίτσι δὲν εἶχε καμμιὰν ἰδέα, κι' ὅλο τὸ θέμα δημιουργήθηκε μᾶλλον ἀπὸ τὴ θερμή σας φαντασία. Μὰ κι' ἂν ὑπῆρχε, ἔστω, κάτι θετικό, τώρα, ποὺ ἡ μικρὴ σᾶς ἀποφεύγει, σᾶς συνιστῶ καὶ σεῖς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο καὶ ν' ἀφοσιωθῆτε στὰ μαθήματα καὶ στὴ δουλίτσα σας. Ἐκεῖ εἶνε τὸ πιὸ οὐσιῶδες κέρδος σας!

Παράξενο κορίτσι: Νὰ φροντίσετε νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας αὐτὲς τὶς ἰδέες, ποὺ στὴν ἡλικία σας εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες καὶ ποὺ ἂν ἀρχίσετε νὰ τὶς ἐφαρμόζετε, θὰ σᾶς κάνουν ἀσφαλῶς φοβερὸ κακό!

Μαρίαν χωριατοποῦλαν: Ἐπειδὴ εἶστε μικρὴ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ συνεχίσετε τὴ γνωριμία σας μὲ τὸ παιδί, ποὺ μοῦ γράφετε. Γιὰ πολλοὺς λόγους ὁ σύνδεσμος αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ εὐχάριστο τέλος. Γιατὶ ὁ νέος τῶν 18 χρόνων ποὺ εἶνε κοινωνικῶς ἀνώτερος, δὲν σκέπτεται ἀσφαλῶς ἀποκατάστασι, ὅπως νομίζετε. Θέλει ἁπλούστατα νὰ περάσῃ τὸν καιρό του μαζί σας. Μὰ σεῖς, ποὺ εἶστε ἕνα φτωχὸ καὶ τίμιο κορίτσι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδιώκετε τέτοιες περιπέτειες. Ἀφῆστε τὴν τύχη νὰ ἔρθῃ μόνη της καὶ νὰ σᾶς προξενέψουν ἕνα ἐργατικὸ παιδὶ τίμιο τῆς σειρᾶς σας, γιὰ ν' ἀποκατασταθῆτε, ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

Μαραμένον πανσέν: Ν' ἀφήσετε αὐτὰ τὰ τολμηρὰ σχέδια μὲ τὸν ἐξάδελφό σας, ὄχι μόνο γιατὶ εἶστε μικρὴ καὶ ἄπειρη, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἡ ἐπιπολαιότης σας μπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ σὲ ἀδιέξοδο. Σὲ ἡλικία 15 χρόνων εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο ν' ἀσχοληθῆτε μὲ τέτοια ἀνάρμοστα πράγματα.

Πρώτην ἀγάπην: Ἀποφεύγοντας νὰ σᾶς πῇ πὼς σᾶς ἀγαπάει, τὸ κάνει γιατὶ πραγματικὰ δὲν νοιώθει κανένα αἴσθημα καὶ συνεπῶς ἀποφεύγει νὰ ἀναλάβῃ ἕνα ἠθικὸ ἢ κοινωνικὸ χρέος ἀπέναντί σας. Τὴ συντροφιά σας τὴ θέλει γιὰ νὰ περνάῃ τὸν καιρό του εὐχάριστα καὶ γιὰ νὰ καυχιέται ὅτι ἔχει φιλενάδα. Ἂν λοιπὸν σᾶς ἀρέσῃ ἔτσι, μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε. Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς τὸ συνιστῶ, ὕστερα μάλιστα ἀπ' ὅσα σᾶς ἔχει πῆ, «νὰ μείνετε ἁπλῶς φίλοι, κ.τ.λ.».

Matoudis: Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατὶ κατ' ἀρχὴν τὸ περιοδικό μας δὲν ἀναλαμβάνει τέτοιου εἴδους ἀγγελίες.

μαραμένο ἀραπάκι: Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ νέου ἔχει δυὸ ἐξηγήσεις: Ἤ, ὅτι λόγοι ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς του τὸν ἀναγκάζουν νὰ κρατήσῃ τὴ σιωπὴ ἢ ὅτι θέλει νὰ σταματήσετε τὶς σχέσεις σας, ἐπειδὴ ἴσως νὰ ἔχῃ μπλέξει σὲ κάποιαν ἄλλη περιπέτεια.

Δειλόν, Τρίκκαλα: Μοῦ γράφετε ὅτι, ἂν καὶ εἶστε 24 ἐτῶν ἔχετε ἄσπρα μαλλιά. Κι' ὅτι ἀγαπᾶτε μιὰ κοπέλλα, ἀλλὰ διστάζετε νὰ τὴν πλησιάσετε καὶ νὰ τῆς τὸ πῆτε. Λοιπόν, τί θέλετε ἀπὸ μένα; Νὰ σᾶς δώσω φόρμακο γιὰ νὰ... τὰ βάψετε; Ἤ μήπως νὰ σᾶς κάνω ἐγὼ τὰ προξενιὰ μὲ τὴν κοπέλλα;...

Ζητιᾶνον Βόλου: Κάνετε πολὺ καλὰ καὶ τίμια ν' ἀποκρούσετε τὶς σκανδαλώδεις προτάσεις τῆς συζύγου τοῦ φίλου σας, ποὺ θέλησε ἀπὸ καπρίτσιο νὰ σᾶς μπλέξῃ σὲ μιὰν ἄσχημη περιπέτεια. Ἂν σᾶς ξαναενοχλήσῃ νὰ τῆς μιλήσετε αὐστηρά, ὅτι θὰ τὰ πῆτε στὸ σύζυγό της. Στὸ μεταξὺ φροντῖστε ν' ἀραιώσετε τὴν παρέα μὲ τὸ ζεῦγος, βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες.

Νούφαρο 123: Μὰ τὸ «δρᾶμα» σας ἔχει τόσο λίγη δραματικότητα, ἀγαπητή μου, ποὺ ἀπορῶ, πῶς μπορεῖ νὰ σκέπτεστε τὴν αὐτοκτονία ἢ τὸ μοναστῆρι! Ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, μὲ τὸν ἐξάδελφό σας οἱ σχέσεις δὲν μποροῦν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ κάτι σοβαρό, γιατὶ δὲν βλέπετε τὸ πρᾶγμα ἁπλούστερα; Δηλαδὴ νὰ φανερώσετε στὸν συμφοιτητή σας ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ ἔχετε, ἀφοῦ κι' αὐτὸς σᾶς ἀγαπάει καὶ σᾶς προτείνει γάμο;

ΕΡΗ

Ἡ ἀπάντησι στὸ ὄνειρο μιᾶς νέας
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Αἰκ. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων
GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER
Ἀκαδημίας Κοπτικῆς DAIDOY FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων|νου 60
ΛΙΤΣ

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία. Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ. Πιπίνου 38 (Πατήσια). Τηλέφ. 85-089.

1950
Γοητεύουν τὰ
Ραδιόφωνα
τοῦ 1950.
Καὶ αὐτὰ μὲ δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Ἀγ. Θεοδώρων 3

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Καιτούλαν Μ. Μ.: Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὲς γυναῖκες, ὥστε δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Νὰ πάρετε δύο σωληνάρια Vitamine E (ἔψιλον) πρὸς τρία χάπια ἡμερησίως, ἀνὰ ἓν πρὸ τῶν φαγητῶν. Μετὰ διακοπὴν ἑνὸς μηνὸς νὰ πάρετε ἄλλο ἕνα. Φρονῶ ὅτι μ' αὐτὰ θ' ἀποκατασταθοῦν τὰ πράγματα. Ἐννοεῖται ὅτι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μπορεῖτε νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ φάρμακον, ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἀνθ)γὸν Παντελῆν 528: Δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴ διάγνωσι τοῦ Νοσοκομείου, ἀφοῦ μάλιστα ἐφαρμόσατε πλημμελῶς τὴ θεραπεία ποὺ σᾶς ὑπέδειξαν, φρονῶ ὅμως ὅτι μερικὲς καλσιοβρωμιοῦχοι ἐνέσεις θὰ ἦτον συντελεστικές. Νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀνὰ μίαν ἐνδοφλεβίως μετὰ συγχρόνου αὐθαιμοθεραπείας. Ὁ γιατρὸς τοῦ τάγματός σας θὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν ἐκτέλεσιν ὥστε μὴν ἀνησυχῆτε. Χρειάζεται ὅμως καὶ δίαιτα ἀποφεύγοντας κάθε ἐρεθιστικὴ τροφὴ καὶ ἰδίως κονσέρβες, παστά, κατεψυγμένα καὶ οἰνοπνευματοῦχα.

Μέμφιστον: Δυστυχῶς ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὴν ἀντισηψία καὶ τὰς γαλβανοκαυτηριάσεις δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ρινικῆς σας παθήσεως. Τελευταίως ἐφαρμόζονται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς γιατροὺς καὶ ἐνέσεις, ἀλλ' αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐκεῖ ποὺ βρίσκεστε καὶ ἰδίως ἄνευ προηγουμένης ἐξετάσεως ἀπὸ εἰδικὸ γιατρό.

Ζάγια: Νομίζω ὅτι πρὸ πάσης θεραπείας χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ καταμέτρησις τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξετάσεως θὰ προσδιορισθῇ ἡ δέουσα φαρμακευτικὴ καὶ διαιτητικὴ θεραπεία. Ἄλλως χτίζετε στὴν ἄμμο!! καὶ τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ἀβασανίστως παίρνετε δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀκίνδυνα.

Α. Β. Γ., Θεσσαλονίκην: Ἡ πάθησίς σας χρειάζεται ἐπισταμένη θεραπεία δι' ἠλεκτροπηξίας. Δυστυχῶς οἱ ἐκδηλώσεις τῆς νόσου ἐπιμένουν καὶ θέλουν ἐπανειλημμένες καυτηριάσεις. Πρέπει μόλις ἀναφαίνονται νὰ καυτηριάζωνται, ὥστε νὰ μὴν πυκνώνουν. Χρειάζεται ἀκόμη τοπικὴ καθαριότης, μὲ καθημερινὲς βορικούχους πλύσεις.

Ξενοφῶντα 123, Ναύπλιον: Δυστυχῶς ἡ πάθησις τοῦ ἀνεψιοῦ δὲν εἶνε τῆς εἰδικότητός μου καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγω νὰ ἐκφέρω ὑπεύθυνη γνώμη καὶ σχῆμα θεραπείας. Πρὸ καιροῦ ἔγραψα σχετικὸ ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμα περὶ τῆς νόσου, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν λαμβανομένων, σχετικῶς μὲ τὴν βασανιστικὴν αὐτὴν πάθησιν, ἐπιστολῶν. Γιὰ τὶς ἀρρώστειες αὐτὲς δὲν γίνεται θεραπεία ἐξ ἀποστάσεως!! ἀλλὰ χρειάζεται τακτικὴ ἰατρικὴ παρακολούθησις καὶ μακροτάτη ἀνάλογος τῶν συμπτωμάτων θεραπεία.

Ἀγανακτισμένα νειᾶτα: Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀδίκως βασανίζεστε ψυχικῶς καὶ εἶστε κατὰ φαντασίαν ἀσθενής. Κάλλιστα ὅμως δύνασθε νὰ κοντρολάρετε τὴν κατάστασι μὲ μία ἐξέτασι τοῦ αἵματος κατὰ Wasserman. Τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ γράφετε δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀρρώστεια ποὺ ὑποπτεύεσθε. Πάντως, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε, μιὰ ἐξέτασις τοῦ αἵματος εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὴν ἔχετε κάνει τόσον καιρό. Ἕνα μόνον μοῦ φαίνεται περίεργο: πῶς ἀφοῦ δὲν ἔχετε καμμιὰ ὕποπτη ἐκδήλωσι, καλὰ καὶ σώνει, φοβεῖσθε ὅτι πάσχετε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια καὶ ὄχι ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη; Ξαναπαρουσιασθῆτε στὸ γιατρό σας, γιὰ μιὰ νέα λεπτομερῆ ἐξέτασι, ἀναφέροντας τοὺς φόβους σας, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὸ διάβημά σας αὐτό.

Δυστυχῆ σύζυγον: Οἱ ἐνέσεις εἶνε συντελεστικώτερες, ἀλλ' ἀφοῦ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ μοῦ γράφετε θέλετε νὰ τὶς ἀποφύγετε, ἀκολουθήσατε πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἑξῆς θεραπεία: Νὰ παίρνετε ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τρία χάπια ἡμερησίως Oreton-M τῶν 10 mg ἢ Testosan forte δύο χάπια τῶν 25 mg. Μετὰ διακοπὴν ἑνὸς εἰκοσαημέρου καὶ ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων νὰ ἐπαναλάβετε τὴν λῆψιν ἐπὶ ἕνα δεκαπενθήμερον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δύνασθε νὰ ἐπαναλαμβάνετε, ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τὴν δεκαπενθήμερον σειρὰν θεραπείας.

Τελειόφοιτον Πανεπιστημίου: Ἡ βλεφαραδενίτις ἔχει σχέσιν μὲ τὴν λοιμώδη πάθησιν ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Γιὰ τὴν θεραπείαν της ν' ἀπευθυνθῆτε σὲ εἰδικὸ ὀφθαλμολόγο γιατρὸ καὶ νὰ μὴν κάνετε τοῦ κεφαλιοῦ σας. Ἡ μακρὰ χρῆσις τῆς ἀλοιφῆς, ποὺ μοῦ γράφετε, προκαλεῖ ἐρεθισμόν. Χρειάζονται κομπρέσσες μὲ ἀραιὸ χαμομηλόνερο. Ὡσαύτως εἶνε ἀπαραίτητος καὶ ἐσωτερικὴ φαρμακοθεραπεία (βιταμίνες, μουρουνέλαιο κ. τ. λ.), τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς καθορίσῃ ὁ εἰδικὸς ὀφθαλμίατρος ἀναλόγως τῶν συμπτωμάτων καὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως.

Φρουρὸν τῶν συνόρων Γ. Π. 451: Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἄλλην σας ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μὲ παραπέμπετε. Ἂν σεῖς βαρύνεσθε νὰ γράψετε γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρεσθε, τότε τί πρέπει νὰ κάνω ἐγὼ ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διαβάζω τοὐλάχιστον πενῆντα γράμματα ἡμερησίως καὶ ν' ἀπαντῶ;

Σπανιόλα καρδιοκλέφτρα, Λευκωσία: Τὰ συμπτώματα, ποὺ μοῦ περιγράφετε, συνηγοροῦν ὑπὲρ μιᾶς ὠοθηκοσαλπιγγίτιδος ἢ χολοκυστίτιδος. Ὑπὲρ τῆς πρώτης ἀπόψεως εἶνε οἱ πόνοι καὶ τὸ ὑπάρχον ἄφθονο ἔκκριμα. Ὥστε πρέπει νὰ προβῆτε ἀμέσως εἰς ἐξέτασιν μικροβιολογικὴν τοῦ ἐκκρίματος καὶ ἐν περιπτώσει θετικοῦ ἀποτελέσματος ν' ἀποταθῆτε ἀμέσως σὲ γυναικολόγο γιατρό, ἂν δὲ πάλιν εἶνε τοῦτο ἀρνητικό, τότε εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ ἐξέτασίς σας ἀπὸ ἕνα καλὸ παθολόγο.

Δαίδαλον Ε. Μ. Π.: Ἡ κατάστασις ποὺ μοῦ περιγράφετε ὀφείλεται σ' ἐλάττωσι τῆς εἰδικῆς ὁρμόνης ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ὀργάνων καὶ τῶν δευτερογενῶν γεννητικῶν χαρακτήρων. Νὰ κάνετε τὴν ἑξῆς θεραπεία: Ἐπὶ 4 ἑβδομάδες ἀπὸ 3 ἐνέσεις καθ' ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς Testosan forte ἢ Teston τῶν 25 mg καὶ κατόπιν ἐπὶ ἕνα μῆνα θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπεία παίρνοντας ἓν χάπι καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰ ἄνω φάρμακα ἢ Oreton-M τῶν 10 mg. Μετὰ δίμηνον διακοπὴν καὶ ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων, δύνασθε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν θεραπείαν.

Τρεῖς κυρίες ἀπὸ τὴν Χαλκίδα: Ἀποφεύγω νὰ ἐκλαϊκεύω παθήσεις ξένες τῆς εἰδικότητός μου. Ἄλλωστε τί θὰ ὠφελήσῃ ἡ ἐκλαΐκευσις γιὰ τὰς παθήσεις σας, ἄνευ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐνδεδειγμένης θεραπείας των; Ἡ ὠοθηκοσαλπιγγῖτις χρειάζεται συντηρητικὴν καὶ ἀνάλογον τῆς αἰτιολογίας τῆς θεραπείαν, ὁ ὄγκος χειρουργικὴν ἀφαίρεσιν. Προληπτικὰ μέτρα γιὰ τὶς παθήσεις αὐτὲς δὲν ὑπάρχουν, τὰ ὁποῖα νὰ ἐκλαϊκευθοῦν ἐπωφελῶς. Θεραπευτικὰ μόνον μέσα ὑπάρχουν τὰ ὁποῖα κανονίζει ὁ εἰδικὸς θεράπων γιατρὸς ἀναλόγως τῶν συμπτωμάτων. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὰ παράπονα τῆς τρίτης κυρίας, ὀφείλονται περισσότερον εἰς μηχανικὰ αἴτια, ποὺ δὲν παίρνουν θεραπεία. Καὶ αὐτὰ εἶνε: ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ὀργάνου ἢ ἐλαττωματικὴ ἀνατομικὴ διασκευὴ τοῦ κόλπου.

Μικρὸν Κ. Λ. Μ. 139: Μικρέ μου, πρέπει τὸ πρᾶγμα αὐτὸ νὰ τὸ ἀναφέρῃς στοὺς γονεῖς σου, γιὰ νὰ σὲ πᾶνε σ' ἕνα νευρολόγο μὲ τὴν εἰδικὴ θεραπεία τοῦ ὁποίου θ' ἀποθεραπευθῇς. Ἡ νυκτερινὴ ἀκράτεια τῶν οὔρων, σ' ἕνα παιδάκι τῆς ἡλικίας σου, δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῇ ἄνευ θεραπείας, γιατὶ καμμιὰ φορὰ παραμένει χρονίως. Τὸ ταχύτερο νὰ πᾶτε στὸ γιατρό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

✪✪

Ἡ ὕπαρξις λίθων στὴ χοληδόχο κύστι

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ προτύπου νοσοκομείου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας ἐπενόησαν ἕνα ἠλεκτροακουστικὸ ὄργανο ποὺ ἀνακαλύπτει τὴν ὕπαρξι λίθων μέσα στὴ χοληδόχο κύστι. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἐστέφθησαν ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

Τὸ στυγερὸ ἔγκλημα μιᾶς μητέρας

ΣΤΙΣ 28 τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ 1895 οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ Γερακιοῦ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἀμαλιάδα, ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες ἦσαν ἀνάστατοι. Συγκεντρωμένοι σὲ ὁμάδες μιλοῦσαν, ζητῶντας, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, πληροφορίες. Ἡ ἀγανάκτησις ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους.

Ἀφορμὴ ποὺ ἀναστατώθηκε τὸ μικρὸ καὶ ἥσυχο ἐκεῖνο χωριουδάκι ἦταν ἡ συγχωριανή τους, ἡ ὄμορφη Νικολίτσα, κόρη εἴκοσι περίπου χρονῶν, ποὺ βρέθηκε τὴν μέρα ἐκείνη, νεκρὴ στ' ἀμπέλια τοῦ Γιώργη Βλαντῆ. Τὸ πτῶμα τῆς δύστυχης χωριατοπούλας, ἦταν πεταμένο σὲ κάτι ἀγριόθαμνα. Στὸ λαιμό της, ποὺ κρεμόταν μιὰ ἁλυσσιδίτσα μ' ἀσημένιο σταυρουλάκι, διακρινόνταν καταφανῆ τὰ

Ἡ φόνισσα

σημάδια τοῦ στραγγαλισμοῦ.

Πραγματικά, ἡ ἄμοιρη Νικολίτσα Τσένου εἶχε στραγγαλιστῆ, ὅπως γνωμάτευσε κι' ὁ γιατρὸς ποὺ κατέφθασε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο Ἤλιδος.

Ποιὸς ἦταν ὁ ἀπαίσιος φονηᾶς;.. Τί τοὔφταιξε τὸ ἀθῶο ἐκεῖνο κορίτσι; Τὰ δυὸ αὐτὰ ἐρωτήματα γύριζαν σ' ὅλων τῶν χωριανῶν τὴ σκέψι.

Ὁ ἀστυνόμος ἄρχισε μὲ δραστηριότητα προανακρίσεις. Πρῶτα ἐξέτασε τὴν τραγικὴ μητέρα τοῦ θύματος, μήπως τὸν διαφωτίσῃ σχετικὰ μὲ τὸ ἔγκλημα. Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο, τὴν βρῆκε πεσμένη πάνω στὸ πτῶμα τῆς μονάκριβης κόρης της ποὺ ἔτσι ἀναπάντεχα τὴν ἔχανε γιὰ πάντα. Ἔκλαιγε κι' ὀλοφυρόταν ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς Νικολίτσας της καὶ καταριόταν τὸ φονηᾶ...

Σεβάστηκε ὁ ἀστυνόμος τὸ μητρικὸ πόνο, ἄφησε τὴν ἐξέτασι γι' ἀργότερα καὶ πῆγε στὸ κοινοτικὸ κατάστημα ὅπου ἄρχισε ν' ἀνακρίνῃ τοὺς χωριανούς.

Ἔμαθε ἔτσι ὅτι ἡ Νικολίτσα ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι — τὸν Κωνσταντῆ Μπαλῆ — μὰ τελευταῖα εἶχε χαλάσει τὸ προξενειό.

— Μήπως μπῆκε στὴ μέση κανένας ἄλλος ἢ καμμιὰ ἄλλη; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Τί λές, καπετάνιε μου!... ἀπάντησε ὁ χωριανὸς ποὺ ἐξεταζόταν. Ἡ Νικολίτσα ἦταν ἕνα κομμάτι μάλαμα. Τὴν ρωτοῦσες κάτι γιὰ τὸν Κωνσταντῆ καὶ φούντωναν τὰ μοῦτρα της ἀπὸ συγκίνησι. Αὐτὸν ἀγαποῦσε.

Ὡστόσο κάτι ὑποψιάστηκε ὁ ἀστυνόμος καὶ γι' αὐτὸ κάλεσε καὶ τὸ Μπαλῆ γι' ἀνάκρισι. Κι' ἔφτασε ὁ νέος χλωμὸς σὰν λεμόνι. Καὶ μόλις ὁ ἀστυνόμος ἀνέφερε τῆς Νικολίτσας τ' ὄνομα, ἡ χλωμάδα του μεγάλωσε. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπὸ δάκρυα.

— Τὴ Νικολίτσα μου τὴν ἀγαποῦσα πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ ζωή μου τὴν ἴδια, εἶπε στὸν ἀστυνόμο, κι' ἀναστέναξε μὲ πόνο. Κι' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε. Μὰ ἦταν γραφτό μας ἡ μαύρη μοῖρα νὰ μᾶς χωρίσῃ. Τὴ Νικολίτσα μου τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ ὡς τὴ στερνή μου πνοή!...

Κι' ὁ ἄμοιρος νέος, συντρίμι ἀπὸ τὸν πόνο, ἀποτραβιέται στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου κι' ἀναταράσσεται σύγκορμος ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Φορὲς-φορές, διακόπτοντας τοὺς θρήνους του γιὰ τὴ νεκρή, ψιθυρίζει μὲ λόγια πονεμένα:

— Πάντα μου ἀγαποῦσα τὴ Νικολίτσα... Ἡ μαύρη κι' ἄραχλη μοίρα μας δὲν τὄθελε νὰ ζευγαρώσουμε... Καθημερινὰ κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάποιον φράχτη, πρωὶ καὶ βράδυ, τὴν καρτεροῦσα γιὰ νὰ τὴ δῶ νὰ ροβολάῃ πότε στὸν κάμπο καὶ πότε ν' ἀνηφορίζῃ στὸ χωριό... Χτὲς ἀκόμα τ' ἀπομεσήμερο τὴν εἶδα σὰν κατηφόριζε στὸν κάμπο... Πετάχτηκα γιὰ νὰ τὴ σταματήσω καὶ νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴ φαρμακωμένη της γραφὴ ποὺ μοῦ στειλε...

Καὶ μὲ χέρι ποὺ τρέμει, βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα σημείωμα καὶ τὸ δίνει στὸν ἀστυνόμο. Τ' ἀνοίγει ἐκεῖνος καὶ διαβάζει:

«Κωνσταντῆ μου, Σχώρα με ἂν σὲ πικράνω. Χωρὶς ἐσένα ἡ ζωή μου δὲν ἀξίζει. Αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτό μας. Μὴ μὲ ξεχνᾶς.

Ἡ Νικολίτσα σου»

— Τί θὰ ποῦν αὐτὰ τὰ λόγια; Αὐτοκτόνησε ἡ Νικολίτσα; Γιατὶ δὲν τὴν κάλεσες νὰ τῆς μιλήσῃς; ρωτάει ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Κωνσταντῆς ἀναστενάζει βαθειά, κουνάει τὸ κεφάλι του κι' ἀπαντάει:

— Πῶς νὰ τὴ σταματοῦσα ποὺ ξωπίσω της ἀκολουθοῦσε ἡ μάνα της κι' ὄχι μονάχη; Ἀπὸ κοντά της πήγαινε κι' ὁ ἄλλος...

— Ποιὸς ἄλλος; ρωτάει πάλι μ' ἐνδιαφέρον ὁ ἀστυνόμος.

Τὰ μάτια τοῦ Κωνσταντῆ ἀγριεύουν τώρα καὶ μὲ σφιγμένα δόντια δίνει τὴν ἀπάντησι:

— Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε ὅλη ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ χαλάσουνε τὰ στέφανα!

Ἐξέτασε ὁ ἀστυνόμος κι' ἄλλους χωριανούς, καὶ τοὺς γείτονες τῆς κόρης κι' ἔμαθε ὅλη τὴ δραματικὴ ἱστορία τῆς φτωχῆς Νικολίτσας. Ἔμαθε τοὺς καθημερινοὺς καυγάδες ποὔχε μὲ τὴ μάννα της. Γιατὶ ἡ μάννα της ἦταν μιὰ ντροπιασμένη καὶ θὰ γινόταν αἰτία μὲ τὶς πομπές της νὰ χάσῃ τὸν ἀγαπημένο της Κωνσταντῆ.

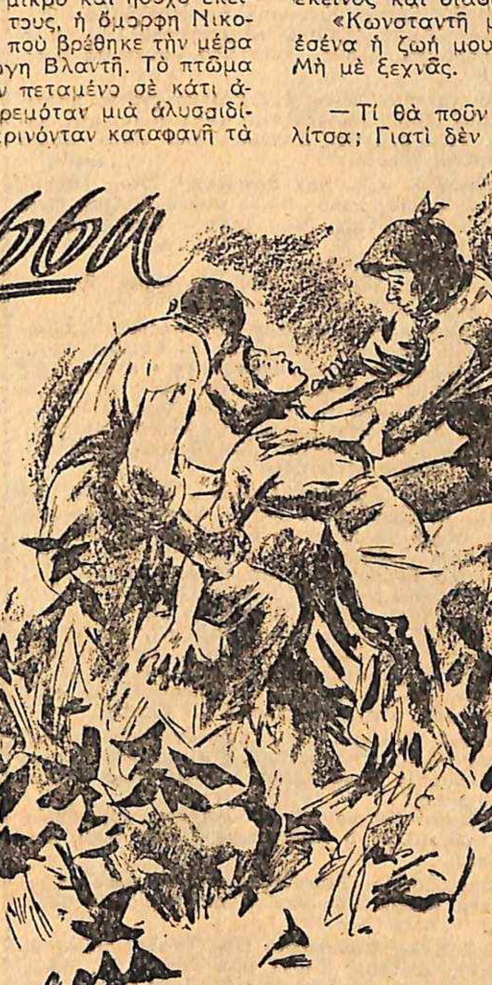

— Ἐγὼ μονάχα βαστοῦσα τὸ κορίτσι! φώναξε ὁ Βασίλης. Ἡ μάννα της τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμό...

Ἔτσι φωτίστηκε ἀπόλυτα τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τῆς Νικολίτσας. Δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Τὴν εἶχαν στραγγαλίσει ἡ μάνα της Χαρίκλεια Τσένα, μὲ τὸ φίλο της Βασίλειο Οἰκονομόπουλο, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθοῦν. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα διεπράχθη λίγο πρὶν ἡ Νικολίτσα ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί της νὰ αὐτοκτονήσῃ, γιατὶ φοβόταν μήπως δὲν τὴν πάρῃ ὁ Κωσταντῆς ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτωλῆς μάνας της.

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος διαπίστωσε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ποιοὶ ἦσαν οἱ φονιάδες τῆς Νικολίτσας, ἀναζήτησε πρῶτα τὸν Βασίλη Οἰκονομόπουλο. Τὸν βρῆκε κρυμμένον στὴν καλύβα τοῦ ἀμπελιοῦ του, μὲ τὸν τρόμο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό του.

— Γιατὶ σκότωσες τὴ Νικολίτσα; τὸν ρώτησε αὐστηρά.

— Δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ, ἀπάντησε ἐκεῖνος κι' ἔτρεμε ὁλόσωμος.

— Ἡ Χαρίκλεια ἐσένα κατηγοράει γιὰ φονηᾶ τῆς κόρης της.

— Ψέμματα λέει... Δὲν τὴν σκότωσα ἐγώ, ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή. Ἐκείνη τὴ σκότωσε... Ἐγὼ μονάχα βαστοῦσα τὸ κορίτσι μὴ λάχῃ καὶ ξεφύγῃ.

— Ἐσὺ τὴν ἔπνιξες!

— Ὄχι... Ἡ μάνα της τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμό... Ἐγὼ μονάχα τὴν κρατοῦσα.

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος κι' οἱ χωριανοί, συνοδεύοντας τὸν ἐγκληματία ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Χαρίκλειας Τσένου, βρῆκαν τὴ φόνισσα μάνα, γυρμένη ἀκόμα ἀπάνω στὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς Νικολίτσας...

Ἡ κατούργα μητέρα ἐξακολουθοῦσε νὰ ψευτοκλαίῃ τὴ νεκρὴ θυγατέρα της, ποὺ ἡ ἴδια τῆς ἔβαλε τέλος στὴ ζωή της!...

ΠΥΡΡΟΣ ΛΕΚΑΝΤΑΣ

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ μαχαλᾶς

Μέσα στὸ Καρακόλι οὗλα μαρτυροῦνε πὼς τὸ καμπαέτι δικάζεται αὐστηρά. Δυστυχῶς ὅμως ἀρριβάρησε ἄξαφνα ὁ μαχαλὰς οὗλος, καὶ γύρεψε νὰ θολώση τὰ νερά, μὰ ἡ Ἐφταλία, ὁ μεγάλος οὐστάς, μὲ σοφὰ καὶ διδακτικὰ ντοκουμέντα τσ' ἀποστόμωσε.

— Μωρὴ ἀντροχωρίστρα, μωρὴ ποὺ γέμισες τὰ πηγάδια, τὰ κιούνγκια, καὶ τὰ μνήματα μὲ τὰ μάγια σου. Μωρὴ ποὺ κάνεις τὰ σύννεφα καὶ δὲν βρέχουνε, τὴν γῆ καὶ δὲν δίνει μαξοῦλι, τὰ μαντριά, καὶ δὲν δίνουν γάλα, τ' ἀντρόγενα καὶ δὲν κάνουν παιδιά. Ἀρτζουχάλι θὰ ρίξω νὰ σὲ σιργουνέψω, λωλὸ Φταλία, τσὴ φώναζε ἡ μιά.

Κι' ἄρχιζε ἡ ἄλλη:

—Μωρὴ ζουρλοκουρλέντα, φαρμακεύτρα, Ἐφταλία γλωσσοῦ, ποὺ καμμιὰ φορὰ ἂν δαγκάσης τὴν γλῶσσα σου θά. . .φαρμακωθῆς! Μωρὴ Γενιτσαρίνα ποὺ βγαίνεις γι' ἀντρομάζωμα, κι' ἤκανες τὸ μαχαλά μας ζαρχανά. . .

—Ἡσυχία παρακαλῶ γιατὶ θὰ σᾶς κλείσω μέσα, φωνάζει ὁ ἀστυνόμος ποὺ θέλει νὰ ξεκαθαρίση τὴν ὑπόθεσι.

— Εἶσαι σίγουρος, ρωτᾶ ἕνα μάρτυρα, πὼς ἡ Ἐφταλία πῆγε νὰ ξελογιάση τὸν ἄντρα τσὴ κυρᾶς ἀπ' ἐδῶ;

—Ὁ μαχαλάς μας ποὺ τὰ ξέρει καὶ τὰ βλέπει οὗλα, τὸ κονφιρμάρει.

Γκίζτισε ὁ ἀστυνόμος, κι' ἀπ' τὴν φούρκα του ρώτησε μιὰ κακαβρακάτη:

—Ἐσὺ ἔχεις ἀντιληφτὴ πὼς ἡ Ἐφταλία μπέρδεψε στὰ δίχτυα τση τὸν ἄντρα τσ' ἐνάγουσας;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τ' ἀντιληφτῶ, ἀφοῦ τὸ ἔχει ἀντιληφτὴ οὗλος ὁ μαχαλὰς πὼς τὸν ἔχει λωλὸ καὶ παλαβὸ ἡ κουντουρντισμένη.

— Κύριε πολιτσμάνε μου, ξεφώνισε τότε ἡ Ἐφταλία, νὰ μὴ μὲ λένε κουντουρντισμένη, ἀλλὰ δυστυχισμένη! Μπαΐλντισα πιά. Δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ σὰν κοπέλλα νὰ βήξω, νὰ γελάσω, νὰ μπῶ, νὰ βγῶ, νὰ γοντίρω, νὰ ξύσω τὸ δόντι μου. Μόλις ξεμυτίσω γιουρουντάρουνε οὗλες στὰ παναθύρια τους καὶ γαυγίζουνε, κι' ἀπ' ὅπου περάσω, κι' οἱ καρέγλες ἀκόμα, τρίζουνε, οἱ γλῶσσες τους τὸ γκερίζι τοῦ Μάμογλου τάλε κουάλε.

Στάθηκε λίγο ξεροκατάπιε, καὶ συνέχισε:

— Μὲ λένε Σταθμὸ Α΄. Βοηθειῶν γιὰ τσ' ἄντρηδες, μὰ ἐγὼ βάζω τὸ χέρι στὸ Βαγγέλιο, εἶμαι τὸ Σιδερένιο Παραπέτασμα! Ἠβοὶ καλὲ τὰ μάτια λὲς καὶ τοὺς ἤβγαλα. Ἡ κακογλωσσιὰ καὶ τὰ μουζεβιρλήκια τους, δὲν ἔχουν ντερμάνι καὶ νταγιαντισμό. Χαρᾶς τὸ ἰστάχι, καὶ τὸ κουράγιο τους. Σκαρτάδα μου χτυπᾶ ὅταν τσ' ἀκούω νὰ λένε «ἐμεῖς, δὲν εἴπαμε τίποτα! ὁ μαχαλὰς τάπε, ὁ μαχαλὰς τάδε, ὁ μαχαλὰς τ' ἄκουσε, ὁ μαχαλὰς τάκανε». Γι' αὐτὸ κύριε πολιτσμάνε μου, πές τους νὰ κυττάζουνε τὰ ρημάδια τους, καὶ τὴν τύφλα τους, καὶ ν' ἀφίσουνε ἥσυχο τὸ μαχαλά!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

* * *

Εὔκολη...

— Οἱ ἐρωτήσεις σας εἶνε πολὺ δύσκολες, κύριε καθηγητά, παραπονεῖται μιὰ φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς, ποὺ δίνει ἐξετάσεις γιὰ νὰ πάρη τὸ δίπλωμά της. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε καμμιὰ πιὸ εὔκολη;

— Πῶς ὄχι; ἀπαντάει ὁ καθηγητής. Πέστε μου, λοιπόν, τί θὰ φορεθῆ ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ζωὴ ἀντρώπου μιὰ κολωστὴ εἶναι. Κολωστὴ κόβεις, ἄντρωπο πεθαίνει. Κολωστὴ καϋμένου Βασιλάκη ἠκόπηκε, καϋμένο Βασιλάκης πεταμένος εἶνε! Ὡραῖα - ὡραῖα στὸ διρόμο ἠπήαινε, ὡραῖα - ὡραῖα κοριτσάκια κύτταζε, μπανιστῆρι - μανιστῆρι ἤκανε, ηὐτυχισμένος ἦταν ζάβαλι Βασιλάκη. Ἄμμα ξαφνικὰ τὸ μοῖρα ψαλλίδι ἤβγαλε, κολωστὴ ἤκοψε, Βασιλάκη συγκοπὴ ἦρτε, πάει!

Ἂν τὸν ξαναϊδῆτε, ἐμένα φτυσμένο νὰ ἠκάνετε! Βάϊ - βάϊ, ψεύτικο ντουνιᾶς! Χίτς, μπέ, τίποτα ντὲν ἤμαστε. Σήμερα καλὰ εἶσαι, αὔριο μακαρίτης ἔνεσαι.

Βασιλάκη πολὺ τὸν ἀαποῦσα! Ἄμα λυπηρὸ πιράμα ἤμαθα, πολὺ - πολὺ συγκουνημένος ἔινα.

— Σουρπουΐτσα, λέω, ζάβαλι Βασιλάκη πέταλλο ἠτίναξε.

— Πέτανε; μοῦ λέει.

— Πέτονε, τῆς λέω, φουκαρᾶ ἐρίφη. Ζωὴ σὲ λόου μας, ἐμεῖς καλὰ νὰ εἴμαστε!

Ἄμμμα κηδεῖα ἠπίαμε καὶ ἠπειδὴς ζάβαλι Βασιλάκη πολὺ τὸν ἀαποῦσα καὶ ἠπειδὴς πολὺ-πολὺ φίλος μου ἤτανε, ἐπικήδειος - μεπικήδειος εἶπα βγαλμένο νὰ κάνω. Ὅλοι κλαίγανε, ὑναῖκα του χήρα ἤκλαιε, Καραμπετάκι, ἔλεε, φίλο σου ἤχασες, ἄντρα μου ἤχασα, ἄϊ - ἄϊ - ἄϊ - ἄϊ!. . .

Δακρυσμένος ἔνουμαι. Κοντὰ στὸ Βασιλάκη στέκω, ἐπικήδειος βγάζω:

— Ζάβαλι Βασιλάκη! Βάϊ - βάϊ - βάϊ, τί βλέπω, κούζουμ; Ἐσὺ εἶσαι, Βασιλάκη ἐφέντη; Ντὲν μπορῶ νὰ πιστέψω αὐτὸ ποὺ βιλέπω. Πῶς ἔινες ἔτσι, γιάβρουμ; Ἰπροχτές, ἤτρωγες, ἤπινες, καλὰ ἤσουν καὶ τώρα, ἀμὰν - ἀμάν! χίτς κουβέντα ντὲν βγάζεις; Ξαπλωμένος ἔνεσαι; Γιατὶ μπέ; Γιατί, ζάβαλι Βασιλάκη μᾶς τὸ ἤκανες αὐτό; Ἔ; Γιατί, κούζουμ; Γιατὶ ντὲν μιλᾶς; Πεταμένος εἶσαι; Γιόκ, γιόκ, γιόκ, τέτοιο πιρᾶμα τὸ φίλος σου τὸ Καραμπὲτ ντὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιστέψη. Σήκω, ζάβαλι Βασιλάκη! Σήκω ντέ! Μάτια μου, γιατὶ σηκωμένος δὲν ἔνεσαι;

Ἀμάν, τί ἔινε! Ἄμα τὰ λόγια τοῦτο λέω, κόσμος κλαίει, πιρόσωπα - μιρόσωπα, μάτια, φιλὰν φιστὶκ δακρυσμένα ἔνονται, χήρα ὑναῖκα του σκούζει:

— Βασιλάκη μου, Βασιλάκη μου, ντὲν ἀκοῦς ποὺ σοῦ μιλάει ὁ Καραμπέτ. Σήκω, σήκω, Βασιλάκη!. . .

Ἄμα, ζάβαλι Βασιλάκης, ντὲν ἠμποροῦσε νὰ σηκωθῆ. Μάτια μου σκουπίζω, ἐπικήδειος συνεχίζω:

— Ζάβαλι, Βασιλάκη! Πῶς ἔπαθες τοῦτο τὸ δουλειά, κούζουμ; Γιατὶ μᾶς ἔφυες; Μὲ ποιὸν θὰ πιαίνη τὸ καϋμένος τὸ Καραμπὲτ νὰ τρώη τὸ παστουρμαδάκι, νὰ πιῆ τὸ οὐζάκι; Τὰ θυμᾶσαι, ζάβαλι Βασιλάκη; Θυμᾶσαι τὰ κοριτσάκια ποὺ κυνηγούσαμε μαζὶ κι' ἐσὺ ντιρεπόσουν καὶ ἐγὼ ντὲν ντιρεπόμουν καὶ σοῦ ἔλεγα βούρ, Βασιλάκη! Κι' ἄμα ἤβλεπες στιρουμπουλὰ - στιρουμπολὰ κορίτσος σοῦ ἤτρεχαν τὰ σάλια; Τὸ θυμᾶσαι, ζάβαλι;

Ἀμάν, τί ἔινε! Πόδι μου πατᾶνε, σακκάκι μου τραβᾶνε, σοὺς μοῦ λένε.

— Ζάβαλι Βασιλάκη! Ποῦ θὰ τ' ἀφήσης τόσα ὡραῖα - ὡραῖα κορίτσος;. . .

Σιγὰ - σιγὰ μοῦ φωνάζουνε:

— Σκασμός, μπέ!. . .

— Σταμάτα!. . .

— Τώρα τελειώνω, λέω. Καὶ ξαναλέω: Ζάβαλι Βασιλάκη! Θυμᾶσαι μιὰ φορὰ ποὺ ἠτσίμπησες ἕνα δουλικὸ καὶ σοῦ κοπάνησε τὸ ταψὶ στὸ κεφάλι;. . .

Ὑναῖκα του κλαίει καὶ φωνάζει:

— Βασιλάκη μου, μουρντάρη Βασιλάκη μου! Σήκω καὶ ξανακάνε τέτοια! Δὲν πειράζει. . .

Κι' ἐγὼ φωνάζω:

—Ἄϊντε σήκω, Βασιλάκη μου! Γιὰ ἰδὲς καιρὸ ποὺ ἠδιάλεξαν στὸν τάφος νὰ σὲ πᾶνε, τώρα ποὺ καίει ὁ ἥλιος καὶ οἱ γυναῖκες τὰ πιτᾶνε!. . .

Βάϊ - βάϊ - βάϊ. Ἄσκημος λόγος ἦταν, κούζουμ; Ἀπὸ σακκάκι μὲ τραβήξανε, ὄξω ἀπὸ τὸ ἠκκλησία μὲ ἠβγάλανε. Ὕστερα καρπαζιὰ μοῦ ἠδώσανε, βάϊ τιρελλὸ ἄντρωπο μὲ εἴπανε. Γιατὶ κούζουμ; Ζάβαλι Βασιλάκη καλὸ ἄντρωπο ἤτανε, ἄμα μπανιστῆρι πολὺ τοῦ ἄρεσε. Καὶ τώρα ποὺ Φάληρα - μάληρα θ' ἀρχίσουν, χίτς Βασιλάκη τίποτα ντὲν θὰ βιλέπη. Αἰωνία του τὸ μνήμη!. . .

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ψάρεμα

Ἔχω ἀκριβῶς δυὸ ὧρες καὶ δέκα ὀκτὼ πρῶτα λεπτὰ ποὺ στέκομαι καὶ σὲ παρακολουθῶ. Καὶ ὄχι μόνον ἀπορῶ, ἀλλὰ καὶ ἀγανακτῶ μαζί σου. Κάθεσαι ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ βράχου μ' ἕνα καλάμι στὸ χέρι, μὲ τὴν ἀφελῆ ἐλπίδα νὰ πιάσης κανένα ψαράκι. Καὶ δολώνεις τὸ ἀγκίστρι καὶ τὸ ρίχνεις στὴ θάλασσα καὶ περιμένεις. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ τραβᾶς μὲ δύναμι καί, ἀντὶ γιὰ ψάρι, βγαίνει τὸ ἀγκίστρι χωρὶς δόλωμα. Καὶ τὸ ξαναδολώνεις καὶ τὸ ξαναρίχνεις. Καὶ τὸ ξανατραβᾶς καὶ ξαναδολώνεις καὶ ξαναρίχνεις. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται. Κι' ἄλλες φορὲς πάλι περιμένεις ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, σὰν ὑπνωτισμένος φακίρης, μὲ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα καρφωμένο στὴν πετονιά. Δυστυχη ἄνθρωπε!

Τί κάνεις ἐκεῖ μωρέ, καὶ χάνεις τὶς ὧρες σου ἀδίκως; Τί; Ψαρεύεις; Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω νάχης πιάσει κανένα ψάρι. Μὰ τί πέρασες μωρὲ τὰ ψάρια; Γιὰ τόσο ἠλίθια, ὥστε νάρθουν καὶ νὰ πιαστοῦν στὸ ἀγκίστρι σου; Τὰ ψάρια εἶνε πολὺ πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ σένα ὅπως ἀποδεικνύει τὸ ἄδειο σου καλάθι, κύριε ψαρᾶ! Σοῦ τρῶνε τὸ δόλωμα καὶ κοροϊδεύουν κι' ὅλας!

Πῶς εἶπες; Εἶσαι ἐρασιτέχνης ἁλιεύς; Μωρὲ τί μοῦ λές! Καὶ εἶχα μιὰ ἀνησυχία, ξέρεις! Ἐρασιτέχνης ἁλιεύς, λέει. Δηλαδὴ εἶσαι ἀπὸ κείνους ποὺ παίρνουν πετονιὲς καὶ ἀγκίστρια καὶ δολώματα καὶ κατεβαίνουν στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπὸ τὰ ξημερώματα τοῦ Θεοῦ καὶ περιμένουν νὰ πιάσουν ψάρια! Ὡραῖα. Κι' ἂν τὰ πιάσετε, δηλαδή, τί θὰ γίνη; Ἄ! Θὰ τὰ μαγειρέψετε! Καὶ γιατὶ κάνετε, μωρὲ ὅλο αὐτὸ τὸν κόπο καὶ δὲν πᾶτε ν' ἀγοράσετε ἀπὸ τοὺς ψαράδες; Ἡ ἀγορὰ εἶνε γεμάτη, νὰ ἰδῆς καὶ νὰ διαλέξης ὅ,τι ψάρι σοῦ ἀρέσει καὶ ὄχι τοὺς χάνους καὶ τὰ παληόψαρα ποὺ θὰ πιαστοῦν ἠλιθίως στὰ ἀγκίστριά σας, ποὺ δὲν πιάνονται δηλαδή. Πῶς; Ἄλλο γοῦστο ἔχει τὸ ψάρι ποὺ ἔπιασες μόνος σου; Τί γοῦστο, δηλαδή; Μήπως ἔχει καμμιὰ ξεχωριστὴ νοστιμάδα; Ἄε παράτα με, χριστιανέ μου.

Ἔστω, μωρέ. Τὸ παραδέχομαι, ὅτι ἔχει ἄλλο γοῦστο τὸ ψάρι ποὺ λές. Ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ τὸ πιάνης ὅμως. Ἀλλὰ ἐσὺ τί ἔχεις πιάσει; Ἄδειο εἶνε τὸ καλάθι σου καὶ ἄδειο θὰ εἶνε, μακάρι μιὰ βδομάδα νὰ μοῦ κάθεσαι ἐκεῖ, βιδωμένος στὸ βράχο.

Ὁρίστε! Νά τα! Δὲν τὰ βλέπεις ποὺ τριγυρίζουνε γύρω ἀπὸ τὸ δόλωμα καὶ σὲ κυττᾶνε καὶ γελᾶνε μὲ σένα καὶ λένε: «Γιὰ δέστε ἕνα βλάκα ποὺ θέλει νὰ μᾶς πιάση!» Ντροπὴ μωρέ, νὰ σὲ κοροϊδεύουν τὰ ψάρια!

Τί ἔκανε, λέει; Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Μὲ νοιάζει μωρέ, γιατὶ ἐγὼ δὲν χωνεύω τὰ παράξενα καὶ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω κάτι μαντραχαλαίους σὰν καὶ σένα νὰ χάνουν ὧρες πολύτιμες γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ τόπου μ' ἕνα καλάμι στὸ χέρι. Ἄειντε, μάζεψε τὰ σύνεργά σου καὶ δίνε του. Ὁρίστε κι' ἕνα εἰκοσάρι ν' ἀγοράσης μιὰ ὀκᾶ ψάρια νὰ φᾶς. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Ξέρεις μωρὲ ποιὸς εἶμ' ἐγώ; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πελοπίδας. Μ' ἂν δὲν μαζέψης αὐτὰ τὰ δῆθεν ἐργαλεῖα καὶ δὲν τοῦ δίνης ἀπὸ δῶ, θὰ σοῦ δώσω μιὰ ὡραία - ὡραία σπρωξιὰ καὶ θὰ σὲ πετάξω στὴ θάλασσα, καθὼς εἶνε καὶ βαθειὰ τὰ νερά, νὰ σὲ φᾶν τὰ ψάρια, κύριε ἐρασιτέχνα ἁλιεῦ! Οὖστ! Μπαίγνιο τῶν χάνων!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μὲ ρουκέτα ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἂν βρεθῆ χρηματοδότης, μπορεῖ ν' ἀρχίση ἐφέτος κι' ὅλας ἡ κατασκευὴ μιᾶς ρουκέτας ἱκανῆς νὰ φτάση στὴ Σελήνη! Αὐτὸ τουλάχιστον βεβαιώνει ὁ καθηγητὴς Χσοὺε - Σὲν - Τσιέν, τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Καλιφορνίας, εἰδικὸς σὲ τέτοια ζητήματα. Προσθέτει δὲ ὅτι οἱ ἐπιστημονικὲς καὶ τεχνικὲς γνώσεις τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἤδη ἀρκετὲς γιὰ ἕνα τέτοιο κατόρθωμα. Τὰ προβλήματα ποὺ ἀπομένουν ἀκόμη νὰ λυθοῦν, ἀφοροῦν ἁπλὲς μικρολεπτομέρειες.

Ὁ καθηγητὴς Τσιὲν ἔχει ἑτοιμάσει τὰ σχέδια μιᾶς ρουκέτας, ποὺ θὰ μπορῆ νὰ μεταφέρη 10 ἐπιβάτες ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη στὸ Σὰν Φραντσίσκο, νὰ διασχίση δηλαδὴ κατὰ πλάτος ὁλόκληρη τὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο. Ἂν τὸ ἀερόπλοιο αὐτὸ ξεκινήση π. χ. στὶς 12 τὸ μεσημέρι, θὰ φτάση στὸν προορισμό του. . . 2½ περίπου ὧρες ἐνωρίτερα, καὶ συγκεκριμένα στὶς 9.45΄ τὸ πρωΐ! Αὐτὸ θὰ συμβῆ λόγω τῆς διαφορᾶς ὥρας τῶν δύο πόλεων. Στὴν πραγματικότητα, τὸ ταξεῖδι τῆς ρουκέτας θὰ διαρκέση 45 λεπτὰ τῆς ὥρας.

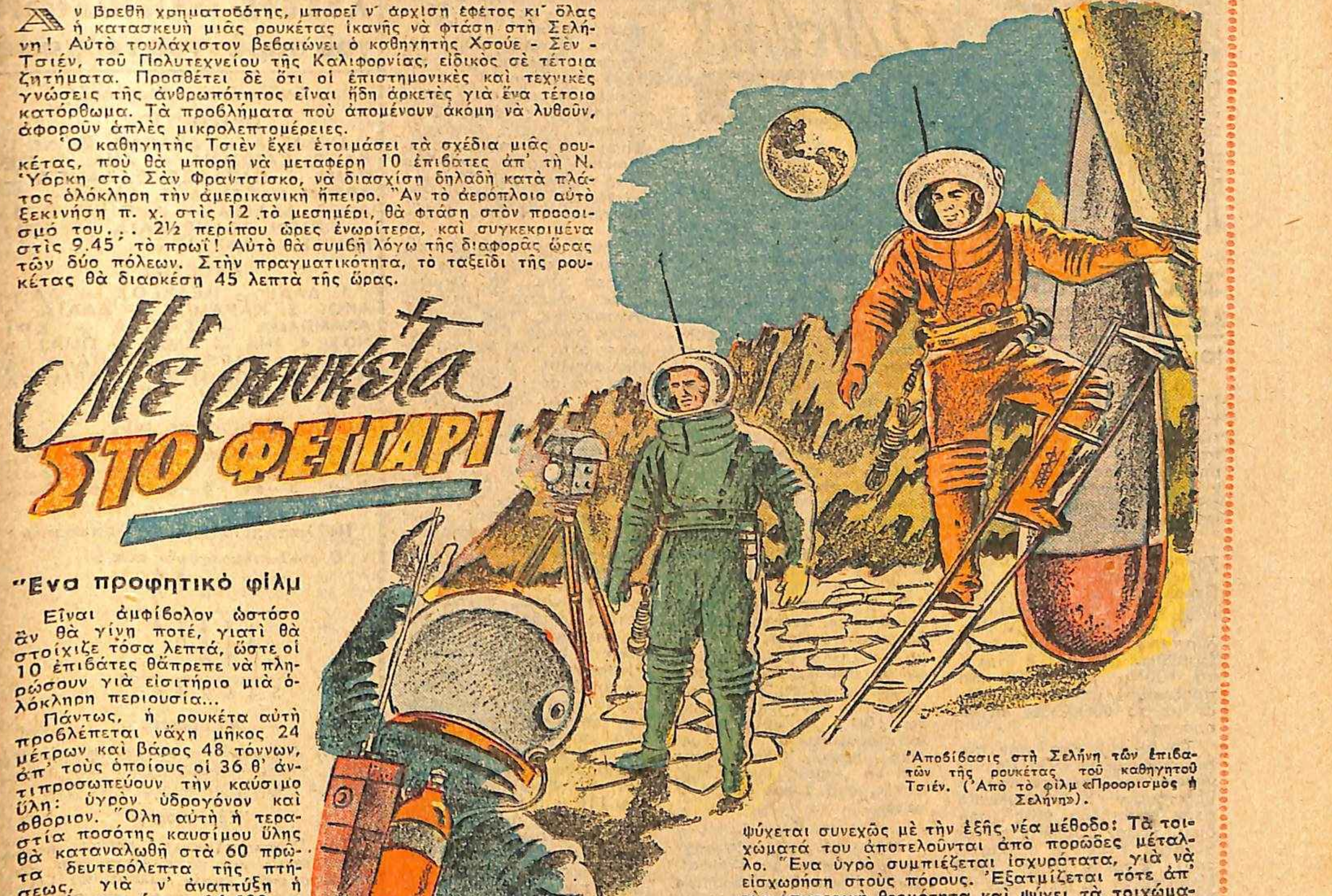

Ἀποβίβασις στὴ Σελήνη τῶν ἐπιβατῶν τῆς ρουκέτας τοῦ καθηγητοῦ Τσιέν. (Ἀπὸ τὸ φὶλμ «Προορισμὸς ἡ Σελήνη»).

Ἕνα προφητικὸ φὶλμ

Εἶναι ἀμφίβολον ὡστόσο ἂν θὰ γίνη ποτέ, γιατὶ θὰ στοίχιζε τόσα λεπτά, ὥστε οἱ 10 ἐπιβάτες θἄπρεπε νὰ πληρώσουν γιὰ εἰσιτήριο μιὰ ὁλόκληρη περιουσία...

Πάντως, ἡ ρουκέτα αὐτὴ προβλέπεται νἄχη μῆκος 24 μέτρων καὶ βάρος 48 τόννων, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ 36 θ' ἀντιπροσωπεύουν τὴν καύσιμο ὕλη: ὑγρὸν ὑδρογόνον καὶ φθόριον. Ὅλη αὐτὴ ἡ τεραστία ποσότης καυσίμου ὕλης θὰ καταναλωθῆ στὰ 60 πρῶτα δευτερόλεπτα τῆς πτήσεως, γιὰ ν' ἀναπτύξη ἡ ρουκέτα ταχύτητα 14.620 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ ν' ἀνεβῆ σὲ ὕψος 500 χιλιομέτρων. Ὕστερα θὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι της στὴ στρατόσφαιρα. Μιὰ βοηθητικὴ μηχανή, μὲ πυραυλοκίνητες τουρμπίνες, θὰ λειτουργήση τὴν τελευταία στιγμή, γιὰ νὰ ἐπιτρέψη τὴν προσγείωσι μὲ ταχύτητα μόνον 240 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἡ ρουκέτα θὰ κυλήση στὸ ἔδαφος, ὅπως τὰ κοινὰ ἀεροπλάνα, μὲ τροχοὺς ποὺ θὰ ξεπροβάλουν ἀπ' τὰ πλευρά της.

Οἱ ἐπιβάτες θὰ κακοπεράσουν ἴσως στὸ πρῶτο λεπτὸ τῆς πτήσεως ἀπ' τὴν ἀστραπιαία αὔξησι τῆς ταχύτητος. Μολονότι θἆναι ξαπλωμένοι καὶ δεμένοι σὲ εἰδικὰ στρώματα, θὰ νοιώσουν τὴ σάρκα τοῦ προσώπου τους νὰ τραβιέται πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ πρόκειται νὰ ξεκολλήση, καὶ θὰ δυσκολεύωνται πολὺ νὰ κουνήσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους. Ὕστερα ὅμως θὰ μποροῦν πιὰ νὰ λυθοῦν καὶ νὰ κυκλοφορήσουν ἐλεύθερα.

Ἡ ρύθμισις τῆς πορείας τῆς ρουκέτας θὰ γίνεται μὲ ραντὰρ καὶ συσκευὲς - ρομπότ, γιατὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ λειτουργήση μὲ τὴν ἀπαιτουμένη ταχύτητα τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ δυσκολία τῆς καθοδηγήσεως τῆς ρουκέτας κάνει πολὺ ἀμφίβολη τὴ χρησιμοποίησι κατευθυνομένων βλημάτων γιὰ τὸν βομβαρδισμὸ τῆς Ἀμερικῆς ἀπ' τὴν Εὐρώπη (ἢ ἀντιθέτως). Γιὰ νὰ μὴ λοξοδρομήσουν καὶ ἀστοχήσουν αὐτὰ τὰ βλήματα, θὰ πρέπη νὰ ὑπάρχουν σταθμοὶ ἐλέγχου σ' ὅλη τὴ διαδρομή τους καὶ κοντὰ στὸ στόχο — πρᾶγμα ποὺ εἶναι, βεβαίως, ἐντελῶς ἀδύνατον.

Γιὰ νὰ μὴν καταστραφῆ ὁ κινητὴρ τῆς ρουκέτας ἀπ' τὴν τεραστία θερμότητα τῆς λειτουργίας του, μπορεῖ νὰ ψύχεται συνεχῶς μὲ τὴν ἑξῆς νέα μέθοδο: Τὰ τοιχώματά του ἀποτελοῦνται ἀπὸ πορώδες μέταλλο. Ἕνα ὑγρὸ συμπιέζεται ἰσχυρότατα, γιὰ νὰ εἰσχωρήση στοὺς πόρους. Ἐξατμίζεται τότε ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ θερμότητα καὶ ψύχει τὰ τοιχώματα, διατηρῶντας τα σὲ μιὰν ἀνεκτὴ θερμοκρασία. Εἶναι ἡ λεγομένη «ψῦξις δι' ἐφιδρώσεως».

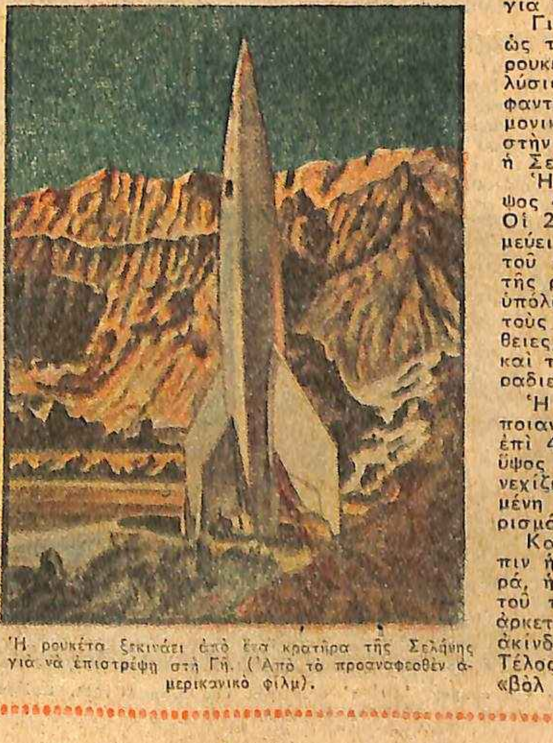

Ἡ ρουκέτα ξεκινάει ἀπὸ ἕνα κρατῆρα τῆς Σελήνης γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴ Γῆ. (Ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν ἀμερικανικὸ φίλμ).

Τὸ ἀεροσκάφος αὐτὸ μπορεῖ νὰ πετάξη ἀκόμη καὶ στὸ Ἄπειρον, ἐφόσον τὰ 50 - 90 % τοῦ συνολικοῦ βάρους του ἀποτελοῦνται ἀπὸ καύσιμο ὕλη. Ἂν ὅμως χρησιμοποιηθῆ γιὰ ἕνα ταξεῖδι ὡς τὴ Σελήνη, ἡ καύσιμος ὕλη του θ' ἀρκῆ μόνο γιὰ νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ, δὲν θὰ ὑπάρχη δηλαδὴ περίσσευμα γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Γιὰ νὰ ταξιδέψουν λοιπὸν ἄνθρωποι ὡς τὴ Σελήνη, θὰ πρέπη νὰ κινηθῆ ἡ ρουκέτα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Αὐτὴ ἡ λύσις δίδεται στὸ πρόβλημα, σ' ἕνα φανταστικὸ ἀλλὰ σοβαρὸ κι' ἐπιστημονικὸ φὶλμ ποὺ γυρίστηκε τελευταίως στὴν Ἀμερική, μὲ τίτλο: «Προορισμὸς ἡ Σελήνη».

Ἡ ρουκέτα τοῦ φὶλμ αὐτοῦ ἔχει ὕψος 45 μέτρων καὶ βάρος 250 τόννων. Οἱ 200 τόννοι εἶναι νερό, ποὺ χρησιμεύει ὡς πρώτη ὕλη γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ ἀτομικοῦ κινητῆρος. Τὸ σκάφος τῆς ρουκέτας ζυγίζει 40 τόννους κι οἱ ὑπόλοιποι 10 τόννοι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς ἐπιβάτες, τὶς διάφορες προμήθειες, ἐργαλεῖα, συσκευές, κλπ., καθὼς καὶ τὸν ἀπομονωτικὸ θώρακα κατὰ τῆς ραδιενεργείας.

Ἡ ρουκέτα ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ κάποιαν ἔρημο. Τὸ μοτέρ της λειτουργεῖ ἐπὶ 4 λεπτά, γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση σὲ ὕψος 1.300 χιλιομέτρων. Ὕστερα συνεχίζει πιὰ τὸ δρόμο της μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα καὶ φτάνει στὸν προορισμό της σὲ 46 ὧρες.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο γίνεται κατόπιν ἡ ἐπιστροφὴ στὴ Γῆ. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ρουκέτα κάνει 3 φορὲς τὸ γῦρο τοῦ πλανήτου μας, γιὰ νὰ ἐλαττωθῆ ἀρκετὰ ἡ ταχύτης της ὥστε νὰ μπορῆ ἀκίνδυνα νὰ μπῆ στὴν ἀτμόσφαιρα. Τέλος, προσγειώνεται μ' ἕνα εἶδος «βὸλ - πλανέ».

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Ἕνας νέος ἀθλητικὸς ΑΣΤΕΡΑΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ...

Ὁ Ρίτσαρντ Ἄττλεσυ

Τὸ τελευταῖο ρεκὸρ τῶν 13΄΄.5 τοῦ Ἀμερικανοῦ Ρίτσαρντ Ἄττλεσυ στὸ δρόμο τῶν 120 γυαρδῶν μετ' ἐμποδίων μοῦ ἔφερε στὴ μνήμη ἕναν ἐπαναστάτη τῆς τεχνικῆς τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ, τὸν συμπατριώτη του Φόρεστ Τάουνς.

Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὸν γνωρίσω προσωπικὰ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου καὶ νὰ συνδεθῶ μαζί του μὲ στενὴ φιλία.

Ὁ περίφημος αὐτὸς Ὀλυμπιονίκης τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων σὲ 14΄΄.2 ἔτρεχε τὰ 100 μ. σὲ 10΄΄.5 καὶ προξενοῦσε μεγάλη ἐντύπωσι μὲ τὸ θυελλῶδες πέρασμά του.

Οἱ θεαταί, ὅταν τὸν παρακολουθοῦσαν στὶς προπονήσεις του, ἀδυνατοῦσαν νὰ μελετήσουν τὶς λεπτομέρειες στὴν ὑπερπήδησι ἑνὸς ἐμποδίου. Τόσον ἀσύλληπτης ταχύτητας ἦταν τὸ πέρασμά του! Ἔπρεπε νἆταν πολὺ ἐξασκημένο τὸ μάτι ἑνὸς εἰδικοῦ γιὰ νὰ βρῆ τυχὸν λάθη στὸ σχηματισμὸ «τῶν τριῶν ὀρθῶν γωνιῶν» κατὰ τὴν ὑπερπήδησι τοῦ ἐμποδίου.

Πολλοὶ κριτικοὶ τὸν κατηγόρησαν τότε πὼς πηδοῦσε πολὺ βαρειὰ τὰ ἐμπόδια. Βέβαια μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ τὰ πηδοῦσε καὶ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἀνέπτυσσε στοὺς ἐνδιάμεσους διασκελισμοὺς μεταξὺ τοῦ ἑνὸς ἐμποδίου καὶ τοῦ ἄλλου ἦταν ἑπόμενο νὰ μὴν τὰ πηδοῦσε ἐλαφρά. Ἡ μειονεκτικότητα ὅμως αὐτὴ πόσον μικρῆς σημασίας ἦταν γιὰ τὸν Τάουνς εἰδικὰ φάνηκε στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες τοῦ Ὄσλο, ποὔγιναν μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1936, ὅπου κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ τὸν περίφημο χρόνο τῶν 13΄΄.7.

★

Πέρασαν ἀπὸ τότε μερικὰ χρόνια καὶ στὸ παγκόσμιο ἀθλητικὸ στερέωμα μεσουράνησε τὸ ἄστρο τοῦ Ἀμερικανοῦ Γουῶλκοτ, ποὺ τὸ 1941 ἐπανέλαβε τὸ κατόρθωμα τοῦ Τάουνς σημειώνοντας πάλι 14΄΄.7.

Μετὰ τὸν Παγκόσμιο Πόλεμο ἡ καταπληκτικὴ φυσιογνωμία τοῦ νεγροαμερικανοῦ Χάρισον Ντίλαρντ ἐσκίασε ὅλους τοὺς προηγούμενους παγκόσμιους ἐμποδιστάς. Κάτοχος ἑνὸς νέου παγκόσμιου ρεκὸρ μὲ 13΄΄.6 ἀναδείχτηκε Ὀλυμπιονίκης στὸ Λονδῖνο τὸ 1948 στὸ δρόμο 100 μ., γιατὶ στοὺς προκριματικοὺς ἀγῶνες τῶν Ἀμερικανῶν ἀτύχησε στὸ δρόμο τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων καὶ δὲν συμπεριελήφθηκε στὸ ἀγώνισμα αὐτό. Ἔλαβε μέρος ὅμως στὸν ἁπλὸ δρόμο τῶν 100 μ. καὶ εὐτύχησε νὰ ἀντιπροσωπεύση τὴν Ἀμερικὴ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ νὰ νικήση, ἐμποδιστὴς αὐτός, στὸ δρόμο τῶν 100 μέτρων!

★

Ἀλλὰ τὰ ρεκὸρ τῶν παγκοσμίων ἄσσων δὲν εἶναι αἰώνια! Ξαφνικὰ ἐμφανίστηκε πρὸ διετίας στοὺς Ἀμερικανικοὺς στίβους ἕνα νέο ἀστέρι, ὁ Ρίτσαρντ Ἄττλεσυ. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν εἶχε ἀνάστημα 1,93 μ. βάρος 84 κιλὰ καὶ ἔτρεξε στὸν πρῶτον ἀγῶνα του τὶς 120 γυάρδες μετ' ἐμποδίων σὲ χρόνο 14΄΄.5. Ἐπίδοσις ἀξιοζήλευτη.

Ἡ ἐξέλιξίς του ἦταν ραγδαία καὶ καταπληκτική. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσι καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ φῶτα τοῦ περιφήμου προπονητοῦ καὶ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ μὲ 4,77 μ. Κορνίλλιους Οὐώρμενταυ, ὁ Ἄττλεσυ κατώρθωσε νὰ ὑποσκελίση γρήγορα πολλοὺς καὶ μεγάλης ἀξίας πρωταθλητάς.

Στὸ Παναμερικανικὸ Ἀθλητικὸ Πρωτάθλημα τοῦ 1949 σημείωσε 14΄΄ στοὺς προκριματικούς, ἀλλὰ στοὺς τελικοὺς ἦλθε τρίτος. Στὴν περσυνὴ ἐπίσης συνάντησι Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς - Σκανδιναυϊκῶν Χωρῶν, ποὔγινε στὸ Ὄσλο ὁ Ἄττλεσυ ἦλθε μετὰ τὸν Ὀλυμπιονίκη Ντίξτον δεύτερος.

Φέτος πάλι ἑτοιμάστηκε συστηματικώτερα. Δούλεψε σκληρὰ ὅλο τὸ χειμῶνα στοὺς κλειστοὺς στίβους. Ἀγωνίστηκε στοὺς ἀνοιξιάτικους ἀγῶνες. Καὶ στοὺς ἀγῶνες στὴν πόλι Φρέσνο τῆς Καλιφορνίας ὁ Ἄττλεσυ μπροστὰ σὲ 15.000 θεατὰς ἐπέτυχε τὸν ὑπέροχο χρόνο 13΄΄.5, ποὺ εἶναι καὶ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὸ δρόμο τῶν 120 γυαρδῶν μετ' ἐμποδίων.

Ἀπὸ τοὺς ἀθλητικοὺς στίβους πέρασαν πολλὰ ἀθλητικὰ φαινόμενα, ὅπως ὁ Νοῦρμι, ὁ δεκαθλητὴς Μπὸμπ Ματάϊας, ὁ νεγροαμερικανὸς Τζέσσε Ὄουενς καὶ ἄλλοι. Ἡ ἀθλητικὴ ἱστορία ἔγραψε πολλὰ γι' αὐτούς. Ἀσφαλῶς ὅμως δὲν θὰ παραλείψη ν' ἀφιερώση ἐκλεκτὲς σελίδες καὶ γιὰ τὸν Ρίτσαρντ Ἄττλεσυ, ποὺ μέσα σὲ δυὸ χρόνια κατώρθωσε νὰ μπῆ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἀθλητῶν τοῦ κόσμου στὰ ἐμπόδια. Εἶναι πολλὰ τὰ δύσκολα καὶ τεχνικὰ ἀγωνίσματα. Ὁ δρόμος ὅμως μετ' ἐμποδίων καὶ μάλιστα τῶν 110 μ. ἢ τῶν 120 γυαρδῶν (109,72 μ.) εἶναι ἀπὸ τὰ τεχνικώτερα καὶ δυσκολώτερα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἆθλος τοῦ νεαροῦ Ἀμερικανοῦ καὶ νέου πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου παίρνει ξεχωριστὴ σημασία καὶ εἶναι ἐνδεικτικὸς τῶν μεγάλων ἱκανοτήτων τοῦ Ἄττλεσυ.

Ἡ ἀθλητικὴ αὐτὴ ἐπίδοσι τοῦ νέου πρωταθλητοῦ Ρίτζαρντ Ἄττλεσυ εἶνε καταπληκτικὴ καὶ οἱ ἀθλητικοὶ κύκλοι ὅλου τοῦ κόσμου μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ χρόνο τῶν 13΄΄.5. Θὰ μπορέση κανεὶς νὰ τὸν ξεπεράση; Θὰ εἶνε κάπως ἀδύνατο ἂν ὄχι ἀκατόρθωτο. Ἄλλωστε θὰ περιμένουμε καὶ θὰ δοῦμε.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

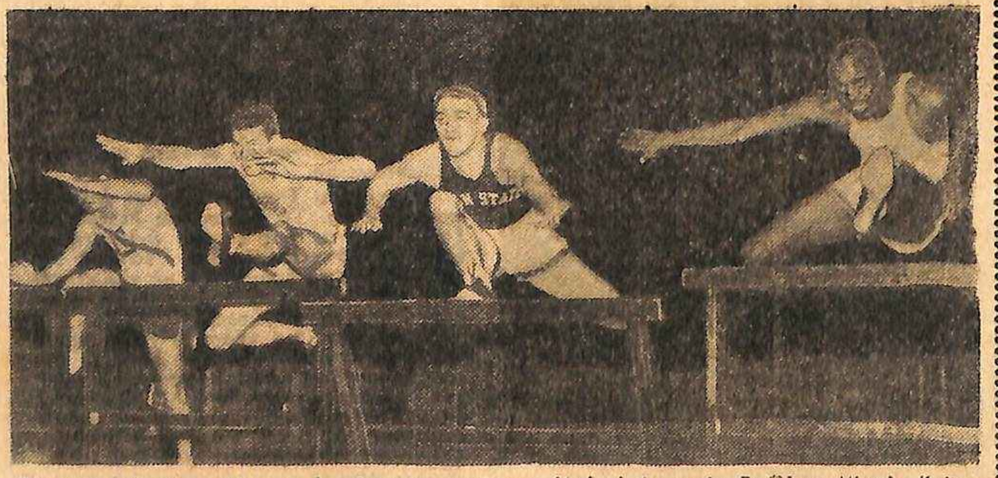

Τέσσερες ἀπ' τοὺς καλύτερους ἐμποδιστὰς τοῦ κόσμου. Ἀπ' τ' ἀριστερά: Γουΐλλιαμ Μίτσελ, Κρέϊγκ Ντίξον, Τζὶμ Γκέοντις καὶ Χάρισον Ντίλλαρντ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΔΑΚΙΑ — ΔΕΛΕΑΡ. 2. ΛΑ·Ι·ΚΑ. 3. ΚΑΜΠΑΝΑ — ΑΝΑ. 4. ΠΕΡΑΜΑ — ΠΑΠΑΔΕΣ. 5. ΛΑΜΠΑ — ΑΡΕΤΗ. 6. ΣΑΜΙΑ. 7. ΔΑΝΙΑ — Γ-ΛΑ. 8. ΔΑΛΙΔΑ — ΑΜΟΙΒΗ. 9. ΙΑ — ΩΝΙΟΝ. 10. ΚΡΙΜΑΙΑ. 11. ΚΟΙΝΩΝΟΣ — ΔΑΡΕΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΔΑΔΙ — ΠΕΛΑΓΟΣ — ΔΑ·Ι·ΑΚΟΙ. 2. ΚΑΡΑΜΠΑ — ΔΑΛΙΑ. 3. ΑΛΑΜΠΑΜΑ — ΣΑΝΙΔΑ — ΚΡΙΝΟΣ. 4. ΙΝΑ — ΑΜΙΑ — ΩΜΑΙ. 5. ΔΕΚΑ — ΠΑΡΕΑ — ΑΝΙΑΔΑ. 6. ΑΠΑΤΗ — ΟΜΟΙΟΝ. 7. ΑΡΜΕΝΑΔΕΣ — ΠΑΛΑΒΗ — ΧΙΟΣ.

Ταιριάστε τους

Νὰ πῶς ταιριάζονται τὰ ὀνόματα τῶν δύο στηλῶν: 1—ζ, 2—β, 3—ι, 4—γ, 5—στ, 6—η, 7—α, 8—ε, 9—δ, 10—θ.

Πολλαπλασιασμὸς μὲ γράμματα

Ὁ πολλαπλασιασμὸς εἶνε:

$$\begin{array}{r} 836 \\ 654 \\ \hline 3344 \\ 4180 \\ 5016 \\ \hline 546744 \end{array}$$

Ἀπρόοπτο

Εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκεντρωθοῦν 20 αὐγά, γιατὶ ἁπλούστατα... δὲν κάνει αὐγὰ ὁ γάλος, ἀλλὰ ἡ γαλοποῦλα!

Ἐρωτήσεις

1) Ὑπολογίζοντας πόσον καιρὸ χρειάστηκαν γιὰ νὰ σκάψουν τὴν κοίτη μέσα στὴν ὁποία κυλᾶνε. 2) Ὄχι. Χάνονται ὅμως ἀέρια ἀπ' τὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα. 3) Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἀποτελεῖ ὑπόλειμμα τῶν παλῃῶν σπονδῶν κρασιοῦ στὶς θαλάσσιες θεότητες.

✪ ✪ ✪

Ἡ λύσις τοῦ 278ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΣ — ΙΩΛΕΤ 2) ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ — ΑΔΙΚΗ. 3) ΙΚΡΑΣ — ΠΡΕ — ΜΛ. 4) ΚΑΝ — ΗΛΙ — ΑΕ. 5) ΑΠΟΤΟΜΟΙ — ΗΡΩΣ — ΣΙΚ. 6) ΚΟΝΑΝ — ΓΑΤΙ — ΝΙ. 7) ΚΑΛΟ — ΜΗΝΑΝ — ΔΟΝ. 8) ΑΜ — ΡΟΜΠΟΤ — ΕΜΗ. 9) ΡΕΝ — ΑΙΔΩΣ — ΣΑΣ. 10) ΑΤΕ — ΤΑΡΙΦΑ — ΙΙ. 11) ΤΑΥ — ΠΑΧΥΣ — ΜΙΣΗ. 12) ΑΜ — ΛΜΑΡ — ΟΝΤΩΣ. 13) ΤΕΤ — ΓΕΡΑ — ΑΝΟΗΣΙΑΣ. 14) ΙΛ — ΟΛΑ — ΑΣΙ. 15) ΚΕ — ΑΜΩ — ΠΩΣ - ΗΝ. 16) ΟΙΚΙΑ — ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ. 18) ΣΑΡΑ·Ι· — ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΔΙΚΑ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ. 2) ΠΙΚΑΠ — ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ. 3) ΟΟ — ΝΟΚ — ΝΕ·Υ· — ΚΡ. 4) ΤΣ—ΤΟΚ — ΑΙΑ. 5) ΡΚΟ — ΟΝΑΡ — ΥΠΑΓΟΜΑΙ. 6) ΘΟ — ΜΑΛΟ — ΑΜΕΛΩ. 7) ΠΥΡ — ΟΝΟΜΑ — ΧΑΡΑ. 8) ΑΡΑ — ΠΙΤΥΡΑ — ΠΑ. 9) ΙΟΣ — ΜΟΔΑΣ — ΠΑΤ. 10) ΟΙ — ΗΓΗΤΩΡ — ΩΡΑ. 11) ΗΡΑΝ - ΣΙΜΟΝ — ΣΑΝ. 12) ΠΛΩΤΑ — ΦΙΝΟ — ΝΑ. 13) ΠΑΡΙΣΙΝΑ — ΑΣΤΗ — ΚΑΛ. 14) ΩΔΕ — ΗΩΣ — ΛΩ. 15) ΛΙΔΕΣ — ΣΙΑ — ΩΣ. 16) ΕΚΜΑΙΝΟΜΑΙ — ΑΣΗΜΙ. 17) ΤΗΛΕΚΙΝΗΣΙΑ — ΣΙΝΑΣ.

Βρέθηκε τὸ φάρμακο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ;

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ παραμινοβενζοϊκοῦ ὀξέος

Εἶχε ἐπικρατήσει ὡς σήμερα ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη τῶν μαλλιῶν μας ἐξηρτῶντο κυρίως ἀπὸ τοὺς καλουμένους ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως καὶ ὅτι οἱ γεννητικοὶ ἀδένες, οἱ ἐπινεφρίδιοι κι' ὁ θυρεοειδὴς ἐρρύθμιζαν τὴν αὔξησι, τὸ χρῶμα καὶ τὴν στερεότητά των. Σήμερα, ἀντίθετα, οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ζωὴ τῶν μαλλιῶν ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ τὸν παράγοντα τῆς τροφῆς καὶ εἰδικώτερα ἀπὸ ὡρισμένες βιταμῖνες, ποὺ περιέχονται σὲ μερικὲς τροφές. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ θεωρία, οἱ βιταμῖνες ἐπιδροῦν ὄχι μόνον ἄμεσα στὰ μαλλιά, ἀλλὰ καὶ ἔμμεσα, ἐπηρεάζοντας τὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως.

Οἱ βιταμῖνες αὐτὲς ἀνήκουν στὸ συγκρότημα Β, ποὺ ἀποδεικνύεται κάθε μέρα περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ σημαντικό. Εἰδικώτερα, εἶνε τὸ παραμινοβενζοϊκὸν ὀξύ, τὸ πανθοτενικὸν ὀξὺ καὶ ἡ ἰνοσιτόλη.

Δυὸ κυρίως εἶνε οἱ τροφὲς ποὺ περιέχουν σὲ μεγάλη ἀναλογία αὐτὲς τὶς βιταμίνες: ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ τὸ πίτυρο ὅλων τῶν δημητριακῶν καρπῶν καὶ ἰδίως τοῦ σίτου, ποὺ οἱ σημερινοὶ τρόποι ἀλέσεως ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ ἀλεῦρι.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ ζῶα πάνω σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἀπέδωσαν ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα. Προκειμένου γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅμως, δὲν βρέθηκε ἀκόμη ὁ τρόπος τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν τῶν στοιχείων στὸν ὀργανισμό τους, γιὰ ν' ἀποφευχθῆ τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν ἢ ἡ φαλάκρα. Βρισκόμαστε ὅμως στὸν καλὸ δρόμο καὶ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ βέβαιο ἀπὸ τώρα ὅτι πολὺ σύντομα θὰ φτάσωμε σὲ θετικὰ ἀποτελέσματα. Εἶνε ἀξιοσημείωτο ὅτι νεαροὶ ποντικοί, μὲ ὁλόμαυρο τρίχωμα, ποὺ ὑπεβλήθησαν σὲ εἰδικὴ δίαιτα χωρὶς βιταμῖνες Β, ἔγιναν, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διάστημα, γκριζόλευκοι. Κατόπιν, ὅμως, ὅταν προσετέθησαν βιταμῖνες Β στὴν τροφή τους, ξαναβρῆκαν τὸ κανονικὸ χρῶμα τους. Τὰ πειράματα τῶν γιατρῶν Μόργκαν καὶ Βόλεϋ, τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ, ἀπέδειξαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ποντικοὶ γίνονται φαλακροὶ μόλις στερηθοῦν ἀπὸ βιταμῖνες Β καὶ ἀποχτοῦν καὶ πάλι τὸ κανονικὸ τρίχωμα τους ὅταν προστεθῆ ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης στὴν καθημερινὴ τροφή τους.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνο. Ἀποδείχτηκε ἐπίσης ὅτι οἱ βιταμῖνες Β, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἐπιδροῦν καὶ στὴ γενικὴ ὑγεία τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ δίδουν ζωηρότητα, φρεσκάδα καὶ ρώμη. Οἱ ποντικοί, ποὺ ὑπεβλήθησαν σὲ δίαιτα χωρὶς βιταμῖνες Β, παρουσίασαν στὴν ἡλικία τῶν δυὸ χρόνων (ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὰ ἑξῆντα χρόνια στὸν ἄνθρωπο) καταφανῆ σημεῖα γήρατος: τρίχωμα γκριζόλευκο, φαλάκρα, ἐλάττωσι τοῦ βάρους, ἀπώλεια τῆς ἱκανότητος ἀναπαραγωγῆς, κτλ. Ἡ νεκροψία ἀπέδειξε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ θυρεοειδὴς καὶ οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες εἶχαν σκληρυνθῆ καὶ ἐλαττωθῆ σὲ ὄγκο. Ἀντίθετα, οἱ ποντικοὶ ποὺ τρέφονταν κανονικὰ διατηροῦσαν ὅλο τὸ σφρῖγος των καὶ ζύγιζαν μιάμιση φορὰ παρὰ πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ νεκροψία ἀπέδειξε μιὰ μικρὴ αὔξησι σὲ ὄγκο τοῦ θυρεοειδοῦς, τῶν ἐπινεφριδίων καὶ τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Τὸ συμπέρασμα λοιπόν, εἶνε ὅτι οἱ ἀδένες ἐπιδροῦν μὲν στὴν ὑγεία, τὸ γῆρας καὶ τὴ ζωὴ τῶν τριχῶν, ἀλλὰ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι ὡρισμένων βιταμινῶν.

Ὅπως εἴπαμε, δὲν ἔχει βρεθῆ ἀκόμη ὁ κατάλληλος τρόπος εἰσαγωγῆς στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ βιταμινῶν Β σὲ μεγάλες δόσεις. Πειράματα, ὅμως, ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἑξηντάρηδες μὲ γκρῖζα μαλλιὰ ἀπὸ τριάντα καὶ πλέον χρόνια ὑπεβλήθησαν σὲ θεραπεία μὲ παραμινοβενζοϊκὸν ὀξύ. Ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες, τὰ μαλλιά τους ξαναβρῆκαν τὸ κανονικό τους χρῶμα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, ἀναζωογονήθηκε ἡ γενετήσιος ὁρμὴ ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ 16 χρόνια. Σὲ μιὰ περίπτωσι, ἐξ ἄλλου, ἕνας ἀσθενὴς ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἀλλεργικὸν ἆσθμα ἀπὸ εἴκοσι καὶ πλέον χρόνια, θεραπεύθηκε τελείως χάρις στὴ χρῆσι βιταμινῶν Β.

Ἀλλά, γιὰ ν' ἀποδώση ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὸ παραμινοβενζοϊκὸν ὀξὺ πρέπει νὰ εἰσαχθῆ στὸν ὀργανισμὸ σὲ πολὺ μεγάλες ποσότητες, εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα, εἴτε μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις. Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ προτιμώτερο. Ἡ ἰνοσιτόλη, ἀντίθετα δὲν ἀπέδωσε πολλά.

Τὰ πειράματα συνεχίζονται γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν δόσεων καὶ τοῦ προσφορωτέρου τρόπου χρήσεως αὐτῶν τῶν φαρμάκων. Μπορεῖ πάντως, νὰ λεχθῆ μὲ βεβαιότητα ὅτι τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν καὶ ἡ φαλάκρα ἀποτελοῦν δυὸ ἀτυχήματα ποὺ ἀνήκουν πιὰ στὸ παρελθόν. Στὸ μέλλον, οἱ ἄνθρωποι θὰ διατηροῦν τὰ μαλλιά τους καὶ τὸ κανονικό τους χρῶμα μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Ἂς προστεθῆ ὅτι οἱ βιταμῖνες Β., ποὺ θὰ ἐπιφέρουν αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀποτελοῦν ἐπίσης ἕνα ἐλιξήριο νεότητος, σφρίγους καὶ ρώμης.

Καθηγητὴς ΤΑΛΛΑΡΙΚΟ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΖΑΚΧΑΡΕΩΣ
ΜΑΡΜΕΛΑΔΕΣ
ΚΟΜΠΟΣΤΕΣ
ΓΛΥΚΑ ΚΟΥΤΑΛΙΟΥ
Ἐργοστασίου
ΒΙΑΝΑ
ΟΔΟΣ Κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 12
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 45.264

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ διαβολογυναῖκα

Ὁ Ριχάρδος Χέκ, Παρισινὸς ἀριστοκράτης, ποὺ ὅλο τὸν καιρό του τὸν περνοῦσε στὸ προγονικὸ χτῆμα του στὴν ἐπαρχία, εἶχε τριγυρίσει στὰ δάση μὲ τὸ τουφέκι καὶ τὸ σκυλί του καὶ εἶχε σκοτώσει τρεῖς λαγοὺς κι' ἕνα φασιανό. Ὅταν γύρισε τὸ βράδυ σπίτι του ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ θυμήθηκε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ ἀγοράκι του, ποὺ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τὸ ἔβλεπε νὰ παίζη μὲ τὴ δασκάλα του στὴν τραπεζαρία τοῦ μεγάρου τους τῆς λεωφόρου Κλωμπὲρ στὸ Παρίσι...

Ἔξω ὁ ἄνεμος οὔρλιαζε. Ὁ Ριχάρδος Χὲκ ἔβαλε ἕνα ξῦλο στὴ φωτιά, ὕστερα πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ βυθίστηκε στὸ διάβασμα.

Ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούστηκε ἔξω στὸ σκοτάδι. Ὁ Ριχάρδος ἀνασηκώθηκε καὶ τὸ σκυλὶ ὥρμησε στὴ πόρτα, ξύνοντάς την μὲ τὰ νύχια του.

— Μὰ τί συμβαίνει; ψιθύρισε ἀνήσυχος ὁ Ριχάρδος καὶ πετάχτηκε ἀμέσως ἔξω.

Τὸ πάρκο τοῦ πύργου ἦταν κατασκότεινο καὶ τὰ δέντρα σάλευαν μὲ μανία στὴ καταιγίδα. Μέσα στὸ οὔρλιασμα τοῦ ἀνέμου ὁ Ριχάρδος ξανάκουσε τὴ τραγικὴ κραυγή. Τὸ σκυλὶ χύθηκε στὸ σκοτάδι κι' ὁ Χὲκ τρέχοντας σχεδὸν τὸ ἀκολούθησε. Λίγο πιὸ πέρα συνάντησε τὴ γρηὰ οἰκονόμο του, τὴ χήρα Σέν, ποὺ τοῦ εἶπε τρομαγμένη:

— Ἀκούσατε, κύριε;

— Ναί, γι' αὐτὸ βγῆκα.

— Θεέ μου! Τί νὰ συμβαίνη; Τὸ παιδί μου δὲν ἔχει γυρίσει ἀκόμα!

Ἡ φωνὴ ἀκούστηκε πάλι.

— Εἶνε γυναικεία φωνή, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— Ὤ, αὐτὸ μὲ καθησυχάζει... Μὲ καταλαβαίνετε κύριε... Εἶμαι μητέρα. Πρὸ παντὸς τὸ παιδί μου.

Ξαφνικὰ τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου χτύπησε δυνατά.

Ὁ Ριχάρδος ἔτρεξε στὴ πόρτα τοῦ κήπου.

— Κύριε, τί πᾶτε νὰ κάνετε; φώναξε ἡ γρηά.

— Νὰ δῶ ποιὸς χτυπάει! Ἂν εἶνε ὁ γυιός σας;

Ἡ γρηὰ Σὲν μὲ πιὸ θάρρος τώρα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ κάποιο κακὸ προαίσθημα γιὰ τὸ γυιό της, τὸ δυνατὸ παλληκάρι, ποὺ ἦταν δασοφύλακας στὸ χτῆμα τοῦ Ριχάρδου, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν κύριό της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε καὶ μόλις ὁ Ριχάρδος ἄνοιξε τὴ πόρτα, δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ ψιθύρισε λαχανιασμένα:

— Βοήθεια!... Σῶστε με!

Ἡ κυρία Σὲν κλείνοντας τὴ πόρτα βοήθησε τὸν κύριό της νὰ μεταφέρουν τὴν ξένη. Στὸ φῶς τοῦ διαδρόμου τὴν ἀναγνώρισαν.

Ἦταν ἡ βαρώνη ντὲ Γκράνζ, Ἀμερικανίδα, γυναῖκα τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ γειτονικοῦ χτήματος.

Μόλις συνῆλθε ρώτησε μὲ τρόμο μήπως τὴν εἶχε ἀκολουθήσει «Ἐκεῖνος».

— Ποιός, κυρία; ρώτησε ὁ Ριχάρδος.

Χωρὶς νὰ δώση ἀπάντησι ἡ βαρώνη ζήτησε ἕνα ποτῆρι νερό. Ἀφοῦ τὸ ἔπιε γέλασε νευρικὰ καὶ εἶπε:

— Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ἀπ' τὸ φόβο μου! Μ' ἐσώσατε κύριε.

Μὲ πρόσωπο ποὺ ἦταν χυμένος ὁ τρόμος, ἀνατρίχιασε ὅλη. Ὕστερα, καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια, ρώτησε:

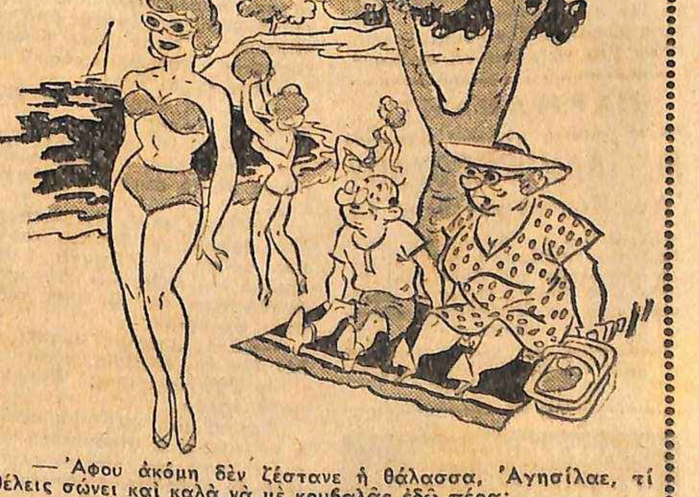

— Ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ζέστανε ἡ θάλασσα, Ἀγησίλαε, τί θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ μὲ κουβαλᾶς ἐδῶ πέρα;...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μποῦνε ἐδῶ, κ. Χέκ;

— Μείνετε ἥσυχη, κ. βαρώνη. Ἡ πόρτα εἶνε κλειστή. Μὰ τί σᾶς συνέβη;

Τότε ἡ Ἀμερικάνα εἶπε σιγανὰ στὸ Ριχάρδο:

— Σὲ σᾶς μόνον μπορῶ νὰ μιλήσω, μόνον σὲ σᾶς, κύριε!

— Κυρία Σέν, εἶπε τότε ὁ Ριχάρδος, δὲν θ' ἀνοίξης σὲ κανέναν, ἀκοῦς;

— Οὔτε στὸ γυιό μου, κύριε;

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γυιό σου σὲ κανέναν ἄλλον.

— Κύριε... Φοβᾶμαι μὴν ἔπαθε τίποτε τὸ παιδί μου... ὁ Γιάννης μου.

★

Ὅταν μπῆκαν στὸ σαλόνι ἡ βαρώνη ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος τῆς πρόσφερε ἕνα ποτῆρι σαμπάνιας, ποὺ τὴν ἤπιε μονομιᾶς.

— Καὶ τώρα εἴσαστε καλλίτερα; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος κυττάζοντας μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ τέλειο σῶμα της, ποὺ οἱ ἁπαλὲς καμπύλες του διαγραφόντουσαν κάτω ἀπὸ τὸ μεταξωτό της φόρεμα.

— Ναί... λιγάκι, εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος τώρα ὁ Ριχάρδος ρώτησε τὴ βαρώνη:

— Πέστε μου, λοιπὸν τί σᾶς συνέβη;

— Κύριε Χέκ, ὁ ἄντρας μου σκότωσε πρὸ ὀλίγου μὲ μιὰ πιστολιὰ τὸ γυιὸ τῆς γρηᾶς οἰκονόμου σας.

— Τὸ Γιάννη;

— Ναί...

— Μὰ γιατί;

Ἡ βαρώνη χαμήλωσε τὸ μέτωπό της καὶ μὲ τὰ χέρια της σκέπασε τὸ πρόσωπό της. Μὰ ξαφνικὰ ὁ τρόμος, ἡ ντροπή της, οἱ τύψεις της ἴσως ξέσπασαν σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, εἶπε, πὼς γιὰ ὅ,τι ἔγινε ἀπόψε ὁ μόνος ὑπεύθυνος εἶνε ὁ ἄντρας μου. «Γυναῖκα τῶν Μπάρ!». Γιατὶ μοῦ πετοῦσε κάθε βράδυ κατὰ πρόσωπο τὴν ὑβριστικὴ αὐτὴ φράσι ὁ ἄντρας μου; Ναί, σύχναζα στὰ μπάρ, ἤμουνα σχεδὸν μιὰ γυναῖκα ἐλεύθερη. Ὅλες μ' ἐζήλευαν γιὰ τὶς ἐπιτυχίες μου. Τὄβρισκα διασκεδαστικὸ νὰ καταστρέφω περιουσίες διαφόρων ἠλιθίων, ποὺ φανταζόντουσαν ὅτι μποροῦσαν νὰ μὲ κάνουν νὰ τοὺς ἀγαπήσω! Ὅταν μὲ γνώρισε ὁ βαρῶνος Γκρὰνζ μ' ἀγάπησε τρελλὰ καὶ μοῦ πρότεινε νὰ γίνω γυναῖκα του. Τοῦ εἶπα ὅτι προτιμοῦσα νὰ πάρω τὸν πιὸ φτωχὸ νέο τοῦ κόσμου παρὰ ἕνα γέρο πλούσιο. Τὸν συχαινόμουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους ἐκεῖνες ποὺ δὲν μὲ χώνευαν, τὸν πῆρα στὸ τέλος, ἀφοῦ μοῦ ὑποσχέθηκε προηγουμένως ὅτι θὰ κατοικούσαμε στὸ Παρίσι καὶ ὅτι θὰ μ' ἄφινε νὰ ζῶ ὅπως ἤθελα, μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία. Ἀντὶ νὰ μὲ πάη ὅμως στὸ Παρίσι μ' ἔκλεισε ἐδῶ πέρα καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ ζῶ διαρκῶς μαζί του, ἐμένα μιὰ γυναῖκα 24 χρόνων, μ' ἕνα γέρο ζηλιάρη, κακὸν καὶ πρόστυχο. Ἄ, τὸ τέρας, τὸ τέρας!...

— Μὰ δὲν μπορούσατε νὰ γυρίσετε στὴν Ἀμερική;

— Κάθε μέρα μοῦ ὑποσχόταν ὅτι θὰ πηγαίναμε στὸ Παρίσι. Κι' ἐγὼ ἡ κουτὴ πίστευα αὐτὸ τὸ γέρο σατανᾶ ποὺ μ' ἔκανε κι' ἐμένα σατανικὴ καὶ ὕπουλη... Ἂν δὲν μοῦ μετάδινε τὴ σατανικότητά του δὲν θὰ μὲ ἔπιανε ἡ ἐπιθυμία νὰ προετοιμάσω ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσα. Γιὰ νὰ πετύχω τὸ σχέδιό μου μοῦ χρειαζόταν ἕνας ἄντρας. Δὲν ἄργησα νὰ τὸν βρῶ. Εἶχα ἀπὸ καιρὸ ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ δασοφύλακάς σας ἦταν ἐρωτευμένος μαζί μου...

— Καὶ τοῦ προτείνατε νὰ γίνη βοηθὸς τοῦ δικοῦ σας δασοφύλακα, τοῦ γέρο - Γκράνζ;

— Ὄχι, δὲν τοῦ τὸ πρότεινα ἐγώ. Ὑπέβαλα στὸν ἄντρα μου τὴν ἰδέα νὰ τοῦ τὸ προτείνη... Ἔπειτα ἔδωσα στὸ ἀγαθὸ αὐτὸ παλληκάρι ὅλα τὰ φιλιά μου καὶ ὅλα τὰ χάδια μου, χάδια καὶ φιλιά ποὺ ἔκλειναν ὅλο μου τὸ μῖσος πρὸς τὸ γέρο καὶ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ εἶμαι ἐλεύθερη καὶ ν' ἀγαπήσω ὅπως καὶ ὅποιον ἤθελα! Ὤ, ναί, ἤμουνα μιὰ σατανικὴ γυναῖκα!

» Τὸν ἀνάγκαζα τὸ νέο αὐτὸ νὰ περιμένη ἔξω, ὥρα πολλὴ πρὶν τοῦ ἀνοίξω τὸ σπίτι, στὶς χειρότερες κακοκαιρίες, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μισῆ ἀκόμα περισσότερο τὸν ἄντρα μου... Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦ ἔβαζα στὸ ἀδύνατο μυαλό του τὴν ἰδέα ὅτι θὰ γινόταν ἄντρας μου ὅταν ἔμενα χήρα...

— Εἶχε δεχτῆ νὰ σκοτώση τὸν ἄντρα σας;

— Ναί. Δηλαδὴ τὸ εἶχε ἀποφασίσει μόνος του.

— Κι' ἀπόψε, ἀπόψε τί ἔγινε;

— Ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό... γιὰ νὰ κάνω τὸν ἄντρα μου νὰ σκυλιάση, τοῦ εἶπα ὅτι ὁ Γιάννης θὰ ἐρχόταν νὰ μὲ συναντήση. Καὶ μ' ἐπίστεψε... Ἦρθε σιγὰ στὸ δωμάτιό μου, ἄνοιξε τὴ πόρτα, εἶδε τὸ Γιάννη καὶ πυροβόλησε! Ὁ Γιάννης πυροβόλησε ἐπίσης ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ἦταν ἕνας διπλὸς τρομερὸς πυροβολισμός. Σκοτώθηκαν κι' οἱ δυό!...

— Κι' οἱ ὑπηρέτες τί ἔκαμαν; τί εἶπαν;

— Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες ἔλειπαν. Τοὺς εἶχε στείλει ὁ βαρῶνος μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴν πόλι...

» Μονάχη τότε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ νεκρούς, μ' ἔπιασε τρομερὸς φόβος... Ἔφυγα σὰν τρελλὴ καὶ ἦρθα ἐδῶ. Δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ τὸ πῆτε αὐτὸ στὴν ἀνάκρισι...

— Ἕνας μάρτυς πρέπει νὰ λέη ὅλη τὴν ἀλήθεια, κυρία...

— Σᾶς εὐχαριστῶ! Εἴσαστε πολὺ καλός...

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἡ σατανική, ἡ μισότρελλη ἀπ' τὴν ταραχή της γυναῖκα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ριχάρδου Χὲκ κλαίγοντας ὑστερικά...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΕ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.
Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση.
Τηλ. 53-100

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62α ΤΗΛ. 53-156

Ὁ Φρόϋντ ἐξηπάτησε ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ!

Τί διακηρύσσει ἕνας πρώην ὀπαδός του

Ἀφοῦ ὑπῆρξε πιστὸς μαθητής του ἐπὶ τριάντα χρόνια, ὁ δόκτωρ Ρέβατ, καθηγητὴς τῆς ψυχολογιας στὸ Πανεπιστημιο τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, διακηρυσσει σημερα ὅτι «ὁ Φροϋντ ἀπατήθηκε κι' ὅτι ταυτόχρονα ἐξηπάτησε τὴν ἀνθρωπότητα».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι κανεις ως προχτες δὲν ἦταν τόσο φανατικὸς φροϋδιστὴς ὅσον ὁ καθηγητὴς Ρέβατ. Ἡ σημερινη ἐπίθεσίς του στρέφεται κυρίως ἐναντιον τῆς θεωρίας τοῦ Φρόϋντ γιὰ τὰ ὄνειρα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πιὸ γνωστο μέρος ὅλης τῆς διδασκαλίας του.

Ὅπως εἶνε γνωστό, γιὰ τὸ μεγάλο Βιεννέζο ἐπιστήμονα, τὰ ὄνειρα ἀποτελοῦν τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου μας. Δὲν εἶνε — ὑποστηρίζει — οὔτε αὐθαίρετα, οὔτε τυχαῖα, ἀλλ' ἀνταποκρίνονται μὲ τρόπο σαφῆ καὶ λογικὸ στοὺς πόθους καὶ τὶς ἀγωνίες μας. Ἀπὸ τὴ θεωρία αὐτὴ βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι μποροῦν νὰ ἑρμηνευθοῦν μὲ τρόπο ἐπιστημονικὸ καὶ φιλοσοφικό.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε φανταστικά, παρατηρεῖ ὁ πρώην μαθητής του. Τὸ ὄνειρο εἶνε ἀναμφισβήτητα μιὰ παραμορφωμένη εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ στὴν παραμόρφωσί της δὲν συνεργάζονται οὔτε ἡ ψυχολογία, οὔτε ἡ λογική. Τὰ ὄνειρα ἐξαρτῶνται περισσότερο ἀπὸ τὸ φαγητὸ ποὺ φάγαμε τὸ βράδυ καὶ τὸ πιοτὸ ποὺ ἤπιαμε, ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου μας, ἀπὸ τὴν κούρασί μας, ἀπὸ τοὺς θορύβους ποὺ γίνονται ἔξω, κτλ. παρὰ ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητό μας.

Τὴν ἄποψί του, ὁ καθηγητὴς Ρέβατ τὴν στηρίζει σὲ πολυάριθμα πειράματα ποὺ ἔκαμε, χρησιμοποιώντας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἄτομα ποὺ εἶχαν τὸ χάρισμα νὰ θυμοῦνται τὰ ὄνειρα τους. Τὰ ὄνειρα ἐποίκιλλαν ἀνάλογα μὲ τὴν τροφὴ ποὺ ἔδινε στοὺς πελάτες του κι' ἄλλαζαν ὅταν μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ ἐμιμεῖτο π.χ. τὸ θόρυβο ποὺ κάνει ἡ βροχὴ πέφτοντας πάνω στὰ τζάμια ἢ τὸ σφύριγμα μιᾶς ἀτμομηχανῆς, κτλ.

— Ἡ πλάνη τοῦ Φρόϋντ, παρατηρεῖ ὁ Ρέβατ, προῆλθε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στήριζε ὅλη τὴ θεωρία του πάνω στὸν ὕπνο. Ὅταν ὅμως πέφτωμε στὸ κρεββάτι μας, ἂν δὲν ἀποκοιμηθοῦμε ἀμέσως ὅπως συμβαίνει ὅταν εἴμαστε τσακισμένοι ἀπὸ κούρασι, σκεφτόμαστε ἕνα σωρὸ πράγματα. Αὐτὴ ἡ κατάστασις τῆς ὀνειροπολήσεως εἶνε στὴν ἀρχὴ συνειδητή. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα διάστημα γίνεται ἡμισυνειδητή. Δὲν κοιμόμαστε ἀκόμη, ἀλλ' οὔτε εἴμαστε ξύπνιοι. Αὐτή, λοιπόν, ἡ προεισαγωγικὴ περίοδος εἶνε πολὺ περισσότερο σημαντικὴ ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως παρὰ ὁ ἴδιος ὁ ὕπνος. Γιατὶ ξεκινάει ἀπὸ ἕνα θέμα τῆς ἐκλογῆς μας. Κεντᾶμε κατόπιν ἕναν καμβᾶ πάνω σ' ἕνα σωρὸ σκέψεις ἢ πράξεις, ποὺ συνήθως δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν πραγματικότητα ἢ δὲν μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν.

»Μὴ νομίζετε, λοιπόν, συνεχίζει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ θέματος εἶνε τυχαία. Ἂν κατατάξωμε τοὺς ἀνθρώπους σὲ τρεῖς κατηγορίες, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τους, δηλαδὴ σὲ παιδιά, ἐνηλίκους καὶ γέρους, θὰ ἰδοῦμε ὅτι καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς προτιμάει ὡρισμένα θέματα, ποὺ μποροῦν νὰ προσδιορισθοῦν ὡς ἑξῆς περίπου:

»Παιδιά. Τὰ ἀπασχολεῖ, κυρίως ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας: ἕνας καλὸς ἢ κακὸς βαθμός, ποὺ πῆραν στὸ σχολεῖο, μιὰ ἐπίπληξις ἢ ἕνας ἔπαινος ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, μιὰ νίκη ἢ μιὰ ἧττα σ' ἕνα παιχνίδι, κτλ.

»Ἐνήλικοι: Ἐπαγγελματικὲς ἢ χρηματικὲς στενοχώριες, χαρὰ ἢ λύπη ἀπὸ ἔρωτα, οἰκογενειακὲς σκοτοῦρες, πολιτικὲς συζητήσεις, κτλ.

»Γέροι: Προβλήματα σχετικὰ μὲ τὴν ὑγεία ἢ τὸ ἐπάγγελμα, οἰκογενειακὲς περιπλοκές, κτλ.

»Τὰ 75% τῶν θεμάτων περιστρέφονται γύρω σὲ ζητήματα θριάμβου — σὲ ὁποιοδήποτε ἐπίπεδο — ἢ ἐκδικήσεως».

Αὐτὰ ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ Ρέβατ καὶ συνεχίζει:

«Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ ἄνθρωποι πού, πέφτοντας νὰ κοιμηθοῦν, συλλογίζονται μιὰ φιλονεικία, μιὰν ἀποτυχία, ἕνα πλῆγμα εἰς βάρος τοῦ ἐγωϊσμοῦ των, κτλ. εἶνε ὀξύθυμοι, σαδισταί, ἐκδικητικοί, μὲ μιὰ λέξι, ὄντα ποὺ βασανίζονται δίχως νὰ μποροῦν νὰ βροῦν τὴν εὐτυχία.

»Ἄλλοι συνοδεύονται στὸ κρεββάτι τους ἀπὸ ἐρωτικὲς εἰκόνες, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ σεξουαλικὴ ζωή των εἶνε φαινομενικὰ ἰσορροπημένη καὶ πλήρης.

»Οἱ γυναῖκες ἀποκοιμοῦνται συνήθως, ἔχοντας στὸ μυαλό τους ἕνα βιβλίο ποὺ διάβασαν, μιὰ ταινία ποὺ εἶδαν, ἕναν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου, κτλ. Στὴν πραγματικότητα, αὐτὴ ἡ ἀπασχόλησίς τους εἶνε ἕνα «πρόσχημα». Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ βιβλίο ἢ τὴν ταινία τοῦ κινηματογράφου, βλέπουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἢ αὐτὴ τὴ σκηνὴ ποὺ τὶς ἀπασχολεῖ. «Πρόσχημα» εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ ἀπασχόλησίς τους ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Δὲν ἐπιθυμοῦν οὔτε τὸ Σὰρλ Μπουαγιέ, οὔτε τὸν Λώρενς Ὀλιβιέ, ἀλλὰ ἴσως τὸν κουρέα τῆς γωνίας ἢ τὸν ἐμποροϋπάλληλο ποὺ περνάει κάθε πρωΐ μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τους γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά του».

Ὁ δόκτωρ Ρέβατ συμπεραίνει:

«Ἂν ὁ Φρόϋντ ζοῦσε ἀκόμη, θὰ ἀναγνώριζε τὰ σφάλματά του καὶ θὰ ἐπιδοκίμαζε τὴ θεωρία μου».

Αὐτὴ τὴ θεωρία ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων τὴν ὠνόμασε «νεο - ψυχανάλυσι». Πολλοὶ ἐπιστήμονες, τόσον τοῦ παλαιοῦ ὅσο καὶ τοῦ νέου κόσμου, συμφωνοῦν μαζί του.

ΤΟ ΣΗΜΑ του κινδύνου

Περιπετειώδες διήγημα

Ὁ εἰσαγγελεὺς Μπάρυ, ἦταν μόνος στὴ βιβλιοθήκη του ποὺ βρισκόταν στὸ ἰσόγειο τῆς ὡραίας μονοκατοικίας του στὴ μέση τοῦ κήπου. Παίρνοντας τὰ βιβλία ἀπὸ τὰ ράφια, τὰ ἔβαζε στὸ πάτωμα. Ἀναστέναζε, γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν ἦταν μικρὴ δουλειὰ νὰ τακτοποιήση τὴ βιβλιοθήκη του. Καθὼς ἦταν ἔτσι ἀπασχολημένος, δὲν πρόσεξε πὼς κάποιος πήδησε ἐλαφρὰ σὰν αἴλουρος ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ στάθηκε πίσω του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, Μπάρυ! ἄκουσε μιὰ χαμηλὴ φωνή.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἄφησε τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσε, καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια Στὸν αὐχένα του εἶχε αἰσθανθῆ τὴν κρύα ἐπαφὴ τῆς κάννης ἑνὸς περιστρόφου.

— Εἶμαι ἐγὼ Μπάρυ, ὁ Μέριν, εἶπε ἡ φωνή. Μ' ἔστειλες στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἀλλὰ ἔχω πιστοὺς συντρόφους καὶ μὲ γλύτωσαν! Γύρισε καὶ κύτταξέ με!

Ἀργὰ ὁ εἰσαγγελεὺς γύρισε καὶ κύτταξε τὸ δραπέτη ποὺ φοροῦσε ἕνα ἄθλιο ἀδιάβροχο κι' ἕνα κασκέτο στὸ κεφάλι.

— Ἄκου Μπάρυ, εἶπε ὁ κακοποιός. Μὲ καταδίκασες σὲ θάνατο γιατὶ σκότωσα τρεῖς. Μὰ κατάφερα καὶ τὄσκασα. Τώρα καταλαβαίνεις ὅτι γιὰ μένα ἕνας φόνος παραπάνω ἕνας παρακάτω δὲν ἀλλάζει τὴ θέσι μου. Θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκύλο ἂν τυχὸν δὲν κάνης αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ : θέλω λεφτά, τὸ αὐτοκίνητό σου, καὶ ροῦχα.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιάβροχο, ὁ δραπέτης φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν καταδίκων τῶν φυλακῶν Σὶγκ Σίγκ.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούστηκαν βήματα ποὺ πλησίαζαν.

— Μιὰ λέξι ἂν πῆς, ἕνα νόημα ἂν κάμης, θὰ σᾶς ξεκάνω ὅλους! ἀπείλησε ὁ κακοῦργος.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ Ρίντ, ἡ κόρη τοῦ εἰσαγγελέως.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε τρυφερά, ὁ εἰσαγγελεύς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος. Ὁ κ. Ρόμπινσον εἶνε ἕνας φανατικὸς βιβλιόφιλος καὶ ἦρθε νὰ μοῦ προτείνη ν' ἀνταλλάξουμε μερικὰ βιβλία.

Ἡ νέα χαιρέτησε εὐγενικὰ τὸ δραπέτη καὶ εἶπε στὸν πατέρα της :

— Βλέπω, μπαμπᾶ, πὼς μὲ τὸ παιγνίδι ποὺ παίζαμε χτὲς τὸ βράδυ, σοῦ κάναμε τὰ βιβλία σου ἄνω κάτω! Κι' ἐγὼ ποὺ ἐρχόμουν νὰ μοῦ δώσης κανένα βιβλίο...

— Θέλεις αὐτό; τῆς εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς, δείχνοντάς της ἐκεῖνο ποὺ κρατοῦσε.

— Χμ... Ὄχι, μπαμπᾶ. Δῶσε μου κανένα ἄλλο! Αὐτὸ τὄχω διαβάσει.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς ἔδειξε μιὰ σειρὰ βιβλίων, μὰ ἡ νέα τελειωτικὰ δὲν πῆρε κανένα.

— Θὰ τηλεφωνήσω στὸ γυιὸ τοῦ σέριφ νὰ πᾶμε περίπατο μὲ ποδήλατο, εἶπε τέλος. Ἀντίο, μπαμπᾶ!

Ὅταν ἔφυγε, ὁ Μέριν εἶπε:

— Εὐτυχῶς μπῆκες στὸ νόημα. Μιὰ λέξι ἂν τῆς ἔλεγες, θὰ σᾶς σκότωνα καὶ τοὺς δύο. Καὶ τώρα πᾶμε νὰ κάνης αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα.

— Ἔχε λίγη ὑπομονή, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς, ὡς ποὺ νὰ φύγη ἡ μικρὴ ἀπὸ τὸ σπίτι!

Περίμεναν κάπου δέκα λεπτά.

— Μικρή, ξεμικρή, δὲν περιμένω ἄλλο! φώναξε ξαφνικὰ ὁ κακοῦργος. Μοῦ φαίνεται, ἔφτασε ἡ τελευταία σου ὥρα.

— Ἡ δική σου ἔφτασε, Μέριν! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Κάποιος πυροβόλησε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πλήγωσε τὸν Μέριν στὸ χέρι, καὶ τὸν ἀνάγκασε ν' ἀφήση νὰ τοῦ πέση τὸ πιστόλι. Συγχρόνως πηδοῦσαν στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ σερὶφ Σοῦγερ καὶ τρεῖς ἀστυνομικοί. Ὅταν πέρασαν τὶς χειροπέδες στὸν κακοῦργο, αὐτὸς φώναξε μὲ λύσσα:

— Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω πῶς εἰδοποίησες τὴ μικρή... γιατὶ αὐτὴ ἡ μαϊμοῦ τἄκανε ὅλα. Ὅταν εἶπε πὼς θὰ πάη στὸ σέριφ, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω...

— Ἁπλούστατα, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς. Μὲ τὰ βιβλία. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἔπαιζαν χτὲς βράδυ τὰ παιδιὰ καὶ μοῦ ἀναστάτωσαν τὴ βιβλιοθήκη. Τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσα δείχνοντας τὸν τίτλο του στὴν κόρη μου ἦταν «Τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου». Αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία μου.

»Ἡ μικρὴ μπῆκε στὸ νόημα ἀμέσως. Ἔπειτα ἀργά, τῆς ἔδειξα μὲ τὴν σειρὰ αὐτὰ τὰ βιβλία, ποὺ οἱ τίτλοι τους εἶναι οἱ ἑξῆς : «Σὲ σένα μόνον ἐλπίζω»... «Ὁ κατάδικος 1001»... «Μπροστὰ στὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα»... «Δραπέτης»... «Ροβινσὼν Κροῦσος»... «Ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ρεβόλβερ»... «Τὸ σωτήριο τηλεφώνημα»... «Νὰ τοὺς φέρης ἀμέσως».

— Κι' ἀλήθεια, μόλις τηλεφώνησε ἡ μικρὴ ἤρθαμε ἀμέσως, εἶπε ὁ σερὶφ Σοῦγερ. Ἔχετε ἕνα πολὺ ἔξυπνο κορίτσι, κύριε εἰσαγγελέα! Νὰ σᾶς ζήση!

ΜΑΛΚΟΜ ΜΠΕΝΕΣ

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ἡ σημασία τοῦ θηλυκοῦ παράγοντος

Τὸ πρόβλημα, γιὰ νὰ δώσωμε στὰ φυτὰ τὸ φύλο ποὺ ἐπιθυμοῦμε, ἔχει ἀπασχολήσει ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονες. Ἡ λύσις του δὲν παρουσιάζει, μόνο, θεωρητικὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ πρακτικό. Γιατὶ ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θηλυκῶν φυτῶν σημαίνει αὔξησι τῆς παραγωγῆς καί, ὅπως εἶνε φυσικό, καὶ ποιοτικὴ βελτίωσι. Στὸ πεπόνι π.χ. οἱ καρποὶ ποὺ παράγονται ἀπὸ ἄνθη ἀποκλειστικὰ θηλυκά, εἶνε μεγαλύτεροι καὶ πιὸ εὔγευστοι, ἐνῷ ὅσοι παράγονται ἀπὸ ἑρμαφρόδιτα ἄνθη εἶνε μικρότεροι καὶ περιέχουν λιγώτερο σάκχαρο.

Ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν, φυτὰ ποὺ ἔχουν ἕνα μόνο φῦλο, ἄλλα ποὺ ἔχουν συγχρόνως καὶ τὰ δυό, ἄλλα ποὺ δὲν γονιμοποιοῦνται μόνα τους καὶ ἄλλα πάλι ποὺ εἶνε ἑρμαφρόδιτα καὶ αὐτογονιμοποιοῦνται.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα φυτοῦ ποὺ ἔχει ἕνα μόνο φῦλο, εἶνε ἡ φράουλα. Τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει καὶ στήμονες καὶ ὕπερο, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κάμη νὰ ὑποθέσωμε ὅτι εἶνε ἑρμαφρόδιτο. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Φυσιολογικὰ λειτουργεῖ μόνον τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ὄργανα, ἐνῷ ὁ ρόλος τοῦ ἄλλου εἶνε, ἂς τὸν ποῦμε, διακοσμητικός. Ἄν, λοιπόν, λειτουργεῖ φυσιολογικὰ ὁ ὕπερος καὶ οἱ στήμονες παραμένουν ἀδρανεῖς, ἡ φράουλα θὰ βγάλη καρπό. Ἄν, ἀντίθετα, λειτουργοῦν φυσιολογικὰ οἱ στήμονες, ἐνῷ ὁ ὕπερος παραμένει ἀδρανής, τότε ἡ φράουλα ἢ δὲν θὰ βγάλη καρπὸ ἢ θὰ βγάλη ἕναν ὑποτυπώδη.

Τὸ φῦλο παίζει, λοιπόν, ἐξαιρετικὸ ρόλο στὴ γονιμότητα τοῦ φυτοῦ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐπηρεάσωμε, νὰ τὸ κάμωμε, δηλαδή, νὰ εἶνε αὐτὸ ποὺ θέλουε;

Οἱ ἐπιστήμονες παρετήρησαν ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὸ φῦλο τῶν φυτῶν δὲν εἶναι σταθερὸ κι' ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦν καὶ γενικώτερα ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς θρέψεώς των.

Ἡ συγκέντρωσις π. χ. ὑδατανθράκων ἢ ἡ μείωσις τῆς ἱκανότητος τῶν ἱστῶν ν' ἀφομοιώνουν τὸ ὀξυγόνο ποὺ περιέχεται στὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα (ὀξυγόνωσις) εὐνοοῦν τὸ σχηματισμὸ θηλυκοῦ φύλου.

Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ἱστοὶ τοῦ θηλυκοῦ φύλου, τόσο στὸ φυτικό, ὅσο καὶ στὸ ζωϊκὸ βασίλειο, παρουσιάζουν μεγαλύτερες ἀνταλλαγὲς ὕδατος.

Οἱ ἐπιστήμονες, βασιζόμενοι σ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἂν τροποποιήσουμε τὶς συνθῆκες θρέψεως ἑνὸς φυτοῦ, θὰ μποροῦμε νὰ τροποποιήσουμε καὶ τὸ φῦλο του.

Στὴν ἀνάπτυξι θηλυκῶν ὀργάνων π. χ. συντελεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ περιεκτικότης τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ ὅπου τὸ φυτὸν ἀντλεῖ τὴν τροφή του, σὲ φωσφορούχους καὶ ἀζωτούχους οὐσίες.

Ἕνας ἄλλος παράγων εἶνε ἡ περιεκτικότης τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας σὲ νερό. Ἡ ἀνεπαρκὴς ὑγρασία τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἐδάφους παρεμποδίζει τὴν ἀνάπτυξι θηλυκῶν ἀνθέων καὶ εὐνοεῖ, ἀντίθετα, τὴν ἀνάπτυξι τῶν ἀρσενικῶν, πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὡς συνέπεια τὴ μείωσι τῆς παραγωγῆς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ ἄφθονο πότισμα εὐνοεῖ τὴν ἀπόδοσι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

Μιὰ πολὺ καλὴ μέθοδος γιὰ τὴν παραγωγὴ θηλυκῶν ἀνθέων εἶνε ὁ κορεσμὸς τῶν φυτῶν μὲ ἀνθρακικὸ ὀξύ. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν καῦσι μισοξεραμένων χόρτων καὶ ξύλων ἐπὶ 12 ὧρες ἢ περισσότερο στὴν περιοχὴ ὅπου βρίσκονται τὰ φυτά. Πρέπει, ὅμως, νὰ γίνη ὅταν εἶνε ἀκόμη πολὺ νέα. Τότε συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Τὸ ἀνθρακικὸ ὀξὺ εὐνοεῖ στὴν ἀρχὴ τὴν ἀνάπτυξι θηλυκῶν ἀνθέων. Τὰ ἀρσενικὰ ἄνθη ἐμφανίζονται πολὺ ἀργότερα καὶ σὲ περιωρισμένο ἀριθμό. Παρατηρήθηκε ὅτι, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸν κορεσμὸ μὲ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ὁ ἀριθμὸς τῶν θηλυκῶν ἀνθέων εἶνε δεκαπλάσια ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρσενικῶν.

Ἕνας ἄλλος τρόπος ποὺ εὐνοεῖ ἐπίσης τὴν ἀνάπτυξι θηλυκῶν ἀνθέων εἶνε ὁ ὑποκαπνισμὸς τῶν φυτῶν μὲ ἀνθρακικὸ ὀξὺ σὲ διάλυσι 1,1 % καὶ αἰθυλένιο σὲ λιγώτερο πυκνὴ διάλυσι. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἀποδίδει ἀρκετὰ ἀποτελέσματα στὰ ἀγγούρια, τὰ κολοκύθια, τὴ φράουλα, τὸν ἀραβόσιτο, κτλ.

Οἱ τρόποι τῆς μεταβολῆς τοῦ φύλου τῶν φυτῶν μελετῶνται μὲ μεγάλη προσοχὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὴν Αὐστραλία, τὴ Ρωσσία, τὶς Ἰνδίες καὶ πολλὲς ἄλλες χῶρες. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος θὰ ἐπιφέρη σημαντικὴ αὔξησι τῆς παραγωγῆς σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ θὰ συντελέση στὴ μείωσι τῆς παρατηρουμένης σήμερα ἀνεπαρκείας στὰ εἴδη τῆς διατροφῆς.

✪ ✪

Ὁ καφὲς θὰ καβουρδίζεται μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες

Τὰ μεγάλα κέντρα καὶ τὰ παντοπωλεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐγκατέστησαν συσκευὲς ὑπερύθρων ἀκτίνων γιὰ τὸ καβούρδισμα τοῦ καφέ. Μὲ μιὰ τέτοια συσκευὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ καβουρδίση ἕνα κιλὸ καφὲ μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα. Οἱ ἐν χρήσει συσκευὲς ἔχουν ὕψος 185 καὶ πλάτος 81 ἑκατοστῶν. Ὁ ἐφευρέτης των εἶνε ἕνας Κολομβιανός, ποὺ λέγεται Τόρες.

ΑΛΛΟ Ν' ΑΚΟΥΣΕΤΕ
ΑΛΛΟ ΝΑ ΔΗΤΕ
Nelson
ΝΕΛΣΟΝ
ΔΙΑΝΑ
ΚΙ' ΑΛΛΟ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ
τὸ Κραγιόν
ΝΕΛΣΟΝ
ΤΟΤΕ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΡΕΚΛΑΜΑΣ ΑΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΣΕΤΕ ΣΕ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ

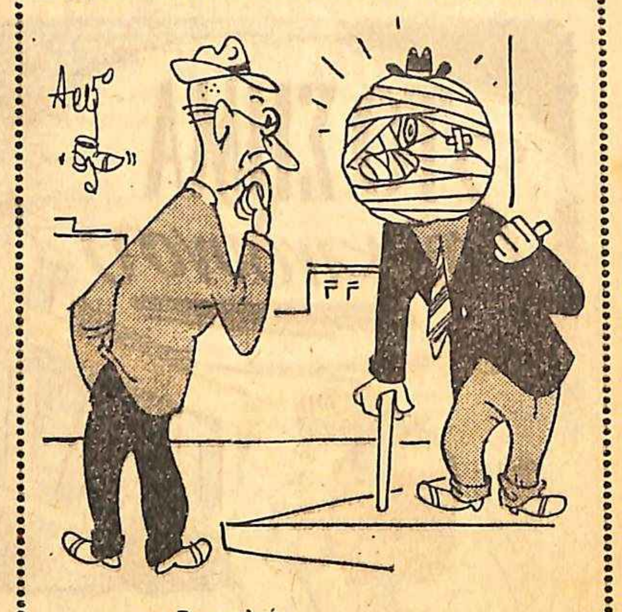

— Βιτριολιά;
— Ὄχι... Καντάδα!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

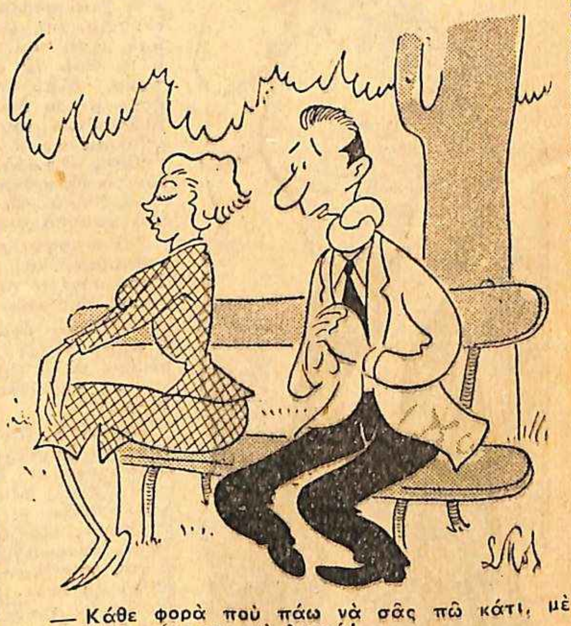

— Κάθε φορὰ ποὺ πάω νὰ σᾶς πῶ κάτι, μὲ πιάνει ἕνας κόμπος στὸ λαιμό!...

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

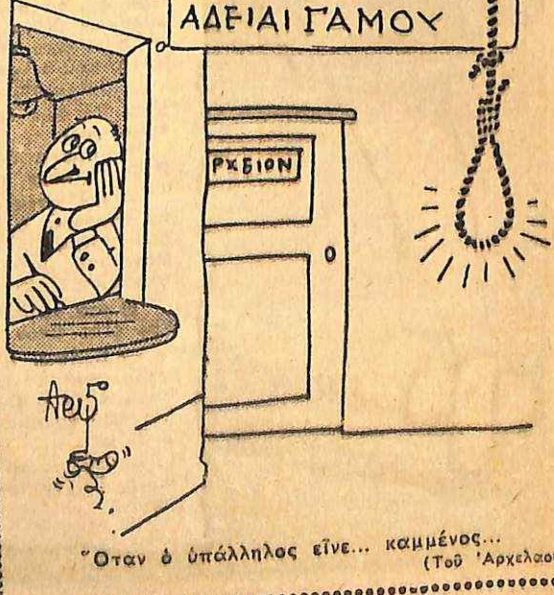

Ὅταν ὁ ὑπάλληλος εἶνε... καμμένος...

(Τοῦ 'Αρχελάου)

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ γυρισμὸς

— Ντέμη! Ἐσὺ ἐδῶ στὸν Πειραιᾶ; Πῶς; Ἀπὸ πότε;

Ὁ ἄντρας ἀκούγοντας νὰ φωνάζουν τ' ὄνομά του, γύρισε ἀπότομα τὸ πρόσωπό του. Φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ταραγμένος, καθὼς ἀντίκρυσε τὸν παληό του φίλο καὶ χλώμιασε. Μὰ μὲ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια συνῆλθε γρήγορα καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Γειά σου, Νικήτα! εἶπε. Τί κάνεις; Ἔφτασα, ξέρεις χτές.

Ὁ Ντέμης εἶχε νὰ δῆ τὸ Νικήτα, κάπου δυὸ χρόνια. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε παρατήσει τὴ γυναῖκα του, τὴ Βιβίκα, γιὰ ν' ἀκολουθήση τὴ Μίτση, μιὰν Οὐγγαρέζα χορεύτρια ποὺ τὸν εἶχε ξετρελλάνει μὲ τοὺς ἐξωτικούς της χοροὺς καὶ μὲ τὴ σαγηνευτικὴ ξανθειὰ ὀμορφιά της.

Μά, νά, ποὺ τώρα ξαναγύριζε στὸν τόπο του. Ἀπογοητευμένος; Μετανοιωμένος; Ποιὸς ξέρει;...

★

Ὁ Νικήτας ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ Ντέμη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ εἶνε οἱ πιὸ ἀγαπημένοι φίλοι. Στὸ σχολεῖο, στὸ Πανεπιστήμιο, στὶς διασκεδάσεις, ἀκόμα καὶ στοὺς ἔρωτές τους, δὲν χώριζαν ποτὲ ὡς τὴ μοιραία ἡμέρα ποὺ ἀνακάλυψαν πὼς ἀγαποῦσαν κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια γυναῖκα: τὴ Βιβίκα.

Ἄρχισαν τότε οἱ ζήλιες, οἱ φιλονεικίες, ποὺ βάσταξαν ἀρκετὸ καιρό, ὥσπου ὁ Νικήτας ἔνοιωσε βαθειὰ ἀπογοήτευσι, ὅταν ἡ Βιβίκα ἔδειξε καθαρὰ πὼς προτιμοῦσε τὸ Ντέμη. Χώρισαν, βέβαια, δίχως σκηνές, μὰ μέσα τους κάτι εἶχε ραγίσει.

★

Ὁ Νικήτας, ἂν καὶ παντρεμένος, — παντρεύτηκε τὸν ἴδιο χρόνο ποὺ παντρεύτηκε καὶ ἡ Βιβίκα τὸ Ντέμη, — παρακολουθοῦσε τὴν εὐτυχία τῆς παιδικῆς του φίλης, μὲ ἐνδιαφέρον, σὰ μεγαλύτερος ἀδελφός.

Μὰ μιὰ μέρα πόνεσε βαθειά, σὰν ἔμαθε, πὼς ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ Ντέμης παράτησε τὴ γυναῖκα του γιὰ ν' ἀκολουθήση τὴν ὡραία Μίτση.

— Δὲν περίμενα νὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ, Ντέμη, εἶπε ὁ Νικήτας, σφίγγοντας τὸ μπράτσο τοῦ παληοῦ του φίλου.

— Ἦρθα γιὰ δουλειές, τοῦ ἀπάντησε μὲ κάποια στενοχώρια.

Βαρειὰ σιωπὴ ἀκολούθησε, γιατὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν. Εἶχαν συναντηθῆ τόσο ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ ἡ ἀμηχανία τους ἦταν μεγάλη.

— Θὰ μείνης πολὺν καιρὸ ἐδῶ; τὸν ρώτησε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Νικήτας.

— Δὲν ξέρω. Ἴσως...

— Πᾶμε νὰ φᾶμε μαζὶ σὲ καμμιὰ ταβερνοῦλα, ἂν εἶσαι, βέβαια, μόνος;...

— Εἶμαι μόνος!

— Κι' ἐγὼ εἶμαι μόνος. Ἡ γυναῖκα μου λείπει στῆς μητέρας της γιὰ λίγες μέρες.

★

Ὅταν κάθισαν στὴν παραλιακὴ ταβερνοῦλα, κανείς τους δὲν μιλοῦσε γιὰ λίγη ὥρα. Ἦταν κι' οἱ δυὸ βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους. Γιὰ χάρι, ὅμως, τῆς Βιβίκας, τῆς παληᾶς τους ἀγάπης, ὁ Νικήτας ἦταν ἀποφασισμένος νὰ προκαλέση τὸ Ντέμη καὶ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τοῦ μιλήση. Ὕστερα ἀπ' τὸ πρῶτο ποτῆρι, τὸν ρώτησε ξαφνικά:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

— Μήπως νοστάλγησες τὸ σπίτι σου, Ντέμη;

Ἡ φωνὴ τοῦ Νικήτα ἦταν σοβαρή, σχεδὸν ἐπίσημη. Συνέχισε δίχως νὰ δώση καιρὸ στὸ φίλο του ν' ἀπαντήση:

— Ξέρεις... μπορεῖς νὰ γυρίσης ἄφοβα... Ἂν ἐσὺ πρόδωσες τὸν ἑαυτό σου... ἐκείνη στάθηκε πάντα στὸ πλευρό σου...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Φρόντισε νὰ μὴ μάθη κανεὶς ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Γιὰ χάρι σου εἶπε σ' ὅλους πὼς πῆγες ταξεῖδι γιὰ τὴν ὑγεία σου. Ἄ, τί ὑπέροχη γυναῖκα! Καμμιὰ δὲν θὰ ὑπέφερε τόσα πολλὰ γιὰ ἕναν ἄντρα... σιωπηλά... δίχως παράπονο...

Ὁ Ντέμης ἔνοιωθε τὴ συγκίνησι νὰ τὸν πνίγη. Τὰ δάκρυα ἦταν ἕτοιμα νὰ θολώσουν τὰ μάτια του.

— Γιατὶ μοῦ τὰ λὲς ὅλ' αὐτά; ρώτησε μὲ ὕφος ποὔθελε νὰ φαίνεται ἤρεμο.

— Γιατὶ εἶμαι φίλος σου, Ντέμη. Ὅλοι μας κάνουμε τρέλλες... Μὰ κάποτε γιατρευόμαστε... Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ πέρασες δύσκολες στιγμές... Ξέρεις; πρόσθεσε. Ἡ Βιβίκα... ἂν θέλης νὰ τὴ δῆς... βρίσκεται στὴν Πάρνηθα... στὸ Σανατόριο...

— Στὸ Σανατόριο!; φώναξε κατάπληκτος ὁ Ντέμης.

— Ναὶ... ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες εἶνε ἄρρωστη...

Ὁ Νικήτας, μιλῶντας ἔτσι, ἀπότομα, γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς Βιβίκας, ἤξερε καλὰ πὼς θὰ πετύχαινε νὰ ξαναφέρη τὸ Ντέμη κοντὰ στὴ γυναῖκα του. Εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του νὰ χλωμιάζη. Ἡ θλῖψι εἶχε ἁπλωθῆ τώρα στὰ χαρακτηριστικά του κι' εἶχε μιὰν ἔκφρασι τόσο πονεμένη, τόσο πονεμένη.

— Ἐσὺ φταῖς, ἂν ἡ Βιβίκα εἶνε ἄρρωστη. Τῆς ράγισες τὴν καρδιά. Τὴν παράτησες γιὰ μιὰ παληογυναῖκα... Ναί, ναί, ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς, πὼς παρασύρθηκες... Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, πέρασαν τώρα. Ἕνα εἶνε τὸ καθῆκον σου. Νὰ ξαναγυρίσης κοντά της... καὶ ἴσως ἡ παληὰ εὐτυχία ξανανθίση... Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ ἡ Βιβίκα καὶ νὰ σωθῆ...

— Πῶς μπορῶ νὰ γυρίσω κοντά της, μιὰ καὶ τῆς φέρθηκα τόσο πρόστυχα;

— Ἄκουσέ με, Ντέμη. Πήγαινε κοντά της. Θὰ δῆς, θὰ γίνη γρήγορα καλά. Θὰ σωθῆ... θὰ τὴ σώση ἡ ἀγάπη σου...

★

Ὁ Ντέμης, ἄγρυπνος, πέρασε μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Τὸ πρωΐ, ὅμως, ἔφυγε γρήγορα γιὰ τὴν Πάρνηθα. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Βιβίκα, ποὺ ἔκλαιγε σὰν παιδὶ ἀπ' τὴ χαρά της γιὰ τὸν ἀναπάντεχο γυρισμό.

— Ἄραγε θὰ μὲ συχωρέσης ποτέ, Βιβίκα μου, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοὔκανα; τῆς ἔλεγε φιλῶντας τὰ ἑρένια χέρια της.

— Μὴ μιλᾶς πιὰ ἀγάπη μου, γιὰ τὰ περασμένα... μὴν ταράζης τὴν εὐτυχία μας... Ξαναγύρισες ἀγαπημένε μου, κοντά μου... Τί ἄλλο μπορῶ νὰ ποθήσω στὴ ζωή;...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Παρ' ὀλίγον βασίλισσα

Ἡ τέως σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Ἱσπανίας ἔγινε ταμίας

Σ' ἕνα φαρμακεῖο τοῦ Μαϊάμι ἐργάζεται ὡς ταμίας μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἄλλοτε μ' ἕνα πρίγκηπα κι' εἶχε ὀνειρευθῆ ν' ἀνεβῆ στὸν ἱσπανικὸ θρόνο. Λέγεται Μάρθα Ροκαφόρ, κατάγεται ἀπ' τὴν Κούβα κι' ἦταν κόρη ἑνὸς ὀδοντοϊατροῦ τῆς Ἀβάνας.

Τὸ 1937, βρισκόταν μὲ τὴ μητέρα της στὴ Νέα Ὑόρκη. Σ' ἕνα πάρτυ λοιπὸν ἔτυχε νὰ γνωρίση τὸ δὸν Ἀλφόνσο, κόμητα τοῦ Κοβαντόνγκα, πρωτότοκο γυιὸ τοῦ τέως βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσου.

Ἡ Ἱσπανία σπαραζόταν τότε ἀπ' τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἦταν ἐξόριστος ἀπ' τὸ 1931, κι' ὁ Φράνκο πολεμοῦσε γιὰ ν' ἀποκτήση τὴν ἐξουσία. Ὁ δὸν Ἀλφόνσος εἶχε παραιτηθῆ ἤδη ἀπ' τὰ δικαιώματά του στὸ θρόνο, ὅταν παντρεύτηκε τὸ 1932 μὲ μιὰ ὡραία Κουβανὴ (ἀπ' τὴν ὁποία χώρισε μετὰ 4 χρόνια). Ὡστόσο, ἔλεγαν τότε ὅτι ὁ Φράνκο, ἂν νικοῦσε τελικά, σκόπευε νὰ παλινορθώση τὴ μοναρχία, μ' ἕνα βασιλῆᾶ δικῆς του ἐκλογῆς, κι' ὅτι προτιμοῦσε τὸ δὸν Ἀλφόνσο.

Μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια ἕνωσε τὴ Μάρθα καὶ τὸν Ἱσπανὸ πρίγκηπα, καὶ παντρεύτηκαν στὶς 8 Ἰουλίου 1937, στὴν Ἀβάνα. Ἡ νύφη, ψηλή, λεπτή, μὲ κατσαρὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια, γοήτεψε ὅσους παρευρέθηκαν στὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Εἶχε πλάσει ὡραῖα ὄνειρα, στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου της. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης τὴν ἀπογοήτεψε. Εἶδε πρῶτα - πρῶτα ὅτι εἶχε παντρευτῆ ἕναν ἄνθρωπο σοβαρὰ ἄρρωστο. Πράγματι, ὁ δὸν Ἀλφόνσο ἔπασχε ἀπὸ αἱμοφιλία, τὴν «Πληγὴ τῶν Βουρβώνων», μιὰ κληρονομικὴ ἀσθένεια ποὺ ἐμποδίζει τὸ κανονικὸ πήξιμο τοῦ αἵματος. Μὲ τὸν παραμικρότερο λοιπὸν τραυματισμό, μποροῦσε νὰ πάθη ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Ὅταν τοὔβγαλαν κάποτε ἕνα δόντι, στὴν παιδικὴ ἡλικία του, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνη, ὡς ὅτου κατορθώσουν οἱ γιατροὶ νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὰ οὖλα του.

Σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἔπρεπε νὰ προσέχη διαρκῶς νὰ μὴ χτυπήση, νὰ μὴ πληγωθῆ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὴν ἀρρώστεια του, ὁ δὸν Ἀλφόνσος εἶχε καὶ πολλὰ ἐλαττώματα. Ἡ Μάρθα κατάλαβε πολὺ γρήγορα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ζήση μαζί του. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ ἕξη μηνῶν συζυγικὴ ζωή, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου, χωρὶς νὰ ζητήση τίποτε γιὰ διατροφή. Ἔτσι, ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἔμεινε γιὰ δεύτερη φορὰ ζωντοχῆρος.

Μὲ τὸ διαζύγιό της, ἡ Μάρθα ἔχασε βεβαίως κάθε ἐλπίδα νὰ γίνη βασίλισσα. Εἶναι ἀμφίβολον ὡστόσο ἂν εἶχε κάμει ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρο, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ξέρη τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ παρουσίαζε ἡ πραγματοποίησί του — κι' ἂν ἀκόμη ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἔμενε σύζυγός της καὶ ἀνέβαινε κάποτε στὸν ἱσπανικὸ θρόνο.

Μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνη βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας μιὰ κοινὴ θνητή, χωρὶς βασιλικό, οὔτε κἂν ἀριστοκρατικὸ αἷμα; Δὲν ὑπῆρχε, βέβαια, κανεὶς εἰδικὸς ἱσπανικὸς νόμος ποὺ νὰ τὸ ἀπαγορεύη. Τὸ ἀπέκλειαν ὅμως οἱ κανόνες τοῦ Οἴκου τῶν Βουρβώνων — οἱ ἴδιοι ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ βασιλεύση, ὅπως γίνεται στὴν Ἀγγλία ἢ σὲ ἄλλες χῶρες.

Ὀκτὼ μῆνες ἀργότερα, τὸ Σεπτέμβριο δηλαδὴ τοῦ 1938, ὁ δὸν Ἀλφόνσο ἔπεσε θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος, στὸ Μαϊάμι. Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ἡ Μίλντρεντ Γκέϋντον, μιὰ ὡραία κοπέλλα ποὺ πουλοῦσε τσιγάρα σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Γιὰ ν' ἀποφύγη ἕνα καμιόνι, ἡ ὄμορφη ἀλλὰ ἀδέξια σωφερίνα ἔστριψε ἀπότομα τὸ βολὰν κι' ἔρριξε τ' αὐτοκίνητο πάνω σ' ἕνα φανάρι τοῦ δρόμου. Ὁ γιατρὸς τοῦ δὸν Ἀλφόνσου κατάφερε νὰ σταματήση τὴν αἱμορραγία ἀπ' τὶς πληγές του. Ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ πέθανε ἀπ' τὸ γενικὸ κλονισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ του κι' ἀπὸ ἕνα κάταγμα τοῦ κρανίου.

Εἰδοποιήθηκαν τότε οἱ γονεῖς του, κι' αὐτοὶ τηλεφώνησαν στὴν πρώην νύφη του. Ἀλλὰ ἡ Μάρθα δὲν μποροῦσε νὰ φροντίση γιὰ τὸν πρίγκηπα, γιατὶ εἶχε ξαναπαντρευτῆ στὸ μεταξύ.

Σύμφωνα μὲ τὶς τηλεγραφικὲς ἐντολὲς τοῦ πατέρα του ἀπ' τὴ Ρώμη, ἔθαψαν τὸν δὸν Ἀλφόνσο στὸ Μαϊάμι, σ' ἕνα μνημεῖο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, Πρίγκηψ Ἀλφόνσος τῶν Βουρβώνων ὕ Μπάττενμπεργκ».

Ὅπως βεβαίωσε ὁ γραμματεύς του, ὁ πρίγκηψ ἀγαποῦσε τὴ Μάρθα ὡς τὸ θάνατό του, τὴ σεβόταν καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε καὶ φύλαγε τὸ πορτραῖτο της μαζὶ μὲ τὶς φωτογραφίες τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἀργότερα, ἡ Μάρθα χώρισε κι' ἀπ' τὸ δεύτερο σύζυγό της καὶ βρῆκε μιὰ δουλειὰ ταμίου.

Τελευταίως, διαδόθηκε ὅτι σκοπεύει νὰ ξαναπαντρευτῆ γιὰ τρίτη φορά. Θὰ φανῆ ἄραγε πιὸ τυχερὴ τώρα;...

Ἐξωτικὲς ἱστορίες

Η ΘΕΑ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Ὅταν τὸ πλοῖο ποὺ ἔφερνε τὴ μνηστή του, τὴ Νόρα, ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὁ Βέϋν Κάμερον ἀνέβηκε ἀμέσως πάνω, ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του καὶ τῆς πέρασε στὸ λαιμὸ μιὰ μεγάλη γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια, κατὰ τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Λάρρυ Σὰρπ στὴ γυναῖκα του, τὴ Βέννυ, ποὺ εἶχε φτάσει μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο καὶ εἶχε γίνει φίλη τῆς Νόρας στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Ὕστερα οἱ τέσσερις νέοι μπῆκαν στὴ βάρκα ποὺ τοὺς μετέφερε στὴν ξηρά.

Ἡ Νόρα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κάνη τοὺς γάμους της τὴν ἡμέρα τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων της.

★

Καθισμένη στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ της, κύτταζε τώρα ἀφηρημένα τὸν ὠκεανό. Εἶχε βαρεθῆ πιὰ τὸ θέαμα αὐτό, τὰ τραγούδια τῶν ἰθαγενῶν ποὺ ὑμνοῦσαν τὶς ὀμορφιὲς τοῦ νησιοῦ καὶ τοὺς θρύλους τοῦ τόπου ποὺ ἄκουε νὰ τῆς διηγοῦνται καθημερινῶς. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώση ὁ Βέϋν τὶς δουλειὲς ποὺ τὸν εἶχαν φέρει στὰ νησιὰ αὐτὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξαναγυρίση μαζί του στὴν πυρετώδη ζωὴ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἄλλωστε οἱ δουλειές του τὸν ἀπασχολοῦσαν πολὺ καὶ δὲν τοῦ ἄφιναν παρὰ ἐλάχιστες ὧρες γιὰ ν' ἀφιερώση στὴ μέλλουσα γυναῖκα του.

Ἕνα ἀπόγεμα ἡ φίλη της Βέννυ ἔρριξε τὴν ἰδέα μιᾶς ἐκδρομῆς στὸ ἡφαίστειο ποὺ ὑψωνόταν στὸ κέντρο ἑνὸς γειτονικοῦ νησιοῦ. Ὁ Βέϋν ἔμεινε σύμφωνος.

— Εἶνε κάτι ποὺ θὰ σὲ διασκεδάση, τῆς εἶπε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὴ δουλειά μου μαζὶ μὲ τὸν προϊστάμενό μου.

Ἔτσι ἡ Νόρα δέχτηκε τὴν πρόσκλησι τῆς Βέννυ κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν παρέα της.

★

— Αὐτὸ εἶνε λοιπὸν τὸ περίφημο ἡφαίστειο; ρώτησε ἀπογοητευμένη ἡ Νόρα, μόλις φτάσανε στὸ νησί. Δὲν εἶνε ὅπως τὸ εἶχα φανταστῆ. Περίμενα νὰ ἰδῶ φλόγες καὶ καπνούς.

— Θεὸς φυλάξη! φώναξε ἡ Βέννυ φοβισμένη. Ὅταν βρίσκεται σὲ δρᾶσι, εἶνε τρομερό. Δὲν πρέπει νὰ κάνη κανεὶς τὴ Θεὰ τοῦ Ἡφαιστείου νὰ θυμώση. Ἡ ἐκδίκησί της εἶνε ἀμείλικτη. Αὐτὸ μποροῦν νὰ στὸ βεβαιώσουν οἱ ἰθαγενεῖς.

Ἡ Νόρα ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους της.

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ἡ παρέα ἀποφάσισε ν' ἀνέβη στὴν κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου. Τὶς δυὸ νέες γυναῖκες θὰ συνώδευαν ὁ Χάρμον καὶ ὁ Χέϋδ, δυὸ νεαροὶ Ἀμερικάνοι ποὺ εἶχαν πρῶτοι αὐτοὶ ρίξει τὴν ἰδέα τῆς ἐκδρομῆς.

Ξεκίνησαν καὶ οἱ τέσσερις ἀπὸ νωρίς.

— Δὲν θὰ τὸ κουνοῦσα ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ἂν ἤξερα πὼς θὰ βρίσκαμε ἐδῶ τέτοια ἀνυπόφορη ζέστη, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Νόρα, ἀπελπισμένη.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἡ Βέννυ εἶπε στοὺς ἄλλους νὰ κυττάξουν μέσα στὸν τεράστιο κρατῆρα. Πλησίασαν ὅλοι μὲ προφυλάξεις καὶ εἶδαν τὴ λάβα νὰ βράζη στὸ βάθος.

Ἡ Βέννυ ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλή. Ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμό της μιὰ γιρλάντα ἀπὸ δροσερὰ λουλούδια καὶ τὴν πέταξε μέσα στὸν κρατῆρα.

— Αὐτὰ τὰ ἄνθη σᾶς τὰ πρόσφερα ἐγώ! εἶπε μὲ παράπονο ὁ Χάρμον.

— Εἶνε συνήθεια τοῦ τόπου, ἐξήγησε ἡ Βέννυ χαμογελῶντας. Ὅποιος ἔρχεται ἐδῶ πάνω πρέπει νὰ προσφέρη κάποιο δῶρο στὴ Θεὰ τοῦ Ἡφαιστείου. Κάτι ποὺ νὰ τοῦ εἶνε ἀγαπητὸ ἢ πολύτιμο.

— Δῶστε κι' ἐσεῖς, Νόρα, κάτι στὴ θεά, εἶπε ὁ Χέϋδ.

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω σ' αὐτὲς τὶς κουταμάρες, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ δυσφορία.

— Πρόσφερέ της τὸ ὡραῖο σου μαντῆλι, τῆς εἶπε ἡ Βέννυ.

— Ὅσοι ἔρχονται σ' αὐτὰ τὰ νησιὰ φαίνεται πὼς τρελλαίνονται! εἶπε νευριασμένη ἡ Νόρα.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν κρατῆρα πέταξε μέσα ἕνα χαλίκι.

— Νὰ τὸ δῶρο μου, εἶπε. Καὶ τώρα ἂς μὲ τιμωρήση ἡ θεά!

— Εἶστε Ἀμερικάνα 100 τοῖς 100! φώναξε ὁ Χέϋδ.

Ὕστερα ἡ συντροφιὰ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ Νόρα πρόσεξε κάποια στιγμὴ πὼς ἡ Βέννυ εἶχε μείνει πίσω. Γύρισε τότε καὶ τὴν εἶδε νὰ πετᾶ μέσα στὸν κρατῆρα τὴν χρυσῆ σιγαροθήκη της. Ἤθελε προφανῶς νὰ ἐξευμενίση τὴ θεὰ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ἡ φίλη της.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Νόρα ἔφαγε στὸ δωμάτιό της. Δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μιλήση σὲ κανένα. Εὕρισκε πὼς οἱ δυὸ νέοι καὶ ἡ Βέννυ ἦσαν ἀνυπόφοροι, πληκτικοί. Συλλογιζόταν μὲ νοσταλγία τὸν Βέϋν. Εὐτυχῶς, γρήγορα θὰ ξαναβρισκόταν στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά του.

★

Στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ξύπνησαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα της. Σηκώθηκε, ἄναψε τὸ φῶς καὶ ἄνοιξε. Στὸ κατῶφλι στεκόταν ἡ Βέννυ.

— Ντύσου γρήγορα! τῆς εἶπε μὲ παράξενη φωνή. Τὸ ἡφαίστειο ξύπνησε. Πρέπει ν' ἀνεβοῦμε στὴν κορυφή. Ἐμπρός, μὴ χάνης καιρό! ..

— Τρελλάθηκες, καϋμένη Βέννυ;

— Ἐσὺ φταῖς. Ἔκανες τὴ θεὰ νὰ θυμώση. Ἴσως ὅμως νὰ εἶνε ἀκόμα καιρὸς νὰ προλάβωμε τρομερὲς καταστροφές!

— Πιστεύεις πώς... ψιθύρισε τρομαγμένη κάπως ἡ Νόρα.

— Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ ἐξηγήσεις. Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!... τὴν διέκοψε ἀπότομα ἡ Βέννυ.

Ἡ Νόρα ὑπάκουσε μὲ τὴ σκέψι πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ συζητήση μὲ μιὰ τρελλή. Ἡ ἴδια ἡ Βέννυ τὴν βοήθησε νὰ ντυθῆ.

— Πάρε μαζί σου, τῆς εἶπε ἕνα πρᾶγμα ἀξίας ποὺ νὰ σοῦ εἶνε πολὺ ἀγαπητό.

— Τὸ μπριλλαντένιο βραχιόλι μου, τῆς εἶπε ἡ Νόρα μὲ κάποιο κρυφὸ σαρκασμό.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ξεκίνησαν γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Ὁ καπνὸς τὶς τύλιγε ἀπὸ παντοῦ καὶ τὶς ἔπνιγε. Ἡ Νόρα, φοβισμένη τώρα κύτταξε τὴ Βέννυ. Εἶδε πὼς τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ παράξενη σοβαρὴ ἔκφρασι. Ἔφτασαν ἐπὶ τέλους στὴν κορυφή. Ἡ Βέννυ τράβηξε τὴ Νόρα ὡς τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος καὶ ἐκεῖ, μισοπνιγμένη ἀπ' τοὺς καπνοὺς καὶ ἀπὸ τὴν ἀφόρητη ζέστη, ἄφησε νὰ πέση μέσα τὸ βραχιολάκι της.

— Ἐλπίζω τώρα νὰ καταπραϋνθῆ ἡ θεά, εἶπε στὴ φίλη της ἐνῶ γύριζαν στὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἦταν κάτι τὸ πολύτιμο γιὰ σένα; ρώτησε ἡ Βέννυ.

— Μοῦ τὸ χάρισε ὁ πατέρας μου στοὺς ἀρραβῶνές μου.

Ἡ Βέννυ φάνηκε ἱκανοποιημένη. Ἡ Νόρα ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη ἕνα χαμόγελο. Τὸ βραχιολάκι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε προσφέρει στὴ θεὰ ἦταν ψεύτικο. Τὸ εἶχε ἀγοράσει ἡ ἴδια τρία δολλάρια. Δὲν ἦταν δὰ τρελλὴ νὰ χάση ἕνα μπριλλαντένιο κόσμημα γιὰ μιὰ γελοία πρόληψι.

★

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ἔφεραν στὴ Νόρα μιὰ τρομερὴ εἴδησι. Ἦταν μιὰ ἁπλὴ σύμπτωσις ἢ ἡ ἐπιβεβαίωσις πὼς εἶχαν κάποια βάσι ἀληθείας οἱ θρύλοι τῶν παράξενων ἐκείνων νησιῶν;

Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὁ Βέϋν Κάμερον, ἀνυπομονῶντας νὰ τὴν ξαναϊδῆ, πῆρε τὸ μικρὸ ἰδιωτικὸ ἀεροπλάνο κάποιου φίλου του κι' ἔφυγε γιὰ τὸ νησὶ ὅπου βρίσκονταν οἱ ἐκδρομεῖς. Ὅταν βρέθηκαν πάνω ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο, ἕνα σύννεφο σκέπασε τὰ πάντα καὶ τὸ μοτὲρ τοῦ ἀεροπλάνου σταμάτησε. Ὁ πιλότος Ζὲντ Γκρὴρ ρίχτηκε στὸ κενὸ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτό του καὶ ὁ Βέϋν τὸν μιμήθηκε. Ὁ πρῶτος σώθηκε. Ὁ δυστυχισμένος ὅμως ὁ Βέϋν ἔπεσε μέσα στὸν κρατῆρα.

Τὸ δρᾶμα ἔγινε μιὰ ὥρα ἀφοῦ ἡ Νόρα εἶχε ρίξει τὸ ψεύτικο βραχιόλι μέσα στὸν κρατῆρα. Ἡ Νόρα δὲν μπόρεσε ν' ἀκούση περισσότερα. Ἔβγαλε ἕνα σπαρακτικὸ οὔρλιασμα καὶ λιποθύμησε.

ΒΙΝΑ ΝΤΕΛΜΑΡ

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

Τὸ δάνειο

Ἕνα πρωῒ χτύπησε τὴ πόρτα τοῦ Ναστραδὶν Χότζα ὁ γείτονάς του ὁ Μπεκήρ.

Ὁ Χότζας, ποὺ δὲν εἶχε σηκωθῆ ἀκόμα ἀπὸ τὸ κρεββάτι κατέβηκε μὲ τὴ πουκαμίσα του νὰ δῆ ποιὸς εἶνε.

— Ἐσὺ εἶσαι, Μπεκήρ; Τί σοῦ συμβαίνει; ρώτησε, ὅταν ἄνοιξε τὴ πόρτα.

— Μὴ τὰ ρωτᾶς, Χότζα μου... Μοῦ συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα σὲ σένα.

— Μίλα, μπρὲ τζάνουμ! τοῦ φώναξε γεμᾶτος ἀπορία ὁ Ναστραδίν.

— Ἔρχομαι, φίλε μου, νὰ σοῦ ζητήσω δυὸ πράγματα...

— Γιὰ λέγε ν' ἀκούσω. Σὰν τί πράγματα ζητᾶς;

— Θέλω νὰ μοῦ δανείσης δέκα φλουριά. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο.

— Καὶ τὸ δεύτερο ποιὸ εἶνε, Μπεκήρ;

— Τὸ δεύτερο εἶνε νὰ μοῦ δώσης προθεσμία ἑνὸς μηνὸς γιὰ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω.

Ὁ Χότζας ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, συλλογίστηκε λίγο καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἄκουσε, Μπεκήρ, προθεσμία σοῦ δίνω μ' ὅλη μου τὴ καρδιὰ καὶ δυὸ καὶ τριῶν μηνῶν. Φλουριὰ ὅμως μὴν περιμένης νὰ σοῦ δώσω γιατὶ... δὲν ἔχω!

★

Ποιὸς ἔφταιγε

Μιὰ μέρα ὁ Ναστραδὶν Χότζας περνῶντας ἀπὸ τὸ τζαμὶ τοῦ χωριοῦ του μπῆκε μέσα σέρνοντας μαζὶ καὶ τὸ σκυλί του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιλοῦσε ἕνας ἀσκητής. Ἦταν ἕνας γέρος καμπουριασμένος, ποὺ ξεφώνιζε ἄγρια κι' ἔλεγε, πὼς ὁ Ἀλλὰχ θὰ ρίξη φωτιὰ καὶ θὰ κάψη ὅλη τὴν οἰκουμένη γιὰ νὰ τιμωρήση τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους.

Οἱ χωριάτες μαζεμένοι γύρω τὸν ἄκουγαν μὲ τρόμο.

Ὁ σκύλος ὅμως τοῦ Χότζα ἀκούγοντας τὰ ξεφωνητὰ τοῦ γέρο - ἀσκητῆ ἄρχισε νὰ γαυγίζη.

Ὅσο ὁ ἀσκητὴς δυνάμωνε τὴ φωνή του τόσο πιὸ δυνατὰ γαύγιζε ὁ σκύλος.

Στὸ τέλος ὁ ἀσκητὴς φρένιασε ἀπ' τὸ θυμό του καὶ γυρίζοντας στὸ Χότζα τοῦ φώναξε ἄγρια:

— Μπρὲ καταραμένε, τί τὄφερες ἐδῶ τὸ βρωμόσκυλο; Πάρτο ἀμέσως καὶ ξεκουμπίσου ἀπὸ δῶ!

Ὁ Ναστραδὶν πῆρε τὸ σκυλὶ κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη.

— Ἔξω, καταραμένε, τοῦ ξαναφώναξε ὁ ἀσκητής. Πήγαινε νὰ τὸ πνίξης ἀμέσως τὸ παλιόσκυλο!...

— Νὰ τὸ πνίξω, τζάνουμ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας φεύγοντας. Μὰ δὲ φταίει τὸ σκυλί. Ἐσὺ ἄρχισες νὰ γαυγίζης πρῶτος!...

Οἱ πιστοὶ μουρμούρισαν κάτι καὶ ὁ Χότζας ἔφυγε καμαρωτός.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7
τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3 Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας.
Μενελάου 9. Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ...... Δρχ. 150.000
» Ἑξάμηνος .... » 75.000
» Τρίμηνος ..... » 40.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου

Η ΜΟΥΜΙΑ ποὺ ζωντάνεψε

Παράξενο διήγημα

— Εἴδατε τὸ σὲρ Ρέτζιναλντ Σίμψον καὶ τὸν καθηγητὴ Στρόνγκ; μὲ ρώτησε ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου. Δὲν σᾶς λένε τίποτε τὰ ὀνόματά τους;... Δὲν θυμᾶσθε τὴν ἱστορία τῆς μούμιας;...

Ἀπάντησα ἀρνητικὰ στὸ δόκτορα Κορμπιέ, ποὺ εἶχα ἐπισκεφθῆ τὴ φρενολογικὴ κλινική του ὅπου νοσηλεύονταν μόνο τρελλοὶ ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

— Θἄχετε ἀκούσει σίγουρα νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς ἐξερευνήσεις καὶ τὶς ἀνακαλύψεις τοῦ σὲρ Σίμψον, ἑνὸς ἀπ' τοὺς καλλίτερους αἰγυπτιολόγους τῶν τελευταίων χρόνων... Ἔχει γράψει ἕνα σπουδαῖο βιβλίο, ὅπου ἐκφράζει τὴν πεποίθησι ὅτι ὅλες οἱ νεώτερες ἐφευρέσεις ἦσαν γνωστὲς κι' ἄλλοτε, σὲ λαοὺς χαμένους γιὰ πάντα, ποὺ εἶχαν προχωρήσει περισσότερο ἀπὸ μᾶς στὰ τρομερὰ μυστήρια τῆς Ἐπιστήμης...

» Πρὶν ἀπ' τὸ δρᾶμα ποὺ τοῦ σάλεψε τὰ λογικά, κι' ὅταν δὲν ἔλειπε στὴν Αἴγυπτο γιὰ ν' ἀναζητήση μυστικὰ μέσα στοὺς προαιώνιους τάφους, ζοῦσε ἀπομονωμένος στὸ σπίτι του, ποὺ τὄχε μεταβάλει σὲ μουσεῖο... Γυρίζοντας ἀπ' τὸ τελευταῖο ταξίδι του στὴν Αἴγυπτο, ἔφερε μαζί του καὶ μιὰ μούμια.

» Τὴν ἔβαλε στὴν ἀρχὴ μέσα σὲ μιὰ σαρκοφάγο, στημένη στὴ μέση μιᾶς μεγάλης σάλας τοῦ σπιτιοῦ του. Ὕστερα τὴ μετέφερε στὸ ἐργαστήριό του, ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ μπῆ κανεὶς ξένος... Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὴ μυστηριώδη τραγωδία, οἱ ὑπηρέτες του εἶδαν τὴ μούμια στὸ δωμάτιό του...

— Ἄ, τώρα θυμοῦμαι! διέκοψα τὸν Κορμπιέ. Ὁ σὲρ Ρέτζιναλντ στραγγάλισε αὐτὴ τὴ μούμια, πάνω σὲ μιὰ κρίσι τρέλλας.

— Μὴ βιάζεστε! Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἁπλᾶ... Νὰ πῶς ἐξελίχθηκε τὸ δρᾶμα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀστυνομικὴ ἔκθεσι: Ἕνα βράδυ, οἱ ὑπηρέτες του ἄκουσαν φοβερὰ οὐρλιάσματα ἀπ' τὴν κάμαρά του. Ἔτρεξαν ἀμέσως, ἔσπασαν τὴν κλειδωμένη πόρτα καὶ τὸν βρῆκαν νὰ προφέρη λέξεις ἀσυνάρτητες καὶ νὰ κάνη ζωηρὲς χειρονομίες, σὰν νἄθελε ν' ἀπομακρύνη κάποιον... Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰν ἔκφρασι ἀπερίγραπτης φρίκης καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ξαφνικά!...

» Πάνω στὸ ντιβάνι τοῦ δωματίου του ἦταν ξαπλωμένη ἡ μούμια.

»Ἀντὶ νὰ καλέσουν ἀμέσως ἕνα γιατρό, οἱ σαστισμένοι ὑπηρέτες εἰδοποίησαν πρῶτα τὴν ἀστυνομία. Μετὰ τὶς τυπικὲς ἔρευνες, οἱ ἀρχὲς ἀνέθεσαν στὸν καθηγητὴ Στρόνγκ, φίλο τοῦ σὲρ Ρέτζιναλντ, νὰ διαλευκάνη τὴν ὑπόθεσι. Μὰ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἀνακοίνωσε, ἦσαν τέτοια, ὥστε νὰ τὸν θεωρήσουν κι' αὐτὸν τρελλὸ καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὴν κλινική μου!...

» Στὸ χαλὶ τῆς κρεββατοκάμαρας, μπροστὰ στὸ ντιβάνι, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν βρῆ ἕνα μικρὸ χρυσὸ σωλῆνα, μὲ τὴ μιὰ ἄκρη του λεπτή, σὰν βελόνα σύριγγος. Κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ προσδιορίση τί περιεῖχε προηγουμένως αὐτὸς ὁ σωληνίσκος.

» Βρέθηκαν ἐπίσης, πεσμένες στὸ χαλί, οἱ λουρίδες τοῦ ὑφάσματος ποὺ σκέπαζαν πρὶν τὴ μούμια. Ὑπῆρχαν ἀπάνω τους κάτι ἀλλόκοτα ἱερογλυφικά, ποὺ δὲν κατάφεραν νὰ τὰ ἐξηγήσουν οὔτε κι' οἱ διασημότεροι αἰγυπτιολόγοι. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, διακρίνονταν δυὸ εἰκόνες κάποιου θεοῦ μὲ κεφάλι ζώου, ποὔχωνε στὴν καρδιὰ καὶ στὸν τράχηλο ἑνὸς ἀνθρώπου τὴν ἄκρη ἑνὸς σωλῆνος σὰν ἐκεῖνον ποὺ εἶχε βρεθῆ στὸ μέρος τοῦ δράματος...

» Πάνω στὸ λαιμὸ τῆς μούμιας εἶχαν ἀποτυπωθῆ τὰ δάχτυλα τοῦ σὲρ Ρέτζιναλντ, ποὺ τὸν εἶχαν σφίξει μὲ μανία...

»Ὁ καθηγητὴς Στρὸνγκ ἀνάφερε στὴν ἔκθεσί του ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Προχωροῦσε ὅμως ἀκόμη περισσότερο... Εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ μούμια, πάνω στὸ ντιβάνι, διατηροῦσε τὴ στάσι ἑνὸς ἀνθρώπου ζωντανοῦ, ποὺ πάλεψε κι' ἔπεσε ἀνάσκελα! Ἐπιπλέον, βεβαίωνε ὅτι εἶχε βρῆ τὸ σῶμα τῆς μούμιας ζεστὸ ἀκόμα, κι' ὄχι ἀλύγιστο!... Τέλος, ἐξέφραζε τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ σὲρ Ρέτζιναλντ δὲν εἶχε σφίξει τὸ λαιμὸ ἑνὸς βαλσαμωμένου νεκροῦ, ἀλλὰ ἑνὸς πλάσματος ὁλοζώντανου!...

— Τί τρέλλα! φώναξα. Βλέπετε σεῖς καμμιὰ δυνατὴ ἐξήγησι;

— Ὁ καθηγητὴς Στρὸνγκ ἔδινε μιά: Ἔλεγε δηλαδὴ ὅτι τὰ μυστήρια τοῦ θανάτου εἶχαν προσελκύσει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων κι' ὅτι κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κάμει ἴσως μιὰ παράξενη ἀνακάλυψι...

» Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ, συνέβαινε ἕνα ἀπ' τὰ ἑξῆς δυὸ πράγματα: Ἢ ἡ μούμια δὲν ἦταν πραγματικὸ πτῶμα, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὔχε σταματήσει προσωρινὰ ἡ ζωή του, μὲ μέσα μυστηριώδη, σὰν αὐτὰ ποὺ ξέρουν οἱ φακίρηδες. Ἢ κάποιο ἄγνωστο φίλτρο τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀνασταίνη τοὺς βαλσαμωμένους νεκροὺς καὶ νὰ ξαναδίνη ζωὴ στὸ ἀποξηραμένο σῶμα τους... Ὁπωσδήποτε, ὅ,τι ἀπ' τὰ δυὸ κι' ἂν συνέβαινε, ὁ χρυσὸς σωλῆνας πρέπει νὰ περιεῖχε κάποιο ἐλιξήριο... Ὁ σὲρ Ρέτζιναλντ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξηγήση τὴ σημασία τῶν ἱερογλυφικῶν καὶ τῶν δυὸ παραστατικῶν εἰκόνων. Εἶχε ἐπιχειρήσει τὸ πείραμα, μὲ δυσπιστία... κι' εἶχε ἰδῆ ξαφνικὰ τὴ μούμια ζωντανὴ μπροστά του! Τότε εἶχαν σαλέψει τὰ λογικά του κι' ἁρπάζοντάς την ἀπ' τὸ λαιμὸ τὴ στραγγάλισε!...

— Ἐξηγῶ τὴν τρέλλα τοῦ σὲρ Ρέτζιναλντ, παρατήρησε. Φαίνεται πὼς τὸ μυαλό του εἶχε κλονισθῆ ἀπ' τὴν πολλὴ ἐργασία... Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πῶς τρελλάθηκε κι' ὁ καθηγητὴς Στρὸνγκ — γιατὶ οἱ ἐξωφρενικὲς διαβεβαιώσεις του δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό!

Ὁ δόκτωρ Κορμπιὲ μὲ κύτταξε στὰ μάτια κι' ἀπάντησε ἀργά:

— Μίλησα πολὺ μὲ τὸ δυστυχισμένο καθηγητή. Ἒ λοιπόν, πιστεύω πὼς εἶχε δίκηο στὰ συμπεράσματά του! Τὸ μυαλό του εἶναι, ἢ τοὐλάχιστον ἦταν τότε, ἐν τάξει!...

Ἔσπευσα ν' ἀποχαιρετήσω τὸ διευθυντὴ τοῦ φρενοκομείου. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπισκεφθῶ ποτὲ πιὰ μουσεῖα μ' αἰγυπτιακὲς μούμιες...

ΡΕΜΥ ΦΑΡΝΤ

✪ ✪

«Διπλωματοῦχες ἀρραβωνιαστικές»

Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βοστώνης λειτουργεῖ μιὰ ἰδιαίτερη σχολή, ὅπου διδάσκεται ἡ ἐπιστήμη τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Στὴ σχολὴ γίνονται δεκτὲς μόνον νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Τὰ μαθήματα διαρκοῦν τρία ἑξάμηνα. Οἱ καθηγηταὶ εἶναι 7 ἄντρες καὶ 5 γυναῖκες. Στὴν εἴσοδο τῆς σχολῆς ὑπάρχουν μερικὲς ταμπέλες μὲ τὶς ἀκόλουθες ἐπιγραφές: «Τὰ ρόδα πεθαίνουν καὶ τὰ χάδια γίνονται ἀνούσια, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα διατηροῦνται πάντοτε». — «Ἕνας σύζυγος ποὺ ἐργάζεται εἶναι προτιμώτερος ἀπὸ ἕναν ὡραῖο χορευτή» κλπ. Ἐκεῖνες ποὺ πετυχαίνουν στὶς ἐξετάσεις ἀνακηρύσσονται «διπλωματοῦχες ἀρραβωνιαστικές».

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Πρῶτες βοηθειες

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν ἀναγραφὴ τῶν ἀπαραιτήτων γνώσεων τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ κατέχη κάθε ἄνθρωπος γιὰ νὰ προσφέρη την πρώτη βοήθεια, ἔστω καὶ στοιχειωδῶς, σὲ κάθε ἀτυχήσαντα συνάνθρωπό του σὲ περίπτωσι προχείρου ἀνάγκης καὶ ταχείας βοηθείας, ἡ ὁποία ἂν δὲν δοθῆ ἐγκαίρως δυνατὸν νὰ προκύψουν βαρύταται συνέπειαι γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ παθόντος. Ὁ σκοπὸς τοῦ προηγουμένου καὶ τοῦ σημερινοῦ ἐκλαϊκευτικοῦ σημειώματος δὲν εἶνε νὰ ἀντικαταστήση τὸ γιατρό. Αὐτὸς πρέπει ἀμέσως νὰ κληθῆ μόλις παρουσιασθῆ καὶ ὡς ποὺ νἄρθη καὶ γιὰ νὰ μὴ χαθῆ στο μεταξὺ πολύτιμος χρόνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παθόντος, πρέπει ὁ καθένας νὰ γνωρίζη τὸ τί πρέπει νὰ γίνη πρόχειρα κατὰ τρόπο γιὰ νὰ τὸν ὠφελήση πραγματικὰ καὶ ὄχι νὰ ἐπιδεινώση τὴν κατάστασί του.

Στὸ προηγούμενο σχετικὸ σημείωμα μιλήσαμε γιὰ τὶς πρῶτες βοήθειες, ποὺ πρέπει νὰ παίρνη κανεὶς σὲ περιπτώσεις αἱμορραγιῶν τῆς μύτης, λιποθυμίας, πνιγμοῦ, εἰσόδου ξένων σωμάτων μέσα στὸ μάτι (σκόνη, κάρβουνο, ἔντομα, ἀσβέστη κ.τ.λ.) στὸν φάρυγγα ἢ στὸν οἰσοφάγο (ψαροκόκκαλο, στραβοκατάπιωμα κ.τ.λ.), ὡς καὶ περὶ τοῦ ἁπλουστέρου τρόπου ἐφαρμογῆς τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς, χρησίμου καὶ ἐπιβεβλημένης, σὲ πλεῖστας περιπτώσεις ἀτυχημάτων (λιποθυμία, πνιγμός, δηλητηρίασις κ.τ.λ.).

Ἡλίασις. Ἡ ἡλίασις προκαλεῖται ἀπ' τὴν παρατεταμένη ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἢ ἀπ' τὴ μεγάλη αὔξησι τῆς θερμοκρασίας. Οἱ μακρυνὲς πεζοπορεῖες, ἡ κωπηλασία, τὰ παρατεταμένα θαλασσόλουτρα, ὡς καὶ κάθε κοπιώδης ἐργασία ὑπὸ τὴ συνεχῆ ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τοῦ θέρους προδιαθέτουν στὴν ἡλίασι. Ὁ πάσχων στὶς ἀρχὲς αἰσθάνεται ζωηρὴ δίψα, κομάρες στὰ πόδια, συστροφὴ στὸ στόμαχο, πόνους στὸ κεφάλι βουητὸ στ' αὐτιὰ καὶ γενικὰ τάσι πρὸς λιποθυμίαν. Ἐὰν ἀμέσως δὲν ἀναπαυθῆ καὶ δὲν λάβη τὰ κατάλληλα μέτρα τότε ξαφνικὰ κλονίζεται, ταλαντεύεται καὶ πέφτει κάτω σὰν ἄνθρωπος μεθυσμένος.

Σὲ περίπτωσι ἡλιάσεως ὁ παθὼν πρέπει νὰ μεταφερθῆ ἀμέσως στὸν ἴσκιο καὶ σὲ δροσερὸ μέρος κι' ἀφοῦ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ σφιχτὰ ροῦχα του, θὰ τοποθετηθῆ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ ὁποῖο θὰ περιχυθῆ μὲ ἄφθονο κρύο νερό. Ἐπίσης θὰ τοῦ δοθῆ νὰ μυρίση αἰθέρα, ἀμμωνία ἢ ἔστω καὶ ξῦδι. Χρειάζεται ἀκόμα νὰ τοῦ γίνουν ἐλαφρὲς ἐντριβὲς στὰ χέρια καὶ στὸ στῆθος μὲ κολώνια, οἰνόπνευμα ἢ ξῦδι καὶ ἂν καταπίνη νὰ τοῦ δοθῆ μὲ τὸ κουταλάκι λίγος καφές. Ἂν δὲν συνέρχεται πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τοῦ γίνη τεχνητὴ ἀναπνοή.

Ἐξάρθρωμα (βγάλσιμο). Αὐτὸ προκαλεῖται κατόπιν μηχανικῆς καὶ ἀπότομης βίας κατόπιν χτυπήματος ἀμέσως ἐπὶ μιᾶς ἀρθρώσεως, εἴτε ἀπὸ ἀπότομο σήκωμα μεγάλου βάρους ἢ τέλος συνεπείᾳ πτώσεως ἐπὶ τῆς χειρός, ὁπότε γίνεται ρῆξις τοῦ ἀρθριτικοῦ θυλάκου καὶ ἔξοδος τῆς κεφαλῆς τοῦ παθόντος ὀστοῦ ἀπ' τὴν ἄρθρωσι. Ἡ θεραπεία τοῦ βγαλσίματος μιᾶς ἀρθρώσεως εἶνε ἔργον τοῦ γιατροῦ, ποὺ θὰ κάνη τὴν ἀνάταξιν δηλ. μὲ τοὺς καταλλήλους χειρισμοὺς θὰ ξαναβάλη τὸ κόκκαλο μέσα στὴν ἄρθρωσι. Ὡς ποὺ νὰ φθάση ὅμως ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ ἀκινητοποιηθῆ ἡ ἄρθρωσι δηλ. δὲν πρέπει νὰ γίνη καμμία κίνησι στὴν ἄρθρωσι ποὺ βγῆκε, παρὰ μόνο πρέπει νὰ γίνωνται πάνω σ' αὐτὴν κρύες κομπρέσσες μὲ κρύο μολυβόνερο ἢ ἔστω καὶ μὲ σκέτο νερό. Τὰ ἴδια μέτρα πρέπει νὰ ληφθοῦν καὶ σὲ περίπτωσι στραμπουλήγματος (διάστρεμμα) μιᾶς ἀρθρώσεως μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ κομπρέσσες πρέπει νὰ γίνωνται θερμές.

Κεντήματα (νύγματα). Σὲ κεντήματα ἀπὸ ἔντομα (σφῆκα, μέλισσα κ. τ. λ.) θὰ προσπαθήσωμε ἐν πρώτοις νὰ βγάλωμε τὸ κεντρὶ καὶ κατόπιν θὰ καυτηριάσωμε τὸ μέρος μὲ ἀμμωνία, ἰώδιο ἢ ἐν ἀνάγκη καὶ μὲ ξῦδι. Πολλὲς φορὲς στὰ θαλάσσια λουτρὰ συμβαίνει νὰ κεντήσουν τσοῦχτρες. Τὸ κέντημα φέρνει τρομεροὺς πόνους καὶ ὑπερβολικὸ πρήξιμο. Τὸ ἁπλούστερο καὶ πλέον ἀποτελεσματικὸ μέσον γιὰ τὴν κατάπαυσι τῶν πόνων καὶ τὴν πρόληψι πρηξίματος εἶνε τὸ καλὸ τρίψιμο τοπικὰ μὲ λεμόνι.

Κάταγμα (σπάσιμο). Στὸ κάταγμα ὑπάρχει α) μεγάλος τοπικὸς πόνος, ποὺ γίνεται μεγαλύτερος ὅταν πιέσωμε τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει αἰτία, β) οἱ κινήσεις τοῦ θραυσθέντος μέλους εἶνε ἀδύνατοι καὶ γ) προκαλεῖται τοπικὴ παραμόρφωσι τοῦ παθόντος μέλους καὶ ἔντονο πρήξιμο. Ἡ πρώτη βοήθεια εἶνε ἡ ἄμεση ἀκινητοποίησι τοῦ παθόντος τὸ κάταγμα μέλους, δίχως διόλου νὰ προσπαθήσωμε νὰ βάλωμε στὴ θέσι τους τὰ σπασμένα μέρη. Τὴν ἀκινητοποίησι ἐπιτυγχάνομε βάζοντας στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια ἕνα κομμάτι σανίδι ἢ μιὰ ὀμπρέλλα ἢ ἄλλο ὁτιδήποτε στερεὸ ἀντικείμενο τυλιγμένο μὲ βαμβάκι ἢ πολλὰ πανιά. Θὰ τυλίξωμε μαζὶ μ' αὐτὸ ὅλο τὸ πόδι ἢ τὸ χέρι μ' ἐπίδεσμο. Ἂν ὑπάρχη καὶ ἀνοιχτὸ τραῦμα ἐπάνω στὸ κάταγμα τότε θὰ μπῆ ἀπ' ἐπάνω γάζα ἢ ἕνα καθαρὸ πανί, δίχως δοκιμὲς νὰ χωθῆ μέσα τὸ σπασμένο κόκκαλο, ποὺ τυχὸν ἐξέχει ἀπ' τὸ τραῦμα. Αὐτὰ εἶνε δουλειὲς τῶν γιατρῶν στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου τὸ ταχύτερο πρέπει νὰ μεταφερθῆ ὁ παθών.

Ἠλεκτροπληξία. Σὲ περίπτωσι δυστυχήματος ἀπὸ ἐπαφὴ μὲ ἠλεκτρικὸ σύρμα πρέπει τὸ ταχύτερο, ἂν ὁ παθὼν ἐξακολουθῆ νὰ βρίσκεται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτὸ νὰ διακοπῆ τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸν διακόπτη. Οἱ πρῶτες βοήθειες ποὺ πρέπει νὰ πάρη κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι εἶνε: Σχίσιμο τῶν ρούχων γιὰ τὴν ἄμεση ἀφαίρεσί τους, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη ἐμπόδιο στὴν ἀναπνοή. Ἂν ὑπάρχουν κολλημένα ροῦχα πάνω στὰ ἐγκαύματα νὰ χυθῆ λάδι γιὰ νὰ μαλακώσουν. Νὰ γίνωνται ἄνευ διακοπῆς ἐντριβὲς τοῦ σώματος καὶ τοῦ θώρακος μὲ οἰνόπνευμα, κολώνια ἢ ξῦδι καὶ ρυθμικὴ τεχνητὴ ἀναπνοή, ὡς ποὺ νὰ φθάση ὁ γιατρός. Τέλος πρέπει νὰ ὑπάρχη πλήρης ἀερισμὸς τοῦ δωματίου ὅπου βρίσκεται ὁ ἀσθενής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

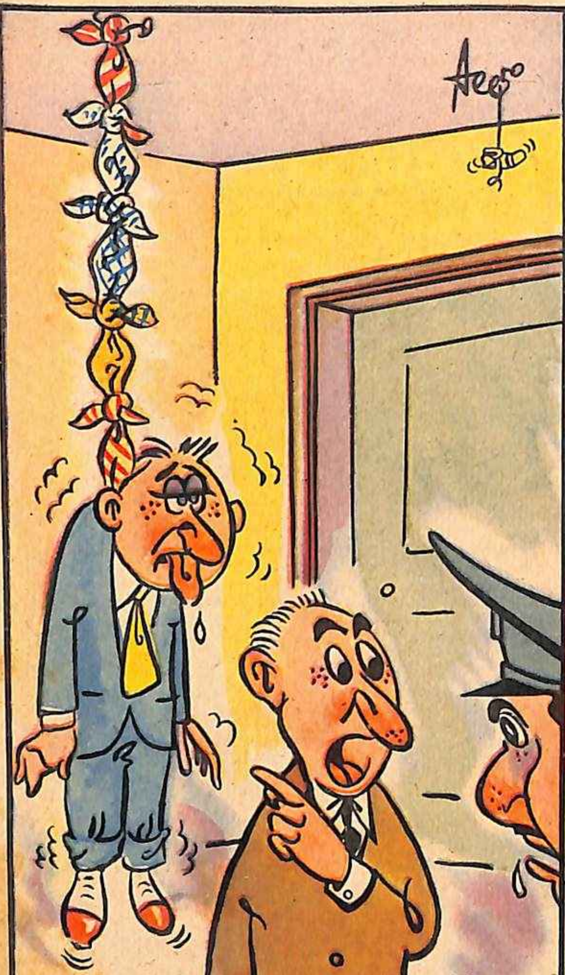

— Ἄνοιξε ἕνα μαγαζὶ γιὰ γραβάτες, κύριε ἀστυφύλακα, κι' ἔπεσε ἔξω!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

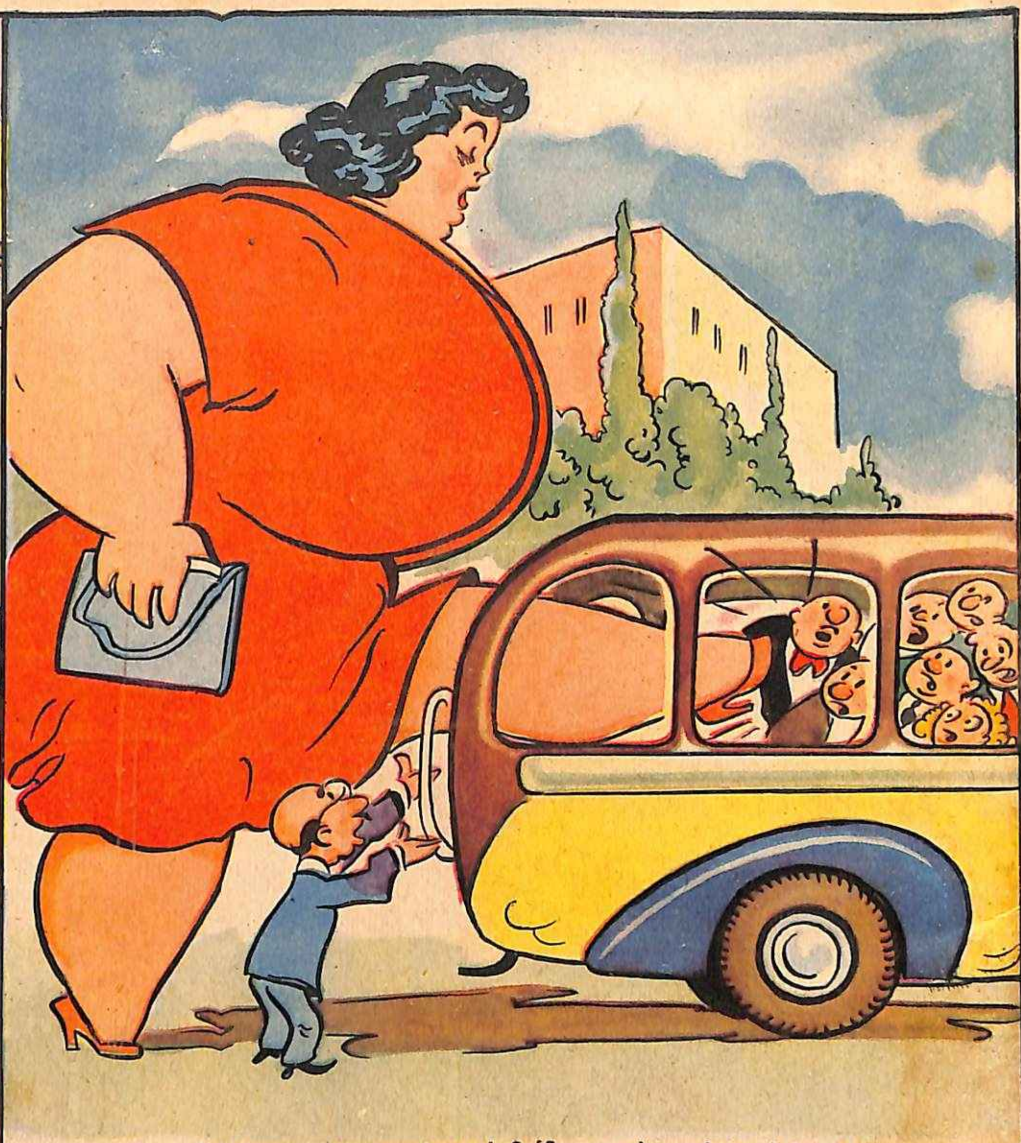

— Μὰ προχωρεῖτε, λοιπόν, στὸ διάδρομο, νὰ μποῦμε κι' ἐμεῖς!

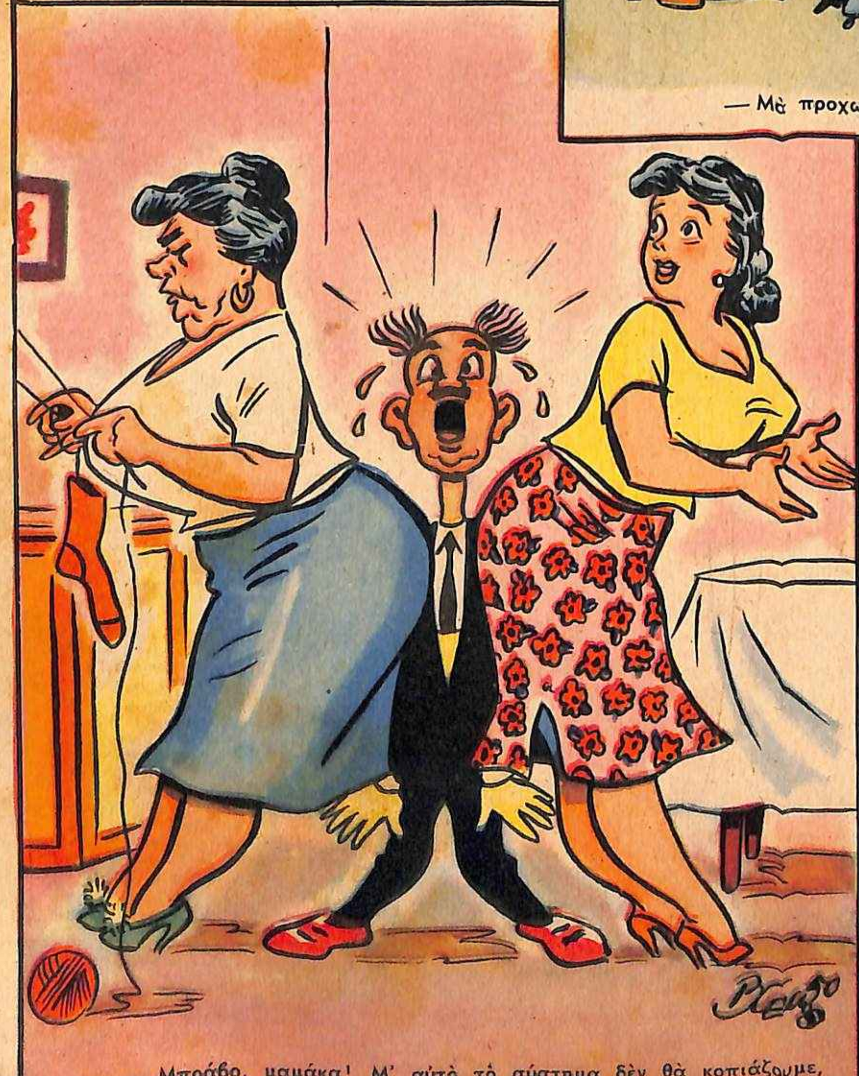

— Μπράβο, μαμάκα! Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα δὲν θὰ κοπιάζουμε, πιά, γιὰ νὰ τὸν δέρνωμε!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

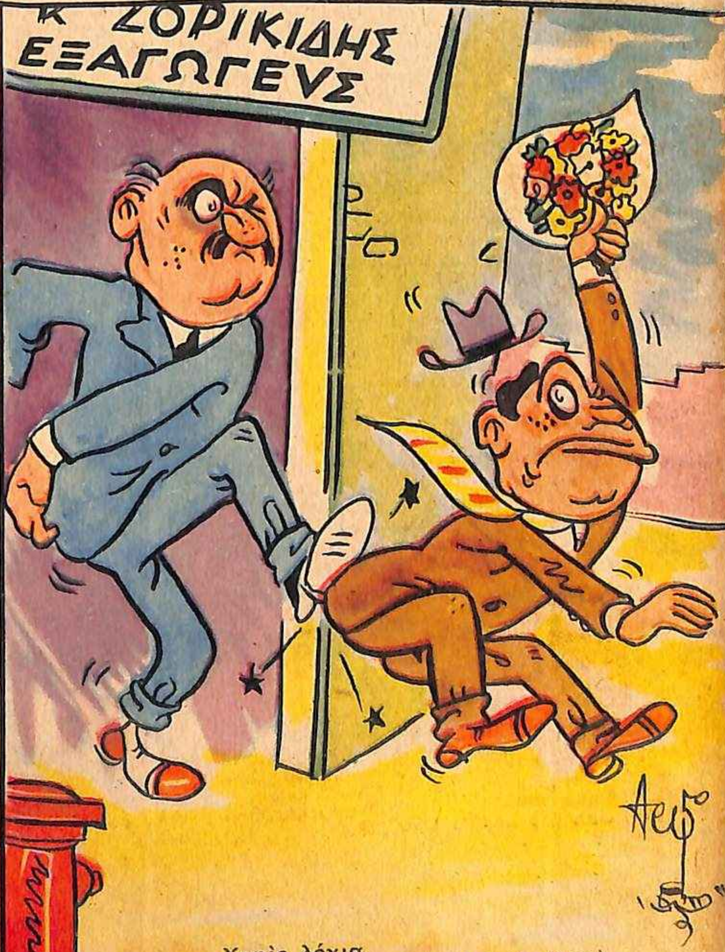

Χωρὶς λόγια.

(Τοῦ Ἀρχέλαου)